

சங்க இலக்கியங்களில் தமிழர் திருவிழாக்கள்

முனைவர் (பிஎச்.டி.) பட்டத்திற்காகப் பெரியார் பல்கலைக்கழகத்திற்கு
அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

திருமதி ந.செல்வராணி

(பகுதிநேர முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்)

பதிவு எண்: PU/ R/ RD3/ 07765/2017,Dt.31.08.2017

நெறியாளர்

முனைவர் க. கணியன்பூங்குன்றனார் எம்.ஏ.,எம்.பில்.,பிஎச்.டி.,
தமிழ்த்துறைத் தலைவர்

தமிழ்த்துறை

முத்தாயம்மாள் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி(தன்னாட்சி)

(வநேத்ரா கல்விக்குழுமம்)

இராசிபுரம், நாமக்கல் மாவட்டம் - 637 408

ஜூன் - 2022

நெறியாளர் சான்றிதழ்

முனைவர் க.கணியன்பூங்குன்றனார், எம்.ஏ.,எம்.:பில்.,பிஎச்.டி.,
உதவிப்பேராசிரியர் மற்றும் தமிழ்த்துறைத் தலைவர்,
முத்தாயம்மாள் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி(தன்னாட்சி),
இராசிபுரம் - 637 408.

திருமதி ந.செல்வராணி (பதிவு எண்: PU/R/RD3/ 07765/2017, Dt.31.08.2017)

அவர்களால் “சங்க இலக்கியங்களில் தமிழர் திருவிழாக்கள்” எனும் தலைப்பில் அளிக்கப்பெற்றுள்ள இந்த ஆய்வேடு, பெரியார் பல்கலைக் கழகத் தமிழ் முனைவர் பட்டப்பேற்றிற்காக இராசிபுரம், முத்தாயம்மாள் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரியின் தமிழ்த்துறையில் பகுதிநேரமாக (2017-2022) என் நெறிகாட்டுதலின்கீழ் ஆய்வு நிகழ்த்தி எழுதப் பெற்றதாகும். இந்த ஆய்வேடு ஆய்வாளரால் தன்னிச்சையாக உருவாக்கப் பெற்றதென்றும் இதற்குமுன் வேறு எந்தப் பட்டப்பேற்றிற்காகவும், எந்தப் பல்கலைக் கழகத்திற்கும் வழங்கப்பெறவில்லை என்றும் சான்றளிக்கப்பெறுகிறது.

இடம் : இராசிபுரம்

நெறியாளர்

நாள் :

தமிழ்த்துறைத்தலைவர்

முதல்வர்

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

திருமதி ந.செல்வராணி,

பதிவு எண்: PU/ R/ RD3/ 07765/2017,Dt.31.08.2017,

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர் (பகுதி நேரம்),

தமிழ்த்துறை,

முத்தாயம்மாள் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி(தன்னாட்சி),

இராசிபுரம் - 637 408.

“சங்க இலக்கியங்களில் தமிழர் திருவிழாக்கள்” எனும் தலைப்பிலான இந்த ஆய்வேடு, பெரியார் பல்கலைக்கழகத் தமிழ் முனைவர் பட்டப்பேற்றிற்காக இராசிபுரம் முத்தாயம்மாள் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரியின் தமிழ்த்துறையில் பகுதிநேரமாக (2017-2021), தமிழ்த்துறை உதவிப்பேராசிரியர் மற்றும் துறைத்தலைவர் முனைவர் க.கணியன்பூங்குன்றனார், அவர்களின் நெறிகாட்டுதலின்கீழ் ஆய்வு நிகழ்த்தி எழுதப்பெற்றது. இந்த ஆய்வேடு, என் சொந்த முயற்சியில் உருவானது என்றும், இதற்குமுன் வேறு எந்தப் பட்டப்பேற்றிற்காகவும், எந்தப் பல்கலைக் கழகத்திற்கும் வழங்கப்பெறவில்லை என்றும் உறுதியளிக்கிறேன்.

இடம் : இராசிபுரம்

நாள் :

ஆய்வாளர்

(திருமதி ந.செல்வராணி)

PERIYAR UNIVERSITY, SALEM-636011

Tamil Nadu, India

NAAC A++ Grade - State University - NIRF Rank 73 – ARIIA Rank 10

CERTIFICATE OF PLAGIARISM

1.	Name of the Research Scholar	N. SELVARANI
2.	Course of Study	Ph.D. (PART TIME)
3.	Subject	TAMIL
4.	Name of the Supervisor	Dr. K. KANIYANPOONGUNRANAR
5.	Department/Institution/ Research Centre	DEPARTMENT OF TAMIL, MUTHAYAMMAL COLLEGE OF ARTS & SCIENCE, RASIPURAM.
6.	Title of the Thesis/Dissertation	SANGA ELAKKIYANGALIL TAMILAR THIRUVILAKKAL சங்க இலக்கியங்களில் தமிழர் திருவிழாக்கள்
7.	Acceptable limit	20 %
8.	% of similarity of content identified	0 %
9.	Software used	OURIGINAL
10.	Date of verification	18-06-2022

Report of the plagiarism check, items with percentage of similarity is attached

Signature of the Scholar

Signature of the Supervisor

University Librarian

Document Information

Analyzed document	N. SELVARANI_TAMIL _Ph. D.pdf (D140680985)
Submitted	6/18/2022 9:10:00 AM
Submitted by	pulib
Submitter email	library@periyaruniversity.ac.in
Similarity	0%
Analysis address	library.periyar@analysis.orkund.com

Sources included in the report

W	URL: https://pt-br.facebook.com/sugrkantharaj.kantha Fetched: 9/27/2019 9:44:42 AM	 6
W	URL: http://kamarajcollege.ac.in/Department/Tamil/III%20Year/004%20Core%20XII%20-%20Tamilaga%20Varalaru%20-%20V%20Sem%20BA%20Tamil.pdf Fetched: 12/28/2020 10:44:36 AM	 3
W	URL: http://www.dpi.net.in/HistoryTamil.php Fetched: 11/17/2020 7:12:54 AM	 1
W	URL: http://kamarajcollege.ac.in/Department/Tamil/II%20Year/001%20Part%20-%20I%20Tamil%20-%20III%20Sem%20BA%20Tamil.pdf Fetched: 3/10/2021 7:14:46 AM	 1
W	URL: http://www.shanlaxjournals.in/pdf/TS/V3N1/ts_v3_n1_i2_021.pdf Fetched: 6/18/2022 9:10:27 AM	 6
W	URL: http://weshineacademy.com/wp-content/uploads/2018/01/TNPSC-VAO-QUESTION102-119-convert.pdf Fetched: 6/18/2022 9:09:52 AM	 2

Entire Document

1 Kd;Diu ,yf;fpak; vd;why; ,yf;F+ ,ak;=,yf;fpak;< ,yf;F-Nehf;fk;< Fwpf;Nfhs; vd;g; nghUs;gLk;. ,ak;-vd;why; ,ak;Gjy;< nrhy;Yjy; vd;w nghUs;fspy; tUk;. kdpjdpd; md;whl epfo;TfisAk;< tho;tpd; goik kw;Wk; GJikfis vLj;Jf; \$WtNj ,yf;fpakhFk;. gbf;fg; gbf;fj; njtp;lhhj; njs;sKJ Rit eak; jUtJ ,yf;fpak;. mt;tpyf;fpaq;fs; ek; tho;tpd; Xh; mq;fkfhr; nray;gLfpwJ. mit kdpjdpd; cs;Szh;Tfisg; gpuijgpyg;gJld; rKjhag; Nghf;Ffis ntspg;gLj;JtjhTfK; mike;Js;sd. fhykhw;wq;fSf;Nfw;g xt;nthU fhyf;fl;jjpYk; ,yf;fpaq;fs; gy Njhd;Wfpd;wd. mjd;gb rq;f fhyj;jpy; Njhd;wpa ,yf;fpa Ely;fshd gjpndz;Nkw;fzf;Fk;< rq;fk; kUtpa fhyj;jpy; gjpndz;fPo;f;fzf;Fk; Njhd;wpAs;sd. mjidj; njhlh;e;J mw ,yf;fpaKk;< gy;yth; fhyj;jpy; gf;jp ,yf;fpaKk;< Nrhoh; fhyj;jpy; fhg;gpaq;fSk;< ehaf;fh; fhyj;jpy; rpw;wpf;fpaq;fSk;< INuhg;gpah; fhyj;jpy; ,f;fhy ,yf;fpaq;fSk; vd;g; gy;NtW Ely;fs; Njhw;wk; ngw;Ws;sd. Nkw;\$wpa rq;f fhyj;jpy; Njhd;wpag; gjpndz;Nkw;fzf;F Ely;fspy; mike;j tpohf;fisg; gw;wpa tphpthd tpsf;fq;fisj; jUtNj ,t;tha;thFk;. Ma;Tj; jiyg;G "rq;f ,yf;fpaq;fspy; jkpoh; jpUtpohf;fs;" vd;gJ ,t;tha;Tj; jiyg;ghFk;. ,t;tha;T rq;f ,yf;fpa Ely;fshd vl;Lj;njhif gj;Jg;ghl;by; mike;j tpohf;fs;< topghl;L Kiwfs;< jw;fhy r%fj;jpy; Njhw;wk; ngw;w rka tpohf;fs; Mfpaw;iw Muha;tjhf ,t;tha;Tj; jiyg;G mike;Js;sJ.

நன்றியுரை

“சங்க இலக்கியங்களில் தமிழர் திருவிழாக்கள்” என்னும் தலைப்பில் முனைவர் பட்ட ஆய்வை மேற்கொள்ள அனுமதி அளித்த பெரியார் பல்கலைக்கழகத்திற்கும், இராசிபுரம், வநேத்ரா முத்தாயம்மாள் கல்விக்குழுமத்திற்கும் மற்றும் முத்தாயம்மாள் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி கல்வி இயக்குநர் முனைவர் இரா.செல்வகுமாரன் ஐயா, முதல்வர் முனைவர் எஸ்.பி.விஜய்குமார், உதவி முதல்வர் மற்றும் நிர்வாக புலமுதன்மையாளர் அவர்களுக்கும் என் நன்றியை தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

என் முனைவர் பட்ட ஆய்வானது முழுமைப் பெற சிறந்ததொரு வழிகாட்டியாக இருந்து ஊக்கம் கொடுத்து என்னை நெறிப்படுத்திய நெறியாளரும், தமிழ்த்துறைத் தலைவருமான முனைவர் க.கணியன்பூங்குன்றனார் ஐயா எம்.ஏ., எம்..பில்., பி.எச்.டி., அவர்களுக்கு என் சிரம்தாழ்ந்த நன்றியை தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

எனது ஆய்வினை மேற்கொள்ள சிறந்ததொருத் தொடக்கத்தை உருவாக்கிக் கொடுத்து, நல்லதொரு கருத்துக்களை வழங்கி என்னை ஊக்கப்படுத்திய திருவள்ளுவர் அரசு கலைக்கல்லூரி, தமிழாய்வுத்துறை உதவிப்பேராசிரியர், ஐயா முனைவர் ந. தனசேகர் எம்.ஏ., எம்..பில்., பிஎச்.டி., அவர்களுக்கும், முத்தாயம்மாள் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி தமிழ்த்துறை உதவிப்பேராசிரியர் ஐயா முனைவர் வே. இராஜா எம்.ஏ., பி.எட்., எம்..பில்., பிஎச்.டி., அவர்களுக்கும் என் உளம்மகிழ்ந்த நன்றியை தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

என்னுடைய ஆய்வை சிறப்பாக மேற்கொள்ள பல நல்லதொரு கருத்துக்களை வழங்கியதுடன், கணினி வழியில் என் கருத்துகளை சீர்ப்படுத்தி தந்து, என் ஆய்வு முழுமைப்பெற பேருதவி புரிந்த தமிழ்த்துறையின் உதவிப்பேராசிரியர்கள் முனைவர் எஸ்.பிரபின், முனைவர் பெ.வெங்கடாசலம், ச.சுமரேசன், என் உயிர் தோழி ச.ஈஸ்வரி வேதியியல்

உதவிப்பேராசிரியர் மற்றும் அனைவருக்கும் மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

என்னுடைய ஒவ்வொரு வெற்றிக்கும் பின்புலமாக இருந்து என்னை ஊக்கப்படுத்தியவரான என் அன்பு கணவர் வழக்கறிஞர் **ப.தனபால்** அவருக்கும் என் அன்பு கலந்த நன்றியை உரித்தாக்குகிறேன்.

‘தாயினும் சிறந்த கோயிலும் இல்லை, தந்தை சொல் மிக்க மந்திரம் இல்லை’ என்னும் கருத்துக்கேற்ப, என்னுடைய முன்னேற்றத்தைக் கண்டு அகம் மகிழ்ந்து என்னை என்றென்றும் வாழ்த்தும் எனது அன்பு பெற்றோர்க்கும் என் நெஞ்சார்ந்த நன்றியை தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இவ்வாய்வேடு முழுமைப் பெற பல நூல்களைத் தந்து உதவிய முத்தாயம்மாள் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி நூலகத்தாருக்கும், வநேத்ரா கல்வி குழுமத்திற்கும் என் மனமார்ந்த நன்றியை தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அத்துடன் என் ஆய்வு செம்மையுற சிறந்த முறையில் அச்சிட்டு கொடுத்த முத்தாயம்மாள் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரியில் அமைந்திருக்கும் அச்சக உரிமையாளருக்கும், ஜீ.வி.பிரிண்ட்பார்க், சேலம் மற்றும் சக ஊழியருக்கும் என் நன்றியை மகிழ்வுடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இவ்வாய்வேடு உருவாக எவ்வகையிலும் உதவிப்புரிந்த அனைத்து நல்லுள்ளங்களுக்கும் என் நெஞ்சார்ந்த நன்றிகள்.

திருமதி ந.செல்வராணி

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

உ.ஆ.	-	உரையாசிரியர்
ப.ஆ.	-	பதிப்பாசிரியர்
ப.	-	பக்கம்
பக்.	-	பக்கங்கள்
ப.எண்.	-	பக்க எண்
பரி.	-	பரிபாடல்
பா.வ.	-	பாடல் வரி
மு.ப.	-	முதன்மைப் பதிப்பாசிரியர்
தெ.உ.	-	தெளிவுரை
தொ.ஆ.	-	தொகுப்பாசிரியர்
மேலது.	-	மேலே குறிப்பிட்ட நூல்

Certification of Genuineness of the Publication

This to certify that Ph.D Candidate **N. SELVARANI** working under my supervision has published a research article in the SCI/SCI-E/SSCI/UGC Refereed list of journal named 1. **AYIDHA EZHUTHU - INTERNATIONAL** with Vol.No.14, Page No.65 and the year of publication **OCTOBER 2018** published **PALLAVI PATHIPAKAM**, 2. **MODERN THAMIZH RESEARCH - INTERNATIONAL** with Vol.No.1, Page No.6 and the year of publication **17th APRIL 2021** published **RAJA PUBLICATIONS** the contents of the publication incorporate part of the results presented in his thesis.

Research Supervisor

Countersigned

Head of the Department

பொருளடக்கம்

இயல்	தலைப்புகள்	பக்கம்
	முன்னுரை	1-5
ஒன்று	சங்க இலக்கியங்களில் ஐவகை நிலத்தெய்வங்களும் விழாக்களும்	6-78
இரண்டு	சங்க இலக்கியங்களில் இறைவழிபாட்டின் தோற்றமும் மரபும்	79-130
மூன்று	சங்கஇலக்கியங்களில் காணலாகும் விழாக்கள்	131-181
நான்கு	சங்க இலக்கியங்களில் சமயம் மற்றும் சமூகம் சார்ந்த விழாக்கள்	182-236
ஐந்து	சங்க இலக்கியங்களில் நாட்டுப்புறத் தெய்வங்களும் கலை விழாவும்	237-310
	முடிவுரை	311-317
	துணை நூற்பட்டியல்	
	பின்னிணைப்புகள்	

ஆய்வுச் சுருக்கம்

சங்ககாலம் ஒரு பொற்காலம் எனலாம். பண்டைய தமிழர் வாழ்வியலைப் படம்பிடித்து காட்டும் காலக்கண்ணாடியாக விளங்குகிறது. அவற்றுள் பண்பாடு, நாகரீகம், போர் முறைகள், காதல் வாழ்வு, கலைகள், விழாக்கள் ஆகிய அனைத்தையும் அறிந்துகொள்ளும் ஒரு பல்கலைக்கழகமாக சங்க இலக்கியம் விளங்குகிறது. அன்பின் ஐந்திணைகளான குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என ஐந்நிலப் பாகுபாட்டில் உருவாகி தங்கள் இனங்களைக் காத்து நிற்கும் தெய்வங்களின் தனித்தன்மையை ஆராய்கிறது. அவ்வகையில் சங்ககால வாழ்வியலோடு விருந்தோம்பலும் விழாக்களும் இரண்டறக் கலந்துள்ள நிகழ்வையும், மக்களின் எண்ணங்களை அறிந்து அதனை நிவர்த்தி செய்யும் மன்னர்களின் வாழ்வியலையும் தொகுத்துக் கூறுவதாக ‘சங்க இலக்கியங்களில் ஐவகை நிலத்தெய்வங்களும் விழாக்களும்’ என்னும் முதல் இயல் அமைகின்றது.

தெய்வ வழிபாடு என்பது மனிதனுடைய வாழ்வோடு இணைந்த ஒன்றாகும். ஆதி முதல் அந்தம் வரையில் உருவான இயற்கைச் சூழலையும், அவ்வியற்கையையே தெய்வங்களாகப் போற்றி வணங்கியதையும் விளக்குகிறது. அதில் பஞ்சபூதங்கள் மற்றும் நவக்கிரகங்கள் ஆகிய தெய்வங்களுக்கான வழிபாட்டு முறைகளும், சடங்குகளும் தோன்றியுள்ளன. விழாக்களை நாம் கொண்டாடுவதன் மூலம் மக்களிடையே உருவாகும் உறவு ஒற்றுமை, மனமகிழ்ச்சி, பகிர்ந்துண்ணும் முறை, மூத்தோர்க்கு மரியாதை வழங்குதல் போன்ற நற்பண்புகள் உருவாக ஒரு வாய்ப்பாக அமைந்துள்ளது. இதைப் பற்றி ‘சங்க இலக்கியங்களில் இறைவழிபாட்டின் தோற்றமும் மரபும்’ என்ற இரண்டாம் இயலில் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

சங்க காலங்களில் தோற்றம் பெற்ற விழாக்கள் எண்ணற்றன. அவ்விழாக்கள் சமயம் மற்றும் சமூகம் சார்ந்தவையாக உள்ளன. அதில் முதன்மை தெய்வமாகப் போற்றப்படும் சிவ வழிபாட்டுடன், சிவனின் அடையாளக் குறிப்புகள், சிந்துசமவெளி நாகரீகத்தில் காணப்படும் கடவுள் முத்திரைகள், அத்துடன் திருமாலின் பத்து அவதாரங்கள், காமன் விழா, கோடியர் விழா, பூந்தொடை விழா, உள்ளி விழா, அன்னக்கொடி விழா உள்ளிட்ட பல்வேறு

விழாக்களின் தனித்தன்மையை எடுத்துக் கூறுவதாக ‘சங்க இலக்கியங்களில் காணலாகும் விழாக்கள்’ என்ற மூன்றாம் இயலில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

சங்ககாலம் முதல் காப்பியக்காலம் வரையில் பல்வேறு தெய்வ உருவ வழிபாடுகள் தோற்றம் பெற்றுள்ளன. அதில் தற்கால சமூகச் சூழல்களுக்கு ஏற்ப சமயங்களின் ஆளுமையில் சைவம், வைணவம் போன்ற பெரும் சமயங்கள் பக்தி இலக்கியத்தின் ஆணிவேராக இருந்துள்ளதை இவ்வாய்வு விவரிக்கிறது. அத்தகைய சமயங்களின் வழியே மக்கள் மனநிறைவிற்காகக் கொண்டாடப்படும் தற்கால விழாக்கள் குறித்தப் பல்வேறு செய்திகளைத் தொகுத்து ‘சங்க இலக்கியங்களில் சமயம் மற்றும் சமூகம் சார்ந்த விழாக்கள்’ என்ற நான்காம் இயலில் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

நம் முன்னோர்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றையே கதையாகவும், பாடலாகவும் நாம் அறிந்து வந்துள்ளோம். அவர்களின் வாழ்க்கை கிராமச் சூழலை மையமாகக் கொண்டு அமைந்ததாகும். அவற்றில் நாட்டுப்புறவியலின் தோற்றம், நாட்டுப்புற மக்களின் வாழ்வியல், நாட்டுப்புறக் கலை விழாக்கள், நாட்டுப்புறத் தெய்வங்கள், குலதெய்வங்களுக்குரிய வழிபாட்டு முறைகள், காவல் தெய்வங்களின் வழிபாட்டு முறைகள், சில காவல் தெய்வங்களின் வரலாறுகள், நாட்டுப்புற விழாக்களின் பின்புலங்கள் ஆகியவற்றைப் பற்றி ‘சங்க இலக்கியத்தில் நாட்டுப்புறத் தெய்வங்களும் கலை விழாக்களும்’ என்னும் ஐந்தாம் இயல் விளக்குகின்றது.

முன்னுரை

இலக்கியம் என்றால் இலக்கு+இயம்=இலக்கியம், இலக்கு-நோக்கம், குறிக்கோள் எனப் பொருள்படும். இயம்-என்றால் இயம்புதல், சொல்லுதல் என்ற பொருள்களில் வரும். மனிதனின் அன்றாட நிகழ்வுகளையும், வாழ்வின் பழமை மற்றும் புதுமைகளை எடுத்துக் கூறுவதே இலக்கியமாகும். படிக்கப் படிக்கத் தெவிட்டாதத் தெள்ளமுது சுவை நயம் தருவது இலக்கியம். அவ்விலக்கியங்கள் நம் வாழ்வின் ஓர் அங்கமாகச் செயல்படுகிறது. அவை மனிதனின் உள்ளுணர்வுகளைப் பிரதிபலிப்பதுடன் சமுதாயப் போக்குகளை வெளிப்படுத்துவதாகவும் அமைந்துள்ளன.

காலமாற்றங்களுக்கேற்ப ஒவ்வொரு காலக்கட்டத்திலும் இலக்கியங்கள் பல தோன்றுகின்றன. அதன்படி சங்க காலத்தில் தோன்றிய இலக்கிய நூல்களான பதினெண்மேற்கணக்கும், சங்கம் மருவிய காலத்தில் பதினெண்கீழ்க்கணக்கும் தோன்றியுள்ளன. அதனைத் தொடர்ந்து அற இலக்கியமும், பல்லவர் காலத்தில் பக்தி இலக்கியமும், சோழர் காலத்தில் காப்பியங்களும், நாயக்கர் காலத்தில் சிற்றிலக்கியங்களும், ஐரோப்பியர் காலத்தில் இக்கால இலக்கியங்களும் எனப் பல்வேறு நூல்கள் தோற்றம் பெற்றுள்ளன. மேற்கூறிய சங்க காலத்தில் தோன்றியப் பதினெண்மேற்கணக்கு நூல்களில் அமைந்த விழாக்களைப் பற்றிய விரிவான விளக்கங்களைத் தருவதே இவ்வாய்வாகும்.

ஆய்வுத் தலைப்பு

“சங்க இலக்கியங்களில் தமிழர் திருவிழாக்கள்” என்பது இவ்வாய்வுத் தலைப்பாகும். இவ்வாய்வு சங்க இலக்கிய நூல்களான எட்டுத்தொகை பத்துப்பாட்டில் அமைந்த விழாக்கள், வழிபாட்டு முறைகள், தற்கால சமூகத்தில் தோற்றம் பெற்ற சமய விழாக்கள் ஆகியவற்றை ஆராய்வதாக இவ்வாய்வுத் தலைப்பு அமைந்துள்ளது.

ஆய்வு நோக்கம்

தமிழ் இனத்தின் வரலாற்றை மொழியின் வழியாகக் கூறுவதே இலக்கியமாகும். அத்தகு சிறப்புமிக்க சங்க இலக்கியங்கள் நம் வாழ்வை

அழகுற செய்யும் ஒரு அணிகலனாகவும் விளங்குகிறது. அவ்விலக்கியத்தின் வழியே நம்மை காத்தருளும் இயற்கையையும், அவ்வியற்கையின் வழியே உருவான தெய்வங்களுக்கு நாம் கொண்டாடும் பல்வேறு விழாக்களைப் பற்றியும் இலக்கியத்தின் வாயிலாகச் சுட்டிக்காட்டுவதே இவ்வாய்வின் நோக்கமாகும்.

ஆய்வின் கருதுகோள்

தமிழர்களின் வாழ்வும் வரலாறும் நம் பண்பாட்டின் கருவூலங்களாகும். அதன் அடிப்படையில் பண்டைய மக்களின் வாழ்வோடு இணைந்த விழாக்களே ஒரு சமுதாயத்தின் மனமகிழ்ச்சிக்கும், எழுச்சிக்கும், வளர்ச்சிக்கும் உறுதுணையாகச் செயல்பட்டது என்பதை எடுத்துக்கூறுவதே இவ்வாய்வின் கருதுகோளாக அமைகிறது.

ஆய்வு எல்லை

பதினெண்மேற்கணக்கு நூல்களான எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு நூல்கள் மட்டும் ஆய்வின் எல்லையாக அமைகிறது.

ஆய்வு அணுகுமுறை

சங்க இலக்கிய நூல்களின் வழியே தமிழர்களின் வீரமிக்க வாழ்வு முறை, இறைநிலை ஆகியவற்றை விளக்குவதற்காக விளக்கமுறை ஆய்வும், சங்ககாலம் முதல் தற்காலம் வரையிலான சமுதாய விழுமியங்களைக் கூற சமூகவியல் ஆய்வும், சங்ககாலப் பதிவுகள் இடம் பெற்றுள்ள இலக்கிய நூல்களில் அமைந்த விழாக்களைத் தற்கால விழாக்களோடு ஒப்பிட்டு நோக்க ஒப்பீட்டு முறை ஆய்வும், நம் மரபோடு கூடிய விழாக்களில் உருவாகும் குடும்ப உறவுகளின் மேன்மை, ஒற்றுமை, மனமகிழ்ச்சி, சமுதாய நடப்பியல் ஆகியவற்றைப் பகுத்துக்காட்டப் பகுப்பாய்வு முறையும், தமிழர்கள் கொண்டாடிய விழாக்கள், அவை நடைபெற்ற சூழல், தெய்வ வடிவின் மகிமை ஆகியவற்றை அறிந்துகொள்வதற்கு வரலாற்று முறை ஆய்வும் இவ்வாய்வில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வு ஆதாரங்கள்

தமிழர்களின் வாழ்வியலைப் படம் பிடித்துக்காட்ட சங்க இலக்கிய நூல்கள் துணைபுரிகின்றன. இதில் எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு நூல்களில் அமைந்த விழாக்கள் பற்றிய தகவல்களைச் சேகரித்தும், அதில் காணும் சங்கப் பாடல்களே விழாக்கள் நடைபெற்றதற்குச் சான்றாதாரமாகும். ஆகவே சங்க இலக்கிய நூல்களிலிருந்து சேகரிக்கப்பட்டத் தரவுகளே இவ்வாய்வின் முதன்மை ஆதாரங்களாகும். மேலும் மேற்கோள்களாக இலக்கண நூல்கள், காப்பியங்கள், சமய நூல்கள், ஆய்வுக்கட்டுரைகள் மற்றும் ஆய்வுக்கோவைகள், ஆய்வேடுகள் ஆகியவற்றிலிருந்து பெறப்பட்டத் தரவுகளை துணைமை ஆதாரங்களாகக் கொண்டு இவ்வாய்வு அமைந்துள்ளன.

ஆய்வு பகுப்பு

“சங்க இலக்கியங்களில் தமிழர் திருவிழாக்கள்” என்னும் தலைப்பில் அமைந்த இவ்வாய்வு முன்னுரை முடிவுரை நீங்களாக மொத்தம் ஐந்து இயல்களாகப் பகுப்பட்டுள்ளது.

முன்னுரை

இயல் - ஒன்று : சங்க இலக்கியங்களில் ஐவகை
நிலத்தெய்வங்களும் விழாக்களும்

இயல் - இரண்டு : சங்க இலக்கியங்களில் இறை வழிபாட்டின்
தோற்றமும் மரபும்

இயல் - மூன்று : சங்க இலக்கியங்களில் காணலாகும் விழாக்கள்

இயல் - நான்கு : சங்க இலக்கியங்களில் சமயம் மற்றும் சமூகம்
சார்ந்த விழாக்கள்

இயல் - ஐந்து : சங்க இலக்கியத்தில் நாட்டுப்புறத் தெய்வங்களும்
கலை விழாக்களும்

முடிவுரை

இயல் - ஒன்று: சங்க இலக்கியங்களில் ஐவகை நிலத்தெய்வங்களும்
விழாக்களும்

தமிழர்களின் வீரம் மிக்க காதல் வாழ்வை சான்றுடன் விவரிப்பது சங்ககாலமாகும். சங்ககால மக்களின் வாழ்வோடு, ஐவகை நிலஅமைப்பு,

தெய்வங்களின் தோற்றம், விழாக்கள், விருந்தோம்பல், ஏறுதழுவல் ஆகிய பண்பாட்டின் அடையாளங்களை இவ்வாய்வு எடுத்துரைக்கிறது.

இயல் - இரண்டு: சங்க இலக்கியங்களில் இறை வழிபாட்டின் தோற்றமும் மரபும்

இயற்கையே இறையின் உருவமாகும். அவ்வியற்கையை நம்பியே மக்களின் வாழ்வும் அமைக்கிறது. இயற்கையின் வழி மக்களின் மனதில் தோன்றிய அச்சவுணர்வு மற்றும் அச்சவுணர்வில் உருவான இறை பக்தி, பஞ்சபூத வழிபாட்டு முறைகள், குலதெய்வங்கள் மற்றும் குடிதெய்வங்களின் சடங்கு முறைகள் ஆகியவற்றைப் பற்றி இவ்வியலில் ஆராயப்படுகிறது.

இயல் - மூன்று: சங்க இலக்கியங்களில் காணலாகும் விழாக்கள்

சங்க இலக்கியங்களில் தோற்றம்பெற்ற விழாக்கள் எண்ணற்றன. இவ்விழாக்களில் சில சமயம் மற்றும் சமூகம் சார்ந்தவையாக உள்ளன. அதில் முதன்மை தெய்வமாக சிவவழிபாட்டுடன், சிவனின் அடையாளக் குறிப்புகள், சிந்துவெளி நாகரீகத்தில் காணப்படும் கடவுள் முத்திரைகள், அத்துடன் திருமாலின் பத்து அவதாரங்கள், காமன் விழா, உள்ளி விழா, அன்னக்கொடி விழா உள்ளிட்ட பல்வேறு விழாக்களின் தனித்தன்மையைப் பற்றி இவ்வாய்வு விவரிக்கிறது.

இயல் - நான்கு: சங்க இலக்கியங்களில் சமயம் மற்றும் சமூகம் சார்ந்த விழாக்கள்

கி.பி 7-ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய பக்தி இலக்கிய காலத்தில் இறையடியார்களின் வரலாறுகள், சைவம், வைணவம், சமணம் போன்ற சமயங்களால் கொண்டாடப்பட்ட விழாக்கள், மக்களிடையே நிலவிய பல்வேறு நம்பிக்கைகள் என அனைத்தையும் முன்னிருத்தும் இந்து சமய விழாக்களைப் பற்றி இவ்வியலில் ஆராயப்படுகிறது.

இயல் - ஐந்து: சங்க இலக்கியத்தில் நாட்டுப்புறத் தெய்வங்களும் கலை விழாக்களும்

நாட்டுப்புறம் மற்றும் நாட்டுப்புறவியலில் அமைந்த ஆயக்கலைகளின் வரலாறுகள், இசைக்கருவிகள், கூத்துக்கலையின் வகைகள், முன்னோர்கள்

பின்பற்றிய தெய்வ வழிபாட்டில் மறைந்துள்ள அறிவியல் உண்மைகள் ஆகியவற்றை இவ்வாய்வு எடுத்துரைக்கின்றது.

முடிவுரை

ஒவ்வொரு இயலிலும் ஆராய்ந்து பெறப்பட்டக் கருத்துக்களைத் தொகுத்து முடிவுரையாகத் தரப்பட்டுள்ளது.

துணை நூற்பட்டியல்

ஆய்விற்கு உதவிய அனைத்து நூல்களும் அகரவரிசையில் தொகுத்துத் தரப்பட்டுள்ளன.

பின்னிணைப்பு

இலக்கிய நூல்களில் ஆராய்ந்து சேகரிக்கப்பட்டத் தகவல்களுடன், சில கோயில்களின் புகைப்படங்கள், பாரம்பரிய திருவிழாக்கள் குறித்தப் புகைப்படங்கள் ஆகிய வற்றைப் பின்னிணைப்புகளாகத் தரப்பட்டுள்ளது.

இயல் - ஒன்று

சங்க இலக்கியங்களில் ஐவகை நிலத்தெய்வங்களும் விழாக்களும்

முன்னுரை

பண்டையத் தமிழர்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றுப் பதிவுகளைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் சங்க இலக்கிய காலக்கட்டம் என்பது கி.மு.2-ஆம் நூற்றாண்டு தொடங்கி 400 ஆண்டுகள் வரை தொடர்ந்திருக்கக் கூடும் என்பது தமிழறிஞர்களிடையே ஏற்படையக் கருத்தாகவுள்ளது. பரந்து விரிந்த இந்நிலப்பரப்பில் ஏற்றத்தாழ்வுகளோடு பலவகைப்பட்ட இனக்குழுக்கள், சமூக அமைப்புகள் வழக்கத்தில் இருக்கின்றபோதும், தமிழர்களின் அடையாளங்களால் மக்கள் ஒருங்கிணைந்த சூழல்களோடு வாழ ஆரம்பித்தனர்.

சங்க காலத்தில் மனிதர்கள் இயற்கையின் சீற்றமான பலத்த மழை, பெரும் வெள்ளம், புயல், நிலநடுக்கம் ஆகியவற்றிலிருந்து தங்களின் இனங்களைத் தற்காத்துக் கொள்வதற்கு முயற்சிகளை ஒரு பக்கம் தொடர்ந்திருக்க, உயிரைக் கொல்லும் கொடிய வேட்டையாடும் மிருகங்களிடமிருந்து உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள மேற்கொள்ளும் வழிமுறைகளும், போராட்டங்களும் மற்றொருபுறம் தொடர்ந்தன. இயற்கையில் இருந்து தன்னை வேறுபடுத்தி அறிந்திடும் அறிவாற்றல்கள் வளர்ச்சியடைந்தபோது, இயற்கையையே கடவுளாகக் கருதி வழிபட வேண்டிய சூழல் ஏற்பட்டது. இந்நிலையில் தான் மனிதன் ஐந்திணை நிலப்பரப்பில் மலை, காடு, சமநிலப்பரப்பு, நீர்நிலைகளையும், வரண்ட நிலப்பரப்பிலும் சார்ந்து தங்கள் வாழ்வை வாழ ஆரம்பித்தனர். மேலும், மரங்கள், மலைமுகடுகள், அருவிகள், சுனைகள், கடற்கரைகள், ஆள் அறவமற்ற காடுகள், இரவு நேரம் ஆகியவற்றில் ஐம்புலன்களுக்குத் தென்படாத சக்திகள் உறைந்திருப்பதாக நம்பிக்கையுடன் வாழ்ந்தனர். சங்கத் தமிழர்கள் தங்கள் வாழ்வில் இறைவன் பற்றிய நம்பிக்கையானது தொன்மையும் பழமையும் நிறைந்த சமயக்கூறுகளாக அமைந்தன. மனிதன் மனதில் தோன்றிய மிகைப்படுத்தப்பட்டப் புராணக்கதைகள், சொர்க்கம், நரகம் பற்றிய சிந்தனைகள், உருவத்தை முன்னிறுத்திய தெய்வங்கள் போன்றவற்றுக்குப் பழங்குடியினர் முக்கியத்துவம் தந்ததாக

அறியமுடியவில்லை. இத்தகைய நிகழ்வுகளால் சங்ககாலத் தமிழர்களின் கடவுள் பற்றிய சிந்தனைகள் மேலோங்க ஆரம்பித்தன எனலாம்.

திருவிழாக்களின் தோற்றமும் மரபும்

மக்களின் வாழ்வில் சோர்வினைப் போக்கி இன்பமும் மலர்ச்சியும் புத்துணர்வையும் கொடுப்பது விழாக்களாகும். தனிமனிதனின் மனமகிழ்வை இறைபக்தியோடு உற்றார் உறவினரை இணைத்து நடத்தும் ஒரு நிகழ்வே விழாவாகும். அவற்றில் சடங்குகள் மூலமாகத் தோன்றி சமுதாய நம்பிக்கையில் வளர்ச்சிப் பெற்றும் வளர்ந்தும் தனக்கென புதிய மறுமலர்ச்சியோடு மக்களுக்கிடையே தொன்றுத்தொட்டு நிலவி வருவன விழாக்கள் ஆகும். இவ்விழாக்கள் மக்களை ஒன்றிணைந்து நடத்தும் கூட்டுச் சடங்களிலிருந்து தோன்றிய நிகழ்ச்சி எனலாம். மக்களின் உள்ளத்து உணர்வுகளான இன்பமும் துன்பமும் கலந்த ஒன்றாகவே விழாக்கள் திகழ்கின்றன.

மனித இனத்தை ஒன்றுபடுத்தி, மன மகிழ்ச்சியில் திகைக்க வைப்பதே விழாவின் நோக்கமாகும். ஒரு சமுதாயத்தின் வளர்ச்சி நிலை, வீழ்ச்சி நிலை, மறுமலர்ச்சி ஆகியவற்றை விழாக்களின் வழி அறிய முடிகிறது. எனவே, இவ்விழாக்கள் காலம், இடம், சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப மாறும் தன்மை கொண்டது. அதுமட்டுமன்றி சமுதாயத்தின் சிந்தனைப் போக்கிற்குத் தக்கவாறு விழாக்கள் தோன்றியும் மறைந்தும் வருகின்றன. ஆதலால் தான் விழாக்களின் வழி ஒரு சமுதாயத்தின் சமூகப் பண்பாட்டினை தனித்து இனங்காண முடிகிறது.

தமிழகத்தில் விழாவிற்குரிய காலமாக வேனிற் காலத்தையும், விழாவை இயல்புக்குத் தகுந்த நிலையில் காலையிலும் மாலையிலும் கொண்டாடப்பட்டன. ஒரு சில விழாக்கள் பல நாட்கள் நடைபெற்றதை சில சான்றுகள் வழி அறியப்படுகிறது. காப்பியக்காலங்களில் மிகச் சிறப்பாக நடைபெற்ற விழாக்களில் ஒன்றுதான் இந்திர விழா. இவ்விழா இருபத்தெட்டு நாட்கள் நடந்ததை, “நால்ஏழ் நாளினும் நன்குஇனிது உறைக’என”¹ எனும் சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை போன்ற நூல்கள் வழி அறியலாம். இம்மரபைத் தழுவி இன்று எல்லா தெய்வங்களுக்கும் பெரும்பாலும் ஏழு நாட்கள் வரை விழாவானது கொண்டாடப்பட்டு வருவதைக் காணமுடிகிறது.

விழாக்கள்

சங்க இலக்கிய நூல்களில் விழாவினை பல்வேறு விதமாக அழைத்துள்ளனர். அவை, விழவு, சாறு(விழா), திருவிழா, பண்டிகை, நோன்பு, திருநாள் என விழாவிற்கு வேறுபெயர்களாகச் சுட்டுவர். “விழாக்கள் உடலுக்கு ஓய்வும், உள்ளத்திற்கு இன்பமும் தரவல்லன. எனவே மக்கள் விரும்பி ஏற்றுக்கொண்டாடுவதால் விழா என்று அழைக்கப்படுகிறது. விழா எனும் சொல் விழை என்ற சொல்லின் அடியாகத் தோன்றியது. இதற்கு விருப்பம், பற்று ஆகியபொருள்கள் உள்”² என்று கா.மு.பாபுஜி கூறுகின்றார். மேலும் “பரந்தபட்ட மக்கள் அனைவரும் ஒன்றுகூடி எடுக்கும் நிகழ்வினை விழா என்கிறோம். விழாக்களைப் பொது விழாக்கள், வழிபாட்டு விழாக்கள் என்று இருவகைப்படுத்தலாம். பொது விழாக்களை ஆண்டுவிழாக்கள், தினவிழாக்கள், வாழ்வியல் சார்ந்த விழாக்கள் (திருமண விழா, காதணி விழா, பூப்பு விழா போன்றவைகள்) என வகைப்படுத்தலாம். வழிபாட்டு விழாக்களை தேர்த்திருவிழா, எருதுவிடும் விழா, குடமுழக்கு விழா எனப் பிரித்துக் கொண்டாடி வருகின்றோம் என விழாக்கள் குறித்து முனைவர் க.லெனின் அவர்கள் விளக்கம் தருகிறார்.”³

சடங்குகளும் விழாக்களும்

விழாக்களுக்கு அடிப்படையே சடங்குகளாகும். சடங்குகளின் ஒன்றிணைக்கப்பட்டக் கூட்டுத் தொகுதியினை விழா என்பர். சடங்கு வாழ்வியல் நிகழ்ச்சிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டது. விழாக்கள் சமுதாயம் மற்றும் சமயம் சார்ந்த மந்திரங்களோடும், இயற்கையோடும் இணைந்த விழாவாகக் கொண்டாடினர். பொதுவாக இன்று மகிழ்ச்சியினை அடிப்படையாகக் கொண்டிருப்பனவற்றையே விழாக்கள் என்கின்றனர். இன்று மக்கள் திரளாகக் கூடிப் பழகவும், உயர்ந்தோரைப் போற்றவும் விழாக்களைத் தோற்றுவித்துக் கொண்டாடி வருகின்றனர். விழாக்கள் அறிவூட்டுவனவாகவும், சமுதாயத்தையும் கலாச்சாரத்தையும் பண்படுத்துவதற்காக அமைத்துக் கொண்டனர்.

விழா நாள் மரபுகள்

விழாக்கள் நடைபெறும் நாட்களில் மக்கள் முழுமனதுடன் விழாவை மகிழ்வோடு கொண்டாடினர். விழா நாட்களில் இவர்கள் செய்து வந்த

விவசாயம் உள்ளிட்ட வேலைகளை விழா முடியும் வரையில் தள்ளிப் போடுகின்றனர். இச்செய்தியை அகநானூற்று பாலைத் திணையில்,

**“உலகு தொழில் உலந்து, நாஞ்சில் துஞ்சி
மழை கால் நீங்கிய மாக விசும்பில்”⁴**

என்கிற நக்கீரரின் பாடல் வரிகளில் மக்கள் தாங்கள் மேற்கொள்ளும் உழவுத்தொழில் முடிந்து கலப்பைகள் தூங்குகின்றன. வானத்தில் மழை வரும் காலமும் இல்லை. முழுநிலாவனது தன் மேலுள்ள கலங்கத்தைக் காட்டிக் கொண்டு வானத்தில் கார்த்திகை வின்மீனை நெருங்கும் நள்ளிரவு நேரத்தில் தெருவெங்கும் விளக்குகள் ஏற்றியும், மலர் மாலைகளைத் தோரணங்களாகக் கட்டுகின்றனர். பழமையான ஊர்களில் தமிழர்களின் மரபோடு இத்தகைய விழாக்கள் நடைபெற்றதற்குச் சான்றாக அமைகிறது.

வளர்பிறையும் விழாவும்

நம் பாரம்பரிய விழாக்களைப் பெரும்பாலும் வளர்பிறை மற்றும் மதிநிறைந்த நாட்களில் தொடங்கியதன் சிறப்பை அகநானூற்று பாடல்கள் “**குறு முயல் மறு நிறம் கிளர மதி நிறைந்து**”⁵ என விவரிக்கின்றன. அத்தகு விழாவில் நிகழ்ப்பெறும் செயல்முறைகளை மேற்கொள்பவர்களை விழாவாற்றுவோர் என்பர். இதனை வெறியாடல் நிகழ்வில் வேலன் விழாவாற்றுவோனாகச் சுட்டப்படுகின்றான். சங்க காலத்தில் குயவர்கள் விழாக்களில் முக்கியப் பங்கு வகித்துள்ளனர் என்பதை நற்றிணை பாடலில்,

**“மணிக் குரல் நொச்சித் தெரியல் சூடி
புலிக்களார் கைப்பார் முது குயவன்
இடுபலி நுவலும் அகன்றலை மன்றத்து
விழவுத் தலைக் கொண்ட பழவிறல் முதார்”⁶**

என்கிற கயமனாரின் பாடல் விளக்குகிறது. இக்குயவர்கள் இன்றும் சிறுகோயில்களில் பூசாரிகளாக இருப்பதைக் காணமுடிகிறது. இதனைப் பண்டைய மரபின் தாக்கம் எனக் கருதலாம். விழாக்களை அறிவிப்பவராகவும் குயவர்கள் இருந்துள்ளதையும் இவ்வரிகள் உணர்த்துகிறது.

விழா நாட்களும் அதன் செயல்பாடுகளும்

சங்க இலக்கிய நூலானப் பதிற்றுப்பத்தில் விழா நாளில் இரவலருக்கு உணவு கொடுப்பதோடு மட்டுமின்றி நூற்கேள்விகளிலும் கலைத் திறமைகளிலும் சிறந்து விளங்குவோருக்கு வேண்டியப் பொற்காசுகள், தங்கம், முத்து, பவளம், யானைகள், குதிரைகள் என்று எண்ணிலடங்காப் பரிசுப் பொருட்களை மன்னர்கள் வழங்கியுள்ளனர். புலவர்கள், பாணர்கள், கூத்தர்கள், விரலியர்கள், பொருநர்கள் என அனைவரும் தங்கள் திறமைகளை வெளிப்படுத்தும் விதமாக மன்னர்களைப் புகழ்ந்து பாடல்கள் பாடியும், இசைக்கருவிகளை இசைத்தும், இசைக்கருவிகளுக்கு ஏற்ப இசை அமைத்து ஆடியும், நடனமாடியும் அப்பரிசுப் பொருட்களைப் பெற்று மகிழ்ந்தனர் என்பதை,

“இழை அணி அல்குல் விழவு ஆடு மகளிர்”⁷

என்று அம்முவனார் பாடிய நற்றிணையில் ஆடல் கலையின் பெருமையைப் பறைசாற்றுகிறது. மேலும், பேரூர்களில் விழா நாட்களின்போது வணிகமும் நடைபெற்றுள்ளன. இதன் நீட்சியே, இன்று விழாவின் போது பல்வேறு வணிகக் கடைகள் தோன்றி தங்கள் பொருளாதாரத்தில் வளர்ச்சியை மேம்படுத்த ஒரு வாய்ப்பாக விழாக்கள் அமைந்ததைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது.

விழா நாட்களில் இசைக்கருவியின் பங்கு

விழாக்கள் நடைபெறும் காலங்களில் முழவு, யாழ், முரசு, குழல் போன்ற பண்டைய காலத்து இசைக்கருவிகள் கொண்டு தற்காலத்திலும் பல்வேறு பெயர் மாற்றங்களுடன் இசைக்கப்பட்டு வருகின்றன. மங்களச் செய்தியை அறிவிக்கும் விதமாக இசையை முழக்கியே விழாக்கள் தொடங்கப்பட்டமைக்குச் சான்றாக,

“முழவுமுகம் புலரா விழவுடை வியல்நகர்”⁸

என்ற மதுரை மருதன் இளநாகனார் பாடிய அகநானூறு - மணிமிடைப் பவளம் பகுதியில் முழவின் ஒலியானது விழா முடிந்தும் ஓயாது ஒலித்துக்கொண்டே இருந்ததைத் தெரிவிக்கிறது. இதனைச் சிலப்பதிகார நூலும்,

“கண்ணுளாளர், கருவிக் குயிலுவர்
பண் யாழ்ப் புலவர், பாடல் பாணரொடு
எண்-அரும் சிறப்பின் இசை சிறந்து ஒருபால்”⁹

என்று பல்வேறு இசைக் கருவியின் முழக்கத்தோடு விழா நடைபெற்றதை இவ்வரிகள் விளக்குகிறது. சங்க இலக்கியத்தில் விழாவின் போது குரவை, துணங்கை ஆகிய கூத்துக்கலைகள் நிகழ்ந்துள்ளதை,

“வேல் நெடுங் கண் பிஞ்ஞையோ டாடிய
குரவை யாடுதும் யாமென்றாள்
கறவை கன்று துயர் நீங்குகவெனவே”¹⁰

என்ற இளங்கோவடிகளின் பாடல்கள் விளக்கம் தருகின்றன. இந்தக் கூத்துக்களை இருபாலும் தனித்தும் இணைந்தும் ஆடிய செய்தியை இன்னும் விரிவாக நாட்டுப்புறவியல் குறித்தச் செய்திகளுடன் அலகு ஐந்தில் விளக்கமாக தரப்பட்டுள்ளது.

விழாக்களில் மகளிரின் ஒப்பனை கலைகள்

சங்ககாலம் தொடங்கி தற்காலம் வரை தாங்கள் வசிக்கும் ஊரில் திருவிழாக்கள் நடைபெறுமாயின், அவ்விழாவில் பெண்கள் தங்களை அழகுப்படுத்திக் கொள்ள புது ஆடைகளையும், அணிகலன்களையும் பலவித அலங்காரங்களையும், கூந்தலுக்கு மண மூட்டியும் தங்களை ஒப்பனை செய்து கொண்டு விழாவிற்குச் சென்றால் தனக்கு விருப்பம் உடையவரோ அல்லது தலைவனோ தன் அழகில் ஈடுபட்டு ஏற்றுக் கொள்வான் என்கிறது நற்றிணை பாடல். இதனை,

“விழவின் செலீஇயர் வேண்டும் மன்னோ”¹¹

என்று ஔவையாரின் பாடல்கள் வர்ணிக்கிறது. மேலும், அவ்விழாவை அழகுப்படுத்த முள் செடிகளை ஒத்த மீனின் முள்ளைப் போல வெண்மையான காம்புகளை உடைய மலர்களை வைத்து விளையாடும் இளம்பெண்கள், தாம் கொண்டாடும் திருவிழாவை அழகு செய்தற் பொருட்டு அதனை ஒன்று சேர்த்தி மகிழும் செய்தியை அகநானூற்றில் உக்கிரப்பெருவழுதியின் பாடலில்,

“கூன் முள் முள்ளிக் குவிசுலைக் கழன்ற
மீன் முள் அன்ன வெண் கால் மா மலர்
பொய்தல் மகளிர் விழவு அணிக் கூட்டும்”¹²

எனும் வரிகளில் திருவிழாக்களின் போது அவ்வுரே அழகுபெற்று விளங்கியதைக் கூறுகிறது.

தமிழர் விழாக்களில் விருந்தோம்பல்

சங்க இலக்கியங்களில் தமிழர்களுக்கிடையே காதல், வீரம், கொடை மட்டுமன்றி இல்லறத்திக்குரிய அறங்களில் ஒன்றாக விருந்தோம்பலையும் சிறப்பித்துக் கூறுகின்றனர். விருந்தோம்பலில் தனித்துவம் பெற்றவர்கள் தமிழர்களே ஆவர். பழந்தமிழர்கள் விருந்தோம்பலை வாழ்க்கையின் உயிர் நாடியாகப் போற்றியதை சங்க நூல்களின் வழி அறியமுடியும். தமிழர்களின் வாழ்கையில் விருந்து மணமே பெரிதும் கமழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது எனலாம். விருந்தோம்பலின் அருமையை அறிந்தே வள்ளுவர் விருந்தோம்பலுக்கென்று தனியே ஒரு அதிகாரத்தை வகுத்துள்ளார். ‘விருந்து’ என்ற சொல் புதுமையைக் குறித்துப் பின்பு ஆகுபெயராக நின்று விருந்தினரைக் குறித்துப் பொருளானது.

விருந்திற்கானக் காரணம்

பழங்காலம் உணவு விடுதிகள் இல்லாத காலம். வெளியூர்க்குச் செல்வோர் பல நாட்களுக்கு வேண்டிய உணவினைக் கொண்டு செல்ல இயலாது. செல்வந்தர்கள் மற்றும் வணிகர்கள் தேர்களிலும் மற்ற ஊர்திகளிலும் செல்லும்போது உணவிற்குத் தேவையானப் பொருள்களைக் கொண்டு செல்ல முடிந்தது. மற்றவர்கள் உணவையோ, உணவுப் பொருள்களையோ கொண்டு செல்ல முடியாத நிலையிருந்தது. அதனால் உணவின்றி வருந்துவோருக்கு உணவளித்தல் இன்றியமையாத அறமாகப் போற்றப்பட்டது. இக்காலத்தில் உணவு விடுதிகள் பெருகியுள்ளன. எப்பொருள் எங்கு வேண்டுமானாலும் பெறலாம். பல நாட்களுக்கு வைத்துக் கொள்ளும்படியான பல உணவு வகைகளும் கிடைக்கின்றன. அதனால் இப்பொழுது விருந்தோம்பல் என்பது செல்வச் செழிப்பைக் காட்டுவதற்காகவும், பயனை எதிர்பார்த்துச் செய்வதற்காகவும் மேற்கொள்ளப் பெறுகிறது.

இக்காலத்தில் புதியவர் யாரையும் நம்பும் படியான சூழ்நிலை இல்லை. ‘எந்த புற்றில் எந்த பாம்போ’ என்ற நிலைதான் இன்று காணப்பெறுகிறது. அதனால் தற்காலங்களில் விருந்தோம்பல் செய்யவும் அஞ்ச வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டுள்ளது.

தொல்காப்பியர் கூறும் விருந்தோம்பல்

விருந்தளித்தல் என்பது இல்லறத்தின் தலையாய நெறியாகும். விருந்தோம்பல் இல்லாத வாழ்க்கை இல்வாழ்க்கை ஆகாது. இதனைத் தொல்காப்பியர்,

“விருந்து தானும் புதுவது கிளந்த யாப்பின் மேற்றே”¹³

என்ற நூற்பாவின் மூலமும், அத்தகைய விருந்தோம்பலில் பெண்கள் பெரும்பங்கு வகிக்கின்ற செய்தியை,

**“விருந்து புறந்தருதலும் சுற்றம் ஓம்பலும்
பிறவும் அன்ன கிழவோள் மாண்புகள்”¹⁴**

என்ற கற்பியல் நூற்பாவின் வழி விளக்கும் தருகிறார். மேலும், தெய்வங்கள் வாழும் இல்லங்களில் கணவனும் மனைவியும் இருவரும் இணைந்து விருந்தோம்பல் செய்ய வேண்டும் என்பதை இளங்கோவடிகள் இயற்றிய சிலப்பதிகாரத்திலும், கம்பர் இயற்றிய காப்பிய நூலான இராமாயணத்திலும் வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். முதல் காப்பியமான சிலப்பதிகாரத்தில் கண்ணகி கோவலனை விட்டுப் பிரிந்த நிலையில்,

**“அறவோர் களித்தலும் அந்தணர் ஓம்பலும்
துறவோர்க்கு எதிர்தலும் தொல்லோர் சிறப்பின்
விருந்தெதிர் கோடலும் இழந்த என்னை”¹⁵**

என தன் கணவன் அருகில் இல்லாத போதும் தன் இல்லற நெறியிலிருந்து மாறாது கண்ணகி விருந்து அளித்ததன் மாண்பை விளக்குகிறார். இதனைத் தொடர்ந்து இராமாயணத்திலும் இராமனைப் பிரிந்த சீதையும் விருந்தினர் வந்தால், அவர்களை கவனிக்க இயலாத நிலையை எண்ணி இராமர் என்ன

துன்பம் அடைவாரோ? எனக் கலக்கமுறும் செய்தியை, “விருந்து கண்டபோது என் உறுமோ? என்று விம்மும்”¹⁶ என்று கம்பரின் பாடல்கள் விளக்கம் தருகிறது.

வள்ளுவர் கூறும் அணிச்ச மலரும் விருந்தும்

நம் இல்லம் தேடி வரும் விருந்தினரை அவர்களின் மனம் குளிரும்படி விருந்தோம்பலைச் செய்தலே நல்செய்கையின் பயனாய் அமையும். இதனை வள்ளுவரும் சுட்டிக்காட்டுகிறார். மலர்கள் வெம்மையால் வாடக்கூடியது. அம்மலரிலும் அணிச்சம் மிகவும் மென்மைத் தன்மையுடையது. அதனை முகர்ந்தாலே அணிச்ச மலரானது வாடிவிடும். அம்மலரைப் போன்றது தான் விருந்தினரின் முகமும், மனமும் மிகவும் மென்மைத்தன்மை வாய்ந்தது. சிறிது முகம் திரிந்து பார்த்தாலே வாடிவிடுவர் என்பதை வள்ளுவர் மிக அழகாகத் தம் குறளில்,

“மோப்பக் குழையும் அணிச்சம் முகம்திரிந்து

நோக்கக் குழையும் விருந்து”¹⁷

என்று அணிச்ச மலரின் தன்மையோடு விருந்தினரின் மனநிலையை ஒப்பிட்டுக் காட்டுகிறார். மேலும், விருந்தோம்பலின் சிறப்பை மணிமேகலை நூலும்,

“அறம் எனப்படுவது யாது எனக்கேட்பின்

மறவாது இதுகேள் மண் உயிர்க்கு எல்லாம்

உண்டியும் உடையும் உறையுளும்”¹⁸

என்று ஆபத்திரனோடு மணிபல்லவம் அடைந்த காதையின் வழி அறம் என்று உரைப்பது எதுவெனில், உலகில் வாழும் மக்களுக்கு உணவு, உடை, இருப்பிடம் என்பது இன்றியமையாதது என்பதை எடுத்துரைக்கிறது. இதனை வள்ளுவரும்,

“இருந்தோம்பி இல்வாழ்வ தெல்லாம் விருந்தோம்பி

வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு”¹⁹

என்கிற திருக்குறள் வழி விருந்தோம்பலின் தனிச்சிறப்பைப் பற்றி அழகாக எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

விழாவும் விருந்தும்

இலக்கியங்களில் திருமண விழா முதலிய குடும்ப விழாவின் வாயிலாகவும், சமூக விழாவிலும் விருந்துடன் தொடர்பு கொண்டதாக விழாக்கள் அமைகின்றன. ஆகையால் விழாக்கள் நடைபெறும் போது மக்கள் உணவு வழங்கி விருந்தோம்பல் செய்து மகிழ்ந்ததை, “விழாவயர்ந் தன்ன கொழும்பல் திற்ற”²⁰ எனும் அகநானூற்றில் கல்லாடனார் இயற்றியப் பாடல் மூலம் அறியமுடிகிறது. மேலும் இதனை பற்றி அகநானூறு மற்றொரு பாடலொன்று எடுத்துரைக்கிறது.

“மைப்பு அறப் புழுக்கின் நெய்க்கனி வெண்சோறு
வரையா வண்மையொரு புரையோர்ப் பேணிப்”²¹

என்ற விற்றூற்று மூதெயின்னார் வரிகளில் மணவிழாவின் போது செவிக்கு இனிய இசை விருந்தும், நெய்க் கலந்த வெண்மையான அரிசியுடன் சேர்ந்த சுவையான உணவு விருந்தும், மக்களுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளன என்பதை அறியலாம். மேலும் நற்றிணைப் பாடலொன்றிலும்,

“நல் மனை நனி விருந்து அயரும்
கைதூவின் மையின் எய்தா மாறே”²²

என்று பரணர் இயற்றிய இவ்வரிகளின் மூலம் சங்க இலக்கிய நூல்களும், அற நூல்களும் விருந்தோம்பல் பண்பினைப் பண்டையத் தமிழர்களுக்கு வலியுறுத்தி வந்துள்ளன. மேலும் நற்றிணை பல இடங்களில் விருந்து அளிப்பதின் மகத்துவத்தையும் சுட்டிக்காட்டுகின்றன.

விழாக்களில் கூடி வாழும் பண்பை அறிதல்

கிராமப்புறங்களில் வறுமையின் காரணமாக உறவுகளை விட்டுப்பிரிந்து சென்றவர்கள் கூடத் திருவிழாக்காலங்களில் சரியான நேரத்திற்கு சொந்த ஊர்களுக்கு வந்து விடுகின்றனர். அக்கிராமங்களில் உள்ள இளைஞர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து விழாக்குழு சார்பாகப் பல்வேறு நிகழ்ச்சிகளை நடத்தி அவ்விழாக்களை சிறப்பாக்கக் கொண்டாடி மகிழ்வதை இன்றும் காண முடிகிறது. விவசாயிகள் மழைவளம் வேண்டி வெயில் காலத்தில் விழா

எடுக்கின்றார்கள். பெரும்பாலும் தெய்வ வழிபாட்டு விழாக்கள் அனைத்தும் கோடைக்காலத்தில் நடைபெறுவதைக் காணமுடியும். “கிராமங்கள், நகரங்கள் என அனைத்து இடங்களிலும் அமைந்துள்ள கோயில்களில் திருவிழாக்கள் சிறப்பாக நடைபெறும். அவ்விழாவிற்குப் பொதுமக்கள் பல பகுதியில் இருந்து வருகைப்புரிவர். அவர்கள் செய்யும் நிகழ்ச்சிகள், திருவிழாக்கள் மூலம் நடைபெறும் தொழில்கள் ஆகியவை கூறப்படுகிறது”²³ என்று பா.இறையரசன் கோயில்கள் மூலமே திருவிழாக்கள் நடைபெறுகின்றன என்கிறார். விழாக்களைப் பொறுத்தவரையில் அரசன் முதல் ஆண்டி வரை மனமகிழ்ச்சிக்கு வழிவகுக்கிறது எனலாம்.

திருவிழாக்களில் இறைச்சி விறற்ல்

சங்க காலத்தில் திருவிழாக்கள் நடைபெறும் நாட்களில் இறைச்சி விறற்ச் செய்தியைப் பற்றி அகநானூறு கூறுகையில், திருவிழா நாட்களில் அண்ணன் மீன் பிடித்து வர, தலையாடையை உடுத்தியத் தங்கையானவள் தெருக்களில் மீன்களை விலை கூறி விற்றுவருவாள் எனும் செய்தியை,

“திமிலோன் தந்த கடுங் கண் வய மீன்

துழை அணி அல்குல் செல்வத் தங்கையர்

விழவு அயர் மறுகின் விலை எனப் பகரும்”²⁴

எனும் அகநானூற்றில் சீத்தலைச்சாத்தனார் வரிகள் விழாக் காலங்களில் மீன் போன்ற இறைச்சிப் பொருட்கள் விற்கப்பட்டதையும், அவ்விறைச்சியை விரும்பி உண்டு மகிழ்ந்துள்ளனர் என்பதையும் விளக்குகிறது. இதனைப் புறநானூறு பாடலும் சங்க காலத்தில் மன்னன் தலைமையில் திருவிழா நடக்கும் காலத்தில் செம்மறி ஆட்டுக் கரியைத் தாயார் செய்து வழங்குதல் வழக்கமாகும். அந்நிலையில் விழாக்கள் நடைபெறாது போனாலும், அதற்குரிய நாட்களில் செய்யப்படும் செம்மறி ஆட்டின் இறைச்சி உணவினை தவறாமல் வழங்குவான் மன்னன் என்பதை,

“விழவின் றாயினும் படுபதம் பிழையாது

மையூன் மொசித்த வொக்கலொடு துறை நீக்”²⁵

என்ற ஓளவையாரின் பாடல் வரிகளால் விழா நடைபெறும்போது இறைச்சி விற்ப் செய்தியை எடுத்துக்காட்டுகிறது. இதனைத் தொடர்ந்து விழா நாட்களில் ஊர் மக்கள் உறங்காமல் மகிழ்ந்திருந்தையும், அந்நாளில் இறைச்சி போன்ற உணவு வகைகளையே பெரிதும் விரும்பி உண்டதையும் காணமுடிகிறது. இதனை மாங்குடி மருதனார்,

“மாசுஅற விளங்கிய யாக்கையர் சூழ்சுடர்

வாடாப் பூவின் இமையா நாட்டத்து

நாற்ற உணவின் உருகெழு பெரியோர்”²⁶

என்று மதுரைக்காஞ்சியில் சிவன் உள்ளிட்ட எல்லா தெய்வங்களும் புலால் உணவையே விரும்பும் தெய்வங்களாக இருந்தன என்ற குறிப்பு காணப்படுகிறது. இதன் மரபைப் பின்பற்றியே தான் தற்காலத் திருவிழாக்களிலும் கிடாய் வெட்டுகின்றனர். அவ்வாறு நேர்த்திக்கடன் செய்யாத மக்கள் சுற்றத்தார்க்கு விருந்தளிக்கத் தெருக்களிலோ, சாலை ஓரங்களிலோ அல்லது கடைத்தெருக்களில் போடப்பட்டிருக்கும் அக்கடைகளில் தனியாக இறைச்சி பெற்று தம் சுற்றத்தார்க்கு விருந்தளிக்கப்படுகிறது. இறைச்சியை வாங்குதல், விற்பல் போன்ற பல்வேறு வணிக முறைகள் அனைத்தும் சங்ககால மரபுகளோடு தான் இன்றைய விழாக்களிலும் பின்பற்றப்பட்டு வருவதைச் சான்றுடன் அறியமுடிகிறது.

விழா முடிவுற்றச் செய்தி

நாடுகளிலும், நகரங்களிலும் தெய்வங்களுக்கு நிகழ்த்தப் பெறும் விழாக்கள் பல்வேறு நிகழ்வுகளோடு விழா முடிவுற்றச் செய்தியை நற்றிணையில் பாடல்களில்,

“விழவும் முழ்த்தன்று, முழவும் தூங்கின்று”²⁷

என்கிற கபிலரின் இவ்வரிகளில் ஊர் மக்கள் நடத்திய திருவிழா இனிதாக நிறைவுப் பெற்றதையும், அவ்விழாவில் இனிய ஓசையைத் தரும் மத்தளம், முழவு போன்ற இசைக் கருவிகளிலிருந்து வரும் ஓசையும் அடங்கிவிட்டது என்று விழா முடிந்த நிகழ்வினை இப்பாடல் வரிகளால் அறியமுடிகிறது.

விழாக்களினால் ஏற்படும் நன்மைகள்

- அனைத்து மக்களிடமும் ஒன்று கூடி உறவாடுதல் (உறவு வலிமை பெறல்)
- விருந்தோம்பலில் பண்பும், உறவுகளின் அரவணைப்பும் கிடைக்கப்பெறல் (விருந்தோம்பல் பண்பு வெளிப்படல்)
- நாட்டுப்புறக் கலைஞர்களின் வாழ்வு மேம்படுதல் (கலைகளின் வளர்ச்சி நிலை)
- விழாக்களினால் திருமணங்கள் நிச்சயமாதல் (புது உறவுகள் உருவாதல்)
- தெய்வங்களுக்கு வழிபாடுகள் மூலம் நேர்த்திக்கடன் செலுத்துதல் (இறை நம்பிக்கை மேம்படல்)

ஆகியவை திருவிழாக்காலங்களில் மக்களுக்கு நன்மைகளாக அமைகின்றன. மேலும், “விழாக்காலங்களில் ஊரில் ஒரே இரைச்சல் நிறைந்திருக்கும் என்பதை ‘கல்லென் விழவு’ என்ற புறநானூற்றுத் தொடரால் ஏற்றுக்கொள்ளலாம். கல் என்பது ஓசையை உணர்த்தும் ஓர் இடைச்சொல்”²⁸ என்று கண்ணப்ப முதலியார் கூறுகின்றார்.

ஐந்திலப் பாகுபாடுகள்

இயற்கையில் உருவான புவியின் நிலப்பரப்பில் மனிதர்கள் வாழ்வதற்கான சூழ்நிலையும் உருவாயிற்று. மனிதர்கள் தாம் வாழும் நிலப்பரப்பினை நம் முன்னோர்கள் அனுபவங்களைக் கொண்டு ஐந்து வகையாகப் பிரித்தனர். இப்பூமியின் நில அமைப்பினையும், பருவகால மாற்றங்களின் அடிப்படையிலும், அப்பருவத்திற்கேற்ப மக்களின் வாழ்க்கை முறைகளையும், அழகுபட இலக்கணம் வகுத்துள்ளப் பெருமை தமிழ் இலக்கணத்திற்கு உண்டு. அவ்வகையில் தொல்காப்பியர் தம் இலக்கண நூலில்,

“முதல் கரு வுரிப்பொருள் என்ற மூன்றே
நுவலுங் காலை முறை சிறந் தனவே
பாடலுட் பயின்றவை நாடுங் காலை”²⁹

எனப் பகுத்து கூறியுள்ளார். மக்கள் வேறாகவும், நிலம் வேறாகவும் பிரிக்கப்படவில்லை. மக்களின் வாழ்வாதாரமே நிலமாகும். நிலத்தின் பயன் மக்களால் பூர்த்தியடைகிறது. மண்ணாலான இப்பூமியும் அதன் தொடர்புடையப் பொழுதுகளும் முதற்பொருளாகும். முதற்பொருள் மற்றும் கருப்பொருளின் தாக்கத்தால் உண்டாகும் ஒழுக்கத்தினை உரிப்பொருள் என்பர். சங்ககால புலவர்கள் தம் பாடல்களில் அக்கால மக்களின் இயற்கையோடு இணைந்த வாழ்வை முதல், கரு, உரிப் பொருள்கள் மூலம் நமக்கு அடையாளப்படுத்தியுள்ளனர். நிலத்தின் இவ்வகை பாகுபாடு உலக மக்கள் அனைவருக்கும் பொதுவானது என்று கருதமுடிகிறது.

ஐந்தாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தமிழர்கள் தாங்கள் வாழும் நிலத்தை ஐந்து வகையாகப் பிரித்துவிட்டார்கள். கண்களுக்கு எட்டிய தூரம் பரந்த சமவெளி நிலத்தையும், அந்த நிலத்தை நம்பியே தங்களுடைய வாழ்வாதாரமும் இருந்ததால் அந்த பரந்த சமவெளி நிலத்தை மருத நிலம் என்றார்கள்.

கண்களுக்கு எட்டிய தூரம் சுற்றி சூழ்ந்திருக்கும் மலை பிரதேசத்தையும், அந்த மலையை நம்பி தங்களுடைய வாழ்வாதாரம் இருந்ததால், அந்த இடத்தைக் குறிஞ்சி நிலம் என்றார்கள். மலை பிரதேசத்தை ஒட்டியிருக்கும் கீழ் நிலத்தை முல்லை நிலம் என்றார்கள்.

பரந்து விரிந்த கடலையும், அக்கடலே வாழ்க்கையின் ஆதாரமாக விளங்குகிறது. அத்தகைய கடல் சார்ந்த நிலத்தை நெய்தல் நிலம் என்றார்கள்.

குறிஞ்சியும் முல்லையும் திரிந்த நிலமாகும். இவ்விரு நிலமும் மழை இல்லாமல் காய்ந்துப்போன பகுதியைப் பாலை நிலம் என்பர். மேலும் கோடைக்காலத்தில் முல்லை நிலம் வெப்பத்தால் வரண்டு இருப்பதாலும் அதை பாலை நிலம் என்றழைத்தனர்.

ஐந்நிலக் கடவுள்கள்

சங்ககால மக்கள் ஒவ்வொரு திணை மக்களும், ஒவ்வொரு கடவுளை வழிபட்டனர். அவை, முல்லை நிலத்தின் தெய்வமாகத் திருமாலையும்,

குறிஞ்சி நிலத்தின் தெய்வமாக முருகனையும், மருத நிலத்தின் தெய்வமாக வருணனையும், நெய்தல் நிலத்தின் தெய்வமாக இந்திரனையும், பாலை நிலத்தின் தெய்வமாகிய கொற்றவையையும் வழிபட்டுள்ளனர் என்பதை,

“மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்
சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்
வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும்
முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் எனச்
சொல்லிய முறையால் சொல்லவும் படுமே”³⁰

என்ற தொல்காப்பியரின் வரிகளால் அறியமுடிகிறது. மேலும், தொல்காப்பியர் ஒவ்வொரு நிலத்தின் கருப்பொருள்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது,

“தெய்வம் உணாவே மா மரம் புட்பறை”³¹

எனத் தெய்வம், மக்கள், மரங்கள், விலங்குகள், பறவை, பறை, பண், மலர்கள், தொழில், நீர்நிலைகள், உணவு, ஊர் ஆகியக் கருப்பொருள்களுக்கு எல்லாம் முதன்மையாகத் தெய்வத்தைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதன் மூலம் அக்கால மக்களிடம் இருந்த உறுதியான தெய்வ நம்பிக்கை புலனாகிறது.

ஐவகை நிலத்தார் கொண்டாடும் தெய்வங்கள் - குறிஞ்சி - முருகன்

குறிஞ்சி நிலம் என்பது பண்டையத் தமிழகத்தில் பகுத்து அறியப்பட்டத் தமிழாக்குரிய ஐந்து வகைத் நிலத்திணைகளில் ஒன்றாகும். மலையும் மலை சார்ந்த இடமும் ‘குறிஞ்சி’ என்று அழைக்கப்படுகின்றன. அங்கு வாழுகின்றன மக்களைக் ‘குறவர்’ என்ற பெயர்களால் அழைக்கப்பெற்றன. கிழங்கு அகழ்தல், தேன் எடுத்தல் முதலிய தொழில்களைக் குறவர்கள் செய்து வந்தனர். திணை வகைகள், மலைநெல் ஆகியவற்றை தங்களின் உணவாக உட்கொண்டு வாழ்ந்து வந்தனர். அங்கு மலைகளில் வாழும் குறிஞ்சி நில மக்களின் குலதெய்வமாக பண்டைய மக்களால் வழிபட்டக் கடவுள் முருகனாகும். குறிஞ்சி நிலத்துக்குரியப் பொழுதுகளாகக் கூதிர், முன்பனி என்னும் பெரும்பொழுதுகளாகவும், யாமம் சிறுபொழுதுகளாக அமைந்துள்ளன. குறிஞ்சி நிலத்து ஊர்கள் சிறுகுடி, பாக்கம் என்ற பெயர்களால் அழைக்கப்படும். இதனோடு, புணர்தலும் புணர்தல் நிமித்தமும்

(தலைவனும், தலைவியும் ஒன்று சேர்த்து வாழ்தல்) அதன் உரிப்பொருளாக அமைந்து தலைவன் தலைவியின் காதல் உணர்வை வெளிப்படுத்துவதாகவும் அமைந்துள்ளன.

பழந்தமிழர்கள் வணங்கிய தெய்வங்களில் மிகவும் பழமையான கடவுள் முருகப்பெருமான் ஆவார். சேயோன் என்னும் பெயரில் தமிழ்க் கடவுளாக முருகன் தமிழ் மக்களின் நெஞ்சங்களில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார். முருகன் என்றால் ‘அழகன்’ என்ற பொருளும் உண்டு. அத்தகைய சிறப்புடைய முருகப்பெருமானை வீரம்மிக்க கடவுளாகவும், போர் கடவுளாகவும் சங்க நூல்களில் பதிற்றுப்பத்து புகழ்ந்துப் பாடப்பட்டுள்ளன. இதனை,

“நளியிரும் பரப்பின் மாக்கடலால் முன்னி
அணங்குடை அவுணர் ஏமம் புணர்க்கும்
சூருடை முழுமுதல் தடிந்த பேரிசைக்
கடுஞ்சின விறல் வேற் களிறூர்ந்தாங்கு”³²

என்ற வரிகளில் நீர் மிகுந்த பெரிய பரப்பினை உடைய கரிய கடலின் நடுவே சென்று உயிர்களை வருத்துகின்ற அசுரர்களுக்குப் பாதுகாவலாக விளங்கும் சூரவன்மாவின் காவல் மரமான மாமரத்தை அடியோடு வெட்டி எறிந்து முருகன் அழித்தது போலவே, இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் பகைவர்களை அழிக்கும் தன்மையுடையவனாக விளங்கினான் என்பதைக் குமட்டுர்க்கண்ணனாரின் பாடல்வழி அறியமுடிகிறது.

முருகனின் வண்ணங்கள்

முருக்கடவுளின் வண்ணம் செம்மைநிறம் ஆகும். இதைத் தொடர்ந்தே முருகனுக்கு ‘செவ்வேள்’ என்ற பல்வேறு பெயர்களுடன் அழைக்கப்பெறுகிறார். இது குறித்து ‘குறுந்தொகை’ நூலில் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் பாடியக் கடவுள் வாழ்த்தில்,

“தாமரை புரையுங் காமர் சேவடிப்
பவழத் தன்ன மேனித் திகழொளிக்
குன்றியேய்க்கு முடுக்கைக் குன்றின்

சேவலங் கொடியோன் காப்ப

ஏமவைக லெய்தின்றா னுலகே”³³

இவ்வரிகளில் செந்தாமரை மலர் போன்ற திருவடிவினையும், செம்பவளம் போன்ற மேனியினையும் குன்றிமணியை ஒத்த சிவந்த ஆடையையும் உடைய முருகன், ஒளியை உடைய நெடிய வேலுடன், சேவல் கொடியையுடைய முருகக்கடவுள் பாதுகாப்பதால் தான் இவ்வுலகம் மகிழ்வோடு இருப்பதாகக் குறிப்பிடுகிறது.

முருகப் பெருமானுக்குச் சூட்டப்பெறும் மாலைகள்

“முருகனுக்குரிய மாலைகளில் கடம்பம், கண்ணி, காந்தள், கார்காலத்துக் குறிஞ்சி, அலரி ஆகிய மலர்களை அவன் ஆடும்போது அவற்றுள் ஒன்றை அணிந்து கொள்வான். முருகனே அவன் உடலில் நின்று ஆடல்புரிகிறான் என்பது பக்தர்களின் கொள்கையாதலால் அம்முருகனை, ‘வெறி புரி ஏதில் வேலன்’ என்றும், ‘பொய்யா கொல்லற்குக் கடனே!’ என்றும், ‘வேல்கைக் கொடுத்து வெளிதுவிரித்தாடி’ என்றும், ‘நெடுவேல் வாய்ந்த மார்பின்’ என்றும் இவை போலப் பிறவும் சங்க இலக்கியங்கள் பலவற்றில் காணப்படுகின்றன.”³⁴ என்று க.கைலாசபதி அவர்கள் பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும் எனும் நூலில் கூறியுள்ளார். மேலும் முருகனுக்குச் சூட்டப்பெறும் மாலைகளில் அதிகம் இடம்பெறுபவை கடம்பமே மிகவும் உகந்தாகக் கருதப்பட்டது. ஆதலின் முருகனின் பெயர் ‘கடம்பன்’ எனவும் முருகனின் திருத்தலம் கடம்பந்துறை எனவும் குறிப்பிடப்படுகின்றது. இதனை,

“கார் நறுங் கடம்பன் கண்ணிகூடி

வேலன் வேண்ட வெறிமனை வந்தோய்”³⁵

“கடம்பு அமர் நெடுவேள் அன்ன மீளி”³⁶

“கார் அலர் கடம்பன் அல்லன் என்பது

ஆரங் கண்ணியின் சாற்றினன் வருவோன்”³⁷

இவ்வாறு இலக்கியங்கள், காப்பியங்கள் போன்ற நூல்கள் கூறும் பாடல்களில் முருகனுக்குச் சூட்டப்பெறும் கடம்ப மாலைகள் எத்தகையச் சிறப்பு வாய்ந்தது என்பதை அறியமுடிகிறது.

முருகனுக்கு உரிய கொடிகள்

முருகனின் தனித்தன்மையைப் போற்றுவது அவரின் சேவற்கொடி மற்றும் மயில்கொடி போன்ற வாகனமே முருகனுக்கு உரியவையாகும். இதில் முருகன் தன் வேல் மூலம் இரு துண்டாக்கி சூரபத்மனின் ஒரு பகுதியான சேவலை கொடியாகக் கொண்டமையால் ‘சேவற்கொடியோன்’ எனவும் முருகன் அழைக்கப்படுகிறார். அதனோடு மயிலை வாகனமாகக் கொண்டுள்ளதோடு மயிலை கொடியாகக் கொண்டுள்ளச் செய்தியை அகநானூறு,

“பல்பொறி மஞ்ஞை வெல்கொடி உயரிய
ஓடியா விழவின் நெடியோன் குன்றத்து”³⁸

என்ற எருக்காட்டூர்த் தாயங்கண்ணனார் பாடல்கள் விளக்கம் தருகிறது.

முருகனின் வாகனங்கள் - மயில் வாகனன்

முருகனின் வாகனங்களாக மயில்(மயில் வாகனர்), யானை(கஜ வாகனர்), ஆடு(அஜாருடர்) என்று மூன்று வாகனங்களைப் பற்றி இலக்கிய நூல்கள் குறிப்பிடுகிறது. முருகப்பெருமானின் மூன்று வாகனங்களில் முதன்மையானதாகக் கூறப்படுவது மயில் வாகனமாகும். முருகன் என்றபோது அனைவரிடத்திலும் மயிலும் ஒரு வகை குறியீடாகவே தென்படுகிறது. இதனைத் தொல்காப்பிய நூற்பாவும்,

“சேவல் பெயர்க்கொடை சிறகொடு சிவனும்

மாயிருந் தூவி மயிலலங் கடையே”³⁹

“விறல் வெய்யோன் ஊர் மயில், வேல் நிழல், நோக்கி”⁴⁰

“நீலப்பறவை மேல் நேரிழை தன்னோடும்

ஆலமா செல்வம் புதல்வன் வரும்”⁴¹

“வெண் சுடர் வேல் வேள்! விரை மயில்மேல்

ஞாயிறு!நின்”⁴²

எனும் இலக்கிய வரிகள் முருகன் மயிலேறி செல்லும் விதத்தை அழகுடன் வர்ணிக்கின்றன.

யானை வாகனன்

இந்திரனுக்கு உவந்தளித்த வராவத யானை வாகனம் காணப்பெறும் தலங்கள் ‘உத்திர கோசமங்கை’ என்னும் பெயர் இன்று மருவி ‘திருத்தணிகை’ என்றழைக்கப்படும் கோயிலாகும். இச்செய்தியை,

“கால் கிளர்ந்தன்ன வேழமேல் கொண்டு”⁴³

பிணி முக ஊர்தி ஒன்செய்யோனும் என”⁴⁴

“படுமணி யானை நெடியோய்! நீ மேய”⁴⁵

“பிணிமுகமேற் கொண்டு அவுணர் பீடழியும் வண்ணம்
மணிவிசம்பிற் கோனேத்த மாறட்ட வெற்றவேலே”⁴⁶

எனும் வரிகளுடன் ஆடுவாகனன் என்பதற்கு ‘இயமன் தன் மெய்யில் இருந்து வாங்கிய ஆடு ஒன்றினை முருகப்பெருமானுக்கு தந்ததையும், அதனை வாகனமாக முருகன் ஏற்றுக்கொண்டதையும் பரிபாடல் கூறுகிறது. மேலும் நாரத முனிவரின் வேள்வியில் தோன்றிய ஆட்டை வாகனமாகக் கொண்டதாகக் கந்தபுராணம் கூறுகிறது’. இவ்வாறு பல இலக்கியச் சான்றுகள் மூலம் முருகப்பெருமானுக்குரிய வாகனங்களைப் பற்றி சிறப்பிக்கப்படுகிறது.

முருகனின் வீரம்

விரியும் கடல் போல அகன்ற படையுடன் முருகன் பகைவர் மீது போர் தொடுத்தது போன்று தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியனும் போர் செய்தான் என்பதை,

“விரிகடல் வியன் தானையொடு

முருகு உறழப் பகைத்தலைச் சென்று”⁴⁷

என்ற பாடல் வழி அறியமுடிகிறது. மேலும், முருகனின் தனித்துவத்தைப் போற்றும் கந்தரலங்காரத்தில் கிரவுஞ்ச மலையைப் பிளந்தல், சூரணச் சம்கார நிகழ்வு, தேவர்களைச் சிறை மீட்டல், பிரமண முனிந்து சிறையில் அடைத்தல், மயில் மீது ஏறி உலகை வலம் வருதல் என பல சிறப்பம்சங்கள் கொண்டு வீரத்தோற்றத்துடன் காட்சியளித்துள்ளார். இச்செயல்களால் வீரம் என்பது தனிமனிதனுக்கு மட்டுமின்றி போர் முறைகளில் வெளிப்படுத்துகின்ற

வீரத்தன்மையினை தெய்வப் பிறவிகளான முருகனின் வாழ்க்கை முறைகளிலும் நிகழ்ந்தமையை எடுத்துரைக்கின்றது.

முருகனின் சீற்றம்

மன்னருடைய வீரத்திற்கும், சீற்றத்திற்கும், முருகனுடைய ஆற்றலையும், வெற்றிச் செயல்களையும் உவமையாகக் கூறியுள்ளத் திறத்தை,

“கார் நறுங் கடம்பின் பாசிலைத் தெரியல்

சூர் நவை முருகன் சுற்றத்தன்ன நின்

கூர்நல் அம்பிற் கொடுவிற் கூளியர்”⁴⁸

“முருகற் சீற்றத்து உருகெழு குருசில்”⁴⁹

போன்ற சங்கப் பாடல்கள் மூலம் வெளிப்படுத்துகின்றது. இவை சங்க காலத்தில் முருகக்கடவுள் வழிபாடு சிறந்துள்ளமையை உணர்த்துகின்றன. கோபத்தின் உச்சமாக முருகன் காட்சியளிப்பதைப் புறநானூறு பாடல், “அணங்குடை முருகன் கோட்டத்துக்”⁵⁰ எனும் இவ்வரிகள் வழியாகவும், ஐந்திணை ஐம்பதிலும், “செல்வக் கடம்பமர்ந்தான் வேல்மின்னி”⁵¹ எனும் பாடல்களின் வழி முருகனின் கோபத்தின் வெளிபாட்டைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது.

முருகப்பெருமான் வழிபாடென்பது தமிழர்களின் வழிபாடாகும். இத்தகையச் சிறப்பு பெற்ற முருகனுக்குப் பலிகொடுத்தும், வெறியாட்டு நிகழ்த்தியும், நெல்லும் மலரும் தூவி வழிபாடு நடத்தியும், அவ்வழிபாட்டில் தேனும் திணைமாவும் வைத்து படைத்து, தங்களோடு காவலுக்குத் தெய்வத்தை அழைத்துள்ளனர். அவற்றை காவல் தெய்வமாகப் போற்றினர். தங்களின் வழிபாட்டு சக்தியாகவும், தங்களை வழி நடத்தும் தெய்வமாகவும் தமிழர்கள் முருகனை கண்டுள்ளனர். இறைபக்தி உணர்வுகளோடு முருகனுக்குரிய நிறத்தையும், குணத்தையும் கொண்டு அம்முருகனிடத்தில் அமைந்த வீரம், அருள் தன்மை ஆகியவற்றை முதன்மைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

முல்லை நிலத் தெய்வம் - திருமால்

“முல்லை என்பது பண்டைத் தமிழகத்தில் பகுத்து அறியப்பட்ட ஐந்து வகைத் தமிழர் நிலத்திணைகளில் ஒன்றாகும். காடும் காடு சார்ந்த

இடங்களும் முல்லை நிலமாகும். செம்மண் பரந்திருத்தலால் முல்லை நிலமானது செம்புலம் எனவும் அழைக்கப்படுகிறது. இந்நிலம் முல்லை மலரைத் தழுவிப் பெயரிடப்பட்டது.”⁵² அந்நிலங்களில் குடியிருக்கும் மக்களை ‘ஆயர்’ என அடையாளப்படுத்தப்பட்டனர். அவர்கள் நிரை மேய்த்தல், ஏறுதழுவுதல் ஆகியவை தங்களின் அன்றாடப் பணியாகத் திகழ்ந்தது. தினை, சாமை, வரகு ஆகியவற்றைத் தங்களின் உணவாக இருந்தன. முல்லை நிலத்தின் உரிப்பொருளாக, ‘இருத்தலும் இருத்தல் நிமித்தமும்’(பிரிவைப் பொறுத்து இருத்தல்) தலைவியை விட்டுத் தலைவன் பிரிந்து செல்லும் செயலைக் குறித்துள்ளது. மாயோன் எனப்படும் திருமால் முல்லை நிலத்துத் தெய்வமாக வணங்கப்பட்டு வருகிறது. திருமால் வழிபாடு என்பது மிகத்தொன்மையானது. தொல்காப்பியம், கலித்தொகை, பரிபாடல் ஆகிய நூல்களில் திருமால் வழிபாடு இடம் பெற்றுள்ளது.

நிலவுலகில் உள்ள மக்கள் ஒரே நேரத்தில் ஒன்று போல தம் கைகளைத் தலைமேல் தூக்கி தாங்கி தம் குறைகளைக் கூறி, அதனைத் தீர்க்குமாறு வேண்டிக் கொள்ளும் ஆரவாரமானது எல்லா திசைகளிலும் பரந்து ஒலித்தது. திருமால் கோயிலில் அடிக்கும் மணியின் ஒசையைக் கேட்டு உண்ணா நோன்பிருந்தும், மக்கள் நீர்த்துறையில் நீராடியும் இறைவனை வணங்கி வழிப்பட்டதை,

“மணகெழு ஞாலத்துஇ மாந்தர் ஓராங்குக்
கைசுமந்து அலறும் பூசல் மாதிரத்து
நால்வேறு நனந்தலை இ ஒருங்கு எழுந்து ஒலிப்ப
தொள்உயர் வடிமணி எறியுநர் கல்லென
உண்ணாப் பைஞ் ஞிலம் பனித்துறை மண்ணி”⁵³

என்ற காப்பியாற்றுக் காப்பியனாரின் பாடல் வழி உணரலாம். இதன் மூலம் சங்ககால மக்கள் திருமகள் வீற்றிருக்கும் மார்பினையுடைய திருமாலை உண்ணா நோன்பிருந்து வணங்கியுள்ளனர் என்பது புலனாகிறது. எனவே, அக்கால மக்கள் இறைவனை மகிழ்ச்சியோடு போற்றிக் கொண்டாடுவதோடு மட்டுமல்லாது, உணவு உண்ணாது தன்னை வருத்தி நோன்பிருந்தும் இறைவனை வழிபட்டுள்ளனர் என்ற கருத்தும் உணர்த்தப்பட்டுள்ளது. காண்போர் கண்களைக் கவர்ந்திழுக்கும் சக்கரப்படையினை ஏந்திய

கைகளையும், திருமகள் பொருந்திய மார்பில் அணிந்த
துவளமாலையையும்(துளசி) உடைய திருமாலின் திருவடிகளை வணங்கி,
துதித்த மக்கள் கூட்டம் மனதில் மகிழ்ச்சி தோன்ற தாம் வாழும்
ஊர்களுக்குத் திரும்பிச் சென்றதை,

“கண்பொரு திகிரி கமழ் குரல் துழாஅய்
அலங்கல் செல்வன் சேவடி பரவி
நெஞ்சமலி உவகையர் துஞ்சு பதிப்பெயர்”⁵⁴

என்ற பதிற்றுப்பத்து பாடல் வரிகளின் வழி அறியமுடிகிறது.

ஆழ்வார்களின் திருமால் வழிபாடு

திருமாலை வணங்கும் போது கிடைக்கின்ற மனமகிழ்ச்சி வேறு சிறந்த
பொருள்களையும், பதவியையும் பெறுவதினால் கூடக் கிடைக்காது என்பதை
தொண்டரடிப்பொடி ஆழ்வார்,

“பச்சை மாமலை போல் மேனி
பவள வாய் கமலச் செங்கண்
அச்சுதா அமரர் ஏறே
ஆயர் தம் கொழுந்தே என்னும்
இச்சுவை தவிர யான்போய்
இந்திரலோகம் ஆளும்
அச்சுவை பெறினும் வேண்டேன்”⁵⁵

என்ற பாடலில் திருமாலை புகழ்ந்து பாடுவதன் மூலம் கிடைக்கக்கூடிய
இன்பம் இந்திரலோகத்தை ஆளும் அரசாட்சியின் இன்பத்திற்குக் கூட ஈடாகாது
என்பதை சங்ககால மக்களைப் போன்றே தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரும்
பக்தியால் உணர்ந்துள்ளார்.

மருத நிலத் தெய்வம் - இந்திரன் வழிபாடு

சங்ககாலம் தொடங்கி தற்காலம் வரை விழாக்கள் என்பது அனைத்து
தெய்வங்களுக்கும் பொதுவாகக் கொண்டாடப்படுவதாகும். அவ்விழாக்கள்
ஒவ்வொரு தெய்வங்களின் தனித்தன்மைக்கு ஏற்ப வழிபாடுகள்

நடைபெறுகிறது. அவ்வாறு “மருதம் நிலம் என்பது பண்டையத் தமிழகத்தில் பகுத்து அறியப்பட்ட ஐந்து வகைத் தமிழர் நிலத்திணைகளில் ஒன்றாகும். வயலும் வயல் சார்ந்த இடமும் மருதம் என்று அழைக்கப்பட்டது. இதனால் மருத நிலத்தில் வாழ்ந்தோர் உழவுத் தொழில் மேற்கொள்பவர்கள் ஆவர். மருதநிலத் தலைவர்கள் வேந்தன், மகிழனன், ஊரன், கிழவன் என்றும் வேளாண்மை செய்யும் பொருட்டு வேளாளர் என்றும் அழைக்கப்படுகின்றனர். அவர்களின் அன்றாடத் தொழிலாக வயல்களில் களைப்பறித்தல், நெல்லரிதல் ஆகியவைத் நிகழ்ந்தன. வெண்ணெல், செந்நெல் ஆகியவை அவர்களின் உணவாக இருந்தன. அத்தகைய மருத நில மக்களின் நம்பிக்கை கடவுள்கள் இந்திரன் ஆவார். இந்நிலத்தின் உரிப்பொருளாகத் திகழ்வது ஊடலும் ஊடல் நிமித்தமும் (தலைவி, தலைவன் மீது கோபம் கொள்ளுதல்) ஊடலையும் அவ்வுடலைத் தீர்க்கும் வழிமுறையையும் காட்டுகிறது.”⁵⁶

இந்திரனுக்குக் கொண்டாடப்பட்ட விழாவே இந்திர விழாவாகும். அத்தகைய இந்திர விழாவின் தனித்தன்மையும் பிற்காலங்களில் தோன்றிய வழிபாடுகளில் காணலாம். இத்தகையச் சிறப்புப் பெற்ற இந்திரன் குறித்த செய்தியை சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை ஆகிய இரட்டைக்காப்பியங்களின் காலத்தில் தான் இந்திரன் வழிபாடு புகழ் பெற்றிருந்தது. அதனால் தான் இவ்விரு நூல்களும் இந்திரவிழாவைப் பற்றிய செய்திகளை விரிவாகக் கூறுகின்றன.

இந்திர விழாவின் மகிமை

நாட்டில் பஞ்சம் வராமல் தடுப்பதற்கும், மழையானது வற்றாமல் உலகில் பொழிய மக்கள் இந்திரனை வேண்டி விழா எடுத்துள்ளனர். பல்வேறு இசைக் கருவிகள் முழங்கவும், வீதிகள் தோறும் மக்கள் இன்பத்தில் திளைத்ததுடன் இரவுப் பகலாக துயிலாது மக்கள் விழாக் கொண்டாடியனர் என்பதை,

“முழவுக்கண் துயிலாது முடுக்கரும் வீதியும்
விழவுக் களி சிறந்த வியலுள் ஆங்கண்”⁵⁷

என்ற பாடல் வரிகள் மூலம் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. இவ்விழா சித்திரைத் திங்கள் முழுமதி நாளிலிருந்து இருபத்தெட்டு நாட்களுக்கு இந்திரவிழா நடந்ததாகச் சிலப்பதிகாரம் குறிப்பிட்டுள்ளது.

இந்திர விழாவின் சிறப்பு

இந்திர விழா நடைபெறும் நாளன்று தெருக்கள் முழுதும் அழகுபடுத்தப்பட்டன. ஒரு நாடும், அந்நாட்டு மன்னனும், மக்களும் அதில் வாழும் உயிரினங்களும் மழை வளமும், உடல் நலமும் பெற்று பசியும், பிணியும், பகையும் நீங்கி வாழ்க என்று வாழ்த்தியதாக அமைந்துள்ளன. இந்த அருள்வாக்கான வாழ்த்துகளில் தன்னுடைய நாடும் மட்டும் அன்றி, உலக நாடுகள் அனைத்தும் வாழ வேண்டும் என்ற பரந்த மனம் படைத்தவர்களாக சங்ககால மக்கள் வாழ்ந்து வந்துள்ளனர் என்பதை இந்திரவிழவூரெடுத்தக் காதையில்,

“துணங்கையர் குரவையர் அணங்கு எழுந்து ஆடி
பெருநில மன்னன் இரு நிலம் அடங்கலும்
பசியும் பிணியும் பகையும் நீங்கி
வசியும் வளனும் சுரக்க என வாழ்த்தி”⁵⁸

என்ற சிலப்பதிகாரப் பாடல் வரிகள் வாழ்த்துக்களின் சிறப்பை மெய்ப்பிக்கின்றன. அவ்வழக்கங்களை அடியொற்றி இன்றைய விழாக்களிலும் மனித உடலில் சாமி வந்து அருள்வாக்குக் கூறும் செயல்கள் உலக அளவில் இல்லாவிட்டாலும் ஊரளவில் சொல்லப்படுகின்றது. இத்தகைய பெருமைமிக்க அன்றைய இந்திர விழாவில் நடைபெற்ற சடங்குகள், சம்பிரதாயங்கள், பழக்க வழக்கங்கள், மரபுகள் என அனைத்தும் இன்றைய காலக் கொடை விழாக்களிலும் தொன்றுத்தொட்டு பாரம்பரியமாக நிகழ்ந்து வருவதை அறியமுடிகிறது. மேலும், புறநானூற்றிலும் இந்திரனுக்குக் கோயில் அமைக்கப்பட்டு, அங்கு நடைபெறும் விழாவில் முரசு ஒலித்ததையும் பற்றிய குறிப்பு காணப்படுகிறது. இதனை, “வச்சிரத் தடக்கை நெடியோன் கோயிலுள்”⁵⁹ என்ற வரிகளின் மூலம் சங்ககால மக்கள் இந்திரனுக்கு கோயில் அமைத்து விழா எடுத்துள்ளனர் என்பது தெளிவாகிறது. மழை கடவுளாகிய இந்திரன் நாட்டுக்கு வளமையையும், செல்வச் செழிப்பையும்,

விளைபொருள் உற்பத்தியையும் தருவான் என்ற நம்பிக்கையின் அடிப்படையிலேயே இந்திரன் வழிபாடு நிகழ்ந்துள்ளது.

இந்திர விழா தொடக்கமும் நிகழ்வும்

சங்க காலத்தில் மருதநில மக்களின் பெருந்தெய்வமாக இந்திரன் தோன்றினான். இந்திரனின் பெருமைகளைப் போற்றிட சங்கமருவிய காலத்திலும் பூம்புகார் நகரில் ஆண்டு தோறும் சித்திரை மாதம் பெளர்ணமி நாள் அன்று ‘இந்திரா விழா’ நடைபெற்று வந்தது. இந்த விழாவை மன்னனும் மக்களும் இணைந்தே சிறப்பாக நடத்தினர். இந்திர விழா மொத்தம் இருப்பத்தெட்டு நாட்களும் வெகு விமர்சையாக நடத்தி மகிழ்ந்தனர். ஒவ்வொரு நாட்களிலும் நாட்டியம், இசை என்று பொழுதுபோக்கு நிகழ்ச்சிகளும் நடத்தப்பெற்றன. அது மட்டுமல்லாமல் அறிவை வளப்படுத்தும் வகையில் அறநெறிப் சொற்பொழிவுகளும், அன்பைப் பெருக்கும் ஆன்மீகச் சொற்பொழிவுகளும் நடைபெற்று வந்துள்ளன. தற்காலத்தில் நடைபெறும் விழாக்களில் கொடை விழாக்களும் ஒன்று. இவ்விழா இந்திர விழா நிகழ்வை தழுவியதாகும். இன்றைய கொடை விழாக்களும் பண்டைய மரபுகளோடு கலந்துக் கொண்டாடப்படுகிறது. இதனை கீழ்க் காணும் சடங்குகளோடு தான் விழாக்கள் தொடங்கப்படுகிறது என்பதைக் காணலாம்.

- அறிவிப்பு
- கால் நாட்டு
- தோரணம் கட்டுதல்
- புனித நீர் கொண்டு வரல்
- சாமிக்கு நீராட்டு செய்வித்தல்
- சாமிக்கு அலங்காரம் செய்தல்
- ஆராதனை நிகழ்ச்சி
- படையல் இடுதல்
- பலி கொடுத்தல்

என்று இன்று வரை முறைப்படி நடப்பதற்கு மூல காரணமாக இருப்பது அன்றைய விழாவாகும். இதனை உணர்த்தும் வகையில் இளங்கோவடிகள்,

“வச்சிரக் கோட்டத்து மணங்கெழு முரசம்
கச்சை யானை பிடர்த்தலை ஏற்றி
கால்கோள் விழாவில் கடைநிலை சாற்றி
மங்கல நெடுங்கொடி வானுற எடுத்து”⁶⁰

என்ற பாடல் வரிகளில் மூலம் விழா நடைபெறும் முறைகளைப் பற்றி தெளிவாக விவரிக்கிறது.

இந்திர விழாவின் அழைப்பிதல் முறை

பூம்புகார் நகரில் கச்சைக் கட்டிய யானையின் பிடரியில் மங்கலமுரசை வைத்து இந்திர விழாவின் தொடக்க நாளையும், நிறைவு நாளையும் முரசறைந்து அறிவித்து கொடியேற்றினார்கள். இதில் ‘கால்கோள்’ என்பது இன்றைய கால்நாட்டு (பந்தல் கால் நடுதல்) நிகழ்வையும், ‘கடைநிலை சாற்றி’ என்பது விழாவின் நிறைவு நாளையும் குறிப்பிடுவதாகும்.

இந்திர விழா போன்றே இன்றைய கொடை விழாக்களும் விழா நாளின் தொடக்கத்தையும் நிறைவு பெறும் நாள் வரை நிகழ்கின்ற அனைத்து நிகழ்வுகளையும் பட்டியலிட்டு அழைப்பிதழ்கள் வழியாக அனைவருக்கும் வழங்கப்படுகிறது. இருப்பினும் இன்றைய கணினி உலகிலும் அன்றைய மரபு மாறாமல் அறிவிக்கும் வழக்கம் இன்றளவும் கடைப்பிடிக்கப்படுகிறது.

இந்திர விழா மரபும் கொடை வழக்கமும்

இந்திர விழாவில் பூம்புகார் நகரின் தோற்றப்பொழிவின் அழகை வர்ணிக்கையில்,

“தோரணம் நிலையி தோமறு பசும் பொற்
பூரண கும்பத்துப் பொலிந்த பாலிகை
பாவை விளக்குப் பசும்பொற் படாகை

**தூமயிர் கவரி சுந்தரச் சுண்ணத்து
மேவிய கொள்ளை வீதியிற் செறிந்து”⁶¹**

என்ற பாடல் வரிகளிலும் பூம்புகார் நகர் முழுமையும் அழகுப்படுத்தப்பட்டன. அதாவது ஒவ்வொரு வீதிகளிலும், அவரவர் வீட்டு வாசல்கள் தோறும் அழகான மாவிலைத் தோரணங்கள் தொங்கவிடுதல், வாழை மரங்கள், பாக்கு குழைகள், தேங்காய் குழைகள், தோரணங்கள் கட்டுதல் மற்றும் நிறைகுடநீர் வைத்தல், முளைப்பாரிப் போடுதல், வெண்சாமரம் ஏந்தியும், தெருவெல்லாம் கோலமிடுதல் மற்றும் சுண்ணப்பொடிகள் (வண்ணப்பொடி) தூவி ஊரை அழகுப்படுத்தி மகிழ்வோடு இந்திர விழாவைக் கொண்டாடினர் என்பதைத் தெளிவுப்படுத்துகிறது.

இந்திர விழா அன்றும் இன்றும்

இந்திர விழாவில் கடைப்பிடிக்கப்படும் நிகழ்வுகள் போலவே இன்றையக் கொடை விழாக்களிலும் கடைப்பிடிக்கப்படுகின்றன. இவற்றுள் வீதிகள் தோறும் வேப்பிலை கட்டுதல், வீடுகள் வாயில் முற்றத்தில் மாவிலைத் தோரணங்கள் கட்டுதல், வேப்பிலை தோரணங்கள் மற்றும் மூலிகை வகை சார்ந்த பல வகை தோரணங்கள் கட்டி அழகுபடுத்துவர். அம்மன் திருவீதி உலா வரும்போது ஒவ்வொரு வீட்டு வாசல்களிலும் தண்ணீர் தெளித்து பல வண்ணக்கோலமிட்டும், விளக்கு ஏற்றி வைத்தும், விழா நாட்களில் இன்றும் வீட்டுக்கு வீடு முளைப்பாரிப் போடுதல், தெருவெங்கும் குருமணலைப் பரப்பியும் மேளத்தாளங்களோடு கூடிய விழா நிறைவுப்பெறுவதை நினைவுப்படுத்துகின்றன.

இந்திரனை நீராட்டுதல்

காவிரி ஆற்றில் இருந்து அழகிய பொற்குடத்தில் புனித நீர் கொண்டு வந்து, மண்ணுலக மக்கள் மகிழ்ச்சியடையவும், விண்ணுலக வேந்தர்கள் வியப்படையவும் வானவர்களின் தலைவனான இந்திரனின் சிலையை நீராட்டி மகிழ்ந்ததை,

**“தண்ணறுங் காவிரித் தாதுமலிப் பெருந்துறைப்
புண்ணிய நன்னீர் பொற்குடத் தேந்தி**

மண்ணகம் மருள வானகம் வியப்ப

விண்ணவர் தலைவனை விழுநீ ராட்டி”⁶²

என்ற வரிகளில் தெய்வத் தன்மை உடைய இந்திரனின் சிலையை நீராட்டியப் பின் அலங்காரப் பொழிவுடன் இந்திரன் மக்களுக்கு அருள்பாலித்ததை விளக்குகிறது.

இக்கால விழாவில் அம்மன் நீராட்டு

இந்திரனை நீராட்டி வழிப்பட்டதைப்போல அம்மரபினை அடியொற்றி இன்றும் அவ்வழிபாட்டு முறைகள் பின்பற்றப்படுகிறது. அதாவது கொடை விழா நடைபெறும் பொழுது காவிரி உள்ளிட்ட ஆறுகளிலிருந்து புனிதநீர் கொண்டு வந்து தெய்வச் சிலைகளை நீராட்டும் வழக்கம் தற்காலம் வரை எல்லா கோவில்களிலும் நடைபெற்று வருவதைக் காணலாம்.

வேதங்களும் வேள்விகளும் நிறைந்த விழாக்கள்

இந்திரனுக்கு விழா நடைபெறும் அதே நாளில் பூம்புகார் நகரில் சிவபெருமான் கோவில், திருமால் கோவில், முருகன் கோவில், பலதேவன் கோவில் ஆகிய திருக்கோவில்களில் எல்லாவற்றிலும் வேதங்கள் ஓதியும், வேள்விகள் வளர்த்துப் பூசைகள் செய்து வந்ததை,

“பிறவா யாக்கைப் பெரியோன் கோயிலும்

ஆறுமுகம் செவ்வேள் அணிதிகழ் கோயிலும்

வால்வளை மேனி வாலியோன் கோயிலும்

நீல மேனி நெடியோன் கோயிலும்

மாலை வெண் குடை மன்னவன் கோயிலும்”⁶³

இவ்வரிகளை அடியொற்றி பதிற்றுப்பத்து பாடலும் மந்திரங்களை ஓதியே தெய்வங்களை வழிபட்டு வந்ததைப் பெருங்குன்றூர்கிழார்,

“மந்திர மரபில் தெய்வம் பேணி

மெய்யூர் அமைச்சியல் மையூர் கிழாணைப்

புரையறு கேள்விப் புரோசு மயக்கி”⁶⁴

என்ற பாடல்களில் கடவுளை மந்திரங்களால் வழிபட வேண்டிய முறையில் வணங்குதல் வேண்டும் என்று கூறுகிறது. அதனைத் தொடர்ந்து இக்கால கொடை விழாக்களிலும் இதே முறை பின்பற்றப்படுகிறது. ஓர் ஊரில் கொடை விழா நடைபெறுகிறது என்றால் அந்த ஊரில் உள்ள அத்தனை கோவில்களிலும் பூசைகள் நடைபெற்று வந்ததை அறியமுடிகிறது.

ஐம்பெரும் மன்றங்கள்

விழாக்கள் நடைபெறும்போது சில தெய்வங்களுக்குப் பலியிட்டு வழிபடுவது நமது பழக்க வழக்கங்களில் ஒன்றாகும். இப்பலிகளை இடுவதற்கும் தக்க பலிபீடங்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. அவற்றுள் பூம்புகார் நகரிலும் பலியிடுவதற்கும் ஐம்பெரும் மன்றங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டன. அவ்விடங்களில் தான் பலி, படைப்புகள் நடைபெற்றதை, “ஐவகை மன்றத்தும் அரும்பலி யுறீஇ”⁶⁵ என்ற புகார்க் காண்டத்தில் - இந்திரவிழவூரெடுத்தக் காதையின் வழி ஐவகை மன்றங்களை வகைப்படுத்துகின்றன. அவை,

- வெள்ளி மன்றம்
- இலச்சி மன்றம்
- நெடுகல் மன்றம்
- பூத சதுக்கம்
- பாவை மன்றம்

இவ்வகை மன்றங்களில் பலியும் பூசைகளும் நடைபெற்றன. அவ்வழக்கத்தைப் பின்பற்றியே இக்காலத்தில் நடைபெறும் கொடைவிழாக்களிலும் கோயில் வளாகத்தை விட்டு வெளியில் அமைந்திருக்கும் பீடங்களில் பலி இடும் பழக்கம் இன்றைய அளவிலும் நடைபெற்று வருவதைக் காணமுடிகிறது.

நெய்தல் நிலக் கடவுள் - வருணன்

ஐந்நிலப் பாகுபாட்டில் கடலும் கடல் சார்ந்த இடமும் நெய்தல் நிலமாகும். இந்நெய்தல் நிலங்களில் வாழும் மக்களை ‘பரதன்’ என அழைக்கின்றனர். அவர்கள் மீன் பிடித்தல், உப்பு விளைவித்தல் ஆகிய

தொழில்களை நம்பியே அம்மக்களின் வாழ்வாதாரம் உள்ளது. மீன், உப்பு முதலிய பொருட்களை விற்பனைச் செய்தனர். அதன் மூலம் கிடைத்தப் பொருட்களைத் தான் அவர்களின் உணவாக உட்கொண்டுள்ளனர். அம்மக்களின் வாழ்வாதாரத்தை அருளும் அலைகடலே தாயின் மறுவுருவமாக வணங்கி வருகின்றனர். அத்தகையக் கடல் நீரை இந்நிலவுலகுக்கு அளிக்கும் வருண பகவானை தங்களின் குலதெய்வமாக வணங்கி வந்துள்ளனர்.

வருணபகவானும் கடல் அன்னையும்

பழையர், பரதவர் என்று அழைக்கப்படும் குடிமக்கள் முத்துக்களையும், வலம்புரிச் சங்குகளையும் கடல் தெய்வத்துக்குக் காணிக்கையாக வைத்து வழிபட்டனர். அவர்கள் அக்கடலைக் கண்கண்ட தெய்வமாக வணங்கி வருகின்றனர். நெய்தல் நிலத்தையே உறைவிடமாகக் கொண்டு வாழும் மகளிர்கள் தங்கள் கணவர்கள் நடுக்கடலுக்குச் சென்று மீன்பிடித்து விட்டு இல்லம் வந்து சேரும் வரை எந்த ஓர் ஆபத்திலும் சிக்காமல் விரைவிலேயே அவர்கள் மீன்களோடு வீடு திரும்ப வேண்டி, மாலை நேரத்தில் தம் இல்லம்தோறும் வாசலில் அகல் தீபத்தை ஏற்றி வைப்பர். கடலே மீனவர்களுக்குப் பெண் தெய்வமாகப் காட்சியளிப்பதால், அந்தக் கடல் தாயை வணங்கி ஆடவர்கள் வீடு திரும்பும் வரை பெண்கள் ஆற்றியிருப்பர். இதன் மூலம் சங்க காலத்தில் கடல் தெய்வ வழிபாடுகள் நிகழ்ந்துள்ளதை,

“பழையர் மகளிர் பனித்துறைப் பரவ
பகலோன் மறைந்த அந்தி ஆர்இடை
உருகெழு பெருங்கடல் உவவுக் கிளர்ந்தாங்கு
அலரும் மன்று பட்டன்றே; அன்னையும்”⁶⁶

என்கிறது அகநானூறு பாடல் வரிகள். மேலும் மீனவர்களின் தெய்வமானக் கடல் அன்னைக்குப் பெண்கள் அனைவரும் சேர்ந்து கடற்கரையில் ஒன்று கூடி நின்று வழிபாடு நடத்தினார்கள் என்பதையும் அறியமுடிகிறது. இவ்வழிபாடு சங்க காலம் தொடங்கி இன்றைய காலம் வரை நெய்தல் நில மக்களால் வணங்கப்படும் தெய்வமாகக் கடல் அன்னை காட்சியளிப்பதை நம்மால் காணமுடிகிறது.

பாலை நிலக் கடவுள் - கொற்றவை

பாலை என்பது பண்டைத் தமிழகத்தில் பண்பின் அடிப்படையில் பகுத்து அறியப்பட்ட ஐந்து வகைத் தமிழர் நிலத்திணைகளில் ஒன்றாகும். இவை குறிஞ்சி, முல்லை ஆகிய நிலத்திணைகளுக்கு இடையிலமைந்த பாழ் நிலப்பகுதியே பாலை ஆகும். பாலை நிலமானது மணலும் மணல் சார்ந்த இடத்தையும் சார்ந்தது. அங்கு வாழ்ந்து வரும் மக்களை 'எயினர்' என அழைக்கப்பட்டனர். பாலை நிலத்தில் விவசாயம் மேற்கொள்ள முடியாதக் காரணத்தினால் அங்கு வசித்தவர்கள் வழிப்பறியைத் தொழிலாகக் கொண்டிருந்தனர். தாங்கள் கொள்ளையடிக்கும் பொருளை வைத்து தங்கள் பசியைக் போக்கிக் கொண்டனர். அந்நிலத்தின் உரிப்பொருளாகப் பிரிதலும் பிரிதல் நிமித்தமும் (தலைவன் தலைவியைப் பிரிதல்), இதனில் பிரிவையும் அதன் செயல்பாடுகளையும் விவரிக்கிறது. அத்தகையச் சூழலில் வாழும் மக்கள் தாங்கள் வணங்கும் தெய்வமாகக் கொற்றவையை வழிபடத் தொடங்கினர். இத்தெய்வம் பாலைநிலக் கடவுளாகக் காட்சியளிக்கிறாள். இச்செய்திப் பற்றி சிலப்பதிகாரப் பாடலொன்றில்,

“முல்லையும் குறிஞ்சியும் முறைமையில் திரிந்து

நல்லியல்பு அழிந்து நடுங்குதுயர் உறுத்துப்

பாலை என்பதோர் படிவம் கொள்ளும்”⁶⁷

என இளங்கோவடிகளின் பாடல்களில் சங்ககாலத்தில் குறிஞ்சி, முல்லை, பாலை ஆகிய மூன்று நிலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் கொற்றவையை வழிபட்டனர் என்பது தெளிவாகிறது.

பெண் தெய்வ வழிபாடு

சங்க இலக்கியத்தின் வளர்ச்சி பாதையில் சிந்து சமவெளியில் சிவவழிபாட்டுக்குரிய சின்னங்கள் மட்டுமல்லாமல், சிந்துவெளி நாகரீகத்தில் முதலிடம் பெற்று விளங்கியதில் பெண் தெய்வ வழிபாடும் ஒன்றாகும். அவற்றுள் சிந்துவெளி நாகரீகத்துக்குச் சமகாலத்தில் தோன்றிய நாடுகளான சிரியா, ஆசியா, எகிப்து போன்ற நாடுகளிலும் பெண் தெய்வங்கள் முக்கியமாகப் போற்றப்பட்டு வந்ததை விளக்குகிறது. “பெண் தெய்வ வழிபாடு

தோன்றுவதற்கு அடிப்படைக் காரணமே ‘சமுதாயத்தில் நிலவிய தாய்வழி முறைதான்’ என்பதே ஆராய்ச்சியாளர் காட்டும் உண்மையாகும்.”⁶⁸ பண்டைய திராவிட மக்களின் பெரும்பகுதியில் தாய்வழி உரிமை, தாய்முறை முதலியவை கடைப்பிடித்ததன் காரணமாகப் பெண் தெய்வ வழிபாடு தோன்றி இன்று வரை வழக்கத்தில் இருக்கிறது எனச் சமூகவியல் அறிஞர் கருத்தாகும்.

“கொற்றம் என்றால் வெற்றி. அவ்வை என்றால் அம்மை, கொற்றவை. எனவே, கொற்றவை என்பவள் வெற்றியைத் தரும் தாயாகியவள்”⁶⁹ என்று கு.முத்துராசன் இயற்றிய சங்க காலம் என்னும் தமது நூலில் கொற்றவை என்பதற்கான விளக்கத்தை எடுத்துரைத்துள்ளார்.

- கொற்றவை நஞ்சுண்டும் சாகாதவள்
- எல்லாம் உணர்ந்தவள்
- பெரிய காட்டிடையிள் வாழ்பவள்
- பேய்க் கணங்களை உடையவள்
- தீயவரை அழிக்கும் அளவு மிகுந்த கோபம் கொண்டவள் என்று கொற்றவைப் பற்றிய பல்வேறு சிறப்பம்சங்களைப் பற்றி எடுத்துரைக்கலாம்.

தொல்காப்பியத்தில் கொற்றவை வழிபாடு

போரில் வெற்றி பெற்ற பின் போர் வீரர்கள் கொற்றவைக்குப் பலியிட்டு வணங்கினார்கள். இவ்வாறு கொற்றவைக்குப் பலியிட்டு வணங்குவதைத் தொல்காப்பியர் ‘கொற்றவை நிலை’ என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். அதனை,

“மறம் கடை கூட்டிய துடிநிலை சிறந்த
கொற்றவை நிலையும்”⁷⁰

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பாவின் மூலம் கொற்றவை வழிபாடு சிறந்திருந்ததை அறியமுடிகிறது.

மன்னர்கள் தொழும் கொற்றவை வழிபாடு

மன்னர்களின் வீரத்தினால் பெற்ற வெற்றியைக் கொண்டாடும் துடி நிலையும், அவ்வெற்றிக்குத் துணை செய்த கொற்றவை என்னும்

தெய்வத்தைப் புகழ்ந்து வாழ்த்தி வணங்குவதே இக்கொற்றவை வழிபாடு ஆகும். கொற்றவையைக் ‘காளிதேவி’ எனவும் அழைத்தனர். கலிங்கத்துப்பரணியில் வீரர்கள் தன் தலையை அறுத்து கொற்றவைக்குப் பலியிடுவர் என்பதனை,

“அடிக் கழுத்தினுடன் சிரத்தை அரிவராலோ
அரிந்த சிரம் அணங்கின் கைக் கொடுப்பராலோ
கொடுத்த சிரம் கொற்றவையைப் பரவுமாலோ
குறையுடலம் கும்பிட்டு நிற்குமாலோ”⁷¹

என்ற கலிங்கத்துப்பரணி பாடல் உணர்த்துகிறது. எனவே கொற்றவையை ஆதிபராசக்தி, காளி எனப் பல்வேறு பெயர்களில் அழைக்கப்படுகிறாள். கொற்றவையே அனைத்துக்கும் ஆதியாகவும், முதலாகவும் இருப்பவள். சர்வ உலகங்களையும் கடந்து எங்கும் பரந்து நிறைந்து நிற்கும் பேருருவமாகத் திகழ்வளும் அவளே என்று பாலை நிலத்தெய்வமான கொற்றவை புலவர்களாலும், வீரர்களாலும் புகழ்ந்துரைக்கப்பட்டுள்ளாள். மேலும் கொற்றவையை வெற்றியை அள்ளிக்கொடுக்கும் தெய்வமாகக் கருதி வழிபட்டதை, “வலம்படு கொற்றத்து வாய்வாட் கொற்றவை”⁷² என்ற சிலப்பதிகார நூலும்,

“மலைமகள் மகனே மாற்றோர் கூற்றே
வெற்றிவேல் போர்க் கொற்றவை சிறுவ”⁷³

என்று திருமுருகாற்றுப்படையும் உறுதிசெய்கின்றது. மேலும், “உருகெழு மரபின் அயிரை பரவியும்”⁷⁴ என்ற தொடரின் மூலம் அயிரை மலையில் எழுந்தருளிருக்கும் துர்க்கை என்ற கொற்றவையை இரும்பொறை இளஞ்சேரல் எனும் மன்னன் வழிபட்டத் தன்மையை அரிசில்கிழார் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். இதனைப் பதிற்றுப்பத்து நூலும்,

“மடை எதிர்கொள்ளா அஞ்சுவ மரபின்
கடவுள் அயிரையின் நிலைஇ”⁷⁵

எனும் பாடலடிகளில் அயிரை மலை கொற்றவை வாழும் இடமாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதன் மூலம் போருக்குச் செல்லும் அரசர்களும், போர் வீரர்களும் மலைப்பகுதியில் குடிக்கொண்டிருக்கும் கொற்றவையை வழிபட்டப் பின்னரே போர் செய்யும் வழக்கம் உடையவர்களாக இருந்துள்ளனர். மேலும், பகைவரது இரத்தத்தைக் கலந்தக் குருதி சோற்றுப் பிண்டங்களால் இக்கொற்றவைக்கு வழிபாடு நிகழ்த்தியுள்ளனர். இக்கொற்றவை தமிழ்க் கடவுளான முருகனின் தாயாகக் கருதப்பட்டதை,

**“வல்லோன் தைஇய வரிப் புனைப்பாவை
முருகு இயன்றன்ன உருவினை ஆகி”⁷⁶**

என்ற பாடல் அடிகள் உறுதிப்படுத்துகின்றன. எனவே கொற்றவை தெய்வம் எல்லா சக்திகளுக்கும் மூலமான சக்தி என்றும், நாட்டை ஆளும் அரசர்களுக்கு வீரத்தையும் வெற்றியையும், அரசப்பதவியையும் தருபவள். ஆதலால் சங்ககால மக்கள் கொற்றவையைப் பல சடங்குகளுடன் வழிபட்டுள்ளனர் என்பது தெளிவாகிறது.

காளி தெய்வ வழிபாடு

உலக மக்களைத் துன்புறுத்தும் தேவலோகத்து அரக்கர்களை அழிப்பதற்குக் கொற்றவை உருவில் எருமைத் தலையும் மனித உடலுமாக இருவேறு உருவங்களில் திரண்டத் தோள்களுடன் காட்சியளித்தவளும், மகிடாசுரனைக் கொன்று அவனின் தலைமேல் நின்றவளும் கொற்றவையாகும். இச்செய்தியை,

**“இரண்டுவே ருருவில் திரண்டதோள் அவுணன்
தலைமிசை நின்ற தையல் பலர்தொழும்”⁷⁷**

எனச் சிலப்பதிகார நூல் கூறுகிறது. இக்கருத்தின் அடிப்படையில் கொற்றவையை மகிடாசுரனை அழித்ததன் காரணமாக இக்கொற்றவையை மகிடாசுரமர்த்தினி என்றும், தூர்க்கை எனவும் அழைத்து வழிபட்டதை இளங்கோவடிகளின் பாடல்கள் மூலம் அறியமுடிகிறது. அதனோடு தூர்க்கை, காளி போன்ற பெண் தெய்வத்திற்கும் பலி கொடுத்தே வழிபாடு செய்தனர் தமிழர் என்பதை குறுந்தொகைப் பாடலொன்றில்,

“விடர்முகை அடுக்கத்து விரல்கெழு சூலிக்குக்
கடனும் பூணாம், கைந்நூல் யாவாம்”⁷⁸

என்ற செய்தியையும் இதனை அடியொற்றி சிலப்பதிகாரத்தில் கண்ணகி தன் கணவன் கொலையுண்ட செய்தி அறிந்து, கண்ணீருடன் பாண்டிய மன்னனிடம் நீதி கேட்கப் புறப்பட்டு, மன்னனின் வாயிலை வந்தடையும்போது அவளின் கோபத்தின் ரூபத்தைக் கண்டு அஞ்சி பாண்டியனிடம் கூறும்போது,

“அறுவர்க்கு இளைய நங்கை இறைவனை
ஆடல் கண்டருளிய அணங்கு சூருடைக்
கானகம் உகந்த காளி”⁷⁹

கண்ணகியானவள் அணங்கு(பேய்), காளி, துர்க்கை போன்ற பல்வேறு வடிவில் காட்சியளித்ததை வாயில்காப்போன் பாண்டிய மன்னனிடம் கூறுகையில், காளி முதன் முதலாக அறிமுகம் ஆனாள் எனலாம். அன்னையர்களில் எழுவர் வழிபாடுகளில் காளி ஏழாவது தெய்வமாகப் போற்றப்பட்டதை ‘அறுவர்க்கு இளைய நங்கை’ என்று கூறுவதன் மூலம் உணரமுடிகிறது.

மன்னர்கள் விழாக்கள் - மண்ணுமங்கலம் - முடிசூட்டு விழா

சங்க காலத்தில் முடிசூட்டு விழா மன்னனுக்காக நடத்தப்படும் விழாவாக இருந்தன. இவ்விழாவை ‘மண்ணுமங்கலம்’ என்று தொல்காப்பியர் கூறுகிறார். மண்ணுதல் - நீராடுதல். தொல்காப்பியர் இவ்விழாவை, “சிறந்த சீர்த்தி மண்ணுமங்கலம்”⁸⁰ என்கிறார். அதாவது உழிஞைப் போரில், மதிற்கண் ஓர் அரசன் மற்றொரு அரசனைக் கொன்று அவனின் மணிமுடி முதலானவற்றைப் பெற்று போரில் வெற்றி கொண்ட மன்னனின் பெயரால் முடிசூட்டி நீராடும் மங்கலம், “இகல் மதில் குடுமி கொண்ட மண்ணுமங்கலம்”⁸¹ என்றும், “மன்னெயில் அழித்த மண்ணு மங்கலம்”⁸² எனவும் அழைக்கப்பெறும். மேலும், புறத்திணையியலில்,

“எண்ணருஞ் சீர்த்தி இறைவன் எய்தி
மண்ணும் மங்கல மலிவுரைத் தன்று”⁸³

என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ளார். அம்மன்னனின் வெற்றியை எண்ணி அறிவதற்கும் அரிய புகழினை உடையவன் அரசன். அவ்வரசன் பொன்முடி புனைந்த ஆண்டு நிறைவு விழாவைக் குறித்து திருமுழக்காடுகின்ற மங்கல நிகழ்வை கூறுவதே மண்ணுமங்கலம் என்கிறது. இதில் முடிகூட்டு விழா பரம்பரையைப் போற்றி வழிவழியாகச் செய்யப்படும் பெருவிழாவாகும். நாட்டை ஆளும் மன்னனுக்காக இவ்விழா மிக விமர்சையாகக் கொண்டாடப்பட்டுள்ளன. மேலும் ஐம்பெருங்காப்பியங்களில் ஒன்றான சீவக சிந்தாமணி நூலிலும் சீவகன் முடிகூட்டும் பொழுது மன்னரை சூழ்ந்தபடி வீரர்கள் நெருங்கி வந்தனர். விளக்குகள் சுற்றிலும் ஒலிர்ச் செய்தனர். நகர மக்கள் மகிழ்ச்சியுடனும், விசையையின் மகனான சீவகனின் ஒழுக்க முறையைக் கண்டும், அந்நிலையில் தன் அரசனை நினைத்தும் வருந்தினாள். பின்பு மகிழ்ச்சி அடைந்தாள். பின் சீவகனுக்கு சூட்டக்கூடிய முடியையும், மாலையையும், குருதி படிந்த வாள்களையும் அக்னி முன் வைத்து அரசர்கள் அனைவரும் சீவகனுக்கு பலவகை மணிகள் பதித்து அழகுப்படுத்தப்பட்டக் குடத்தின்கண் உள்ள புனிதநீர் கொண்டு நீராட்ட, அவன் நிலமகளைக் குடத்தின் நீர்க் கொண்டு நீராட்டினான். இவ்வாறு மக்களும் அரசர்களும் மகிழ்ந்து சீவகனுக்கு மணிமுடி சூடி விழா எடுத்ததை,

“கோட்டுமீன் குழாத்தின் மள்ள ரீண்டினர் மன்னர் சூழ்ந்தார்
மோட்டுமீன் சூழாத்தினெங்குந் தீவிகை மொய்த்த முத்த
மாட்டுநீர்க் கடலினார்த்த தணிநகர் வென்றி மாலை
கேட்டுநீர் நிறைந்து கேடில் விசையகண் குளிந்த வன்றே”⁸⁴

எனத் திருத்தக்கத் தேவர் இயற்றிய சீவக சிந்தாமணி பாடல் வழி அறியமுடிகிறது. மேலும் பழங்காலத்தில் மன்னனின் ஆட்சி முறை இருந்ததால், மன்னனுக்கு முடிகூட்டுதலுக்கென்றே தனிவிழாக்கள் சிறப்பாகவும் வெகுவிமர்சையாகவும் நடைபெற்றதைப் பற்றி விளக்குகிறது.

மணமங்கலம் விழா

ஒரு நாட்டை திறம்பட ஆட்சி செய்பவனுக்கு வீரம், வலிமை, போர்த்திறன், புகழ் என அனைத்தையும் தன்னகத்தே உடையவனான

மன்னனுக்கு ஏற்ற பெண்ணை மணமுடிக்கும் நாளைக் குறிப்பிடுவதே ‘மணமங்கலம்’ என்று அழைக்கப்படும். இச்செய்தி குறித்து,

“இகலட தோள் எறிவேல் மன்னன்
மகளிரொடு மணந்த மங்கலம் கூறியது”⁸⁵

இப்பாடலில் பகைமையைக் கொல்லும் தோள் வலிமையுடையவனும், எறிதற்குரிய வெற்றி வேலினை கையில் பெற்றிருக்கும் மன்னனுக்கு நிகழும் மணவிழாவின் சிறப்பினைப் பற்றியும், அவ்விழா நிகழும்போது எத்தகைய நன்மைகள் மக்களுக்கு நிகழும் என்பதையும் மணமங்கல விழாப் பற்றி புறப்பொருள் வெண்பாமாலை - ஐயனாரிதனார் இயற்றிய வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகிறது.

பெருமங்கலம் விழா(வெள்ளணி விழா) - பிறந்த நாள் விழா

பண்டைய காலத்தில் மன்னர்கள் தம் பிறந்த நாள் விழாவையும் முடிசூட்டு விழாவையும் ஆண்டுதோறும் கொண்டாடியதை சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் வழி உணரமுடிகிறது. நன்னனின் பிறந்த நாளை அந்நாட்டு மக்கள் கொண்டாடி மகிழ்ந்ததை மதுரைக்காஞ்சிக் குறிக்கிறது. நம் பிறப்பின் பெருமையைக் கொண்டாடும் விழாவே பிறந்தநாள் விழா என்பர். பண்டைய இலக்கியத்தில் இதனை ‘நாள் மங்கலம்’ என்றழைக்கிறது. இதில் அரசர்கள் கொண்டாடியப் பிறந்த நாள் விழாப் பற்றியக் குறிப்புகள் காணக்கிடைத்துள்ளன. இச்செய்திகள் பற்றிப் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை இலக்கணத்திலும் இதனை ‘நாள் மங்கலம்’ என்றே சிறப்பிக்கிறது. மேலும், அரசனின் பிறந்த நாளன்று புகழ்ந்து பாடினால் புலவரின் பாட்டு ‘நாள் மங்கலம்’ என்னும் துறையைச் சேரும். அப்புலவருக்குப் பொன்னும் பொருளும் வாரி வழங்கினான் மன்னன் என்று பாடாண் திணையானது மன்னின் பெருமையைப் பாடுகிறது. இதனைத் ஐயனாரிதனார் - புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில்,

“அறந்தரு செங்கோல் அருள்வெய்யோன்
பிறந்த நாட் சிறப்புரைத்தன்று”⁸⁶

என்கிறார். இவ்விழா நாட்களில் அரண்மனைக் கதவுகள் திறந்து விடப்படும். அங்கு உணவு விருந்துகள் சிறப்பாக நடைபெறுவதோடு மட்டுமின்றி அரசர் பெருமானின் நட்புக் கொண்ட பெண்களுள் பலர் உள்ளதால் அரசர்கள் கவனமுடன் அவ்விழாவில் இருந்தனர் என்று புறப்பொருள் வெண்பாமாலை விளக்கம் தருகிறது. இதனைப் பின்பற்றியே தற்காலம் வரை குழந்தைகள் முதல் பெரியவர்கள் வரை பிறந்த நாள் விழாவைக் கொண்டாடி மகிழ்கின்றனர். அதுவும் குழந்தைகளுக்கு மட்டுமே பெரும்பாலும் முக்கியத்துவம் அளிக்கப்படுகிறது. பிறந்த நாள் கொண்டாட்டம் என்றால் குழந்தைகளுக்கு மனதில் மகிழ்ச்சி பொங்கிடும். அந்நாளில் புதிய ஆடைகளை அணிந்து கொண்டு, அன்றையப் பிறந்த நாள் கொண்டாட்டத்தில் முதலில் கோயிலுக்குச் சென்று இறைபாடு முடித்த பின்னர் முதியோர் இல்லங்களுக்குச் சென்று உணவு வழங்கியும், உறவினர்களை அழைத்து அவர்களுக்கு இனிப்பு வழங்கியும், பெரியோர்களிடம் ஆசிபெற்றும் கொண்டாடி மகிழ்கின்றனர்.

பெருங்கல விழாவை வெள்ளணி விழா எனவும் அழைப்பர். இவ்விழாவென்பது ஆண்டுதோறும் நடைபெறும் மன்னனின் பிறந்த நாள் கொண்டாட்டத்தைக் குறிப்பதாகும். இதனைப் பெருநாள் என்றும் கூறுவர். அதில் மன்னனானவன் அனைத்து உயிர்களிடத்திலும் காட்டும் அன்பின் வெளிப்பாட்டைத் தான் அணிந்து வரும் வெள்ளணி (வெண்மை ஆடை) ஆடையை அணிந்து சிறைப்பட்டவரை விடுதலை செய்தும், கொலை முதலிய கொடுஞ் செயல்களை ஒழிக்கச் செய்தும், இறையுணர்வை வளர்த்தும், தானம் முதலிய தருமக்காரியங்கள் செய்தும் இவ்விழாக் கொண்டாடப்பட்டதால் இதனை ‘வெள்ளணி விழா’ என்றும் அழைத்தனர். இதற்கு ‘தஞ்சை இராஜராஜ சோழன் பிறந்த நாள்’ விழா ஓர் உதாரணமாகும். ஐப்பசி திங்கள் சதய நட்சத்திரத்தில் பிறந்த சோழனைப் போற்றும் விதமாகக் ‘இராச விசயம்’ என்ற நாடகம் அரங்கேற்றம் செய்யப்பட்ட நிகழ்வை நாம் வரலாற்றுச் செய்திகள் மூலம் அறியமுடிகிறது. இதனைத் தொல்காப்பியர்,

“சிறந்த நாளினிற் செற்றம் நீக்கிப்

பிறந்த நாவயின் பெரு மங்கலமும்”⁸⁷

என்று மன்னர்களின் பிறந்த நாள் விழா மிகவும் பெருவிழாவாகக் கொண்டாடி மகிழ்ந்துள்ள செய்தியை இந்நூற்பா வழி நாம் அறியமுடிகிறது. தற்போது மறைந்த தலைவர்கள் பிறந்த நாளையும், மறைந்த நாளையும் முக்கிய தினங்களில் நாம் நினைவுப்படுத்தி வருகின்றோம். உதாரணமாக, காந்தியடிகள், பெரியார், காமராசர், அப்துல்கலாம் போன்ற அறிஞர்களின் பிறந்த நாட்களை சான்றாகக் கூறலாம்.

சங்ககால மரபும் சதய விழாவும்

தற்காலத்தில் மன்னனின் பிறந்த நாளை சதய விழாவாகக் கொண்டாடி வருகின்றோம். மாமன்னன் இராஜராஜசோழனின் 1035-வது சதய விழாவானது தஞ்சை பெருவுடையார் கோயிலில் தமிழ் வேதங்களான தேவாரம், திருவாசகம் போன்ற திருமறைப் பாடல்கள் முழங்க 48 வகையானவற்றைக் கொண்ட பேராபிசேகம் பெருவுடையாருக்கு நடைபெற்றதை நாம் அனைவரும் அறிந்த செய்திகளாகும். இவ்விழாக்கள் தொடங்கிய நாள் முதல் அதன் மரபு மாறாமல் வருடம்தோறும் விமர்சயாக இரண்டு நாட்கள் கொண்டாடி வருகின்றோம். தற்காலத்திலும் காந்தியடிகளின் பிறந்த நாளையொட்டி, சிறையில் இருப்பவர்கள் நன்னடத்தையைக் காரணம் காட்டி விடுதலை செய்யும் முறை நிகழ்ந்துவருவதைக் காணலாம். சிலப்பதிகாரத்தில் சேரன் செங்குட்டுவனின் பிறந்த நாள் விழாப் பற்றி விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. அதில் கண்ணகிக்குச் சிலை எடுக்க வடநாடு சென்ற செங்குட்டுவன் தன் பிறந்த நாள் நெருங்குவதை அறிந்து விரைந்து தன் ஊரான வஞ்சிமுதூர் திரும்பினான் என விவரிக்கிறது. மேலும், இவ்விழாவில் விவசாயிகள் மற்றும் புலவர்கள் ஆகியோர்க்கு தானங்கள் கொடுக்கப்பட்டதை,

“வடதிசை மன்னர் மன்னெயின் முருக்கிக்

கவடி வித்திய கழுதையே ருழவன்

குடவர் கோமான் வந்தான் நாளைப்

படுநுகம் பூணாய் பகடே மன்னர்

அடித்தளை நீக்கும் வெள்ளணி யாமெனும்

தொடுப்பேர் உழுவ ரோதைப் பாணியும்”⁸⁸

என்ற சிலப்பதிகாரம் - வஞ்சிக் காண்டம் - நீர்ப்படைக் காதையில்
மன்னர்களின் கொடைத்தன்மையைப் பற்றி அறியமுடிகிறது. மேலும்,

“கள்ளமர் கோதையர் வெள்ளணி
விழவில் ஐங்கணைக் கிழவன்
காட்சியுள் மகிழ்”⁸⁹

கம்பராமாயணத்திலும் வெள்ளணி என்ற சொல்லின் மூலம் கம்பர் வாழ்ந்த
காலத்திலும் இவ்விழாக் கொண்டாடப்பட்டுள்ளதை,

“வள் உறை வயிர வாள மகர கேதனன்
வெள்ளணி ஒத்தது வேலை ஞாலமே”⁹⁰

கம்பர் இயற்றிய பாலகாண்டத்தில் - உண்டாட்டுப் படலம் உள்பட அனைத்து
இலக்கியங்களும் மன்னர்களுக்கு அணிவிக்கும் கிரீடத்தில் தங்கம், வைரம்,
வைரீரியம், முத்து, பவளம், மாணிக்கம் ஆகியவைப் பதித்த மணிமுடியைச்
சூட்டும் அழகை வர்ணித்துள்ளார்.

வாண்மங்கலம் - வாள நாள் கோள்(படைக்கல விழா)

மன்னனின் வீரத்தைப் போற்றும் விதமாக அவன் உறையுள்
வைக்கப்பட்டிருக்கும் வாளின் புகழைப் பாடுவதே வாண்மங்கலம் ஆகும்.
இதில் மன்னனின் போர்ப் படைக் கருவியில் வாள முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது.
போரில் வெற்றி பெற்று பகைவரின் குருதியோடு படிந்த வாளைப்
புகழ்ந்துரைக்கும் செய்தியை,

“கயக் கருங் கடல் தானை
வயக்களிற்றான் வாள புகழ்ந்தன்று”⁹¹

என்கிறது புறப்பொருள் வெண்பாமாலை - பாடாண் திணை வரிகள். இதனை
மெய்ப்பிக்கும் விதமாகப் பதிற்றுப்பத்து பாடலிலும்,

“தோல் மிசைத்து எழுதரும் விரிந்திலங்கு எ.கின்
தார் புரிந்தன்ன வாளுடை விழவில்”⁹²

எனும் கபிலரின் பாடல்கள் வாள் விழாவின் பெருமையைப் பாடுகிறது. இவ்வாள் விழாவில் வில் வீரர்கள் வாளைச் சுழற்றுவர். அவ்வாள் அவர்களின் உடலில் பின்னிக் கிடக்கும் மாலையைப் போல் விளங்கியது. மாலை உடலில் பின்னுவதைப் போல் வாளை சுழற்றும் மன்னனுக்கும் சேர்த்து கொண்டாடும் விழாவே வாள் விழாவாகும். வாளைப் போற்றும் விழாவின் மரபு வழியில் தோன்றியதே தற்காலத்தில் கொண்டாடப்படும் ஆயுதப் பூஜை விழாகும். அவை தொழில் சார்ந்த விழாவாகவும் கொண்டாடப்பட்டு வருகின்றது.

குடை மங்கலம் விழா

பண்டைய காலத்தில் மன்னனின் பெருமையைப் பறைசாற்றும் மற்றொரு விழா வெண்கொற்றக் குடை விழாவாகும். மக்களுக்களின் நலனைக் காக்க, தன் அரசாட்சியின் கீழ் நிழல் தந்துக் காப்பதைக் காட்டும் விழாவாகும். ஆபத்து காலத்தில் துணை நின்று, வேண்டுவதை அள்ளி தரும் மன்னனின் செங்கோல் ஆட்சியைப் புகழ்ந்து பாடுவதாகும். அத்தகைய சிறப்பு கொண்ட கொற்றவனின் குடையைப் புகழ்ந்து பாடுவது ‘குடை மங்கலம்’ எனப்படும். இதனைத் தொல்காப்பியர்,

“நடை மிகுந்து ஏத்திய குடைநிழல் மரபு”⁹³

“நாற்றிசையும் புகழ் பெருக

வீற்றிருந்தான் குடை புகழ்ந்தன்று”⁹⁴

என்று குறிப்பிடுகிறது. புறப்பொருள் வெண்பாமாலை பாடாண் திணையில் வரும் 18 துறைகளில் இதுவும் ஒன்றாகும். நாற்றிசையும் புகழ் விளங்க அரசாளும் மன்னவனின் வெண்கொற்றக் குடையைப் போற்றுவதே குடை மங்கல துறையாகும் (புறம்:222). புறநானூற்று திணை, துறை பகுப்புக்களுக்கு மூலமான மறைந்துபோன பன்னிரு படலம் நூலிலிருந்தும் இந்தப் பகுப்புப் பெயர் தரப்பட்டுள்ளது.

வெண்கொற்றக் குடை

மன்னனின் வெண்கொற்றக் குடையின் சிறப்பினைப் பற்றி புறநானூறு கூறுகையில், விறலியருடன் இரவில் சென்று கொண்டிருந்த நிறைமதி (உவவு)

நாள். துலை உச்சிக்குமேல் நிலாவைப் பார்த்தாள். அது அந்நாட்டு அரசன் மக்கள் துன்பங்களைப் போக்கும் வெண்கொற்றக் குடைபோல் இருப்பதாக எண்ணி செல்வோர் எல்லாரும் தொழுதார்களாம். இதனை,

“உச்சி நின்ற உவவுமதி கண்டு
கட்சி மஞ்ஞையின் சுரமுதல் சேர்ந்த,
சில் வளை விறலியும், யானும், வல்விரைந்து,
தொழுதனம் அல்லமோ, பலவே! கானல்
கழிஉப்பு முகந்து கல்நாடு மடுக்கும்...
மாலை வெண்குடை ஓக்குமால் எனவே?”⁹⁵

என்கிறப் புறநானூறு பாடலில் கடல் உப்பு ஏற்றிய வண்டியை கல்மலைப் பாதையில் இழுத்துச் செல்லும் காளை மாடு போல, அந்நாட்டு அரசனான சோழன் குராப்பள்ளித் துஞ்சிய பெருந்திருமாவளவன் குடிமக்களின் சுமையைத் தாங்கி நிற்கும் வலிமை மிக்கவனாகக் காட்சியளியத்தைச் சுட்டுகிறது. மேலும், பகைவன் குடை நிழலில் இருந்த நாட்டைத் தன் குடைக்கீழ்க் கொண்டு வந்த நாள் விழா என்றும், வெண்கொற்றக் குடை விழா, அரியனை ஏறிய நாள் விழாவைக் குடை நாளின் மரபாகவும் சிறப்பிக்கப்படுவதைப் புறநானூறு விளக்குகிறது.

பெயர்ச் சூட்டு விழா

பழங்காலத்தில் பாட்டன் பெயரை வைக்கும் பழக்கம் இருந்ததுள்ளது. இக்காலத்திலும் இவ்வழக்கங்கள் பின்பற்றப்பட்டு வருகிறது. ஏனெனில் யார் பெயரை வைக்கிறோமோ அவர்கள் வாழ்நாள் முழுவதும் அந்த குழந்தையைப் பாதுகாப்பார்கள் என்ற நம்பிக்கை இருந்து வருகிறது. அதனாலேயே தாத்தா பெயர் மட்டுமல்லாமல் முன்னோர்கள் பெயரையும், சான்றோர் பெயரையும் வைப்பர். இச்செய்தியைச் சீவகசிந்தாமணியில் சீவகன் எட்டுப் பெண்களை மணந்தான். அதோடு எட்டு மனைவிக்கும் எட்டு ஆண் குழந்தைகள் பிறந்ததாகவும், அக்குழந்தைகளுக்குத் தந்தை பெயர் வைத்து அழைத்ததை இங்கு கூறப்பட்டுள்ளன. அதாவது முதல் மனைவியின் மகனுக்கு தன்னுடைய தந்தைப் பெயரான ‘சச்சந்தன்’ என்ற பெயர் சூட்டுகிறான். நான்காம் மகனுக்கு வளர்ப்புத் தந்தையான ‘கந்துக்கடன்’ பெயரை வைத்தான் என்றும், தந்தை

வழி பாட்டன் பெயர் மட்டுமல்லாமல் தாய் வழி பாட்டன் பெயரையும் வைத்தனர். ஆறாவது மகனுக்கு 'தத்தன்' (விசயையின் தந்தை) பெயரை வைத்தனர் என்பதை,

**“சச்சந்தனனே சுதஞ்சனனே தரணி கந்துக் கடன் விசயன்
துத்தன் பரதன் கோவிந்த னென்று நாமந்தரித்தாரே”⁹⁶**

என்ற திருத்தக்கத்தேவர் பாடல்கள் பெயர்ச் சூட்டு விழாவின் பெருமையைப் பாடுகிறது.

வாகை விழா - வெற்றி பெற்ற மன்னன் கொண்டாடும் விழா

வாகைத் திணை என்பது வாழ்க்கையின் மேம்பட்ட வெற்றி நிலையைக் குறிப்பதாகும். இது நாட்டை ஆளும் மன்னன் பகை நாட்டை வென்றான் அரசன், வெற்றி பெற்ற அரசனும் அவனும் அவனது வீரர்களும் வெற்றியின் அடையாளமான வாகைப் பூவைச் சூடி வெற்றியைக் கொண்டாடுவதை,

**“இலை புனை வாகை சூடி, இகல் மலைந்து
அலை கடல் தானை அரசு அட்டு ஆர்த்தன்று”⁹⁷**

என்று புறப்பொருள் வெண்பாமாலை குறிப்பிடுகிறது. ஆனால் இன்று மக்களாட்சி முறை காணப்படுவதால் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் முதல்வர் தேர்தலில் வெற்றிப் பெற்றதைக் கொண்டாடுவர். அவர்களின் கட்சித்தொடர்பான விழாக்களைக் கொண்டாடி வருகின்றனர்.

வாகைத் திணையின் துறைகள்

“வாகைத் திணையின் துறைகளாக 33 வகைகளைப் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை விளக்குகிறது. அவை, சீர்சால் வாகை, வாகை அரவம், அரச வாகை, முரசு வாகை, மறக்கள வழி, கள வேள்வி, முன்தேர்க் குரவை, பின்தேர்க் குரவை, பார்பன வாகை, வாணிக வாகை, வேளாண் வாகை, அறிவன் வாகை, தாபத வாகை, கூதிர்ப் பாசறை, வாடைப் பாசறை, அரச முல்லை, பார்ப்பான் முல்லை, அவைய முல்லை, கணிவன் முல்லை, மூதில் முல்லை, ஏறு ஆண் முல்லை, வல் ஆண் முல்லை, காவல் முல்லை, பேர் ஆண் முல்லை, மற முல்லை, குடை முல்லை, கண்படை நிலையே,

அவிப்பலி, சால்பு முல்லை, திணை முல்லை, புகறல பொருளொடு, அருளொடு நீங்கல் ஆகியன வாகையின் துறைகளைக் குறிக்கிறது.”⁹⁸ ஒரு நாட்டு மன்னனின் வீரத்தை அடையாளப்படுத்தும் வெற்றியின் குறியீடாக வாகைத் திணை அமைந்துள்ளது. அவற்றின் துறைகளும் வெற்றின் நுணுக்கங்களையே பிரதிப்பலிக்கின்றன.

பண்டைய மரபில் நடுகல் விழா

போரில் இறந்த வீரர்களுக்கு ஈமக்கடன் செய்து கல் நட்டு வழிபடுவது பண்டைய தமிழ் மரபாகப் போற்றப்பட்டது. பெரும்பாலும் நடுகற்கள் ஊரின் புறத்தே காணப்படும். பண்டைய வழக்கப்படி ஒரே போரில் இறந்த பல வீரர்களுக்கு ஒரே இடத்தில் நடுகற்கள் நாட்டப்படுவதும் உண்டு. மேலும் இதே போன்று ஒரு போரில் இறந்த இரண்டு வீரர்களின் உருவமும் பெயரும் ஒரே நடுகல்லில் பொறிப்பதும் உண்டு.

நடுகற்களுக்கு வழங்கப்படும் வேறுப்பெயர்கள்

“வடஆர்க்காடு, தென்னார்க்காடு, சேலம், தர்மபுரி போன்ற மாவட்டங்களில் நடுகற்களுக்கு ‘வேடியப்பன்’ என அழைக்கப்படுகின்றன. அந்நடுகற்கள் இருக்கும் இடத்தை ‘வேடியப்பன் கோயில்’ எனவும் அழைக்கப்படுகிறது. நடுகற்களுக்கு வேடர் கிருகூணாரப்பன், மீனாரப்பன், சன்யாசியப்பன் என்னும் பெயர்களும் உள்ளன. ஆஞ்சநேயர் கல்லு, சிறை மீட்டான் கோயில், இரட்டை வேடியப்பன், சாவு மேட்டு வேடியப்பன், நத்தமேட்டு வேடியப்பன் எனப் பல்வேறு பெயர்களால் வழங்கப்பட்டுள்ளன.”⁹⁹

நட்பும் நடுகல்லும்

நல்ல நட்புக்கு இலக்கணமாகப் பார்க்காமலே கோப்பெருஞ்சோழனின் நல்லாட்சியின் மூலம் மனம் கவரப்பட்ட பிசிராந்தையாரும், அவரோடு வடக்கிருந்து உயிர் நீத்த கோப்பெருஞ் சோழனுக்கு எடுக்கப்பட்ட நடுகல் கண்டு பொத்தியார் பாடியதைப் புறநானூற்றில்,

“வைகம் வம்மோ வாய்மொழிப் புலவீர்

நனந்தலை உலகம் அரந்தை தூங்கக்

கெடுவில் நல்லிசை மூடி

நடுகல் ஆயினன் புரவலன் எனவே”¹⁰⁰

என்னும் பாடலின் மூலம் அறியப்படுகிறது. “போரில் வேல்பாய்ந்து மாய்ந்த அதியமானுக்கும் நடுகல் எடுக்கப்பட்டுள்ளதை (புறம்:232) பாடல்கள் விளக்குகிறது. கணவன் இறந்தவுடன் உடன்கட்டை ஏறியப் பெண்களுக்கு எடுக்கப்பட்ட நடுகற்கள் ‘மாகதிக்கல்’ என அழைக்கப்பட்டது. நடுகற்களைக் கடவுளாகக் கருதும் பெண்கள், உலகில் மழை இல்லாமல் நாடு வறண்டபோது மழைவேண்டி வழிபாடு செய்தனர். பல்லவ மன்னன் கம்பவர்மன் காலத்து நடுகற்கள் நல்ல தமிழில் உரைநடைக் காப்பியமாகக் காணப்படுகின்றன. இரு கள்ளர்களைக் கடித்து விரட்டிக் காத்த கோவிவன் என்று அழைக்கப்படும் நாய்க்கும் நடுகல் ஒன்று காணப்படுகின்றது.”¹⁰¹ என்று நடுகல் குறித்து ‘தமிழ் இலக்கிய வரலாறு’ என்னும் நூலில் ‘முனைவர் பாக்கியாமேரி’ விளக்கம் தருகிறார்.

நடுகல் வழிபாடு

பண்டையத் தமிழர்களிடம் இறந்தார்க்கு நடப்பட்ட நடுகல்லை வழிபடும் முறை இருந்துள்ளது. போரில் இறந்துபட்ட வீரர்களின் நினைவினைப் போற்றும் வண்ணம் அவர்களின் பெயரையும், அவர்கள் பெற்ற வெற்றியையும், பெருமைகளையும் பொறித்துக் கல்நட்டு வணங்கும் மரபு தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்பே இருந்துள்ளது. நடுகல் அமைத்தல் அக்காலத்தில் பெருவழக்கில் இருந்தமையால் அவற்றை அமைத்தற்குரிய முறைகள் யாவும் ஒழுங்காகப் பின்பற்றப்பட்டன. அம்முறைகளைத் தொல்காப்பியர்,

“காட்சி கால்கோள் நீர்ப்படை நடுகல்

சீர்த்தகு சிறப்பிற் பெரும்படை வாழ்த்தலென்று

இரு மூன்று மரபின் கல்லொடு புணர்”¹⁰²

எனத் தொல்காப்பியம் நடுகல் அமைப்பதற்கானக் காட்சி, கால்கோள், நீர்ப்படை, நடுகல், பெரும்படை, வாழ்த்துதல் எனும் ஆறுமுறைகளை வகுத்துள்ளது. இதனைப் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை நூலும்,

- கற்காண்டல்
- கற்கோள்
- கல்நீர்ப்படுதல்
- கல் நடுதல்
- கல்முறைப் பழித்தல்
- இல்கொண்டு புகுதல் என்று நடுகல் அமைத்தல் முறையைப் பற்றி விவரித்துள்ளது.

நடுகல் அமைத்தற்குரிய முறைகள்

- **காட்சி** - கல் உள்ள இடத்திற்குச் சென்று நடுகற் சிலை செதுக்கவும், எழுத்துக்களைப் பொறிக்கவும் பொருத்தமான கல்லைக் காணுதலே காட்சியாகும்.
- **கால்கோள்** - கல்லைத் தேர்ந்தெடுத்து மாலையும், மலரும், மதுவும் அளித்து புகை எழுப்ப மணி இசைத்து, இறந்த வீரனுக்குத் தகுந்த கல் இது என்று பறை ஒலிப்ப அக்கல்லை நடுதற்குரிய நல்நிமித்தம் பார்த்து அமைத்தலே கால்கோளாகும்.
- **நீர்ப்படை** - தேர்ந்தெடுத்த கல்லை நீரால் கழுவி, வாடை உடைய மஞ்சள் கொண்டு நீராட்டிச் செய்வதே நீர்ப்படையாகும்.
- **நடுகல்** - நீராட்டிய கல்லை ஏற்ற இடத்தில் நடுவர். அப்போது பலி கொடுத்து விழா எடுத்து நடுவதால் அது நடுகல் எனப் பெயர் பெற்றது.
- **பெரும்படை** - கோயிலுக்கு வேண்டிய கட்டிடங்கள் கட்டுவதும், வீரன் செயல்களை கல்லில் பொறிப்பதும் பெரும்படை எனப்படும். இதன் மூலம் இறந்த வீரனைக் கடவுளாகக் கருதி வழிபட்டமையை அறியமுடிகிறது.
- **வாழ்த்துதல்** - கட்டிய கோயிலுக்கு ஆண்டுதோறும் விழா எடுத்தலே வாழ்த்துதலாகும். நடுகல்லின் முன்பு சூலமும், கத்தியும் நடப்பட்டு, வீரனுக்கு முன் சுடுமண் குதிரை வைக்கப்பட்டது. இத்தகைய நடுகல் வழிபாடு குறித்த செய்திகள் சங்க நூல்களில் காணப்படுவதால் இம்முறை அக்காலத்தில் சிறப்பாகப் போற்றப்பட்டுள்ளதை அறியமுடிகிறது.

சிறுதெய்வ வழிபாட்டின் அடிப்படையே நடுகல்

தமிழ்நாட்டில் இன்றும் பல இடங்களில் காணப்படுகின்ற ஐயனார் கோயில்கள் வீரர்க்குக் கல்லமைக்கும் இவ்வழக்கத்தோடு தொடர்புடையனவாக இருக்கலாம் என்று கருதப்படுகிறது. “நடுகல்லை அடிப்படையாகக் கொண்டே மதுரைவீரன், இருளன், கருப்பன் போன்ற சிறு தெய்வங்களின் வழிபாட்டு முறை உருவாகியிருக்கும் என்ற எண்ணமும் தோன்றுகிறது”¹⁰³ என்று சு.வித்தியானந்தன் ‘தமிழர் சாஸ்பு’ என்னும் தமது நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

போரின் தொடக்கமே ஆநிரைக் கவருதல், அப்போரில் இறந்த வீரர்களுக்கு எடுக்கப்பட்ட நடுகற்களே முதலில் தோன்றியவையாகும். அதன் பின்னர் போரில் வீர மரணம் எய்தி இறந்த அரசர்களுக்கும், வீரர்களுக்கும் நடுகற்கள் எடுக்கப்பட்டுள்ளன. தெய்வங்களாக வணங்கப்பட்டு வந்த அந்நடுகற்களில் இவ்வாறே ‘பொருதுபட்டான் இன்னான்’ என்று அவன் பெயரை உலகமறிய எழுதி மாமரத்தின் நிழலிலே நட்டு வணங்கியுள்ளனர் என்பதை மலைபடுகடாம் நூலில்,

“கல்லெறிந் தெழுதிய நல்லரை மராஅத்து

கடவுள் ..”¹⁰⁴

என்கிற பெருங்கௌசிகனாரின் பாடல்கள் உணர்த்துகின்றது. எனவே இறந்தோரின் ஆற்றல் வாழ்வோரின் நலனில் பெரும் பங்கு வகிக்கிறது என்னும் கருத்தாக்கத்தால் ஏற்பட்டதே நடுகல் வழிபாடு என்று முன்னோர் வழிபாடாகும். பிறவியில் ஒருவர் பெறும் ஆற்றல் அவர் இறந்த பின்னர் அவருடைய இனத்தவருடன் தொடர்பு பெறுகின்றது என்ற அடிப்படையிலேயே நடுகல் வழிபாடு தோன்றியுள்ளது எனலாம்.

நடுகல் வழிபடும் முறை

சங்ககால மக்கள் நடுகலுக்கு வழிபாடு நிகழ்த்த, விடியல் காலையிலேயே நல்ல நீரைக் கொண்டு நீராட்டி, நெய் விளக்கு ஏற்றி பலியைப் படைத்துள்ளனர் என்பதை,

“புடைநடு கல்லின் நாட்பலி யூட்டி
நன்னீராட்டி நெய்ந் நறைக் கொளீஇய”¹⁰⁵

என்ற இளவேட்டனார் பாடலின் மூலம் அறியமுடிகிறது. இதன் மூலம் விடியற்காலையின் தொடக்கம் தான் இறைவனை வழிபடுவதற்கான நல்ல தருணம் என்பதை உணர்ந்து நடுகல்லையும் தெய்வ வரிசையில் உள்ளடக்கியமையை இப்பாடல் வழி புலனாகிறது.

இறைவனை வணங்குவது போன்று ஆநிறையைக் கவர்தல், மீட்டல் எனும் போரில் இறந்த வீரனையும் கடவுளாக எண்ணி, அவனுடைய அடையாளமாக நடப்பட்ட நடுகல்லைப் பண்டையத் தமிழர்கள் வழிபட்டுள்ளனர். சான்றாகப் பகைவரின் முன் நின்று அவர்களை குறுக்கிட்டு உயர்ந்த கொம்பையுடைய யானைகளைக் கொன்று, தாமும் விழுப்புண் பட்டு இறந்த வீரனின் பெயரும், பெருமையும் எழுதி நடப்பட்ட கல்லைக் கடவுளாக எண்ணி நெல்லையும் மலரையும் தூவி வழிபட்டுள்ளனர் என்பதை மாங்குடிகிழார்,

“ஒன்னாத் தெவ்வர் முன்னின்று விலங்கி
ஒளிறு ஏந்து மருப்பின் களிறு எறிந்து வீழ்ந்தெனக்
கல்லே பரவின் அல்லது
நெல் உகுத்துப் பரவும் கடவுளும் இலமே”¹⁰⁶

என்ற புறநானூற்று பாடலின் வாயிலாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். எனவே நடுகல்லாக ஆனவன் தெய்வமாகக் கருதப்பட்டதால் அவன் விரும்பும் உணவைப் படைத்தும் வழிபட்டுள்ளனர் என்பதை,

“நடுகல் பீடி சூட்டி நார்அரி
சிறுகலத்து உகுப்பவும் கொள்வன் கொல்லோ”¹⁰⁷

என்ற புறநானூறு - ஒளவையார் பாடல்கள் மூலம் அறியமுடிகிறது.

அகநானூற்றில் நடுகற்கள்

அகநானூற்று பாடல்கள் பலவற்றில் நடுகல் பற்றிய செய்தி இடம் பெற்றுள்ளன. சங்ககாலப் போரில் வீரர்கள் மிகுதியாக மடிந்ததையும்

அவர்களுக்கு நடுகற்கள் எடுக்கப்பட்டதையும் குறிப்பிடுகின்றது. மேலும் வெட்சியரை வீழ்த்திய கரந்தை மறவர்களின் ஆண்மைக்கு அடையாள அறிகுறியான மணற்குன்றின் மேலுள்ள நடுகல் தெய்வத்தை வழிபட்டுள்ளனர்.

நற்றாய் தன் மகள் விரும்பியவனுடன் நடுகல் நடப்பட்டிருக்கும் காட்டு வழியில் செல்கிறாள். அந்நடுகல் தெய்வம் தான் தன் மகளைக் காக்கவேண்டும் என்று சொல்லிப் புலம்புகிறார். பாலை நிலத்தில் காணப்படும் நடுகல் தெய்வத்துக்குக் காப்பாக மணியும் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கும். அத்துடன் அவ்வழியில் செல்லும் வழிப்போக்கர்களை வில்லால் உழுது உண்ணும் வாழ்வையுடை மறவர்கள் அந்நடுகல் தெய்வத்தை உடுக்கை அடுத்தும், தோப்பிக் கள் மற்றும் செம்மறி ஆடு முதலியவற்றைப் பலி பொருட்களாக வைத்து வழிபடக் கூடியவர்கள். அத்தகு நடமாட்டம் இல்லாத அப்பாலை நிலம் வழியாகத் தன் மகள் செல்லும் நிலையைப் பற்றி,

“வல்லான் பதுக்கைக்கடவுட் பேன்மார்

நடுகல் பீலி சூட்டி துடிப்படுத்து

தோப்பிக் கள்ளொடு துருஉப்பிலி கொடுக்கும்”¹⁰⁸

என்கிற குடவாயிற் கீர்த்தனாரின் பாடல்கள் மூலம் பாலை நிலங்களில் வாழும் மக்கள் தங்களைக் காத்து நிற்கும் தெய்வமாக நடுகற்களை வழிப்பட்டுள்ளனர் என்பதற்கு இப்பாடல் சான்றாக அமைகிறது. மேலும்,

“பெயரும் பீடும் எழுதி அதர்தொறும்

சூட்டிய பிறங்கு நிலைநடுகல்”¹⁰⁹

என்ற அகநானூறு - நோய் பாடியார் பாடலும் வீரவழிபாட்டினின்று கடவுள் வழிபாடு பிறப்பதைச் சுட்டுகிறது. நடுகல் கோயிலில் போரில் வென்று வீரமரணம் அடைந்த ஒவ்வொரு மறவனுக்கும் அவனது வேலை ஊன்றி, அவன் பயன்படுத்திய வில்நாண் கயிற்றால், அவனது கேடயத்தைக்கட்டி மாட்டியிருப்பார். அவற்றைக் காணும்போது பகைவர்கள் படையைத் தாக்க வருவது போல காட்சியளிக்கும் நிலையை இச்செய்யுள் மெய்ப்பிக்கின்றது. இம்மரபோடு இணைந்த வழிபாட்டில் இன்றும் இறந்தோர்களை வழிபடுவது, அவர் விரும்பி உண்ணும் உணவுப் பண்டங்களை வைத்து படையலிடுவது

நடைமுறையில் இருந்து வருவதற்குக் காரணம் நம் மரபு வழி பண்பாடாகும். எனவே சங்ககாலத் தமிழர்கள் போர்க்களத்தில் புறங்கொடாமல் போர் செய்து வெற்றியடைந்த வீரர்களின் வலிமையைப் போற்றும் விதமாக, அவர்களின் பெயர் பொறித்த நடுகல்லைத் தெய்வமாக வழிபட்டு வந்துள்ளனர் என்பதற்கு இப்பாடலே சான்றாகும்.

முதாதையரின் ஆற்றலும் அனுபவமும் வாழ்வோரைச் செழுமைப்படுத்தும் என்ற நம்பிக்கையின் அடிப்படையிலேயே சங்ககால மக்கள் நடுகல்லை வழிபட்டுள்ளனர். மேலும் சங்ககாலச் சமுதாயம் என்னும் நூலில் “கடவுள் நம்பிக்கை என்ற ஒரே சமயம் தான் சங்க காலத்தில் இருந்தது”¹¹⁰ என்ற தா.ஏ.ஞானமூர்த்தியின் கூற்று ஏற்கத்தக்க வகையில் வேற்றுமை மனப்பான்மையின்றி பல்வேறு கடவுள்களையும் வழிபடும் பண்பாடுடையவர்களாக சங்ககால மக்கள் விளங்கினர் என்பது இதன் வழி புலனாகிறது.

பொது மக்கள் கொண்டாடும் விழாக்கள் - பொங்கல் விழா

தமிழர்களின் பாரம்பரிய சிறப்பைப் போற்றும் விழாக்களில் ஒன்று பொங்கல் விழாவாகும். முதலில் அறுவடை விழாவாகத் தொடங்கிப் பின்னர் மக்களின் வாழ்வாதாரமாய் விளங்கும் விவசாயத்தின் முக்கியத்துவத்தையும், உழைப்பின் பெருமையைப் போற்றும் விதமாகவும் அமைந்துள்ளது. மேலும் மக்கள் வாழ்வோடு இயைந்த விவசாயத்திற்கு உறுதுணை புரியும் ஆநிறைகளை அக்காலங்களில் மிகப் பெரிய செல்வமாகக் கருதினர். அத்தகைய ஆநிறைகளுக்கும், உலக உயிர்களுக்கு ஆதாரமாக விளங்கும் சூரிய பகவானுக்கும் தங்களின் நன்றியைத் தெரிவிக்கவே இவ்விழாவினைக் கொண்டாடி வருகின்றனர்.

பொங்கல் விழாவினைப் பற்றிய குறிப்பு சங்க இலக்கியங்களில் கிடைக்கவில்லை. எனினும் தைத்திங்களில் நோன்பு நோற்பதுண்டு என்ற குறிப்பு காணப்படுகிறது.

“வான் பெயல் நனைந்த புறத்த நோன்பியர்
தையூன் இருக்கையில் தோன்றும் நாடன்”¹¹¹

எனும் பாடலில் தைத்திங்களில் நோன்பு மேற்கொள்பவர்கள் நீரில் நனைந்த ஈரத்துடன் உணவை உண்பது போலவும், கையில் தண்டு ஊன்றிக் கொண்டு தவம் செய்யும் முனிவர்கள் போல குரங்குகள் கொட்டும் மழையில் வாயில் திணைக் கதிரை நிறைய அடக்கியவாறு குச்சி ஒன்றினைப் பிடித்துக் கொண்டு நனைந்தபடி மரத்தில் அமர்ந்திருப்பதாக நற்றிணை செய்யுள் வர்ணிக்கின்றன.

புது நீராடல் விழா

சங்க காலத்தில் 'நீராடல்' அல்லது 'புனலாடல்' என்ற சொற்களால் தான் பண்டைய காலம் முதல் இன்று வரை அழைக்கின்றனர். அதனோடு ஐம்பூதங்களையும் வழிபட்டு வந்த செய்தியை இலக்கிய நூல் முதல் காப்பிய நூல் வரை எடுத்துரைக்கின்றது. இப்புதுநீராடல் விழா தற்காலத்தில் கொண்டாடப்பட்டு வரும் ஆடிப்பெருக்கினை நினைவுப்படுத்துகிறது. ஆடிப்பெருக்கு அன்று குளத்திலோ, ஆற்றிலோ குளித்தால் பாவம் நீங்கி புண்ணியம் சேரும் என்று மக்கள் நம்பிக்கைக் கொண்டுள்ளனர். நீர் விழா ஆண்டுக்கொருமுறை நடைபெறக் கூடியதாகும். அவ்விழா நடைபெறாது போனால் ஊர் அழிந்து மக்களுக்குத் துன்பம் நேரும் என்ற நம்பிக்கைக் கொண்டிருப்பதால் இவ்விழாவைச் சிறப்பாகக் கொண்டாடி மகிழ்கின்றனர்.

நீர் விழாக்களின் வகைகள்

- காவிரி நீர் விழா
- புனல் விழா
- முந்நீர் விழா
- நீர் விழா
- தீ நீர் விழா
- புதுப்புனலாடல் விழா

என சீவகசிந்தாமணி நூல்களின் மூலம் பல பெயர்களில் நீர் விழாக்கள் மாற்றம் பெற்றுள்ளன. இவ்விழாக்களின் முக்கிய செயல்பாடுகள் எதுவெனில் 'நீராடல்' என்பதாகும். மேலும் புனல் விழாக்களின் போது வேள்வி நடைபெற்று சிறப்பித்ததை,

“முடிவுஞ் சங்கமும் முன்றில் முழங்குவ

விழவும் வேள்வியும் விடுத்தல் ஒன்று இன்மையால்”¹¹²

என்ற சீவகசிந்தாமணி பாடலிகள் மூலம் அறியமுடிகின்றது. விழா நடைபெறுங்காலத்தில் வேள்வி செய்து இறை வழிபாட்டினை மேற்கொள்வதை புனித செயல் புரிதல் என்ற வகையில் நடத்தப்படுகின்றது எனலாம். நீர் விழாவானது வளம் மிகுந்த சோழநாட்டில் சிறப்பாக நடைபெற்றதை பரணர் இயற்றிய பாடலில்,

“கல்லா யானை கடிபுனல் கற்றென

மலிபுனல் பொருத மருதோங்கு படப்பை”¹¹³

என்கிற அகநானூறு வரிகளில் எத்தகைய அழகுடன் மகிழ்வுடனும் நீர் விழா நடைபெற்றது என்பதையும் அதன் மகத்துவத்தையும் பிரதிபலிக்கின்றது. மேலும் இவ்விழா நிகழ்வின்போது ஆட்டனத்தியின் வரலாறு செய்திகள் இடம்பெறுகின்றன. ஆடல்கலையில் சிறந்தவனான அத்தி என்னும் சேர மன்னன் காவிரி நீரூட்டில் பல்வேறு அணிகலன்கள் அணிந்துகொண்டு ஆடியும், இசைக் கருவிகளை இசைக்கச் செய்தும் அந்நீர்விழாவை விமர்சையாக கொண்டாடி மகிழ்ந்ததை,

“கலி கொள் சுற்றமொடு கரிகால் காண,

தண்பதங் கொண்டு தவிர்ந்த இன்னிசை

ஓண்பொறிப் புனைகழல் சேவடிப் புரள”¹¹⁴

மற்றொரு பாடலும் விவரிக்கிறது. இவ்விழா நடைபெற்ற குறிப்பை, “கலிகொள் சுற்றமொடு கரிகாலன்”¹¹⁵ என்ற வரிகளின் மூலம் கரிகாலன் சோழன் ஆட்சி காலத்தில் நடைபெற்றிருக்கலாம் என்கிற எண்ணம் தோன்றுகிறது. ஆகையால் சோழர்களின் ஆட்சியிலும் நீர் விழா சிறப்புப் பெற்றிருப்பதை அறியமுடிகிறது.

தை நீராட்டு விழா

தைத்திங்களில் மகளிர் ஆறு குளங்களில் நீராடிய பின் நோன்பு நோற்றல் சங்ககால வழக்கமாகும். இதனைத் தை நீராடல் என்றும், தை நோன்பு என்றும் அழைப்பர். மேலும், “தாயார் அருகா நின்று தவத்தை

நீராடல்”¹¹⁶ என்று பரிபாடல் குறிப்பிடுவதைக் கொண்டு இவ்விழா குறித்து தன் தாய்மார்கள் வழிகாட்டலின் பேரில் கன்னிப் பெண்கள் மேற்கொண்ட நீராடல் என்று அறியமுடிகின்றது. முதலில் இது ‘அம்பாவாடல்’ என்றும் இதுவே பின்னாளில் மார்கழி நீராடல் எனவும் வழங்கலாயிற்று. மிகுந்த ஒப்பனையுடன் தலையில் பூச்சூடிக் கொண்டு பரத்தை மகளிருடன் தலைவனும் சேர்ந்து தை மாதத்தில் குளிர்ந்த குளத்தில் நீராடிய நிகழ்வை,

“நறுவீ ஐம்பால் மகளிர் ஆடும்

தைஇத் தண் கயம் போலப்

பலர் படிந் துண்ணும் நின் பரத்தை மார்பே?”¹¹⁷

என ஐங்குறுநாறு-மருதத் திணையில் ஓதலாந்தையார் இயற்றிய பாடலில் தைநீராடல் பற்றி விவரிக்கிறது. மேலும் இவ்விழாவினை நினைவுப்படுத்தும் விதமாக,

“தைஇத் திங்கள் தண்கயம் படியும்

பெருத்தோட் குறுமகள்”¹¹⁸

எனும் நற்றிணை பாடல் வரிகளும் தைநீராடலின் சிறப்பை எடுத்தியம்புகின்றன. மேலும், தைமாதத்தில் மக்கள் நீராடி மகிழ்ந்ததை,

“வை எயிற்றவர் நாப்பண், வகை அணிப்பொலிந்து நீ

தையில் நீர்ஆடிய தவம் தலைப்படுவாயோ”¹¹⁹

என்ற குறிஞ்சிக்கலி பாடல் வாயிலாகத் தைநீராடலின் சிறப்பைப் பற்றி கபிலர் குறிப்பிட்டுள்ளார். நமக்கு திருமணம் செய்யப்படும் கணவன்மார்கள் நற்பண்பு உடையவராகவும், மனதிற்குப் பிடித்தவராகவும் அமைய வேண்டிப் பெண்கள் எடுத்த இந்நோன்பு பிற்காலத்தில் சமயத் தொடர்புப் பெற்றதை ஆண்டாள், மாணிக்கவாசகர் ஆகியோர் இயற்றிய பாடல்களால் அறியமுடிகின்றது.

சுண்ணத்திருவிழா

புதுப்புனல் விழாவின்போது மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் ஆண்களும், பெண்களும் இந்நீர் விழாவில் கலந்து கொண்டு விளையாடி மகிழ்ந்துள்ளனர். அந்நிகழ்வில் சுண்ணத்தால் (பல வண்ணப்பொடி) கோலமிட்டும், அதில் மட்டத்துருத்தி, நெடுந்துருத்தி ஆகியவற்றால் சுண்ணத்தைச் சிதறச் செய்து மகிழ்ந்ததை,

“சிந்துரப் பொடிகருஞ் செம்பொற் சுண்ணமும்

சந்தன நீரோடு கலந்து தையலார்

பந்தொடு சிவிறியிற் சிதறப் பார்மிசை

இந்திர வில்லெனக் கிடந்த வீதியே”¹²⁰

என்ற சீவகசிந்தாமணி பாடல்களால் அறியமுடிகிறது. மேலும் செல்வந்தர் சேவல் போர் நடத்தி ஆரவாரித்தும், பெண்கள் நீராடியப் பின் தாயம் ஆடியும் தங்களின் மகிழ்வை வெளிபடுத்தினர் என்று விளக்குகிறது.

மணவிழா

அழகும் பசுமையும் நிறைந்த திருப்பரங்குன்றுத்தில் வீற்றிருக்கும் முருகப்பெருமான் தெய்வானையை மணந்துகொண்ட நிகழ்வை மணவிழாவாகக் கொண்டாடப்பட்டதைப் பரிபாடல் விவரிக்கிறது. இதில் பாண்டிய மன்னன் தன் பரிவாரங்களுடன் இம்மணவிழாவில் கலந்து கொண்டான் என்ற செய்திக் குறித்து,

“தண் பரங்குன்றத்து, இயல் அணி, நின் மருங்கு

சாறு கொள் துறக்கத் தவளோடு

மாறு கொள்வது போலும், மயிற்கொடி வதுவை”¹²¹

என்னும் பரிபாடல் - நப்பண்ணார் பாடிய வரிகள் மூலம் அறியமுடிகிறது. மேலும் அகநானூறு பாடலிலும்,

“நல் மாண் விழவில் தகரம் மண்ணி

யாம்பல புணர்ப்பச் சொல்லான் காம்பொடு”¹²²

என்கிற குடவாயிற் கீர்த்தனாரின் பாடல் வரிகளில் தலைவிக்கு நிகழவிருக்கும் மணவிழாவின் பெருமையைப் பாடுகிறது. இதில் மயில் போன்ற அழகுடையவள் என் மகள். சோழ மன்னரின் காவிரியாற்றின் பக்கத்தில் உள்ள உறையூரில் செல்வம் நிறைந்த பெரிய இல்லத்தில் சான்றோர் வாழ்த்துகளோடு மணம் செய்விக்க நிகழும் நல்ல மணவிழாவில், அவளுக்கு மயிர்சாந்தைப்பூசி மகிழும் படியாக இத்திருமணம் எம் மகளுக்கு நிகழவில்லை என்று செவிலித்தாய் கூற்றாக அமைந்துள்ளது. இவற்றின் மூலம் சங்ககால மணவிழாக்களில் பல்வேறு விதமான சடங்கும் சம்பிரதாயங்களும் நிகழ்ந்துள்ளன. அம்மரபின் தழுவளாகத் தான் தற்போது வரையிலும் தங்கள் இனம் சார்ந்துப் பல சடங்குகளுடன் திருமணங்கள் நிகழ்ந்து வருவதை நம்மால் காணமுடிகிறது.

மணவிழாவின் சிறப்பு

மங்கல நிகழ்வான மணவிழாவில் நம் முன்னோர்கள் பாரம்பரியத்தின் சுவட்டோடு சடங்குகளையும் சம்பிரதாயங்களையும் முறையாக வகுத்து அதன்படியே இம்மணவிழா நிகழ்ந்ததை விரிவாக மூதெயினனார் பாடலொன்றில்,

“புள்ளும் புணர்ந்து இனிதுஆக தெள்ளி
அம்கண் இருவிசம்பு விளங்கத் திங்கட்
சகடம் மண்டிய துகள்தீர் கூட்டத்து
கடிநகர் புனைந்து, கடவுள் பேணி
படுமண முழுவோடு பருஉப்பணை இமிழ
வதுவை மண்ணிய மகளிர் விதுப்புற்றுப்
பூக்கணும் இமையார் நோக்குபு மறைய”¹²³

என்ற அகநானூற்று மணிமிடைப் பவளத்தில் அமைந்தப் பாடலில் மணவிழா நிகழும் இல்லத்திற்கு வரும் அனைவரையும் அமரவைத்து வெண்சோற்றில் நெய் கலந்த உணவை பெருமக்களுக்கு வழங்கி மகிழ்ந்தனர். வேயப்பட்ட மணப்பந்தல் கீழ் வெண்மணல் பரப்பினர். பின் பறவைகளின் நிமித்தம் இனிதாக விளங்கிடச் சந்திரன் உரோகிணியை சேரும் நல்ல நாள் பார்த்தனர். அந்நாளில் திருமணம் நிகழும் வீட்டை அலங்கரித்தனர். இறைவனை மனமாற

வணங்கி நின்றனர். அவ்வில்லம் சுற்றிலும் முரசுகள் ஒலி முழங்க செய்தனர். சில மகளிர் கூடி மணப்பெண்ணை நீராட்டினர். அவளது அழகை அம்மகளிர்கள் வியந்து பார்த்து நாணி மறைந்தனர். இச்செய்திகள் மூலம் மணமகளுக்கு மங்கல மகளிர் அதாவது சுமங்கலி பெண்கள் மங்கல நீராட்டி வாழ்த்தியதை மரபாகக் கொண்டு இன்றைய திருமணவிழாக்கள் நிகழ்வதைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது.

மணவிழா சடங்குகளில் சிலம்புகழி நோன்பு

சங்ககால திருமண விழாக்களில் பல்வேறு சடங்கு முறைகள் பின்பற்றப்பட்டாலும், அதில் தனித்துவம் பெற்றது சிலம்புகழி நோன்பு ஆகும். அவ்விழாவில் ஒரு பெண்ணுக்குத் திருமணமான பிறகு, பிறந்த வீட்டை விட்டு, புகுந்த வீட்டிற்கு வரும் முன், பூ முடித்துப் பழைய சிலம்புகளைக் களைந்து, புதுச்சிலம்பைப் பூட்டுதல். அதாவது பழைய கன்னிச் சிலம்புகளைக் களைவதால்தான் இச்சடங்கைச் சிலம்புகழி நோன்பு என்றழைக்கப்படுகிறது. இது ஒரு பெரிய நோன்பாகவே கொண்டாடப்பெறும். இந்நிகழ்வு கண்ணகிக்கும் சிலம்புகழி நோன்பு நடந்தது. இது குறித்த சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் உள்ளன. அச்செய்தியைப் ஐங்குறுநாறு பாடலில்,

“நம்மனைச் சிலம்பு கழீஇ அயரினும்

எம்மனை வதுவை நன்மணங் கழிக எனச்

சொல்லின் எவனோ மற்றே; வென் வேல்

மையற விளங்கிய கழல் அடிப்

பொய்வல் காளையை ஈன்ற தாய்க்கே!”¹²⁴

என்ற ஓதலாந்தையார் இயற்றிய பாடல்களில் தலைவனும் தலைவியும் உடன்போக்கு மேற்கொண்டு திருமணமும் செய்து கொண்டார்கள். இந்நிலையில் பெண்வீட்டாரும் பாசத்தால் வீட்டிற்கு அழைத்து வருகின்றனர். தலைவனின் தாயும் இசைந்து விட, தாய் வீட்டில் வைத்து சிலம்புகழி நோன்பினைச் சிறப்பாக நிகழ்த்துகிறார்கள். இதனை அறிந்த தலைவனின் தாயானவள் தம் இல்லத்தில் என் மகனுக்கும் மருமகளுக்கும் வதுவைத் திருமணமாவது(முதல்இரவு) நிகழவேண்டும் என ஆசைப்படும் செய்தியை உணர்த்துவதாக அமைந்துள்ளது.

சிலம்புகழி நோன்பு நடைபெறாததன் குறிப்பு

சங்க காலத்தில் சிலம்புகழி நோன்பு என்பது ஒரு பெண்ணுக்கு திருமணம் நடைபெற்றதா? இல்லையா? என்பதை அறிய அப்பெண்ணின் கால்சிலம்பைக் கொண்டே அறியலாம். ஒரு தலைவனும் தலைவியும் வீட்டை விட்டுச் சென்றுவிட அதைப் பார்ப்பவர்கள் அவர்களைக் கண்டு எள்ளி நகைத்துவிடாமலும், சொல்லால் காயப்படுத்தாமலும் அவர் நிலையை நினைத்து வருந்தி நிற்கும் செய்தியை,

“வில்லோன் காலன் கழலே தொடியோள்

மெல்லடி மேலவும் சிலம்பே நல்லோர்

யார் கொல் அளியர் தாமே ஆரியர்

கயிறாடு பறையில் கால் பொரக் கலங்கி

வாகை வெண் நெற்று ஒலிக்கும்

வேய் பயில் அழுவம் முன்னி யோரே.”¹²⁵

என்ற பெரும்புதுமனார் பாடிய குறுந்தொகைப் பாடலில் வாகை மரங்களின் காய்கள் நிறைந்தது அந்தப் பாலைநிலப் பகுதியாகும். அந்தக் காய்கள் உடைந்து ஒலியை எழுப்புகின்றது. அவ்வொலியானது ஆரியக்கூத்து ஆடுபவர்கள் கயிற்றின் மீது நடக்கும்போது அடிக்கும் பறையைப் போன்று இருக்கிறது. அத்தகையப் பகுதியின் வழியில் தலைவி தலைவனோடு உடன்போக்கு மேற்கொள்கிறாள். ஆனால் அவர்கள் இருவருக்கும் மணம் ஆகவில்லை என்பதை தலைவிக்கு தம் பெற்றோர் அணிவித்த காற்சிலம்பைக் கழற்றாமல் இருப்பதைக் காண்போர்கள் அறிந்து கொள்கின்றனர். தலைவனானவன் வீரக்கழல் அணிந்த ஆண்மகனோடு செல்கையில் தலைவியின் பாதமோ மிக மென்மையான அடி எடுத்து நடப்பவள். அவளால் எப்படி நடந்து செல்ல முடியும்? எனப் பார்ப்பவர்கள் அவர்களின் நிலையைக் கண்டு இரங்கி நிற்பதை விளக்குகிறது. இச்செய்யுள் வழி ஓர் ஆணும் பெண்ணும் உடன்போக்கு மேற்கொள்ளும்போது அவர்களுக்குத் திருமணம் முடிவுற்றதா! இல்லையா! என்பதை அறிந்துகொள்ளவே இந்நோன்பு கடைபிடிக்கப்பட்டதை இவ்வரிகளால் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

கடவுள் விழாக்களும் முழவு ஒலிக்கும் மணவிழாவும்

கடவுளுக்கு விழாவும் மக்கட்குத் திருமணங்களும் இடைவிடாமல் நடைபெற்றன. முரசு என்று கூறுகையில் விழா முரசு, மண முரசு என்று அழைப்பர். இம்முரசுகளைக் கடைத் தெருக்களில் வெற்றி கருதியும், விழாக்கருதியும் ஒலிச் செய்தனர். கள், ஊண் முதலியவை விற்பனைக் குறித்தும் பலவகைக் கொடிகள் நாட்டப்பட்டிருந்த ஊரின் சிறப்பைப் பற்றிப் பதிற்றுப்பத்து பாடலில்,

“கடலவுங் கல்லவும் யாற்றவும், பிறவும்
வளம்பல நிகழ்தரு நனந்தலை நன்னாட்டு
விழவுறு பறியா முழவுஇமிழ் மூதூர்க்
கொடி நிழல் பட்ட பொன்னுடை நியமத்துச்
சீர்பெறு கலிமகிழ் இயம்பு முரசின்”¹²⁶

எனக் குமட்டுர்க் கண்ணனார் பாடிய வரிகளின் வழி ஒரு நாட்டில் நடைபெறும் பல்வேறு விழாக்களையும், பாரம்பரியத்தைப் போற்றும் முழவின் பெருமையையும் பறைசாற்றுவதாக அமைந்துள்ளது.

புதுமணல் பரப்புதல்

பழங்கால விழாக்களிலும் பல்வேறு குடும்ப விழாக்களிலும் புதுமணல் பரப்புதல் முறை பின்பற்றப்பட்டு வந்துள்ளன. அவ்வழக்கங்கள் இன்றும் பல நிகழ்வுகளில் காணமுடிகிறது. இச்செய்தியை,

“பூந்தொடை விழவின் தலை நாளன்ன
தருமணல் நெமிரிய திருநகர்; முற்றம்”¹²⁷

என்கிற அகநானூறு வரிகளில் மாமூலனார் இயற்றிய பாடலில் இல்லங்கள்தோறும் மணவிழா மட்டுமின்றி அனைத்து நற்காரியங்களில் மக்கள் புதுமணல் பரப்பி விழாக்கள் நிகழ்த்திய சிறப்பைப் பற்றி விவரிக்கிறது.

சங்க இலக்கியங்களில் ஏறுதழுவுதல் விழா

சங்க காலத்தில் ஆநிறைகள்(மாடுகள்) செல்வமாகவும், மன்னர்களுக்குக் கௌரவச் சின்னமாகவும் பார்க்கப்பட்டன. எதிரிகளிடம் பசுக்கூட்டங்களைப்

பறிகொடுப்பது என்பது மன்னனுக்குப் பெருந்தோல்வியாகப் பார்க்கப்பட்டது. அதுவே அவர்களை வம்புக்கிழுக்கும் யுத்த தந்திரமாகவும் விளங்கியுள்ளது.

சல்லி என்பதன் பொருள் விழாக்களின் போது மாட்டின் கழுத்தில் கட்டப்படுகிற வளையத்தினைக் குறிக்கும். புளியங் கம்பினால் வளையம் செய்து காளையின் கழுத்தில் அணியும் வழக்கம் தற்கால வழக்கத்திலும் நடைபெற்று வருகிறது. அதோடு 50 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு புழக்கத்தில் இருந்த ‘சல்லிக்காசு’ என்னும் இந்திய நாணயங்களைத் துணியில் முடிந்து வைத்து மாட்டின் கொம்புகளில் கட்டிவிடும் பழக்கம் பிற்காலத்தில் ‘சல்லிக்கட்டு’ என்று மாற்றம் பெற்றது. அவை பேச்சி வழக்கில் ‘ஜல்லிக்கட்டு’ என்றும் அழைத்து வருகின்றனர்.

தமிழர்களின் வாழ்வியலுக்குச் சான்றாக இருப்பது சங்க இலக்கிய நூல்களாகும். அதில் தொகை நூல்கள், ஆற்றுப்படை நூல்கள், பெரும்பாணாற்றுப் படையும், காப்பிய நூலான சிலப்பதிகாரத்திலும் குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. அவற்றில் தொகை நூல்களில் ஒன்றான கலித்தொகையில் காளையை அடக்குவதை வீரத்தின் அடையாளமாக ஏறுதழுவுதல் கூறப்பட்டதைக் கலித்தொகை பாடலில்,

“அணி கொள மலைந்த கண்ணியர் தொகுபு உடன்
மாறு எதிர் கொண்ட தம் மைந்துடன் நிறுமார்
சீறு அரு முன்பினோன் கணிச்சி போல் கோடுசீஇ
ஏறு தொழுஉப் புகுத்தனர், இயைபுடன் ஒருங்கு
அவ் வழி முழங்கு என, இடி என, முன் சமத்துஆர்ப்ப”¹²⁸

என்ற நல்லுருத்திரன் பாடிய முல்லைக்கலியில் மழைப்பெறும் கார்காலத்தில் மலருகின்ற நெருப்பைப் போன்ற காந்தள் பூ, நீல மணியைப் போல காயாம் பூ மற்றும் பிற மலர்கள் ஆகியவை அழகு பெறுமாறு ஆயர்கள் சூடிக் கொண்டு ஏறு தழுவுபவரோடு, உன் வீரத்தை நிரூப்பித்தால் தங்கள் மகளைக் கொடுப்பதாய் சம்மதித்தனர், சிவபெருமானின் குந்தாலிப் படைக்கலத்தைப் போல் கூர்மையான கொம்புகளை சீவிப் பின் காளையைத் தொழுவில் அடைத்தனர். இவ்வாறு காளையின் கூறிய கொம்பிற்குச் சிவனின் ஆயுதம் உவமையாக அமைந்துள்ளது.

ஏறுதழுவுதலில் ஢காபாரத ஁வ஢ை காட்சிகள்

ஏறுதழுவுதல் பற்றிக் கலித்தொகைப் பாடலில் ஆண்கள் காளை அடக்கும்போது, அக்காளைகள் அவ்வீர்களைக் குத்திக்கிழிக்கும் நிகழ்வை ஢காபாரதக் கதைகளோடு ஒப்பிட்டு கூறும் ஁வ஢ைக் காட்சிகளை,

“படர் அணி அந்தி, பசங் கட் கடவுள்
இடரிய ஏற்று எரு஢ை நெஞ்சு இடத்து இட்டு
குடர் கூலிக்கு ஆர்த்து வான் போன்஢்”¹²⁹

இ஢்஢ுல்லைக்கலி பாடலில் தலைவியானவல் தன் தோழியிடம் பட்டுப்பூச்சியின் நிறத்தைப் போன்ற வீரன் காளை஢ேல் பாய்ந்து அடக்க ஢ுற்படு஢் வீரனின் ஢ார்பைக் குத்திக்கிழிக்கும் காட்சியைக் காணும்போது பாரதக் கதையில் திரௌபதையின் கூந்தலைத் தொட்டத் துச்சாதனின் ஢ார்பைப் பிளந்த வீ஢னைப்போல இருந்து என்று ஏறுதழுவும் காட்சியை வர்ணிக்கிறது.

சிந்துவெளி நாகரிகத்தில் ஏறுதழுவுதல் விழா

“பழந்தமிழ் இலக்கியங்களிலும் சிந்துவெளி நாகரிகத்திலும் ஏறுதழுவுதல் நிகழ்ந்ததற்கான சான்றுகள் ஁ள்ளன. ஏறுதழுவுதல்(஢ஞ்சுவிரட்டு) என்ற சொல் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் காளையை அடக்க வீரவிளையாட்டின் பெயராகப் பயின்று வருகிறது. கொல்லக்கூடிய காளையைத் தழுவிப் போரிட்டு அடக்குவதால் ‘கொல்லேறு தழுவதல்’ என்றும் சிறப்பித்துக் கூறப்படுகிறது. புது தில்லி தேசியக் கண்காட்சியகத்தில் பாதுகாக்கப்படுகின்ற சிந்துவெளி நாகரிகம் சார்ந்த ஢ுத்திரை ஒன்றில் ஒரு காளை ஁ருவ஢ும் அதை அடக்க ஢ுயலும் வீரரை காளை தூக்கி எறிவதும் ஁யிரோட்ட஢ான விதத்தில் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது. இதிலிருந்து கி.஢ு 2000 ஆண்டு அளவிலேயே ஏறுதழுவல் வழக்கத்தில் இருந்தது என்று ஐராவதம் ஢காதேவன் போன்ற அறிஞர்கள் கருத்து தெரிவித்துள்ளனர். ஆயர்கள், யாதவர்கள் இவர்கள் இந்தியா ஢ுழுவதும் பரவி வாழ்கின்றனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.”¹³⁰

மலைபடுகடாம் கூறும் ஏறுதழுவல் விழா

சங்க இலக்கியத்தில் ஏறுதழுவல் குறித்துப் பல நூல்களும் இவ்விழாவினை பறைசாற்றுகிறது. இதில் குறிஞ்சிநில மக்களும் முல்லை நிலத்து மக்களும் கூடி தங்கள் நிலங்களில் உழவுத்தொழில் செய்து வரும் வலிமை மிகுந்த காளைகளை ஒன்றுடன் ஒன்று மோதும்படி செய்து ஆரவாரம் செய்வர். இக்காளைகள் பெரும் வெற்றியைத் தங்கள் வெற்றியாக எண்ணி மகிழ்வர். ஏறுதழுவலுக்கும் குரவைக் கூத்திற்கும் தொடர்பிருந்ததைக் காப்பியத்தின் முதல் நூலான சிலப்பதிகாரம்-ஆய்ச்சியர் குரவையில் எடுத்துரைக்கிறது. இதனை,

“இனத்திற் றீர்ந்த துளங்கிமி னல்லேறு
மலைத்தலை வந்த மரையான் கதழ்விடை
மாறா மைந்தின் ஊறுபடத்தாக்கிக்
கோவலர் குறவரோ டொருங்கியைந் தார்ப்ப
வள்ளிதழ்க் குளவியுங் குறிஞ்சியுங் குழைய
நல்லேறு பொருஉம் கல்லென் கம்பலை”¹³¹

என்ற மலைபடுகடாம் - பெருங்கௌசிகனாரின் பாடலில் ஏறுதழுவுகின்ற முதல் நாளோ! அல்லது அன்றைய நாளிலோ! குரவைக் கூத்துகளை நிகழ்த்தி ஆடிப்பாடி மகிழ்வர். இக்கூத்து முதல் நாள் நடைபெறுமாயின் பெண்கள் யாவரும் ஏறுதழுவும் வீரன் வெற்றிப்பெற வேண்டியும் பாடுவர். அதுவே ஏறுத்தழுவப் பெற்ற நாளில் குரவைக் கூத்து நடைபெற்றால் அவை வெற்றிப் பெற்ற வீரனைப் புகழ்ந்து பாடிக்கொண்டாடுவதாகும். இவ்விழாவிலிருந்து பண்டைய காலத்தில் விழாவையும், விழாக்களுடன் நிகழும் ஆடல் கலைகளையும் போற்றியதுடன், அக்கலைகளைப் பேணிக்காத்து தமிழன் என்ற கர்வத்துடனும், பெருமையுடனும் கலைகளை வளர்த்து வந்துள்ளனர் என்பதை அறியமுடிகிறது. இதனையே இளங்கோவடிகள் இயற்றிய பாடல் வரிகளும் எடுத்துக்காட்டுகிறது. அதில் ஏறுதழுவதற்குரிய முதல் நாளினோ அல்லது ஏறுதழுவதல் அன்று மாலையிலோ குரவைக் கூத்தானது ஊர்ப்பொதுமக்களின் முன்னே சிறப்பாக நிகழ்ந்துள்ளன. ஏறுதழுவதலின் முதல் நாளான அன்று தம் காதலரை ஏறு தழுவதற்குத் தூண்டும் விதமாகப் பாடல்களைப் பாடியும், வெற்றியைக் கொண்டாடும் விதமாகப் பாடல்களைப் பாடியும் ஆயர் குல

மகளிர் பாடி மகிழ்விப்பர். ஏறுதழுவுதல் மணவிழாவோடு தொடர்பு கொண்டிருந்தது. அதாவது காளையை அடக்கும் மணமாகாத இளம் வீரர்கள் பருவ மகளிரைப் பரிசாகப் பெற்றனர். இன்றைய காலகட்டத்தில் ஏறுதழுவுதல் என்ற பெயர் வழக்கில் இல்லையெனினும் அதன் எச்சமாக சல்லிக்கட்டு விழா விளங்குகிறது.

கலித்தொகை கூறும் ஏறுதழுவும் விழா

முல்லைக்கலிப் பாடலில் ஏறுதழுவுவதற்கு முன்பாக அத்தொழிலில் ஈடுபடும் இளைஞர்கள் பலர் நீர்த்துறைகளிலும், ஆலமரங்களின் கீழும், மாமரத்தின் கீழும் உள்ள தெய்வங்களை வணங்கியப் பின்னர் தொழுவில் பாய்ந்து காளையை அடக்குவர். தன் தோழன் கூறியதைக் கேட்ட ஆயர்கள் சென்று ஏறுதழுவதற்கு நாங்கள் காத்திருக்கிறோம். பின் பெண்ணின் சுற்றத்தார் நிகழ்த்தும் ஏறுவிடும் விழாவைப் பார்க்கவைத்து, இவனே இல்லாது வேறு யாரேனும் ஏறு தழுவுவார் இருப்பாராயின் முன்னே வருக என்பதை பறை அறைகின்றனர். அங்கு அழகிய அன்னப்பெடையைப் போன்ற பெண்கள் தங்களுடைய கண்கள் பொலிவுறுமாறு இவ்விழாவைக் காண்பதற்காகக் கட்டப்பட்டப் பரண் அருகில் நின்று இந்த ஏறுதழுவும் விழாவினை கண்டு மகிழ்ந்ததை,

“மாணிழை ஆறாகச் சாறு

சாற்றுள் பெடை அன்னார் கண் பூத்து, நோக்கும் வாய்

எல்லாம் மிடை பெறின், நேராத் தகைத்து”¹³²

எனக் கலித்தொகை நூல் வர்ணிக்கிறது. மேலும் முல்லை நிலத்தில் நடைபெறும் ஏறுவிடும் விழாவை பற்றி,

“ஓஓ! இவள், பொருபுகல் நல்ஏறு கொள்பவர் அல்லால்

திருமாமெய் தீண்டலர் என்று கருமமா,

எல்லாரும் கேட்ப அறைந்து, எப்பொழுதும்

சொல்லால் தரப்பட்டவள்”¹³³

எனும் பாடலில் முல்லை நிலத்தில் வாழும் ஆயமகன் ஆயமகளை மணமுடிக்க வேண்டுமெனில் வலிமையுடையக் காளையைத் தழுவி வெற்றிப்

பெற்றால் மட்டுமே அத்திருமணம் நிகழும். இல்லையெனில் இவள் அழகு மிகுந்த திருமேனியைத் தீண்ட இயலாது என்ற கருத்தைக் கூறுகிறது.

**“கொல்லேற்றுக் கோடுஅஞ்சு வாணை மறுமையும்
புல்லாளே ஆய மகள்”¹³⁴**

என்கிற கலித்தொகை வரிகள் மூலம் ஓர் ஆண்மகனின் வீரத்திற்கு வலிமையுடையக் காளை ஒப்புமையாகப்பட்டதை விவரிக்கின்றது.

ஏறுதழுவுதலும் சல்லிக்கட்டும்

“ஏறுதழுவுதற்கும் சல்லிக்கட்டுக்கும் சில வேறுபாடுகள் உள்ளன. முல்லை நிலத்து மக்களாகிய ஆயரிடமும் மட்டுமே ஏறுதழுவுதல் இடம் பெற்றது. தற்போது சல்லிக்கட்டில் ஆயர் மட்டுமின்றி பல தரப்பட்ட மக்களும் பங்கேற்கிறார்கள். இருப்பினும் சல்லிக்கட்டில் வென்றவர் பணமுடிப்பினைப் பரிசாகப் பெறுதல் ஆயரிடம் பெரும்பான்மையாக உள்ளது. சல்லிக்கட்டு தைப்பொங்கல் நாளன்று விழாபோல் கொண்டாடப்படுகிறது. ஏறுதழுவுதல் விழா தெய்வ நம்பிக்கையுடன் தொடர்புடையதாக இருக்கவில்லை. ஆனால் சல்லிக்கட்டு கிராமிய தேவதைகளின் வழிபாட்டு நம்பிக்கையுடன் தொடர்புடையதாகத் திகழ்கிறது. அம்மை, காலராப் போன்ற கொடிய நோய்கள் பரவிய காலத்திலும், மழையில்லா வறட்சிக் காலங்களிலும், பிள்ளை வரம் கேட்கும் நிலையிலும் வேண்டுதல் நடைபெறும். இக்குறைகள் நீக்கப்பட்டால் பொங்கல் நாளன்று சல்லிக்கட்டுகிறோம் என்பதே வேண்டுகோளாய் அமைகிறது.”¹³⁵

சல்லிக்கட்டின் வகைகள்

சல்லிக்கட்டு (மஞ்சுவிரட்டு) நிகழ்வுகள் தமிழ்நாட்டில் பல்வேறு பெயர் மாற்றங்களுடன் ஒவ்வொரு விதமாக நடைபெறுகிறது. அவை,

- வேலி ஜல்லிக்கட்டு - வேலி மஞ்சுவிரட்டு
- வாடிவாசல் ஜல்லிக்கட்டு - மதுரை அலங்காநல்லூர்
- வடம் ஜல்லிக்கட்டு - வடம் மஞ்சுவிரட்டு - வடதமிழகத்திலும் இத்தகையப் பெயர் மாற்றங்களில் கொண்டாடப்படுகின்றன.

சல்லிக்கட்டு விழா நிகழும் இடங்கள்

“தமிழர்களின் வீர விளையாட்டுகளில் ஒன்றாகக் கருதப்படுவது சல்லிக்கட்டு ஆகும். இவ்விளையாட்டானது மதுரை மாவட்டம் அவனியாபுரம், அலங்காநல்லூர் மற்றும் பாலமேடு எனும் ஊர்களிலும், திருச்சி பெரிய சூரியூர், நாமக்கல் மாவட்டம் அலங்காநத்தம், சேலம் மாவட்டம் தம்மம்பட்டி, கூலமேடு, தர்மபுரி மாவட்டம் காரிமங்கலம், புதுக்கோட்டை மாவட்டம் நார்த்தாமலை, வேலூர் மாவட்டம், திருவண்ணாமலை மாவட்டம் ஆதமங்கலம் புதூர் மற்றும் தேனிமலை, தேனி மாவட்டம் போன்ற ஊர்களில், ஆண்டுதோறும் தை மாதத்தில் பொங்கல் திருநாளையொட்டி நடத்தப் பெறுகின்றன.”¹³⁶

நாயக்கர் காலத்தில் ஜல்லிக்கட்டு

“ஏறுதழுவுதல் என்றிருந்த தமிழர் பண்பாட்டை ஜல்லிக்கட்டாக மாற்றியவர்கள் நாயக்க மன்னர்கள். காளையின் கழுத்தில் காசுகளைக் கட்டி ஓடவிட்டு அடக்கி அக்காசுகளை அவிழ்த்தெடுப்பதே ஜல்லிக்கட்டின் உள்ளடக்கம். அந்த வழியில் தான் இப்போது ஜல்லிக்கட்டுகள் நடந்து வருகின்றன. தமிழர்களின் தொன்மங்களில் ஒன்றான ஒரு பண்பாட்டை குலைக்க முயற்சிக்கிறார்கள். இதன் பின்னால் இருப்பது தமிழர்கள் மீதான வன்மம் தானன்றி வேறில்லை” என வெ. நீலகண்டன் விளக்கம் கூறுகிறார்.”¹³⁷

இப்படி எண்ணற்ற பாடல்கள் சங்க இலக்கியங்களில் ஏறுதழுவுதல் தமிழர்களின் வாழ்வில் ஓர் அங்கமாக இடம் பெற்றிருப்பதைக் காணமுடிகிறது. இப்பாடல்களில் மூலம் பல்வேறு காளையின் வகைகள், அவற்றின் நிறம், ஆண்மகனின் வீரம், வேடிக்கைப் பார்க்கும் பெண்களின் கிண்டல்கள், கேலிகள், காளையளை அடக்கும் வீரர்கள் மீது வரும் காதல், பெண்களின் இயல்பு நிலை, பெற்றோர்களின் மன இயல்பு ஆகியவற்றை தான் சங்கப் பாடல்கள் விவரிக்கின்றன. எனவே தமிழர்களின் திருமண வாழ்வுடன் தொடர்புடைய ஏறு தழுவுதல் மிகப்பெரிய இனக்குழு அடையாளமாகக் கருதலாம்.

தொகுப்புரை

பண்டைய மனித சமூகம் பின்பற்றிய வாழ்க்கை முறைகளில் இயற்கையே பிரதானமாகும். அவ்வியற்கையைக் கண்ட மனிதனுக்கு அச்சம் தோன்றியது. அவற்றிலிருந்து தன்னை தற்காத்துக்கொள்ள உருவாவதே தெய்வ வழிபாடாகும். அவ்வழிபாட்டோடு ஒன்றியே மனிதன் தங்களுடைய முன்னேற்ற வாழ்வும் ஆரம்பித்த செய்தியை விளக்குகிறது. உலகம் தோன்றிய நாள் முதல் இன்று வரை மனிதர்கள் பக்தியின் அடிப்படையில் தெய்வங்களை வகைப்படுத்தினர். அதன்வழி சங்ககாலம் தொட்டு இன்று வரை மக்கள் தங்கள் எண்ணங்களையும், மகிழ்ச்சியையும், மனக்குறைகளையும் வெளிப்படுத்துவது இறை வழிபாட்டின் மூலமே நிவர்த்தி செய்து வந்துள்ளமையை அறியமுடிகிறது. அத்துடன் சங்க இலக்கியங்களில் விழா என்பதற்கு பல்வேறு புனைப்பெயர்களால் அழைக்கப் பெறுவதையும் காணலாம்.

நம் பாரம்பரியத்தைப் போற்றும் பழக்கவழக்கங்களில் ஒன்றாகத் திகழ்வது விருந்தோம்பலாகும். அவ்விருந்தோம்பல் குறித்து பல்வேறு இலக்கியப் பாடல்களும், அறிஞர்களின் கருத்துக்களையும் ஆராயும்போது விருந்தோம்பல் இல்வாழ்க்கையின் ஆணிவேராக செயல்படுவதோடு, உறவுகள் மேம்பட இவை ஒரு பாலமாக விளங்கியதையும் அறியமுடிகிறது. மேலும் இவ்விருந்தில் இறைச்சி உணவே பிரதானமாக விளங்கியதைப் பல சங்கப் பாடல்கள் மூலம் தெளிவுப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இதில் விருந்தோம்பும் பண்பு இல்லங்களில் மட்டுமன்றி, அவை விழாக் காலங்களிலும் பின்பற்றப்படுகிறது. விழாக்களில் நிகழும் விருந்தோம்பும் பண்பால் மக்களிடத்தில் ஒன்றாகக் கூடி வாழும் பண்பும், மனித நேயமும் அவ்விடத்தில் உருவானதையும் நம்மால் அறியமுடிகிறது. அத்துடன் இல்லங்கள்தோறும் விருந்தளித்து உபசரித்தல் என்பது நம் வாழ்வோடு இணைந்த நற்பண்பாகவும், நாகரீகத்தின் தூணாகவும் விளங்கியதைக் காணமுடிகிறது.

விரும்ந்தோம்பும் இம்மரபானது இன்றையளவில் நாகரீக வளர்ச்சியின் காரணமாகவும், பொருளாதாரச் சூழல், நம் பழக்கவழக்கங்கள் ஆகியவற்றால் முற்றிலும் மாறுபட்டு வருகிறது. இவை போன்ற பல்வேறு காரணங்களால் குறைந்து கொண்டே வருவதை காணமுடிகிறது. இதுதான் நிதர்சனமான

உண்மை. இதை எவராலும் மறுக்க முடியாத ஒன்றாகவும் அமைந்துவிட்டது எனலாம். எனினும் தமிழரின் திருவிழாக் காலங்களிலும் குலதெய்வ வழிபாடுகளிலும், குடும்ப விழாக்களிலும் விருந்தோம்பல் நிகழ்வை எந்நிலையிலும் மாற்ற இயலாது என்பதையும் உணரமுடிகிறது.

பண்டைய தமிழர்களின் வாழ்வு என்பது ஐந்தில பாகுபாடுகளில் மேற்கொள்ளப்பட்டன. அதில் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என நிலப்பாகுபாட்டில் அடிப்படையில் பிரிக்கப்பட்டு, அந்நிலத்தின் தெய்வங்களாக முருகன், திருமால், இந்திரன், வருணன், கொற்றவை என வகைப்படுத்தப்படுகிறது. அத்தெய்வங்களின் தனித்துவம், அருள் பெருமை, சிறப்புகள், தெய்வங்கள் பற்றி அறிஞர்கள் கருத்து போற்றவை விவரிக்கப்பட்டுள்ளன.

- குறிஞ்சி நில தெய்வமான முருகனின் வீரம், கோபம், முருகனுக்குரிய வாகனம், கொடிகள், மலர்மாலைகள், வண்ணங்கள் எனப் பல்வேறு பரிணாமங்களில் காட்சி தரும் முருகப்பெருமானின் பெருமையைப் பற்றி விளக்குகிறது.
- முல்லைநிலத் தெய்வமான திருமாலின் திருவுருவ வர்ணனைகள், திருமாலுக்குரிய ஆடை மற்றும் கொடிகள், முல்லை நில மக்களின் வாழ்வு முறை ஆகியவைப் பற்றியும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.
- மருதநிலத்தின் தனித்துவம், அந்நிலக் கடவுளான இந்திரன் தனிப்பெருமை, இந்திரனுக்குரிய விழாக்கள், இவ்விழாவோடு இணைந்த மரபுசார் திருவிழாக்கள் போன்றவை இடம் பெற்றுள்ளன.
- நெய்தல் நிலத்தின் தெய்வமாகவும் மழைத் தெய்வமாகவும் விளங்குபவர் வருணபகவான் ஆவார். வருணபகவானின் சிறப்புகளுடன், கடல் அன்னையே தெய்வத்தின் மறுஉருவாக நெய்தல் நில மக்களுக்குக் காட்சியளிக்கிறது. அத்தெய்வத்திற்கு நிகழ்த்தப் பெறும் வழிபாட்டு நிகழ்வுகள் பற்றியும் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன.
- குறிஞ்சியும், முல்லையும் தன் இயல்பு நிலையிலிருந்து திரிந்து தோன்றும் நிலமே பாலை நிலம். அத்தகைய பாலை நிலத்தின் வர்ணனைகள்,

பாலை நிலக்கடவுளான கொற்றவை குறித்த தனிப்பெரும் வரலாற்று சிறப்புகள், வழிபாடுகள் குறித்து வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளன.

சங்ககால மன்னர்களின் ஆட்சி காலங்களில் மன்னர்களுக்காகக் கொண்டாடப்படும் விழாக்களில் நாள் மங்கலம், குடை மங்கலம், மண்ணுமங்கலம், வால் நாட்கோள், இறந்த வீர்களைப் போற்றும் நடுகல் வழிபாடு, வெற்றி விழா நிகழ்வில் வழங்கப்படும் பரிசுகள், உணவுகள் போன்றவைக் குறித்தும் விளக்கப்படுகிறது. நம் வாழ்வோடு இணைந்த விழாக்களை மக்கள் கொண்டாடி மகிழ்கின்றனர். அத்தகைய விழாக்களில் புது நீராடல், மணவிழா, முழவு விழா, சிலம்புகழி நோன்பு, பொங்கல் விழா, ஏறுதழுவல்(மஞ்சுவிரட்டு) விழா ஆகியவற்றைப் பற்றிய வரலாற்று சிறப்பையும் தெளிவாக்குகிறது. ‘ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன்’ என்பது திருமூலர் வாக்காகும். இவர்வழி தங்களின் விருப்பமான கடவுள்களின் வழிப்பாட்டு முறையினையும், பக்தியின் மேன்மையையும் வெளிபடுத்தினர். ஒவ்வொரு கடவுள்களின் பெருமையையும், சிறப்பியல்களையும் பறைசாற்றுவதே இவ்வியலின் நோக்கமாகும்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. மணிமேகலை(விழா அறை காதை), பா.எண்:1:8
2. கா.பாபுஜி - சிலப்பதிகாரத்தில் விழாக்கள், பக்:5-6
3. முனைவர் க. லெனின் - சங்க இலக்கியத்தில் விழாக்கள்
<https://www.vallamai.com>
4. நக்கீரர் - அகநானூறு(பாலை), பா.எண்:141, வரி:5-6
5. மேலது - பா:எண்:141, வரி:7
6. கயமனார் - நற்றிணை, பா.எண்: 293, வரி:1-4
7. அம்முவனார் - நற்றிணை (நெய்தல்), பா.எண்:138
8. மதுரை மருதன் இளநாகனார் - அகநானூறு, பா.எண்: 206, வரி:11
9. இளங்கோவடிகள் - சிலப்பதிகாரம் - புகார்க் காண்டம், பா.எண்:5, வரி:184-186
10. மேலது - மதுரைக்காண்டம், பா.எண்:17, வரி:10-12
11. ஓளவையார் - நற்றிணை(மருதம்), பா.எண்:390, வரி:6
12. பாண்டியன் கானப்பேரெயில் தந்த உக்கிரப்பெருவழுதி-
அகநானூறு,பா.எண்:26, வரி:1-3
13. தொல்காப்பியர் - தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம், நூற்பா:237
14. தொல்காப்பியம் - கற்பியல், நூற்பா:11
15. இளங்கோவடிகள் - சிலப்பதிகாரம் -கொலைக்களக் காதை,பா.வரி:71-73
16. கம்பர் - கம்பராமாயணம் - சுந்தர காண்டம், காட்சிப்படலம்:15, வரி:2
17. திருவள்ளுவர் - திருக்குறள்:90
18. சீத்தலைச் சாத்தனார் - மணிமேகலை, காதை எண்:25, வரி: 229-231
19. திருவள்ளுவர் - திருக்குறள்: 81
20. கல்லாடனார் - அகநானூறு - களிற்றியானைநிறை (பாலை),
பா.எண்:113:3, வரி:16
21. விற்றூற்று முதையினனார்-அகநானூறு-களிற்றியானை நிறை (பாலை),
பா.எண்:136, வரி:1-2
22. பரணர் - நற்றிணை(மருதம்), பா.எண்:280, வரி:9-10
23. பா.இறையரசன், தமிழர் நாகரிக வரலாறு, பக்:235 -
<https://www.vallamai.com>

24. சீத்தலைச் சாத்தனார் - அகநானூறு(நித்திலக்கோவை), பா.எண்:320, வரி:2-4
25. ஓளவையார் - புறநானூறு - பா.எண்:96, வரி:6-7
26. மாங்குடி மருதனார் - மதுரைக்காஞ்சி, பா.வரிகள்:456-458
27. கபிலர் - நற்றிணை, பா.எண்:320, வரி:1
28. கண்ணப்ப முதலியார் - கட்டுரைக் கொத்து, பக்:40
29. தொல்காப்பியம் - அகத்திணையியல், நூற்பா:948
30. மேலது - நூற்பா:5
31. மேலது - நூற்பா:18:1
32. குமட்டுர்க் கண்ணனார் - பதிற்றுப்பத்து - பா.எண்:11:வரி:3-6
33. பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் - குறுந்தொகை -
கடவுள் வாழ்த்து :1:வரி:1-6
34. க.கைலாசபதி - பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும், பக்:11
35. பிரமசாரி - நற்றிணை - பா.எண்:34,வரி:9
36. கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் - பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல்
அடி:75
37. சீத்தலைச்சாத்தனார் - மணிமேகலை(பளிக்கறை புக்ககாதை), பாடல்
வரி:49-50
38. எருக்காட்டுர்த் தாயங்கண்ணனார் - அகநானூறு - களிற்றுயானை
நிறை(பாலை),149:15-16
39. தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம்(மரபியல்), நூற்பா:465
40. நல்லந்துவனார் - பரிபாடல், பா.எண்:8, வரி:67
41. இளங்கோவடிகள் - சிலப்பதிகாரம் (குன்றக்குரவை), பா.எண்:24:9,வரி:2-3
42. நக்கீரர் - திருமுருகாற்றுப்படை, வரி:82
43. குன்றம் பூதனார் - பரிபாடல் - பா.எண்:18, வரி:26
44. நக்கீரர் - புறநானூறு - 56,வரி:8
45. நப்பண்ணனார் - பரிபாடல், பா.எண்:19,வரி:28
46. சிலப்பதிகாரம் (குன்றக்குரவை), பா.எண்: 24:7,வரி:11-12
47. மாங்குடி மருதனார் - மதுரைக்காஞ்சி, பா.எண்:17, வரி:180-181
48. கல்லாடனார் - புறநானூறு, பா.எண்:23,வரி:3-5

49. பாண்டரங் கண்ணனார் - புறநானூறு, பா.எண்:6,வரி:12
50. பொன்முடியார் - புறநானூறு, பா.எண்:299,வரி:6
51. மாறன் பொறையனார் - திணை ஐம்பது (முல்லை), பா.எண்:1:2
52. ஐந்திணை, தமிழர் நிலத்திணைகள்: குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை,பக்:1 - <https://ta.m.wikipedia.org>
53. காப்பியாற்றுக் காப்பியனார் - பதிற்றுப்பத்து, பா.எண்:31,வரி:2-6
54. மேலது - பா.எண்:31,வரி8-10
55. தொண்டரடிப்பொடி ஆழ்வார் - திருமாலை, பாகரம்:2:1-7
56. ஐந்திணை, தமிழர் நிலத்திணைகள்: குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை, பக்:2, <https://ta.m.wikipedia.org>
57. இளங்கோவடிகள் - சிலப்பதிகாரம் - புகார் காண்டம், காதை:185,வரி:3
58. மேலது - காதை:5,வரி:70-73
59. உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசியார் - புறநானூறு - பா.எண்:241,வரி:3
60. இளங்கோவடிகள் - சிலப்பதிகாரம் - இந்திரவிழா(ஊர்க்காண்காதை), பா.வரி:141-144
61. மேலது - பா.வரி:152-156
62. மேலது - பா.வரி:165-168
63. மேலும் - பா.வரி:169-173
64. பெருங்குன்றூர்கிழார் - பதிற்றுப்பத்து - பா.எண்:9,வரி:10-12
65. இளங்கோவடிகள் - சிலப்பதிகாரம் - புகார்க் காண்டம், பா.எண்:5,வரி:141
66. மாமூலனார் - அகநானூறு - பா.எண்:201:2,வரி:7-10
67. இளங்கோவடிகள்-சிலப்பதிகாரம் (மதுரைக்காண்டம்)-காடுகாண்காதை:11, பா.வரி:64-66
68. கலாநிதி க. கைலாசபதி -பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும், பக்:2
69. கு. முத்தூராசன் - சங்க காலம், பக்.எண்:409
70. தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம் - நூற்பா:4
71. செயம்கொண்டார் - கலிங்கத்துப்பரணி - தாழிசை:111:12
72. சிலப்பதிகாரம் - வேட்டுவ வரி - பா.வரி:64
73. நக்கீரர் - திருமுருகாற்றுப்படை - பா.வரி:257-258
74. பெருங்குன்றூர்கிழார் - பதிற்றுப்பத்து - பா.எண்:90,வரி:19

75. அரிசில்கிழார் - பதிற்றுப்பத்து - பா.எண்:79,வரி:17-18
76. மதுரைக்காஞ்சி - மாங்குடிமருதனார் - பா.வரி:723-724)
77. சிலப்பதிகாரம் - மதுரைக்காண்டம், பா.எண்: 12:65-66
78. கொற்றனார் - குறுந்தொகை, பா.எண்:218, வரி:1-2
79. சிலப்பதிகாரம் - மதுரைக்காண்டம், பா.எண்:20, வரி:36-38
80. தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம் (புறத்திணையியல்), நூற்பா:88
81. மேலது - நூற்பா:69
82. மேலது - நூற்பா:88
83. தொல்காப்பியம் - புறத்திணையியல், நூற்பா:35
84. திருத்தக்கத்தேவர் - சீவகசிந்தாமணி, பா.வரி:2325
85. ஐயனாரிதனார் - புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, நூற்பா:21
86. ஐயனாரிதனார் - புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, நூற்பா:24:212
87. தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம், நூற்பா:88, வரி:8
88. சிலப்பதிகாரம் - வஞ்சிக்காண்டம் (நீர்ப்படைக்காதை), பா.வரி:225-230
89. கல்லாடர் - கல்லாடம்(தொழுகென்றல்), பா.எண்:22
90. கம்பர் - கம்பராமாயணம் - பால காண்டம், 19,1050:4, வரி:3-4
91. ஐயனாரிதனார் - புறப்பொருள் வெண்பாமாலை பாடாண்:35
92. கபிலரின் - பதிற்றுப்பத்து - பா.எண்: 66, வரி:12-13
93. தொல்காப்பியம் - புறத்திணையியல், பா.எண்: 17
94. ஐயனாரிதனார் - புறப்பொருள்வெண்பாமாலை, நூற்பா:222
95. உறையூர் மருத்துவன் தாமோதரனார் -புறநானூறு(பாடாண்),பா.எண்:60:3-12
96. திருத்தக்கத்தேவர் - சீவகசிந்தாமணி, இலம்பகம்:13, பா.வரி:2705
97. ஐயனாரிதனார் - புறப்பொருள்வெண்பாமாலை, நூற்பா:155
98. மேலது - நூற்பா:154
99. முனைவர் பாக்கியமேரி - தொல்லியல் துறைகள் - ப.எண்:471-472
100. பொத்தியார் - புறநானூறு, பா.எண்: 221,வரி:10-13
101. முனைவர் பாக்கியமேரி - தொல்லியல் துறைகள் - ப.எண்:471-472
102. தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம் - புறம்:60:19-21
103. சு.வித்தியானந்தன் - தமிழர் சால்பு, பக்:125
104. பெருங்குன்றூர்ப் பெருங்கௌசிகனார்-மலைபடுகடாம், பா-வரி:395-396

105. இளவேட்டனார் - புறநானூறு, பா.எண்:329,வரி:2-3
106. மாங்குடிகிழார் - புறநானூறு,பா.எண்:335,வரி:9-12
107. ஓளவையார் - புறநானூறு, பா.எண்: 232,வரி:3-4
108. குடவாயிற் கீர்த்தனார் - அகநானூறு, பா.எண்:35,வரி:8-9
109. நோய் பாடியார் -அகநானூறு, பா.எண்:67,வரி:9-10
110. தா.ஏ.ஞானமூர்த்தி - சங்ககாலச் சமுதாயம், பக்:2
111. நற்றிணை - பா.எண்:22,வரி:6-7
112. திருத்தக்கத்தேவர் - சீவகசிந்தாமணி, பா.எண்:138,வரி:1-2
113. பரணர் - அகநானூறு, பா.எண்:376, வரி:2-3
114. மேலது - பா.எண்:376, வரி:5-7
115. பரணர் - அகநானூறு (மருதம்), பா.எண்:376:வரி:5
116. நல்லந்துவனார் - பரிபாடல், பா.எண்:90,வரி:2
117. ஓரம்போகியார் - ஐங்குறுநூறு - பா.எண்:84,வரி:3-5
118. பூதன்தேவனார் - நற்றிணை, பா.எண்:80,வரி:7-8
119. கபிலர் - குறிஞ்சிக்கலி, பா.எண்:59, வரி:12-13
120. திருத்தக்கத்தேவர் - சீவகசிந்தாமணி(நாமகள் இலம்பகம்):1:86,வரி:1-4
121. நப்பண்ணார் - பரிபாடல், பா.எண்:19,வரி:5-7
122. குடவாயிற் கீர்த்தனார் - அகநானூறு(பாலை), பா.எண்:385,வரி:6-7
123. விற்றூற்று முதையினனார் - அகநானூறு, பா.எண்:136,வரி:3-9
124. ஓதலாந்தையார் - ஐங்குறுநூறு(பாலை), பா.எண்:399,வரி:1-5
125. பெரும்பதுமனார் - குறுந்தொகை(பாலை), பா.எண்:7,வரி:1-6
126. குமட்டூர் கண்ணனார் - பதிற்றுப்பத்து, பா.எண்:15:3,வரி:16-18
127. மாமூலனார் - அகநானூறு, பா.எண்:187,வரி:7-8
128. நல்லுருத்திரன் - கலித்தொகை:(முல்லைக்கலி), பா.எண்:101,வரி:6-10
129. மேலது - பா.எண்:101,வரி:23-25
130. கலாநிதி க. கைலாசபதி -பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும்வழிபாடும், பக்:2
131. பெருங்கௌசிகனார் - மலைபடுகடாம், பா.வரி:330-335
132. நல்லுருத்திரன் - கலித்தொகை:(முல்லைக்கலி), பா.எண்:102,வரி:14-16
133. மேலது - பா.எண்:102,வரி:9-10
134. மேலது - பா.எண்:103,வரி:63-64

135. <https://ta.m.wikipedia.org> - ஏறு தழுவுதல், பார்த்த நாள்: 22.05.2020
136. வெ.நீலகண்டன், சங்க இலக்கியத்தில் காளையும் ஜல்லிக்கட்டும் - <https://www.vikatan.com>: 26.1.2017
137. மேலது - <https://www.vikatan.com>: 26.1.2017

இயல் - 2

சங்க இலக்கியங்களில் இறை வழிபாட்டின்

தோற்றமும் மரபும்

முன்னுரை

இயற்கையே இறையின் படைப்பு ஆகும். இறைவன் குடிகொள்ளும் இடமும் அதுவேயாகும். அத்தகைய தெய்வத்தை கடவுள் என்ற சொல்லாலேயே கற்றோரும், மற்றோரும் குறிப்பிடுகின்றனர். நம்மைக் கடந்துள்ள பொருள் எதுவோ! அதுவே கடவுளாகும். அது பிறப்பு, இறப்பு என்ற இரண்டையும் கடந்த ஒன்றாகும். காலமும், கணக்கும் கடந்த பொருள் எதுவோ! அதுவே ‘கடவுள்’ என்பர். கடவுள் ஒரு பரம்பொருள் உலகையும், உலகிலுள்ள பொருட்களையும், நம்மையும் படைத்தும் காத்தும் வருகின்றவர். அவர் அன்புள்ளவரும், உண்மையுள்ளவரும், நீதியுள்ளவரும் இரக்கமுள்ளவருமாக அருட்காட்சித் தருகின்றார். அத்தகைய தெய்வத்திற்குத் தொடக்கமும் இல்லை முடிவும் இல்லை. அவர் இவ்வுலகில் எல்லாவற்றிற்கும் ஆதியும் அந்தமும் ஆவார். இதனை வள்ளுவர்,

“அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆதி

பகவன் முதற்றே உலகு”¹

என்ற திருக்குறளின் மூலம் தமிழ் எழுத்துக்கள் எல்லாம் அகரத்தை முதன்மையாகக் கொண்டிருக்கின்றன. அதுபோல உலகம் கடவுளை அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கிறது என்கிறார். அவர் இன்றி ஓர் அணுவும் அசையாது இவையே நம் முன்னோர்கள் கடவுளைப் பற்றி கண்ட முடிவாகும்.

ஆதிகால இறை நிலை

ஆதிகால மனிதன் இயற்கையை நம்பி இறை உணர்வோடு வாழ்ந்தான். இயற்கையாகக் கிடைக்கும் உணவு, உடை, இருப்பிடத்தைப் பயன்படுத்தினான். இயற்கையைச் சாதகமாக்கிக் கொண்டு வாழத் தொடங்கிய மனிதனுக்கு அன்று முதல் இன்று வரை தெய்வ நம்பிக்கைகள் அவனது மனதில் நீங்கா இடத்தைப் பெற்றுள்ளன. மனிதன் தன் வாழ்வின் தொடக்கக்

காலத்தில் இருந்தே தெய்வ வழிபாட்டைத் தன் வாழ்க்கையின் முக்கிய பகுதியாகக் கருதி வாழ்ந்தான். தெய்வ வழிபாடு என்பது ஒரு சமயத்தின் ஆணிவேராகவும் அடிப்படையாகவும் அமைந்துவிட்டது.

தெய்வத்தின் மீதான அச்சம்

சங்ககால மக்களின் மனதில் அச்சவுணர்வும், நன்றியுணர்வும் இயற்கையுணர்வுமே மிகுந்திருந்தன. பஞ்சபூதங்களின் வெளிப்பாடாகவே தெய்வங்கள் தோன்றியதாகக் கருதப்படுகிறது. அக்காலத்தில் கற்களை வைத்து உருவ வழிபாடும், விலங்கினங்களை அவற்றின் வாகனங்களாகவும், இறந்த முன்னோர்களின் நடுகற்களை குலதெய்வங்கள் மற்றும் குடிதெய்வங்களாகவும் வணங்கி வந்துள்ளனர். இத்தகு தெய்வ வழிபாட்டு முறைகளை நாட்டுப்புறப் பாடல்கள், நாட்டுப்புறக் கதைகளின் வாயிலாகவும் அறியமுடிகிறது. தெய்வங்களின் மீதான அச்சவுணர்வை இலக்கியப் பாடல்களான குறுந்தொகை நூலில்,

“மன்ற அராஅத்த பேளம் முதர் கடவுள்

கொடியோர்த் தெறூஉம் என்ப யாவதும்

கொடியோர் அல்லர் எம் குன்று கெழு நாடர்”²

என்ற கபிலரின் பாடல்களில் தலைவியானவள் அச்சத்தோடு தலைவனின் நலனுக்காகத் தெய்வத்தை தொழுதாள். தலைவன் அப்போது தெய்வத்தைச் சுட்டிக்காட்டிச் சூளுரைத்தப் பின்னும் பிரிவு நீட்டித்ததால் சூளுரைப் பொய்யானது. மராமரத்தில் குடிகொண்டிருக்கும் அச்சத்தைத் தரக்கூடிய முதிர்ந்த தெய்வமானது கொடுமை புரிவோரை வருத்தும் என்று முன்னோர்கள் கூறுவர். அதற்கு அஞ்சிய தலைமகளானவள் தெய்வத்தை வேண்டி நிற்பதாக இப்பாடல் வர்ணிக்கிறது.

இலக்கியங்களில் இறைவழிபாட்டின் தோற்றம்

மனிதன் பல்வேறு இனக்குழுக்களாக வாழ்ந்தாலும் விழாக்களை வேறுபாடு இல்லாமல் கொண்டாடினான். மக்கள் பல்வேறு இன்னல்களுக்கிடையே வாழ்ந்து வந்தாலும் மனதளவில் மகிழ்ச்சியாக இருக்க வேண்டும் என்ற நோக்கத்திலேயே விழாக்களும் வழிபாடும் இன்று வரை

மேற்கொண்டு வருகின்றன. இவ்விழாக்கள் மக்களிடையே நல்ல சமுதாய பண்பாட்டையும், நாகரீகத்தையும் அவற்றோடு ஒற்றுமையும் உருவாக வழிவகுத்துள்ளது.

இறை வழிபாடுகள் குறித்த அறிஞர்களின் கருத்து

“வழிபாடு என்பதற்கு அருசித்தல், தூபங் கொடுத்தல், தீபம் காட்டுதல்”³ என்று தொகையகராதி விளக்கம் தருகிறது.

“வழிபாடு என்பதற்கு வணக்கம் என்று செந்தமிழ் அகராதி பொருள் தருகிறது.”⁴

“வழிபாடு என்ற சொல் இலக்கண நூலாகிய தொல்காப்பியத்தில் ‘வழிபடு தெய்வம்’⁵ எனக் குறிக்கிறது.

“நாலடியார் பாடல் வழிபாடு என்பதற்கு ‘வழிபாடு வல்லுதலால்’⁶ எனப் பொருள் தருகிறது.

“வழிபாடு என்பது ஓர் உயிர் தன் உயர்வுக்காகத் தானே செய்யும் ஒரு வகை அறிவுப் பயிற்சி, உணர்வுப் பயிற்சி ஒருவர் அறிவுபெறப் பிறிதொருவர் படிக்க முடியாது. ஒருவர் பசிக்காகப் பிறிதொருவர் உண்ண முடியாது.”⁷ அதாவது ஒவ்வொருவரும் தனக்கு வேண்டுவனவற்றைத் தானே இறைவனிடம் மனமாற வேண்டிக்கொள்வது தான் வழிபாடு. நமக்காக எவர் வழிபாடு நடத்தினாலும் அதில் பயனில்லை எனத் தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார் விளக்கம் தருகிறார்.

“கலைக்களஞ்சியம் வழிபாடு குறித்து கூறுகையில், “மனித மனதில் தோன்றிய அச்சம், குற்ற உணர்வு போன்ற மனவியல் பண்புகளின் பரிணாம வளர்ச்சியே வழிபாட்டு நெறிக்கு வித்திட்டது.”⁸ என்று விளக்கம் தருகிறது. மேலும் “தெய்வ வணக்கத்திற்கு அச்சமும், அன்பும் என்று கலைக்களஞ்சியம் கூறுகிறது. ஆதிசூடிகள் இயற்கையில் காணும் தீ, இடி, பெருமழை, பூகம்பம் போன்ற அச்சந்தரும் நிகழ்ச்சிகளுக்கும், நோய்களுக்கும் காரணம் உலகில் உலவும் கணக்கற்ற ஆவிகளே என்று நம்பியிருந்தனர். அந்த ஆவிகளின் சினத்தைத் தணிக்க அவற்றைத் தேவதைகளாகக் கொண்டு வழிபட்டனர்.”⁹

சிலப்பதிகாரம் நூல் வழிபாடு பற்றி பொருள் கூறுகையில், “வந்தனை செய்து வழிபடு தலைக்கோல்”¹⁰ என்கிறது. வழிபாடு என்னும் சொல்லுக்கு ‘பூசை மற்றும் தொழுதல்’ என்னும் பொருளைக் குறித்துள்ளது. “இறைவனை வழிபட்டால் நாம் அளவில்லாத நலன்களைப் பெற முடியும்”¹¹ என திரு.ந.ரா.முருகவேல் அவர்கள் வழிபாட்டுக்கு விளக்கம் தருகிறார்.

தனக்கு நோய்நொடிகளோ, துன்பமோ ஏற்படாமல் இருக்கவும், தங்கள் குடும்பங்களைக் காத்து நிற்கவும், தாங்கள் மேற்கொள்ளும் தொழிலில் செல்வம் கொழிக்கவும் நம் முன்னோர்களின் வழியில் மரபுகளை மீறாமல் தெய்வத்திற்குச் செய்யப்படும் சடங்கு முறைகள், நேர்த்திக்கடன் போன்றவற்றைச் செய்வதே வழிபாடாகும். அதாவது ஒன்றைப் பெறுவதற்கு மற்றொன்றை கொடுக்க சடங்கு முறையைப் பின்பற்றுதலே வழிபாடு எனலாம்.

இறை வழிபாட்டின் தத்துவம்

மனிதனிடத்தில் மனதளவில் வெளிப்படும் மிருகத் தன்மையை ஒழித்து மனிதத் தன்மையை அடக்கி, தெய்வத்தன்மையை ஒளி வீச செய்தலே வழிபாட்டின் தத்துவமாகும். வழிபாட்டின் வழி இறைத்தன்மையை அடையாளம் காண, வழிபாட்டிற்குத் தத்துவ நோக்கில் பல்வேறு வடிவில் விளக்கம் தரப்படுகின்றது. மனிதப் பிறவியின் நோக்கமே வழிபாடு செய்தல் என்பதை தேவாரப் பாடலானது,

“வாழ்த்த வாயும் நினைக்க மடநெஞ்சம்
தாழ்த்த சென்னியும் தந்த தலைவனைச்
சூழ்த்த மாமலர் தூவித் துதியாதே
வீழ்த்த வாவினை யேனெடுங் காலமே”¹²

என்ற திருநாவுக்கரசர் இயற்றிய தேவாரத்தில் தனித்திருக் குறுந்தொகை என்ற பகுதியின் மூலம் விளக்கப்படுகிறது.

ஆதிகால இறை வழிபாடு

ஆதிமனிதன் இயற்கையின் சீற்றங்களான இடி, மின்னல், பெருமழை, பூகம்பம் ஆகியவற்றைக் கண்டு பயந்தான். தன்னைச் சுற்றி அபாயம்

சூழ்ந்திருப்பதை உணர்ந்தான். மனதில் அச்ச உணர்வு ஏற்பட்டது. தன்னையும் மீறிய சக்தி ஒன்று இருப்பதைப் புரிந்து கொண்டான். அச்சமே அன்பாக மாறி பின் வழிபாடாக மாறிவிட்டது எனலாம். இச்சூழலில் இயற்கையை அமைதிப்படுத்தினால் மட்டுமே அதன் சீற்றத்தில் இருந்து தப்ப முடியும் என்று நம்பினான். அதனால் வழிபாடு என்பது பயத்தால் தோன்றியதாகும். பின்னர் பயம் மறைந்து அருள் பிறக்க ஆரம்பித்துவிட்டது.

தொல்காப்பியரின் இறை வழிபாடு

பண்டைய இலக்கண நூலான தொல்காப்பிய நூற்பாக்களின் வழி, இறை வழிபாட்டை ஐவகை நிலங்களோடு அவர்கள் வணங்கும் தெய்வங்களை வகைப்படுத்திக் கூறியுள்ளார். அதனோடு அந்நிலங்களுக்குரியப் பொழுதுகளையும் தம் இலக்கண நூலில் விவரித்துள்ளார். இதனையே மாணிக்கவாசகர் திருவாசகத்தில்,

**“ஒரு நாமம் ஒருருவம் ஒன்றுமில்லாற் காயிரம்
திருநாமம் பாடி தெள்ளேணங் கொட்டாமோ”¹³**

இப்பாடல்களின் மூலம் சங்ககால மக்கள் சிவன், திருமால், முருகன், பலதேவன், இந்திரன், கொற்றவை போன்ற பெயர்களில் தெய்வங்களை வழிபட்டுள்ளனர் என்பது திருவாசகத்தின் மூலம் தெளிவாகிறது.

திருவருட்பாவில் இறைவனின் திருநாமங்கள்

மக்கள் அவரவர் விரும்பும் பெயரால் இறைவனை அழைக்கலாம் என்பதை இராமலிங்க வள்ளலார் திருவருட்பாவில்,

**“பெருகிய போர் அருளுடையார் அம்பலத்தே நடிக்கும்
பெருந்தகையென் கணவர் திருப்பேர் புகழ் என்கிறாய்
அருகர் புத்தர் ஆதியென்பேன் அயன் என்பேன்
நாராயணன் என்பேன் அரனென் பேன்ஆதிசிவன் என்பேன்”¹⁴**

என்ற பாடலின் மூலம் விளக்கியுள்ளார். இத்தகைய இறைவழிபாட்டு முறைகள் தொல்காப்பியர் காலந்தொட்டே இருந்து வந்துள்ளன என்பதை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

இறை வழிபாட்டில் தமிழ்மொழி மந்திரங்கள்

நம் இந்திய தேசத்தில் பல்வேறு மொழிகள் பேசப்பட்டு வந்தாலும், மந்திரங்களை உச்சரிக்கும்போது வடமொழியில் தான் மந்திரங்கள் உண்டு என்பதைப் பொய்யாக்கும் விதமாக, நமது தொன்மை வாய்ந்த தமிழ் மொழியில் மந்திரங்கள் ஒதுவதைப் பற்றிய கருத்துக்களைத் தொல்காப்பிய நூற்பாவில்,

**“நிறைமொழி மாந்தர் ஆணையில் கிளந்த
முறைமொழி தானே மந்திரம் என்பர்”¹⁵**

என விளக்கம் தந்துள்ளார். இதனை காணும்போது சங்க காலத்திலேயே நம் தாய் மொழியாகிய தமிழில் மந்திரங்கள் ஒதப்பட்டதை நம்மால் அறியமுடிகிறது. இதனை வள்ளுவர் தம் குறளில்,

**“நிறைமொழி மாந்தர் பெருமை நிலத்து
மறைமொழி காட்டி விடும்”¹⁶**

என்று விளக்கம் தந்துள்ளார். மேலும் தமிழ் மொழியின் பெருமையைப் பேசும் திருமந்திர மாலை, தமிழ் மூவாயிரம் ஆகிய இந்நூல்களைக் காணும்போது மூவாயிரம் பாடல்களைத் திருமூலர் படைத்துள்ளார் என்பது வியப்பிற்குரியதாகும். இத்தகைய நூலைப் படைப்பதற்காகவே இறைவன் தன்னை நிலவுலகில் படைத்தளித்தான் என்பதைத் திருமூலர்,

**“என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தனன்
தன்னை நன்றாகத் தமிழ் செய்யு மாறே”¹⁷**

என்கிறது திருமந்திரம். இத்தகைய பெருமைகளையும் ஆற்றலையும் கொண்டது திருமந்திர நூலாகும்.

தமிழ்மொழியில் மந்திரமும் அர்ச்சனையும்

உலகில் எத்தனை மொழிகள் தோன்றினாலும், மறைந்தாலும் நிலைத்து நிற்பது தமிழ் மொழியே ஆகும். அம்மொழி முதன்மையானதும், சிறப்பான மொழியாகவும் விளங்குகிறது. இறைவனுக்கு மிகவும் பிடித்த மொழியாகவும்

விளங்குவது தாய் மொழியாகியத் தமிழாகும். இதன் சிறப்பை தேவாரம் முதலாம் திருமுறையில்,

“தம்மலர் அடி ஒன்ற யவர் பரவத்
தமிழ்ச் சொலும் வடசொலும் தான் நிழல்சேர”¹⁸

என்று திருஞானசம்பந்தர் கூறிய வரிகளுடன், ஆறாம் திருமுறையானத் திருமறைக்காட்டுப் பகுதியில்,

“ஆரியன் கண்டாய், தமிழன் கண்டாய்”¹⁹

என்ற நாவுக்கரசர் வரிகளும் எடுத்துரைப்பதைக் காணும்போது தமிழ் மொழி அர்ச்சனையே இறைவனுக்குப் பிடித்தது என்பதையும், தமிழ் மந்திரங்களின் பெருமையை பறைசாற்றுவதாகவும் அமைந்துள்ளன. இவ்வாறே சுந்தரரின் வாழ்க்கை வரலாற்றைக் கூறும் சேக்கிழாரும் இவ்வுண்மையை,

“வன் தொண்டன் என்றும் நாமம்
பெற்றனை நமக்கும் அன்பின்
பெருகிய சிறப்பில் மிக்க
அர்ச்சனை பாட்டே ஆகும்
ஆதலால் மண்மேல் நம்மைச்
தூமறை பாடும் வாயார்”²⁰

எனப் பெரிய புராணத்தில் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார்.

மனதிற்குள் உச்சரிக்கும் மந்திரமொழி

இறைவனுக்குரிய மந்திரங்களை நாம் படித்தும், கேட்டும், சுவைத்தும், ஓதியும் வருகின்றோம். அவற்றில் தங்களுடைய குலதெய்வமாக இருந்தாலும் சரி, பிரசித்திப்பெற்ற திருத்தலங்களானாலும் சரி, எந்த இறைவனுக்குரிய விழாக்கள் நடைபெற்றாலும் அந்தந்த தெய்வத்திற்குரிய மந்திரங்களைச் சொல்லி வழிபட வேண்டும். பிறருடைய புகழுக்காவும் அல்லது பெருமைக்காகவும் நாம் வாய்விட்டு அதிக ஒலி எழுப்பிக் கொண்டு இறைவனை வழிபடக்கூடாது. இறைவனுக்குரிய மந்திரங்களை நம்முடைய சிந்தையில் உள்வாங்கிக் கொண்டு அதனைக் கூறும்போது, நம்முடைய

உதடுகளைத் தாண்டி வெளியில் வராமல் மனதிற்குள்ளேயே வழிபட வேண்டும் என்பதை திருமந்திர நூலானது,

“பொன்னான மந்திரம் புகலவும் ஒண்ணாது
பொன்னான மந்திரம் பொறிகிஞ்சு கத்தாகும்
பொன்னான மந்திரம் புகையுண்டு புரிக்கில்
பொன்னாகும் வல்லோர்க் குடம்பு பொற் பாதமே”²¹

என்ற திருமூலரின் வரிகள் நிரூபிக்கின்றன. இதனையே,

“நாமுதல் மந்திரம் நவிவ யாடி”²²

என்கிற நக்கீரர் அருளிய திருமுருகாற்றுப்படையும் தமிழ் மந்திரங்களின் தனித்துவத்தைப் பாடுகிறது.

பண்டைத் தமிழர்களின் இயற்கை வாழ்வும், வழிபடும் தெய்வங்களும்

பண்டையத் தமிழர்களின் வாழ்வு என்பது இயற்கையோடு இணைந்து, நோய்நொடி இன்றி வாழ்ந்த வாழ்வாகும். இத்தகைய இயற்கையைத் தெய்வங்களாகப் போற்றியும் வணங்கியும் வந்துள்ளனர். அவை,

- ஞாயிறு (சூரியன்)
- திங்கள் (நிலவு)
- ஆறு
- கடல்
- மலை
- நெருப்பு ஆகியவற்றை தெய்வங்களாக வழிபட்டனர். இதனை தொல்காப்பியர்,

“கொடி நிலை கந்தழி வள்ளி என்ற
வடுநீங்கு சிறப்பின் முதலான மூன்றும்
கடவுள் வாழ்த்தொரு கண்ணிய வருமே”²³

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பா விளக்கம் தருகிறது. இதனை பதிற்றுப்பத்து நூலிலும் மன்னனின் புகழைப் போற்றும்போது, அவை பஞ்சபூத சக்திகளின்

ஒளிக்கு உவமையாகக் கூறுகையில், அவையும் பஞ்ச பூதங்களின் வழிபாட்டையே பறைசாற்றுவதாக உள்ளன. இதனை,

“நிலம்,நீர், வளி, விசம்பு என்ற நான்கின் அளப்பு அரியையே
நாள், கோள், திங்கள், ஞாயிறு, கனை அழல்
ஐந்து ஒருங்கு புணர்ந்த விளக்கத்து அணையை”²⁴

என்ற குமட்டுர்க் கண்ணனாரின் பாடல்கள் மூலம் நிலம், நீர், காற்று, ஆகாயம் என்னும் நான்கினை போல அளந்தறிய முடியாதவனும், சான்றோர்களின் மெய்ம்மறையில் நாள் மீன், கோள், திங்கள், ஞாயிறு, தீ ஆகிய ஐந்தும் ஒன்று கூடியதால் உண்டான ஒளியைப் போன்று உடையவன் சேரலாதன். அத்தகைய சிறப்புடைய சேரலாதனின் ஒளி எல்லா நிலத்திலும் சென்று பரவி ஆட்சி செய்தலைக் குறித்து நாள் முதலிய ஐந்தும் கூடிய ஒளிக்கு உவமையாகக் கூறுகிறது.

பஞ்சபூத வழிபாடுகள்

பஞ்சபூதங்கள் என்று அழைக்கப்படுவது நீர், நிலம், காற்று, வானம், நெருப்பு ஆகியவை ஆகும். நாம் அன்றாடம் மேற்கொள்ளும் ஒவ்வொரு செயலிலும், தொழிலும் பஞ்சபூதங்களைச் சார்ந்ததாகவே உள்ளன. உலகம் இயங்குவதற்கு மிக முக்கியக் காரணியாகத் திகழ்வது பஞ்சபூதங்களேயாகும். அதன் வழியே தான் அத்தனை நிகழ்வுகளும் செயல்படுத்தப்படுகின்றன எனப் புராணங்களில் சொல்லப்படுகிறது.

பஞ்சபூத சக்திகள்

“பஞ்சபூத சக்திகளைக் கொண்ட ஐந்து மூர்த்திகளான பிரம்மன், உருத்திரன், மகேசுவரன், சதாசிவன் மற்றும் திருமால் ஆகியோரும், பஞ்ச சக்திகளானப் பராசக்தி, ஆதிசக்தி, இச்சா சக்தி, கிரியா சக்தி மற்றும் ஞான சக்திகளாகும். இவைகளை மந்திரங்களுடன் நாம் வேண்டுவதால் நமக்கு பஞ்ச பூதங்களின் சக்தி கிடைக்கும். நமது அண்டம் முழுவதும் பஞ்ச பூதங்களினால் உருவானது. எனவே இவை அனைத்தும் நமக்கு சாதகமாக இருப்பதற்கு இந்த வழிபாடு மிகவும் முக்கியமானதாகும்.

மனிதனுக்கும் பஞ்சபூதங்கள் போலவே ஐந்து குணங்கள், ஐந்து புலன்கள், ஐந்து மனித மேம்பாடுகள் ஆகியவற்றுக்கு இடையே இயல்பாகவே தொடர்பு உள்ளது. அமாவாசை முடிந்த ஐந்தாம் நாள் மற்றும் பெளவர்ணமி முடிந்த ஆறாம் நாள் வருவது மகா சக்திகளான பஞ்சமி திதி. இந்நாளில் நாம் ஐந்து முகங்கள் கொண்ட குத்து விளக்கிள் ஐந்து எண்ணெய்களைக் கலந்து விளக்கேற்றி வழிபாடு செய்ய வேண்டும்.”²⁵ இதன்மூலம் பஞ்சபூதங்களின் அருள் கிடைக்கப்பெறுவதோடு, நம் வாழ்வும் மேன்மை அடையும் என்பது ஐதீகமாகும்.

பஞ்சபூதங்களுக்குரிய சிவத்தலங்கள் ஐந்து

- “நிலம் - காஞ்சிபுரம் ஏகாம்பரநாதர் கோயில் - பிருத்தவி லிங்கம் - காஞ்சிபுரம்
- நெருப்பு - திருவண்ணாமலை அண்ணாமலையார் கோயில் - அக்னி லிங்கம் அல்லது சோதிலிங்கம் - திருவண்ணாமலை
- நீர் - திருவானைக்கா சம்புகேசுவரர் கோயில் - அப்பு லிங்கம் அல்லது சம்புலிங்கம் - திருச்சி
- ஆகாயம் - சிதம்பரம் நடராசர் - ஆகாச லிங்கம் - சிதம்பரம்
- காற்று - திருகாளத்தி காளத்தீசுவரர்-வாயுலிங்கம்- திருகாளத்தி”²⁶

பெருந்தெய்வமான சிவபெருமானின் உத்தரவின் பெயரிலே படைத்தல் பிரம்மனும், காத்தல் திருமால், அழித்தல் சிவன் உள்ளிட்ட முத்தொழிலோடு மட்டுமன்றி சிவனே பஞ்ச பூதங்களின் தலைவன் என்பதை, ‘மழுவானை உடைய நெடியோன்’ என்ற பெயர்களில் சிவன் படைத்த இயற்கை வழிபாட்டை மதுரைக்காஞ்சி பின்வரும் அடிகளால் உணர்த்துகிறது.

“நீரும் நிலனும் தீயும் வளியும்

மாக விசும்போடு ஐந்தான் இயற்றிய

மழுவாள் நெடியோன் தலைவன் ஆக”²⁷

என்ற மாங்குடி மருதனார் பாடலில் இவ்வுலகில் உள்ள இயற்கைப் பொருள்களைப் படைத்தவன் சிவபெருமான் என்பதைத் தெளிவுப்படுத்துகிறது.

தொல்காப்பியம் கூறும் ஐம்பூத வழிபாடு

இயற்கையின் அதிர்வு சக்தியே உலகை இயக்கி வருகின்றது. அத்தகைய சக்தியாக நிலம், நீர், நெருப்பு, காற்று, ஆகாயம் எனும் ஐம்பூதங்களால் செயல்படுகின்றது. இடைச்சங்க காலத்தில் இயற்றப்பட்டத் தொல்காப்பிய நூலில்,

“நிலம் தீ நீர் வளி விசும்பொடு ஐந்தும்
கலந்த மயக்கம் உலகம் ஆதலின்”²⁸

எனும் நூற்பாவில் இவ்வுலகத்தை ‘ஐம்பூதங்களின் கலவை’ என்கிறார். மேலும் ஐம்பூதங்களின் வரலாற்றை புறநானூற்றுப் பாடலும்,

“மண் திணிந்த நிலனும்
நிலம் ஏந்திய விசும்பும்
வளித் தலை தீயும்
தீ முரணிய நீரும் என்றாங்கு
ஐம்பெரும் பூதத்து இயற்கை போல”²⁹

என்ற முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர் வரிகள் மூலம் இயற்கை அளித்த ஒரு அற்புத இறை சக்தியின் உருவம் எதுவென்றால் அவை ஐம்பூதங்களாகும்.

ஐம்பூதங்களின் வழி விழாவும் வழிபாடும்

இயற்கையான ஐம்பூதங்களையும் அற்புதங்களையும் கண்டு மக்கள் வியந்து வணங்கியிருக்க வேண்டும் என்றும், இயற்கையின் சீற்றத்திற்கு அஞ்சி அதிலிருந்து தங்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளும் வழிபாடு தோன்றியிருக்க வேண்டும் என்று கருத இடமுண்டு.

வழிபாடுகளே விழாக்களின் அடிப்படை ஆகும். இதனை முன்னோர்கள் காட்டிய வழியில் கொண்டாடி வந்ததை,

- தொழுதல்
- வணங்குதல்
- ஆராதித்தல்

என்பதன் முறையில் விழாக்கள் நடைபெறும் பொழுது மனிதன் தன்னைக் காத்து நிற்கும் மற்றும் வழிநடத்தும் தெய்வங்களுக்கு,

- உருவச்சிலை வழிபாடு தொடக்கம்
- சிலைக்குப் பட்டாடை அணிவித்தல்
- அணிகலன் கொண்டு அலங்கரித்தல்
- நீராட்டுவித்தல். அத்துடன் பால், தயிர், நெய், மலர், திருமஞ்சனப் பொடி, மஞ்சள், குங்குமம், விபூதி, இளநீர் போன்ற மங்கலப் பொருட்கள் கொண்டு பூசை செய்யும் முறை உருவாயின.
- அன்னதானம் செய்தல் (மற்றும்) உருவ சிலைகளைக் காணிக்கையிடல்
- கோயில் முழுமையும் அலங்காரம் செய்தும், விழா நடத்தப்படுகிறது.
- ஆடு, கோழி, பன்றி ஆகியவற்றைப் பலிகொடுத்தல் போன்ற வழிபாட்டு நிகழ்வுகள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன.

“பஞ்சபூதங்களின் அடிப்படையில் கோயில் வழிபாடும் விழாக்களும் நடத்தப்பெறுகின்றன. இதன் அடிப்படையில்,

- நிலம் - பழங்கள், அன்ன நைவேத்யம்
- நீர் - தண்ணீர், பால், தயிர் அபிசேகம்
- தீபம் - தீப ஆராதனை
- காற்று - சாமரம், சாம்பிராணி, விசிறி, ஆலவட்டம் வீசுதல்
- ஆகாயம் - மணி, வாத்தியம், வேத பாராயணம்”³⁰

சங்க இலக்கியத்தில் நவகிரக வழிபாடுகள்

‘நவம்’ என்பது ஒன்பது என்கிற எண்ணைக் குறிக்கும். அதில் ஒன்பது வகையான கோள்களின்(கிரகங்கள்) சிறப்பைப் பற்றி விளக்குவதே நவகிரக வழிபாடு ஆகும். அதில் சூரியன், சந்திரன், செவ்வாய், புதன், குரு, சுக்கிரன், சனி, இராகு, கேது ஆகிய கோள்களை நவகிரகங்கள் என்பர். அத்தகைய கிரகங்களின் சக்திகளைக் காணும்போது நம்மை வியப்பில் ஆழ்த்துகிறது. கடவுள் படைத்த இயற்கைப் படைப்புகளில் நவகிரகங்களும் ஒன்றாகும்.

சூரியன் வழிபாட்டு முறைகள்

உலகில் முதன்முதலில் தோன்றிய வழிபாடுகளில் சூரிய வழிபாடு முதன்மைப் பெற்றதாக விளங்குகிறது. ஒவ்வொரு வழிபாட்டு மரபிலும் சூரியன் பரம்பொருளாகக் காட்சியளிக்கிறார். சூரிய பகவானை பல்வேறு பெயர்களில் அழைக்கின்றனர். அதன் சிறப்பை கீழ்க்காணும் வரிகளில் அறியலாம்.

சூரியனுக்கு வழங்கப்படும் பெயர்கள்

“வேதங்கள் சூரியனை பல்வேறு சொற்களில் அழைக்கின்றது. அவை,

- சாவித்திரி (அனைத்தையும் தூண்டுபவள் அல்லது உதிக்கின்ற, மறைக்கின்ற சூரியன்)
- பூசன் (நலன் பயக்கும் ஆற்றல்)
- பகனன் (செல்வத்தை அளிப்பவன்)
- விவசுவரன் (வேள்விகளை முதலில் செய்தவன், மனித குலத்தின் முதல்வன்)
- மித்திரன்
- ஆரியமான்
- விட்ணு என்று பல வகைகளில் குறிப்பிடுகின்றன என ‘வாழ்வியல் களஞ்சியம்’ விளக்கம் தருகிறது.”³¹

சூரியனை பல நிலைகளில் வைத்து மக்கள் தங்களின் வழிபாட்டைப் பின்பற்றி வருவதைக் கூறுகையில்,

- உதிக்கும்போது சூரியனை வழிபடுதல்
- மறையும்போது சூரியனை வழிபடுதல்
- நண்பகலில் சூரியனை வழிபடுதல்
- சூரியனை இம்மூன்று முறைகளிலும் வழிபடுதல்
- உயிருள்ள வடிவத்தில் வழிபடுதல்
- சூரியனின் கோள வட்டத்தைச் சமய சின்னமாக வரைந்து வழிபடுதல்

இவ்வாறு பலதரப்பட்ட வடிவில் மக்கள் சூரியனை வழிபட்டு நிற்பதை அறியமுடிகிறது. இதில் சங்க இலக்கிய நூல்களில் பல இடங்களில் சூரியன் பற்றிய பதிவுகள் இடம்பெற்றுள்ளன. அதில் “உலகில் மக்கள் வாழ்வதற்கு மழை வளம் இன்றியமையாதது. அத்தகைய மழையானது பொழியாமல் போகும்போது, சூரியனின் வெப்பத்தின் தாக்கத்தால் காடுகள் அனைத்தும் அழிந்து, நிலங்கள் யாவும் காய்ந்து வெடித்துப் பாலை நிலமாய் மாறி உணவும், நீரும் இன்றி உலகம் பெருந்துன்புறும் என்பதை நற்றிணை-ஒளவையாரின் பாடல்கள் கூறுகிறது.”³²

சூரிய வழிபாட்டிற்கும் காரணமாய் அமைந்த செய்தியை நற்றிணையில் மற்றொரு பாடலொன்றில்,

**“இன்னை ஆகுதல் தகுமோ ஓங்கு திரை
முந்நீர் மீமிசைப் பலர் தொழத் தோன்றி”
ஏமுற விளங்கிய சுடரினும்”³³**

என மதுரை மருதன் இளநாகனாரின் வரிகளில் பழந்தமிழர்கள் வழிபட்டத் தெய்வங்களில் சூரிய வழிபாடு இருந்ததை உறுதிப்படுத்துகிறது. மேலும், மனித ஆற்றலைவிட மிதமிஞ்சியதாகவும், கட்டுப்படுத்த இயலாததாகவும் காணப்படுவது இயற்கையாகும். இதனை மனிதனின் அப்பாற்பட்ட சக்தியாகவும் விளங்கியது. இதில் சூரியன், சந்திரன், அந்திப்பொழுது ஆகியவற்றை நம் தமிழர்கள் இறைவனாக மதித்து வணங்கியுள்ளதைச் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் வழி அறியலாம். மேலும் உலக உயிர்களை காக்கும் உயிர் சக்தியாக விளக்கும் சூரியனை வணங்கி வழிபட்டதை,

**“தயங்குதிரைப் பெருங்கடல் உலகுதொழத் தோன்றி
வயங்குகதிர் விரிந்த உருகெழு மண்டிலம்”³⁴**

என்ற அகநானூறு - கருவூர்க் கண்ணம்பாளனார் பாடிய வரிகளில் மக்களெல்லாம் வணங்கி வளம் பெறுதல் வேண்டி சூரியன் தோன்றுவதாக எடுத்துக்காட்டுகின்றன. அதன் மரபிலே தான் சூரியனுக்கென்று கோயில் அமைத்து வழிபட்டதனை உச்சிக்கிழான் கோட்டம் பகுதியில் இடம் பெற்றதை சிலப்பதிகாரம் (9-10) நூல் வழி அறியலாம்.

சந்திரன் வழிபாட்டு முறைகள்

உலகின் உள்ள மக்களின் அன்றாட வாழ்வோடு இயைந்த இயற்கையின் சக்தியாக விளங்கும் நவகிரங்களின் ஒன்றான சூரியன், சந்திரன் என இரு கிரங்களில் மற்றொன்று சந்திரனின் பெருமையைக் கூறும் குறுந்தொகை பாடல் ஒன்று விளக்குகிறது. அதனை,

“வளையுடைத் தனைய தாகிப் பலர் தொழச்

செவ்வாய் வானத்து ஐயெனத் தோன்றி

இன்னம் பிறந்தன்று பிறையே அன்னோ”³⁵

என்ற கடம்பனார்ச் சாண்டிலியனார் அடிகளில் வான்வெளியில் தோன்றும் சந்திரன் குளிர்ச்சியைத் தரும் சிறப்பினைப் பெற்றது. அத்தகு சிறப்புடைய நிலவானது வளர்தல், பெருகுதல், தேய்தல் போன்று மூன்று வகை இயல்புடைய சந்திரனைத் தெய்வமாகக் கருதி வணங்கி வழிபட்டதை அறியமுடிகிறது. மேலும் மக்கள் பலரும் வணங்கும்படி நிலவானது வானில் உதித்தது என்பதை விளக்குவதோடு, மனித வாழ்வில் இரவு, பகல் என இருவகையில் தோன்றி மறைவது இயற்கையின் நன்கொடையால் நிகழும் அற்புத நிகழ்வாகும். காலைத் தொடங்கி மாலை, இரவு என்று வந்தால் ஒரு நாள் என்பது வானியல் அறிவு பற்றி சங்கத் தமிழர்கள் வகுத்த நெறியாகும்.

பிறை தொழும் வழிபாடு

பாற்கடலில் திருவிற்கு முன் தோன்றி, இறைவன் சடையை அடைந்து பதினெண் கணங்களாலும் போற்றப்படும் சிறப்பைப் பெற்ற பிறை பிறரால் வளர்ச்சிக்குரிய தெய்வமாகவும், விரும்பியதை அளிக்கும் கற்பகமாகவும் வணங்கப்பட்டது. இன்றும் மூன்றாம் பிறையன்று மக்கள் பிறையைத் தொழும் பழக்கமுடையவர்களாகத் திகழ்கின்றனர். மேலும் இது ஆயுள், ஐசுவரியம், ஆரோக்கியம் ஆகிய மூன்றையும் தருவதால் இதனை சங்ககாலத் தமிழர் வழிபட்டுள்ளனர் என்பதை,

“உச்சி நின்ற உவவுமதி கண்டு

கட்சி மஞ்ஞையின் சுரமுதல் சேர்ந்த,

சில்வளை விறலியும் யானும் வல்விரைந்து
தொழுதனம் அல்லமோ, பலவே கானல்”³⁶

என்ற புறநானூற்று பாடலில் உறையூர் மருத்துவன் தாமோதரனார் பாடிய வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகிறது. மேலும் பழங்காலம் தொட்டே பிறையை வணங்கும் முறை இருந்துள்ளதை இலக்கிய நூல்களான மதுரைக்காஞ்சியில்,

“அரசியல் பிழையாது அறநெறி காட்டி
பெரியோர் சென்ற அறவழிப் பிழையாது
குடமுதல் தோன்றி தொன்றுதொழு பிறையில்
வழிவழிச் சிறக்க நின் வலம்பாழு கொற்றம்”³⁷

என வர்ணிக்கிறது. அவற்றோடு பூமியில் உயிரினங்கள் வாழ்வதற்குத் தேவையான ஆதாரங்கள் வானிலிருந்து பெருமளவில் கிடைப்பதால் மக்கள் வானிலுள்ள நிலவினைத் தெய்வமாகப் போற்றியுள்ளனர். மக்களுக்குப் பயன்படக் கூடிய இயற்கைக் கூறுகளில் வானம் முக்கியப் பங்கு வகிக்கின்றது. இந்நிலவுலகில் மனிதர் வாழ ஆரம்பித்த நாள் முதல் இன்று வரை மழை இல்லையேல் மனிதன் இல்லை என்று என்னும் அளவில் உலகம் இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றது. இச்சூழலை குறள் வழி ஆராயும்போது,

“நீர்இன்று அமையாது உலகெனின் யார்யார்க்கும்வான்
இன்று அமையாது ஒழுக்கு”³⁸

என்ற வள்ளுவரின் கருத்துப்படி எப்படிப்பட்டவர்க்கும் நீர் இல்லாமல் உலக வாழ்க்கை நடைபெறாது என்றால், மழை இல்லையானால் ஒழுக்கமும் நிலைபெறாமல் போகும் என்கிறார். அதன்படி மழை இல்லையெனில் இவ்வுலகில் எந்நிகழ்வும் நிகழாது என்பதற்கு இக்குறளே சான்றாகும். உலகில் மழைப் பொழியாதுபோனால் வருணபகவானை வேண்டி இன்றும் கிராமப்புறங்களில் மழைச்சோறு எடுத்தல், மழைப் பொழிய வேண்டி வேள்வி நடத்தல், விளக்கு பூசை செய்தல் எனப் பல்வேறு வகையான வழிபாடுகளை நாம் செய்து கொண்டு வருகின்றோம்.

வளர்பிறை வழிபாடு

தமிழர்கள் தாங்கள் மேற்கொள்ளும் எத்தகைய நற்காரியங்களையும் வளர்பிறை நாளன்று தொடங்குவது வழக்கமாகும். தலைவனை நினைத்து வருந்தும் தலைவியானவள் தன் தோழியிடம் வளர்பிறையின் சிறப்போடு தன்னுடைய உடலில் ஏற்படும் மாற்றங்களை உவமையாக்கி கூறுவதை,

“வளர்பிறை போல வழிவழிப் பெருகி

இறை வளை நெகிழ்த்த எவ்வ நோயோடு”³⁹

என்கிற பெருங்கண்ணன் இயற்றிய வரிகளில் தன் தோழியிடம் வளர்பிறையைப் போல தலைவனை நினைத்து என் கைகளில் அணிந்த வளையல்கள் கழன்று எனக்குத் துன்பத்தைத் தருகிறது. தலைவன் அருகில் இல்லாதபோது அம்மழையும் மயங்கிப் பெய்தது தனக்கு மேலும் துன்பம் தருவதாகத் தலைவி கூறுகிறாள். இப்பாடல்கள் வழி சங்க காலம் தொடங்கி இக்காலம் வரை பிறை வழிபாடு இருந்துள்ளதை அறியமுடிகிறது. இவ்வழிபாட்டை இந்து மதத்தவர் அன்றி இசுலாமியர்களும் வளர்பிறை வழிபாட்டினை மேற்கொண்டு வருகின்றனர். இவ்வழிபாட்டினை மணமாகாதப் பெண்கள் தங்களுக்கு திருமணம் நிகழ வேண்டும் என்பதை எண்ணிப் பிறையைத் தொழுது வருகின்றனர். இம்முறை சங்க காலத்திலேயே மேற்கொள்ளப்பட்ட மரபுவழிபாடு என்பதற்கு அகநானூறு பாடலொன்று,

“ஓளஇழை மகளிர் உயிர்பிறை தொழுஉம்

புல்லென் மாலை யாம்இவன் ஒழிய”⁴⁰

என்ற இளங்கீரனாரின் வரிகளே சான்றாக அமைந்துள்ளன. இவ்வரிகளில் ஓளி மிகுந்த அணிகலன்களை அணிந்த பெண்கள் மாலை நேரங்களில் பிறையினைத் தொழுதனர் என விளக்கம் தருகிறது. மனிதனின் ஆற்றலை கட்டுப்படுத்தும் ஒரு சக்தியாக விளங்குவது இயற்கை மட்டுமே, அதனாலேயே நம் முன்னோர்களாகியத் தமிழர்கள் அவ்வியற்கைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்துள்ளனர் என்பதையும் அறியமுடிகிறது.

வானவில் நம்பிக்கையில் - இராகு, கேது வழிபாடு

“உண்மையில் (இராகு,கேது) என்பது பாம்புகள் அல்ல. அவை சூரியனுக்கும் பூமிக்கும் நடுவே ஒரே நேர்க்கோட்டில் சந்திரன் வரும் போது சூரியனை மறைக்கிறது. எனவே இராகு, கேது என்பன நிழல்கள் தான் என்பது தெளிவாகிறது”⁴¹ என இராகு, கேது வழிபாடு பற்றி இ.மு சுப்பிரமணியப் பிள்ளை அவர்கள் விளக்கம் தருகிறார்.

சனி, கேது, வெள்ளி கோள்களின் சிறப்பு

வானில் தோன்றும் நவகோள்களில் சனி பகவானும் ஒன்று. சனி பகைத்தாலும், கேது தோன்றினாலும், விரிகதிர் உடைய சுக்கிரன் தென்திசைக் கண் தோன்றினாலும் உலகில் மழை பொய்க்கும் என்பதை,

“கரியவன் புகையினும் புகைக்கொடி தோன்றினும்
விரி கதிர் வெள்ளி தெண்புலம் படரினும்
கால்பொரு நிவப்பின் கடுங்குரல் ஏற்றொடும்
சூன் முதில் கொண்முப் பெயல்வளம் சூர்ப்பக்
குடமலைப் பிறந்த கொழும்பல் தார மொடு
கடல் வளன் புதநீர்க் கயவாய் நெரிக்கும்
காவிரிப் புதநீர்க்கடுவரல் பாய்த்தலை”⁴²

என்ற சிலப்பதிகார பாடல்களில் சனி, கேது, வெள்ளி இம்முன்று கோள்கள் பற்றி கூறியுள்ளமையால் தெளிவாகிறது.

வானில் தோன்றும் வெள்ளி கோளும் மழைவளமும்

சேர மன்னனின் கொடைத் தன்மைக்கு, அவ்வானத்தில் வீற்றிருக்கும் வெள்ளி கோள்களுக்கு உவமையாகக் காட்டப்பட்டதை,

“வயங்கு கதிர் விரிந்து வானகஞ் சுடர்வர
வறிதுவடக் கிறைஞ்சிய சீர்சால் வெள்ளி
பயங்கெழு பொழுதோடு ஆநிய நிற்பக்
கலிமுங் கருவியோடு கையுற வணங்கி”⁴³

என்ற பதிற்றுப்பத்து வரிகளில் உலகமெங்கும் பரவி திகழும், கதிரும், வானமும் போல வடக்கு திசையில் சாய்ந்து தோன்றும் வெள்ளியாகிய கோள் பயன் பொருந்திய (மழையை உண்டாக்கக் கூடிய) விண்மீன்களோடு தனக்குரிய நாளில் நிற்க, உயிர்களை காக்கும் மழையானது கார் காலத்தில் பொழியாமல் போனாலும், சேரனின் கொடை பண்பில் அனைவரும் ஊனும், குருதியும் சேர்ந்த நல் விருந்தை என்றும் குறையாது வழங்குவான் என்று சேரனின் பெருமையைச் சுட்டுகிறது.

அருந்ததி நட்சத்திரத்தில் பெண் தெய்வ வழிபாடு

சங்க இலக்கிய நூல்களான அகநானூற்றில் பரத்தையர் இல்லத்திலிருந்து வந்த தலைவன் யாரையும் அறியவில்லை என்ற தருணத்தில் தலைவி பரத்தையின் நாணத்திற்கு வானத்தில் தோன்றும் அருந்ததிக்கு ஒப்புமையாகக் கூறப்பட்டதை,

“களவு உடம்படுநரின் கவிழ்ந்து, நிலம் கிளையா
நாணி நின்றோள் நிலை கண்டு, யானும்
பேணினைன் அல்லெனோ - மகிழ்ந! வானத்து
அணங்கு அருங் கடவுள் அன்னோள் நின்
மகள் தாய் ஆதல் புரைவது ஆங்கு எனவே?”⁴⁴

என்கிற சாகலாசனார் இயற்றிய பாடலில் தலைவனின் மகனைக் காதல்பரத்தைத் தூக்கித் தழுவித் கொண்டாள். இதைக் கண்டத் தலைவி பரத்தையை நோக்கி நீ கலங்காதே நீயும் இவனுக்குத் தாய் தான் என்று கூறி அனைத்துக் கொண்டாள். பரத்தையின் களவைக் கண்டு கொண்டவளானத் தலைவி முன், உடன்பட்டு நிற்பவரைப் போல் முகம் கவிழ்ந்து வெட்கத்துடன் நிலத்தில் கால் விரலால் கீறி நாணி நின்றாள். அத்தகையவளின் நிலையைக் கண்டுயானும் இரங்கி வானத்தில் காண்பதற்கு அரிய கடவுளான அருந்ததியைப் போன்ற அவள் நின் மகனுக்குத் தாயாதல் தகுதியானதே என எண்ணி மகிழ்வதாகத் தலைவியின் கூற்று அமைந்துள்ளது.

கலித்தொகையில் அருந்ததியின் நட்சத்திரத்தின் சிறப்பு

முதலாவது பாலைக்கலியில் தலைவன் தலைவியை விட்டு பொருள்வயின் பிரியக் கருதும்போது, தலைவியைப் பிரியாமல் இணைந்து வாழும் செயலுக்கு அருந்ததி நட்சத்திரத்தை உதாரணமாகக் கூறப்பட்டதை,

“வடமீன் போல் தொழுது ஏத்த வயங்கிய கற்பினாள்
தட மென்தோள் பிரியாமை பொருளாயின் அல்லதை என
இவள்”⁴⁵

பெருங்கடுங்கோ பாடிய கலித்தொகையில் பாலை நிலத்தில் உள்ள தலைவியை அருந்ததிக்கு ஒப்பாகச் சொல்லப்படுகிறது. அருந்ததி என்பவளைப் போன்று அனைவரும் வணங்கி வாழ்த்தும் படியாக கற்பினை உடையதுபோல் தலைவியை விட்டு பிரியாதிருத்தல் பொருளாகும். இனி நீ பிரிந்து செல்வது பொருளாகாது என்று கணவனும் மனைவியும் பிரியாமல் வாழ வேண்டும் என்பதையே ஆழமாக எடுத்துரைக்கிறது.

காப்பியங்கள் கூறும் அருந்ததி நட்சத்திரம்

காப்பியங்களில் தமிழ் மக்கள் தாங்கள் அணியும் அணிகலான முத்து வடத்தை மீனொழுங்கு போன்ற முத்துவடம் என்று விண்மீன்களுடன் உவமிக்கும் வண்ணம் வான நூலறிவைப் பெற்றிருந்தனர். மேலும் அருந்ததியினை வானில் வாழும் பெண்ணாகக் கருதினர். அக்காலத்தில் அருந்ததி நட்சத்திரத்தைப் பற்றி சிலப்பதிகாரம் நூலில் நான்கு இடங்களில் குறிக்கின்றது. அவை,

“அங்கண் உலகின் அருந்ததி அன்னாளை”⁴⁶

“வடமீன் கற்பின் மனையுறை மகளிர்”⁴⁷

எனப் பெண்களின் கற்பிற்கு வானிலுள்ள வடமீன்(விண்மீன்) உவமையாகக் கூறப்படுகிறது.

கற்புக்கரசியின் சிறப்பு

கற்புடைய பெண்ணின் பெருமையைப் போற்றும் விதத்தை கலித்தொகையும், காப்பிய நூலான சிலம்பும் விளக்குகிறது.

“சாலி ஒருமீன் தகையானை”⁴⁸

“அரு மழை தரல் வேண்டின் தருகிற்கும் பெருமையளே”⁴⁹

என்கிற கபிலரின் பாடலில் தலைவியும் அத்தலைவனை விரும்பிக் கற்புக்கடம் பூண்டாள் என்பதனைக் குறிப்பாய் உணர்த்துகிறது. இதனை கற்பின் பெருமையைப் பற்றி வள்ளுவரும்,

“தெய்வம் தொழாஅள் கொழுநன் தொழுதெழுவான்
பெய்யெனப் பெய்யும் மழை”⁵⁰

என்ற திருக்குறளில் பிற தெய்வங்களைத் தொழாமல் கணவனையே தெய்வமாகத் தொழுது வாழும் மனைவி, பெய் என்று சொன்னால் மழையானது பொழியும் என்று கூறும்பொழுது கற்புக்கரசியின் வழிபாடுகளை நினைவுக் கூறலாம்.

திங்களும் உரோகிணி கோள்களின் சிறப்பு

வான் வெளியில் இயங்கும் பல கோள்களுள் திங்களும் ஒன்று. இக்கோள்கள் நம் உள்ளத்தில் மகிழ்ச்சியை ஊட்டும் பேரெழில் உடையது. உரோகிணி என்பது இருபத்தேழு நட்சத்திங்களில் ஒன்று. இந்நட்சத்திரம் இடப ராசியில் பிரகாசமாய் திகழ்கிறது.

சிலப்பதிகாரத்தில் கோவலன் கண்ணகியின் திருமணவிழாவின் பொழுது அந்நாளாக் கூறவந்த இளங்கோடிகள் உரோகிணியும் திங்களும் சேர்ந்த நல்ல நாளின் போது திருமணம் நடைபெற்றதாகக் காட்டுகிறார். திங்களும் உரோகிணியும், கணவன் மனைவி வாழ்க்கையின் ஒற்றுமைக்கு எடுத்துக்காட்டாய் விளங்குகிறது.

பூமி(நிலம்) வழிபாட்டு முறைகள்

மனிதனுடைய இன்றியமையாத தேவைகளில் ஒன்று உணவாகும். அவ்வுணவினை விளைவித்து தருவது நிலமாகும். அதனால் மனிதன் நிலத்தைத் தெய்வமாக எண்ணி வணங்கத் தொடங்கினான். அதிலும் குறிப்பாகப் பெண் எவ்வாறு சந்ததிகளை உருவாக்கக் காரணமோ! அதுபோலவே நிலமும் உணவு தானிய உற்பத்திக்குக் காரணமாக

அமைவதாலும் நிலத்தைப் பெண் தெய்வமாகக் கருதி வழிபட்டுள்ளனர் என்பதற்கு சான்றாகப் பூமி வழிபாட்டுப் பாடலொன்று,

“பொண்ணே பொண்ணே எனக் கூப்பிடாதே
புத்தி கெட்ட அண்ணா
பூமாதேவி கண்டாலென்றால்
புலம்படுவாள் இப்பே”⁵¹

என்ற பாடலில் பூமியை பூமாதேவி என்று அழைக்கும் போக்கினை அறியமுடிகிறது. நிலத்தின் பெருமையை வள்ளுவரும்,

“அகல்வாரைத் தாங்கும் நிலம்போல தம்மை
இகழ்வாப் பொருத்தல் தலை”⁵²

என்கிற குறளில் நிலமானது தன்னைத் தோண்டுவரையும் கூடக் கீழே விழுந்து விடாமல் தாங்கும் அதுபோல, தம்மைப் பழிப்பவர்களையும் தூற்றுபவர்களையும் கூடப் பொறுத்துக் கொள்வது மனிதனின் தலையாயப் பண்பாகும். மனிதன் செய்யும் செயலுக்கு நிலத்தை உவமையாக்கியுள்ளதை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

மரம் சார்ந்த வழிபாட்டு முறைகள்

இயற்கையின் எழில் கொஞ்சம் அழகுகளில் பிரதானமாக இருப்பது மரங்களேயாகும். அம்மரங்களில் உள்ள இயற்கையான மூலிகை விலங்குகளுக்கும், மனிதர்களுக்கும் பல்வேறு வரங்களை அள்ளித்தரும் கற்பக விருட்சமாகக் காட்சியளிக்கிறது. மரங்களின் வழியே மனித உடலுக்குத் தேவையான ஆக்சிசன், மழை வளம், காய்ந்த மர விறகுகள் என்று இன்னும் எண்ணிலடங்கா வகைகளில் உதவுகின்றது. இத்தகைய நலன்பயக்கும் மரங்களை சங்ககால மக்கள் தெய்வமாகப் போற்றிய வணங்கியுள்ளனர்.

மலைகளில் உறையும் தெய்வங்கள்

எங்கும் நிறைந்து பசுமையாகக் காணப்படும் மலைகளில் தெய்வங்கள் உறைவதாக மக்கள் நம்புகின்றனர். அத்தகைய நம்பிக்கைகள் யாவும்

இயற்கையோடு தொடர்புடையவையாகும். அம்மலைகளில் வாழும்
தெய்வங்களின் சிறப்பை,

“அணங்கு நெடுவரை உச்சியின் இழிதரும்”⁵³

“அணங்குடை வரைப்பின், பாழி ஆங்கண்”⁵⁴

என அகநானூறும், மேலும் நற்றிணையில்,

“அணங்கொடு நின்றது மலை வான் கொள்க”⁵⁵

என்ற பாடல் வரிகளின் மூலம் மலைகளில் உறைந்திருக்கும் கடவுளின் சிறப்பைக் கூறுகின்றது. அத்தெய்வம் மலைகளில் வாழும் மக்களைக் காத்து நிற்பதாக நம்பிக்கை நிலவுகிறது. இத்தகைய காவல் தெய்வங்கள் மிகுந்த வலிமையுடையது. மக்களை வருத்தும் இயல்பினைக் கொண்டதாகும். அதுமட்டுமின்றி மலையில் வாழ்கின்ற பெண் தெய்வமாகக் காட்சித் தருகின்ற ‘வரையரம் மகளிர்’ பூக்களில் தங்கிருந்து கண்டார்க்கு அச்சத்தை ஏற்படுத்தினர். மலைக்குகைகளில் உறைந்திருக்கும் ‘வரையரம் மகளிர்’ வழிப்போக்கர்களின் கண்களுக்குத் தென்படாமல் மறைந்திருக்கின்றனர் என்பதை அகநானூறு (அகம்:342) பாடல்கள் விளக்குகிறது. மலையில் வாழும் கடவுளான ‘அணங்கு’ எனும் தெய்வத்திற்கு குன்றவர்கள் தமது சுற்றத்தினருடன் கூடி படையல் இட்டு வழிபாடு நிகழ்த்தியுள்ளனர். அப்படையலில் பழுத்த மாங்கனிகள், பலாச்சுளைகள், தேன், மூங்கிலில் தயாரிக்கப்பட்ட கள் போன்றவற்றை அணங்கினுக்குப் படைத்தப் பின் அவற்றை உண்டு மகிழ்ந்துள்ளனர் என்பதற்கு,

“தேன் தேர் சுவைய, திரள் அரை, மா அத்து

கோடைக்கு ஊழ்த்த, கமழ் நறுந்தீம் கனி,

பயிர்ப்புறப் பலவின் எதிர்ச்சளை அளைஇ,

இறாலொடு கலந்த, வண்டுகள்மூசு அரியல்

நெடுங்கண் ஆடஅமையப் பழுதி, கடுந்திறல்

பாப்புக் கடுப்பு அன்ன தோப்பி வான்கோட்டுக்

கடவுள் ஓங்குவரைக்கு ஓச்சி, குறவர்

முறிதழை மகளிர் மடுப்ப, மாந்தி

அடுக்கல் ஏனல் இரும்புனம் மறந்துழி”⁵⁶

அகநானூற்றில் சேந்தன் கூத்தனார் இயற்றிய வரிகள் சான்றாகும். குறவர்கள், மலையில் உறைந்திருக்கும் கடவுளைத் தம்முடைய பெண்களுடன் சேர்ந்து தாய்தெய்வமாக வழிபட்டக் காட்சிப் பற்றியும் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது.

மர வழிபாடே முன்னோர் வழிபாடு

மரம், செடி, கொடிகள் அடர்த்தியாக வளர்ந்திருக்கும் சோலைகளிலும் கடவுள் உறைந்திருக்கும் என்ற நம்பிக்கையுடன் வழிபட்டதைத் திருமுருகாற்றுப்படையில்,

“காடும் காவும் கவின்பெறு துரத்தியும;”⁵⁷

என நக்கீரர் குறிப்பிடும் சான்றுகள் வழி அறியமுடிகிறது. அதனைத் தொடர்ந்து மர வழிபாடுகளில் பெரிய மரங்களின் அடிமரங்களில் கடவுள் இருப்பதை கருவூர்க் கதப்பிள்ளை சாத்தனார் வரிகளில்,

“தெய்வம் சேர்ந்த பராரை வேம்பில்”⁵⁸

என அகநானூற்று பாடலில் வேம்பு மரத்தின் வழிபாட்டையும்,

“கடவுள் முது மரத்து உடன் உறை பழகிய”⁵⁹

“நெடுவீழ் இட்ட கடவுள் ஆலத்து”⁶⁰

என்ற பெருந்தேவனார் இயற்றிய பாடலிலும், கருவூர்க் கதப்பிள்ளை இயற்றிய நற்றிணைப் பாடலிலும் முதுமையுடைய பெரும் மரங்களை தெய்வமாக எண்ணி வணங்கியுள்ளனர். அவற்றுள் ஆலமர வழிபாட்டில் கடவுளுக்கு இடப்படும் பலி சோற்றை உண்ணவரும் காக்கைகளை நம் முன்னோர்களாகக் கருதி வழிபட்டுள்ள செய்தி பற்றி விவரிக்கிறது. மேலும் “கடவுள் வாகை துய் வீ ஏய்ப்ப”⁶¹ என்ற பதிற்றுப்பத்துப் பாடலிலும் வாகைமர வழிபாடு குறித்து அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

இத்தகைய சிறப்புடைய பனை, வேம்பு, ஆலமரம், மாமரம், வேங்கை, வாகை, மருது, ஓமை போன்ற மரங்களில் இருக்கும் கடவுள், பிறருக்கு அச்சம் தருவதால் அவற்றை வணங்குவதற்காகப் பல வண்ணங்களில் அமைந்த பெரிய மலர் மாலைகளை அணிவித்து வணங்கப்பட்டன. பின் வழிபாட்டில் பலிகொடுத்து தம்மைக் காத்திடுமாயும் வேண்டி நின்றனர். ஊரார் கூடுகின்ற பொது இடங்களில் இருந்த முதிர்ந்த மரமும், பலி கொடுக்கும் பீடமும், கடவுள் பற்றி எழுதிய கல் தூணும் இருந்துள்ளன. அவற்றுக்குப் பலி கொடுக்கும் நிகழ்வு நிகழாமல் ஊரார் வேறு ஊர்களுக்குச் சென்று விட்டால், அங்கு உறைந்துள்ள கடவுளும் வேறிடங்களுக்குச் சென்றுவிடும் என நம்பிக்கை இன்றும் உள்ளது. இவ்வழிபாடுகள் மரபின் எச்சங்களோடு பின்பற்றப்பட்டு வருகின்றன.

மரவழிபாட்டின் எச்சங்கள்

சங்க காலத்திலிருந்தே மரவழிபாட்டின் வளர்ச்சி நிலையை இன்றும் காணலாம். அவை மரத்தின் கீழ் மக்கள் கூடி நின்று இறைவனை வழிபடும் முறையாகும். குறிப்பிட்ட சில மரங்களின் கீழ் பல்வேறு தெய்வ உருவங்களை அமைத்து, அவற்றிற்குரிய பூசை முறைகளோடு வழிபட்டு வருவதை காணமுடிகிறது. அம்மரங்கள் ஒவ்வொரு கோவில் வளாகங்களில் தல விருட்சமாக அமைந்துள்ளதை நம்மால் நேரில் காணமுடிகிறது. சில சான்றுகள் வழி கோயில் தலவிருட்சங்களைப் பற்றி கூறுகையில்,

- வேம்பு - திருவேற்காடு
- ஆலமரம் - திருக்குற்றாலம்
- புன்னை மரம் - புன்னை வனம்
- முல்லை - திருமுல்லை வாயில்
- வாழை - திருமருகல்
- பலா - திருக்குறும் பலா

போன்ற இடங்களில் மரங்களைத் தலவிருட்சங்களாக வழிபட்டு வருகின்றனர். இத்தகைய குறிப்பிடத்தக்க மரங்களில் கடவுள் உறைவதாக எண்ணி மக்கள் வழிபட்டச் செய்தி குறித்து அறியமுடிகிறது.

சிந்து சமவெளியில் அரசமர முத்திரைகள்

“பிற்காலத்தில் சைவ சமயம் தத்துவத்தின் அடிப்படையில் முக்கியத்துவம் பெறாவிட்டாலும், மரங்களை வழிபடுவது சிந்துசமவெளி நாகரீகச் சமய முறைகளில் ஒன்றாகும். இவற்றுள் எண்ணற்ற சிந்துசமவெளி முத்திரைகளில் அரச மரம் முக்கிய இடம் பெற்றுள்ளது. இதில் பெண் தெய்வ(அன்னை) வழிபாடு போலவே மரவழிபாடுகளும் பூர்வீக மனித இனத்திற்குப் பொதுவான ஒரு சொத்தாக இருந்து வருகிறது. இவை மெசப்பட்டோமியாவிலும் மரக்கிளைகள் தெய்வப் பண்புடன் முத்திரைகளில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன.”⁶²

சிந்து சமவெளியில் அரசமர வழிபாடு

“இன்றும் போற்றப்படுகின்ற சமயங்களான சிந்து சமயத்தினரால் வழிபாட்டுக்குரியதாகக் கருதப்படுகின்ற மரங்களில் ஒன்றாக அரச மரம், சிந்துவெளி முத்திரைகளில் காணப்படுவதால், அது ஐந்தாயிரம் ஆண்டுகளாக மக்கள் நெஞ்சில் வழிபாட்டுச் சின்னமாக இடம் பெற்று வந்திருப்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். மேலும் சிந்துவெளியில் கண்டெடுக்கப்பட்ட ஓர் இலச்சினையில் இரு அரச மரக்கிளைகளுக் கிடையிலே ஆடைகளின்றிப் பெண் தெய்வமொன்று காணப்படுகின்றது. நீண்ட கூந்தலும் அவற்றின் கைகளில் காப்புகளும் காணப்படுகின்றன. மக்கள் உருவங்களும் விலங்கு உருவங்களும் அவ்வன்னைத் தெய்வத்திற்கு அடி பணிந்து அஞ்சலி செய்து நிற்கின்றன. அரச மரமும் அதனுடன் சேர்ந்து அன்னை வழிபாடும் ஆரியர் காலத்துக்கு முற்பட்டது என்பதற்கு இதனையும் சான்றாகக் கொள்கிறார்கள் வரலாற்றாசிரியர்கள். தமிழ் மக்களது சமய வளர்ச்சியில் மரவழிபாடும் முக்கியமான இடத்தைப் பெற்றுள்ளது.”⁶³ என்று கலாநிதி க.கைலாசபதி அவர்கள் பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும் என்கிற நூல்களில் கூறியுள்ளார்.

நீர்நிலைகளில் (கடல், ஆறுகள்) உறையும் தெய்வங்கள்

மழை நீர்கள் தேங்கி நிற்கும் நீர்நிலைகளான ஆறுகள், ஏரிகள், குளங்கள், கடல்கள், கழிமுகம், ஆற்றின் நடுவில் சிறுபதிவுகளிலும் கடவுள்

உறைவதாகக் கருதி வழிபட்டச் செய்தியை ஐங்குறுநூற்றில் ஓரம்போகியாரின் பாடலிலும்,

“துறை எவன் அணங்கும்”⁶⁴

**“அருந்திறற் கடவுள் அல்லன் பெருந்துறைக்
கண்டு இவள் அணங்கியோளே”⁶⁵**

எனும் அம்முவனார் இயற்றிய வரிகளிலும் பெண்களைத் துன்புறுத்தும் நீர்க்கடவுள்களைச் சுட்டுகின்றன. மலைகளிலிருந்து கொட்டும் அருவிகளைச் சூர்க்கடவுள் என அகநானூற்றில்,

**“அருவி ஆன்ற பெரு வரை மருங்கில்
சூர்ச்சனை துழைஇ நீர்ப்பயம் காணாது”⁶⁶**

என மாமூலனார் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும் இத்தெய்வம் குறித்து நற்றிணை நூலிலும்,

“பெருந்துறைப் பரப்பின் அமர்ந்து உறை அணங்கோ”⁶⁷

“கடல்கெழு செல்வி”⁶⁸

எனும் அகநானூறு - அம்முவனார் பாடலில் நீரில் உறைந்துள்ள கடவுள் குறித்து சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் வழி அறியமுடிகிறது. இதில் பல்வேறு துறைமுகங்களைக் கொண்டுள்ள பிரம்மாண்டமான கடலில் கொந்தழிப்பை ஏற்படுத்தியதால் வந்த அச்சமே நீர்வழிபாட்டுக்குக் காரணமாக அமைந்தது.

மாலையில் விளக்கேற்றும் தெய்வ வழிபாடுகள்

சங்ககால மகளிர் மாலைப்பொழுதில் விளக்குகளை ஏற்றி முல்லை மலரும், நெல்லும் தூவி தங்கள் இல்லங்களில் அமைபெற்ற தெய்வத்தை வணங்கும் பழக்கம் உடையவராய் இருந்துள்ளனர் என்பதை,

**“சொரிசுரை கவரும் நெய்வழிபு உராலின்
பாண்டில் விளக்கும் பருஉச் சுடர் அழல்
நல்நுதல் விறலியர்”⁶⁹**

பதிற்றுப்பத்து நூலில் பரணர் இயற்றிய வரிகளில் விளக்கேற்றல் வழிபாடு எத்தகைய சிறப்பு பெற்றிருந்தது என்பதை அறியமுடிகிறது. இதனை அடியொற்றி நற்றிணை பாடலொன்றும் மாலை நேரத்தில் விளக்கேற்றும் வழிபாட்டைக் கூறுகையில்,

**“முரசுமுதற் கொளீஇய மாலை விளக்கின்
வெண்கோ டியம்ப நுண்பனி அரும்பக்
கையற வந்த பொழுதொடு மெய்சோர்ந்து”⁷⁰**

என்கிற முது கூற்றனார் பாடல்களில் உறையூரைச் சேர்ந்த ‘வீரை’ எனும் நகரை ஆட்சி செய்கின்ற ‘வேள்மான் வெளியன்’ எனும் ‘தித்தன்’ என்பவன் பகை மன்னர்களின் முரசைக் கவர்ந்து கொண்டு வந்து, அதில் நெய்யை ஊற்றி மாலை நேரத்தில் வெண்மை நிற சங்குகள் ஒலிக்க விளக்கேற்றி மகிழ்வான். இதைக் கண்ட பகைவர்கள் அவலம்பட்ட நெஞ்சோடு திரும்புவதுபோல, தலைவியும் அவல நெஞ்சோடு திரும்பும் சூழலை பகற்குறி வந்து நீங்கும் தலைமகன் போக்கைக் கண்டித்து, தோழி சொல்லியச் செய்தியே இதற்கு சான்றாக அமைந்துள்ளது.

மாலைப்பொழுதில் மனைகள்தோறும் விளக்கேற்றுவது நமது மரபாகும். மாலை நேரங்களில் தம் கையே விளக்கேற்றும் கருவியாகக் கொண்டு அதில் நெய்யை வார்த்து ஏற்றிய விளக்குகளால் இருள் விலகி இல்லங்கள் ஒளிர்ந்ததை,

**“கயல்ஏர் உண்கண் கனங்குழை மகளிர்
கைபுனை ஆக நெய்பெய்து மாட்டிய
சுடர்துயர் எடுப்பும் புன்கண் மாலை”⁷¹**

என்ற குறுந்தொகை பாடலடிகள் மூலம் மாலை நேரங்களில் பாவை விளக்குகள் ஏற்றி வழிபட்டதை விளக்குகிறது.

நெடுநல்வாடையில் விளக்கேற்றும் வழிபாடு

மாலை நேரத்தில் விளக்கு ஏற்றி வழிபாடு செய்யும் முறையைப் பற்றி நெடுநல்வாடையில்,

“அவ்வித ழவிழ்பதங் கமழப் பொழுதறிந்து
 இரும்புசெய் விளக்கின் ஈந்திரிக் கொளீஇ
 நெல்லு மலருந் தூஉய்க் கைதொழுது
 மல்லல் ஆவணம் மாலை அயர”⁷²

மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரர் பாடிய வரிகளில் பிச்சிப்பூக்கள் மலர்வது மாலைப் பொழுதில் தான். அம்மாலைப் பொழுதறிந்து மகளிர்கள் கைகளில் இரும்பால் செய்யப்பட்ட விளக்கில் திரியினை வைத்து விளக்கேற்றி, அத்துடன் நெல்லும் மலரும் தூவி கைகளைக் கூப்பி வணங்கி மாலைப்பொழுதைத் தெய்வமாக நினைத்து வரவேற்ற செய்தியை விளக்குகிறது. மேலும் மண், இரும்பு, செம்பு, பித்தளை போன்றவற்றால் விளக்குகள் செய்து அதனை தெய்வத்திற்கு மட்டுமின்றி பல சடங்குகளிலும் தீபமேற்றி வழிபட்டதை விளக்குகிறது.

இறைவனை நீராலும் மலராலும் வழிபடல்

இறைவனை வழிபடுவதற்கு விலை உயர்ந்த நறுமணம் மிக்கத் திரவியங்கள், நவதானியங்கள் ஆகியப் பொருட்கள் இல்லாவிட்டாலும், தங்களின் பொருளாதாரச் சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப எளிதில் கிடைக்கக் கூடிய தூய்மையான பொருள்களான நீர் (புனித கங்கை நீர் உள்ளிட்ட) மற்றும் இறைவனுக்கென்று சில பூசை மலர்களைக் கொண்டும் நல்ல எண்ணங்களுடன், காணும் இடமெல்லாம் அருள்பாளித்துக் கொண்டிருக்கும் ஈசனை நாம் வணங்கி வழிபாடு செய்யலாம். இல்லையேல் வறுமையில் வாடுவோர்க்கு நம்மால் இயன்றளவு உதவி செய்து வாழ்தலே மிகப் பெரிய புண்ணியமாகும். இத்தகைய எளிமையான வழிபாட்டு முறையையே இறைவன் ஏற்றுக்கொள்வார். இதுவே இறைவனை சென்றடையும் வழி என்று அறியாமல் உழன்று போகின்றார்களே என்பதை,

“புண்ணியம் செய்வார்க்குப் பூவுண்டு நீருண்டு
 அண்ணல் அது கண்டருள் புரியா நிற்கும்
 எண்ணிலி பாவிகள் எம் இறை ஈசனை
 நண்ணறி யாமல் நழுவு கின்றாரே”⁷³

என்ற திருமூலர் இயற்றிய வரிகளில் புண்ணியம் செய்பவர்க்கு எத்தகை மோட்சம் கிடைக்குமோ அத்தகைய மோட்சத்தை பெற நீராலும் மலராலும் வழிபட்டால் இறைவனின் அருளைப் பெறலாம் என்கிறார்.

புண்ணியம் நல்கும் நீர்ப்பந்தல்

உலகில் வாழும் அனைத்து உயிரினங்களுக்கும் நீர் என்பது வாழ்வாதாரங்களில் இன்றியமையாதது. இதனை, வள்ளுவரும் ‘நீரின்றி அமையாது உலகு’ என்ற குறளின் வழி விளக்கம் தந்துள்ளார். நீரிலும் தூய்மையான நீர் கிடைப்பது என்பது மிகப்பெரிய கொடையாகும். அத்தகைய நீரைக் கொண்டு மக்களின் தாகத்தைத் தணிக்க நம் முன்னோர்கள் சாந்தி நிலையங்களை அமைத்து வீதியில் போகின்றவர்களின் தாகம் தீர்த்தப் புண்ணியம் மிகப்பெரியது. அதனைப் பின்பற்றி காலம் காலமாக நீரின் தேவையானது கோடைக் காலத்தில் அதிகரிக்கத் தொடங்கியது. அதனால் கோடைக்காலமான பங்குனி, சித்திரை, வைகாசி ஆகிய மாதங்களில் சாலைகளில் செல்லும் மக்களின் தாகம் தணிக்க தற்போது வரை நீர்ப்பந்தல் மற்றும் மோர்ப் பந்தல், பானகம் என்று பலவகைகளில் ஆங்காங்கு அமைத்து வழங்கி வருகின்றனர். இத்தகைய செயல்களால் நம் மனதில் நல்ல எண்ணங்கள் உருவாவதோடு, பக்தியின் அடிப்படையில் காணும்போது புண்ணியமும் நம்மை வந்து சேரும் என்பதே இதன் தத்துவமாகும்.

இறைவனின் வழிபாட்டில் அபிசேகமும் அன்னதானம்

இறைவனைப் போற்றும் வழிபாடுகளில் ‘எழுபதுக்கும் மேற்பட்ட அபிசேக முறைகள் வழக்கத்தில் உள்ளன. அவை பல கோயில் அபிசேகத்தின் வழி அறியஇயலும். அபிசேகப் பொருள் ஒவ்வொன்றின் அளவு, தயாரிக்கும் முறையோடு அந்த அபிசேகப் பொருளைக் கொண்டு இறைவனை வணங்குவதால் நாம் பல நற்பலனை அடையலாம். உண்மையான பக்தியோடும் உள்ளன்போடும் பகவானை வழிபட்டாலும் கூட, அதற்குரிய நிவேதனங்களை செய்து கொண்டு வழிபடும்போது இறைவன் பொன்போல் ஒளிர்விட்டு அருள்பாலிப்பார். அத்தகைய நிலையில் விளக்கை ஏற்றியும் நான்கு திசைக்குப் புகைக்காட்டியும் வழிபடும் போது துன்பங்கள்

யாவற்றையும் நீக்கி தொழுகின்றவர்க்கு இவ்வுலக இன்பமும் மறுமையுலக முக்தியும் கிட்டும் என்பதை,

“அன்புடனே நின்றமுதமும் ஏற்றியே
பொன்செய் விளக்கும் புகைதீபம் திசைதொறும்
துன்பம் அகற்றித் தொழுவார் நினையுங்கால்
இன்புடனே வந்தெய்திடும் முத்தியே”⁷⁴

என்ற திருமூலர் பாடிய வரிகள் மெய்ப்பிக்கின்றன. பழங்காலத்தில் தீபமும் புகையும் தான் வழிபாட்டுக்கு உகந்ததாக இருந்தது. மக்கள் சூடம் ஏற்றி வழிபடும் முறை தற்போது பல திருக்கோயில்களில் இல்லை. தெய்வத்தை தரிசிக்க மட்டுமே அனுமதிக்கப்படுகிறது. இதனை பெரிய திருத்தலங்களிலும் உள்ளே கற்பூரம் ஏற்றக் கூடாது என்ற வாசங்கள் சுவர்களிலோ அல்லது பாதாகைகளிலிலோ எழுதப்பட்டிருப்பதைக் காணமுடிகிறது.

பாவை வழிபாடு

சங்க காலத்தில் பாவை வழிபாடு என்ற வழிபாட்டு நிகழ்வுகள் நடைபெற்றுள்ளதை அகநானூறு பாடலில்,

“தைஇ நின்ற தண் பெயல் கடை நாள்..
வண்டற் பாவை உணர் துறைத் தரீஇத்
திருநுதற் மகளில் குரவை அயரும்”⁷⁵

என்ற மதுரை மருதன் இளநாகனார் வரிகளில் தை மாதங்களில் மழைப் பருவத்தின் கடைசி நாட்களில் மகளிர் இடையில் பொற்காசுகளை அணிந்திருப்பர். தாங்கள் செய்து விளையாடிய வண்டல் மண் பாவை பொம்மையை, கொம்பு ஊதும் ஓசையுடன், நீர் உண்ணும் துறைக்குக் கொண்டு வருவர். அங்கே வைத்துக் குலவை ஒலி எழுப்பிக் கொண்டு குரவை ஆடி மகிழ்வர். இந்நிகழ்வே பண்டைய பாவை வழிபாடாகப் போற்றப்பட்டதை இப்பாடல் வரிகளால் அறியமுடிகிறது. இவ்வழிபாடுகள் பிற்காலத்தில் பாவை வழிபாடு, பாவை நோன்பு என மாற்றம் பெற்றுள்ளது. இதன் மரபாக திருப்பாவை, திருவெம்பாவை ஆகிய பக்தி இலக்கியங்கள் வழி புத்துயிர் பெற்றுள்ளது.

கொல்லிப் பாவை வழிபாடு

கொல்லிப்பாவையின் தன்மை குறித்து கூறும்போது, கொல்லித் தெய்வத்தைக் காண்போர் மயங்கி வீழ்ந்து உயிர் விடுவர் என்றும் முன் வருவோரை நகைத்தே இது கொன்று விடும் என்று சங்க இலக்கிய நூல்களான நற்றிணையில்,

“தேன் உடை நெடுவரைத் தெய்வம் எழுதிய

வினைமான் பாவை அன்னோள்

கொலை சூழ்ந்தனளால் நோகோ யானே”⁷⁶

என்று குறிப்பிடுகின்றன. நாமக்கல் மாவட்ட எல்லைக்குட்பட்ட கொல்லிமலைப் பகுதியில் அச்சுறுத்தும் குணம் கொண்ட இப்பாவையினைப் பார்த்தவர் மயங்கி விழுந்து உயிரை விடுவர் என்கிறது. இயற்கையின் சீற்றங்கள் காரணமாகப் பல்வேறு இன்னல்கள் உண்டாயினும், அத்தெய்வம் தன் நிலையிலிருந்து மாறாதத் தன்மையை,

“செவ்வோர்ப் பலவின் பயங்கொழு கொல்லித்

தெய்வம் காக்கும் தீது நிர் நெடுங்கோட்டு

அவ்வெள் அருவிக் குடவரை அகத்துக்

கால்பொருது இடிப்பினும் கதழ் உறை கடுகினும்”

உரும் உடன்று எரியினும் ஊர்பல தோன்றினும்

பெருநிலம் கிளரினும் திருநல உருவின்

மாறா இயற்கைப் பாவையின்.....”⁷⁷

என்ற பரணர் இயற்றிய நற்றிணைப் பாடல்களில் கொல்லித் தெய்வம் என்பவை காக்கின்ற தெய்வமாகும். அத்தெய்வம் வேர்கள் நிறைந்துள்ள பலா மரங்களும், தீமைகள் நிகழாத உயர்ந்த மலைகளிலிருந்து வீழும் வெள்ளருவின் மேற்குப் பக்க மலைகளில் காற்று வேகமாக மோதி, இடி முழக்கத்துடன் சேர்ந்து இடித்து எரித்தாலும், அதிக மழை பொழிந்தாலும், கேடுகள் பல நிகழ்ந்தாலும், அந்த பெருநிலப் பகுதியே மேலெழுந்தாலும் தனது அழகிய உருவம் அழியாது நிற்பதே கொல்லிப்பாவை என்கிறார்.

தவ்வை வழிபாடு

“சங்க இலக்கியங்கள் காட்டும் பெண் தெய்வ வழிபாடுகளில் தவ்வை வழிபாடும் ஒன்று. கோயில் சிற்பங்களில் பொதிந்துள்ளதைக் பெருவயிறும் பரந்த சரிந்த கொங்கைகளுடன் இன்றைய சிற்பங்களில் காட்சித் தருபவள் தவ்வையே. சங்கத் தமிழர்களின் நனி சிறந்த நாகரீகத்தை உலகிற்குப் பறைச் சாற்றிக் கொண்டிருப்பது திருக்குறள். அத்திருக்குறளே தவ்வை என்னும் சக்தி வழிபாட்டை எமக்கு எடுத்துச் சொல்கிறது. திருக்குறளுக்கு உரையெழுதியோர் திருமகளின் தமக்கையாகத் தவ்வையைக் கூறுகின்றார்.”⁷⁸ இக்கருத்தானது ‘சங்க இலக்கியத்தில் சக்தி வழிபாடு’ என்ற இதழின் வழி அறியமுடிகிறது.

வள்ளுவரும் தவ்வை வழிபாடு பற்றி ‘அழுக்காறாமை’ என்னும் அதிகாரத்தில்,

“அவ்வித்து அழுக்காறு உடையானைச் செய்யவள்
தவ்வைக் காட்டி விடும்”⁷⁹

எனும் குறள் வழி தவ்வை வழிபாட்டை விளக்குகிறார். மேலும் ‘ஆள்வினை உடைமை’ என்ற அதிகாரத்தில் ‘மாமுகடி’(குறள்:62:7) என்ற பெயராலும் அழைத்துள்ளதை அறியலாகிறது.

“தவ்வை பல்லவர் காலத்தில் பயிர்த்தொழிலின் தெய்வமாகவும் நந்திவர்மனின் குலதெய்வமாகவும் வழிபட்டதை கல்வெட்டுகள் காட்டுகின்றன. இவ்வம்மையே திருமுருகாற்றுப்படையில் மூத்தவள் எனும் கருத்தில் ‘பழையோள்’ (திருமுருகு:265) என்று அழைக்கப்படுகிறாள். மூத்த தேவியை மூதேவி என்றும் ஜேஷ்டை எனவும் சொல்கிறோம். ‘வடதிருப்பரங்குன்றத்து குடவரைக் கருவறையில் இளமை எழிற்கோலத்தில் ஜேஷ்டையும் வலப்புறம் மகன் நந்திகேசவரனும் இடப்புறம் மகள் அக்னி மாதாவும் மேடை ஒன்றில் அமர்ந்திருப்பதாக டாக்டர் இரா. கலைக்கோவன் அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார்.”⁸⁰

சங்க இலக்கியங்களில் அந்தணரும் வேள்வியும்

சங்க இலக்கியங்களில் அந்தணர்களின் பங்களிப்பு முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்தன. அந்தணர் எனும் ஆரியர்களின் வருகைக்குப் பின்னரே பல்வெறு

சடங்கு முறைகளில் வேள்வி வழிபாடுகளும் தோற்றம் பெற்றன. ஆரியர்களின் பூர்விகம் மத்திய ஆசியாவாகும். இவர்களின் தொழில் கால்நடை வளர்ப்பு ஆகும். சிந்துவெளி நாகரீகத்திற்கு முன்பே இமய மலையில் உள்ள கைபர் போலன் கணவாயின் வழியாக இந்தியாவிற்குள் நுழைந்தனர். பின் ஆரியப் படையெடுப்பின் போது இந்தியா முழுவதும் இவர்கள் பரவினர். பல்வேறு மடங்கள், கோயில்கள், குருசேத்திரங்களின் வாயிலாக தங்கள் பங்களிப்பை நிலை நிறுத்தி சமூகத்தில் உயர்ந்த நிலையை எட்டியுள்ளனர். இன்று அந்தணர்களின் பங்களிப்பானது கோயில் விழாக்கள், பொது விழாக்கள், குடும்ப விழாக்கள் ஆகிய எல்லா இடங்களிலும் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்ததைக் காணமுடிகிறது. அத்தகைய அந்தணர்களின் வாழ்வியலில் விழாக்களும் வேள்வி வழிபாடுகளும் எத்தகைய முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்தன என்பதை இலக்கிய நூல்கள் வழிக் காணலாம்.

தொல்காப்பியம் கூறும் அந்தணர் கடமை

தொல்காப்பியர் தம் இலக்கண நூலில் அந்தணர்க்குரிய கடமைகளை பற்றி கூறியுள்ளார். அச்சிறப்பை, ‘அறுவகைப் பட்ட பார்பனப் பக்கமும்’- என்ற தொல்காப்பிய வரிகளின் மூலம் விளக்கம் தருகிறார். அதுமற்றுமின்றி சங்கச் செய்யுள்களிலும் மறையவர்களின் (அந்தணர்கள்) வாழ்க்கை முறை, வேதவேள்விகள் பற்றியக் குறிப்புகளும் அதிகம் காணப்படுகின்றன. மேலும் அந்தணர்கள் உரியவைப் பற்றி தொல்காப்பியத்தில்,

“நூலே கரகம் முக்கோல் மணையே

ஆயும் காலை அந்தணர்க்கு உரிய”⁸¹

இந்நூற்பாவில் மூலம் அந்தணர்கள் என்பவர்கள் முப்புரிநூல், கரகம் என்னும் சிறிய கமண்டலம், முக்கோல், அமர்வதற்கான இருக்கை ஆகியன அந்தணர்களுக்கு உரியவையாக வடிவமைத்துள்ளார். ஐயர் என்பது பார்பனரைக் குறிக்கும் தமிழ்ச் சொல் அல்ல. ஐயர் என்றால் உயர்ந்தவர், வியக்கத்தக்கவர், தலைவர், சமூகத் தலைவர் என்று பொருளைச் சுட்டும் என்கிறது தொல்காப்பியம். இதனை,

**“பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர்
ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப”⁸²**

மேலும் பார்ப்பனர் என்றால் பிராமணர், சங்க காலத்தில் நிமித்தம் பார்ப்பதையே பிழைப்பாகக் கொண்டோரே பார்ப்பார் என்றும் அழைக்கப்பட்டுள்ளனர்.

அந்தணர் என்பதன் பொருளும் வகைபாடும்

ஒரு நாட்டை ஆளும் மன்னர்களுக்குக் கொடுக்கப்படுகின்ற மதிப்பையும், மரியாதையையும் சங்ககால மக்கள் அந்தணர்களுக்கும் வழங்கி பெருமைப்படுத்தியுள்ளனர். இதில் ‘அந்தணர் =அம்+தன்+அனன்’ என்று பிரிக்க முடிகிறது. இதில் அம் =அழகு; தண் =குளிர்ச்சி; அனன் = கொண்டவன். ஆக அழகும் குளிர்ச்சியையும் கொண்டவன், வெம்மை இல்லாதவன் என்ற பொருளிலும் வருகிறது. அத்தகைய பெருமையைக் கொண்டவர்களாகத் திகழ்ந்த அந்தணர்களின் வாழ்வியலை எடுத்துகாட்டுவதாகும்.

அந்தணர்களின் வகைபாடுகள்

ஆரியர்கள் பல்வேறு குலமரபுகளைக் கொண்டுள்ளனர். அவற்றில் கௌணிய கோத்திரத்தாரும், வடமகோத்திரத்தாரும் அக்காலத்தில் இருந்துள்ளனர். மேலும் வடமவண்ணக்கண் பேரிசாத்தனார் போன்றவர்களும் மறையவர் குலத்தைச் சேர்ந்தப் புலவர்களாகவும் சங்ககாலத்தில் இருந்துள்ளனர். பூஞ்சாற்றூரில் கௌணிய மரபில் பிறந்த விண்ணந்தாயனை ஆவூர் மூலங்கிழார் பெரிதும் பாராட்டி புகழ்ந்துள்ள செய்தியைப் புறநானூறு கூறுகிறது.

வேதவேள்விகளின் பிரிவுகள்

ஆரியர்கள் சைவ வேதங்களை நான்கு வகையாகப் பகுத்துள்ளனர். அவை ரிக் வேதம், யசூர் வேதம், சாம வேதம், அதர்வண வேதம் ஆகிய நான்கு வேதங்களுக்கும் உரிய அங்கங்கள் ஆறாக வகைப்படுத்தியுள்ளனர். மேலும் வேதவேள்விகளை மூன்று பிரிவாகப் பிரித்துள்ளனர். அவற்றுள் ஒவ்வொன்றிலும் ஏழு பிரிவுகளும் அடங்கியுள்ளன. அவ்வேள்விகளைச்

செய்யும் அந்தணர்கள் கலைமானின் உறுப்புத்தோலை அணிந்து கொள்வதும், மூவகைப் பசுக்களையும் பலியிட்டு வந்ததும், பிறவும் விளக்கிக் கூறப்பட்டுள்ளதை,

“கேள்வியுள் கிளந்த ஆசான் உரையும்
படி நிலை வேள்வியுள் பற்றி ஆடு கொளலும்
புகழ் இயைந்து இசை மறை உறு கனல் முறை மூட்டித்
திகழ் ஒளி ஒண் சுடர் வளப்பாடு கொளலும்”⁸³

என்ற பரிபாடல்-கீரந்தையாரின் பாடல்கள் வழி அந்தணர்களின் சிறப்பைப் பற்றி பல்வேறு செய்திகளை விளக்குகிறது. பார்ப்பனர்கள் வளர்க்கும் வேள்விகள் மூன்று வகைப்படும். அவை நாற்சதுர வடிவம் - (ஆகவனீயம்), முச்சதுர வடிவம் (தக்கிணாக்கினி), வில் வடிவம் (காருகபத்தி) ஆகிய மூன்றும் கூறுவது 1.வேதத்தை வழங்குவது, 2. தேவர்களுக்குத் தட்சணை அளிப்பது, 3. பூவுலகைக் காப்பது போன்ற தத்துவத்தின் அடிப்படையில் வேள்விகள் வளர்க்கப்பட்டுள்ளன. இதனை நக்கீரர்,

“மூன்று வகைக் குறித்த முத்தீச் செல்வத்து
இருபிறப் பாள்”⁸⁴

என்ற திருமுருகாற்றுப்படை நூல் வழி மூன்று வகையான வேள்விகள் நடைபெற்றதை அறிய முடிகிறது. இதனை புறநானூறு பாடலும்,

“சிறுதலை நவ்விப் பெருங்கண் மாப்பிணை
அந்தி யந்தணர் அருட்கட னிறுக்கும்
முத்தீ விளக்கிற் றுஞ்சும்”⁸⁵

என்ற வரிகளால் மெய்ப்பிக்கிறது. மாலை நேரத்தில் இயல்பாக வயலில் மலர்ந்துள்ள தாமரை மலர்க்குச் செந்தீ உவமையாகக் கூறப்பட்டச் செய்தியைப் புறநானூறு பாடலொன்றில்,

“செறுவிற் பூத்த சேயிதழ்த் தாமரை
அறுதொழி லாளர் அறம்புரிந் தெடுத்த
தீயொடு விளக்கும் நாடன்”⁸⁶

என்ற எருக்காட்டுர்த் தாயங்கண்ணனார் வரிகளும் செந்தீ வேள்விக்கு மாலையில் மலரும் தாமரைக்கு ஒப்பாகக் கூறுகிறார். அதுபோன்று வேள்வி வளர்க்கும்போது அந்தணர்கள் ஓதும் வேதத்தின் ஒலியை, வண்டுகள் ரீங்காரம் இடும் ஒலிக்கு ஒப்பாகக் கூறுகிறது மதுரைக்காஞ்சி,

“போதுபிணி விட்ட கமழ்நறும் பொய்கைத்
தாதுண் தும்பி போதுமுரண் றாங்கு
ஓதல் அந்தணர் வேதம் பாட”⁸⁷

என்கிற மாங்குடி மருதனார் பாடல்களில் அந்தணர்கள் ஓதும் வேதங்களின் ஒளிக்கு வண்டுகளின் ரீங்காரத்தை ஒப்புமைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

வேள்வியின் சிறப்பு

ஒரு அந்தணர் வளர்க்கும் வேள்வி எத்தகைய சிறப்புடையது என்பதை பதிற்றுப்பத்து நூலில்,

“வேள்வியில் கடவுள் அருந்தினை வேள்வி
உயர்நிலை உலகத்து ஐயர் இன்புறுத்தினை”⁸⁸

என்ற கபிலரின் பாடல்கள் மூலம் ஒரு நாட்டு மன்னன் பகை நாட்டுடன் போரிட்டு வெற்றி பெறும்போது களவேள்வியைச் செய்வது இயல்பு. அத்தகைய களவேள்வியைச் செய்து கடவுளை (வெற்றித்திருவை) மகிழ்ச் செய்தான். மேலும் கடவுளைப் பலியை ஏற்கச் செய்து அகம் மகிழ்ந்தான், வீரர் உலகத்தில் வாழும் மகாவீரனாக மன்னன் செயல்பட்டான் என்கிறது.

விழாவும் வேள்வியும்

ஒரு நாட்டில் விழா நடைபெறுவதாயின் அந்நாட்டு மக்கள் மிகுந்த ஆரவாரத்தோடும் மகிழ்வோடும் கொண்டாடி மகிழ்வது வழக்கமாகும். அவ்வாறு போருக்குச் செல்லும் முன் வேள்விகள் நடத்தி விழாக் கொண்டாடியதும், அவ்விழாவில் வணங்கப்பெறும் கடவுளிடம் விழாக்கள் சிறப்பாக நடைபெற்று முடியவும், போரும் வெற்றிகரமாக முடியவும் இவ்வேள்விகள் நடைபெற்றதைப் புறநானூறு விவரிக்கிறது.

“விழவு மேம்பட்ட நற்போர்

முழவுத்தேர் ளென்னையைக் காணா வூங்கே”⁸⁹

என்ற ஓளவையாரின் வரிகளில் வேள்வியின் சிறப்பு, விழாவின் நிகழ்வு, மக்களின் மகிழ்ச்சி, போரின் தன்மை ஆகிய செய்திகளை விளக்குகிறது.

மணவிழாவும் வேள்வியும்

சங்க காலம் முதல் தற்காலம் வரை மணவிழா நடைபெறும்போது, இருமனங்களின் சேர்க்கையே திருமணம் என்கிறார்கள் பெரியோர்கள். அத்தகைய மணவிழாவில் பெரியோர்களின் முன்னிலையில், அக்னி தேவனை சாட்சியாகக் கொண்டு அந்தணர்களால் வளர்க்கப்படும் வேள்விகள் முன் ஒதப்படுகின்ற வேத மந்திரங்களில் போற்றப்படும் வாழ்த்தொலிகளின் வழி மணமகன், மணமகள் என இருவரும் வேள்வியை வலம் வந்து திருமணம் இனிதே நிறைவேறியதை,

“மாதர்கொள் மான் நோக்கின் மடந்தைத் தன்துணையாக

ஓதடை அந்தணன் ளரிவலம் செய்வான் போல்

ஆய்தூவி அன்னம் தன் அணிநடைப் பெடையோடு”⁹⁰

என்ற கலித்தொகை - மருதன் இளநாகனார் வரிகளில் அந்தணன் மணபந்தலில் தன் மனைவியுடன் தீ வலம் வருவதைப் போல், ஆண் அன்னம் பெண் அன்னத்துடன் பொய்கையில் தாமரை மலரைச் சூழ வந்து தன் மகிழ்வை வெளிப்படுத்தி நின்றதை உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

அந்தணர்களின் சிறப்பு

சங்க காலத்தில் வேதபிராமணர்கள் மிகவும் உயர்ந்த நிலையில் வைத்துப் போற்றப்பட்டனர். அவர்களை அ) புரிநூல் மார்பன் ஆ) இருபிறப்பாளர் இ) மறைகாப்பாளர் எனக் குறித்துள்ளனர். மேலும் கபிலர் இவர்களை ‘புலனமுக கற்ற அந்தணாளன்’ என்று பாராட்டியுள்ளார். இதனை புறநானூறும்,

“ஆர்புனை தெரியல்நும் முன்னோ ரெல்லாம்

பார்ப்பார் நோவன செய்யலர்”⁹¹

இவ்வரிகளில் வழி தாமப்பல் கண்ணனார் அவர்கள் மன்னர்களும், பார்ப்பணர்களும் துன்பம் உண்டாகும் செயலைச் செய்ய அஞ்சினார்கள் எனக் கூறுகிறது.

கபிலர் கூறும் அந்தணர் வாழ்வியல்

இலக்கியங்கள் போற்றும் சங்ககால நூல்கள் மூலம் கபிலர் பெருமான் சேரமான் செல்வக்கடுக்கோ வாழியாதனை, ‘பார்ப்பார்க் கல்லது பணி பறியலையே’ என்று பாராட்டுகிறார். பார்ப்பணர்களின் வருகைக்காக மன்னர்களின் கதவுகள் என்றுமே திறந்திருக்கும் என்பதை,

“பொருநர்க் காயினும் புலவர்க் காயினும்
அருமறை நாவின் அந்தணர்க் காயினும்
கடவுண் மால்வரை கண்விடுத் தன்ன
அடையா வாயிலவ னருங்கடை குறுகிச்”⁹²

என்கிற சிறுபாணாற்றுப்படை - நத்தத்தனார் வரிகளில் மன்னர்களின் கொடைச் சிறப்பையும், பார்ப்பணர்களின் பண்பையும் விளக்குகிறது.

சேரமான் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் வேள்வித் தீயை வளர்ப்பதினால் கடவுளின் பூரண அருளைப் பெற வைப்பதிலும், உயர்நிலையை உடையவரும், கேள்வி ஞானத்தில் உயர்ந்து விளங்கும் ஐயரை இன்பம் அடையச் செய்தார் அம்மன்னன் எனக் கபிலர் மன்னனின் பெருமையைப் பேசுகிறார். மேலும் அ) பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவன் பாலைக் கௌதமனாரைத் துணையாகக் கொண்டு பத்து விதமான பெரிய வேள்விகளை செய்து முடித்தான் என்கிறார். ஆ) பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் ‘வைதிக வொழுக்கத்தில் சிறந்திருந்தான்’ (புறம்-26) என விளக்கம் தருகிறார்.

மன்னர்கள் வழங்கும் பரிசுகள்

மன்னர்கள் நான்மறை வேதம் ஓதும் அந்தணர்களுக்கு பொன்னையும், பொருளையும் அள்ளி வழங்கினார்கள். இதில் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி என்ற பாண்டிய மன்னன் கொற்கைக்கிழான், நற்கொற்றன்

என்பவர்க்குப் பாகனூர்க் கூற்றத்துக்கண் என்ற ஒரு ஊரைத் தானமாகக் கொடுத்தான் என ‘வேள்விக் குடிச்செப்பேடு’ கூறுகிறது. பாண்டிய மன்னன் செய்த வேள்விகள் எண்ணில் அடங்காதவையாகும். அதனாலே அவன் ‘பல்யாக சாலை’ என்ற அடைமொழி வழங்கப்பெற்றது. இக்கூற்றை,

“நற்பனுவல் நால்வே தத்து
அருஞ்சீர்த்திப் பெருங்கண்ணுறை
நெய்ம்மலி ஆவுதி பொங்கப் பன்மாண்
வீயாச் சிறப்பின் வேள்வி முற்றி
யூபம் நட்ட வியன்களம் பல கொல்”⁹³

என்ற நெட்டிமையார் பாடிய வரிகளின் மூலம் மன்னர்களின் கொடைத்தன்மையை அறியமுடிகிறது.

அந்தணர்கள் பெறும் பரிசில்கள்

சங்ககால மாவலி மன்னன் அந்தணர்களுக்கு அருங்கலன்களை நீருடன் தாரை வார்த்துக் கொடை வழங்கியச் செய்தியை,

“கேள்வி முற்றிய வேள்வி யந்தணர்க்கு
அருங்கலம் நீரோடு சிதறி”⁹⁴

என்ற புறநானூறு - கயமனார் பாடல் நினைவுப்படுத்துகிறது. மேலும் கடுங்கோ வாழியாதன் முற்றம் அந்தணர்க்கு கொடை வழங்கும் போது வார்த்த நீரால் மண் குழைந்த சேறாக மாறியதை, பதிற்றுப்பத்து நூலில்,

“அறம் கரைந்து வயங்கிய நாவிற் பிறங்கிய
உரைசால் வேள்வி முடித்த கேள்வி
அந்தணர் அருங்கலம் ஏற்ப நீர்பட்டு
இருஞ்சேறாடிய மணல்மலி முற்றத்து”⁹⁵

என்ற பதிற்றுப்பத்து - கபிலரின் பாடல்களில் மன்னர்கள் வழங்கிய கொடைத்தன்மையின் மேன்மையைப் பறைசாற்றுகிறது.

வள்ளுவர் கூறும் அந்தணர்

உலகில் எல்லா உயிர்களிடத்திலும் அன்பு கொண்டும், செம்மைத் தன்மை அதாவது கோபம் முதலிய கடுங்குணங்கள் இல்லாதிருப்பதும் அறவழியில் நடப்பவனுமே அந்தணன் என்கிறார். இதனை வள்ளுவர்,

**“அந்தணன் என்போன் அறவோன் மற்று எவ்வுயிர்க்கும்
செந்தண்மை பூண்டொழு கலான்”⁹⁶**

என்ற திருக்குறள் மூலம் விளக்கம் தருகிறார். மேலும் சங்க இலக்கியம் தொடங்கி, ஆழ்வார்களின் பாசரங்கள் முதல் சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, நாரதபுராணம், திருக்குறள், சைவத்திருமுறைகள் வரை என எல்லாவற்றிலும் அந்தணர்க்கு விதிக்கப்பட்டக் கடமைகளைக் குறிப்பிடுகிறது. அதில் வேள்வி செய்தல், வேதம் ஒதுதல், உலக நன்மைக்காக இறைவனிடம் வேண்டுதல் என இம்மூன்றும் வலியுறுத்தப்பட்டாலும் அவர்கள் ஆறு தொழில்களையும் செய்யக் கூடியவர்களாவர்.

அந்தணர்களின் ஒழுக்கமும் குணங்களும்

திருமூலர் தம் நூலில் அந்தணர்கள் ஆறு தொழில்களை செய்யக்கூடியவர்கள் என்பதை,

**“அந்தணர் ராவோர் அறுதொழில் பூண்டுளோர்
செந்தழல் ஒம்பிமுப் போதும் நியமம் செய்
தம்தவ நற்கரு மத்துநின் றாங்கிட்டுச்
சந்தியும் ஒதிச் சடங்கறுப் போர்களே”⁹⁷**

என்ற திருமந்திர நூலில் அந்தணர் என்பவர் வேதங்களை ஒதுதல், கற்ற வேதங்களைப் பிறருக்குக் கற்றுக்கொடுத்தல், வேத முறைப்படி யாகம் வளர்த்தல், பிறருக்கு யாகம் செய்யும் முறையை கற்றுக்கொடுத்தல், தானம் கேட்டு வந்தவர்களுக்கு இல்லை என்று செல்லாமல் தானம் தருதல், பிறரிடமிருந்து தானம் பெறுதல் ஆகியவற்றை செய்பவர்களே அந்தணர்கள் ஆவர்.

அந்தணர்கள் என்போர் தூய்மையாக இருத்தல், இறை அருளோடு இருத்தல், அளவாக உணவு உட்கொள்ளல், பொறுமையோடு இருத்தல், நேர்மையுடன் இருத்தல், பொய் பேசாமல் சத்தியத்தைக் காத்தல், சத்தியத்தைக் காக்க வைராக்கியத்தை வளர்த்துக் கொள்ளல். காமத்தை எண்ணாதிருத்தல், களவு (திருட்டு) பற்றி சிந்திக்காமல் இருத்தல், கொலை பாதகம் செய்யாமல் இருத்தல் ஆகிய பத்து குணங்களையும் தானும் அறிந்து கொண்டு, பிறருக்கும் அதனை அறிந்து கொள்ளச் செய்து அதன்வழி நடத்தல் வேண்டும். தான் கடைபிடிக்கும் தவத்திலும், நல்ல காரியங்களைச் செய்தும், கருமங்களிலிருந்து எப்போதும் தவறாமல் நின்று நல்லது தீயது ஆகிய அனைத்து சடங்குகளையும் பிறருக்காகச் செய்து வாழ்பவர்களே அந்தணர்கள் ஆவர்.

அந்தணர்க்கு நிலமளித்தல்

சங்க காலத்தில் பல மன்னர்கள் அந்தணர்களுக்கு ஊர்களையே உரிமையுள்ளதாகக் கொடுத்துள்ளனர். இதில் மலையமான் திருமுடிக்காரி அத்தகைய பெருமைக்குரியவன் ஆவான். அவனுடைய நாட்டைக் கடல் கொள்ள முடியாது. பகைவர்களால் கவரவும் முடியாது. ஏனெனில் நாடு முழுவதுமே அந்தணர்குரியதாக மாறிவிட்டால் இத்தகைய செயல்கள் நடைபெறாது என்பதனை,

“கடல் கொளப் படாஅ உடலுநர் ஊக்கார்
கழல்புனை திருந்தடிக் காரிநின் நாடே
அழல் புறந் தருஉம் அந்தண ரவ்வே”⁹⁸

என்ற புறநானூறு - கபிலரின் பாடல்கள் விவரிக்கின்றன.

மன்னர்களின் போரும் பாதுகாப்பும்

போர் நடைபெறும் காலங்களில் அந்தணர்களைப் பாதுகாத்தருளினர் என்கிறது புறநானூறு(புறம்:9) போர் புரிதல் சமயங்களில் அந்தணர் கொலையும், திருமணமான பெண்டிரின் கருவைச் சிதைத்தல், ஆணின்(பால்தருபசுவின்)முலையை அறுத்தல் போன்ற பரிகாரம் இல்லாத பெரும்பாவங்களாகக் கருதப்பட்டதையும் புறநானூறு தெளிவுப்படுத்துகிறது.

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார், திருமங்கையாழ்வார் கூறும் அந்தணர்

அந்தணர்கள் என்பவர்கள் தினமும் மூன்று முறை நீராடியப் பின் வேள்வியை ஓதும் கடமை உடையவர்கள் என்பதைத் தொண்டரடிப்பொடி ஆழ்வார்,

**“குளித்து மூன்று அனலை ஓம்பும்
குறிக் கொள் அந்தகைமை”⁹⁹**

எனப் பாடுகிறார். இக்கருத்தை அடியொற்றி திருமங்கையாழ்வாரும் தேரமுந்தூர் பாசுரத்தில் தேரமுந்தூரில் வாழும் அந்தணர்கள் எழுப்பிய வேள்விப்புதை ஊர் முழுவதும் பரவி இருந்ததைக் குறிப்பிடுகிறது.

சைவத் திருமுறையில் அந்தணர்கள்

சங்க காலத்தில் அந்தணர்கள் வேள்வி செய்வது ஒரு நாட்டில் முக்கிய நிகழ்வாகக் கருதப்பட்டது. அவ்வேள்வி நடைபெற்றால் நாட்டுக்கும், நாட்டில் வாழும் மக்களுக்கும் நன்மை ஏற்படும் என்று இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. இவற்றில் திருமுலரும் அந்தணர்களின் புகழைப்பற்றி,

**“வசையில் விழுப்பொருள் வானும் நிலனும்
திசையுந் திசைபெறு தேவர் குழாமும்
விசையம் பெருகிய வேதம் முதலாம்
அசைவிலா அந்தணர் ஆகுதி வேட்கிலே”¹⁰⁰**

என்ற திருமந்திர நூலில் சோர்வுப் பற்றி அறியாத அந்தணர்கள் ‘ஹவிஸ்’ என்னும் அவியைச் சொரிந்து வேள்வி செய்தால் மழையும் பொழிந்து மண்ணும், மக்களும் நன்மை அடையும் மற்றும் தேவர்களும் நன்மை அடைவர் என்கிறது. மேலும் இதற்கெல்லாம் முதல் நூலாய்த் திகழும் வேதமும் நிலைபெற்று நிற்கும். அவ்வாறு செய்யாவிட்டால் இத்தகைய நன்மைகள் எதுவும் கிடைக்காது. அதுமட்டுமின்றி மூன்று வகையான வேள்விகளைச் செய்யக் கூடியவர்களும், அரிய வேதத்தை ஓதுகின்ற அந்தணர்கள் மறுமை வாழ்வுகளிலும் நன்மை பயக்க வேண்டி, பிறருக்குக்

கொடுத்து உண்ணும் உன்னதப் பழக்கத்தை மேற்கொள்ளக் கூடியவர்களே அந்தணர்கள் என விவரிக்கிறது.

வேள்வித் தீயில் இறைவன் அருளல்

அந்தணர்கள் வளர்க்கும் வேள்வித் தீயின் உள்ளே நமக்குத் துணையான இறைவன் உறைந்துள்ளான் என்பதை,

**“அணைதுணை அந்தணர் அங்கியுள் அங்கி
அணைதுணை வைத்ததின் உட்பொருளான்”¹⁰¹**

என திருமூலர் பாடிய திருமந்திர நூல்கள் மூலம் வேள்வித் தீயில் இறைவன் சோதி வடிவில் நின்று உலகைக் காத்தருள்வதை இன்றும் திருவண்ணாமலையில் தீப ஒளியாக நின்று மக்களுக்கு அருள்பாளிப்பதைக் காணமுடிகிறது.

அந்தணரை வாழ்த்தும் தேவாரம்

தேவாரத்தில் அமைத்த பாடல்கள் யாவும் சிவனின் பெருமைகளைப் பாடுகின்றன. அத்தகைய பாடல்களில் உலகில் உள்ள மண் முதல் மழை வரை என அனைத்தும் வாழ்க என்கிறது. இதனை,

**“வாழ்க அந்தணர் வானவ ரானினம்
வீழ்க தண்புனல் வேந்தனு மோங்குக
ஆழ்க தீயதெல் லாமர னாமமே
சூழ்க வையக முந்துயர் தீர்கவே”¹⁰²**

என்கிற ஞானசம்பந்தர் பாடலில் அந்தணரை வாழ்வாங்கு வாழ வேண்டும் என வாழ்த்துகிறது. அதில் அந்தணர் வாழ்க, தேவர் வாழ்க, பசுக்கூட்டங்கள் வாழ்க, மழை பொழிக, அதனால் வேந்தன் வாழ்க, தீயவை எல்லாம் அழிக, இவ்வுலக மக்களின் துன்பம் நீங்க வேண்டும் எனவும் வாழ்த்துகிறார். இதில் அந்தணர்கள் வேள்வி செய்வதால் ஆநிறைகள் வளரும், மழை பெய்யும், மன்னனும் மக்களும் வாழ்வார்கள் என்று அந்நாள் முதல் இந்நாள் வரை நம்பிக்கையைக் கடைப்பிடித்து வருகின்றனர்.

சிலப்பதிகாரம் காட்டும் அந்தணர்

புறநானூற்றில் அமைந்த நெட்டிமையார் பாடலில் பசுக்கள் மற்றும் பசு போன்ற இயல்புடைய பார்ப்பனர், பெண்கள், நோயுற்றோர்கள், இறந்த முன்னோர்களுக்கு சடங்கு செய்பவர்கள், குழந்தைப்பேறு இல்லாதவர்கள் ஆகியோர் யாவரும் பாதுகாப்பான இடங்களுக்குச் சென்று விடுங்கள் இங்கே என் அம்பு பாயும் போர் நிகழவிருக்கும் செய்தியை,

“ஆவும் ஆனிரைப் பார்ப்பன
மக்களும் பெண்டிரும்
பிணியுடையீரும்”¹⁰³

எனும் பாடலில் பாண்டியன் பல்யாகச்சாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதியின் அறவழியின் நின்று போரிடும் சிறப்பைச் சுட்டும் விதமாக அமைந்துள்ளது. அதேபோன்று சிலப்பதிகாரத்திலும் கண்ணகி மதுரையை எரிக்கும்போது அக்னி தேவனிடம், பசுக்கள், ஆடு, மாடுகள், அந்தணர்கள், பெண்கள் ஆகிய இவர்களை விடுத்து மற்றதை எரிப்பாயாக என்று ஆணை இடும் தன்மையை நோக்குகையில் அந்தணரும் பசுக்களும் ஒருங்கே கூறப்பட்டுள்ளது.

மும்மாரி பெய்யும் மழை

ஒரு மாதத்தில் மூன்று முறை மழை பெய்வதால் வருடம் முப்போகம் விளையும் என்பர். அன்று மக்கள் இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வை மேற்கொண்டதாலும், இயற்கையைப் பேணிக்காத்தாலும் மாதம் மும்மாரி மழை பெய்து வந்துள்ளது. இதனை,

“வேதம் ஓதிய வேதியர்க்கோர் மழை
நீதி மன்னர் நெறியினுக்கோர் மழை
மாதர் கற்புடைய மங்கையர்க்கோர் மழை
மாதம் மூன்று மழையெனப் பெய்யும்!”¹⁰⁴

என்ற விவேக சிந்தாமணி பாடலில் தெய்வீக வேதத்தை ஓதும் வேதியர்களுக்காக ஒரு மழையும், நீதி நெறி தவறாத மன்னனுக்காக ஒரு

மழையும், கற்புடைய மாதருக்காக ஒரு மழையும் என்று ஒரு மாதத்தில் மூன்று முறை கனமழை பெய்துள்ள காலம் இருந்துள்ளதை எடுத்துரைக்கிறது.

இயற்கை வழிபாட்டின் பயன்கள்

‘எல்லோரும் இன்புற்றிருக்க வேண்டும்’ என்ற நோக்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே அனைத்துக் கோயில்களிலும் வழிபாடுகள், பூசை முறைகள் என நாள்தோறும் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகிறது. இவ்வாறு கோயில் வழிபாடுகள் தவறாது நடைபெறுவதால் தான் நாட்டு மக்கள் நோய்கள் இன்றி, நலமுடன் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றனர் என்ற நம்பிக்கை நிலவுகிறது. நம்பிக்கை தான் வழிபாட்டின் ஆணிவேராகும். நாட்டில் மழை வளம் பெருகவும், களவு, சூது, பொய் முதலிய கொடுமைகள் யாவும் அழிந்து, அறம், மனித நேயம், உறவுகள் யாவும் தழைக்கவே, முன்னோர்களின் மரபு வழியிலும், நம்பிக்கையின் அடிப்படையிலும் வழிபாடுகள் நிகழ்த்தப்படுகின்றன. மனிதன் மனதளவில் கொண்டுள்ள மிகப் பெரிய வாழ்வின் பொக்கிசம் நம்பிக்கை எனலாம். இத்தகைய நன்மைகளைக் கொடுக்கின்ற கோயில் வழிபாட்டை முன்னோர்கள் தம் கண்ட உண்மை அடிப்படையில் வெளியிட்டுள்ளனர். இதன் வழியே திருமூலர் பாடலிலும் சைவப் பயிர்கள் தழைக்கக் கோயில் வழிபாடு செய்யப்படுகிறது. இதில் கோயிலில் வழிபாடு மற்றும் பூசைகள் தடைப்படுவதன் காரணமாக, நாட்டிற்கு ஏற்படும் தீங்குகளைப் பற்றி திருமந்திரப் பாடலொன்று,

“ஆற்ற நோயமிக் கவனி மழை யின்றிப்
போற்றரு மன்னரும் போர்வலி குன்றுவர்
கூற்றுகைத் தான் திருக்கோயில்க ளெல்லாஞ்
சாற்றில் பூசைகள் தப்பிடில் தானே”¹⁰⁵

என்ற பாடல்களில் கூறப்பட்டச் செய்திகளைப் போலவே அகநானூறு பாடல்களும் வழிபாட்டின் மகத்துவத்தைக் குறிப்பிடுகிறது.

தொகுப்புரை

பண்டைய தமிழகமெங்கும் விழாக்கள் பலவித வினோதங்களுடன் கொண்டாடப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் விழாக்கள் பஞ்சமில்லாமல் நடைபெற்றதையும் காணமுடிகிறது. தெய்வ வழிபாடுக்குரிய விழாக்கள் பெரும்பாலும் இயற்கை சார்ந்தே நிகழ்ந்துள்ளன. இவ்விழாக்களின்போது பாட்டும் கூத்தும் விருந்துகளுடன் நிறைந்து மக்களை மகிழ்ச்சிக்கடலில் திழைக்க வைத்தன.

இயற்கையில் ஆரம்பமாகிய வழிபாடுகள் தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்பே ஆதிகால இறை வழிபாட்டில் தோற்றம், பண்டையத் தமிழின் இயற்கை வழிபாடு, ஆதிகால இறை வழிபாடு, ஐம்பூதங்களின் வழி விழாவும் வழிபாடும், சூரிய வழிபாட்டு முறைகள், பூமி வழிபாட்டு முறைகள், நிலவு வழிபாட்டுகள் முறைகள், மரம் சார்ந்த வழிபாட்டு முறைகள், நவக்கிரக வழிபாடுகள், அந்தணர்களின் வேள்வி வழிபாடுகள், இயற்கை வழிபாட்டின் பயன்கள் ஆகியவற்றை சிறப்பிக்கும் ஒரு தொகுப்பாக அமைந்துள்ளன.

மேற்குறிப்பிட்ட வழிபாடுகள் யாவும் இயற்கையைப் போற்றியதாலும், இயற்கையோடு வாழ்ந்ததாலும் நாம் பெருந்துன்பங்கள் இன்றி நம் முன்னோர்கள் தங்களின் பெருவாழ்வை நோய்நொடியின்றி வாழ்ந்து கழித்துள்ளனர். இருப்பினும் அதன் மரபுகளோடு சில மாற்றங்களின் அடிப்படையில் சமயம் சார்ந்த விழாக்களாகத் தற்போது மாற்றம் பெற்று வழிபாடுகள் நிகழ்ந்து வருகின்றன. அவ்வழிபாடுகள் தொடர்ந்தாலும் நாம் இயற்கைக்கு செய்யும் அநீதிகள் சொல்லில் அடக்க முடியாத அளவில் நிகழ்த்தி வருகின்றோம். அதன் பிரதிபலனாகத் தான் பூமித் தாய் தனக்கு நடக்கும் அநீதிகளைப் பொறுக்க முடியாமல் பூகம்பமாகவும், கடல் அன்னையான நீரை மாசுப்படுத்துவதால் தான் 'சுனாமி' என்ற பெயரின் வழி கொடூரமான தன் சீற்றத்தைக் காண்பித்துள்ளது.

அக்காலத்தில் மாதம் மும்மாரி பொழிந்து உழவுத் தொழில் சிறப்பாக நடைபெற வருணபகவான் உதவியுள்ளார். ஆனால் தற்கால மனித இடம் தங்களின் பொருளாதாரத்தைப் பெருக்குவதற்காக விண்ணையும், மண்ணையும், காற்றையும் மாசுப்படுத்தியும், அழித்தும் வருவதால் தான் மென்மையான

மற்றும் தூய்மையான காற்று தற்போது சூறாவளி காற்றாகவும், அதுமட்டுமின்றி வருணபகவானும் மக்களை அழிக்கும் வகையில் மழை வளத்தை அதிகமாகக் கொடுத்தும், மழையைக் கொடுக்காமலும் தன் கோரத்தாண்டவத்தை நிகழ்த்தி வருகிறார். இத்தகைய இன்னல்களை இயற்கை நமக்கு அளித்து வருகிறது. அந்த இன்னலைப் போக்க வேண்டுமாயின் பழங்கால வாழ்க்கை முறையான இயற்கையோடு இணைந்த வாழ்வை மனிதன் வாழத் தொடங்க வேண்டும். 'நோயற்ற வாழ்வே குறைவற்ற செல்வம்' என்ற சான்றோரின் கூற்றுப்படி நம் வாழ்வு நோய்நொடி அற்ற நிம்மதியான மகிழ்ச்சிக்குரிய வாழ்வை வாழ பின்பற்ற வேண்டிய வழிமுறைகளைத் தான் இவ்வாய்வு சான்றோடு எடுத்துரைக்கிறது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. திருவள்ளுவர் - திருக்குறள் எண்:1
2. கபிலர் - குறுந்தொகை - பா:எ:87
3. சு.ச. இராமசாமி புலவர் - தொகையகராதி - பக்:197
4. ந.சி. கந்தையா பிள்ளை - செந்தமிழ் அகராதி - பக்:699
5. தொல்காப்பியர் - தொல்காப்பியம் (பொருளதிகாரம்) - நூற்பா:415
6. சமணமுனிவர்கள் - நாலடியார் - பா.எ:309
7. குன்றக்குடி அடிகளார் - நூல் வரிசை:11, பக்:58
8. கலைக்களஞ்சியம் - தொகுதி - 6, பக்:451
9. கலைக்களஞ்சியம் - தொகுதி - 6, பக்:515
10. சிலப்பதிகாரம் - காதை:940
11. ந.ரா. முருகவேல் - தமிழர் வழிபாடு - பக்:1
12. திருநாவுக்கரசர் - தேவாரம் -தனித்திருக் குறுந்தொகை, பக்.எண்:7
13. மாணிக்கவாசகர் - திருவாசகம் - பா.எ:235
14. வள்ளலார் - திருவருட்பா - பா.எண்: 5801
15. தொல்காப்பியர் - தொல்காப்பியம் - நூற்பா:480
16. திருவள்ளுவர் - திருக்குறள் - கு.எண்:28
17. திருமூலர் - திருமந்திரம் - தந்திரம் - பா.எண்:1-24
18. திருஞான சம்பந்தர் - முதலாம் திருமுறை, பதிகம்:01:77
19. திருநாவுக்கரசர் -ஆறாம் திருமுறை(திருமறைக்காடு), பதிகம்:23:24
20. சேக்கிழார் - பெரியபுராணம் (தடுத்தாட்கொண்டார்) பா.எ:7
21. திருமூலர் - திருமந்திரம் (தந்திரம்) - பா.எ:1:24
22. நக்கீரர் - திருமுருகாற்றுப்படை - பா.அடி:187
23. தொல்காப்பியர் - தொல்காப்பியம் - நூற்பா:1034
24. குமட்டுர்க் கண்ணனார் - பதிற்றுப்பத்து - பா.எ: 14,வரி:1-3
25. பஞ்சபூத வழிபாடு செய்தால் கிடைக்கும் பலன்கள்,
<https://tamil.webdunia.com> (date:30.01.2020)
26. பஞ்சபூதவழிபாடு செய்தால் கிடைக்கும் பலன்கள்,
<https://ta.m.wikipedia.org>
27. மாங்குடி மருதனார் - மதுரைக்காஞ்சி, பா.வரி:453-455
28. தொல்காப்பியர் - தொல்காப்பியம் - நூற்பா:1589

29. முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர் - புறநானூறு, பா.எண்:2, வரி:1-5
30. வழிபாட்டில் பஞ்ச பூதங்கள் - தினமலர்- 9.7.2020 -
<https://m.dinamalar.com>
31. அ.மா.பரிமணம் - வாழ்வியல் கலைஞ்சியம் - தொகுதி -15, பக்:38
32. ஓளவையார் - நற்றிணை - பா.எண்:164,வரி:1-3
33. மதுரை மருதன் இளநாகனார் - நற்றிணை - பா.எண்:283:5-7
34. கருவூர்க் கண்ணம்பாளனார் - அகநானூறு - பா.எண்:263
35. கடம்பனூர்ச் சாண்டிலியனார் - குறுந்தொகை, பா.எண்:307, வரி:1-3
36. உறையூர் மருத்துவன் தாமோதரனார்-புறநானூறு,பா.எண்:60, வரி:3-6
37. மாங்குடி மருதனார் - மதுரைக்காஞ்சி, பா.வரி:191-196
38. மு.வரதராசனார் உரை - குறள் எண்:20,
39. பெருங்கண்ணன் - குறுந்தொகை (முல்லை), பா.எண்: 289,வரி:1-2
40. இளங்கீரனார் - அகநானூறு - பா.எ:239:9-10
41. இ.மு சுப்பிரமணியப் பிள்ளை - இராகு கேது வழிபாடு, பக்:28
42. இளங்கோவடிகள் - சிலப்பதிகாரம், ப.எண்:17
43. பதிற்றுப்பத்து, பா.எண்:24, வரி:23-26
44. சாகலாசனார் - அகநானூறு, பா.எண்:16, வரி:15-20
45. பெருங்கடுங்கோ - கலித்தொகை (பாலை), பா.எண்:2, வரி:21-22
46. இளங்கோவடிகள் - சிலப்பதிகாரம், பா.எண்:1, வரி:63
47. மேலது - பா.எண்:5, வரி:229
48. மேலது - பா.எண்:1, வரி:51
49. கபிலர் - கலித்தொகை (குறிஞ்சிக்கலி), பா.எண்:39:1, வரி:6
50. திருவள்ளுவர் - திருக்குறள் எண்:55
51. மாரி, 38, கள்ளிபுரம், பென்னாகரம் வட்டம் - ப.எண்:55
52. திருக்குறள் எண்:151
53. வெறிபாடிய காமக்கண்ணியார் - அகநானூறு, பா.எண்:22, வரி:1
54. பரணர் - அகநானூறு, பா.எண்:22, வரி:3
55. நற்றிணை(குறிஞ்சி), பா.எண்:165, வரி:3
56. சேந்தன் கூத்தனார் - அகநானூறு(குறிஞ்சி), பா.எண்:348, வரி:2-14
57. நக்கீரர் - திருமுருகாற்றுப்படை, பா.வரி:39:223
58. கருவூர்க் கந்தப்பிள்ளைச் சாத்தனார்-அகநானூறு,பா.எண்:309, வரி:4
59. பெருந்தேவனார் - நற்றிணை(குறிஞ்சித்திணை), பா.எண்:83, வரி:2

60. கருவூர்க்கதப்பிள்ளை-நற்றிணை(பாலைத்திணை), பா.எண்:343,வரி:4
61. கபிலர் - பதிற்றுப்பத்து(ஏழாம் பத்து), பா.எண்:66, வரி:15
62. கலாநிதி க.கைலாசபதி - பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும்,பக்: 4
63. மேலது - பக்:5
64. ஓரம்போகியார் - ஐங்குறுநூறு(மருதம்), ப.எண்: 53, வரி:1
65. அம்முவனார் - ஐங்குறுநூறு, பா.எண்: 182, வரி:3
66. மாமூலனார் - அகநானூறு(பாலை), பா.எண்:91, வரி:3
67. பராயனார் - நற்றிணை (நெய்தல்), பா.எண்:155, வரி:6
68. அம்முவனார் - அகநானூறு, பா.எண்:370, வரி:12
69. பரணர் - பதிற்றுப்பத்து(ஐந்தாம் பத்து), பா.எண்:47:5-7
70. முது கூற்றனார் - நற்றிணை, பா.எண்:58, வரி:6-8
71. பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ - குறுந்தொகை,பா.எண்:398, வரி:3-5
72. நக்கீரர் - நெடுநல்வாடை, பா.வரி:41-44
73. திருமூலர் - திருமந்திரம்: தந்திரம்:1828
74. மேலது - தந்திரம்:4:3:1005
75. மதுரை மருதன் இளநாகனார் - அகநானூறு - பா.எண்:269, வரி:14-19-20
76. நற்றிணை (குறிஞ்சி), பா.எண்:185, வரி:10-12
77. பரணர் - நற்றிணை (குறிஞ்சி), பா.எண்:201, வரி:5-11
78. இதழ்: சங்க இலக்கியத்தில் சக்தி வழிபாடு-1, ஜீலை.2017,
<https://inthal.blogspot.com>
79. திருக்குறள் எண்:17:7
80. டாக்டர் இரா. கலைக்கோவன் - வரலாறு இதழ்: 86
81. தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம், புறத்திணையியல் இயல்:74,நூற்பா:16
82. தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம், புறத்திணையியல், நூற்பா:22:4
83. நக்கீரர் - திருமுருகாற்றுப்படை, பா.வரி:181-182
84. கீரந்தையார் - பரிபாடல், பா.எண்:2, வரி:61-64
85. முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர் - புறநானூறு, பா.எண்:2, வரி:21-23
86. எருக்காட்டுர்த் தாயங்கண்ணனார் - புறநானூறு, பா.எண்:397, வரி:19-21
87. மாங்குடி மருதனார் - மதுரைக்காஞ்சி, பா.வரி:654-656
88. கபிலர் - பதிற்றுப்பத்து(ஏழாம் பத்து) பா.எண்:70,வரி:18-20
89. ஔவையார் - புறநானூறு, பா.எண்:88, வரி:5-6
90. மருதன் இளநாகனார்-கலித்தொகை(மருதக்கலி),பா.எண்:69, வரி:4-6

91. நாணியிருந்தானைத் தாமப்பல் கண்ணனார் - புறநானூறு, பா.எண்:43, வரி:13-14
92. நல்லூர் நத்தத்தனார் - சிறுபாணாற்றுபடை, பா.வரி:203-206
93. நெட்டிமையார் - புறநானூறு, பா.எண்:15,
94. கயமனார் - புறநானூறு, பா.எண்:361 வரி:4-5
95. கபிலர் - பதிற்றுப்பத்து(ஏழாம் பத்து), பா.எண்:64, வரி:3-6
96. திருக்குறள் - நீத்தார் பெருமை, குறள் எண்:30
97. திருமூலர் - திருமந்திரம்(முதல் தந்திரம்):12, பாடல்:224
98. கபிலர் - புறநானூறு, பா.எண்:122, வரி:1-3
99. தொண்டரடிப்பொடி ஆழ்வார் - பாசுரம்: 896
100. திருமூலர் - திருமந்திரம்(முதல் தந்திரம்)14, பா.எண்:1, வரி:1-4
101. மேலது - முதல் இரண்டாம் தந்திரம், அக்னி காரியம்:11, பா.எண்:216
102. ஞானசம்பந்தர் - தேவாரம்(மூன்றாம்திருமுறை), திருச்சிற்றம்பலம், பதிகம்:3:54:572
103. நெட்டிமையார் - புறநானூறு, பா.எண்:9, வரி:1-2
104. திருத்தக்க தேவர் - விவேக சிந்தாமணி, பா.எண்:25, வரி:1-6
105. திருமூலர் - திருமந்திரம், பா.எண்:500

இயல் - மூன்று

சங்க இலக்கியங்களில் காணலாகும் விழாக்கள்

முன்னுரை

சங்ககால தமிழர்களின் பாரம்பரியத்தையும், பண்பாட்டையும், மனமகிழ்ச்சியையும் பறைசாற்றுவது அவர்கள் கொண்டாடிய திருவிழாக்களே ஆகும். அவற்றுள் சில சமயம் தொடர்பாகவும், சில சமூகம் தொடர்பாகவும் சங்க இலக்கிய நூல்களில் காணப்படுகின்றன. சங்க காலத்தில் பல்வேறு நகரங்களில் கொண்டாடப்படும் விழாக்களுள் சில, “விழவு மேம்பட்ட பழவிறல் மூதூர்”¹ என்றும், “சாறு அயர் மூதூர் சென்று தொக்காங்கு”² எனப் பாராட்டப்பட்டுள்ளன. அப்படிப்பட்ட நகரங்களில் நடைபெறும் விழாக்களில் ஆடல் பாடல்களோடும், பல்வேறு இசைக் கருவிகள் முழங்க விழாவானது மிகுந்த ஆரவாரங்களுடன் கொண்டாடப்பட்டன. இவ்விழாக்களின்போது பாணர்கள், கூத்தர்கள், விரலியர் முதலிய கலைஞர்கள் விழாக்களில் ஆடியும், பாடியும் மக்களை மகிழ்வித்தனர். அத்தகையக் கலைஞர்களுக்கு மதிப்பளித்தல் விதமாக அவர்களுக்கு மரியாதைச் செய்யும் பொருட்டு பல்வேறு பரிசுகள் நன்கொடையாக வழங்கி சிறப்பித்தனர். அத்துடன் ஒவ்வொரு கடவுள் பெயர்களுக்கும் தனித்தனியே பலவிதமாக விழாக்கள் கொண்டாடப்படுகின்றன. அவ்விழாக்கள் எத்தகைய சிறப்புடன் கொண்டாடப்பட்டுள்ளது என்பதை சங்ககால விழாக்களைக் கொண்டு ஆராய்வதே இவ்வியலின் நோக்கமாகும்.

சங்க இலக்கியத்தில் கடவுள்கள்

நாம் வழிபட்டு வரும் பெருந்தெய்வங்களின் வரிசையில் சிவபெருமான் முதன்மை பெற்றவர் எனச் சமயங்கள் கூறுகின்றன. அத்தகையத் தெய்வங்களுக்கு நாள்தோறும் நடத்துகின்ற வழிபாட்டைக் குறிக்கும் சொல்லாட்சி, “நனை முதிர் நறவின் நாட்பலி கொடுக்கும்”³ என்ற சங்க இலக்கிய நூலான அகநானூறு பாடல் வரிகள் விளக்கம் தருகிறது. தெய்வ வழிபாட்டு மரபுகளில் சிவவழிபாட்டைக் குறிக்கும்போது “சிவன் என்ற சொல் ‘சிறப்பு’ என்பதிலிருந்து பிறந்தது. இச்சொல் மங்களம், சுகம், பாக்கியம்,

பேரானந்தம், சாந்தி, அமைதி, நேர்மை, நன்மை ஆகிய பொருள்களைத் தருகிறது. இவை தவிர சிவன் என்ற சொல்லுக்குச் செம்மை (சிவப்பு) என்ற பொருளும் உண்டு என்பதை இலக்கிய சாரல் என்கிற நூல் மூலம் சரளா இராசகோபாலன் விளக்கம் தந்துள்ளார்.”⁴

இலக்கியங்களில் சிவனின் அடையாளங்கள்

சங்க இலக்கியங்களில் இடம் பெற்றுள்ள தெய்வ வழிபாடுகளுள் முதன்மையானதும், தலைமையானதும் சிவ வழிபாடு ஆகும். சங்க இலக்கியத்தில் ‘சிவன்’ என்ற சொல்லாட்சி பயன்படுத்தப்படவில்லை. சிவனை வணங்கியவர்கள் உருவம் இல்லாத ஓர் அடையாளத்தை வைத்தே வணங்கியுள்ளனர். அவ்வடையாளத்தின் பெயரே இலிங்கம் என்பதாகும். சிவலிங்கத்திற்குத் தமிழ் மக்கள் அழைத்தப் பெயர்தான் கந்தழி. இதனை தொல்காப்பியத்தில்,

**“கொடிநிலை கந்தழி வள்ளி என்ற
வடுநீங்கு சிறப்பின் முதலன மூன்றும்
கடவுள் வாழ்த்தோடு கண்ணிய வருமே”⁵**

என்ற தொல்காப்பியரின் கூற்றுப்படி ‘கந்தழி’ என்னும் சொல் தெய்வத்தைக் குறிப்பதாகும். மேலும் கடவுள் சுதந்திரமுடையவன், கடந்து நிற்பவன் என்ற பொருள்களையும் குறிக்கும் என்று நச்சினார்க்கினியர் கூறுப்பிடுகிறார். பிற்காலத்தில் இலிங்கம் எனும் பெயர் வழங்கப் பெற்றப் பின்னர் கந்தழி திருபெயர் மறைந்துபோயின. கந்தழி எனும் சிவவழிபாடு மிகத் தொன்மையானது. அவ்வழிபாட்டின் வழி சிவனுக்குப் பல்வேறு திருப்பெயர்கள் சிவன் என்ற சொல்லுக்கு பதிலாக ஆதிரையான், நீர்சடைக் கரந்தோன், கொன்றையான், ஏற்றூர்தியான், பிறை சூடிய சண்பக மாலையான் எனக் கலித்தொகையும், ஆதிரை முதல்வன், அத்தன், ஆலமர் கடவுள், ஆனேற்றுக் கொடியான் எனும் பெயர்களாலும் பிற்காலத்தில் வழங்கத் தொடங்கிய பிறகு பழைய பெருஞ்சடை அந்தணன், எரிதழல் கணிச்சியோன், கறைமிடற்றண்ணல், காரியுண்டிக் கடவுள், சடையன், செல்விடைப் பாகன், தாழ்சடைக் கடவுள், நீலமிடற்றொருவன், புதுத்திங்கட் கண்ணியான், மணிமிடற்றண்ணல், மழுவாள் கொடியோன், முக்கட் செல்வன், ஈசன், காலக் கடவுள், தாழ்சடைப்

பெரியோன், நீலமேனி வாலிழைபாகத்து ஒருவன், மணிமிடற்றன், முக்கட் செல்வன், ஈஞ்சடை அந்தணன் என்று கலித்தொகையில் நக்கீரர் இயற்றியப் பாடலில், “இமையவில் வாங்கிய ஈஞ்சடை யந்தணன்”⁶ என்ற பெயர்களால் சிவபெருமான் அழைக்கப் பெறுவதற்கு இப்பாடலே சான்றாகும். எனவே சக்தியாகிய பெண் தெய்வங்களுடன், தன் திருமேனிக்கு உரிய பெயர்களுடனும் சங்க இலக்கியத்தில் சிவபெருமான் இடம் பெற்றுள்ளார். வழிபாட்டில் அவனுக்கென்று தனியே கோயில் அமைத்து வழிபடும் வழக்கமும், ஊருக்கு நடுவே மன்றங்கள் அமைத்து வழிபடும் வழக்கமும் இருந்துள்ளன என்று சங்க இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன.

எட்டுத்தொகையில் சிவவழிபாடு

சங்க இலக்கியங்களில் சிவபெருமான் என்ற பெயர் குறிப்பிடப்படாமல் இருப்பினும் சிவனை அடையாளப்படுத்தும் வகையில் உருவத் தோற்றமும், சிவபெருமானின் சிறப்புகளும் கூறப்பட்டுள்ளன. புறநானூற்று கடவுள் வாழ்த்தில் சிவபெருமானின் தோற்றத்தை அடையாளப்படுத்தும் குறியீடுகள் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளதை,

“கண்ணி கார்நறுங் கொன்றை காமர்
வண்ண மார்பின் தாருங் கொன்றை
ஊர்தி வால் வெள்ளேறே சிறந்த
சீர்கெழு கொடியும் அவ்வேறு என்ப
கறைமிடறு அணியலும் அணிந்தன்று அக்கறை
மறைநவில் அந்தணர் நுவலவும் படுமே
பெண்ணுரு ஒரு திறன் ஆகின்று அவ்வுருத்
தன்னுள் அடக்கிக் கரக்கினும் கரக்கும்
பிறைநுதல் வண்ணம் ஆகின்று அப்பிறை
பதினெண்கணனும் ஏத்தவும் படுமே”⁷

என்று பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனாரின் பாடல்வழி புலனாகிறது. இப்பாடலில் சிவபெருமானின் அடையாளக் குறிப்புகளான கொன்றை மாலை, வெண்மையான காளை, கருமையான மிடறு, சிவனுடைய உடலின் ஒரு பகுதி பெண் வடிவில் தோன்றுவது, நெற்றியில் பிறைச் சந்திரனை சூடியிருப்பது

போன்றவற்றைச் சுட்டிகாட்டுவதன் மூலம் அக்கால மக்களிடையே இருந்த சிவவழிபாடு உறுதியாகிறது. மேலும் சிவபெருமானின் அடையாளக் குறியீட்டை விளக்குகையில் அந்தணான சிவன் சிவந்த திருமேனியை உடையவன், பிறைச்சந்திரன் போன்று வெண்மையான கூரிய பற்களை உடையவன், தீ போன்று நிறம் கொண்ட முறுக்கேறிய சடையையும், இளம்பிறையை அணிந்தவன். புலியின் தோலை உடுத்துபவன், யாழ் நரம்பின் இசையுடன் இரண்டறக் கலக்கும் குரலையும், நீலமணியைப் போன்ற நிறம் கொண்ட திருக்கழுத்தை உடையவன். அவர் மார்பிலே அணிந்திருப்பது குற்றம் இல்லாத நுட்பமான பூணூல், நெற்றிக்கண் உடையவன். அவர் கையில் உள்ளது பகைவரைக் கொன்று குந்தாலியுடன் (ஆயுதம்) விளங்கும் மழுப்படையாகும். காளையை வாகனமாகக் கொண்டவன். உமையம்மையான பார்வதி தேவியை தன் இடபாகத்தில் கொண்டவரே சிவனாவார் என்பதை (புறம்:பா.எண்:55:1-6) குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. மேலும் சிவபெருமானின் தோற்றம் குறித்த அடையாளங்கள் பரிபாடல் உள்ளிட்ட பல இலக்கிய நூல்களும் விளக்கியுள்ளன. அதனைத் தொடர்ந்து சிவபெருமான் ஆலமரத்தின் கீழ் அமர்ந்து அறம் உரைத்த செய்தியையும் கலித்தொகை மற்றும் புறநானூறு பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன. அதில், “ஆலமர் கடவுளன்ன நின் செல்வம்”⁸ என்ற வடமவண்ணக்கன்பேரி சாத்தனாரின் வரிகள் நிரூபிக்கின்றன. இதனோடு சிவபெருமானுக்கு (துி மூட்டி வழிபடுதல்) வேள்வி தீ வழிபாடுகளும் நிகழ்த்தப்பட்டுள்ளன. அவ்வேள்விகளைச் செய்தவர்கள் சடாமுடித் தரித்த முனிவர்கள் என்பதையும் பற்றிப் புறநானூற்று வரிகளில்,

“கடுஞ்தெற்ற செந்தீ வேட்டுப்

புறந்தாழ் புரிசடை புலர்த்துவோனே!”⁹

என்ற மாற்பித்தியார் பாடல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன. மேலும் சிவபெருமானின் உருவ வழிபாடுகளைக் கூறுவதோடு, அவரைப் பற்றிய புராணச் செய்திகளும் எடுத்தொகை நூல்கள் எடுத்தியம்புகிறது. அதில் வானத்தில் பறந்து திரியும் இயல்புடைய பொன், வெள்ளி, இரும்பு போன்ற மதில்களை உடைய மூன்று கோட்டைகளையும் அங்கு வாழ்ந்த அரக்கர்களையும் சிவபெருமான் தன் கோபக்கனலால் எரித்தான். அவன் கோபத்தைத் தணிக்கத் தேவர்கள் வேள்வி

செய்திட, அவ்வேள்வி பாகத்தை உட்கொண்ட சிவபெருமான் பின்னர் சினம் தணிந்தார் என்பதைப் பற்றி பரிபாடலில்,

“முவகை ஆரெயில் ஓர்அழல் அம்பின் முளிய
மாதிரம் அழல் எய்து, அமரர் வேள்விப்
பாகம் உண்ட பைங்கண் பார்ப்பான்”¹⁰

என்ற கடுவன் இளவெயினனார் கூற்றை அடியொற்றி கலித்தொகை நூலும் வானத்தில் இயங்கிய முப்புரக் கோட்டைகளை எரித்தான் என்பதற்கு சான்று பகர்கின்றன. மேலும் பாண்டிய நாட்டில் ஏழு நாட்கள் சிவபெருமானுக்கு விழா எடுத்து சிறப்பிக்கப் பெற்றச் செய்தியை,

“கமுநீர் கொண்ட எழுநாள் அந்தி
ஆடுதுவன்று விழவின் நாடார்த் தன்றே”¹¹

எனும் மாங்குடி மருதனார் இயற்றிய மதுரைக்காஞ்சி நூல் குறிப்பிடுகிறது. அதுபோல பட்டினப்பாலை மற்றும் பெரும்பாணாற்றுப்படையிலும் அவர்சடை முனிவர்கள் சிவபெருமானுக்குரிய வேள்வியை நடத்தினர் என்ற செய்தியையும், அத்தகையச் சிவபெருமானை வழிபடுபவர்கள் காவியுடை உடுத்தியும், முக்கோலினைக் கொண்டிருந்தனர் என்பதை முல்லைப்பாட்டு பாடல்களில்,

“கற்றோய்த் துடுத்த படிவப் பார்ப்பான்
முக்கோல் அசைநிலை கடுப்ப நற்போர்”¹²

என்ற நப்பூதனார் பாடல் வழி அறியமுடிகிறது. இத்தகைய சிவவழிபாட்டின் தனித்துவத்தையும், தொன்மையையும் பற்றிப் பத்துப்பாட்டில் சிறப்பாக எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.

முத்திரைகளில் சிவன்

“சிந்துநதி தீரத்திலே அகழ்ந்து கண்டுபிடிக்கப்பட்ட போது சில சித்திரங்கள், முத்திரைகள், களிமண் படிவங்கள் ஆகியவற்றைப் பற்றி சேர் ஜோன் மார்ஷல் மேல் என்பவர் விளக்கம் தருகிறார். அவற்றில் ‘யோகிகளுக்கெல்லாம் தலையாய யோகி சிவன்’ என்றும், சிவனின்

மறுபெயர்களாக 'மஹாயோகி' என்ற பெயர்களால் அழைத்தனர். மேலும் சைவத்தைப் போலவே யோகமும் ஆரியருக்கு முற்பட்ட மக்களிடையே தோன்றியதாகும். சிவன் தலையாய யோகி மட்டுமல்ல விலங்குகளுக்கெல்லாம் தலைவர் மற்றும் சிவனைச் சுற்றி நான்கு மிருகங்கள் நிற்பதைக் காட்டுகிறது. அவை,

- யானை
- புலி
- காண்டாமிருகம்
- எருது

இவை மட்டுமல்லாமல் சிந்துவெளி கடவுளின் தலையில் அமைந்த கொம்புகள் பிற்காலத்தில் 'திரிகூலமாக' மாறியது மட்டுமின்றி இன்னும் பல அம்சங்களோடு சிவனைப் பற்றி சிந்துவெளி முத்திரைகளில் காணப்படுகிறது. அவற்றில் சௌராட்டிரா - ரங்கபூர், லோதால், பஞ்சாப்பில் - உருபர் ஆகிய இடத்தில் சிந்துவெளி நாகரீகத்தின் தொடர்ச்சிப் பின்னலின் சின்னங்கள் காணப்பட்டுள்ளன.”¹³ இலிங்க வழிபாடானது உழவுத் தொழிலை மேற்கொண்டிருந்த பல புராதன நாகரீகங்களின் காணப்படும் வழிபாட்டு முறையாகும். இந்த இலிங்க வடிவத்தின் அமைப்பானது நீண்டு குவிந்த கல் வடிவமானது ஆண் குறியின் அடையாளமாகவும், அக்கல்லினை சூழ்ந்த வட்டக் கல் வடிவமானது பெண் குறியின் அடையாளமாகவும் முன்னோர்கள் கருதியுள்ளனர். இக்கருத்துகள் மூலம் பல ஆராய்ச்சியின் வழி சிவன் எனும் இறைவன் ஆதிகாலங்களிலிருந்து வணங்கப்படும் தெய்வமாக இருந்துள்ளது. அதனைப் பல முத்திரைகள், செப்பேடுகள், களிமண் படிமங்கள், சிலை தவிர பிற உருவங்களாலும் நமக்கு சிவவழிபாட்டின் மரபினை அறிந்துகொள்ள வழிவகுத்துள்ளது. மேலும் நாம் வணங்கி வரும் சிவமும் சக்தியும் சேர்ந்த உருவமான அர்த்தநாதீஸ்வரர் உருவத்தோற்றம் இவ்வுலகில் ஆணும் பெணும் சமம் என்பதை எடுத்துரைக்கவும், லிங்க வடிவ உருவமானது மனித இனத்தில் ஆண் பெண் இணைந்த உறவே மற்றொரு உயிர் உருவம் பெறும் என்பதைக் குறிக்கும் விதமாக இவ்வடிவம் தோன்றியிருக்க வேண்டும். இவை இறைவனின் லிங்க வடிவத் திருக்காட்சியே மனிதனின் படைப்பாக விளங்கிருக்கும் என்பது உணரத்தக்கதாகும்.

சிந்துவெளி நாகரீகத்திற்குச் சமமான பிற நாகரிக மக்களிடையேயும் இவ்வழிபாட்டு முறை நிலவியது. அதாவது ஆண், பெண் குறியின் சேர்க்கையே பண்டைய காலந்தொட்டு இலிங்க வடிவில் அமைந்தது என்பதைப் பிற்கால சைவ சித்தாந்த சாத்திர நூலின் மூலமும் அறியமுடிகிறது. இதனை,

“சக்தியுஞ் சிவமுமாய தன்மையிவ் வலகமெல்லாம்
ஒத்தொவ்வா ஆணும் பெண்ணும் உயர்குண குணியுமாக
வைத்தனன் அவளால் வந்த ஆக்கம் இவ்வாழ்க்கையெல்லாம்
இத்தையும் அறியார் பீட லிங்கத்தின் இயல்பும் ஓரார்”¹⁴

என்று சிவஞான சித்தியார் பாடலில் தத்துவ விளக்கத்தோடு உண்மையை எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் சிவனை மனமாற உணர்ந்து அறிந்து வழிபடுவதற்குச் சிறந்த அடையாளமாகவோ அல்லது குறியீடாகவோ பயன்படுவது இலிங்க வடிவமே ஆகும்.

ஐம்பூதங்களின் தலைவன் சிவன்

கடவுள் படைத்த பொருள்கள் எல்லாம் ஒழுங்கின் மூலம் நடைபெறுகின்றன. இயற்கையில் ஒழுங்கு நிலவுவதை நம்மால் அறிய முடிகிறது. சூரியன், சந்திரன், பூமி மற்ற கிரகங்கள் ஆகிய அனைத்தும் ஒழுங்காக சுற்றி வருவதால், திசை மாறாமல் ஒன்றோடு ஒன்று மோதிக் கொள்ளாமல் பல்லாண்டுகள் ஒரே தடத்தில் சுழன்று வருகின்றன. அதே போன்று கடவுளுக்கு இணையாகப் போற்றப்படும் அரசனும் அறநெறி பிறழாது பகை அழித்துத் தன் நாட்டு மக்களை ஓர் ஒழுங்கான முறையில் தொடர்ந்து பாதுகாத்து வர வேண்டும் என்ற எண்ணம் உடையவர்களாக சங்ககால மக்கள் இருந்துள்ளனர். இதனை வள்ளுவர்,

“முறைசெய்து காப்பாற்றும் மன்னவன் மக்கட்கு
இறைஎன்று வைக்கப் படும்”¹⁵

எனும் குறளில் இறைவனாயினும் அரசனாயினும் அறநெறியான கடமைகளைச் செவ்வனே செய்தல் முறையாகும் என்கிறது. இதன் அடிப்படையிலேயே

இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறன் மூவேந்தருள்ளும் மிகச் சிறப்பெய்தி விளங்கினான் என்பதை,

“இலங்கு பிறை அன்ன விலங்கு வால் வை எயிற்று
எரி அகைந்தன்ன அவிர்ந்து விளங்கு புரி சடை
முதிராத் திங்களோடு சுடரும் சென்னி”¹⁶

என்ற அகநானூற்று வரிகளும் வர்ணிக்கின்றது. மேலும் மலையை வில்லாகவும், பாம்பை நாணாகவும் கொண்டு அம்பு பூட்டி முப்புரத்தை எரித்துத் தேவர்களுக்கு வெற்றியைக் கொடுத்த கரிய மிடற்றையுடைய இறைவனது பிறை சேர்ந்த நெற்றியில் விளங்கும் கண்போல, மூவேந்தருள்ளும் மேம்பட்டு விளங்கும் மன்னன் என்று கூறுவதன் மூலம் முப்புரம் எரித்த சிவபெருமானின் நெற்றிக்கண் பகைவரை அழிப்பதில் எத்துணை ஆற்றல் உடையதோ, அத்தகைய ஆற்றலை உடையவன் நன்மாறன் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். இதில் நன்மாறனின் ஆற்றலுக்குச் சிவபெருமானின் நெற்றிக்கண் உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. சிவன் பஞ்ச பூதங்களையும் படைத்தவன் என்பதை மதுரைக்காஞ்சி பின்வரும் அடிகளால் உணர்த்துகிறது.

“நீரும் நிலனும் தீயும் வளியும்
மாக விசும்போடு ஐந்து உடன் இயற்றிய”¹⁷

எனும் மாங்குடி மருதனார் பாடலில் இவ்வுலகில் உள்ள இயற்கைப் பொருள்களைப் படைத்தவன் சிவபெருமான் என்பதை தெளிவுப்படுத்துகிறது.

சிவபெருமான் ஆடிய நடன விழா

சிவனின் திருக்கைகளில் பல வாத்தியத்தை ஒலிக்கச் செய்தும், கண்ணுக்குப் புலனாய் பல வடிவத்தை அடக்கிக் கொண்டுள்ளார். அத்தகுத் திருக்கோலத்தில் இருக்கும் சிவன் மூன்று வகையான கூத்து நிகழ்வை அரங்கேற்றியதாகக் கலித்தொகை பாடுகிறது. இச்சிறப்பை,

“படு பறை பல இயம்ப, பல் உருவம் பெயர்த்து நீ
கொடுகொட்டி ஆடுங்கால் கோடு உயர் அகல் அல்குல்...
மண்டு அமர் பல கடந்து, மதுகையால் நீறு அணிந்து

பண்டரங்கம் ஆடுங்கால், பணை எழில் அணைமென்தோள்
வண்டு அரற்றும் கூந்தாள் வளர் தூக்குத் தருவளோ?...
கொலை உழுவைத் தோல் அசைஇ,கொன்றைத் தார் சுவற்புரள
தலை அங்கை கொண்டு நீ காபாலம் ஆடுங்கால்
முலை அணிந்த முறுவலான் முன் பாணி தருவாளோ?"¹⁸

என்ற கடவுள் வாழ்த்து பாடலில் கொடுமையுடைய 'கொட்டி' என்ற கூத்தை நீ ஆடினாய். அவ்வாறு ஆடும்பொழுது அல்குலை உடை கொடி இடை உடைய உமையம்மை தாளத்துக்குரிய நடனத்தை அருபவள் அம்மை அவளே தவிர வேறு எவருமில்லை எனலாம்.

போர்களில் முப்புரம் எரித்தவரும், சாம்பலை அணிந்து கொள்பவரும் சிவனாவார். அதனால் 'பாண்டரங்கம்' என்ற கூத்தனை ஆடியவரும், அவ்வாடலுக்கு ஏற்ப நடனம் புரிபவளும், மூங்கிலைப் போல மென்மையான தோலை உடையவளும் பார்வதிதேவியே ஆகும்.

கொல்லும் தொழிலையுடையப் புலியைக் கொன்று அதன் தோலை உரித்து உடுத்துபவனே. நீவிர் அசைய நான்முகனான பிரம்மனின் தலையைக் கையில் ஏந்தி நின்றதால் 'கபாலம்' என்ற பெயர் கொண்ட திருக்கூத்தை ஆடினாய். முல்லை போன்ற பற்களை உடைய உமையவளே தாளத்தில் முதல் வரும் பாணியை அளிப்பாள்! ஏனெனில் அங்கு அருள்பவளும் உமையம்மையே, அவளைத் தவிர அவ்விடத்தில் எவரும் இல்லை என்கிறது கலித்தொகை. இதிலிருந்து சிவனும் பார்வதியும் இணைந்து இவ்வுலகிற்கு நடனக் கலையின் பெருமையை இந்நூல் எடுத்துரைக்கிறது.

சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் அனைத்து இடங்களிலும் இலிங்க உருவமே முதன்மைப் பெற்றிருக்க, திருச்சிறற்பலத்தில் தான் சிவம் பெரிதா? சக்தி பெரிதா? அதாவது உலகில் சிறந்தவர் ஆணா? பெண்ணா? என்ற தங்களுக்குள் நிகழ்ந்த நடனக்கலையின் பெருமையை இவ்வுலகிற்கு எடுத்துரைத்தது சிதம்பரத்தில் அமைந்த நடராசர் திருக்கோயிலாகும். இங்கு தான் தனது திருநடனம் புரியும் உருவத்தை இவ்வுலக மக்களுக்கு காட்டியுள்ளார். இதனை அடியொற்றியே இன்றும் நம் பரதக்கலையின் தனித்துவத்தைப் போற்றும் மகாபரத நாட்டியாஞ்சலி விழா வருடம்தோறும்

சிதம்பரத்தில் அமைந்த நடராசர் சன்னதி முன் கோலாகலமாக நடைபெறுவது வழக்கத்தில் உள்ள ஒன்றாகும்.

முக்கண் கடவுளும் நான்முகனும் (பிரம்மன்)

நிலவுலகில் பல்வேறு வகையான உயிரினங்களைப் படைக்கும் தொழிலை மேற்கொள்ளபவர் நான்முகனான பிரம்மன். அத்தகைய உயிர்களின் பிறப்பைப் பற்றி உத்தரவினை நான்முகனுக்கு சிவனே அருளினார் என்பதை,

“தொடங்கற்கண் தோன்றிய முதியவன் முதலாக
அடங்காதார் மிடல் சாய, அமரர் வந்து இரத்தலின்
மடங்கல் போல், சினைஇ, மாயம் செய் அவுணரைக்
கடந்து அடு முன்பொடு முக்கண்ணான் மூளியிலும்
உடன்றக்கால், முகம் போல ஒண் கதிர் தெறுதலின்
சீறு அருங் கணிச்சியோன் சினவலின் அவ் எயில்”¹⁹

என்ற பெருங்கடுங்கோ பாடிய பாலைக்கலியில் இறைவன் உலகத்தை படைக்க எண்ணி, அப்படைப்புத் தொழிலுக்கு ஏற்ற முதியவனான (தெய்வம்) நான்முகன் உள்ளிட்டத் தேவர்கள் முதலானோர் சிவபெருமானிடம் வேண்டிக் கொண்டனர். அதனால் ஆற்றலையுடைய அவுணர்களை அழிப்பதற்கு இயமனைப் போன்ற வஞ்சனை செய்யும் அந்த அவுணரை வஞ்சிக்காமல் எதிரில் நின்று போர் செய்யும் வலிமையுடைய மூன்று விழிகொண்ட சிவன் மூன்று புரங்களைச் சினந்து தீயால் வெப்பமானது. அதுபோல ஒளியுடைய கதிரவனின் ஒளி விளங்கும் பாலை நிலம் காட்சியளிக்கும் விதத்தைத் தெளிவுப்படுத்துகிறது.

சங்க இலக்கியத்தில் சிவனும், இராவணனும்

சங்க இலக்கியங்கள் போற்றும் கடவுளாகச் சிவபெருமான் காட்சியளிக்கின்றார். அத்தகுப் பெருமைக்குரிய இறைவன் வீற்றிருக்கும் இடம் இமயமலையாகும். அம்மலையைப் பெயர்த்தெடுக்க முயலும் காட்சியைப் பற்றிக் கலித்தொகைக் கூறுகையில்,

“இமைய வில் வாங்கிய ஈர்ஞ் சடை அந்தணன்
 ஊமை அமர்ந்து உயர்மலை இருந்தனனாக
 ஐ-இரு தலையின் அரக்கர் கோமான்
 தொடிப் பொலி தடக் கையின் கீழ் புகுத்து, அம்மலை
 எடுக்கல் செல்லாது உழப்பவன் போல
 உறு புலி உரு ஏய்ப்பப் பூத்த வேங்கையைக்
 கறுவு கொண்டு, அதன் முதல் குத்திய மத யானை
 நீடு இரு விடர் அகம் சிலம்பக் கூய், தன்
 கோடு பயக்கல்லாது, உழக்கும் நாட கோள்”²⁰

எனும் கபிலரின் பாடல்களில் இமயலையில் இறைவன் உமையம்மையுடன் வீற்றிருக்கும்போது இராவணன் தன் பலத்தை நீரூபிக்க அம்மலையை எடுக்க முயன்றான். மலையின் அநசவை உணர்ந்த சிவபெருமான் தன் கால்விரலால் ஊன்றி நிற்க, அந்நிலையில் இராவணன் தனது கையை மீட்டு எடுக்க இயலாது வருந்தினான். அதுபோல யானைக்கு வேங்கை மரம் புலிபோல் காட்சியளித்தால் அதன் மீது கொண்ட பகைக் காரணமாக, அம்மரத்தைத் தனது கொம்பால் குத்தியது. பின் அக்கொம்பை எடுக்க இயலாததால் அலறி முழங்கியக் காட்சியை உவமையாகக் கலித்தொகை நூல் கூறுகிறது.

தெய்வ வழிபாடுகளில் தேவர்கள்

தெய்வ வழிபாடுகளில் கடவுளுக்கு அடுத்த நிலையில் இருப்பவர்கள் தேவர்கள் ஆவர். அத்தகையத் தேவர்களுக்கும் வழிபாடுகள் செய்யும் வழக்கம் அக்காலத்தில் இருந்துள்ளது. அதன் மரபின் எச்சங்களாகத் தற்காலத்தில் நவகிர வழிபாடுகளாக மாற்றம் பெற்றுள்ளன. பிரம்மனிடமிருந்து தோன்றியவர்களாகவும், வானுலகில் வாழ்பவர்களாகவும் தேவர்கள் வணங்கப்பட்டனர் என்பதை பரிபாடல் உறுதிப்படுகிறது.

“ஆதிரை முதல்வனின் கிளந்த
 நாதர் பன்னொருவரும் நன்திசை காப்போரும்
 யாவரும் பிறரும் அமரரும் அவுணரும்,
 மேஅரு முதுமொழி விழுத் தவ முதல்வரும்”²¹

என்ற நல்லந்துவனார் பாடிய பாடல்களில் மும்மூர்த்திகளும், தேவர்களும் முருகனைத் தரிசித்துத் தொழுவதை அருணகிரி நாதர் முதல் திருப்புகழிலேயே அழகாக வர்ணித்துள்ளார்.

கார்த்திகை தீப திருவிழா

சங்ககால தமிழர்கள் கொண்டாடிய சமய விழாக்களில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒன்று தீப திருவிழாவாகும். இதனைக், ‘கார்த்திகை விண்மீனை’ ‘அறுமீன்’ என்றும், கார்த்திகைத் திங்களை ‘அறஞ்செய் திங்கள்’ என்றும் நற்றிணை குறிப்பிடுகிறது. கார்த்திகைத் திருவிழா நடைபெறுவதற்குள் தலைவன் வருதல் வேண்டும் எனத் தன் நிலையைத் தலைவி தோழியிடம் கூறுமிடத்து வீடுகளிலும் தெருக்களிலும் ஒளிவிளக்குகளால் கார்த்திகை விளக்குகள் அழகு பெற ஒளிர்ந்தமையை,

“மழைகால் நீங்கிய மாக விசம்பின்
குறுமுயல் மறுநிறம் கிளர மதிநிறைந்து
அறுமீன் சேரும் அகலிருள் நடுநாள்
மருகு விளக்குறுத்து மாலை தூக்கிப்
பழவிறல் மூதூர்ப் பலருடன் துவன்றிய
விழவுடன் அயர, வருகுதில் அம்ம”²²

என்ற அகநானூற்று - நக்கீரர் பாடல் வரிகள் குறிப்பிடுகிறது. மழைப்பொழிவு இல்லாததால் மூங்கில்கள் பிளந்தும், அருவிகள் நீரற்று உலர்ந்து கிடப்பதால் இலவ மரங்கள் இலையே இல்லாமல் மலர்கள் மட்டும் மலர்ந்துள்ளன. இந்த இலவ மரத்தில் நெருக்கமாக மலர்ந்துள்ள பூக்கள் காணும்போது திருவிழாவில் ஏற்றப்பட்ட விளக்குகள் போல தோற்றம் பெற்றிருந்த நிகழ்வை,

“அருவி யான்ற உயர்சிமை மருங்கில்
பெருவிழா விளக்கம் போலப் பலவுடன்
இலையில மலர்ந்த இலவ மொடு
நிலையுயர் பிறங்கல் மலையிறந் தோரே”²³

என அகநானூறு - பாலைப்பாடிய பெருங்கடுங்கோ பாடல் மூலம் தெளிவாக அறியமுடிகிறது. சங்ககால மக்கள் போற்றிய கார்த்திகை விழாவானது, இன்று

தமிழர்கள் கார்த்திகைத் தீபவிழாகக் கொண்டாடி மகிழ்கின்றனர். இவ்விழாக்கள் நம் பண்பாட்டின் நீட்சி எனலாம். இதில் இன்று சமயப் பூசல்களால் சைவ சமயக் கடவுளான சிவபெருமானுக்கு நிகழும் திருவிழாவாகக் கொண்டாடப்படுகின்றன. இவற்றிலிருந்து தம் மரபுகளுக்கு ஏற்ப சில மாற்றங்களுடன் பல திருவிழாக்களை தற்போது நாம் கொண்டாடி வருவதைக் காணமுடிகிறது.

முருகு (முருகன்) வழிபாட்டின் மரபுகள்

“பழந்திராவிடரின் மற்றொரு தெய்வம் முருகன் அல்லது வேலன் என்பர். பிற்காலத்தில் முருகனை பல பரிமாணங்களில் அழைத்தனர். அவை கந்தன், சுப்பிரமணியன், ஆறுமுகன் என்றெல்லாம் பெயர் பெற்றான். ஆரியரது தந்தை வழி நாகரிகம் தமிழகத்திலே கலந்து கலாச்சாரப் பிணைப்பு ஏற்பட்ட காலத்திலேயே இந்த உருமாற்றம் ஏற்பட்டது என்பது ஆராய்ச்சியாளர்களின் முடிவாகும் என சு.வித்தியானந்தன் அவர்கள் ‘தமிழர் சால்பு’ என்ற நூலில் விவரித்துள்ளார். அதில் ஆரிய ஐதீகம் கூறும் பெயர்களில்,

- சிவனின் மகன்
- தேவசேனாபதி
- கார்த்திகேயன் என ஆரிய ஐதீகமும், பல இலக்கியங்களிலும் இதே முருகனை தாய் வழி உரிமை பெறும் திராவிடத் தெய்வமாகக் காட்டுகின்றன.”²⁴

ஆற்றுப்படைகள் கூறும் பெயர்கள்

பத்துப்பாட்டு நூல்களில் முதல் நூலான திருமுருகாற்றுப்படையில் முருகனின் அறுபடை வீடுகளுடன், அப்படை வீடுகளில் ஒவ்வொரு இடத்தின் பெருமை, முருகனின் தனித்துவம், அழகு, குணநலன், அருள் ஆகியவற்றோடு முருகனின் பல்வேறு பெயர்களையும் பற்றி ‘வெற்றி வெல்போர்க் கொற்றவை சிறுவ’ என்றும், ‘மலைமகள் மகனே’ என்றும், ‘இழையணி சிலம்பிற் பழையோன் குழவி’ போன்ற பெயர் வடிவங்களில் முருகனை அழைப்பது பற்றியும் நக்கீரர் விளக்குகிறார். பெரும்பாணாற்றுப்படை நூல் முருகனின் பெயரை,

“பைம்பூட்சேய் பயந்தமா மோட்டுத்,

துணங்கையஞ் செல்விக் கணங்குநொடித் தாங்குத்”²⁵

எனப் பாடுகிறது. இத்தகையப் பெயர்களைக் கேட்கும்போது கொற்றவை செல்வி முதலியவை பழம்பெரும் பெண் தெய்வம் தோற்றம் பெறுகிறது. அதில் சிவனுடைய மகன் என்று சொல்லாது கொற்றவை சிறுவன் முருகன் குறிப்பிடும்போது அங்கு தாய்வழி உரிமையும், உறவு முறை கூறி தாய்க்கு இருந்த முக்கிய இடத்தையும் அறியமுடிகிறது.

வெறியாடல் விழா மரபுகள்

முருகப்பெருமானுக்கு நிகழ்த்தப்படும் விழாவே வெறியாட்டு விழாவாகும். இவ்விழா சங்ககாலம் இருந்து பரவலாகக் கடைபிடிக்கப்பட்டு வந்துள்ளன. இதில் முருகனுக்காக வேலன் கையிலேந்தி ஆடுவான், திணையரிசையைக் கையில் எடுத்து தூவுவான். இதனைப் பற்றித் திருமுருகாற்றுப்படை நூலில்,

“சிறுதினை மலரோடு விரைஇ மறியறுத்து

வாரணக் கொடியோடு வயிற்பட நிறீஇ

ஊரூர் கொண்ட சீர்கெழு விழவினும்”²⁶

இவ்வரிகள் முருகனுக்காக எடுக்கப்பட்ட இவ்வெறியாட்டு விழாவின் தன்மையைப் பற்றி கூறுகிறது. அதாவது குன்று இருக்கும் இடமெல்லாம் குமரன் வீற்றிருக்கும் இடம் எனக் கருதி அங்கு மலைப் பகுதியில் விளைந்த சிறுதினையை மலருடன் சேர்த்து பரப்பி ஆட்டினை பலியிட்டும், கோழிக் கொடியை அங்கே நட்பும் முருகன் குடியிருக்கும் இடம் என அம்மக்கள் இவ்விழாவைக் கொண்டாடினர் என்பதை விளக்குகிறது. மேலும் வெறியாடல் பற்றி (குறிஞ்சிப்பாட்டு:174,176) விளக்குகிறது. இதனைப் பெண்கள் வெறியாடிய நிகழ்வும் அரங்கேறியதைப் பட்டினப்பாலையில்,

“செறிதொடி முன்கை கூப்பிச் செவ்வேள்

வெறியாடு மகளிரோடு செறியத் தாஅய்க்”²⁷

ஆகிய வரிகள் வெறியாட்டு விழாவின் பெருமையைப் பாடுகிறது. இதன் மூலம் வெறியாட்டு விழா சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டது என்பது தெளிவாகிறது.

வெறியாடல் நிகழும் களம்

அகநானூற்று பாடலில் தலைவியானவள் தன் தோழியிடம் தலைவியிடம் சில மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளது. இம்மாற்றங்கள் யாவும் தெய்வத்தால் உண்டான குற்றம் என்று பெண்கள் சொல்லக் கேட்டதால், அன்றைய இரவே, நம் தாய் வேலனை அழைத்தால், அவன் வந்து முருகவேலுக்கு வழிபாடு நடத்தற்குரிய களத்தைத் தூய்மை செய்தான், அக்களத்தை நன்கு அலங்கரித்தான். வேல் நட்டுக் கடப்ப மாலையைச் சூட்டினான். நம் வளம் வாய்ந்த இல்லம் ஒலியுண்டாகப் பாடிப் பலியைத் தந்தான். செந்திணையைக் குருதியுடன் கலந்து தூவி முருகக் கடவுளை வரவழைத்து வெறியாட்டு எடுத்ததை,

“முதுவாய்ப் பெண்டிர் அது வாய் கூற
களம் நன்கு இழைத்து, கண்ணி சூட்டி
வள நகர் சிலம்பப் பாடி, பலி கொடுத்து
உருவச் செந்தினை குருதியோடு தூஉய்
முருகு ஆற்றுப்படுத்த உரு கெழு நடுநாள்”²⁸

என அகநானூறு - வெறிபாடிய காமக்கண்ணியார் பாடல்களில் தாய் செய்யும் செயல்களை எண்ணி நகைத்தாகத் தோழியிடம் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. தெய்வமேறி குறிசொல்பவரின் பெயர்கள் பற்றிக் கூறுகையில், “தெய்வம் ஏறி ஆடுவதனால் அவர்களை வெறியாட்டாளன் என்றும், அந்த ஆவேசத்தால் குறி சொல்லுவதனால் அவரை படிமத்தான், தேவராளன், சன்னத்தக்காரன் எனப் பலவாறாகவும் அழைக்கப்படுகின்றன.”²⁹

வெறியாடல் மரபே இன்றைய பேய் ஓட்டும் நிகழ்வு

சங்க இலக்கியத்தில் தலைவியின் செய்கையில் வழக்கத்தைவிட பல மாற்றங்கள் ஏற்படும். அம்மாற்றங்களின் வழியே தலையின் உடலில் அணங்கு அதாவது பேய் இறங்கியிருப்பது உறுதியாகத் தெரிந்த பிறகே வெறியாட்டுவதற்கான ஏற்பாடுகளை வேலன் செய்யத் துவங்குவான். முதலில் வெறியாடுவதற்குத் தகுந்த களத்தினை அமைத்த பின்னர் தனக்கு முன்னால் தலைவியை அமரச்செய்வான். இக்காலத்தில் பேய் ஓட்டுபவர் பேய்

பிடித்திருப்பவர்களைத் தன் முன்னால் அமரவைத்து உடுக்கையினை அடித்துப் பேயோட்டுவதைக் காணமுடிகிறது. தலைவிக்குப் பிடித்திருக்கும் பேயினை முருகக் கடவுளின் உதவியால் ஓட்டச் செய்ய வேண்டி, வேலன் உடுக்கையைத் தனது கையில் எடுத்துக் கொண்டு அடிக்கத் துவங்குவான். அடிக்க அடிக்க அந்த உடுக்கை ஒலியில் பேய் பிடித்தவர்கள் மனம் ஒரு நிலைப்பட்டு ஆடத் துவங்குவர். அந்நிலையில் தன் தலையினையும் உடலையும் பம்பரம் போல சுழற்றியவாறு ஆடுவர். இப்படிச் ஆடுவது இக்காலத்தில் மட்டுமல்ல சங்க காலத்திலும் உண்டு. வெறியாடலின்போது பெண்கள் சாமியாடிய விதத்தினைச் சில உவமைகளின் வழியாகக் கீழ்க்காணும் பாடல்கள் விளக்குகிறது. இதை, பெரும்பூதனார் பாடிய வரிகளில்,

“முருகு மெய்ப்பட்ட புலைத்தி போல

தாவுபு தெறிக்கும் ஆன்மேல்..”³⁰

என்ற புறநானூறு பாடலில் வெறியாடலின்போது சாமியாடும் பெண்ணைப் போல மாடானது தாவித் துள்ளிக் குதித்ததாக மேற்பாடல் கூறுகிறது. கடவுளுக்குப் படைத்தத் தினையினை அறியாது உண்ட மயிலொன்று வெறியாடலின்போது வெறிகொண்டு ஆடும் பெண்ணைப் போல ஆடியதாகக் கீழ்க்காணும் நக்கீரர் பாடலில்,

“கடி உண் கடவுட்கு இட்ட செழும்சுரல்

அறியாது உண்ட மஞ்ஞை ஆடுமகள்

வெறிவுறு வனப்பின் வெய்துற்று நடுங்கும்”³¹

என்று குறுந்தொகை நூல் விளக்குகிறது. மேலும் சங்க காலத்தில் நடைபெற்ற வெறியாடல் நிகழ்வானது பெரும்பாலும் இரவு நேரத்தில் தான் நடந்திருக்க வேண்டும் என்பதை (அகம்:22) பாடல்களின் மூலம் அறியமுடிகிறது. இக்காலத்திலும் பேயோட்டும் நிகழ்வானது இரவு நேரத்தில்தான் நடைபெறுவது என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இதன்படி வெறியாடல் நிகழ்வுகளில் பெருமையை இச்சான்றுகள் பறைசாற்றுகிறது. முதலில் முருகக் கடவுளைத் தனக்குள் இறங்கச் செய்வான். இதற்காக முருகனுக்குப் பிடித்தமான கடம்பு, காந்தள் போன்ற செந்நிற நறுமண

மலர்களைத் தானும் அணிந்து கொள்வான். பின்னர் பலவித உணவுப் பொருட்களையும் மலர்களையும் அரிசி, தினை முதலியவற்றையும் பல சிறிய மூங்கிலால் வேயப்பட்டப் பிரம்புக் கூடைகளில் வைத்தும், இத்துடன் கடவுளுக்கு ஆடுகளையும் (சிறுமறி) பலியாகக் கொடுப்பது வெறியாட்டு நிகழ்வுகளில் முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்ததைப் பற்றிச் சங்க இலக்கியப் பாடலானக் குறுந்தொகையில்,

**“பல்வேறு உருவின் சில்அவிழ் மடையொடு
சிறுமறி கொன்று, இவள் நறுநுதல் நீவி
வணங்கினை கொடுத்தி ஆயின், அணங்கிய”³²**

வேம்பற்றூர்க் கண்ணன் கூத்தனார் வரிகளின் வழி வெறியாடல் நிகழ்வில் சிறிய இளைய ஆட்டுக்குட்டியின் கழுத்தை அறுத்து அதன் குருதியினை முருகனுக்குப் பலியாகக் கொடுப்பான் வேலன். தான் கொல்லப்படப் போவதை அறியாமல் இலைகளைத் தின்றுகொண்டிருப்பதும், தாயிடம் பால் குடிக்காத பச்சிளம் குழந்தையுமான ஆட்டுக் குட்டியைப் பலியாகக் கொடுத்து அதன் குருதியைத் தலைவியின் நெற்றியில் திலகம் இடுவதால் உள்ளத்தை வருத்துகின்ற என் (காதல்) அன்பானது, அப்பலியை ஏற்று தலைவன் என்னை அடையக்கூடுமோ! எனத் தலைவியின் நிலையைக் குறிப்பதாகவும் அமைந்துள்ளது. மேலும் நற்றிணையில், “வெறி என உணர்ந்த உள்ளமொடு மறிஅறுத்து”³³ என்ற பாடல்களில் வழியாகவும் பலிகொடுத்தல் முறை அறியப்படுகிறது. இவை சங்ககால மரபின் எச்சங்களாகப் பிரதிபலிக்கின்றன. இதனைத் தொடர்ந்து இக்காலத்தில் ஆடு, கோழி, பன்றி என இவைமட்டுமின்றி சில கிராமங்களில் எருமை கெடாயையும் பலிகொடுக்கின்றார்கள். உயிர்பலி கொடுக்கும் நிகழ்வு என்பது சங்க காலம் முதல் இக்காலம் வரை நடைபெறுவதால் இதனைச் சங்ககாலத்தின் நீட்சி எனலாம்.

வெறியாடலில் முழவு

இலக்கியப் பாடல்களில் பல்வேறு இடங்களில் வெறியாட்டு நிகழ்வு நிகழ்ந்துள்ளது. அவ்வெறியாட்டின் போதும், பிற விழாக்கள் நடைபெறும்போதும் இன்னிசைக் கருவிகள் இசைத்து முழங்க ஆடலும்

பாடலும் நிகழ்வது வழக்கமாக இருந்ததைப் பட்டினப்பாலை நூலொன்று வர்ணிக்கிறது. இதனை,

“வெறியாடு மகளிரொடு செறியத் தாஅய்க்

குழலகவ யாழ் முரல

முழவதிர முரசியம்ப

விழவயரு வியலாவணத்து”³⁴

என்ற கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் வரிகள் சான்றளிக்கிறது.

முருகனை போற்றும் திருப்பரங்குன்றத்து விழா

சங்க இலக்கிய நூலான அகநானூற்றில் மலையை ‘குன்றம்’ என்றச் சொற்களால் அழைக்கப்படுகிறது. மேலும் திருமுருகாற்றுப்படை, கலித்தொகை, மதுரைக் காஞ்சி, பரிபாடல் போன்ற நூல்கள் முருகன் வீற்றிருக்கும் மலையைப் பற்றிக் கூறுகின்றன. இத்திருத்தலத்திற்கு “இலக்கியங்களில் தண்பரங்குன்று, தென்பரங்குன்று, பரங்குன்று, பரங்கிரி, திருப்பரங்கிரி பரமசினம், சத்தியகிரி, கந்தமாதனம், கந்த மலை எனப் பல்வேறு பெயர்கள் வழங்கப்படுகின்றன.”³⁵ இத்தகு பெருமை கொண்ட திருப்பரங்குன்றின் வடிவழகைப் பற்றிக் கலித்தொகையில்,

“வென்வேலான் குன்றின்மேல் விளையாட்டும் விரும்பார்கொல்?

மை எழில் மலர் உண்கண் மரு ஊட்டி மகிழ் கொள்ள

பொய்யினால் புரிவுண்ட நம்மையோ மறந்தைக்க”³⁶

பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ பாடலில் பகைவரை மாயம் செய்து கொல்லும் பரந்த கடலில் தோன்றிய அரக்கனான மாமரத்தை வெட்டிய வெற்றி பொருந்திய வேலையுடைய முருகப் பெருமானின் திருப்பரங்குன்றின் மீது பரத்தையருடன் விளையாடும் விளையாட்டை தலைவர் விரும்பாரோ, அவ்வாறு விரும்பினால் வந்திருப்பார் எனத் தலைவியின் நினைப்போடு தலைவன் செயல்பாடுகளை திருப்பரங்குன்றத்து மலையுடன் ஒப்பிட்டு கூறுகிறது. மேலும் அகநானூற்று பாடலொன்றில் (அகம்:மணிமிடை:149:1-3) சேர மன்னனான செழியனின் ஆரவாரம் மிகுந்த போரினால் முசிறியை தன்னகத்தே கொண்டவன், அவனது கொடிகள் அசையும் தெருக்களைக் கொண்ட

மதுரையின் மேற்பகுதியில் மயிற்கொடிகள் உயர்த்தப்பட்ட இடையறாத விழாவைக் கொண்டது முருகப் பெருமானின் திருப்பரங்குன்றம் எனப் புகழ்ந்துரைக்கின்றது.

இலக்கியங்களில் திருமாலின் அவதாரம்

உலகைக் காத்தருளும் கடவுளாகக் காட்சியளிப்பவரும், மும்மூர்த்திகளில் ஒருவராகவும் விளங்குபவர் திருமால் ஆவார். மிகுந்த இரக்கக் குணத்துடன் அருளுளை அள்ளி வழங்கும் அருளாளன். இவ்வுலகில் தீயவை தலையெடுத்து மக்களை அச்சுருத்தும்போதெல்லாம் மக்களைக் காப்பாற்றுவதற்காகத் திருமால் மண்ணுலகில் அவதாரம் எடுத்துள்ளதை, “மலர்தலை உலகத்து மன் உயிர் காக்கும்”³⁷ எனப் பெரும்பாணாற்றுப் படை விளக்குகிறது. மேலும் பரிபாடலின் யாவும் திருமாலின் புகழைப் பாடுகிறது. திருமால் எல்லா பிறப்புமாகத் தோன்றினாலும் அவர்க்குப் பிறப்பும் இல்லை! பெற்றோர் இல்லை! என்பதனை பரிபாடல்,

“பிறவாப் பிறப்பிலை! பிறப்பித்தோர் இலையே!”³⁸

என்றுரைக்கும் கடுவன் இளவெயினனாரின் கூற்றின் வழி அறியமுடிகிறது. மேலும் திருமாலின் திருமேனிக்குப் பல்வேறு உவமைகளும் விளக்கமும் கூறுகிறது. அதில் கார்முகில் வண்ணனான திருமாலின் நிறத்தைப் பற்றிக் கூறுகையில்,

“கார்மலர் பூவை கடலை இருள்மணி

அவையைந்தும் உறழும் அணிகிளர் மேணியை”³⁹

எனும் நல்லெழுதியார் பாடிய செய்யுள் அடிகளில் திருமாலின் மேனியழகுக் கண்டு உள்ளம் பறிகொடுத்த புலவர்கள் திருமாலின் நிறத்தினை கார்மேகம், காயம் பூ, மணி, கடல், இருள், தாமரை இலை, குன்று, நீலமலர் ஆகியவற்றோடு உவமித்துள்ளதைக் காணலாம். மேலும் புறநானூற்றில் அரசர் இருவர் ஒருங்கிணைந்தத் தோற்றத்தை புறநானூறு பாடலில்,

“பால்நிற உருவின் பனைக்கொடியோனும்

உருவின் நேமியோனும் என்று

இருபெருந் தெய்வமும் உடன்நின்றா அங்கு”⁴⁰

என்று காரிக்கண்ணனாரின் பாடல்களில் திருமாலின் பால் நிறக் கொடிக்கும், நீல நிற மேனிக்கும் பற்றிய உவமைச் செய்தியைக் காணமுடிகிறது. மேலும் கலித்தொகை நூலும் திருமாலின் நிறத்தைப் பாடுகிறது. அதில் (நெய்.கலி:2:1-3) எனும் பாடலில் சூரியன் மேற்குத் திசையில் மலையில் சென்று மறைந்து, பின் இருள் சூழ்ந்துத் தோன்றும் காட்சியழகை திருமாலின் நிறத்துடன் ஒப்பிடப்படுகிறது. இதனோடு திருமாலின் கண் அழகையும் வர்ணித்துக் கூறுகிறது. அதன் சிறப்பைப் பற்றி பரிபாடல்,

**“கண்ணே, புகழ்கால் தாமரை
ஆலரிணைப் பிணையல்”⁴¹**

என்ற கீரந்தையாரின் இயற்றிய பாடலில் திருமாலின் கண்களுக்கு தாமரை மலரோடு ஒப்பிடப்படுகிறது. மேலும் திருமாலின் மார்பழகைப் பற்றிக் கூறுகையில், திருமகளின் உறைவிடமாகத் திகழ்வது திருமால் மார்பாகும். அத்தகு வடிவழகான திருமகள் உறைந்துள்ள திருமால் மார்பகத்தைப் புலவர்கள் புகழ்ந்துரைக்கின்றனர். அதனை, “மா உடை மலர் மார்பின் மை இல் வால் வளை மேனி”⁴² எனும் வரிகளும் (முல்லைக்கலி:4:9-10), (பரி:1:6-13) ஆகிய பாடல்கள் திருமாலின் மார்பகத்தை பணிந்தேத்தும் குறிப்பும் காணப்படுகிறது. அன்பர்கள் மாயோனின் மார்பகத்தில் குடி கொண்டிருக்கும் தேவியின் அருள் பெற்ற பின்னரே திருமாலின் அருளைப் பெற முடியும் என்று கருத்து புலப்படக் காணலாம். திருமாலின் உந்தியானது, தாமரை மலர் போன்று உள்ளது என்றும், பிரம்மனானவன் திருமாலின் உந்தியிலிருந்து தாமரை மலரில் தோன்றியதாகப் பரிபாடல் கூறுகிறது. இதனை,

**“வாய்மொழி ஓடை மலர்ந்த
தாமரை பூவினுள் பிறந்தோனும் தாதையும்
நீயென மொழியுமால் அந்தணர் அருமறை”⁴³**

எனும் கடுவன் இளவெயினனார் செய்யுள் அடிகளுடன் பரிபாடல் முழுமையும் திருமாலின் பெருமையைப் பாடுகிறது. அதில் (பரிபாடல்:3:93) பாடல் பிரம்மதேவனின் பிறப்பு பற்றிய உண்மையை பிரதிபலிக்கிறது. மேலும் திருமாலின் திருவடியின் அழகை மனிதனின் பிறவி என்னும் மாக்கடலை கடக்க பெருந்துணை புரிவது அவரின் திருவடியே ஆகும்.

மனிதனாகப் பிறப்பெடுக்கவும், எடுத்த பிறவின் இறுதி காலத்தில் வீடு பேறு அடைவதற்கும் இறைவனின் பாதங்களே துணையாவதால் புலவர்கள் திருமாலின் திருவடியைக் போற்றி வணங்குகின்றனர். அவர்தம் திருவடித் தாமரையால் இந்த உலகம் முழுவதையும் அளந்துள்ளார். மேலும் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை நிகழும் நிகழ்வுகள் யாவும் திருமாலின் அருளால் நிகழ்பவை ஆகும். சங்க இலக்கியங்களில் வாழ்வின் தத்துவத்தை எடுத்தியம்பும் நூல்களாகப் பரிபாடல் அமைந்துள்ளன. இந்நூலின் வழி திருமாலுக்குரிய கருடக்கொடியின் சிறப்பைக் கூறுகையில், திருமாலின் வடிவைக் காணும்போது நாட்டை ஆளும் மன்னனுக்குக் கொடி இருந்ததைப் போல, நாம் வழிபடும் தெய்வங்களுக்கும் கொடி இருந்துள்ளமையைக் காணமுடிகிறது. முல்லைநிலக் கடவுளாகக் காட்சியளிக்கும் திருமாலும் கருடக்கொடியை கொண்டுள்ளார் என்பதை,

“ஆயிர அணர்தலை அரவுவாய்க் கொண்ட

சேவல் ஊர்தியும் செங்கண் மாஅல்

ஓவெனக் கிளக்கும் கால முதல்வனே!”⁴⁴

எனப் படமெடுத்து உயர்ந்த ஆயிரம் தலைகளைக் கொண்டவன் ஆதிசேடனாகிய பாம்பு, அதனை தன் வாயிற்கெளவிக் கொண்டிருப்பவன் கருடச் சேவலாகிய நின் ஊர்தி, அவனும் ஒரு சமயம், ஊன்றிய நின் விரலின் அழுத்தத்தைத் தாங்கமுடியாமல், ‘செங்கண் மாலே! என்னைக் காத்தருள்க’ எனக் கூறப்பட்டத்திலிருந்து திருமாலுக்குரிய கொடி சிறப்பைப் பற்றி அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

திருமாலின் பத்து அவதாரங்கள்

திருமாலின் பத்து அவதாரங்களான மச்சம், கூர்மம், வராகம், நரசிம்மம், வாமனன், பரசுராமன், இராமன், பலராமன், கிருஷ்ணன், கல்கி ஆகிய திருமாலின் அவதாரச் சிறப்பைப் பற்றி சங்க இலக்கிய நூல்களுள் ஒன்றான பரிபாடலில் மச்சம், கல்கி, பரசுராமன், இராமன் என்கிற நான்கு அவதாரங்களை மட்டுமே விளக்குகிறது. ஆனால் பக்தி இலக்கிய நூலான நாலாயிர திவ்ய பிரபந்தம் திருமாலின் பத்து அவதாரங்களின் தனிப்பெருமையையும் எடுத்துரைக்கின்றது

மச்ச அவதாரம்

திருமாலின் அவதாரச் சிறப்பில் மச்ச அவதாரமும் ஒன்று. அதில் மீனின் உருவம் எடுத்தமைப் பற்றி மச்ச புராணம் பாடுகிறது. அப்புராணத்தில் சோமுகாசுரன் என்கிற அரக்கனானவன் இறைவனின் பெருமைகளைப் பாடும் வேதங்களை தேவர்களிடமிருந்து திருடிச் சென்று கடலுக்கடியில் மறைத்து வைத்தான். அவ்வேதங்களை மீட்கும் பொருட்டு திருமால் மீன் உருவம் கொண்டு அந்த அசுரர்களை அழித்து வேதங்களை மீட்டெடுத்தார். அதனை பிரம்மனிடம் ஒப்படைத்த பெருமையைத் தான் மச்ச அவதாரம் எடுத்துரைக்கிறது.

கூர்ம அவதாரம்

சங்க இலக்கிய நூலான எட்டுத்தொகை - பரிபாடல் நூலில் திருமாலின் அவதாரச் சிறப்பைப் பற்றிப் பாடுகிறது. அதில் தேவர்கள் ஒரு புறமும், அசுரர்கள் மறுபுறமும் பார்க்கடலைக் கடைந்தனர். இந்திரன் இழந்த செல்வத்தை மீட்கும்பொருட்டு, அப்பொழுது மத்தாகத் தோன்றிய மேருமலை கடலைக் கடையத் தொடங்கியது. அந்த மலை கடலுக்கடியில் மூழ்கும் அபாயம் ஏற்பட்டது. அச்சூழலில் மலை மூழ்காமல் இருக்கவும், தேவர்களுக்கு அமிர்தம் கிடைக்கும் பொருட்டும் திருமால் ஆமையாக உருவம் கொண்டு மேருமலையைத் தாங்கியச் செய்தியை,

“திகழ்ஒளி முந்நீர் கடைந்தக்கால், வெற்புத்
திகழ்வு எழ வாங்கித் தம்சீர்ச் சிரத்து ஏற்றி
மகர மறிகடல் வைத்த நிறுத்துப்
புகழ்சால் சிறப்பின் இரு திறத்தோர்க்கும்
அமுது கடைய இருவயின் நாண்ஆகி”⁴⁵

என்கிற பரிபாடல் திரட்டின் முதல் பாடலில் தேவர்களுக்கு அருள்புரியும் பொருட்டு எடுக்கப்பட்டதே வராக அவதாரம் என்பதை விளக்குகிறது. மேலும் திருமாலின் அருட்பண்பினை விளக்கவே கூர்ம அவதாரம் என்பதை பரிபாடல் (1,4,6,7)-இல் விளக்கமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

வராக அவதாரம்

பரிபாடலின் மூலம் இரணியனுடன் பிறந்த அசுரன் நிலவுலகத்தோடு தேவர்களையும் கைப்பற்றிக் கொண்டு கடலுக்குள் தன்னையும் மறைத்து கொண்டான். இதனைப் பற்றிக் காக்கும் கடவுளாகத் திகழும் திருமாலிடம் தேவர்கள் யாவரும் தங்களுக்கு உதவிடுமாறு வேண்டினர். இவ்வேண்டுதலை ஏற்று திருமால் வராக (கேழல் -பன்றி) உருவம் கொண்டு கடலுக்குள் சென்று தனது கொம்பின் உதவியால் அசுரனைக் கொன்று நிலமகளை மீட்டு வந்ததையும், மேருமலையின் உயர்த்திற்கும் திருமாலின் உருவத்தை ஒப்புமைப்படுத்தி கூறியதையும் பற்றி,

“கேழல் திகழ்வரக் கோலமொடு பெயரிய

ஊழி ஒருவினை உணர்த்தலின்,முதுமைக்கு

ஊழி யாவரும் உணரா!”⁴⁶

என்ற பரிபாடல்களில் நிலமகளை மீட்கவும், அசுரனை அழிக்கவும் வராக அவதாரம் எடுக்கப்பட்டதைப் புகழ்ந்து பாடுகிறது.

நரசிம்ம அவதாரம்

திருமால் தூணிலும் இருப்பார், துரும்பிலும் இருப்பார் என்பதை உலக மக்களுக்குக் காட்டுவதற்கு எடுக்கப்பட்ட அவதாரமே நரசிம்ம அவதாரமாகும். அதில் இரணியனையும், அவர் மகன் பிரகலாதன் பற்றிய குறிப்பும் பரிபாடலில் காணப்படுகின்றன. இரணியன் பிரம்மனிடம் பெற்ற வரமே நரசிம்ம அவதாரத்திற்கு முதன்மைக் காரணமாக அமைந்தது. அவ்வரத்தில் விலங்குகள், மனிதர்கள், தேவர்கள் இவர்களில் யாராலும் மரணம் நேரக்கூடாது. பகல், இரவு மற்றும் இல்லங்களில் உள்ளேயும் வெளியேயும் எனக்கு யாராளும் மரணம் நிகழக்கூடாது. எந்த ஒரு ஆயுதங்களாலும் தனக்கு அழிவு நேரக் கூடாது. எல்லோரும் தன்னை கடவுளாக வணங்க வேண்டும் என்று வலியுறுத்தினான். இத்தகு சூழலில் இரணியன் மகன் பிரகலாதன் திருமால் மீது மிகுந்த பக்தியுடையவன். திருமாலை வணங்க மறுத்த இரணியன், தன் மகனிடம் உன் இறைவன் எங்கே இருக்கிறான் என்பதைக் காட்டு எனக் கூற, தூணிலும் இருப்பார், துரும்பிலும் இருப்பார் என வேண்டி, திருமாலும் தூணைப் பிளந்து நின்று, இரணியனை மனித உடலுடன், மிருகத்

தலையான நரசிம்ம அவதாரம் கொண்டு, அந்திமாலைப் பொழுதில், வீட்டின் வாயில் படியில் வைத்து உடலைக் கிழித்து கொன்றார். இந்நிகழ்வுக் குறித்து (பரி:4:10-21) கடுவன் இளவெயினனார் பாடலில் இரணியன் மற்றும் பிரகலாதன் கதையைத் திறம்பட இயம்புகிறார்.

வாமனன் அவதாரம்

திருமாலின் அவதாரங்களில் வாமன அவதாரமாக சிறுவடிவடன் அந்தணனாகக் காட்சியளித்தவர். மகாபலிச் சக்கரவர்த்தியின் செருக்கை அடக்கும் நோக்கத்தில் எடுக்கப்பட்டதாகும். மகாபலியிடம் மூன்றடி மண் கேட்டு, ஈரடியை மண்ணையும் விண்ணையும் அளந்து, மூன்றாம் அடியை மகாபலியின் தலையில் வைத்து அவன் கர்வத்தை அடக்கிப் பாதாளத்திற்குள் தள்ளினார். இவ்வரலாற்றைப் பற்றிப் பெரும்பாணாற்றுப்படையில்,

**“இருநிலம் கடந்த திருமறு மார்பின்
முந்நீர் வண்ணன் பிறங்கடை, அந்நீர்த”⁴⁷**

என்ற கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனாரின் பாடல்களில் தொண்டைமான் இளந்திரையனை திருமாலுடன் ஒப்பிடுவதுடன் வாமன அவதாரத்தின் சிறப்பையும் எடுத்துரைக்கிறது. மேலும் கலித்தொகையில் நல்லந்துவனார் பாடிய நெய்தற்கலியில் இக்குறிப்பு காணப்படுகிறது.

திருவோணம் விழா

சங்க இலக்கியங்களில் திருமாலோடு தொடர்புடைய விண்மீனை திருவோணம் என்ற பெயரில் அழைத்தனர். இந்த விண்மீனுக்கான நாளில் கொண்டாடப்படும் விழாவே ஒணவிழாவாகும். திருமாலின் அவதாரச் சிறப்பையும், ஒணவிழா பற்றிய குறிப்பையும் உணர்த்தும் வகையில் மாங்குடி மருதனார் பாடலொன்றில்,

**“கணங்கொள் அவுணர்க் கடந்த பொலத்தா
மாயோன் மேய ஒண நன்னாள்”⁴⁸**

எனக் மதுரைக்காஞ்சி நூலில் திருமாலுக்கு கொண்டாடப்பட்ட விழாவே ஒணவிழா என்பது புலனாகிறது. இந்நாளில் வீரர்கள் நீலக்கச்சையணிந்து

விருந்துண்டு களித்தனர் என்றும், இவ்விழா ஆவணித் திங்களில் கொண்டாடப்பட்டது என்றும் கி.பி 7-ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த ஆழ்வார்கள் குறிப்பிடுகின்றனர்.

திருவேங்கட விழா

சங்க இலக்கியங்களில் திருமாலுக்குக் கொண்டாடப்படும் பல விழாக்களில் சிறப்புடையது வேங்கட விழாவாகும். இவ்வேங்கட விழாவைப் பற்றி அகநானூறு பாடலொன்று,

“கழல் புனை திருந்தடிக் களவர் கோமான்

மழ புலம் வணங்கிய மா வண் புல்லி

விழவுடை விழுச்சீர் வேங்கடன் பெறினும்”⁴⁹

என்கிற மாமூலனார் இயற்றிய வரிகளில் யானைகளைக் கொடையாக வழங்குபவன் அரசனாவான். அவனை ‘புல்லி’ எனவும் அழைக்கப் பெறுவான். அவன் கள்வர் குடியினரின் தலைமகன் ஆவான். மாபெரும் யானையை வீழ்த்தி, அதன் கொம்பைக் கொண்டு சென்று மதி மயக்கும் கள்ளுக்கும், நெல்லுக்கும் விலையாகக் கொடுக்கும் மக்கள் யாவரும் கள்வர் குடியினர். அரசன் புல்லியும் கள்வர் இனமக்களும் இணைந்து கொண்டாடும் விழாவே திருவேங்கடமாகும். திருவேங்கடத்தில் (திருப்பதி) வீற்றிருக்கும் திருமாலுக்கு இவ்விழாவானது சிறப்பாக நடைபெற்றதாகச் சான்றளிக்கிறது. மேலும் திருமாலின் பெருமையைப் போற்றுகிறப்பொழுது நால்வகை யுகங்களைப் பற்றிப் பரிபாடல் கூறுகையில்,

“நால் வகை ஊழி என் நவிறும் சிறப்பினை”⁵⁰

என்ற கடுவன் இளவெயினனார் பாடலில் திருமாலை போற்றும் விழாவாகத் திருவேங்கட விழா அமைந்த செய்தியைச் சங்க இலக்கிய நூல் வழி எடுத்தியம்புகிறது.

பரசுராமன் அவதாரம்

“ஐமதக்னி என்ற முனிவருக்கு மகனாக அவதரித்தப் பரசுராமர், ‘தந்தை சொல் மிக்க மந்திரமில்லை’ என்பதை உறுதிபடுத்தும் வகையில்

தன் தாயின் தலையைச் சீவினான். தன் பேச்சைத் தட்டாமல் கேட்டப் பரசராமனுக்கு ஜமதக்னி வரம் கொடுப்பதாகக் கூறினார். அவ்வரத்தால் தாயை உயிர்பிக்கவும் மற்றும் தாயின் முக்கியத்துவத்தை உணர்த்தவும் எடுக்கப்பட்ட அவதாரமே பரசராம அவதாரமாகும்.”⁵¹ திருமாலின் பரசராம அவதாரத்தைப் பற்றி அகநானூற்றில் - மதுரை மருதன் இளநாகனார் இயற்றிய வரிகள் மெய்ப்பிக்கின்றன.

“மன் மருங்கு அறுத்த மழுவாள் நெடியோன்
முன் முயன்று அரிதினின் முடித்த வேள்வி,
கயிறு அரை யாத்த காண்தகு வனப்பின்
அருங் கடி நெடுந்தூண் போல யாவரும்”⁵²

என்கிற பாடல்களில் திருமாலின் அவதாரமாகிய பரசராமன் முன்பு விடாமல் முயன்று முடித்த வேள்விக்களத்தில், கயிற்றில் சுற்றிக்கட்டப்பட்டுக் காவலாக அமைந்த அழகிய தூண்போலத் தலைவியின் அழகைக் காணுவது அரியதாகும் என விளக்கம் தருகிறது.

இராமன் அவதாரம்

சங்க இலக்கியங்களும் இராமனின் அவதாரச் சிறப்பைப் போற்றியுள்ளது. இராமன் அரக்கர்களைப் போரில் வெல்வது குறித்து அரியமறை (இரகசியம்) செய்திகளை வானர வீரர்களுடன் கலந்துரையாடும்போது பறவைகள் ஒலி எழுப்புகின்றன. அவ்வொலி பேச்சுக்கு இடையூறாக இருந்தன. இதனைப் பொருட்படுத்தாமல் தொடர்ந்தான். அப்பொழுது விழுகளை உடைய ஆலமரத்தில் இருந்த பறவைகள் ஒலி எழுப்பாமல் அமைதிகாத்தன. இச்செய்தியைப் பற்றி அகநானூறு பாடலில்,

“வென்வேற் கவுரியர் தொல் முதுகோடி
முழங்கு இரும் பெளவம் இரங்கும் முன்துறை
வெல்போர் இராமன் அருமறைக்கு அவித்த
பல் வீழ் ஆலம் போல
ஒலி அவிந்தன்று இவ்வழுங்கல் ஊரே”⁵³

எனப் பாடுகின்றார் மதுரை தமிழ்க் கூத்தனார் கடுவன் மள்ளனார். அதில் தலைவனானவன் வரைவு (திருமணம்) உடன்பட்டவுடன் தலைவியுடன் திருமணம் நிகழ்க்கும். அப்போது தான் அலர் (பழிச்சொல்) தூற்றிய இவ்வூரும் பழிச்சொல் சொல்வதையும் நிறுத்தும் என்பதை பறவைகள் எழுப்பும் ஒலிக்கு ஊரார் தூற்றும் பலிச்சொல்லுக்கு உவமையாகப் புராணச் செய்திகளையும் எடுத்துரைக்கின்றனர்

பலராமன் அவதாரம்

சங்க இலக்கியங்களில் பெரும்பாலான இடங்களில் திருமாலின் அவதாரப் பெருமைகள் பிரதிபலிக்கின்றன. அதில் பலராமன் அவதாரமும் அடங்கும். பலராமன் அவதாரம் பற்றி நற்றிணை, கலித்தொகை, புறநானூறு ஆகிய நூல்களும் எடுத்தியம்புகின்றது. அதில் புறநானூறு பாடலில் பண்டைத் தமிழர்கள் பலராமனை வழிபட்டு வந்ததைச் சங்க இலக்கியங்களும், காப்பிய நூல்களும் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. வாலியோன் எனும் பெயர் கொண்ட திருமால் கடலில் வளரும் சங்குகளைப் போல வெண்மையான நிறம் கொண்ட கையில் ஏந்திய கலப்பை என்னும் ஆயுதத்தை உடையவன் என்பதும் அவனது கொடி பனைக்கொடி என்பதை,

“கடல்வளர் புரிவளை புரையும் மேனி

அடல்வெந் நாஞ்சில் பனைக் கொடியோனும்

மண்ணுறு திருமணி புரையும் மேனி

விண் உயர் புட்கொடி விறல் வெய்யோனும்”⁵⁴

என மதுரைக் கணக்காயனார் மகன் நக்கீரனார் பாடியுள்ள வரிகளில் சிவன், முருகன் ஆகியோருக்கு இணையாகக் கிருஷ்ணனும் பலராமனும் காட்சியளிப்பதோடு, மிகுந்த வலிமையுடையவராகவும் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். மேலும் புறநானூறு பாடல் வழி கிருஷ்ணனும் பலராமனும் வழிபடும் தெய்வமாக இருந்துள்ளனர். சிவன் - முருகனுக்குரிய வழிபாடுகள் போலவே மக்கள் கிருஷ்ணனையும் பலராமனையும் வழிபட்டுள்ளனர் என்பதை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

வாலியோன் வழிபாடும் விழாவும்

சங்ககால இறை வழிபாடுகளில் வாலியோன் வழிபாடும் நிகழ்ந்துள்ளதை பல இலக்கியப் பாடல்கள் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. வாலியோன் மிகவும் வலிமையுடன் தோன்றுபவர் என்பதைக் கலித்தொகை,

“வானுற ஓங்கிய வியங்கொளிர் பனைக் கொடி

பால் நிற வண்ணன் போல் பழி தீர்ந்த வெள்ளையும்”⁵⁵

நல்லுருத்திரனார் பாடலில் (கலி:பா.எ:36:1) தெளிவுப்படுத்துகிறது. புறநானூறு பாடலும் வாலியோன் பாட்டை இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறனை நக்கீரர் பாராட்டியதை (புறம்:பா.எ:56:12) எனும் புறநானூறு பாடல்களில் வாலியோன் மிகவும் வலிமையுடையவன் என்பதைத் தெளிவுப்படுத்துகிறது. வாலியோன் வழிபாடே திருமால் வழிபாடாகக் கொண்டாடப்பட்டள்ளதை நற்றிணை குறிஞ்சியில்,

“மாயோன் அன்ன மால் வரைக் கவாஅன்

வாலியோன் அன்ன வயங்கு வென் அருவி

அம்மலை கிழவோன் நம் நயந்து என்றும்”⁵⁶

என்கிற கபிலரின் பாடலில் மாயவனான கண்ணனை போன்ற கரிய பெரிய மலையின் உயரத்து சரிவினில் பலராமனை போன்ற ஒளிவிடும் வெள்ளிய அருவியையுடைய அழகிய மலைக்கு உரியவன் ஆவான் என விளக்கம் தருகிறது. இதற்கு சான்றாக இளங்கோவடிகள் இயற்றிய சிலப்பதிகாரத்தில் இந்திர விழவூரெடுத்த காதையில், பலராமனை வாலியோன் என்றே அழைத்துள்ளார். மேலும் வாலியோனுக்குக் கோயில் இருந்தமையைப் பற்றியும் கூறுகையில்,

“புகர் வெள்ளை நாகர்தம் கோட்டமும்”⁵⁷

என்கிற (சிலம்பு:9:10) சிலப்பதிகார வரிகளும் புலப்படுத்துகின்றன. இதனைச் சீவக சிந்தாமணியும் (சீவ.சி:நாமகள் இலம்:209), (நெய்தல் கலி:7) எனும் பாடல்களும் வாலியோனுக்குக் கோயில் அமைத்து வழிபட்டதை எடுத்துக்குரைக்கின்றது. மேலும் கபிலரின், **“பொற்பனை வெள்ளையை**

உன்னாது ஒழுகின் இன்னா”⁵⁸ என்கிற இன்னா நாற்பது பாடலும் விளக்குகிறது. இவை அனைத்தையும் காணும்போது பலராமனை பால்வண்ணன், வெள்ளையன் என்றெல்லாம் அக்கால மக்கள் அழைத்துள்ளனர் என்பது தெளிவாகிறது. இப்பெயர் நாமங்களை தம் குழந்தைகளுக்குத் தெய்வப் பெயரான பலராமன், பலதேவன், வெள்ளை, வெள்ளையன், வெள்ளைச்சாமி என்று பெயரிட்டு அழைப்பதிலிருந்து வாலியோன் வழிபாடே பலராமன் வழிபாடாக அழைக்கப்படுவதை அறியமுடிகிறது. இதன் மூலம், “வாலியோன் வழிபாடுகள் தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முற்பட்டக் கடவுளாகும். ‘பனை முன் கொடி வரின் வல்லெழுத்து மிகும்’ என்று வாலியோனின் கொடிக்கு புணர்ச்சி விதி கூறிய தொல்காப்பியர் அவன் வழிபாடு குறித்து கூறவில்லை. ஆனால் சங்கப் புலவர்களும் காப்பியப் புலவர்களும் விரிவாகக் குறித்துள்ளனர்.

இந்நாளில் வாலியோன் வழிபாடு அருகி வாலியோனுக்குக் கோயில் எடுக்கும் வழக்கமும் இல்லை. வாலியோன் வழிபாடும் திருமால் சமயத்தின் கிளையாகி மறைந்து விட்டது. பரிபாடலில் திருமாலும் வாலியோனும் ஒருவரே என்ற சமய மாற்றங்கள் நிகழ்ந்துள்ளன. வாலியோன் வழிபாடு குமரிக்கண்டத்தில் தோன்றி பின்னர் அவன் கொடியில் உள்ள பனையே சேரனின் அடையாளப் பூவாக இடம் பெற்று வாலியோன் இனக்குழு மக்கள் தலைவனாகிக் கடவுள் மதிப்பு பெற்றிருக்கலாம் எனக் கருத இடமுண்டு.”⁵⁹

கிருஷ்ணன் அவதாரம்

நீர்வளம் மிகுந்த யமுனை ஆற்றில் ஆயமகளிர்கள் நீராடும்போது கண்ணனாள் அவர்களின் ஆடைகள் கவரப்படுகின்றன. பின்னர் மகளிர் உடுத்திக்கொள்ள குருந்த மர இலைகள் அவர்களுக்கு எட்டும்படி அம்மரத்தை மிதித்து தாழ்த்தித் தந்தான் கண்ணன். கண்ணன் என்ற திருநாமம் உடைய கிருஷ்ணனின் அவதாரத்தைப் பற்றி அகநானூறு பாடலொன்றில்,

“வண் புனல் தொழுநை வார் மணல் அகன்துறை
அண்டர் மகளிர் தண் கழை உடையார்
மரம் செல மிதித்த மாஅல் போல”⁶⁰

என்று கிருஷ்ண அவதாரத்தைப் புகழ்ந்துரைக்கின்றது. மேலும் கம்சன் அனுப்பிய குதிரை வடிவில் வந்த அரக்கனைக் கண்ணன் கொன்றச் செய்தியையும் விளக்குகிறது. இதனை,

“மேவார் விடுத்தந்த கூந்தற் குதிரையை

வாய் பகுத்து இட்டு புடைத்த ஞான்று இன்னன்கொல்

மாயோன் என்று உட்கிற்று என்நெஞ்சு”⁶¹

எனும் கலித்தொகைப் பாடலில் ஓய்வில்லாத வேகத்தோடு உருத்துப் பார்த்துக்கொண்டு சிவந்த காதினை உடைய காளை ஒன்று தன் மேல் பாய வருவது கண்டு காயாம் பூ சூடிய பொதுவன் ஒருவன் ஓடும்படி விரட்டுகிறான். பகைவர் ‘கூந்தல்’ என்னும் குதிரையின் வாயைப் பிளந்து இப்படித்தான் ஓட்டினானோ (திருமாலைக் குறித்தச் சொல்) என்று எண்ணும்படிச் செயல்படுகிறான் என அரக்கனின் அழிவுக் குறித்தும், உலக மக்களுக்கு ஞான உபதேசத்தை போதிக்கவும் கிருஷ்ணன் அவதரித்தாக இலக்கியங்கள் கூறுகின்றது.

கல்கி அவதாரம்

“மகாவிஷ்ணுவின் பத்தாவது அவதாரம் கல்கி அவதாரமாகும். தற்போது நடக்கும் கலியுகத்தின் முடிவில் பெருமாள் கல்கி அவதாரம் எடுத்து உலகை அழித்து, அனைவரையும் முக்தி நிலைக்குக் கொண்டு செல்வார் என எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. கலியுகம் எப்படி இருக்கும் என்பதை கல்கி புராணம் கூறியவற்றையும் காண்போம். நம் உலகம் எத்தனை யுகங்களாக வகுக்கப்பட்டுள்ளன. அந்த யுகங்கள் நான்கு வகையாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. அவை,

கிருத யுகம் - 17,28,600 வருடங்கள்

திரேதா யுகம் - 92,96,000 வருடங்கள்

துவாபர யுகம் - 8,64,000 வருடங்கள்

கலியுகம் - 4,32,000 வருடங்கள் கொண்டது.

இதுவரை கலியுகத்தில் என்னவெல்லாம் நடக்கும் எனக் கூறப்படும் அதர்மங்கள் யாவும் தற்போது நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. கிருஷ்ண

அவதாரம் முடிந்ததும் பெருமாள் வைகுண்டம் சென்ற நிலையில், கலி புருஷன் பூலோகத்தை ஆக்கிரமித்து விட்டான். இதனால் உலகில் தர்மம் தற்போது நசிந்து வருவதை நம் கண்கூடக் காணமுடிகிறது. கலி புருஷன் நுழைந்ததால் பிராண சக்தி குறையும். வர்ணாசிரம நிலை குலையும். வேத தர்ம நிலை மறைந்து போகும். ஆளக்கூடிய அரசர்கள் திருடர்கள் போல் மக்களின் சொத்துக்களை திருடுவர். அதோடு மக்களுக்கு பொய், காமம், திருட்டு, வீணான பழிச்சொல்லுக்கு ஆளாக நேரிடும். ஆடுகள், பசுக்கள் ஆகியவை மெலிந்துபோகும். வீடுகள் யாவும் சூன்ய பிரதேசமாக மாறும். மேகங்களில் மின்னல்கள் அதிகம் காணப்படும். இப்படி கலி முற்றிய நிலையில் பகவான் விஷ்ணு சத்துவ குணத்தால் மீண்டும் அவதரிப்பார்.”⁶² தற்போது நம் கண்முன்னே எத்தகைய அதர்மங்களும், இயற்கை பேரழிவும் நிகழ்ந்து வருகின்றன. இன்னும் எத்தகைய இன்னல்களுக்கு மக்கள் ஆளாக நேரிடும் என்பதை யாராலும் கண்டறிய இயலாது. இத்தகைய நிலையில் இவ்வுலகம் இனி எத்தனை நாட்கள் இயங்கப் போகிறது என்பதையும் யாராலும் கணக்கிடவும் முடியாது. இத்தனை கேள்விகளுக்கும் இறைவன் ஒருவனே பதில் அளிப்பார்.

சங்க இலக்கியத்தில் திருமகள் வடிவமும் வழிபாடும்

சங்க இலக்கியங்களில் ‘திரு’ எனும் சொல் பெயரின் முன்பாகவும், அடைமொழியாகவும் பல இடங்களில் சுட்டப்பெறுகின்றன. ‘திரு’ என்னும் சொல்லின் அழகு, செல்வம் என்பது பொருளாகும். செல்வத்திற்கு அதிபதியான பெண் தெய்வத்தை திருமகள் என்பதை ‘திரு’ என்றே அழைக்கின்றது. அத்திருமகள் செந்தாமரை மலரில் திருமகள் நின்ற கோலத்தில் அருள்பாலிப்பதை மரபாகப் பின்பற்றப்பட்டுள்ளது. இத்திருமகள் என்ற சுட்டுப்பெயரை பரிபாடல் ‘செய்யோள்’ எனக் குறிப்பிட்டுள்ளது. அத்தெய்வம் வீட்டு வாயில், அரண்மனை முற்றம், கோட்டை மதில்கள் ஆகியவற்றில் திருமகளின் உருவம் பொறிக்கப்பட்ட செய்தியைப் பற்றி (நெடுநல்வாடை:88-89), (பட்டி.பா.41,291), (மதுரைக்:353) ஆகிய இலக்கியங்கள் நூல்கள் கூறுகின்றன. திருமகளின் தனித்துவத்தைப் பற்றிப் பாரதியார் ‘லக்ஷ்மி தேவி சரண் புகுதல், லக்ஷ்மி பிரார்த்தனை, ஸ்ரீதேவி ஸ்துதி, திருக்காதல், மூன்று

காதல்' என்கிற தலைப்புகளில் பாடியுள்ளதைக் காணும்பொழுது திருமகளின் மகத்துவம் பற்றி அறியமுடிகிறது.

திருமகளின் வர்ணனைகள்

திருமகளை திருமாலோடு இணைத்தப் பதிவுகளைப் பற்றிப் பரிபாடல் “திருவின் கணவ”⁶³ என்று திருமால் அழைக்கப்பட்டுள்ளார். இதனை கபிலர் இயற்றிய கலித்தொகைப் பாடலைக் கொண்டு இன்று இரவிவர்மனால் தீட்டப்பட்ட கஜலட்சுமியின் அழகிய ஓவியம் எடுத்துக்காட்டாக அமைந்துள்ளது. திருமகளின் வடிவம் பற்றிக் கலித்தொகை நூலில்,

**“புரி நெகிழ் தாமரை மலர் அம்கண் வீறு எய்தி
திரு நயந்து இருந்தன்ன”⁶⁴**

என்பதில் திருமகளானவல் இரு பக்கமும் இருயானைகள் சூழ பூநீரைச் ஊற்றும்படியாகப் புனைந்திருக்கும் ஓவியங்களின் நடுப்பக்கத்தில் தாமரை மலரின் அழகிய இதழ்களுள் வீற்றிருக்கும் தெய்வமாகக் காட்சியளிப்பதை அழகுபட விவரிக்கிறது. திருமகளின் உருவங்களை திருமாலுடன் இணைத்துக் கூறும் முதல் நூலாக விளக்குவது பதிற்றுப்பத்து ஆகும். அச்சிறப்பை,

**“வண்டுது பொலிதார்த் திருஞ்ஞம ரகலத்து
கண்பொரு திகிரிக் கமழ் குரற் றுழாஅய்
அலங்குற் செல்வன் சேவடி பரவி”⁶⁵**

என்ற காப்பியாற்றுக் காப்பியனார் வரிகளில் திருமகள் வீற்றிருக்கும் திருமாலின் அழகிய மார்பினில் நறுமணம் கமழுவதோடு, கருநிற வண்டுகள் வட்டமிடுவதோடு துளசி மாலையின் மணம் வீசுவதாகவும் சுவைபட வர்ணிக்கிறார். திருமாலுடன் திருமகள் இணைத்து வழிபட்ட மக்கள் மகிழ்ச்சியுடன் வீடு திரும்பினர் என்பதை விளக்குகிறது. மேலும் முல்லைப்பாட்டும் திருமகளை ‘மா’ என்பதைச் சுட்டுப்பெயராகக் கொண்டு அழைப்பதை,

**“வல்புரி பொறித்த மாதாங்கு தடக்கை
நீர் செல நிமிர்ந்த மால்அல் போல”⁶⁶**

இப்பாடல்களின் மூலம் அறிந்துகொள்வதோடு, இத்திருமகள் வடிவத்தைத் தற்காலத்தில் எட்டுவகை அம்சங்களுடன் காட்சியளிப்பதை விவரிக்கிறது.

தற்கால வழிபாட்டில் திருமகள் வடிவங்களில் அஷ்ட லட்சுமி

இறைவியாகக் காட்சியளிப்பவள் திருமகள். இவரின் எட்டுத் தோற்றங்களின் அம்சமே அஷ்டலட்சுமி ஆகும். “அனைத்துத் துன்பங்களையும் நீக்கி எட்டு வகையான செல்வங்களையும் வழங்கும் சிறப்பு மிக்கத் தலமாக மகாலட்சுமி கோவில் திகழ்கிறது. இக்கோயிலானது கேரளா மாநிலம், ஆலபுலா மாவட்டம், பள்ளிப்புரம் என்னும் இடத்தில் இந்த ஆலயம் அமைந்திருக்கிறது”⁶⁷ மகாவிஷ்ணுவின் திருமார்பில் வாசம் செய்யும் மனைவியான மகாலட்சுமியே செல்வங்களை வாரி வழங்கும் தெய்வமாகும். அத்தெய்வம் அருளுவதே எட்டு செல்வங்கள் ஆகும். அவற்றில் ஒவ்வொரு செல்வத்திற்கும் உரியவராய் தனித்தனியாக எட்டுத் தோற்றங்களில் அருள் பாலிக்கும் மகாலட்சுமியே அஷ்டலட்சுமி என அழைக்கப்படுகிறார். அஷ்டம் என்றால் வடமொழிச் சொல்லுக்கு ‘எட்டு’ என்று பொருளாகும். இதில் “அஷ்ட லட்சுமி கோயிலானது இந்தியாவில் மும்பை நகரிலும், தமிழகத்தில் சென்னை பசந்த நகரிலும் புகழ் வாய்ந்த கோயிலாக அமைந்துள்ளது. இக்கோயில்களில் எட்டு சன்னதிகளில் எட்டு லட்சுமிகளின் பெயர்களும் அதன் அருட்பேறுகளில் ஆதிலட்சுமி - நோய்நொடிகள் அற்ற நல்ல உடல் நலத்தை அருளும் வடிவமாகவும், தான்யலட்சுமி - உணவு தானியங்கள் தாராளமாகக் கிடைத்து பசிப்பிணி நீக்கும் வடிவாகவும், வித்யாலட்சுமி - ஞானமும், கல்வியும் அருளும் வடிவாகவும், தனலட்சுமி - செல்வத்தின் அதிபதியாகவும், தையரிய லட்சுமி - வாழ்வில் ஏற்படும் துன்பங்கள், இடர்பாடுகள் ஆகிவற்றை எதிர்கொண்டு சமாளிக்க தைரியத்தை அருளும் வீரன் வடிவாகவும், கஜலட்சுமி செல்வம், புகழ், ஆளுமையும் என சகலமும் அருளும் வடிவாகவும், சந்தானலட்சுமி - குழந்தைப்பேறு அருளும் வடிவாகவும், விஜயலட்சுமி - கைக்கொண்ட நற்காரியங்களில் வெற்றி அருளும் வடிவாக அனைத்து சன்னதிகளிலும் பக்தர்கள் வழிபடுவது நடைமுறையாகும்.”⁶⁸ நம் இந்திய திருநாட்டில் அமைந்துள்ளக் கோயில்களில் பெரும்பாலும் பெண் தெய்வ வழிபாட்டு முறைகளில் திருமகள் வழிபாடு பல்வேறு பெயர் மாற்றங்களுடன் பண்டிகைகளும் விழாக்களும் கொண்டாடப்பட்டு வருகின்றன.

வல்வில் ஓரி விழாவும் கொல்லிப்பாவையும்

சங்க இலக்கியத்தில் கடையெழு வள்ளல்களில் ஒருவரான ஓரி மன்னன் ஆட்சியில் இருந்தது கொல்லிமலையாகும். அம்மலையின் பெருமையைப் பற்றிக் குறுந்தொகைப் பாடலொன்றில்,

“அருவிப் பரப்பின் ஐவனம் வித்திப்
பரு இலைச் குளவியொடு பசு மரல் கட்கும்
காந்தள்அம் சிலம்பில் சிறுகுடி பசித்தெனக்
கடுங் கண் வேழத்துக் கோடு நொத்து உண்ணும்
வல்வில் ஓரி கொல்லிக் குடவரைப்
பாவையின் மடவந்தனளே
மணத்தற்கு அரிய பணைப் பெருந் தோளே”⁶⁹

என்ற கபிலரின் வரிகளில் அருவி பாயும் நிலத்தில் மலை நெல்லினை விதைத்து, அந்நெல்லின் இடையில் களையாக முளைத்த பருத்த இலையை உடைய மலை மல்லிகையோடு, பசிய மலரைக் கொடியைக் களைந்தெறிவர். காந்தள் மலரையே வேலியாக உடையதும். இயற்கை எழில் கொஞ்சம் சிற்றூரில் உள்ள மக்கள் உணவின்றிப் பசித்தபோது தறுதண்மைனை உடைய யானையினது கொம்பை விற்று வரும் தொகையைக் கொண்டு உணவை உண்ணுதற்கிடமாகிய அமைந்தது வலிய வில்லை உடைய ஓரியினது கொல்லிமலை. அம்மலையின் மேற்குப் பக்கத்தில் அமைந்துள்ள பாவையின் அழகினைப் போல (கொல்லிப்பாவை), தலைவன் தன் மனங்கவர்ந்த தலைவியின் அழகு கண்டு வியப்படைந்த அவளை மணம் பேறுபெற வேண்டும் என்று கொல்லிமலையில் அமைந்திருக்கும் கொல்லிப்பாவையிடம் வேண்டுவதாகக் கபிலரின் பாடல்கள் அழகுபட வர்ணிக்கிறது.

இளவேனில் விழா (காமன் விழா)

இளவேனில் காலம் என்பது காமவேளுக்கு உரியதாகும். வில்லவன் விழாவென்பது இளவேனில் காலத்தில் காமனை வேண்டிச் செய்யும் விழாவாகும். மன்மதனே ‘காமன்’ என்று அழைக்கப்படுகிறார். காமன் விழா மக்கள் இன்பமாகப் பொழுதை கழிக்கக் கொண்டாடிய இனிய விழாவாகும். இதன் பெருமையைக் கலித்தொகை பாடுகிறது. இதில் தலைவி ஊரில்

காமவேள் விழா நடப்பதைக் கண்டால் கலங்குவாள் எனக் கருதி தலைவன் தேரேறி விரைந்து வருவார் எனத் தோழி குறிப்பிடுவதாக அமைந்துள்ளது. இதனை,

“காமவேள் விழவாயின் கலங்குவள் பெரிதென
ஏழுறு கடுத்திண் டேர் கடவி
நாம் காதலர் துணைதந்தார் விரைந்தே”⁷⁰

என்ற கலித்தொகையில் - பாலைப்பாடிய பெருங்கடுங்கோ பாடல் வரிகள் இளவேனில் காலத்தில் நடைபெறும் காம விழாவினைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது.

வரம் அருளும் காமன்

பண்டைய இலக்கியத்தில் சிற்றூர்களில் மழை வேண்டி மன்மதனுக்கு விழா எடுக்கும் பழக்கம் இன்றும் வழக்கத்தில் உள்ளதை அறியமுடிகிறது. அவ்விழாக்களில் ஆண்களும் பெண்களும் காமனை நினைத்து வணங்குவதால் விரைவில் திருமணம் நிகழும். குழந்தை இல்லாத தம்பதிகளுக்குக் குழந்தை வரம் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கை அனைவரும் மனதில் வேருன்றியுள்ளது. இச்செய்தியைக் கலித்தொகையில்,

“மல்கிய துருத்தியுள் மகிழ்துணைப் புணர்ந்தவர்
வில்லவன் விழவினுள் விளையாடும் பொழுதன்றே”⁷¹

எனும் பாடலில் நீர் நிறைந்த ஆற்றின் கரையில் குடிகொண்டிருக்கும் மன்மதனுக்கு பரத்தையர்கள் அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்து விழா எடுக்கின்றனர். அவ்விழாவில் தலைவனும் கலந்துக் கொண்டு தன்னுடன் உறவாட வேண்டும் என எண்ணுகிறார்கள். மேலும் மற்றொரு பாடலில் காமவேள் விழாவின் போது காதலர்கள் மகிழ்ந்து விளையாடுவர். அவ்விழாவில் ஆடவர்கள் பரத்தையருடன் தலைவன் கூடியாடுவதை நினைத்து தலைவி வருந்துவதாகவும், தன் அருகில் தலைவன் இல்லாத நிலை பெரும் துன்பத்தைக் கொடுத்தது எனவும் கலித்தொகைக் கூறுகிறது.

“தேன் ஆர்க்கும் பொழுது எனத் தெளிக்குநர் உளராயின்
உறலியாம் ஒளிவாட உயர்ந்தவன் விழவினுள்
விறல் இழையவரோடு விளையாடுவான் மன்றே”⁷²

என்கிறார் ஆசிரியர், “காமன் விழாவை உயர்ந்தவன் விழா, வில்லவன் விழா முதலிய பெயர்களில் கொண்டாடுவதையும், அவ்விழா இளவேனிற் காலத்தில் நடைபெற்றது”⁷³ என்று கா.மு.பாபுஜி கூறுகின்றார். இவ்வாறு காமன் விழா பற்றிய குறிப்புகளைக் கலித்தொகைப் பாடல்களும் சுட்டுகிறது. காமன் காதற்கடவுளாகப் போற்றப்படுவதைப் பரிபாடலும் கூறுகிறது.

இளவேனில் விழாவும், பலதேவனுக்குரிய உவமையும்

காமனுக்கு நிகழ்த்தப் பெறும் விழாவை எதிர்கொள்ளும் இளவேனில் காலம் வந்தது, அதே சமயம் கொடிய வன்மை கொண்ட கலப்பைப் படையை உடைய பலதேவனின் துழாய் (துளசி) மாலை போல் விளங்கும் வெண்கடம்ப மரம் போன்றது. இளவேனில் காலத்தில் பூக்கக் கூடிய வெண்மை மிகுந்த பசிய நிறத்தில் காட்சியளிக்கும் கடம்ப மரம் பலதேவனின் துளசி மாலைக்கு உவமையாக்கப்பட்டதை,

**“கொடு மிடல் நாஞ்சிலான் தார் போல், மராத்து
நெடுமிசைச் சூழும் மயில் ஆலும் சீர்”⁷⁴**

என்கிற கலித்தொகை பாடலில் காமனுக்கு நடைபெறும் விழா காலத்தை வர்ணிக்கும் விதமாகவும், வெண்மையான மலர்கள் நிரம்பப் பூத்து இலையுதிர்ந்த வெண்கடம்ப மரம் பலதேவனின் வெண்ணிற மேனிக்கு உவமையாகக் காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இதனோடு,

**“இருங் குயில் ஆல, பெருந்துறை கவின் பெற
குழவி வேனில் விழவு எதிர்கொள்ளும்”⁷⁵**

இவ்வரிகளில் பெரிய நீர்த் துறைகள் மலர்களால் அழகு பெறுகின்றன. இத்தகையக் காட்சிகள் இளவேனில் எனும் காலத்தின் வரவை இயல்புடன் வெளிப்படுத்துகிறது. இக்காலம் முடியும் தருவாயிலும் நம் காதலர் வரவில்லை என்று எண்ணி தலைவி வருந்துவதாக அமைந்துள்ளன.

பூவிரி புனலாடல் - முக்கூடல் விழா

சங்ககாலத்தில் கொண்டாடப்பட்ட நீர் விழாவில் சிறப்புப் பெற்றது முக்கூடல் விழாவாகும். அவ்விழாவில் மூன்று ஆறுகள் கூடும் இடம் (சேரும்) முக்கூடல் என்பர். அதில் காவிரி, ஆன் பொருநை, குடவன் ஆறு ஆகிய இம்மூன்று ஆறுகளும் கூடுமிடத்து மூவகை பொருள்களும் பொருந்தி நிற்கும். மலைபடு பொருள், கடல்படு பொருள், அவன் நாட்டுப் பொருள் உடையவன் சேரன் செங்குட்டுவன். அந்த முக்கூடலைப் போன்றவன் குட்டுவன் என்று, முக்கூடல் விழாவோடு சிறப்பித்து கூறுகிறது பதிற்றுப்பத்து நூல், இதனை,

“காவிரி அன்றியும் பூவிரி புனலொரு
மூன்றுடன் கூடிய கூடல் அனையை
கொல்களிற்று, உரவுத்திரை பிறழ வல்வில் பிசிரப்
புரைதொல் வரைப்பின் எ.:கு மீன் அவிர்வர”⁷⁶

என்ற பரணரின் பாடல்கள் மூலம் மன்னன் வழி நாட்டில் பல்வேறு விழாக்கள் சிறப்பாக நடைபெற்றதைக் கூறுகிறது.

உள்ளி விழா

கொங்கர்கள் உள்ளி விழாவினைக் கொண்டாடியுள்ளனர். கொங்கு நாட்டு மக்கள் மணியை இடுப்பைச் சுற்றிலும் கட்டிக்கொண்டு தெருவில் ஆடிவதே உள்ளி விழாவாகும். அவ்விழாவின்போது அவர்கள் அணிந்திருக்கும் மணி எழுப்பும் ஓசையைத் தலைவியின் நிலைக்கு ஒப்புமையாகக் கூறப்பட்டதை,

“அம்பணை விளைந்த தேக்கட் டேறல்
வண்டுபடு கண்ணியர் மகிழும் சீறூர்
எவன்கொல் வாழிதோழி கொங்கர்
மணியரை யாத்து மறுகின் ஆடும்
உள்ளி விழவின் அன்ன....”⁷⁷

என்ற அகநானூற்று - மதுரை மருதன் இளநாகனார் பாடலில் உள்ளி விழாவின்போது அவர்கள் அணிந்திருக்கும் மணி ஒலிப்பது போல பலரது

வாய்கள் அலர் தூற்றக்கூடுமோ! இவ்விழாவினைக் காண வந்த மக்களின் ஆரவாரங்களும் மிகப்பெரியதாகக் காணப்படுமே எனத் தோழியிடம் வினவுபவளாய் தலைவி தன் நிலைக்குறித்து புலம்புவதாக அமைந்துள்ளன.

முழவு விழா

முழவு என்பது இசைக்கருவிகளில் ஒன்றாகும். விழாக் காலங்களில் மேளம் அடிக்கும்போது அவ்விசையில் மயங்கி சிறுவர்கள் முதல் பெரியவர்கள் வரை ஆடி மகிழ்வார்கள். இம்முழவுக் கருவிகள் விலங்களின் தோலின் மூலம் செய்யப்பட்டதாகும். இவை வட்டவடிவமாகவோ அல்லது சதுரமாகவோ இறுக்கிக் கட்டப்பட்டிருக்கும். அவற்றை சூடு பறக்க அடிப்பார்கள். இதனை நிரூபிக்கும் விதமாக நற்றிணை பாடலொன்று,

“முழவு கண் புலரா விழவுடை ஆங்கண்”⁷⁸

எனும் குண்டுகட்பாலியாதனார் பாடலில் சிறுவர்கள் பனைமடலில் செய்யப்பட்டக் குதிரையை வீதியில் இழுத்து வருவர். இவ்விளையாட்டுச் செயலுக்கு முழவு அடித்து ஆடியும் பாடியும் மகிழ்வார்கள். இதுபோல திருவிழாக்களின்போது அடிக்கின்ற மேளத்திற்கு ஏற்ப ஆட்டம் ஆடுவார்கள். அவ்வாட்டத்தைப் பார்க்க மக்கள் கூட்டம் கூட்டமாய் அலைமோதும். முழவு விழா என்பது தனியாக நடைபெறக் கூடியது இல்லை. விழாக்காலங்களில் முழவு இசைக்கப்படும் இந்நிகழ்வானது பெரும்பாலும் இரவு நேரத்தில்தான் நடைபெற்று முடிவதாகும்.

நீர்விளையாடல் மற்றும் நெல் அறுத்தலின்போது முழவு ஒலித்தல்

கிராமப்புறங்களில் உழவுத் தொழிலான நாற்று நடல் மற்றும் நெல் அறுத்தல் போன்ற விவசாயம் சார்ந்த நிகழ்வின்போது தண்ணுமையின் முழக்கத்தை மேகத்தின் முழக்கம் எனக் கருதிய மயில்கள் ஆடலாயின. அதுமட்டுமின்றி நீர் விளையாடல் சங்க இலக்கிய விழாக்களில் சிறப்புப் பெற்றது. அத்தகைய நீர் விளையாட்டில் பல இசைக்கருவிகளின் முழக்கங்களோடு விளையாடி மகிழ்ந்ததை,

“வீங்குபெரு சிறப்பின் ஓங்குபு கழோயே
கழனி யுழவர் தண்ணுமை இசைப்பின்
பழன மஞ்ஞை மழை செத்தாலும்
தண்புனல் ஆடுநர் ஆர்ப்பொடு மயங்கி”⁷⁹

எனப் பதிறுப்பத்து - பெருங்குன்றார் கிழார் பாடல் எடுத்துரைக்கிறது. அதைத் தொடர்ந்து போர்த் தொழில் பயிலும் மறவர் போர்க்குரிய தடாரிப் பறையை இசைப்பர். தண்ணுமை மற்றும் தடாரிப் பறை இவ்விரு முழவும் ஒன்றாய்க்கலந்து ஒலித்ததையும் விளக்குகிறது.

பூந்தொடை விழா

பூந்தொடை விழா என்பது ஒரு நாட்டில் உள்ள வீரர்களின் கலைப்பயிற்சியின் தொடக்க விழாவாகும். மாலைகளால் அவ்விடத்தை அழகுபடுத்துவர். வில்லில் நானேற்றி அம்பினைக் குறிபார்த்து செலுத்தும் விழாவே பூந்தொடை விழாவாகும். இதனை,

“வார்கழல் பொலிந்த வன்கண் மழவர்
பூந்தொடை விழவின் தலைநாள் அன்ன
தருமணல் ஞெமிரிய திருநகர் முற்றம்”⁸⁰

என்று அகநானூறு - மாமூலனார் பாடல்கள் விளக்குகிறது. மேலும் படைக்கலப் பயிற்சி பெற்று திரும்பிய வீரர்கள் அரங்கேற்றும் விழாவோடு, பெரும் வீரனான தன் மகன் பயிற்சி முடிந்து வீடு திரும்புகிறான். அவனுடைய வெற்றியை இவ்வுலகம் காணட்டும் என்று தங்களின் வீடுகளில் புதுவண்ணம் பூசியும், வீட்டின் முன்னால் பரந்துபட்ட இடத்தில் மணல் பந்தலிட்டுத் துணங்கைக் கூத்தாடியும் மகிழ்வார்கள். அவற்றோடு மட்டுமின்றி பயிற்சி காலத்தில் விற்போர், வாட்போர், குதிரையேற்றம், யானையேற்றம், மதிலைக் காத்தலும், அழித்தலும், முன்னின்று சண்டையிடுதல் போன்றவற்றை முழுவதுமாகக் கற்றுத் தெளிந்த மழவர்கள் இந்தப் பூந்தொடை விழாவினைப் மிகுந்த ஆரவாரங்களுடன் கொண்டாடினார்கள் என்கிறது.

வில் விழா

வில் விழா என்பது வெற்றிப் பெற்ற மறவனின் வில்லினை வைத்துக் கொண்டாடப்படுவதாகும். இன்றைய நாள் போர் செய்வோம் என்று கருதி வீரத்தைக் கொண்டிருப்பவர்கள். தங்களின் வீரத்தை மக்கள் முன்னிலையில் வெளிப்படுத்த எண்ணி தெருக்களில் தம்மில் தாம் மாறுபட்டுப் போர் செய்கிறார்கள். தம்மீது பட்ட அடியால் வருவழுத்திய நெற்றியையும் உடையவர்கள் மறவர்களாவர், இச்செய்தியை,

“மள்ளர் குழிஇய விழவினானும்”⁸¹

என்ற குறுந்தொகை - ஆதிமந்தியார் பாடல்கள் வழி போரிலே வெற்றி கண்ட வில்லினை சிறப்பிக்கும் பொருட்டு வீரர்கள் கூடி எடுக்கும் விழாவாக அமைந்துள்ளதை விளக்குகிறது.

கோடியர் விழா

ஆடும் கலைஞர்கள் கோடியர் எனப்பட்டனர். விறலியர் மயில் போல அசைந்தாடி கொண்டு முன்னே செல்ல, கூத்தர்கள் முழவினை முழக்கிக் கொண்டு பின்னே செல்வர். இதனை,

“ஆடு மயில் முன்னது ஆக,கோடியர்
விழவு கொள் மூதூர் விறலி பின்றை”⁸²

என்ற அகநானூறு - நாகையார் பாடல் உவமிக்கிறது. அவற்றுள் பாணர்கள், கூத்தர்கள், பொருநர்கள், விரலியர்கள் ஆகியோர் அனைவரும் ஒன்றாய் சேர்ந்து ஆடல் பாடல் நிகழ்த்தும் கலைஞர்கள் இணைந்து பழமையான ஓர் ஊரின்கண் விழா எடுக்கின்றனர். இவ்விழாவில் ஆடுவோர், பாடுவோர், முழவு வாசிப்போர் என அவரவர் திறனை மக்களிடையே வெளிப்படுத்துவர். விழா நேரங்களில் ஆடும் கூத்தர்கள் வெவ்வேறான ஒப்பனைகளுடன் திகழ்வார்கள் என்று புறநானூற்றுப் பாடல் அடிகள் (29:22-23) குறிப்பிடுகின்றன.

பதிற்றுப்பத்து கூறும் கோடியர் விழா

கூத்தர் விழா நிகழும் காலத்தில் பெரிய ஊர்களில் கூத்தர் இயக்கும் முழவு ஓசைக்கு ஏற்ப வீரர் ஆடுவது மரபு. ஆனால் சேரலாதன் அங்ஙனம் ஆடான். அம்மன்னன் கோடியர் விழாவில் இசைக்கு முன்னர் ஆடல் புரிவதில் வல்லவன் இல்லை ஆயினும், ஆட்சி செய்வதில் வல்லவன் ஆவான். இதனை,

“விழவு வீற்றிருந்த வியலுள் ஆங்கிண்
கோடியர் முழவின் முன்னர் ஆடல்
வல்லான் அல்லன் வாழ்க அவன்கண்ணி”⁸³

என்கிற காக்கைப் பாடினியார்-நச்செள்ளையார் பாடல் மூலம் விழாவில் கூத்தர் முழவுக்கு ஏற்றபடி ஆடுதலும், பகை மன்னரை வென்று மேம்பட்ட சிறப்பால் போர்க்களத்தில் தேர் முன் ஆடும் இயல்புடைய வேந்தனுக்குப் பொருந்தாமையாயினும் அம்மன்னனுக்கு இழிவு இல்லை. நாடும், நாட்டு மன்னனும் அவன் சூடியுள்ள முடிமாலையும் வாழ்க என வாழ்த்தி பதிற்றுப்பத்து பாடுகிறது.

சிறுசோற்று மற்றும் பெருஞ்சோற்று விழா

அல்லிப் பாவையாகிய ஆண் கோலமும், பெண் கோலமும் கூடிய வரை ‘அல்லி’ என்று சிலப்பதிகார உரையாசிரியர் கூறுகிறார்.

“அல்லிப் பாவை யாடுவனப் பேய்ப்பக்...
நீயாங்குக் கொண்ட விழவினும் பலவே”⁸⁴

எனும் புறநானூறு - கோவூர்கிழார் பாடல்களில் அல்லிப் பாவை (கோலமுடையவர்கள்) கூத்தாடுபவர்களுக்கு செம்மறி ஆட்டு ஊனை வழங்குவதே சிறுசோறு, பெருஞ்சோறு விழா என விழாக்களின் வகையைப் பிரித்துக் கொண்டாடியுள்ளதை இப்பாடல் (புறம்:2) கூறுகிறது.

ஒரு நாட்டைக் காக்கும் பொறுப்பு அரசனும், அரசனோடு சேர்ந்த வீரர்களுக்கும் உண்டு. அத்தகைய வீரர்கள் பகை நாட்டினை அழித்து வருவார்கள் என்றுக் கூறி, வஞ்சி வேந்தன் அவ்வீரர்களுக்கு மிகுதியான சோற்றை நிறைவாக வழங்கும் முறையே ‘பெருஞ்சோற்று நிலை’ என்பர்.

இதனை, தொல்காப்பியர், “பிண்டம் மேய பெருஞ்சோற்று நிலை”⁸⁵ என்கிற இந்நூற்பா வழி விளக்குகிறார். மேலும் அரசன் தன் படையுடன் இருந்து சோற்றுத்திரளை அவருக்கு வரிசையறிந்து வழங்குவது மரபாக இருந்ததை,

“ஈரைம் பதின்மரும் பொருதுகளத்து ஒழியப்
பெருஞ்சோற்று மிகுபதம் வரையாது கொடுத்தோய்”⁸⁶

என்றும், இதனையே சிலம்பும், “பின்றாச் சிறப்பின் பெருஞ்சோற்று வஞ்சியும்”⁸⁷ என்ற வரிகளும் பெருஞ்சோற்று சிறப்பை விளக்குகிறது. மேலும்,

“இயவர் புகழ் எறிமுரசு ஆர்ப்பக்
குயவரி வேங்கை யனைய - வாயவ்
பெறுமுறையாற் பிண்டங்கோள் ஏவினான் பேணார்
இறுமுறையால் எண்ணி இறை”⁸⁸

இவ்வரிகளில் அரசன், பகைவர் அழியும் வகையை ஆராய்ந்து, இசைக்கருவியாளர் புகழவும், கொட்டப்படும் முரசுகள் ஆரவாரிக்கவும், அரிவாளே போன்ற வரியினையுடைய வேங்கைப் புலியினைப் போன்ற தன் படை மறவர்கள், தாம் பெறுதற்குரிய முறைப்படியே பெற்று உண்ணும்படியாகச் சோற்றுத் திரளைக் பெறவேண்டும் என்கிறது. மேலும் அகநானூற்று பாடலொன்றிலும்,

“முதியர்ப் பேணிய உதியஞ் சேரல்
பெருஞ் சோறு கொடுத்த ஞான்றை, இரும்பல்
கூளிச் சுற்றம் குழீஇயிருந் தாங்கு”⁸⁹

என்ற மாமுலனார் பாடலில் வீரம் மிகுந்த குதிரைப் படைகளுடன் என்றும் புறமுதுகிட்டு ஓடாத வலிமையுடையவன் உதியஞ் சேரலாதன். அவன் என்றும் அழியாப் புகழை உடையவன். அத்தகையச் சிறப்புடைய உதியஞ் சேரல் என்பவன் தன் முன்னோர்களுக்கு தென்புலக்கடன் ஆற்றினான். அதாவது இறந்துபட்ட முன்னோர்கள் நல்ல நிலை கிடைத்தல் (சொர்க்கம் சேர்தல்) வேண்டுமெனக் கருதி, அவர்கட்குப் பலிப்படையலாக அவன் பெருஞ்சோற்றை அளித்த காலத்தில் அவ்வுணவினை உண்பதற்காக கூளிர்ச் சுற்றங்கள் கூடியிருந்தக் காட்சியே இவ்விழாவுக்குச் சான்றாக அமைகிறது.

மன்னனின் பெருஞ்சோற்று விழாப் பற்றிப் பரணர் இயற்றிய (அகம்: 266:14-15) அகநானூறு பாடலும் பகைவர்களுடைய வலிமையை முழுமையாக அழித்த மன்னன் அரிமணவாயில், உறத்தூர் ஆகிய அவ்விடங்களில் நடந்த வெற்றிக் கொண்டாட்டத்தில் அவன் அளித்த கள்ளோடு கூடிய பெருஞ்சோற்று விழாவில் பகல்பொழுதில் எழுந்த ஆரவாரத்தைப் போல, தங்கள் செயலால் ஊர் முழுவதும் எழுந்த அலர் அப்பெரிய ஆரவாரத்தை போன்றதாகும். இதனை பரத்தையுடன் கூடிவிட்டு, பிரிந்து வந்த தலைமகனுக்குத் தலைமகள் சொல்லியதாக அமைந்துள்ளன. மேலும் பதிற்றுப்பத்திலும், “பெருஞ் சோறு உகுத்தற்கு னறியும்”⁹⁰ எனும் பாடல்களில் ஐந்திணை நிலவேந்தர்களும் (பெருநில மன்னர்), வேளிகளும் (குறுநில மன்னர்) நடுங்கிப் பாதுகாவலைத் தேடும்படி, குட்டுவன் முரசு முழங்க, தன் படைவீரர்களுக்குப் பெருஞ்சோற்றை வழங்கினான் எனக் குறிப்பிடுகிறது.

கல்வியின் தொடக்க நாள் விழா

கல்வி என்பது நம் அறிவுக்குக் கிடைக்கும் அழியா சொத்தாகும். அத்தகைய கல்வி கற்க செல்லும் முன் நல்ல நாள் பார்த்து கல்விக் கடவுளான தட்சணாமூர்த்தி வணங்கிய பின்னரே கல்வி கற்க செல்வது வழக்கம். இப்பழக்க முறை அக்காலம் முதல் இக்காலம் வரை தொடர்ந்து வரும் பழக்கமாகும். பண்டைய காலங்களில் கல்வி கற்றவர் உயர்ந்தவராகவும், பண்புடையவராகவும் மதிக்கப்பட்டனர். கல்விக்காக விழா கொண்டாடும் வழக்கம் காப்பியங்களில் காணலாம். கல்வி கற்க செல்வதற்கு முன் அவர்கள் ‘குடுமி வைத்தல், பூணூல் அணிதல்’ போன்ற முறைகள் குறிப்பிடத்தக்காத இருந்துள்ளன. மைப் பூசப்பட்ட ஓலையை இதனை மையோலை (பனையோலை) என்பர். அதில் எழுத்தாணியால் எழுதி கல்விப் பயிதலும், பூமகளை வழிபட்டுக் கல்வி கற்க துவங்குவர் என்பர். கல்விக்காக நடத்தப்படும் விழாவில் ‘பொன், மணி, முத்து ஆகியவற்றைக் கொண்டு கலை மகளை வழிபட்டு முறையாகக் கல்வியைக் கற்று அறிவுடையவராக உயர்ந்த செய்தியை,

“அரும்பொனு மணியு முத்தூங் காணமுங் குறுமணியாகத் திருத்து பொற் கண்ணினயாற்குச் செல்வியைச் சேர்த்தினாறே”⁹¹

என சிந்தாமணி செய்யுளின் வழி அறியமுடிகிறது. இந்நம்பிக்கை இன்றும் காணமுடிகிறது. ஆரம்பக் கல்விக் கற்பவற்காக தொடக்க விழாவில் தமிழ் பாரம்பரியப்படி நெல்மணிகளை கொண்டு உயிர் எழுத்துக்களை எழுதப் பழக்கமாக நடைபெறுவதையும், சரஸ்வதி பூசையில் கலைமகளை வழிபட்டு, மறுநாள் பள்ளிக்குச் செல்வது இன்று வரை நம் நாட்டில் கடைபிடித்து வருகின்றனர்.

அன்னக்கொடி விழா

பல்வேறு வகையான தானங்களில் பாமர மக்கள் அறிந்த தானம் அன்னதானமாகும். பசிப்பிணி போக்குதலே நாட்டுப்புற மக்கள் அறிந்த நல்லறமாகும். வேளாண்மை செய்வோர் ‘விருந்திருக்க உண்ணாத’ மனித நேயம் கொண்டவர்கள். கிராம மக்கள் தங்கள் வீட்டுக்கு வருவோரிடம் கேட்கும் முதல் வாரத்தை சாப்பிட்டிங்களா? என்பதே ஆகும். சாப்பிட்டோமென்று அவர்கள் கூறினாலும், ‘இந்தாங்க ஒருவாய் நீராகாரமாவது சாப்பிடுங்க’ என்று அன்பாய் உபசரிக்கும் தாராள மனமும் வெள்ளை உள்ளமும் கொண்டவர்களாவர். இதன் தொடர்ச்சியாகவே அவர்கள் ஆண்டு தோறும் சித்திரைப் பரணியில் அன்னக்கொடி ஏற்றி அனைவருக்கும் அன்னமிடுதலை ஒரு சமுதாயப் பணியாகவும் விழாவாகவும் மேற்கொண்டு வருகின்றனர்.

“அன்னதானத்தை அன்றாட வாழ்க்கை செயல்பாடாகக் கொண்டு பாமர மக்கள் மனதில் அன்னக் கொடிகட்டிப் பரதேசிகளுக்கும் பசித்து வந்தவர்களுக்கும் அன்னமிட்டு மகிழ்ந்த சிறுதொண்டர் (பெரியபுராணம்) நீங்கா இடம் பிடித்துள்ளார் என்றே கூறவேண்டும். சிறுதொண்டரின் அன்னதான விரதத்தைச் சிறப்பிக்கும் வகையில் அவர் பிறந்த நாளாகக் கருதப்படும் சித்திரை மாதம் பரணி நட்சத்திர நாளன்று அன்னக்கொடி ஏற்றுதலும், அமுது செய்யும் படையல் விழாவும் நடைபெறும். இவ்விழானது திருச்சி, தஞ்சாவூர், தருமபுரி, சேலம், வடஆர்க்காடு, தென்ஆர்க்காடு ஆகிய மாவட்டங்களில் உள்ள கிராமங்களில் வெகுசிறப்பாக நடத்தப்பட்டு வருகின்றன. இந்த அன்னக்கொடி விழா சோழர் காலந்தொட்டு நடைபெறுவதாகக் கூறப்படுகிறது. சாதி, மதம், ஏழை, பணக்காரன் என்ற பேதமின்றி அனைத்து தரப்பு மக்களும்

விழாவிற்குத் தேவையான பொருளுதவி அளித்து விழாவில் கலந்து கொள்கின்றனர்.

அன்னதான விழாவில் 'பிள்ளைக்கறி அமுது' என்ற பிரசாதம் வழங்கப்படுகிறது. இதை வாங்கி உண்டால் குழந்தைப்பேறு கிட்டும் என்று நம்பப்படுகிறது. இது ஒரு சமய நிகழ்வாக அல்லாமல் பசிப்பிணி போக்கும் பெருவிழாவாக நிகழ்த்தப்படுகிறது. இவ்விழா தமிழர்களின் மனித நேயப் பண்பாட்டை உலகிற்கு உணர்த்தும் திருவிழாவாக விளங்கிறது."⁹²

தொகுப்புரை

சங்க இலக்கியங்களை வர்ணிக்கும்போது அவை பொக்கிசத்தின் பிறப்பிடமாகத் திகழ்கிறது. அவற்றில் எண்ணற்ற வகையில் தமிழர்களின் வாழ்வியல் குறித்த எண்ணங்களை தமிழ் மக்களின் நெஞ்சங்களில் விதைநெல்லாக விதைக்கப்பட்டுள்ளன என்பதையும் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. அத்தகைய இலக்கியங்களில் விழாக்கட்குப் பஞ்சமில்லையென்றும், அதில் சமய விழாக்களே பெருபான்மையாக இருந்துள்ளன என்பதையும் காணமுடிகிறது. பெரும்பாலும் சமய வாதிகளின் ஊடுருவல் காரணமாகவும், சமயப் பூசல் காரணமாகவும் பல்வேறு விழாக்கள் புதிதுபுதிதாகத் தோற்றம் பெற்றன. அவையாவும் நம் தமிழ் மரபு சார்ந்ததாகவே கொண்டாடப்பட்டுள்ளன என்பதை பல இலக்கியப் பாடல்கள் மூலம் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

சங்ககாலம் முப்பெரும் கடவுள்களின் தொடக்கக் காலமாகவும் அமைந்துள்ளன. ஏனெனில் நிலப்பிரிவுகளில் தோன்றிய கடவுள்கள் நாளடைவில் சமயத் தோற்றங்களால் பல வடிவம் பெற்றன. அதில் ஐந்நில கடவுள்களுக்கும் முதன்மைக் கடவுளாக சிவபெருமான் காட்சியளித்தார் என்பதை பல இலக்கிய நூல்கள் சான்றளிக்கிறது. சங்க இலக்கியத்தில் சிவபெருமானின் திருப்பெயர்கள் மற்றும் நான்முகனுக்கும், இராவணனுக்கும் சிவன் அருள் புரிந்த விதத்தையும் அழகுட விளக்கப்பட்டுள்ளன.

தெய்வத்தின் ரூபமாகக் காட்சிதரும் வானுலக தேவர்களுக்கும் வழிபாடுகளும் விழாக்களும் நிகழ்ந்துள்ள விதத்தை எடுத்துரைக்கிறது. இலக்கியம் போற்றும் கார்த்திகை தீப திருவிழா எத்தகையப் பொழிவுடன் கொண்டாடப்பட்டுள்ளன என்பதுடன் முருகு எனும் பெயரால் அழைக்கப்படும்

முருகப்பெருமான் குறித்த வழிபாட்டில், வெறியாடல் விழா எத்தகைய முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகவும், தனிப்பெரும் சடங்காகவும் நிகழ்த்தப் பெற்றுள்ளன என்பதை விளக்குகிறது.

தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் திருமகளான இலட்சுமிதேவிக்குரிய வழிபாடு தனிப்பெரும் வழிபாடாகப் போற்றப்பட்டுள்ளன. திருமாலின் தோற்ற வர்ணனைகளுடன் திருமாலின் அவதாரங்களையும் குறிக்கப்படுகிறது. திருமால் குறித்த அவதாரங்களில் நான்கினை மட்டுமே சங்க இலக்கியங்கள் விளக்குகிறது. இதில் வைணவ சமயத்தவர்கள் மற்ற அவதாரங்களின் பெருமையைத் தாங்கள் இயற்றிய பாசுரத்தின் வழியாக உயிரூட்டினர் என்பதை சமய புராணங்களின் மூலம் விளக்கப்படுகிறது.

மேலும் சிவன், திருமால், முருகன் குறித்து பல்வேறு விழாக்கள் கொண்டாடப்படுகின்றன. தெய்வங்களுக்கு அடுத்த நிலையில் போற்றப்படுபவர்கள் மன்னர்கள் ஆவர். அம்மன்னர்களுக்குக் கொண்டாடப்படும் சில விழாக்களில் கொல்லிமலையை ஆட்சிப்பூரிந்த கடையேழு வள்ளல்களில் ஒருவரான 'ஓரி' மன்னனைப் போற்றும் விழாவாக வருடம்தோறும் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்படும் விழாவே வல்வில் ஓரி விழாவாகும். அவ்விழா சார்ந்த குறிப்புகளும் இவ்வாய்வில் இடம்பெற்றுள்ளன. தேவர்களைப் போற்றும் விழாவே வேனில் விழா அல்லது காமன் விழா என்பர். இவ்விழாக்களில் காமனான(மன்மதன்) எத்தகையத் தனித்துவம் பெற்றுள்ளார் என்பதையும் விளக்கப்பட்டுள்ளது. முக்கடல் சங்கமம் பற்றியும், தமிழ்நாட்டின் பாரம்பரியக் கலைகளைப் போற்றி புகழும் வீரர்கள் தாங்கள் மேற்கொள்ளும் கலைப்பயிற்சியின் தொடக்க நாள் விழாவைப் பூந்தொடை விழா என்றழைத்தனர். அவ்விழாவின் பெருமையைப் போற்றும் விதமாகவும், ஆடல் கலைஞர்களை சிறப்பிக்கும் விழாவாகவும் கோடியர் விழா உள்ளிட்ட பல விழாக்கள் அமைந்துள்ளதை இவ்வாய்வு எடுத்துரைக்கிறது.

மேலும் மன்னர்கள் போற்றும் சில விழாக்களில் வில் விழா, சிறுசோறு மற்றும் பெருஞ்சோறு விழா ஆகியன இடம் பெறுகின்றன. இவ்விழாக்களில் தாங்கள் வீரத்தின் அடையாளச் சின்னமான வில்லின் சிறப்பம்சங்களைப் போற்றியுள்ளனர். அவ்விழாவில் மக்களுக்கும், புறமுதுகிட்டு ஓடாது எதிர் நின்று போரிடும் தம் வீரர்களுக்கும் நெய் சோறு, ஆட்டுக்கறி முதலான

அசைவ உணவளித்து மன்னன் மகிழ்ந்தான் என்ற செய்தியையும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அத்துடன் கல்வியின் சிறப்பைப் போற்றும் கல்வியின் தொடக்க நாள் குறித்து சங்க இலக்கியத்தில் குறிப்புகள் எதுவும் கிடைக்கப்பெறவில்லை. எனினும் காப்பியங்களில் சில இடங்களில் கல்வியின் தொடக்க நாள் குறித்து இடம் பெற்றுள்ளதை இவ்வாய்வு எடுத்துரைக்கிறது.

‘பசி வந்தால் பத்தும் பறக்கும்’ எனும் பழமொழிக்கு ஏற்ப மனிதர்களின் அன்றாடப் பசியைப் போக்கும் விதமாக அமைந்த விழாவே அன்னக்கொடி விழா. இவ்விழா அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களில் ஒருவரான சிறுதொண்டர் நாயனாரின் பிறந்த தினத்தைப் புகழும் விதமாக அமைந்துள்ளதைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. மேற்குறிப்பிட்ட விழாக்களில் தெய்வங்களுக்கு மட்டுமல்லாது மன்னர்களுக்கும் பல விழாக்கள் கொண்டாடப்பட்டுள்ளன. சங்க காலத்தில் மன்னர்கள், மக்கள் என அனைவரும் இணைந்து கொண்டாடிய விழாக்களில் பாட்டும், கூத்தும் விருந்துகளும் நிறைந்து மக்களை மகிழ்ச்சியில் ஆழ்த்தியுள்ளன என்பதை சங்க இலக்கியப் பாடல்களின் வழியே இவ்வாய்வு உறுதிபடுத்துகிறது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார் - பெரும்பாணாற்றுப்படை, பா.வரி:411
2. நல்லூர் நத்தத்தனார் - சிறுபாணாற்றுப்படை, பா.வரி:201
3. தாயங்கண்ணனார் - அகநானூறு, பா.எண்:213:2, வரி:7
4. சரளா இராசகோபாலன் - இலக்கிய சாரல், பக்:1
5. தொல்காப்பியர் - பொருள்-புறத்திணையியல், நூற்பா:85
6. கபிலர் - கலித்தொகை (குறிஞ்சி), பாடல் எண்:38:5, வரி:1
7. பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் -புறநானூறு(கடவுள் வாழ்த்து),பா.வரி:1-10
8. வடமவண்ணக்கன் பேரி சாத்தனார் - புறநானூறு, பா.எண்:198, வரி:10
9. மாற்பித்தியார் - புறநானூறு, பா.எண்:251, வரி:6-7
10. கடுவன் இளவெயினனார் - பரிபாடல், பா.எண்:5:4, வரி:25-27
11. மாங்குடி மருதனார் - மதுரைக்காஞ்சி, பா.வரி:427-428
12. நப்பூதனார் - முல்லைப்பாட்டு, பா.வரி:37-38
13. கலாநிதி க.கைலாசபதி, பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும், பக்:1
14. அருணந்தி சிவாச்சாரியார் - சிவஞான சித்தியார், பகுதி:3 பா.எண்: 89, வரி: 1-4
15. திருக்குறள் எண்: 388
16. பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் - அகநானூறு(க.வாழ்த்து),பா.வரி:9-11
17. மாங்குடி மருதனார் - மதுரைக்காஞ்சி, பா.வரி:453-455
18. நல்லந்துவனார் - கலித்தொகை, கடவுள் வாழ்த்து:1, வரி:5-13
19. பெருங்கடுங்கோ - கலித்தொகை(பாலை), பா.எண்:2, வரி:1-6
20. கபிலர் - கலித்தொகை(குறிஞ்சி), பா.எண்:38, வரி:1-9
21. நல்லந்துவனார் - பரிபாடல் பா:எண்:8, வரி:6-9
22. நக்கீரர் - அகநானூறு, பா.எண்: 141, வரி: 6-11
23. பாலைப்பாடிய பெருங்கடுங்கோ - அகநானூறு, பா.எண்:185, வரி:10-13
24. சு.வித்தியானந்தன், தமிழர் சால்பு, பக்:121
25. கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்- பெரும்பாணாற்றுப்படை,பா.வரி:458-459
26. நக்கீர் - திருமுருகாற்றுப்படை, பா.வரி:218-220
27. கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார் - பட்டினப்பாலை, பா.வரி:154-155
28. வெறிபாடிய காமக் கண்ணியார் - அகநானூறு, பா.எண்:22, வரி:7-11

29. பி.கோதண்டராமன் - பண்டைத் தமிழின் வெறியாட்டு, கோபால கிருஷ்ணமாசார்யர் அனுபதாண்டு நிறைவு விழா மாலை, பக்:166
30. பெரும்பூதனார் - புறநானூறு, பா.எண்:259, வரி:5-6
31. நக்கீரர் - குறுந்தொகை (குறிஞ்சி), பா.எண்:105, வரி:2-4
32. வேம்பற்றூர்க் கண்ணன் கூத்தனார்- குறுந்தொகை (குறிஞ்சி), பா.எண்:362, வரி:3-5
33. நல்வெள்ளியார் - நற்றிணை(குறிஞ்சி), பா.எண்:47, வரி:9
34. கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் - பட்டினப்பாலை, பா.வரி:155-158
35. திருப்பரங்குன்றம் முருகன் கோயில் - <https://ta.m.wikipedia.org>, பார்த்த நாள்: 15.08.2020
36. பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ - கலித்தொகை(பாலை), பா.எண்:27, வரி:16-18
37. கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் - பெரும்பாணாற்றுப் படை, பா.வரி:32
38. கடுவன் இளவெயினனார் - பரிபாடல், பா.எண்:3, வரி:72
39. நல்லெழுதியார் - பரிபாடல், பா.எண்:13, வரி:42-43
40. காரிக்கண்ணனார் - புறநானூறு, பா.எண்:58, வரி:14-15
41. கீரந்தையார் - பரிபாடல் பா.எண்:2, வரி:53
42. மேலது - பா.எண்:1, வரி:3
43. கடுவன் இளவெயினனார் - பரிபாடல், பா.எண்: 3, வரி:11-13
44. மேலது - பா.எண்:3, வரி:59-61
45. பரிபாடல் திரட்டு, வரி:64-71
46. கீரந்தையார் - பரிபாடல் பா.எண்:2, வரி:16-18
47. கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் -பெரும்பாணாற்றுப்படை, பா.அடி:29-31
48. மாங்குடி மருதனார் - மதுரைக்காஞ்சி, பா.அடி:590
49. மாமூலனார் - அகநானூறு, பா.எண்:61, வரி: 11-13
50. கடுவன் இளவெயினனார் - பரிபாடல், பா.எண்: 3, வரி:80
51. அரவிந்தன் - கல்கி அவதாரம் - tamil.samayam.com , பார்த்த நாள்: 18.20.2020
52. மதுரை மருதன் இளநாகனார் - அகநானூற்றில், பா.எண்:220, வரி:5-9
53. மதுரை தமிழ்க் கூத்தனார் கடுவன் மள்ளனார் - அகநானூறு, பா.எண்:70, வரி:13-17

54. நக்கீரர் - புறநானூறு, பா.எண்:56, வரி:3-6
55. நல்லுருத்திரன் - கலித்தொகை(முல்லை), பா.எ:104, வரி:7-8
56. கபிலர் - நற்றிணை(குறிஞ்சி), பா.எண்:32, வரி:1-3
57. திருத்தக்க தேவர் - சீவக சிந்தாமணி - சிலம்பு:5:171
58. பூதஞ்சேந்தனார் - இன்னா நாற்பது - கடவுள்.வாழ்த்து
59. சமய வழிபாட்டு முறைகள் - shodhganga.inflibnet.ac.in பக்:196
60. மதுரை மருதன் இளநாகன் - அகநானூறு, 59, வரி:4-6
61. நல்லுருத்திரன் - கலித்தொகை, பா.எண்:103, வரி:53-55
62. அரவிந்தன் - கல்கி அவதாரம் - tamil.samayam.com - 23.10.2020
63. கடுவன் இளவெயினனார் - பரிபாடல், பா.எண்: 3, வரி:90
64. கபிலர் - கலித்தொகை (குறிஞ்சி), பா.எண்:44, வரி:6-7
65. காப்பியாற்றுக் காப்பியனார் - பதிற்றுப்பத்து (நான்காம் பத்து),
பா.எண்:4:1:9
66. நப்பூதனார் - முல்லைப்பாட்டு: 2-3
67. ஆன்மீகம் -தினத்தந்தி-பிப்ரவரி13-2018 - <https://www.dailythanthi.com>
68. அஷ்டலட்சுமி - தமிழ் விக்சனரி - <https://ta.m.wiktionary.org>
69. கபிலர் - குறுந்தொகை, பா.எண்: 100, வரி:
70. பாலைப்பாடிய பெருங்கடுங்கோ - கலித்தொகை(பாலை), பா.எண்:27,
வரி:23-25
71. மேலது - பா.எண்:35, வரி:13-14
72. மேலது - பா.எண்:30, வரி:12-14
73. கா.பாபுஜி - சிலப்பதிகாரத்தில் விழாக்கள், சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்
கழகம், சென்னை-108, பக்:51,
74. பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ - கலித்தொகை, பா.எண்:36, வரி:1-2
75. மேலது - பா.எண்:36, வரி:8-9
76. பரணர் - பதிற்றுப்பத்து(ஐந்தாம் பத்து), பா.எண்:50, வரி:6-8
77. மதுரை மருதன் இளநாகனார் - அகநானூறு -368, வரி:14-18
78. குண்டுகட்பாலியாதனார் - நற்றிணை, பா.எண்: 220, வரி:6
79. பெருங்குன்றூர் கிழார் - பதிற்றுப்பத்து(ஒன்பாம் பத்து), பா.எண்:90,
வரி:40-44
80. மாமூலனார் - அகநானூறு (பாலை), பா.எண்:187, வரி:7-9

81. ஆதிமந்தியார் - குறுந்தொகை(மருதம்), பா.எண்:31, வரி:1
82. அஞ்சியத்தை மகள் நாகையார் - அகநானூறு(குறிஞ்சி), பா.எண்:352, வரி:4-6
83. காக்கைப்பாடியார் நச்செள்ளையார்- பதிற்றுப்பத்து (ஆறாம் பத்து), பா.எண்:56, வரி:4-5
84. கோவூர்கிழார் - புறநானூறு, பா.எண்:33, வரி:17,22
85. தொல்காப்பியர் - தொல்காப்பியம், நூற்பா:3, வரி:65
86. முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர் - புறநானூறு, பா.எண்:2, வரி:15-16
87. இளங்கோவடிகள் - சிலம்பதிகாரம் (காட்சிக்காதை), காதை:25, வரி:144
88. அய்யனாரிதனார் - புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, நூற்பா:22, வரி:58
89. மாமூலனார் - அகநானூறு, பா.எ:233, வரி:9-10
90. பாலைக் கௌதமனார் - பதிற்றுப்பத்து, பா.எண்:30, வரி:43
91. திருத்தக்க தேவர் - சீவகசிந்தாமணி, 369
92. விழாக்கள் - www.tamilvu.org - பார்த்த நாள்: 09-12-2020

இயல் - நான்கு

சங்க இலக்கியங்களில் சமயம் மற்றும் சமூகம்

சார்ந்த விழாக்கள்

முன்னுரை

உலகத்தில் உள்ள பல்வேறுபட்ட சமயங்களைச் சார்ந்தவர்கள் இந்தியாவில் பல நூற்றாண்டுகளாகப் பல்வேறு இனங்களைச் சேர்ந்த சமூக மக்களும் வாழ்ந்து வருகின்றனர். அச்சமூக மக்கள் ஒன்றிணைந்து, இந்திய வாழ்வியல் நீரோட்டத்தில் கலந்து, பல்வேறு கலாச்சாரங்கள் அடங்கிய இந்த பண்பாட்டோடு இணைந்து வாழத் தொடங்கினர். இப்பிரிவுகளில் உள்ளோர் அவர்களுக்கென நம்பிக்கைகள், புராண மரபுகள், கர்ண பரம்பரைக் கதைகள் இவர்களைப் பற்றி எடுத்துரைக்கின்றன. இந்நாடு பல்வேறு வகை வழிபாடுகளையும், திருவிழாக்களையும் கொண்டிருக்கிறது. திருவிழாக்கள், பண்டிகைகள் யாவும் மக்களின் சமூக வாழ்க்கைக்கு உயிரூட்டி, மக்களை ஒன்றுப்படுத்துகிறது. இவ்விழா நிகழ்வுகள் அனைத்தும் கடந்த காலத்தை நினைவுப்படுத்திக்கொள்ள உதவுகின்றது. இவற்றோடு வாழ்க்கையில் மக்களுக்கு ஏற்படும் அனுபவம், இயற்கையோடு இணைந்து வாழும் சூழல், ஆரவாரத்தில் தோன்றும் மகிழ்ச்சி இவை யாவும் உலகின் மற்ற பகுதியில் தமிழர்கள் கொண்டாடும் விழாக்களைப் போல, இந்தியத் திருவிழாக்களிலும் பிரதிபலிக்கின்றன எனலாம்.

வகைமை நோக்கில் சமயங்களும் தெய்வங்களும்

சங்க இலக்கியங்கள் மன்னர்களையும், மக்களையும் பாடியது போல, பக்தி இலக்கிய காலத்தில் இறைவனையும், இறையடியார்களையும் சிறப்பித்து பாடியுள்ளனர். அத்தகையப் பெருமை மிக்க சமயங்களையும், சமயங்களில் தோன்றியுள்ள தெய்வங்களையும் அறிந்துகொள்ள வாய்ப்புகள் கிடைத்துள்ளது. நம் நாட்டில் பல்வேறு சமயங்களும், பல மதங்களும் உள்ளன. இந்து, கிறித்துவம், இஸ்லாம் ஆகிய மதங்களில் இந்து மதத்தில் தான் அதிகமான பண்டிகைகள் கொண்டாடப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு பண்டிகைக்கும், சடங்கு முறைகளுக்கும் ஏற்ப பலன்கள் உண்டு. இவை தனிமனித சமூகத்தின் நல்வாழ்வைக் கருதி நமது முன்னோர்களால் மிகுந்த

சிந்தனையுடன் ஏற்படுத்தப்பட்டிருப்பவை. சம்பிரதாயங்களின்படி இவற்றை அனுசரிப்பதிலே தான் இவ்விழாக்கள் மதிப்புமிக்கதாகின்றன.

வருங்கால இளந்தலைமுறைகளும், தமிழகத்தை விட்டுச் சென்று தொலைதூரங்களிலே வாழ்கின்ற தமிழர்களும், பாரம்பரியங்களோடு பல்வேறு சமய விழாக்களைக் கொண்டாடி வருகின்றனர். அத்தகைய சமயங்களின் வகைகளும், அச்சமயங்கள் கொண்டாடும் விழாக்களைப் பற்றியும் காணலாம். உலகில் சமணம், பௌத்தம், கிறித்துவம், இஸ்ஸலாம், சைவம், வைணவம், ஆகிய சமயங்கள் இருப்பினும் இந்து மதப் பண்டிகைகளில் பல சைவம், வைணவ சமயங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டே தற்கால விழாக்கள் கொண்டாடப்படுகின்றன.

சமயங்கள்

சமயம் என்பது மதம் என்பதை குறிக்கும். மதம் என்ற சொல்லுக்குக் ‘கொள்கை’ என்று பெயர். தெய்வங்களை நம்பும் முறைப்படுத்தப்பட்ட அமைப்புகளைச் சமயங்கள் என்று கூறலாம். தெய்வ நம்பிக்கை கொள்வதால் அகத்தாய்மையும், புறத்தாய்மையும் ஒருங்கே ஏற்பட்டு, உலகத் துன்பத்தைத் தாங்கும் வலிமை ஏற்படுகிறது என மக்கள் நம்புகின்றனர். சமயம் என்ற சொல்லை அபிதான சிந்தாமணி நூல் இருவகையாகப் பிரிக்கிறது. அவை அகச்சமயம், புறச்சமயம் எனப்படும். அவை ஒவ்வொன்றும் ஆறு வகைப்படும். அச்சமயம், “சைவம், பாசரம், மாவிரம், காளாமுகம், வாமம், வைரம்’ எனவும், புறச்சமயம், உலகாயதம், பௌத்தம், ஆருகதம், மீமாம்சம், மாயாவதம், பாஞ்சராத்திரம்”¹ என மேற்குறிப்பிட்ட சமய வகைகளில் சிவனை கடவுளாகக் கொண்டு தோற்றுவிக்கப்பட்ட அகச்சமயமே இந்து மதம் எனப்படுகிறது.

இந்துமத சமயங்கள்

“இந்து சமயம் பல்வேறு பிரிவுகளைக் கொண்ட ஒரு மதமாக இருந்தாலும், உண்மை(மெய்) பொருளைக் காணும் ஒரு வாழ்க்கை சமயப் பற்றுக்களின் கூட்டுறவாக விளங்குகிறது. மேலும் வட இந்தியாவில் ஆரியர்கள் வந்த பிறகு, இயற்கை சக்திகளை வழிபடும் ஓர் எளிய மதமாக உருவாகி, நாட்டின் மற்ற பகுதிகளுக்குப் படிப்படியாகப் பரவியது. இந்து சமயம்

நம்பிக்கை, செயல்பாடு, சமூக அமைப்பு ஆகியவற்றை கொண்ட ஒரு தொகுதி அமைப்பு பெற்றது. உள்ளூர் மதப் பிரிவுகள், தெய்வங்கள், தேவதைகள் மக்கள் இடையே நிலவிய பல்வேறு நம்பிக்கைகள், வழி முறைகள் எல்லாவற்றையும் இணைத்துக் கொண்டு வளர்ந்தது இந்து சமயம் ஆகும்.”²

இந்து சமயங்கள் குறித்து ஞானிகளின் கருத்து

“இந்து சமயத்தைப் பொறுத்த வரை அது இறைவன், ஆன்மா, படைப்பு, வாழ்க்கை நோக்கு முதலியவற்றைப் பற்றியும், பல்வேறு மாற்றங்களையும் புதுவரவுகளையும் ஏற்றுக் கொள்வதகாவும், சமூக சீர்திருத்தச் சிந்தனைகள் பலவற்றின் விலை நிலமாகவும் அமைந்துள்ளன. உலகியல் வாழ்வுக்கும், ஆன்மீக வளர்ச்சிக்கும் அடிப்படையாக இந்து சமயம் அமைந்துள்ளது. இதனை ஞானிகள் பல்வேறு பெயர்களால் அழைப்பர். அவை,

நால்வகை வேதங்களுள் ஒன்றான ரிக் வேதம் - ‘ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன்’ என்றும், அன்பே சிவம்’ என்றும் திருமூலர் இயற்றிய திருமந்திரம் கூறுகிறது. ‘கச்சியப்பர் - குறைவிலாது உயிர்கள் வாழ்க’ என்றும், ‘தாயுமானவர் - எல்லோரும் இன்புற்றிருக்க நினைப்பதுவே அல்லாமல் வேறொன்றும் அறியேன்’ என்றும், ‘சுவாமி விவேகானந்தர் - உலகின் செல்வங்கள் அனைத்தையும் விடப் பெறுமதிப்பு மிக்கவன் மனிதனே’, ‘இந்தியாவில் அரசியல் பேச வேண்டுமானால், சமயத்தின் மொழியில் பேசவேண்டும்’ என்றும், ‘மகாகவி பாரதியார்’ ‘உண்மையின் பேர் தெய்வம்’ என்றும், ‘அறிவொன்றே தெய்வம்’ என்றும் கூறியுள்ளார். மேலும், ‘திருநாவுக்கரசர் - ‘மனிதன் எத்தனை வழிபாடுகள் நிகழ்த்தி எத்தனை புண்ணியத் துறைகளில் மூழ்கினாலும் எங்கும் ஈசன் எனாதவர்க்கு இல்லையே’ என்றும், ‘சேக்கிழார் - கூடும் அன்பினால் கும்பிடுதலேயன்றி வீடும் வேண்டா விறலினர்’ என்று மெய்யடிமைத் திறனைப் போற்றுகிறார். ‘வேடன் கண்ணப்பன் - பொருவில் அன்புருவமாகி சிவாச்சாரியாரைக் காட்டிலும் மேலானவனாகச் சிவனால் மதிக்கப்படும் நிலை அடைந்தமையினை ஆசாரம், அனுட்டானம், அறிவு, தொழுகை ஒன்றும் இல்லாதவர்களும் சுயநலங்கருதாத நற்கருமங்களால் உயர்நிலை எய்தல் கூடும்’ என்பதற்கு உதாரணமாகக் காட்டலாம்.

மேலும், ‘கடமை யாவன தன்னைக் கட்டுதல், பிறர் துயர் தீர்த்தல், பிறர் நலம் வேண்டும்’ என்று பாரதியார் - விநாயகர் நான்மணி மாலையில் குறிப்பிடுகிறார். இக்கருத்து சமயத்துக்கும் பொருந்தும். பண்பாட்டுக்கும் பொருந்தும். ஏனெனில் அது மானிட வாழ்வைப் பயனுடையதாக்கவும் அழகுடையதாக்கவும் உதவுகிறது. இதில் சமயங்கள் இறைவனைக் கருணை மிகுந்தனவாகவே காண்கின்றன. ‘தயாமூல தன்மமே’ என்று ‘திருநாவுக்கரசரும்’ ‘தாயினும் சாலப் பரி உடையவன்’ என்று ‘மாணிக்கவாசகரும்’ இறைவனை வர்ணித்துள்ளனர்.”³

“இந்து சமயம் உலகம் தழுவிய சமயமாகும். இச்சமய வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்திலேயே தோன்றி, இன்று வரை உலகத்தில் நிலைத்து நிற்கும் சமயங்களாக உள்ளன. அவை மூன்று வகையாகப் பிரித்துள்ளனர். அவை இந்து சமயம், சௌராஸ்திரிய சமயம், யூத சமயம் ஆகிய சமயங்கள் அனைத்தும் பல கடுமையான இன்னல்களுக்கு உட்பட்டு, இன்றும் நிலையாக நின்று, தங்கள் உள்வலிமையை நிரூபித்துக்கொண்டுள்ளன என சுவாமி விவேகானந்தர் கூறியுள்ளார்.”⁴

இந்து சமய நூல்கள் கூறும் கடவுள்கள்

இந்துக்களின் சமய இலக்கியங்கள் விரிவானவை. இவற்றுள் மிகப் பழமையானவை ரிக் வேதம் ஆகும். இது நான்கு வேதங்களுள் மிகப் புனிதமானவை. இவற்றோடு தொடர்பு உடையது பிராமணங்களும், உபநிடதங்களும் ஆகும்.

இந்துக்களின் வாழ்க்கை சிந்தனைகளில் பெருமளவு பாதிப்பு ஏற்படுத்தும் இரண்டு நூல்கள், மகாபாரதம், இராமாயணம் ஆகிய இரண்டு இதிகாசங்கள் ஆகும். இந்து வாழ்க்கைமுறை கோட்பாடான பகவத்கீதை, மகாபாரதத்தில் இருக்கிறது. இந்து சமயத்தின் புராணங்கள் விரிவாகவும், வளமானதாகவும் உள்ளன. அவை பிரபஞ்சத்தில் இயங்கும் பல்வேறு சக்திகளைக் குறிப்பாக மனித இயல்பைப் பிரதிபலிக்கும் கடவுள்கள், தேவதைகளை சுற்றி இந்தப் புராணங்கள் உள்ளன.

சைவ சமயமும் தற்கால பண்டிகைகளும்

இந்துமத சமயங்களை சைவம், வைணவம் என்று அழைப்பர். இவை இரண்டிலிருந்தும் தோன்றிய சமயங்களான சாக்தம், காணாபத்யம், கௌமாரம் இஸ்காந்தம் ஆகியன எல்லாம் ஒன்று சேர்ந்ததே இந்து சமயம் ஆகும். இந்து சமய தெய்வங்களின் எண்ணிக்கை அதிகம். இத்தெய்வங்களுள் தலையாயப் பெயர்களைக் குறிப்பிட வேண்டுமானால் மும்மூர்த்திகளைக் குறிப்பிடலாம். மும்மூர்த்திகளான சிவன், திருமால், பிரம்மா ஆகியோர்கள் ஆவர்.

நாம் வணக்கும் தெய்வங்களின் வரிசை பட்டியலில் காணும்போது சிவனின் கட்டளையின்படி பிரம்மன் படைக்கும் கடவுளாகவும், விஷ்ணு காக்கும் கடவுளாகவும் வகைப்படுத்தப்படுகிறார்கள். ஆயினும் சிவன் அழிக்கும் கடவுளாக மட்டுமின்றி (படைத்தல், காத்தல், அழித்தல்) ஆகிய மூன்று தொழில்களை மேற்கொள்ளும் கடவுளாகவும் காட்சியளிக்கிறார்.

பிரம்மன்

“இந்து கடவுள்களில் மும்மூர்த்திகளான பிரம்மா, விஷ்ணு மற்றும் சிவன் ஆகியோரில் ஒருவர் அல்லது மற்றொருவரின் அருளைப் பெறும் நோக்கத்துடன் பண்டிகைகள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. படைத்தல் தொழிலைக் கொண்ட பிரம்மாவிற்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்டுள்ள கோயில்கள் மற்றும் அவர் அருளைப் பெறுவதற்கான பண்டிகைகள் சிலவற்றே, ஏறக்குறை ஒன்றுமே இல்லை எனலாம்.”⁵ பிரம்மனின் அருளால் பிறப்பு உண்டு. அப்பிறப்பினால் மட்டும் வாழ்வு முழுமைபெற இயலாது. வாழ்க்கை எனும் போராட்டத்தில் இன்பங்களையும், துன்பங்களையும் நாம் அனுபவிக்க நேரிடுகிறது. அவ்வாழ்க்கை போராட்டங்களை கடந்து செல்ல மற்ற கடவுள்களைத் தொழுவதற்கு உரிய வழிமுறைகளை நாடி நாம் சென்றுகொண்டிருக்கிறோம்.

பிரம்மனுக்குரிய சிறப்புப் பெற்ற திருத்தலங்கள்

தமிழ் இலக்கியங்களிலோ, வரலாற்று குறிப்புகளிலோ படைக்கும் கடவுளான பிரம்மனை பற்றிய தகவல்கள் அதிகம் கிடைக்கப்பெறவில்லை. ஆயினும் தற்காலத்தில் பிரம்மாவுக்குரிய கோயில்கள் தமிழ்நாட்டிலும் பிற மாநிலங்களிலும் இருக்கின்றன. அவற்றில் சில கோயில்கள் பின்வருமாறு,

- தமிழ் நாட்டில் - தஞ்சை மாவட்டம் - கும்பகோணம்
- இராஜஸ்தான் மாநிலம் - புஸ்கர்
- கர்நாடக மாநிலம் - பெங்களூர் - நாகசந்தரா
- கேரளா - மித்ரானந்தபுரம்கோவா - கரம்போலி

இத்திருத்தலங்கள் யாவும் பிரம்மதேவனின் புகழைப் போற்றும் திருத்தலங்களாகும். குறிப்பாகத் தமிழ்நாட்டில் பெருந்தெய்வங்கள் இடம் பெறும் பட்டியலில் பிரம்மன் தனித்துவம் பெறாததைப் பற்றி புராணக்கதைகள் கூறுகின்றன. அவ்வரலாற்று பதிவில், இவ்வுலகில் யார்? முதன்மைப் பெற்றவர், பிரம்மன்! திருமாலா! எனும் போட்டிக்கு விடையாக நின்றவர் சிவபெருமான் ஆவார். சிவபெருமானின் அடியையும் முடியையும் காணும் போட்டியில், பிரம்மன் தன் தோல்வியை ஒப்புக்கொள்ளாமல் தாழம்பூவினை தனக்கு சாதகமாகப் பொய்சாட்சிக் கூற வைத்ததன் விளைவே சிவனிடம் பிரம்மன் பெற்ற சாபமாகும். பிரம்மனுக்கு வழிபாடுகள் உண்டு. இருப்பினும் பிரம்மன் முக்கியத்துவம் பெறாததன் கதையைப் பற்றி சிவபுராணங்கள் கூறுகின்றன.

சைவ சமயம் - தற்கால விழாக்கள்

காலமாற்றங்களுக்கு ஏற்ப பல்வேறு வளர்ச்சி காலகட்டங்களில் தெய்வங்களுக்குரிய திருவிழாக்கள் சில மாற்றங்களுடன் நிகழ்ந்துவருகின்றன. இவ்விழாக்கள் ஆகம விதிகளின்படி பெருந்தெய்வங்களுக்கு மக்களால் பூசைகளும், விழாக்களும் நடைபெறுகின்றன. அதன்படி சித்திரைத் திருவிழா, ஆடிப்பெருக்கு விழா போன்ற விழாக்கள் எந்த தெய்வங்களையும் குறித்து வழிபடுவதுதில்லை எனலாம்.

சித்திரை மாதமும் தமிழ்ப் புத்தாண்டும்

தமிழ் மாதங்கள் பன்னிரெண்டில் சிறப்புக்குரிய மாதமாக விளங்குவது சித்திரை மாதமாகும். தமிழும் தமிழரும் போற்றிடும் தமிழ்ப் புத்தாண்டு நாளாகச் சித்திரை முதல் நாள் விளங்குகிறது. அந்நாளே தமிழ் வருடத்தின் முதல் நாளாகவும் அமைந்துள்ளன. இந்நாள் குறித்து தமிழர்களது காலக்கணிப்பு முறையின்படி ஓர் ஆண்டுக்குரிய பன்னிரெண்டு மாதங்களில் முதல் மாதமாகவும் விளங்குகிறது. தமிழ் மாதங்கள் சூரிய மாதங்கள்

எனப்படுகின்றன. ஏனெனில் இம்மாதங்களில் பூமிக்கும், சூரியனுக்கும் இடையே நிகழும் இயக்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு கணிக்கப்படுகின்றன. இராசி சக்கரத்தில் மேச இராசிக்குள் சூரியன் நுழைவதிலிருந்து அந்த இராசியை விட்டு வெளியேறும் வரையில் உள்ள காலம் சித்திரை மாதமாகும்.

சித்திரை மாதத்தின் சிறப்பு

சித்திரை மாதமே புத்தாண்டின் தொடக்கம் என்பதற்கு வான நூலையும், பருவங்களின் சுழற்சியையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு கணிக்கப்பட்டுள்ளது. சித்திரை மாதத்தில் 31 நாட்களுடனும், ஆங்கில நாட்காட்டியில் ஏப்ரல் மாதம் 14 ஆம் நாள் முதல் மே மாதம் 14 ஆம் நாள் வரை தமிழ் சித்திரை மாதமாகும். சூரிய பகவான் மேச ராசியில் நுழைவதே சித்திரை மாதத்தின் பிறப்பு நாளாகும். இதுவே புதிய ஆண்டின் வரவேற்பு நாளாகவும் அமைந்ததால் தான் சித்திரை முதல் நாளையே உலகத் தமிழர்கள் அனைவரும் தமிழ் வருடப் பிறப்பாகக் கொண்டாடி வருகின்றனர். இத்தமிழ்ப் புத்தாண்டை இந்தியா, மலேசியா, சிங்கப்பூர், ஆகிய நாடுகளிலும், இலங்கையில் வாழும் தமிழ் சிங்கள மக்களாலும் கொண்டாடப்படும் திருநாளாக புதுவருடப் பிறப்பு விளங்குகிறது. இந்நாள் உலகளவில் வாழும் தமிழர்கள் கொண்டாடி தமிழர் இனத்தைப் பெருமைப்படுத்துகின்றனர்.

சித்திரை மாதம் குறித்த அறிஞர்கள் கருத்து

“சித்திரையே வா! நம் வாழ்வில், நல் முத்திரை பதிக்க வா! என்று சொல்லும் மரபு இருக்கும் காரணத்தால், சித்திரை மாதமே தமிழ்ப் புத்தாண்டு உரிய பொருத்தமான நாள் ஆகும் எனத் தெய்வத்திரு மதுரை ஆதினம் அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார். சோழர் கல்வெட்டுகளிலும், கொங்கு பாண்டியர் காலக் கல்வெட்டுகளில் 60 ஆண்டுகளின் பெயர்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. அகத்தியர் பன்னிராயிரத்தில், ‘பங்குனி மாதம் கடை மாதம்’ என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும், ‘திண்ணிலை மருப்பின் ஆடுதலையாக’ என்று நக்கீரர் கூறியிருப்பதையும் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். இந்தப் பாடலில் வரும் ஆடு தலைக்கு மேச ராசி என்று பத்துப்பாட்டு ஆராய்ச்சி என்ற நூலில் விளக்கம் கொடுத்துள்ளார் முனைவர் மா. ராசமாணிக்கனார். ‘புஷ்ப விதி என்னும்

நூலில், சித்திரை முதல் மாதம் என்று கமலை ஞானப்பிரகாசர் அவர்கள் விளக்கம் கொடுத்திருக்கிறார்.’

‘நாமக்கல் கவிஞர் இராமலிங்கம் அவர்கள் ‘சித்திரை மாதத்தில் புத்தாண்டு தெய்வம் திகழும் திருநாட்டில்’ என்ற தனது வாழ்த்துப் பாடலின் மூலம் தமிழ்ப் புத்தாண்டின் தொடக்கம் சித்திரை மாதம் என்பதைத் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார்.’ சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தால் 1912 ஆம் ஆண்டில் பதிப்பிக்கப்பட்டத் தமிழ்ப் பேரகராதியிலும், சித்திரை முதல் நாளே தமிழ்ப் புத்தாண்டு என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. மேலும் சீவக சிந்தாமணியில் ‘கோடைக் காலமே முதலாவது பருவம் என விளக்கம் தந்துள்ளது.”⁶ என 13.4.2012 அன்று சென்னை பல்கலைக்கழக நூற்றாண்டு விழா, அரசின் சார்பில் நடைபெற்ற தமிழ்ப் புத்தாண்டு விழாவில் கலந்து கொண்டு தமிழ் அறிஞர்களுக்குப் பரிசுகள் வழங்கினார் அப்போதைய தமிழ்நாடு முதலமைச்சர் மாண்புமிகு செல்வி ஜெ.ஜெயலலிதா அவர்கள் ஆற்றிய உரையாகும்.

தமிழர்கள் கொண்டாடும் புத்தாண்டு என்ற தமிழ்ப் பண்டிகை வழக்கில் இருந்ததற்கான பழைய சான்றுகள் எதுவும் அறியப்படவில்லை. எனினும் கால்காலத்தின் ஆரம்பமான ஆவணி மாதத்தினை ஆண்டின் தொடக்கமாகத் தமிழர்கள் கொண்டாடியிருக்கக்கூடும் என்பதற்கு வாய்ப்புகள் உள்ளன. உதாரணமாக, எட்டாம் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டுகளுக்குப் பிந்திய நிகண்டு நூல்களில் ஆவணியே முதல் மாதம் என்ற குறிப்பைக் காணமுடிகிறது. இதனை பதினான்காம் நூற்றாண்டில் தொல்காப்பியத்துக்கு உரை வகுத்த நச்சினார்க்கினியரும் ஆவணியே முதல் மாதம் என்கின்றார்.

“ஆவணி முதல் மாதம் என்பது கணிப்பில் பயன்பட்டாலும், அதன் தொடர்பில் புத்தாண்டு என்று பண்டிகை கொண்டாடப்பட்டதா! என்பது தொடர்பாகப் போதிய சான்றுகள் கிடைக்கப்பெறவில்லை.”⁷ இதுகுறித்து மேலும் ஆராயப்பட வேண்டும். “தமிழ் நாட்காட்டி இராசி சக்கரத்தை காலக்கணிப்பில் பயன்படுத்தும் ஒரு சூரிய நாட்காட்டி என்பதால் பன்னிரு இராசிகளில் முதல் இராசியான மேழத்தில் (மேஷம்) சூரியன் நுழையும் சித்திரையே முதல் மாதமாகக் கருதப்பட்டதாகச் சொல்லப்படுகின்றது.”⁸

இச்செய்திக் குறித்து சங்க இலக்கிய நூலான நெடுநல்வாடையில் ‘மேழமே முதல் இராசி’ என்ற குறிப்பு காணப்படுவதை,

“திண்ணிலை மருப்பின் ஆடுதலையாக,
விண் ஊர்பு திரிதரும் வீங்கு செலல் மண்டிலத்து
முரண் மிகு சிறப்பின் செல்வனொடு நிலைய
உரோகிணி நினைவனள் நோக்கி, நெடிது உயிரா”⁹

என்ற மதுரைக் கணக்காயனார் பாடிய வரிகளை சான்றாக மேற்கோள் காட்டப்படுகிறது. எனினும் பத்தாம் நூற்றாண்டுக்குப் பிந்திய அகத்தியர் பன்னிராயிரம், பதினைந்தாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த புட்பவிதி ஆகிய நூல்களில் சித்திரையே முதல் மாதம் என்று கூறுகின்றன. மேலும் தமிழ்ப் பேரகராதி, சீவகசிந்தாமணி ஆகிய நூல்களும் சித்திரை முதல் நாளே தமிழ்ப் புத்தாண்டு என்கிறது. இதற்கு சங்க இலக்கிய நூல்கள் சான்றாக அமைகிறது. அதில் பங்குனியின் இறுதி நாட்களில் அல்லது சித்திரை முதல் நாளில் தான் வழக்கமாக வேங்கை மரம் பூத்து குலுங்கும் என்பதை மலைபடுகடாம் பாடலில்,

“தலை நாள் பூத்த பொன் இணர் வேங்கை”¹⁰

என்றும், பழமொழி நானூறு நூலும், “கணிவேங்கை நன்னாளே நாடி மலர்தலால்”¹¹ என்று பாடுகின்றது. இளவேனில் தொடக்கமான சித்திரை அக்காலத்திலிருந்தே தலை நாளாக இருந்துள்ளதை இப்பாடலால் அறியமுடிகிறது.

இலங்கையில் தமிழ்ப் புத்தாண்டு

“இலங்கையில் தமிழரும் சிங்களவரும் சித்திரை ஒன்றையே புத்தாண்டாகக் கொண்டாடுகிறார்கள். கி.பி 1370-இல் இலங்கையை ஆண்ட தம்பதேனியா மன்னன் மூன்றாம் பராக்கிரமபாகுவின் அரச குருவான தேனுவரைப் பெருமாள் எழுதிய ‘சரசோதி மலை’ எனும் நூலில் வருடப்பிறப்பின் போது செய்ய வேண்டிய சடங்குகள் பற்றி விவரிக்கப்பட்டுள்ளன.”¹² மேலும், “இலங்கையின் திருக்கோணச்சரம் 1622-ஆம் ஆண்டு சித்திரை மாதம் தமிழர்

புத்தாண்டு அன்று கொள்ளையிடப்பட்டதாகப் போர்த்துக்கீசர் குறிப்புகள் சொல்வதையும் உற்று நோக்கத்தக்கது.”¹³

இலங்கையில் நடைபெறும் கலை ஆட்டங்கள்

“இலங்கையில் புத்தாண்டு பிறக்கும் புண்ணியக் காலத்தில், ஆலயங்களில் வழங்கப்படும் புனித நீரை ‘மருந்துநீர்’ என்பர். மூலிகைக் கலவையை இளையவர்களின் தலையில் மூத்தோர் வைத்து ஆசீர்வதிப்பர். அதன் பின்னர் நீராடி அவர்களிடம் ஆசிபெற்று, குறித்த சுபவேளைகளில் கைவிசேடம் அல்லது கைமுழுத்தம் பெறுவர். மூத்தவர்கள் இளையவர்களுக்குப் புத்தாண்டுத் தினத்தன்று அன்பளிப்பாக வழங்கப்படும் பணமே ‘கைவிசேடம்’ எனப்படுகிறது. அன்று தேங்காய் உடைத்தல், வழுக்கு மரம் ஏறுதல், யானைக்குக் கண் வைத்தல், கிளித்தட்டு, ஊஞ்சலாடல், முட்டி உடைத்தல், வசந்தனாட்டம், மகிழக் கூத்து, நாட்டுக்கூத்து முதலானவை இலங்கையின் பாரம்பரிய புத்தாண்டுக் கலையாட்டங்கள் ஆகும்.”¹⁴ இச்செய்தி பற்றி நாளிதழ் குறிப்பிடுகிறது.

தமிழர் மரபுவழி பண்பாட்டில் ஆடிப்பெருக்கும் விழா

நம் அன்றாட வாழ்க்கையில் காலம் ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு அனுபவங்களைத் தருகின்றன. அவை எந்நிகழ்வுகளுடன் சென்றாலும் அதனை விடுத்து, புதிய வருடங்களில் உலகில் உள்ள மக்கள் அனைவரும் நலமுடன் வாழ்வதற்கு தெய்வங்களை வேண்டி நம் பாவங்கள் அனைத்தும் நீங்கி புண்ணியம் நல்க கொண்டாடும் விழாவே நீர் விழாவாகும். ‘நீரின்றி அமையாது உலகு’ என்ற வள்ளுவரின் வாக்கின்படி நீர் இல்லையேல் உலகமே இல்லை என்பதை உணர்ந்த முன்னோர்கள் கொண்டாடிய விழாக்களில் நீர் விழா முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகும். ஆகையால் நீரின் மகத்துவத்தைப் போற்றுவதற்காக இவ்விழாக்கள் கொண்டாடப்படுகின்றன.

தமிழரின் வாழ்வோடு இணைந்த வழிபாடுகளில் ஒன்று புது நீர் - காவிரி நீராடல். ஆறு மக்களின் உயிர் நாடியாதலால், அங்கு வரும் புதுநீரைக் கொண்டாடுவது தமிழரின் மரபாகும். பல்வேறு சங்கப் பாடல்கள், புராணச் செய்திகள், நாடகம் எனப் பல்வேறு நூல்கள் வழி இவ்விழாச் சிறப்பை அறிய

இயலும். இதில் பாரதிதாசன் இயற்றிய சேரதாண்டவம் எனும் நாடகத்தில் ஆட்டனந்தி, ஆதிமந்தியின் காதல் வாழ்வையும், காவிரி நீர்ப் பெருக்கு விழா கொண்டாடப்பட்ட அழகையும் பற்றி அகநானூற்றில்,

“காதலர் கொடுத்த சிறுமையொடு, நோய் கூர்ந்து
ஆதிமந்தி போல், பேதுற்று
ஆலந்தனென் உழல்வென்கொல்லோ - பொலந்தார்”¹⁵

என்கிற வெள்ளிவீதியார் பாடல்களில் தலைவன் தன்னைப் பிரிந்து சென்றதால், என் மாமை நிறமேனியில் பசலைப் படர்ந்து விட்டதால் ஊரில் அலர் தூற்ற ஆரம்பித்துவிட்டனர். இந்நிலையில் தலைவனைப் பிரிந்த நான், கரிகாலச் சோழன் மகள் ஆதிமந்தியைப் போல் வருந்துவேனோ! நான் இறந்து படுதல் திண்ணமாகும் எனத் தலைவனின் பிரிவால் வாடும் தலைவி, தன் நிலையை தோழியிடம் கூறுவதாகும். மேலும்,

“சுரியல் அம் பொருநனைக் காண்டிரோ? ஏன
ஆதிமந்தி பேதுற்று இனைய
சிறை பறைந்து உரைஇச் செங்குணக்கு ஒழுகும்
அம் தண் காவிரி போல,
கொண்டுகைவலித்தல் சூழ்ந்திசின் யானே”¹⁶

என்கிற பரணர் பாடிய மருதத் திணை பாடல்களில் காவிரி நீர் விழாவில் தன் கணவனை ஆற்று நீர் அடித்துச் சென்ற பின் தன் வாழ்வு நெய்தலி பெண்ணால் கிடைக்கப் பெற்றதை ஆடனத்தி ஆதிமந்தி நாடக வரலாற்றின் மூலம் ஆடிப்பெருக்கு விழாவின் சிறப்பை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

ஆடிப்பெருக்கு - பெயர்க் காரணம்

ஆடிப்பெருக்கு விழாவை ‘பதினெட்டாம் பெருக்கு’ என்றும் ‘ஆடிப்பதினெட்டு’ என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. தமிழர்கள் கொண்டாடிய விழாக்கள் நாட்களின் எண்ணிக்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டு நடைபெறுவதில்லை. நட்சத்திரங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டும், கிழமைகளை வைத்தும் நடத்தப்படுகின்றன. ஆடி மாதத்தில் பதினெட்டாவது

நாள் என்று நாளின் எண்ணிக்கையை கணக்கில் கொண்டு நடத்தப்படும் ஒரே விழா ஆடிப்பெருக்கு விழாவாகும்.

ஆடிப்பதினெட்டு விழாத் தோற்றம்

முருகனுக்கும் சூரபத்மனுக்கும் நடைபெற்ற சூரசம்காரப் போர் பதினெட்டு ஆண்டுகள் நடைபெற்றன. இராமனுக்கும் இராவணனுக்கும் நடந்த போர் பதினெட்டு மாதங்கள் நடைபெற்றது. பாண்டவர்களுக்கும் கௌரவர்களுக்கும் குருபூமியில் பதினெட்டு நாட்கள் போர் நடைபெற்றது. சேரன் செங்குட்டுவனுக்கும் கனக விஜயர்களுக்கும் நடந்த போர் பதினெட்டு நாழிகையில் முடிந்ததாகவும் காப்பியத்தின் நீர்ப்படைக் காதையில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. சேர மன்னன் பதினெட்டு நாளிகையில் வடபுல மன்னர்களை வென்றான் என அவனுடைய வீரத்தின் சிறப்பைப் பற்றி,

“உயிர்த்தொகை உண்ட ஒன்பதிற்நிரட்டியென்று

ஆண்டும் மதியும் நாளும் கடிகையும்

ஈண்டு நீர் ஞாலங்கூட்டி யெண்கொள்”¹⁷

என்று காப்பிய நூலான சிலப்பதிகாரம் குறிப்பிடுகின்றன. தென்மேற்கு பருவத்தில் ஆற்றில் நீர் பிடிப்பு பகுதிகளில் பெய்த மழையினால் ஆறுகளில் புதுநீர்ப் பெருக்கெடுக்கும். இதனையே ஆற்றுப் பெருக்கு எனக் கூறுவர். இதனால் உழவர்கள் இந்நாளில் நம்பிக்கையுடன் பட்டம் பார்த்து விதை விதைப்பர். அச்சமயத்தில் நெல், கரும்பு ஆகியவற்றை விதைத்தால் தான் அதனை தை மாதத்தில் அறுவடை செய்ய முடியும். அதற்கு வற்றாத நதிகளை தங்களின் தெய்வமாகப் போற்றி வழிபட்டனர். பூசைகள் செய்த பின்னர் தங்களின் உழவு வேலைகளைத் தொடங்குவார்கள். இதனை உணர்த்த முன்னோர்கள் கூறியதே ‘ஆடிப்பட்டம் தேடி விதை’ என்ற பழமொழியாகும்.

ஆடிப்பெருக்கு விழா நிகழ்வுகள்

ஆடிப்பெருக்கு விழா நாளன்று மக்கள் திரளாக ஆற்றங்கரைகளில் கூடி ஆறுப் பெருக்கெடுத்து ஓடும் அழகைக் கண்டு கழித்தும், நீராடியும் மகிழ்வர். அத்தகைய சிறப்பு பெற்ற விழாவில் புதுமணத் தம்பதிகளுக்குப் புதுத்தாலி

மாற்றுதல் போன்ற சடங்குகளும் நடைபெறும். ஆண்களும் பெண்களும் ஆற்றில் நீராடிவிட்டு, ஆற்றங்கரையின் ஓரங்களில் பூசை செய்ய ஒரிடத்தைத் தேர்வு செய்து, அவ்விடத்தை சுத்தம் செய்து, சாணத்தால் மெழுகி அதன்மேல் வாழை இலையை விரித்து அதன்மேல் விளக்கேற்றி வைப்பர். வழிபாட்டிற்குரிய வெற்றிலைப்பாக்கு, வாழைப்பழம் வைத்து கற்பூரம் காட்டி, தடங்கல் இல்லாத விளைச்சலுக்கு ஆதாரமாக விளங்கும் நீருக்கு நன்றி செலுத்தும் விதமாக வாழை மட்டையில் விளக்குகள் ஏற்றி, அதை ஆற்று நீரில் மிதக்க விடுவர். அத்துடன் தங்கள் இல்லங்களில் பலவிதமான கலவை சாதங்கள் செய்து வந்து, அதனை ஆற்றங்கரைகளில் வைத்து தங்கள் குடும்பத்துடனும், நண்பர்களுடனும் சேர்ந்து மிகுந்த மகிழ்வுடன் உணவை உண்டு கொண்டாடுவார்கள்.

கிராமப்புறங்களில் ஆடிப்பெருக்கு விழா

ஆடி மாதம் பூமா தேவி அவரித்த ஆனந்த மாதமாகக் கருதப்படுகிறது. அம்மாதங்களில் மாரியம்மன் கோவில்களில் விமர்சையாகப் பூசைகளும், விழாக்களும் நடைபெறும். கிராமப்புறத்தில் காவல் தெய்வங்களாக விளங்கும் காளியம்மன், ஐயனாரப்பன், மதுரைவீரன், மாடசாமி, கருப்பண்ணசாமி போன்ற வடிவங்களில் அருள்பாலிக்கும் தெய்வங்களுக்கு ஆடி மாதங்களில் விமர்சையாக விழாக்கள் நடைபெறுவது வழக்கமாகும். அவ்விழாக்களில் நம் பாரம்பரிய கிராமியக் கலையாட்டங்கள் நடைபெறுவதுண்டு. அதில் கரகாட்டம், சிலம்பாட்டம், ஓயிலாட்டம், மயிலாட்டம், பொய்க்கால் குதிரையாட்டம், ஆடல், பாடல்கள், நாடகங்கள் போன்ற பல்வேறு கலை நிகழ்வுகள் நடைபெற்றன. ஆனால் தற்போதைய சூழலில் இக்கலைகள் யாவும் நாகரிக வளர்ச்சி உள்ளிட்ட பல காரணங்களால் அழிந்து வருகின்றன. இத்தகு கலைகளை அழியாமல் நாம் காக்கவில்லை. ஆகையால் இக்கலைகள் பிற்காலத்தில் வெறும் காலச்சுவடுகளாகத் தான் காட்சியளிக்கப் போகிறது. இச்சூழலில் ஓரிரு கிராமங்களில் மட்டுமே இக்கலைகளை அழியவிடாமல் காத்துவருகின்றனர். விஞ்ஞானத்தின் அதிருப வளர்ச்சியால் கிராமிய நிகழ்ச்சிகளை தற்போது பொதிகை, மக்கள் போன்ற தொலைகாட்சிகளில் மட்டும் ஒளிபரப்பு செய்கின்றனர். ஏனெனில் நம் பாரம்பரியத்தைப் போற்றவும், இன்றைய இளைய

சமுதாயத்தினர் நம் பாரம்பரிய கலைகளைப் பற்றி அறிந்துகொள்ளவும் இக்கலைகள் குறித்து ஒளிபரப்பு செய்யப்படுகின்றன.

ஆடிப்பெருக்கு விழாவும் சான்றும்

சங்க காலத்தில் ஆடிப்பெருக்கு விழா எத்தகைய சிறப்புடன் கொண்டாடப்பட்டுள்ளன என்பதைத் திரைப்படங்கள் மூலம் அறியலாம். கே. சங்கர் இயற்றி கி.பி 1962 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த 'ஆடிப்பெருக்கு' திரைப்படம் இதற்குச் சான்றாகும். காவிரித்தாய் என்று அன்னையின் வடிவமாகக் காட்சியளிக்கும் காவிரியாற்றங் கரைகளில் சுற்றுவட்டாரக் கிராம மக்களால் இந்த ஆடிப்பெருக்கு விழா இன்றும் கொண்டாடப்பட்டு வருகின்றன. தமிழகத்தில் ஒகேனக்கல் நீர் வீழ்ச்சி முதலாகக் காவிரி சங்கமிக்கும் பூம்புகார் நகரம் வரை பல்வேறு இடங்களில் இவ்விழாக்கள் கோலாகலமாக நடைபெறுகின்றன. அவ்வாறு தமிழ் நாட்டில் ஆடிப்பெருக்கு விழா நடைபெறும் நீர்த்துறைகளில் சில, மேட்டூர் அணை, ஈரோடு, பவானி கூடுதுறை, பரமத்தி வேலூர் ஆறு, குளித்தலை காவிரி ஆறு, திருச்சி - கல்லணை, முக்கொம்பு அணை, தஞ்சாவூர், மயிலாடு துறை, பூம்புகார் - நாகப்பட்டினம் போன்ற இடங்களில் கொண்டாடி மகிழ்கின்றனர். இவ்விழாவின் மகிமையை அறிய திருச்சி, ஸ்ரீரங்கத்தில் புகழ்பெற்ற அம்மா மண்டபம் படித்துறையில், காவிரித் தாய்க்குச் சீர்கொடுக்கும் நிகழ்ச்சி கோலாகலமாக நடைபெறும். அந்நிகழ்ச்சியானது ஆடிப்பெருக்கு நாளன்று ஸ்ரீரங்கநாதர் கோயிலிலிருந்து உற்சவர் நம்பெருமாள் புறப்பாடாகி, அம்மா மண்டபம் படித்துறைக்கு எழுந்தருளும் நிகழ்வு நடைபெறும். அங்கு சுவாமிக்கு திருமஞ்சனம் நடக்கும். மாலை வரை பெருமாள் அங்கு வீற்றிருப்பார். பெருமாளின் சீதனமாகத் தாலி, மஞ்சள், குங்குமம், பட்டுச்சேலை மற்றும் மங்கலப்பொருட்கள் ஆற்றில் விட்டு வழிபாடு நிகழ்த்தினால், காவிரி அன்னையின் அருள் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் இன்றைய அளவிலும் இவ்விழா விமர்சையாகக் கொண்டாடப்பட்டு வருகின்றன.

சுற்றுலா - ஆடிப்பெருக்கு

நாமக்கல் மற்றும் சேலம் மாவட்டத்தில் ஆடிப்பெருக்கு நாளன்று நாமக்கல் மாவட்டத்திற்கு உட்பட்டக் கொல்லிமலைக்குச் சென்று அங்குள்ள ஆகாய கங்கை நீர் வீழ்ச்சியில் நீராடிவிட்டு, அங்கே வீற்றிருக்கும்

அறப்பளீஸ்வரரை(சிவன்) வணங்கி வருவது வழக்கத்தில் இருக்கின்ற ஒன்றாகும். இவ்விழாவை சிறப்பிக்கும் பொருட்டு, தமிழக அரசு சிறப்பு பேருந்துகளை இயக்கி வருவதன் மூலம் இவ்விழாவின் முக்கியத்துவத்தை நாம் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

வறண்டு கிடக்கும் ஆறுகள்

பண்டைய காலத்தில் இயற்கையின் கொடையான ஆறுகளில் நீர்ப் பெருக்கெடுத்து ஓடியது. அங்குப் பாய்ந்தோடும் நீர்த்துறைகளில் ஆடிப்பெருக்கு விழா நாளன்று தங்களின் பாவங்கள் நீங்க நீரில் முழுகி காவிரி அன்னையை வழிபட்டு வருவது வழக்கமாகும். ஆனால் தற்கால சூழல் அத்தகைய பெருமையைப் பெற்றிருக்கவில்லை. ஏனெனில் கண்ணில் தென்படுகின்ற அனைத்து ஆறுகளும் நீரின்றி வறண்டு காணப்படுகின்றன. அத்தகையச் சூழலில் நாம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம். இதுபோன்ற சூழலில் சில ஆறுகளில் மட்டும் இவ்விழா நாளன்று அணைகளைத் திறந்து விட்டு குறைந்த அளவில் நீர்ப்பெருகெடுத்து ஓடும்போது ஆடிப்பெருக்கு விழாவினை கொண்டாடி வருகின்றனர்.

சைவ சமய விழாக்களும் வழிபாடும்

‘கோயில் இல்லாத ஊரில் குடியிருக்க வேண்டாம்’, ‘திருநீறில்லாத நெற்றி பாழ்’ என்ற நாயன்மார்களின் கூற்றுப்படி, இறைவனை தொழும் எண்ணம் மக்கள் மனதில் வேருன்றியதால் நாடெங்கும் கோயில்கள் எழுப்பப்பட்டன. இலக்கியங்கள் யாவும் கி.மு 3-ஆம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி 2-ஆம் நூற்றாண்டு வரை சைவ சமயம் சார்ந்ததாகவே உருவாக்கப்பட்டன. ‘வித்துவான் பாலார் கண்ணப்ப முதலியார்’ இயற்றிய தமிழ்ப் பெயர் அகராதி’யில் ‘இந்து சேகரன்’ என்ற சொல்லுக்குச் ‘சிவன்’ என்று பொருள் தந்துள்ளார். இதனை மாணிக்கவாசகர், “தென்னா டுடைய சிவனே போற்றி”¹⁸ என்று பாண்டிய நாட்டை சிவநெறியின் பிறப்பிடமாகக் கொண்டதை (திருவாசகம்:2:118) எனும் பதிகத்தில் குறிப்பிடுகிறார்.

முழுமுதற்கடவுள் என்றும், தான்தோன்றீஸ்வரர் என்றும் அழைக்கப்படுபவர் சிவனே ஆவார். சிவனை தெய்வமாகக் கொண்டு

தோற்றுவிக்கப்பட்ட சமயமே சைவ சமயமாகும். இதில் சிவனுக்கே முதன்மை வழங்கப்படுகிறது என்பதை,

“ஏற்றுவல னுயரிய எரிமருள் அவிர்சடை
மாற்றருங் கணிச்சி மணிமிடற் றோனும்”¹⁹

என்று புறநானூறு - நக்கீரனார் பாடல் கூறுகிறது. மேலும் மணிமேகலை நூலும்,

“நுதல்விழி நாட்டத் திறையோன் முதலாப்
பதிவாழ் சதுக்கத்துத் தெய்வ மீறாக”²⁰

என்று கூறுகிறது. எனவே அக்காலத்தில் சிவபெருமானே முதற்பெருங்கடவுளாக வணங்கப்பட்டார் என்பதை அறியமுடிகிறது. சிவநெறியின் மகிமையைப் பற்றி நாயன்மார்களால் தொகுக்கப்பட்டதே பன்னிருத்திருமுறைகளாகும். அத்திருமுறைகளில் அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களில் சைவ சமயக் குரவர்கள் நால்வர் எனப் பகுத்துக் கூறுகிறது. அதில் திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர் ஆகிய நால்வரும் சிவபெருமானின் திருவுருவ அழகையும், மெய்ஞ்ஞானப் பக்தியையும் அருள்பாலிக்கும் அருளாளரே சிவபெருமான் என்று பக்திச்சுவையோடு பாடியுள்ளப் பதிகங்களே இதற்குச் சான்றாக அமைந்துள்ளன.

சங்க இலக்கியத்தில் விளக்குகளும் தீப விழாவும்

தமிழில் ‘திரு’ என்றால் மகாலட்சுமி எனப் பொருள்படும். வடமொழியில் ‘ஸ்ரீ’ என அழைக்கப்படுகிறது. இதில் பொன்னும் பொருளும் அருளும் சக்தியாக மகாலட்சுமி விளங்குகிறாள். விளக்கேற்றுவதால் இருள் சூழ்ந்த இடங்கள் யாவும் ஒளிவெள்ளத்தில் காட்சியளிப்பதைப் போல, நம் இல்லங்களிலும் விளக்கேற்றி வழிபட்டால் நம் வாழ்க்கையும் துன்பங்கள் நீங்கி இன்பங்கள் பெருகும் வாழ்வாக அமையும் என்பதே இதன் தத்துவமாகும். அத்தகையப் பெண்தெய்வ வடிவுடைய மகாலட்சுமிக்கு விளக்கேற்றி, அவ்விளக்கையே தெய்வமாக எண்ணி விளக்குப் பூசை செய்வதினால் அன்னையின் அருள் கிடைக்கப்பெறும் என்ற நம்பிக்கை நிலவுகிறது.

இந்து சமயத்தில் விளக்கு இல்லாத வழிபாடே இல்லை எனலாம். இறை வழிபாடுகளில் திருவிளக்கு பெரும் பங்கு வகிக்கிறது. இவற்றுள் பூசைகளில் மகத்தானதும், சக்தி நிறைந்ததாகவும் விளங்குவது திருவிளக்கு பூசையாகும். இவ்வழிபாடுகள் குறித்து சங்க இலக்கிய நூல்கள் பல சான்று தருகின்றன.

குத்து விளக்கின் மகத்துவம் (ஐந்து முகம்)

ஐம்பொறிகளையும் தன் வசப்படுத்தி ஒளி பெற செய்வதே ஐந்து முகம் கொண்ட குத்து விளக்கின் மகத்துவமாகும். அதன் அடிப்படையில் பெண்களைத் தெய்வங்களோடு ஒப்புமைப்படுத்தி கூறப்படுகிறது. ஆகையால் பெண்களுக்கென்று அன்பு, மன உறுதி, பொறுமை, சமயோசிதம், சகிப்புத் தன்மை ஆகிய ஐந்து பண்புகளையும் ஐந்து முகமுடைய விளக்குகளுக்கு உருவகப்படுத்தியுள்ளனர் நம் முன்னோர்கள். அவர்கள் பின்பற்றிய இவ்வழிபாட்டை பண்டைய மரபு அடிப்படையில் தான் இன்றைய அளவிலும் விளக்கு வழிபாடுகள் நிகழ்ந்து வருகின்றன. இவ்விளக்கேற்றும் மரபு கோயில் விழா, திருமண விழா, பூப்பு நீராட்டு விழா என அனைத்து மங்கல விழாக்களிலும் குத்து விளக்கு ஏற்றி வைப்பதின் மூலம் அதன் மகிமையை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

பாண்டில் விளக்கு வழிபாடு

எங்கும் எதிலும் நிறைந்திருக்கும் இறையருளை விளக்கின் ஒலியில் எழுந்தருள செய்வதே திருவிளக்குப் பூசையின் சிறப்பம்சமாகும். இதில் ரிஷிகள் விளக்கேற்றியும், வேள்விகள் வளர்த்தும் வழிபாடு செய்துள்ளனர். இதன் மரபே இல்லங்களிலும் இன்று தீபவடிவாகத் திகழ்கிறது. இதை ஆராயும்போது சங்க இலக்கியங்களிலும் துணங்கைக் கூத்தாடும்போது பாண்டில் விளக்கேற்றி விழாவை சிறப்பித்தனர் என்பதை,

“மலர்பு அறியாவெனக் கேட்டிகும் இனியே

சுடரும் பாண்டில் திருநாறு விளக்கத்து

முழாஇமிழ் துணங்கைக்குத் தழுஉப் புனையாகச்”²¹

என்று பதிற்றுப்பத்துப் பாடல் பாண்டில் விளக்கு (கால் விளக்கு) பற்றி விவரிக்கிறது. இவ்விளக்கானது மூங்கிலைப் பிளந்து அதன் தலையில் வைக்கப்படும் விளக்கு ஆகும். இவ்விளக்கினைக் கூத்து ஆடும் களத்தில் வைப்பது வழக்கமான ஒன்றாகும். அவ்வாறு பாண்டில் விளக்கை எரிய வைப்பதால் செல்வப் பெருகும் என்பது அக்கால நம்பிக்கையாகும்.

சங்க இலக்கியப் பாடலான அகநானூற்றில் தெய்வத்தன்மை நிறைந்த மலைகளிடத்தே மயில்கள் அம்மலை அழகுபெறுமாறு தங்கும். அத்தகைய அழகிய மணிவிளக்கு ஒளிரும் திருச்சீரலைவாய்(திருச்செந்தூர்) என்னும் இடத்தில் வீற்றிருக்கும் போர் வலிமைப் பெற்ற முருகனோடு பொருத்தி, என்னை மணந்த போது செய்த நின்னுடைய சூளுரையே எனக்குத் துன்பத்தை தருவதாகும் என்ற செய்தியை,

“அணங்குடை வரைப்பகம் பொலியவந்து இறுக்கும்

திருமணி விளக்கின் அலைவாய்ச்

செருமிகு சேளயொடு உற்ற சூளே”²²

பரணர் இயற்றிய பாடல்கள் வழி பரத்தையுடன் கூடிவிட்டு, பின் பிரிந்து தலைவியுடன் சேர வந்த தலைமகனுக்குத் தலைமகள் சொல்லியதாக விவரித்துள்ளார். மேலும் அகநானூறு (அகம்:பா.எ:240:5) நெய்தல் நிலப்பாடலிலும் விரிந்த கடலாகிய திரையை உடைய சுரத்தில் திரிந்து வருந்திய திண்ணிய படகின் விளக்கொளியில், தான் பிடித்த பலவகையான மீன் கூட்டங்களைத் தமக்குக் காட்டுவதற்காக, என் தந்தையும் இரவில் கடற்கரைக்குச் செல்வர். என் தாயும் ஆயமகளிருடன் தெய்வத்தைக் குளிர்ந்த நீர்த்துறையில் கைகுவித்து வணங்கிய சிறப்பையும் எடுத்துக்காட்டுகிறது. ஐங்குறுநூற்று பாடலில் ‘ஒண்கடர்ப் பாண்டில் விளக்கு’ எனக் குறிப்பிடுகிறது. இயல்பாக ஒளிரும் கடரை உடையதாய்த் திகழ்கின்றப் பொன்னாலான பாண்டில் என்னுந் தகழியின் கண் ஏற்றப்பட்ட செவ்விய ஒளிப் பிழம்பு மனைகள்தோறும் ஒளிர்ந்ததை,

“ஒண்கடர்ப் பாண்டிற் செஞ்சடர் போல

மனைக்கு விளக் காயினன் மன்ற கனைப்பெயற”²³

(பொ.வே.சோமசுந்தரனார்) என்ற ஐங்குறுநூறு - பேயனார் இயற்றிய பாடலடிகள் உறுதிப்படுத்துகிறது. மேலும் பாண்டில் விளக்கின் சிறப்பைப் பற்றி பெருங்கதைப் பாடலும் கூறுகிறது. அதில் பொன்னால் செய்யப்பட்டத் தகழி(விளக்கு) என்பதை, ‘பொன்னால் செய்யப்பாமை தோன்ற ஒண்சுடர்ப் பாண்டில்’ எனவும், ‘உள்ளிழு துறீஇய ஒள்ளடர்ப் பாண்டில்’ (பெருங்:1:33,93) என்று பெருங்கதை நூலும் விளக்கம் தருகிறது.

கிளிஞ்சல் விளக்கு (மீன் நெய் தீபம்)

நெடியக் கடல் துறைக்குத் தலைவன். அத்தலைவனின் நினைவால் உடலில் பசலைப் படர்ந்த தலைவியின் நிலையைச் சிறைப்புறமாக இருந்த தலைவன் கேட்கும்படி தோழிக் கூறுவதாக அமைந்துள்ள நற்றிணைப் பாடலில்,

“நெடுங் கடல் அலைத்த கொடுந் திமிற் பரதவர்
கொழு மீன் கொள்ளை அழி மணல் குவை
மீன் நெய் அட்டிக் கிளிஞ்சில் பொத்திய
சிறு தீ விளக்கில் துஞ்சம் நறுமலர்ப்”²⁴

எனும் இவ்வரிகளில் பரதவர்கள் யாவரும் நெடிய கடலில் வளைந்த திமில் படகில் சென்று கொழுத்த மீன்களை அள்ளிக் கொண்டு வந்து கடலோரங்களில் குவித்து வைத்திருப்பர். அங்கு கிளிஞ்சல் விளக்கில் மீன் எண்ணெயை(மீன் கொழுப்பை உருக்கிய நெய்) ஊற்றி விளக்கேற்றிவிட்டு தூங்குவர். இதனால் அம்மீன்களுக்கு ஒரு பாதுகாப்பு வளையமாக கிளிஞ்சல் விளக்கு ஏற்றப்படுகிறது. கிளிஞ்சல் விளக்கில் ஏற்றப்படும் மீன்நெய் தீபத்தை ‘சிறிய சுடர்விளக்கொளி’ என்று அழைத்திருப்பதை இப்பாடல் எடுத்துரைக்கிறது.

நந்தா விளக்கு

திருப்பரங்குன்றத்தில் வீற்றிருக்கும் முருகப்பெருமானுக்கு நடைபெறும் மாவிளக்கு படையல் போன்ற திருவிழாக்கள் பற்றியும், பெருமையுடைய இந்த நந்தா விளக்கினை (காற்றில் அணையாத விளக்கு) ஏற்றி வைத்து வழிபட்டச் சிறப்பையும் பற்றி பரிபாடாலொன்று,

“வேறுபடு சாந்தமும் வீறுபடு புகையும்
மாறுசெல் வளியி னவியா விளக்கமும்”²⁵

என்ற நல்லந்துவனார் இயற்றிய செவ்வேள் பாடலில் இவ்விளக்கு பற்றிக் கூறுகையில், மதுரையில் இருந்து பரங்குன்றத்திற்குச் செல்லும் வழியில் பூசை செய்வதற்காகப் பூசைக்குரிய சந்தனம் மற்றும் தூபத்துக்குரிய பொருட்கள், காற்றினால் அணைந்து போகாத விளக்குகள், மணம் கமழும் மலர்கள் மற்றும் முழவும், மணியும் பாசமும், மயிலும், கோடரியும், பிணிமுகம் ஆகிய அனைத்தையும் முருகவேலுக்குரியது என வேறு பல பொருட்களையும் ஏந்தி பரங்குன்றத்தில் வீற்றிருக்கும் முருகனை பெண்கள் வழிபட்டுச் செல்கின்றனர். இதில் மயில் கோடரி, பிணிமுகம் என்று இங்கு சொல்லப்படுவது அவற்றின் சிறிய உருவங்களே ஆகும். இத்தகையப் பல உருவங்களை சார்த்தி வழிபடும் இந்நிகழ்வு நிகழ்ந்து வருவதை இன்றைய அளவிலும் காணமுடிகிறது. மேலும்,

“கொண்டி மகளிர் உண்டுறை முழ்கி
அந்தி மாட்டிய நந்தா விளக்கின்
மலரணி மெழுக்க மேறிப் பரல்தொழ”²⁶

என்ற கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனாரின் வரிகளில் அவியா விளக்கு என்பது காற்றால் அணையாதே விளக்கே நந்தா விளக்கு என்கிறது. இவ்விளக்கின் பெருமையைப் பட்டினப்பாலைப் பாடுகிறது. தம் பகைவர் நாடுகளிலிருந்து கவர்ந்து வரப்பட்ட பெண்கள் நீர் உண்ணும் துறையில் முழ்கி அந்தி (மாலை) பொழுதில் கொளுத்திய அவியாத விளக்கினை ஏற்றி, மலரால் அழகு செய்யப்பட்ட மெழுகிய இடத்தில் வைத்து தங்களுடன் கொண்டி மகளிரோடு உள்ளூர் மக்கள் பலரும் தொழுது செல்வதைப் பற்றி இப்பாடல் விளக்குகிறது.

ஓதிம விளக்கு

விளக்கு வகைகளில் ஓதிம விளக்கைப் பற்றி மதுரைக்காஞ்சி எடுத்துரைக்கிறது. அதில் மகரமீன் வடிவிலானக் காதணியை பறவை தான் உண்ணும் இரையாக எண்ணி தூக்கிக்கொண்டு, பறவைக் கூட்டங்கள்

இருக்கும் பனைமரத்து ஓலைக்குச் செல்லும். அங்கு நூற்கேள்விகளில் சிறந்தவர்களான அந்தணர்கள் வேள்விச் சாலைகளில் நட்ட கம்பத்தின் உச்சியில் இப்பறவைகள் அமர்ந்தக் காட்சிகளை, யவனர்கள் இயற்றிய மரக்கலத்துக் கூம்பின் மேல் அமைந்த அன்னவிளக்குப் போலவும், உயர்ந்த வானத்தில் வைகறைப் பொழுதில் தோன்றும் வெள்ளியாகிய விண்மீன் போலவும் அப்பறவை தோன்றுவதாகப் பெரும்பாணாற்றுப்படை கூறுகிறது. அச்சிறப்பை,

“கேள்வி அந்தணர் அருங்கடன் இறுத்த

வேள்வித் தூணத்து அசைஇ, யவனர்

ஓதிம விளக்கின் உயர்மிசைக் கொண்ட

வைகுறு மீனின் பையத் தோன்றும்.”²⁷

என்ற கடியலூர் உருத்திரக் கண்ணனாரின் பாடல் வரிகள் ‘ஓதிம விளக்கு’ என அழைக்கப்படும் கலங்கரை விளக்கின் பெருமையைப் பாடுகிறது. இத்தகைய வடிவங்களில் விளக்குகள் ஒளிர்ந்தமையை சங்ககால நூல்கள் வர்ணிக்கிறது. ஆதலால் சங்ககால மரபில் தோன்றியவையே தீபம் குறித்த வழிபாடுகளும் விழாக்களுமாகும்.

திருவண்ணாமலை தீபம் விழா

சங்ககாலம் முதல் இன்று வரை சிவபெருமானுக்குரிய விழாக்களில் பெருமை பெற்றதாக விளங்குவது திருக்கார்த்திகை தீபவிழாவாகும். அக்கார்த்திகை தீப விழாவே இன்று திருவண்ணாமலை தீப விழாவாகத் தோன்றும் பெற்றுள்ளது. சிவபெருமான் கார்த்திகை நட்சத்திரத்தில் பிரம்மன், திருமால் ஆகிய இருவருக்கும் அக்னி வடிவமாகக் காட்சியளித்தார். அவ்வாறு காட்சியளித்த நாளே தீபத்திருநாளாகக் கொண்டாடப்படுகிறது. சங்க இலக்கியத்தில் ‘அழல்’, ‘எரி’ என்னும் சொற்கள் கார்த்திகையைக் குறிப்பதாகும். ‘சூடாமணி நிகண்டு’ கார்த்திகை மாதத்தைப் பற்றி கூறுகையில் தெறுகால், தேள், விருச்சிகம் என்றும் கார்த்திகை நாளைக் குறிக்கும் போது அங்கி, அளக்கர், அளகு, அறுவாய், ஆரல், எரிநாள் என்றெல்லாம் அழைக்கின்றது.

சிலப்பதிகாரம் கார்த்திகையை ‘அழல்’ என்று கூறுகிறது. அவ்விழா பெள்ள்ணமி நாளில் கார்த்திகை நட்சத்திரம் கூடும் நாளில் தெருக்களில் விளக்குகளை ஏற்றி வைத்து, வீட்டு வாசலில் மாலைகளைத் தொங்கவிட்டு கார்த்திகை விழாவைக் கொண்டாடியதைக் கார்நாற்பது,

“நலமிகு கார்த்திகை நாட்டவர் இட்ட
தலைநாள் விளக்கின் தகையுடையவாகிப்
புலமெல்லாம் பூத்தன தோன்றி சிலமொழி
தூதொடு வந்த மழை”²⁸

என்ற கண்ணங் கூத்தனார் இயற்றிய செய்யுள் வழி கார்த்திகை தீபவிழாவின் பெருமையை அறியமுடிகிறது. இச்செய்யுளில் ‘தலை நாள் விளக்கின்’ என்னும் வரிகள் இவ்விழா பல நாட்களாக நடைபெற்றதையும், அவை இறுதிநாள் வரை சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டதையும் விவரிக்கிறது. அதுவே மகா கார்த்திகை என்றும் வழங்கப்பட்டதைக் களவழி நாற்பது,

“கார்த்திகைச் சாற்றிற் கழி விளக்கைப் போன்றனவே”²⁹

எனப் பொய்கையார் இயற்றிய பாடல்கள் விவரிக்கிறது. நீதி இலக்கியங்களில் ஒன்றான பழமொழி நூலும், “குன்றின் மேலிட்ட விளக்கு”³⁰ என்று கார்த்திகை தீபதிருநாளைப் பற்றி விளக்குகிறது.

விண்ணுக்கும் மண்ணுக்கும் நெருப்புப் பிழம்பாக சிவபெருமான் உயர்ந்தோங்கி நின்ற திருத்தலமே திருவண்ணாமலை. அம்மலையின் கீழ் அமைந்துள்ள கோயிலில் தீபநாளன்று அதிகாலை அண்ணாமலையார் கோயில் கருவறை பிரகாரத்துள் ஒரு தீபம் ஏற்றுவர். அத்தீபத்தின் வழி மேலும் ஐந்து தீபங்கள் ஏற்றி வழிபாடு நடத்தப்படுகின்றன. பின்பு தீபங்களை ஒன்றாக்கி அண்ணாமலையார் அருகில் வைத்தப்பின் பரணி தீபம், மகா தீபம் என இருவகை தீபங்கள் ஏற்றப்படுகிறது. இதனை, ‘ஏகன் அநேகனாகி அநேகன் ஏகனாகுதல்’ என்ற தத்துவத்தின் அடிப்படையில் பல ரூபமாக இறைவன் காட்சியளிப்பது இவ்விழாவின் தனிச்சிறப்பாகும்.

சைவமும் வைணமும் கலந்த கார்த்திகை விழா

‘கர்ணனுக்குப் பின் கொடையுமில்லை. கார்த்திகைக்குப் பின் மழையுமில்லை’ என்பது முதுமொழி. ‘கார்த்திகை என்றாலே அடைமழை’ என்று பொருள். இம்மாதத்தில் எப்போதும் வானில் கார்மேகங்கள் சூழ்ந்திருக்கும். இந்த புற இருளை நீக்க, வீடுகளில் தீபம் ஏற்றி வழிபடுவர். சிவபெருமான் பஞ்சபூதத் திருத்தலங்களுள் ஒன்று தேயும் தலமான திருவண்ணாமலை ஆகும். அண்ணாமலையை நினைத்தாலே முக்தி கிடைக்கும். இத்தல இறைவனை அருணாசலம், சோணாசலம் என்பர். அருண, சோண என்பதற்கு ‘சிவப்பு’ என்பது பொருள். ஆதலால் ஜோதியும் சிவப்பாய் எரிகிறது.

சங்க இலக்கிய எட்டுத்தொகை நூல்களில் அகநானூறு - மணிமிடைப் பவளம் என்கிற தொகுதியில் அமையப் பெற்ற பாடலில் பெரிய கார்த்திகை விழாவிற்கு ஏற்றப்படும் விளக்கைப் போல, இலவம்பூ பூத்திருக்கின்ற செய்தியை உவமையோடு வர்ணிக்கிறது. அத்துடன் கார்த்திகை தீபம் ஏற்றி வழிபட்ட செய்தியையும், கார்த்திகை விழாவை ‘பெருவிழா’ என்று அழைக்கப்படுவதையும் குறிப்பிடுகிறது. இதனை,

“பெருவிழா விளக்கம் போலப் பலவுடன்

இலைஇல மலர்ந்த இலவமோடு”³¹

என்று பாலைப் பாடிய பெருங்கடுங்கோ விளக்கம் தருகிறார். இதனைத் தொடர்ந்து கால மாற்றங்களும், சமயங்களின் வருகையும் என நம் பாரம்பரிய விழாக்களில் பல்வேறு மாற்றங்கள் நிகழ்ந்துள்ளன. அவற்றின் அடிப்படையில் கார்த்திகை மாதம் சைவ, வைணவ ஒற்றுமையைப் பாராட்டும் மாதமாகும். முருகப்பெருமான், ஐயப்பன் ஆகிய இருவரும் சிவன் திருமாலோடு தொடர்புடையவர்கள். முருகன் பெருமையுரைக்கும் திருகார்த்திகையும், ஐயப்பனின் விரதமாலை அணியும் மாதமும் இக்கார்த்திகை மாதத்திலே அமைவது தனிச்சிறப்பாகும். கார்த்திகை மாதம் நீர்நிலைகளில் தானே நீராக மாறி திருமால் வாசம் செய்வதாக ஐதீகம். மார்கழியைப் போன்று மாதவனுக்கு உகந்த இன்னொரு மாதம் கார்த்திகை. புனித நீராடல், புண்ணியம் சேர தானம் அளித்தல், இறைநாம பாராயணம் செய்தல் என

அனைத்திற்கும் கார்த்திகை உகந்தது. இம்மாதத்தில் செய்யும் தானம், தவம், ஜபம் போன்றன ‘ஒன்றுக்குப் பலவாகப் பெருகும்’ எனக் கந்தபுராணம் கூறுகிறது.”³²

சங்க இலக்கியங்கள் கூறும் கார்த்திகை தீப விழா

பழங்காலம் தொட்டே மிகவும் பழமைமிக்க கார்த்திகை விளக்குகள் குறித்து தொல்காப்பியத்தில், “வேலின் நோக்கிய விளக்குநிலை”³³ என்ற சூத்திர வரிகளுக்கு உரையாசிரியரான உச்சிமேற்புலவர்கொள் நச்சினார்க்கினியர், ‘கார்த்திகைத் திங்கள் கார்த்திகை நாளில் ஏற்றிய விளக்கு’ என உரைவகுத்துள்ளார். சங்க இலக்கிய நூலான புறநானூற்றில் கார்த்திகை தீபத்தை, ‘அழல்குட்டம்’ என்றும், மலைபடுகடாம் பாடலில் ‘ஆஅல்’ என்றும் கூறுகிறது. இதனை,

“பெயலொடு வைகிய வியன்கண் இரும்புனத்து

அகலிரு விசம்பின் ஆஅல் போல்

வாலிதின் விரிந்த புன்கொடி முசண்டை”³⁴

எனப் பெருங்கௌசிகனார் குறிப்பிடுகிறார். அதில் அழகிய வானத்தில் தோன்றும் விண்மீன் கூட்டத்தில் ‘ஆஅல்’ என்பது கார்த்திகை மாதத்தில் தோன்றும் கார்த்திகை எனும் விண்மீனைக் குறிக்கும். விண்மீன் கூட்டத்தின் வெண்ணிறத்தை ஒத்ததுபோலவே, முசண்டைப் பூவும் மலர்ந்துக் காட்சியளிப்பதை விளக்குகிறது. இவையாவும் இயற்கையின் பருவகால மாற்றங்களைக் குறிப்பதாகும். மேலும் காப்பியங்களில் முதல் நூலான சிலப்பதிகாரத்தில், ‘அழல்சேர் குட்டத்து’ என்ற இளங்கோவடிகளின் பாடல்கள் தீப நாளின் சிறப்பைக் கூறுகிறது.

“முருகவேலுக்கு ஏற்றப்படும் திருமணி விளக்கு தீபவிழா இன்றும், திருவண்ணாமலை போன்று, கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் மருந்து வாழ்மலையிலும், கடுக்கரை மலைகளிலும் தீபம் ஏற்றி வழிபடுகின்றனர். இந்நாளில் வீடுகளில் நல்ல மணம் வீசும் திரளி இலையில் கொழுக்கட்டை, பணியாரம், சுண்டல் ஆகிறவற்றை நிரப்பி தீபங்கள் ஏற்றி வைத்து

இறைவனுக்குப் படைப்பர்” என முனைவர் தா. நீலகண்டபிள்ளை விளக்கம் தருகிறார்.”³⁵

ஆருத்ரா தரிசனம் (திருவாதிரை தரிசனம்)

தமிழ் மொழியில் திருவாதிரை என்பது நட்சத்திரத்தைக் குறிக்கும். இந்நட்சத்திரத்தை வடமொழியில் ஆருத்ரா என்றும் அழைப்பர். இந்த ஆருத்ரா என்ற வடமொழிச் சொல் திரிந்து, தமிழில் ஆதிரை சொல்லுடன் ‘திரு’ என்ற அடைமொழியும் பெற்று திருவாதிரை என்றானது. இதனை ஞானசம்பந்தர், தேவாரப் பாடலில்,

“நாள் ஆதிரை என்றே நம்பன்தன் நாமத்தால்”³⁶

என்ற திருமுறை-2, ஆமாத்தூர் - சீகாமரம் ஆதிரை நாளின் பெருமையைப் பாடுகிறார். அவ்வகையில் மார்கழி மாத திருவாதிரை நட்சத்திர நாளில் அனைத்து சிவாலயங்களிலும் நடராஜப் பெருமானுக்கு அபிசேக ஆராதனைகள் நடைபெற்றப் பின் ரிஷப வாகனத்தில் எழுந்தருளிக் காட்சியளிப்பார் என்பதை சேக்கிழாரின் திருத்தொண்டர் புராணத்தில்,

**“மேவு திருஆதிரைநாள் வீதி விடங்கப் பெருமாள்பவனி
தன்னில்”³⁷**

எனும் வரிகளில் சிவனுக்குரிய நட்சத்திரம் திருவாதிரையாக அமையப் பெற்றதை இப்பாடல் உறுதிப்படுத்துகிறது. மேலும் பிறப்பே எடுக்காத சிவபெருமானுக்கு உரிய நட்சத்திரம் பற்றி,

“பிறவா யாக்கைப் பெற்றோன் பெரியோன்”³⁸

என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுகிறது. இதற்கு அரும்பதவுரையாசிரியர் ‘பிறவா யாக்கை’ என்பதற்கு ‘ஒருதாய் வயிற்றில் கருவாகி உருவாகி ஏனைய உயிரினங்கள் பிறப்பதுபோல பிறவாத உடம்பு. அதாவது எதாவது காரணம் பற்றி நினைக்கும் பொருட்டு தானே தனக்குத் தோற்றுவித்துக் கொள்ளும் உடம்பு என விளக்கம் தருகிறார். இத்தகைய உடம்பினைச் சைவ சமயத்தவர் ‘உருவத்திருமேனி’ என்று அழைப்பர்.

சிவபெருமானின் திருவாதிரையும் களியும்

சிதம்பரம் அருகேயுள்ள ஊரில் பிறந்தவர் சேந்தனார். ஏழைக் குடும்பத்தில் பிறந்த சேந்தனார், அவர் மிகுந்த சிவபக்தருள் ஒருவராவார். விறகு வெட்டி பிழைத்து வருபவர். அதில் கிடைக்கும் செல்வத்தைக் கொண்டு ஒவ்வொரு நாளும் சிவனடியாருக்கு உணவளித்தும் வந்தார். ஒரு நாள் மிகுந்த மழையின் காரணமாக விறகு விற்கமுடியாமல் போனது. அன்று கையில் காசுயின்றி வீட்டில் இருந்த கேழ்வரகு கொண்டு களி சமைத்து காத்திருக்க, எந்தச் சிவனடியாரும் வரவில்லை. இந்நிலையில் சிவனே அடியார் உருவில், சேந்தனாரின் இல்லத்தில் அமர்ந்து களி உண்டும், அக்களியை அடுத்த வேலைக்குத் தருமாறு கேட்டுப் பெற்று சென்றார்.

சிதம்பரம் தில்லை நடராஜக் கோயிலுக்கு மறுநாள் காலையில் அந்தணர் சென்று பார்க்க பெருமானை சுற்றி களி சிந்திக் கிடக்க, இச்செய்திப் பற்றி அரசருக்குக் கூற, அரசர் கனவிலும் இறைவன் களியுண்ண சென்ற நிகழ்வை நினைத்து, சேந்தனாரைக் கண்டு அழைத்து வரக் கூறினார். அன்று நடராஜப் பெருமானின் தேர்த் திருவிழாவில் சேந்தனார் பவனி வந்தார்.

சேந்தனாரின் பக்தி மேன்மை

நடராஜ பெருமானைத் தேரில் அமர்த்திச் செல்கையில் தேர் சேற்றில் சிக்கி செல்லாத நிலையில் ஒரு அசரீரியாக, 'சேந்தா நீ பல்லாண்டு பாடு' எனத் தனக்கு ஒன்றும் தெரியாத நிலையை நினைத்து ஈசனிடம் வேண்ட சிவனருளால் ஒளி வந்தது. அவர், 'மன்னுகதில்லை வளர்க நம் பக்தர்கள் வஞ்சகா போயகல்' எனத் தொடங்கி, 'பல்லாண்டு வாழ்க' என்று பதின்மூன்று பாடல்களைப் பாட, அரசர் உள்ளிட்ட அனைவரும் சேந்தனார் காலில் விழுந்து வணங்கினர். அரசர் தாம் கண்ட கனவு நினைவானதை நினைத்து மனம் உருக அந்நாள் திருவாதிரை நாள் என்றும், அவையே ஆதிரை நாளாகவும் கொண்டு நடராஜருக்கு களி படைக்கப்படுகிறது.

திருஞானசம்பந்தர் தமது தேவாரத்தில் ஆதிரை நாளை சிறப்பித்து பாடியுள்ளார். அவை திருச்சிற்றம்பலத்தில் வீற்றிருக்கும் சிவனைப் பாடுகிறது. இதை,

“ஊர்திரை வேலை யுலாவும் உயர்மலைக்
கூர்தரு வேல்வல்லார் கொற்றங் கொள் சேரிதனில்
கார்தரு சோலைக் கபாலீச்சரம் அமர்ந்தான்
ஆதிரை நாள் காணாதே போதியார் பூம்பாவாய்”³⁹

என்கிறது. மேலும் திருவாரூரில் நிகழ்ந்த திருவாதிரை விழாவை திருநாவுக்கரசர் பின்வருமாறு பாடி சிறப்பிக்கிறார்.

“முத்து விதமான மணிப்பொற் கவரி முறையாலே
பக்தர்களோடு பாவையர் சூழப் பலிப்பின்னே
வித்தகக் கோல வெண்டலை மாலை விரதிகள்
அத்தனாரு ராதிரை நாளா லதுவண்ணம்”⁴⁰

எனத் திருவாரூர் (திருவாதிரைத் திருப்பதிகம்) புகழ்ந்துரைக்கிறது. இவ்வாறு அன்றைய நாளிலிருந்து இன்று வரை திருவாதிரை நாளன்று கன்னிப்பெண்கள் எண்ணெய் குளியல் செய்து, புது ஆடைகளை உடுத்தி இந்நாளைக் கொண்டாடுவார்கள். பிறகு அன்றைய தினம் சிவனுக்குப் பிடித்த களி, கூட்டு செய்து நடராஜருக்குப் படைத்து வழிபாடு நிகழ்த்தி எம்பெருமானின் அருளைப் பெறுவர்.

மகா சிவராத்திரி விழா

இந்துக்களால் கொண்டாடப்படும் விழாவில் மகாசிவராத்திரி பிரசத்திப் பெற்றதாகும். இது சிவனுக்கு மேற்கொள்ளும் விரதமாகும். இவ்விரதம் ஆண்டு தோறும் மாசி மாதத்தில் வரும் கிருஷ்ணபட்ச சதுர்த்தசி திதியில் இரவில் கொண்டாடப்படும். பிரளய காலத்தின்போது பிரம்மனும், அவரால் படைக்கப்பட்ட ஓரறிவு முதல் ஆறு அறிவு வரை உள்ள அனைத்து உயிரினங்களும் அழிந்துவிட்டது. இந்நிலையில் இரவுப் பொழுதில் பார்வதிதேவி பரமேஸ்வரனை வேண்டி நான்கு சாமங்களிலும் ஆகம விதிப்படி அர்ச்சனை செய்தாள். பூசைகள் செய்து அம்பிகை ஈசனை வணங்கி, அடியேன் தங்களை பூஜித்த இந்த இரவினை, தேவர்களும் மனிதர்களும் தங்கள் திருநாமமான ‘சிவராத்திரி’ என்றே கொண்டாடப்பட வேண்டும் என்று வேண்டி நின்றாள்.

அம்பிகையின் வேண்டுகல்

சிவராத்திரி அன்று சூரியன் மறைந்தது முதல் மறுநாள் காலை சூரியன் உதயமாகும் வரை தங்களைப் (சிவனை) பூசை செய்பவர்கள் யாராக இருப்பினும், அவர்களுக்கு எல்லா விதமான பாக்கியங்களையும் தந்து, முடிவில் மோட்சத்தையும் அருள வேண்டும் என்று உமாதேவி வேண்டிக்கொண்டாள். சிவனும் அப்படியே ஆகட்டும் என்று கூறி அருள் புரிந்தார். அன்றைய தினம் முதல் மக்கள் இரவு முழுதும் கண்விழித்து ஈசனுக்குச் செய்யும் நான்கு கால பூசையையும் காண்போர்க்கு சகல நன்மைகளும் கிடைக்கப்பெறும். இதற்கு புராணங்கள் கூறும் கதைகளில் வேடனுக்குக் கிடைத்த சிவராத்திரி பலனே இவ்விழாவின் சிறப்புக்குச் சான்றாக அமைந்துள்ளது.

பாவங்கள் போக்கும் சிவராத்திரி

மகா சிவராத்திரி அன்று விரதத்தை மேற்கொண்டால் தெரிந்து செய்த பாவங்களாக இருந்தாலும், தெரியாமல் செய்த பாவங்களாக இருந்தாலும் அப்பாவங்கள் யாவும் நம்மை விட்டு நீங்கிப்போகும் என்பதே இவ்விரதத்தின் பலனாகும். அதோடு இவ்விரதத்தை மேற்கொள்வோருக்கு காசியில் முக்தி அடைந்த பலன் கிட்டுகிறது. அன்று சிவபெருமானுக்கு நான்கு காலங்களிலும் பூசை நடைபெறுகிறது. அப்பூசையை கண்டு களித்து சிவனின் அருளைப் பெற வேண்டுகிறோம்.

சிவராத்திரியின் விரத வகைகள்

சிவராத்திரியின் விரத வகைகள் ஐந்து. அவை,

- நித்திய சிவராத்திரி
- மாத சிவராத்திரி
- பட்ச சிவராத்திரி
- யோக சிவராத்திரி
- மகா சிவராத்திரி போன்றவையாகும்.

நவராத்திரி விழா அம்பிகைக்கு உகந்தது; சிவராத்திரி விழா சிவபெருமானுக்கு உகந்தது; இரண்டுமே இரவில் கொண்டாடப்படும் பண்டிகை என்று ‘ஸ்ரீ மதி சியாமளா ராகவன்’ ‘இந்து சமய பண்டிகைகள் வழிபாட்டு முறைகள்’ எனும் நூலில் விளக்கம் தந்துள்ளார்.”⁴¹

சங்க இலக்கியங்களில் மாசிமகம் விழா

சங்க காலத்திலிருந்து தொடங்கி மாசிமகம் விழா சிறப்பாக நடைபெற்றதை சங்ககால இலக்கியங்கள், செப்பேடுகள், கல்வெட்டுகள் ஆகியவை சான்றுகள் தருகின்றன. மதுரைக்காஞ்சி நூலின் ஆசிரியரான மாங்குடிமருதனார் இயற்றிய பாடலில் ஏழாம் நாளின் இறுதியில் நீராடல் விழா நம் மரபின் எச்சங்களாக இன்றும் நிகழ்வதைக் சுட்டுகிறது. பாண்டிய மன்னனின் ஆட்சி காலத்தில் நடைபெற்ற மாசிமக விழாவை,

“முந்நீர் விழவின் நெடியோன்

நன்னீர்ப் ப.:றுளி மணலினும் பலவே”⁴²

என்று நெட்டிமையார் பாடிய பாலைத் திணையில் ஒன்பதாவது புறநானூற்றுப் பாடலில் மாசிமகத்தின் சிறப்பை உள்ளுறைப் போற்றிப் புகழ்ந்துரைத்துள்ளதை அறியமுடிகிறது.

சிவபெருமானின் சிறப்புப் பெற்ற திருத்தலங்கள்

தென்கைலாயம் என்று அழைக்கப்படும் சிதம்பரத்தில் நடனக்கலையின் சிறப்பைக் காட்டிய நடராசராகவும், இராமேஸ்வரத்தின் மூலதலத்தில் பெரிய லிங்க வடிவமாகவும் வீற்றிருக்கிறார். இவற்றில் பூலோக கைலாயம் என்று அழைக்கப்படுவது பேரூர் பட்டிஸ்குவரர் திருக்கோயில் சிறப்புப் பெற்ற திருத்தலங்களாகும். பிற நாடும் சிவனை போற்றுகிறது. இவற்றில் இந்து சமயத்திற்காகவே தோற்றுவிக்கப்பட்டது போல் திகழும் நாடு நேபாளம் ஆகும். இந்நாட்டின் தலைநகராகிய காட்மாண்டுக்கு அருகில் உள்ள பசுபதிநாதர் கோயில் தனிச்சிறப்புப் பெற்றதாகும்.

பங்குனி உத்திரம்

முருகப்பெருமானுக்கு சங்க காலம் தொடங்கி தற்காலம் வரை பல்வேறு விழாக்களைக் கொண்டாடி வருகின்றோம். அவற்றில் மரபுகள் தழுவிய விழாக்களில் பங்குனி உத்திரம், தைப்பூசம், கந்தசஷ்டி, கிருத்திகை (கௌமாரம்) ஆகிய திருப்பெயர்களில் கொண்டாடப்படுகின்றன.

உலகில் பல்வேறு நாடுகளிலும், வாழும் தமிழ் மக்கள் மிக விமர்சையாக கொண்டாடப்படும் விழாக்களில் ஒன்று பங்குனி விழாவாகும். இவ்விழா சங்ககால மரபின் தழுவலாகத் தற்போது வரை நடைபெற்று வருகிறது. இவ்விழாக்களில் முருகனைப் போற்றி காவடி எடுப்பது, தங்கம், வெள்ளி, பணம் போன்றவை காணிக்கை செலுத்தியும், நேர்த்திக் கடனாகத் தலைமுடி கொடுத்தும் வழிபட்டு வருகின்றனர். இத்தகையச் சிறப்பு மிக்க பங்குனி விழாவின் மகிமையைப் பற்றி அகநானூறு பாடலொன்றில்,

“வென்று எறி முரசின் விறற் போர்ச் சோழர்
இன் கடுங் கள்ளின் உறந்தை ஆங்கண்,
வருபுனல் நெரிதரும் இகுகரைப் பேரியாற்று
உருவ வெண்மணல் முருகுநாறு தண்பொழிற்
பங்குனி முயக்கம் கழிந்த வழிநாள்”⁴³

எனும் உறையூர் முதுகூத்தனார் பாடலில் சோழர்கள் போரில் தாம் பெற்ற வெற்றியைக் கொண்டாடும் பொருட்டு, முரசினை முழக்கிக் கொண்டு தலைநகரான உறையூரில் மகிழ்ச்சியுடன் கள் உண்பார்கள். பின் அவ்வுறையூரில் பெருக்கெடுத்து ஓடும் காவிரியாற்றின் மணல் பரப்பில், சருகுகள் நிறைந்து கிடக்கும் மரச்சோலையில் பொங்கலிட்டுப் படையல் வைத்து சிறப்பிக்கப்படும் பங்குனி விழா அங்கு நடைபெறும். பங்குனி விழா முடிவுற்ற அடுத்த நாள் பொங்கல் வைக்கப்பட்ட அடுப்புகள் வெறிச்சோடிக் கிடக்கும். அந்த அடுப்பைப் போல உன் நெற்றி பாழ்பட்டுக் கிடக்கிறது எனத் தலைவியின் நிலையைக் குறித்து தோழி கூறியதாக அமைந்துள்ளது.

முருக வழிபாட்டில் கந்த சஷ்டி விழா

சங்க இலக்கியத்தில் முருகனைப் பற்றி வரலாற்று பதிப்பில் ஆராயும்போது முருகப்பெருமானின் தனிப்பெரும் மகிமையை நாம் கந்த சஷ்டி விழாவின் வழியும் அறிந்துகொள்ள இயலும். ‘குன்று இருக்கும் இடமெல்லாம் குமரன் குடிகொண்டிருப்பான்’ என்பதற்கேற்ப அத்தகு வடிவுடன் தோன்றும் முருகனானவன் சிவசக்தியின் சொருபமாகும். முருகப்பெருமான் தீயசக்திகளை அழித்து, பிரணவ மந்திரத்தின் உட்பொருளை மக்களுக்குத் தெரிவித்து வாழ்வின் உண்மை நிலையை உணர்த்தவே இந்த அவதார நோக்கமாகும். சங்கப் பாடல்களில் முருகப்பெருமானின் பிறப்பு, அழகு, பெயர்கள், குறியீடுகள், வாகனங்கள், கொடிகள், மலர்கள், ஆயுதங்கள் மற்றும் தொன்மச் செய்திகள் போன்றவற்றைப் பற்றி இலக்கியங்கள் வழி எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன. இது குறித்து முருகனின் அறுபடை வீடுகளின் சிறப்புகளையும் எடுத்துரைக்கிறது.

முருகனின் அவதாரமும் சஷ்டியும்

செவ்வேள் என சிறப்பித்து அழைக்கப்படும் முருகப்பெருமான் சரவணப் பொய்கையில் பிறந்து பின்னர் அறுவகை கார்த்திகை பெண்களால் வளர்க்கப் பெற்றவன். இவர் உலகத்தை அழிக்கும் தொழிலோடு, முத்தொழிலில் முதல்வனான சிவனின் திருமகனாகவும் விளங்குகிறார் என்பதை,

“மணமிடற்று அண்ணற்கு, மதி ஆரல் பிறந்தோய்! நீ”⁴⁴

எனப் பரிபாடல் அடிகள் மூலம் சிவபெருமானின் மகனாகத் தோன்றியவர் முருகனே! என்பதைத் தெளிவுப்படுத்துகிறது. மேலும்,

“ஆல்அமர் செல்வன் அணிசால் மகன்”⁴⁵

எனக் கலித்தொகை - மருதன் இளநாகனார் பாடல்கள் வழி முருக வழிபாட்டின் பெருமையைப் பாடுகிறார். முருகப்பெருமானைத் ‘தமிழ்க் கடவுள்’ எனவும் கந்தன், வேலன், செந்தில், ஆறுமுகன், மயிலை நாதன் எனப் பல்வேறு பெயர்களால் அழைக்கப்பெறுவார். அவ்வகையில் கந்தனின் பிறப்பு

மகத்துவத்தையும், முருகப்பெருமான் சூரபத்மனை அழித்ததையும் விழாவாகக் கொண்டாடப்படுகிறது. ஐப்பசி மாதம் வளர்பிறை சஷ்டியன்று சூரனை அழித்து வெற்றி கொண்டார். அந்த நாளே கந்த சஷ்டி விழாவாகக் கொண்டாடப்படுகிறது. இந்நிகழ்வுகள் திருச்செந்தூர் திருதலத்தில் நடைபெற்ற காரணத்தால் கந்த சஷ்டி விழா அங்கு விமர்சையாக நிகழ்ந்து வருகிறது. இவரை வழிபடுவதன் மூலம் சகல விதமான பூர்வ புண்ணிய பலன்களைப் பெறலாம். அத்தகு பெருமைக்குரிய முருகப்பெருமான் தன் தந்தையான சிவனுக்கும், இலக்கணத்தை இவ்வுலகுக்கும் அகத்திய முனிவருக்கும், அருணகிரிநாதார்க்கும் பிரணவ மந்திரத்தின் உட்பொருளை உணர்த்தியவர் ஆவார்.

சங்க இலக்கியத்தில் கந்த சஷ்டி விழா

பழந்தமிழ் தொல்காப்பியத்தில் முருகனை 'சேயோன்' எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அத்தகைய முருகனின் பெருமைகளை அவர் வீற்றிருக்கும் அறுபடை வீடுகளில் அமர்ந்து அருள்பாளிப்பதை அருணகிரி நாதர் பாடல்களும் விளக்குகிறது. முருகன் வீற்றிருக்கும் அறுபடை வீட்டின் ஆதாரங்கள். பின்வருமாறு,

- திருப்பரங்குன்றம் - குண்டலினி (மதுரை மாவட்டம்)
- திருச்சீரலைவாய்(திருச்செந்தூர்) - சுவாதிஷ்டானம் (தூத்துக்குடி மாவட்டம்)
- திருவாவினன்குடி (பழனி) - மணிப்பூரகம் (திண்டுக்கல் மாவட்டம்)
- திருவேரகம் (சுவாமி மலை) - அநாகதம் (தஞ்சாவூர் மாவட்டம்)
- திருத்தணி (குன்றுதோறாடல்) - விசுதிதி (திருவள்ளூர் மாவட்டம்)
- பழமுதிர்சோலை - ஆகிஜை (மதுரை மாவட்டம்)

இவ்வகையில் முருகனுக்குரிய அறுபடை வீடுகளில் இரண்டாம் படை வீடு எனப் போற்றப்படுவது திருச்செந்தூர் அருள்மிகு சுப்பிரமணிய சுவாமி திருக்கோயிலாகும். மன்னார் வளைகுடாவை ஓட்டி இக்கோயில் அமைந்துள்ளது. இக்கோயிலின் வரலாறு பற்றி சங்க இலக்கியங்களிலும், காப்பிய நூலான சிலப்பதிகாரத்திலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. மேலும் இக்கோயில் சுமார் 2000 ஆண்டுகள் பழைமை வாய்ந்ததாகக் கருதப்படுகிறது.

முருகனுக்குரிய மற்ற திருத்தலங்கள் மலைகளின்மேல் அமையப் பெற்றுள்ளன. ஆனால் திருச்செந்தூர் ஆலயம் மட்டும் கடற்கரை ஓரத்தில் அமைந்துள்ளது. இவ்விடத்தை 'திருச்சீரலைவாய்' எனவும் அழைப்பர்.

முனிவர்கள் சிலர் ஐப்பசி மாத அமாவாசை துவங்கி ஆறு நாட்கள் யாகம் நடத்தினர். யாகக்குண்டத்தில் எழுந்த தீயிலிருந்து ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு வித்து வந்தது. ஆறு வித்துக்களையும் ஒன்றாக சேர்க்க முருகபெருமான் எழுந்தருளினார். முருகன் எழுந்தருளிய நாளே 'கந்த சஷ்டி' என மகாபாரதம் தெரிவிக்கிறது. “முருகன் வீற்றிருக்கும் தலங்களில் கந்த சஷ்டி விழா ஆறு நாட்கள் நடைபெறும். சில தலங்களில் சஷ்டிக்கு மறுநாள் முருகன் திருக்கல்யாணத்துடன் சேர்த்து ஏழு நாட்கள் நடைபெறும். ஆனால் திருச்செந்தூரில் கந்த சஷ்டி முதல் ஆறு நாட்கள் சஷ்டி விரதம், சூரசம்ஹாரம், ஏழாம் நாளில் முருகன் தெய்வானை திருக்கல்யாணம், அடுத்த ஐந்து நாட்கள் சுவாமி திருக்கல்யாண கோலத்தில் ஊஞ்சல் சேவை, திருவீதி உலா என இவ்விழா பன்னிரண்டு நாட்கள் கோலாகலமாகக் கொண்டாடப்படுகின்றது. இக்கோயிலில் பக்தர்கள் குழந்தைகளை சுப்பிரமணிய சுவாமிக்கு தத்துக் கொடுத்து வாங்கும் நிகழ்ச்சியும் நடைபெறுகிறது.”⁴⁶

“ஆறாம் நாள் விழாவில்தான் சூரசம்ஹாரம் நடைபெறும். அன்றைய தினம் மாலை நான்கு மணியளவில் கடற்கரையில் சூரனை வெல்லும் திருவிழாத் தொடங்குகிறது. அங்கு முதல் வதமாக தாரகனுடன் போர் தொடங்கும். அச்சூழலில் அவன் வலமிடமாக முருகனை சுற்றி வருகிறான். தலையில் அணியப்படும் பட்டுத்துணியைக் கட்டி அலங்கரித்த வேலால் அத்தாரகனை நெற்றியில் குத்தி வீழ்த்துகிறார். அதே உடலில் சிங்கமுகன் எனும் அசுரன் தலையும் பொருத்தப்பட்டு, அவன் நெற்றியிலும் முருகனின் வேல் பாய்ந்து வீழ்த்தப்படுகிறது. மூன்றாவதாக சூரபத்மன் உடலும் பொருத்தப்படுகிறது. கூரிய வேலால், அவ்வரக்கனையும் குத்தி வீழ்த்தும் நிகழ்வும், மாமரமும் சேவலும் கொண்ட உருவம் பொருத்தப்பட்டு வீழ்த்தும்போது அவை வெட்டுண்டதும் சேவல் பறக்கிறது. இந்நிகழ்வை காணும்போது ஒரே உடலில் தலைகளைப் பொருத்துதல் என்பது மனித உடலில் அமைந்துள்ள ஆணவம், கன்மம், மாயை பொருந்தியுள்ளதைக் குறிப்பிடுகிறது. சூரனை வென்ற பின்னர் கடற்கரையில் அமைந்துள்ள சஷ்டி

மண்டபத்தில் முருகப்பெருமானை அமர்த்தி வழிபாடு நடத்துவர்.”⁴⁷ இவ்விழாப் பற்றி ‘திருச்செந்தூரில் கொண்டாடப்படும் கந்த சஷ்டி விழாவின் நோக்கம்’ எனும் தலைப்பில் அமைந்த இணையதளப் பதிவில் சேகரிக்கப்பட்டத் தகவலாகும்.

அவுணர்களை அழித்த முருகப்பெருமான்

முருகப்பெருமான் அவுணர்களின் தலைவனான சூரபத்மனையும், அவனது சுற்றத்தார்களையும் அழித்த நிகழ்வை இலக்கிய நூல்கள் வர்ணிக்கிறது. அவ்வகையில்,

“செங்களம் படக்கொன்று அவுணர் தேய்த்த”⁴⁸

“சூர்கொன்ற செவ்வேலாற்பாடி பலநாளும்”⁴⁹

என்ற பாடல் வரிகளால் சிறப்புப் பெற்றவன் முருகப்பெருமான் ஆவார். மேலும் (கலித்:27), (கலித்:104) பாடல்கள் மூலமும் அறியலாம். முருகனின் சூரசம்ஹார நிகழ்வை மும்மலங்களோடு ஒப்பிடுகையில் ஆணவம், கன்மம், மாயை என மூன்றும் மிருகக் குணங்கள் அழிந்து, மனிதத் தன்மை மேலோங்கும் விதத்தைக் குறிப்பிடுகிறது. சமய நெறிகளும் மும்மலங்கள் எனக்குறிப்பிடுகிறது. இதனை,

“காமம் வெகுளி மயக்கம் இவை மூன்றன்

நாமம் கெடக் கெடும் நோய்”⁵⁰

என வள்ளுவரும்,

“காமம் வெகுளி மயக்கம் இவை கடிந்து

ஏமம் பிடித்திருந்தேன்”⁵¹

எனத் திருமந்திர நூலும் மும்மலங்கள் பற்றி விளக்குகிறது. மும்மலம் பற்றி சங்கராச்சாரியார் விளக்கம் கூறுகையில், சூரபத்மன் காமத்தால் அழிந்தான், சிங்கமுகன் கன்மத்தால் அழிந்தான், தாரகன் மாயையால் அழிந்தான் என விளக்கம் தருகிறார். மேலும் மு.அருணாசலம் அவர்கள் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு எனும் நூலில், “சிவபெருமானின் கையில் உள்ள திரிகூலம்

இம்முன்றையும் அழிக்கும் ஆயுதம் என்கின்றனர். சிவபெருமான் முப்புரம் எரித்தான் என்பது இந்த மும்மலங்களை அழித்தான் என்பதைக் காட்டும் மறைநெறி என்கின்றனர்.”⁵²

சங்க இலக்கிய நூலான புறநானூற்று பாடலில் முருகனது அறுபடை வீடுகளில் ஒன்றான திருச்சீரலைவாய் எனப் பெயர் பெறும் திருச்செந்தூரின் சிறப்பைக் கூறுகையில், வெண்மையான மேற்பரப்பினையுடைய அலைகள் திரியும் திருச்செந்தூர் எனச் சிறப்பிக்கப்படுகிறது. இப்பாடலில் இடம்பெறும் ‘செந்தில்’ என்ற பெயரானது முருகன் வீற்றிருக்கும் திருச்செந்தூரையும் முருகனையும் குறித்த சொல்லாக அமைந்துள்ளது. இச்செய்தியை மதுரை மருதன் இளநாகனார் பாடலில்,

“வெண் தலைப் புணரி அலைக்கும் செந்தில்”⁵³

என விளக்கம் தருகிறது. மேலும் பழனி மலையில் உறைந்துள்ள முருகனை ‘குமணன்’ என்று சங்க பாடல்கள் விளக்கம் தருகிறது. இதனை,

“இவண்விளங்கு சிறப்பின் இயல்தேர்க் குமண

இசைமேந் தோன்றிய வண்மையொடு

பகைமேம் படுக நீ ஏந்திய வேலே!”⁵⁴

எனப் புறநானூறு - பெருஞ்சித்திரனார் புகழ்ந்து பாடுகிறார். முருகனுக்குரிய கந்த சஷ்டி விழாவின் மகிமையைப் போற்றும்பொருட்டு பாடப்பட்டதே கந்த சஷ்டி கவசம் ஆகும். இப்பாடலைத் திருச்செந்தூரில் வீற்றிருக்கும் முருகப்பெருமான் மீது சென்னிமலை தேவராய சுவாமிகளால் பாடப்பட்டது. முருகனை நினைத்து கந்தசஷ்டி கவசத்தைப் பாடி துதித்தால் மும்மூர்த்திகளான பிரம்மன், விஷ்ணு, சிவன் மற்றும் முப்பெரும் தேவிகளான சரஸ்வதி, இலட்சுமி, பார்வதி ஆகியோரின் அருள் முழுமையாகக் கிடைக்கப்பெறும்.

விநாயகரைப் போற்றும் பண்டிகையும் வழிபாடும்

நம் அன்றாட பழக்க வழக்கங்களில் சிறந்த பழக்கமாகவும் நம் மனதில் ஒன்றிய பழக்கமாகவும் மேற்கொள்வதும் எதுவெனில் தெய்வத்தை

வழிபடும் பழக்கமாகும். அத்தெய்வ வழிபாடுகளில் ஒன்று தான் விநாயகர் வழிபாடு. நம்முடைய பழக்கங்கள் முற்றினால் அவை நம் கடமையாகவே மாறிவிடும். அங்ஙனம் நிகழும் விநாயகர் வழிபாடுகள் முற்றிலும் நம் கடமையாகவே மாறிவிட்டது எனலாம். இவற்றில் முதன்மை வழிபாடாகப் பிள்ளையார் வழிபாட்டை மேற்கொள்கிறோம். தெய்வ நம்பிக்கை உடையவர்களாகிய நாம் எந்தக் காரியத்தைத் தொடங்கினாலும் பிள்ளையாரை வணங்காமல் தொடங்குவதில்லை. நம் பிள்ளைகளைப் பள்ளிக்கு அனுப்புவது தொடங்கி, நமக்குரிய அத்தனை காரியத்திலும் நிகழும் நன்மை, தீமை என அனைத்திலும் என்றும், எங்கும், எதிலும் நிறைந்திருப்பவர் பிள்ளையார். ஆசை என்பது அனைவருக்கும் உண்டு. அந்த ஆசைகளை நிறைவேற்றி வைக்கும் கடவுள் விநாயகரே என்ற நம்பிக்கை ஒவ்வொருவர் உள்ளத்திலும் நிலைத்திருக்கிறது.

“மனிதனிடத்து செல்வமும் காரிய சித்தியும், செல்வாக்கும் உண்டான விடத்து, அவர்களிடத்திலும் அத்துடன் அனைவருக்கும் அன்பு கலந்த அச்சம் உண்டாவது இயற்கை. இதனையே ‘உரு ஆக்கும்’ என்கிற கபிலதேவநாயனார் சிறு தொடரால் அறியமுடிகிறது. இதனைத் தொல்காப்பியம், ‘உரு உட்காகும்’ (தொல்:சொல்:3:300) எனும் நூற்பாவில், இச்சொல்லால் பெரியோரிடத்து உண்டாகும் அன்புடன் கூடிய அச்சமாகும். இதனையும் உண்டாக்குவது விநாயகர் வணக்கம் ஆகும். ஆகவே விநாயகரை வணங்கினால் எடுத்தக்காரியம் இனிதே முடியும். வணக்காவிடின் இடையிடையே ஏதாயினும் தடைகள் ஏற்பட்டுத் துன்பம் விளையும் என்பர்.”⁵⁵ சிவபெருமான் விநாயகரின் தந்தை தான். தம் மூத்தப்பிள்ளையை முன்னிருத்தி செல்லாமல் சங்காரத்திற்குச் செல்லும் வழியில் தேர் காலின் அச்சு முறிந்தது. இதனை வேடிக்கையாகவும் வினோதமாகவும் மாணிக்கவாசகப் பெருந்தகைக் கூறுகையில்,

“தச்சு விடுத்தலும் தாமடியிட்டலும், அச்சு முறிந்தது என்று உந்தீபற”⁵⁶

என அருளிசெய்கிறார். இங்ஙனம் யார் எதை செய்யினும் அதற்கு உதவி செய்வதும், தடுத்தும், ஊக்குவிப்பும் பிள்ளையார் செயல் தான் என்ற எண்ணம் உண்டாகிவிட்டது. இதுவே பிள்ளையார் வணக்கத்தில் நம்பிக்கையே

பிறந்தமைக்குரிய காரணமாகும். இந்த நம்பிக்கை நாளடைவில் மாற்றம் பெற்று ஏதாவது காரியம் தொடங்கினாலே ‘ஆச்சு, பிள்ளையார் குட்டியாச்சு’ என்ற சொற்பழக்கத்தை உண்டாக்கிவிட்டது. அது மட்டுமா? ஏதாவது எழுதத் தொடங்கினாலும் ‘பிள்ளையார் சுழி போட்டாயிற்று’ என்ற வழக்கத்தையும் பிறப்பித்துவிட்டது.

“ஓம் என்ற முதல் எழுத்து. இவ்வெழுத்தை விரைந்து எழுதும்போது பிள்ளையாரின் சுழியிட்டு எழுதினார் நன்றி மறவாத தமிழ் மக்கள். எழுத்துக்களுக்கு எல்லாம் தாயாகிய பிரணவத்தை முன்னெழுதியே ஏனையவற்றைப் பின் எழுதினார். இந்தப் பிரணவம் பிள்ளையார் வடிவம், பிரணவத்தின் திரிந்த வடிவம் பிள்ளையார் சுழி என்பர்”. “பிள்ளையார் சுழியை பல பெயர்களில் பெரியோர் அழைத்துள்ளனர். இதனை ‘ஊமை எழுத்து’ என்றும், சாத்திர நூல்களில் மௌனக்கரம், மூலமனு, மௌனக்குறி என்ற பெயர்களால் வழங்குகின்றன.”⁵⁷

ஆணை முகனும் தமிழ்ப் பண்பாடும்

விநாயகரை கணபதி, யானைமுகன், பிள்ளையார், மூசிகவாகனன் என்றெல்லாம் பெயரிட்டு அழைக்கின்றோம். இச்சிறப்பினை பெற்ற கணபதியைப் பற்றி நேரடியான குறிப்புகள் முதன் முதலாக ‘மானவ க்ருஹ்ய சூத்திரத்தில்’ இடம் பெறுகிறது. பொது யுகத்தில் இருந்து ஐந்திலிருந்து நான்காகக் காலங்கள் கணிக்கப்படும். அவ்வாறு கணிக்கப்பெறும் இந்தச் சூத்திரங்களில் கணபதியை வணங்காதவன், ஒரு நாட்டை ஆட்சி செலுத்தும் தகுதியுடையவனாக இருப்பினும் அவன் அரசனாகமாட்டான். அத்துடன் கன்னி பெண்களுக்கும் வரன் அமையாது என்று பல குறிப்புகள் தரப்பெற்றுள்ளன. இவை புராண காலத்து கணபதியின் இயல்புகளோடு ஒத்துள்ளதை அறியமுடிகிறது.

சதுர்த்தி விழா

இந்து சமய தெய்வங்களுக்குச் செய்யும் பல்வேறு வழிபாட்டு ஆராதனைகளை மேற்கொள்வதால் நமக்குள் இருக்கும் ஜாதி, மத வேறுபாடுகள் நம்மை விட்டு விலகுகின்றன. அனைத்து மக்களும்

ஒற்றுமையுடன் வாழ வழிவகுக்கிறது. இதில் விநாயகர் சதுர்த்தி விழாவானது நம் இந்திய தேசம் முழுவதும் கொண்டாடப்படுகின்றன. இவ்விழாவின் தொடக்கமானது ஆவணி மாதத்தில் வளர்பிறைச் சதுர்த்தியில் வரும். அந்நாளில் மக்கள் அனைவரும் விநாயகப்பெருமானுக்கு உகந்த பூசைப் பொருட்களைக் கொண்டு வணங்கியப் பின்னரே மற்ற பூசைகளை ஆரம்பித்து முடிப்பர். இக்கடவுளின் உருவச்சிலைகள் எங்கெங்கு அமைந்துள்ளதோ அவ்விடமெங்கும் சதுர்த்தி விழா சிறப்பாகக் கொண்டாடப்படுகின்றன. இவ்விழா தமிழ்நாடு மட்டுமின்றி கர்நாடகம், மகாராஷ்டிரம், ஆந்திரம் போன்ற அண்டை மாநிலங்கள் உள்பட பல மாநிலங்களில் 'கணேச பூசை' என்று அழைப்பர். இப்பூசையை நவராத்திரி போல் பத்து நாட்கள் கோலாகலமாகக் கொண்டாடி மகிழ்வர். நம் தமிழ்நாட்டில் விநாயகர் சதுர்த்தி முடிந்த மூன்றாம் நாளில் விநாயகரின் உருவச் சிலைகளை ஆறு, குளம், அணை மற்றும் கடல் போன்றவற்றில் கரைப்பர். மற்ற மாநிலத்தவர் பத்தாம் நாள் அன்று சிலையைக் கரைப்பர். தமிழ்நாட்டில் விநாயகரின் உருவச்சிலைகள் பெரும்பாலும் அரசமரம், வேப்பமரம் ஆகிய மரங்களின் அடியில் அமைந்திருக்கும். அதில் அறிவியல் பூர்வமான உண்மைகளும் நிறைந்துள்ளது. பெண்களுக்குக் கர்ப்பப்பை சம்மந்தமான நோய் நீங்குதல், மகப்பேறு அடைதல் எனப் பல்வேறு நற்பலன்கள் கிடைக்கப்பெறும். அதனாலேயே விநாயகர் வழிபாட்டை காலகாலமாக நாம் பின்பற்றி வருகின்றோம்.

நவராத்திரி திருவிழா

இருபெரும் சமயங்களான சைவம், வைணவம் இணைந்து கொண்டாடும் விழாதான் நவராத்திரி விழாவாகும். உலகங்களைக் காக்கும் இறைவனின் துணைவிகளாகப் போற்றப்படும் இலட்சுமி, பார்வதி, துர்க்கை போன்ற உருவங்கள் கொண்டு, அரக்கனான மகிதாசுரனை வதம்செய்யும் நாளையே நாம் நவராத்திரி என்கிறோம். அவரவர் இல்லங்களில் ஒன்பது நாள் விரதமிருந்துக் கொழுவைப்பர். அந்நாளில் வரும் ஒன்பது தினங்களுக்கும் ஒவ்வொரு மகத்துவமும், புராணக்கதைகளும் உண்டு. அதன்படி ஓராறிவு முதல் ஆறறிவு வரையிலும் உடைய புல், பூண்டு முதல் மனிதர்கள், முனிவர்கள், ரிஷிகள், தேவர்கள், இறைவன் என்ற படிநிலைகளை உணர்த்தும் வகையில் கொழு வைத்து வழிபடுவர். மேலும் 'செய்யும் தொழிலே தெய்வம்'

என்ற பழமொழிக்கேற்ப பொருளாதார அளவில் நம்மை காத்தருள்வது நம்முடையத் தொழிலாகும். அத்தொழிலையும் அதற்கு உறுதுணையான ஆயுதங்களையும் தெய்வமாக வழிபடும் நாளே ஆயுதப்பூசையாகும். கல்விக்கு உரிய தினமாகப் போற்றப்படுவது விஜயதசமியாகும். அந்நாளில் கல்வி சிறப்பாக அமைய தங்கள் குழந்தையின் கைகளைப் பிடித்து தமிழ் மொழியின் முதல் எழுத்தும், உயிர் எழுத்துமான ‘அ’ என்னும் எழுத்தை எழுத செய்யவது சிறப்பைத் தரும். இவ்வாறு நவராத்திரியின் ஒன்பது தினத்தையும் இன்று வரை கோலாகலமாகக் கொண்டாடி வருகின்றோம். ஆனால் சங்க இலக்கியங்களில் ‘சாலினி’ எனும் திருநாமங்களால் வழங்கப்படும் தூர்க்கையின் வடிவத்தையும், வரலாற்று சிறப்பையும் கூறுவதால், நவராத்திரி விழாவைப் பற்றிய குறிப்புகள் இடம்பெற வாய்ப்புகள் உள்ளன. இவை பற்றிய விரிவான விளக்கங்கள் குறிப்பிடவில்லை.

வைணவ சமய விழாக்களும் வழிபாடும்

திருமாலைக் கடவுளாகக் கொண்ட சமயம் வைணவம் ஆகும். வைணவ சமயத்தின் இறை அடியார்கள் பன்னிருவரும் ஆழ்வார்கள் எனப்பட்டனர். வைணவ அடியார்களை ஆச்சாரியார்கள் எனவும் அழைத்தனர். நாதமுனிகள் ஆழ்வார் பாடல்கள் நாலாயிரத்தையும் தொகுத்தார். மேலும் பரிபாடலில் (1,2,3,4,13,15) ஆகிய பாடல்களில் திருமாலின் அவதாரங்களும், புராணச்செய்திகளும் இடம்பெற்றுள்ளன.

“செங்கண் காரி, கருங்கண் வெள்ளை

பொன்கண் பச்சை பைங்கண் மாஅல்”⁵⁸

என்ற அடிகளில் வாசுதேவன், சங்கருடணன், காமன், அநிருத்தன் என்னும் நான்கு வியூக அவதாரங்கள் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும் தற்கால விழாக்களில் ராம நவமி, கள்ளழகர் வைகை எழுந்தருளல், வைகாசி விசாகம், ஸ்ரீவரலட்சுமி விரதம், கோகுலஷ்டமி, ஆவணி அவிட்டம் என இன்னும் பல்வேறு விழாக்கள் வைணவ சமயத்தவர் மட்டுமன்றி பிற சமயத்தவரும் கொண்டாடி மகிழ்கின்றனர். அவ்வாறு கொண்டாடப்படும் விழாக்களின் சாராம்சம் என்ன என்பதை அறிவோம்.

கள்ளழகர் வைகையாற்றில் எழுந்தருளல்

திருமாலுக்குரிய வழிபாடுகள் யாவும் பிரசித்திப்பெற்றன. அதில் ஒவ்வொரு ஆண்டும் மதுரை மாவட்டத்தில் அமைந்துள்ள மதுரைமீனாட்சியம்மன் திருக்கல்யாணமும், கள்ளழகர் வைகையாற்றில் எழுந்தருளும் விழாவும் மக்களின் நெஞ்சங்களை மகிழ்விக்கும் திருநாளாக அமைந்துள்ளன. கள்ளழகர் எனும் திருநாமத்தை சங்க இலக்கியங்கள் திருமாலிருஞ்சோலை எனும் மலையில் வீற்றிருக்கும் அழகர் என்றும், அம்மலைகளில் வழிந்தோடும் நீர்த்தேக்கத்தை சிலம்பாறு எனவும் வழங்கிற்று. இவ்விழா குறித்து பல்வேறு இலக்கியச் சான்றுகளும், ஆழ்வார்களின் பாசரங்களும் சான்றுகள் பகர்கின்றன.

திருமாலிருஞ்சோலையில் சிலம்பாற்றின் பெருமையை,

“அலங்கும் மருவியார்த்து தமிழ் பிழியச்

சிலம்பாரணிந்த சீர்கெழு திருவிற்

சோலையோடு தொடர்மலி மாலிருங் குன்றம்”⁵⁹

எனப் பரிபாடல் போற்றுகிறது. அவற்றில் துவாதசி தினத்தில் இந்த நூபுரங்கையில் நீராடுபவர்கள் சகலவிதமான பாவங்களிலிருந்தும் விடுபடுவார்களாம். அதிலும் குறிப்பாக ஐப்பசி மாதத்தின் வளர்பிறையில் வரக்கூடிய துவாதசி அன்று நீராடல் என்பது இன்னும் சிறப்பைத் தரும். மன்னர் ஆட்சி காலத்தில் பாண்டிய குல மன்னர்களுள் வாணர் அல்லது வானாதிராயர் என்ற பெயருடையோர் சுமார் 500 ஆண்டுகள் தொடர்ந்து ஆட்சி பீடத்தை அலங்கரித்தனர். அவர்களுள் முக்கியமானவர்கள் மகாபலி, வானாதிராயன், உறங்கா வில்லிதாசன் ஆகியோராவர். இவர்களின் பெயர்களே வைணவ ஈடுபாட்டில் எந்தளவிற்கு சிறந்து விளங்கினர் என்பதைப் புலப்படுத்துகின்றன.

ஸ்ரீவரலட்சுமி விரதம்

சகல வளங்களையும் அள்ளி தரும் விரதமாகக் கடைபிடிக்கப்படுவது வரலட்சுமி விரதமாகும். ஆவணி மாதம் பெளணர்மி தொடங்குவதற்கு முன் வரும் வெள்ளிக்கிழமை அன்று வரலட்சுமி விரதம் கடைபிடிக்கப்படுகிறது.

இவ்விரதத்தை அனைத்து சுமங்கலி பெண்களும் தங்களின் தாலி பாக்கியம் நிலைத்து நிற்கவும், சகல செளபாக்கியங்களுடன் குடும்பங்கள் தழைக்கவும் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. மேலும் கன்னிப் பெண்களும் இவ்விரதத்தை தவறாமல் கடைபிடித்துவர குடும்பத்தில் செல்வவளம் நிலைத்திருக்கும். வீட்டில் மகிழ்ச்சி பொங்கும், குடும்ப வாழ்க்கை நன்றாக அமையும், திருமணமானவர்கள் நித்திய சுமங்கலியாக வாழ்வார்கள் என சாத்திரங்கள் கூறுகின்றன. இவ்விரதப்பலன் குறித்து மக்களிடத்திலே அசைக்கமுடியாத நம்பிக்கை நிலவுகிறது.

வரலட்சுமி விரதம் தோன்றிய வரலாறு குறித்து பல்வேறு கதைகள் சொல்லப்பட்டாலும் அவை இலக்கியத்துடன் தொடர்புடையதும், போற்றப்படுவதும் இதுதான். அதில், “சிவபெருமானின் உபதேசப்படி மகாலட்சுமியை வழிபட்டு விரதம் பூண்டாள் உமாதேவி. இதனாலேயே முருகன் அவதாரம் நிகழ்ந்தது எனப் புராணங்கள் கூறுகின்றன. மலைமகளாம் திருமகளைப் போற்றி, விரதம் இருந்த நன்னாளே வரலட்சுமி விரத நன்னாள் ஆகும்.”⁶⁰ இவ்விரதம் பற்றியத் தகவல் இணையதளப்பதிவில் சேகரிக்கப்பட்டதாகும்.

பெண்களுக்கு இத்தகைய வரங்களை அளிப்பவள் வரலட்சுமிதேவி ஆவாள். இந்நோன்பை மேற்கொள்பவர்கள் அடைந்த பலன்கள் பற்றி பத்ம புராணம் பேசுகிறது. இவ்விரதத்தை மேற்கொண்டவர்கள் சகல செல்வ வளங்களுடன் சக்ரவர்த்தினி ஆனாள் என்றும், இவ்விரதம் கடைபிடிக்காமல் புறங்கூறி விலகியவள் ஒரு ராணி ஏழையானாள் என்றும் பத்ம புராணம் கூறுகிறது. இவ்விரதம் குறித்த எந்தக் கருத்துகளும், பாடல்களும் சங்க இலக்கியங்களில் இல்லை. ஆனால் தமிழர்கள் முல்லை நிலத்தெய்வமாக மாயோன் என அழைக்கப்படும் திருமாலை வணங்கியதாக சங்க இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. அதில் கொற்றவை வழிபாடே பிற்காலத்தில் பெண் தெய்வம் குறித்து பல வடிவங்களில் அவதாரக் கதைகளாகத் தோன்றியிருக்கக் கூடும். இதனைத் தொடர்ந்து சங்கமருவிய காலம் மற்றும் பக்தி இலக்கிய காலத்திற்குப் பிறகே பல பண்டிகைகளும், விரதங்களும் மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கலாம். இதுகுறித்து பலவித புராணங்களிலும், இதிகாசங்களிலும் மட்டுமே பல்வேறு விரதங்கள் குறித்து செய்திகள்

இடம்பெற்றிருக்கின்றன. இவ்விரதம் பற்றி முழுமையான ஆய்வாக மேற்கொள்ளப்படவேண்டும்.

ஆவணி அவிட்டம்

ஆவணி அவிட்டம் எனும் பண்டிகையானது ஆண்டு சடங்காகப் போற்றப்படுகிறது. இதனை ஆண்டு சடங்கு முறையில் உபநயனம் செய்து கொண்ட பிராமணர்கள் ஆடி அல்லது ஆவணி மாதங்களில் அவிட்டம் நட்சத்திரத்தோடு கூடிய பெளர்ணமியில் கடைபிடிக்கப்படும் வழிபாடாகும். இது நான்கு வேதங்களில் ரிக், யசுர் வேதங்களை ஒதுபவர்கள் கொண்டாடும் தினமாகும். சாம வேதிகள் பிள்ளையார் சதுர்த்தி தினத்தில் கொண்டாடுவர். இது ஓர் கூட்டு வழிபாடு ஆகும். இந்நாளில் அனைவரும் ஆற்றங்கரையிலோ அல்லது குளத்தங்கரையிலோ குளித்து இச்சடங்கினை உருவாக்கி, பித்துருக்களுக்கு நன்றி கூறும் வகையில் தர்ப்பணம் செய்வார்கள். குடும்ப உறவுகளுடன் தங்களைக் காத்தருளும் மூதாதையருக்கு எள்ளும் அரிசியும் கலந்த பிண்டத்தை நீரில் கரைத்து தர்ப்பணம் செய்வர். பின்னர் தாங்கள் அணிந்துள்ள பூணூலை வருடத்திற்கு ஒரு முறை மாற்றும் பொருட்டு, அன்று புதிதாகப் பூணூலை மாற்றிக்கொள்வதே இப்பண்டிகையின் சிறப்பம்சமாகும். மேலும் தங்கள் வேதங்களைப் பாராயணம் செய்து இவ்விரதத்தை முடிப்பர். அவ்வேதங்களில் தனித்துவம் பற்றிக் குறுந்தொகைப் பாடலொன்றில்,

“படிவ உண்டிப் பார்ப்பன மகனே!

எழுதாக் கற்பி னின்சொல் உள்ளும்

பிரிந்தோர்ப் புணர்க்கும் பண்பின்”⁶¹

என்ற நெடுங்கண்ணாரின் பாடல்கள் மூலம் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. அந்தணர் கற்றிருப்பது வேதமாகும். அந்த வேதங்கள் யாவும் எழுதப்படாதது. அவை பிறர் வாயிலிருந்து கேட்டுப் பயின்று கற்றதாகும். அவ்வேதத்தை ஒதும் அந்தணர்கள் ஒரு நாளைக்கு ஒரு வேளை மட்டும் உணவு உண்ணும் படிவ நோன்பை மேற்கொள்பவர் ஆவார். இச்செய்திகளை ஆராயும் பொருட்டு ஆவணி அவிட்டம் உள்பட பல்வேறு விரதங்கள் யாவும் அந்தணர்களின் உண்ணா நோன்பு முறைகளிலிருந்து தோன்றியிருக்கலாம் என்பதற்கு மேற்குரிய சங்கப்பாடல்களே சான்றாகும். அத்தகு வேதமந்திரங்களில் ஒன்று காயத்ரி

மந்திரமாகும். அம்மந்திரத்தின் பலனை அடைய மனதை ஒருமுகப்படுத்தி உச்சரிக்கும்பொழுது நம்மை தீயசக்திகள் ஏதும் அண்டாது என்பது ஐதீகமாகும். இக்கருத்துகள் மூலம் ஆவணி அவிட்டம் எனும் நோன்பு சங்ககாலத்தில் உணவுப் பழக்கங்களின் படிநிலையாக உருவானது என்பதை இக்கருத்துக்கள் மூலம் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

ஸ்ரீ கோகுலாஷ்டமி

வைணவ சமயப் பண்டிகைகளில் ஆவணி அவிட்டம் கழிந்த எட்டாம் நாள் வரும் பண்டிகையாகும். கண்ணன் அவதரித்த நாளையே கோகுலாஷ்டமி நாளாகக் கொண்டாடப்படுகிறது. இமயம் முதல் குமரி வரை எல்லோராலும் கொண்டாடப்படும் பண்டிகையாக விளங்குகிறது. திருமாலின் பத்து அவதாரங்களில் ஒன்று கண்ணனின் அவதாரமாகும். “வைணவர்கள் கண்ணன் அவதரித்த ரோகிணி நட்சத்திரத்தையும் மற்றவர்கள் கண்ணன் அவதரித்த அஷ்டமி தினத்தையும் கொண்டாடி வருகின்றனர். இந்நாள் வைணவர்களுக்குக் கிருஷ்ண ஜெயந்தியாகவும், மற்றவர்களுக்கு கோகுலாஷ்டமியாகவும் உள்ளது. கிருத்திகை தினமும், கோகுலாஷ்டமியும் கூடிவரும் நாளன்று பகல் முழுவதும் விரதமிருந்து மாலையில் சூரியன் மறையும் பொழுது பலவித பலகாரங்கள் செய்து வைத்து கண்ணனை பூசை செய்வதே கோகுலாஷ்டமி நோன்பு என்பர்.”⁶²

ஸ்ரீ ராம நவமி

திருமாலின் அவதாரச் சிறப்புகளில் இராம அவதாரமும் ஒன்று. சங்க இலக்கியங்களும் இராமனின் வரலாற்று சிறப்பைப் புகழ்ந்துரைக்கிறது. இராமபிரான் அவதரித்த நாளை கொண்டாடும் விழாவே இராம நவமியாகும். இவ்விழாப் பற்றிக் குறிப்புகள் எதுவும் இலக்கியங்களில் குறிப்பிடப்படவில்லை. இராமன் கடவுள் அவதாரமாகப் பார்க்கப்படுகிறது. இது குறித்து இலக்கியப் பாடல்கள் யாவும் திருமாலையும், அவரின் அவதாரங்களை மட்டுமே எடுத்துரைத்துள்ளது. ஆயினும் சமயங்கள் தோன்ற ஆரம்பித்த காலக்கட்டத்தில்தான் சைவம், வைணவம் ஆகிய சமயங்கள் தமிழகத்தில் வேருன்றியது. அதன் பிறகே தங்கள் சமயங்கள் முக்கியத்துவம் பெற்று மக்களிடையே செல்வாக்குப் பெறவேண்டி, வைணவ சமயம் பல

பரிணாமங்களிலும், பலவடிங்களிலும் பண்டிகைகள் புத்துயிர் பெற்றன. இப்பண்டிகைகள் யாவும் சங்ககால மக்கள் தங்கள் வழிபடும் கடவுள்களின் எச்சங்களாகத் தோற்றம் பெற்றவையாகும். அவை மனிதனின் நாகரீகத்திற்கேற்ப பண்பாடுகளும், விழாக்களும் மற்ற வழிபாடுகளும் இராமபிரானின் தனித்துவத்தைப் பற்றி விளக்கியுள்ளன.

தென்னிந்தியாவில் இராமநவமி

இராமநவமி விழாக் குறித்து தென்னிந்தியாவில் மட்டுமல்லாது வடமாநிலங்களும் கொண்டாடி வருகின்றன. இதில் பல்வேறு நாடுகளும் இத்தினத்தைப் போற்றுகின்றன. இதுகுறித்து “தென்னிந்தியாவில் இந்த நாள் இராமர், சீதா ஆகியோரின் திருமண நாளாகவும் கொண்டாடப்படுகிறது. ஆகையால் திருமணச் சடங்குகள், வான் உலகத் தம்பதிகளான சீதாஇராமர் கல்யாணம் அந்தந்த மண்டலக் கோயில்களில் விமர்சையாக நிகழ்த்தப்படும். அதில் திரளான பக்தர்கள் கூடி இராமனை வேண்டி இராமநாமங்களைப் பாராயணம் செய்து வழிபாடு நிகழ்த்துவர். அந்நிகழ்வில் குழந்தை இராமனின் உருவப்படங்கள் தொட்டிலில் வைக்கப்பட்டு பக்தர்களால் முன்னும் பின்னும் ஆட்டப்படும். இக்கொண்டாட்டத்திற்காகக் கோயில்கள் மற்றும் குடும்ப அமைப்பிலான சிறுமடங்கள் ஆகியன விரிவாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கும். அங்கு காலை நேரத்தில் வழக்கமான பிரார்த்தனைகள் இடம்பெறும். கோயில்களில் கனிகளும் மலர்களும் தானமாக வழங்கப்படும். வேத மந்திரங்கள் ஓதப்படுவதோடு ஹாவன் (யாஜ்னா) ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கும். பெரும்பாலான இந்துக்கள் அந்த நாளில் விரதம் (உண்ணா விரதம்) இருந்து வழிபடுவர். மாலையில் விரதம் நிறைவுறும். இவ்வேளையில் கொண்டாட்டங்கள் உச்சமடைந்திருக்கும்.”⁶³ இவ்வாறு இராமநவமி குறித்து பல்வேறு செய்திகளை இதழ்கள், ஊடகங்கள், பத்திரிக்கைகள் வழியே இராமபிரானின் வரலாற்றைப் பற்றி விவரிக்கின்றன. இன்னும் பல்வேறு பண்டிகைகளையும், விழாக்களையும் திருமாலுக்குரியதாக நாம் கொண்டாடி வருவதைக் காணமுடிகிறது.

திருமாலின் சிறப்புப் பெற்ற திருத்தலங்கள்

பூலோக வைகுண்டம் என்று அழைக்கப்படுவது திருவரங்கநாதர் திருக்கோயிலாகும். இக்கோயில் 108 திவ்ய திருத்தலங்களுள் மிகவும்

பிரசித்திப்பெற்றது. இத்திருத்தலத்தில் துயில்கொள்ளும் கோலத்திலும், திருப்பதி கோயிலில் வெங்கடாசலபதியாக நின்ற கோலத்திலும் வீற்றிருக்கிறார். இன்னும் பல இடங்களில் தனித்துவம் பெற்று திருமால் வீற்றிருப்பதை நாம் காணமுடிகிறது.

சமண சமய விழாக்கள் - தீபாவளி பண்டிகை

நம் இந்திய திருநாட்டில் பல்வேறு பண்டிகைகளும் விழாக்களும் கொண்டாடி வருகின்றோம். அவை ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் ஒவ்வொரு விதமான சடங்குகளும், சம்பிரதாயங்களும் பின்பற்றப்படுகின்றன. அவற்றில் தமிழர்களின் பண்டிகைகளில் சமயங்கள் அடிப்படையில் பெரும்பாலும் கொண்டாடப்படுகின்றன. இப்பண்டிகைகள் மதங்களாலும், மொழிகளாலும், இனங்களாலும் பிளவுபட்ட நாம் சில குறிப்பிட்ட விழாக்களில் மட்டும் தான் அனைவரும் ஒன்றுபட்டு செயல்படுகின்றோம். அத்தகையக் கொண்டாட்டங்களில் ஒன்று தான் தீபாவளிப் பண்டிகை ஆகும். இவ்விழாவில் மத வேறுபாடுகள் இன்றி குழந்தைகளுக்காக இன்று அனைவராலும் கொண்டாடப்படும் பண்டிகையாக மாறிவிட்டதை நாம்காண இயலும்.

தமிழர்களுக்கு உரிய விழாக்களில் தீபாவளி என்ற பண்டிகை குறித்து எந்த இலக்கியங்களிலும் கூறப்படவில்லை. ஆனால் இன்று அனைவரும் கொண்டாடி மகிழும் திருவிழாவாகத் தீபாவளிப் பண்டிகை மாறிவிட்டது. கிராம மற்றும் நகர்ப்புறங்களில் வண்ண வண்ண ஆடைகள், எண்ணெய் குளியல், இனிப்பு பலகாரங்கள், வெடிகள் எனப் பொருளாதார அடிப்படையில் இவ்விழா கொண்டாடப்படுகிறது. தகவல் தொடர்பு சாதனங்கள் தரும் பகட்டான விளம்பரங்களால் இது தமிழர்களின் தேசியத் திருவிழா போல காட்சியமைக்கப்படுகிறது. ஆனால் நம் மரபு வழி விழாக்களான தைத்திருநாளை 'தைப்பொங்கல்' போல உள்ளார்ந்து மனமகிழவும், மிகுந்த பெருமையும், சடங்குகளும் நிறைந்த ஒரு விழாவாகத் தீபாவளி பண்டிகைத் தோற்றம் பெறவில்லை. ஏனெனில் பல நாடுகளும், சமயங்களும் கடந்த ஒரு விழாவாக பழந்தமிழர்களின் அறுவடைவிழா திகழ்கிறது. சமயம் கடந்த விழாவாக இன்று ரோமன் கத்தோலிக்கத் தேவாலயங்களில் கூடத் தைப்பொங்கல் கொண்டாடப்படுகிறது. ஆனால் தீபாவளி தமிழரின் திருவிழாவாக அமையாமல் இந்துக்களின் விழாவாக அமைந்துள்ளது.

தீபாவளியின் அடையாளமான வெடி அதன் மூலப்பொருளான வெடிமருந்து ஆகியவை தமிழ்நாட்டிற்குப் பலநூற்றாண்டுகள் வரை அறிமுகமாகவில்லை இதிலிருந்து தமிழரின் பாரம்பரிய திருவிழாக்களில் தீபாவளிப் பண்டிகை விழா இடம் பெறவில்லை என்பது தெளிவாகிறது.

தீபாவளி பண்டிகையும் வரலாறும்

தீபாவளி பண்டிகையானது ஐப்பசி மாதம் கிருஷ்ண பட்சம் சதுர்த்தியில் வரும் பண்டிகையாகும். உலகளவில் கொண்டாடப்படும் விழா என்றால் அவை தீப ஒளி (தீபாவளி) பண்டிகையாகும். நம் வாழ்க்கையில் இருள் என்ற துன்பத்தைப் போக்கி, இன்பம் என்ற தீப ஒளி ஏற்படவே இத்திருநாள் கொண்டாடப்படுகிறது. அத்திருநாள் அன்று எண்ணெய் குளியல் செய்வதன் மூலம் அனுகூலம் கிடைக்கும் என்பார்கள்.

வடநாடுகளில் தீபாவளிப் பண்டிகையைச் சிறப்பாகக் கொண்டாடி மகிழ்வர். அந்நாளில் இலட்சுமி பூசை செய்து, புதுக்கணக்குத் தொடங்குவார்கள். புதியதாகத் திருமணம் செய்த புதுமாப்பிள்ளையைப் பெண் வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்று எண்ணெய் குளியல் செய்து, அவரவர் வசதிக்கேற்ப உடைகள், தங்க நகைகள் அணிவித்து முதல் தீபாவளியை தலை தீபாவளி எனக் கொண்டாடி மகிழ்வர். பின் தங்கள் வீட்டிற்கு வரும் விருந்தினர்களுக்கும், திருமண தம்பதிகளுக்கும் விருந்து சமைத்து பலவகையான இனிப்பு பலகாரங்களுடன் உணவளித்தும், பட்டாசு வெடித்தும் தீபாவளி கொண்டாடுவது வழக்கமாகும். இவ்வழக்கம் நாம் வாழும் தமிழ் மண்ணிலும் பல ஆண்டுகளாகப் பின்பற்றி வருகின்றனர். ஆனால் தீபாவளி பண்டிகைக் குறித்து சங்க இலக்கியங்களில் சான்றுகள் எதுவும் கிடைக்கப்பெறவில்லை. கார்த்திகை திருநாள் செய்திகளும், விளக்கு வகைகள் மற்றும் வழிபாடுகளும் விழாக்களாகக் குறிக்கப்பெற்றுள்ளன. தீபாவளி கொண்டாட்டங்கள் யாவும் 15-ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில், அதாவது விஜய நகர மன்னர்கள் ஆட்சி காலத்தின்போது நமது பகுதிக்குள் நுழைந்திருக்கலாம் எனக் கருத இடமுண்டு. உண்மையில் தீபாவளி என்ற வடசொல்லுக்கு இணையான தமிழ்ச் சொல் புழக்கத்தில் இல்லை. தமிழர்களின் விழாவான தைத்திருநாள் மட்டுமன்றி இன்னும் பல விழாக்களைப் பற்றி சங்க இலக்கிய நூல்கள் சுட்டிக்காட்டுகின்றன.

தீபாவளி குறித்து அறிஞர்களின் கருத்து

தீபாவளி பண்டிகை குறித்து பல கருத்துகள் நிலவுகின்றன. இதனைப் பற்றிப் பல்வேறு தமிழ் அறிஞர்கள், உரையாசிரியர்கள் பலரும் தீபாவளி பண்டிகைத் தமிழர்களின் பண்டிகை அன்று. அது சமயங்கள் தழுவிய ஒரு நிகழ்வு எனக் குறிப்பிடுகின்றனர். அதுவும் சமணர்களின் பங்களிப்பில் உருவாகிய ஒரு சமயத்தவரின் இறுதி வாழ்வின் காலச்சுவடுகள் தான் தீபாவளி பண்டிகை என பல அறிஞர்களின் கூற்றுகளே இதற்கு சான்றளிக்கின்றன.

தற்போது வரை நாம் கொண்டாடி மகிழும் தீபாவளி பண்டிகை சமண சமயத்தைத் தழுவியப் பண்டிகையாகத் திகழ்கிறது. இதனைப் பல்வேறு சமய வல்லுநர்கள் தங்கள் இயற்றிய சமய நூல்களில் நிரூபிக்கின்றனர். தீபாவளி பண்டிகைத் தமிழர்க்கு உரியது இல்லை என கா. சுப்பிரமணியன் விளக்கம் கூறுகிறார். அதில், “தீபாவளி பண்டிகை தமிழர்க்கு உரியதாகத் தோன்றவில்லை. நரகாசுரன் என்ற ஓர் அசுரனைக் கொன்றதற்காக மக்கள் மகிழ்ச்சி அடைவதைக் குறிப்பதாக இப்பண்டிகை வழக்கத்தில் கொண்டாடப்படுகிறது. அசுரர் என்பதை இன்னார் என்று தீர்மானித்தல் கடினமாயினும் சரித்தர ஆராய்ச்சியாளர் ஆரியர் பகைவரே அசுரர் எனப்பட்டார் என்பர். ஆரியர் பகைவருள் ஆதியில் திராவிடர்களும் அடங்குவர். ஆதலின் அசுரர் கொலைக்காகத் தமிழர் மகிழ்ச்சி அடைதல் ஏற்றத்தன்று”⁶⁴ எனத் தெளிவுப்படுத்துகிறார். இக்கருத்தை ஆராயும்போது ஒரு மனிதன் என்பவன் மனதளவில் நல்லவனோ! தீயவனோ! அவன் எத்தகைய நிலையிலும் பிற மனிதனின் இறப்பை வருத்தத்துடன் ஏற்றுக்கொள்வானே! தவிர, மகிழ்வை ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டான். அத்தகு நிலையில் புராணச் செய்திகளில் அரக்கர் குலத்தைச் சேர்ந்த மனிதனை அழித்து மகிழ்தல் என்பது ஏற்கத்தக்க செயலாகத் தோன்றவில்லை. இவை சமயப்பூசல்களால் தோற்றம் பெற்றிருக்க வேண்டும் என்பதே எனது எண்ணமாகும்.

சமண சமய பண்டிகையே தீபாவளி என நாவலர் பண்டித ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார் விளக்கம் தருகிறார். “தீபாவளி சமணரிடமிருந்து இந்துக்களின் கடைசி தீர்த்தங்கரரான ‘வர்த்தமான மகாவீரர்’ பாவாபுரி எனும் நகரிலே அவ்வூர் அரசனுடைய அரண்மனையில் தங்கி இருந்தபோது அங்கு

குழுமி இருந்த மக்களுக்கு அறிவுரை செய்தருளினார். இரவு முழுவதும் நடைபெற்ற இந்தச் சொற்பொழிவு விடியற்காலையில் முடிவடைந்தது. வைகறைப் பொழுது உதயமாக சொற்பொழிவைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த மக்கள் அனைவரும் தத்தம் இல்லம் செல்லவில்லை. மகாவீரர் இருந்த இடத்திலேயே இயற்கை எய்தினார். பொழுது விடிந்து எல்லோரும் விழித்தெழுந்து பார்த்தபோது மகாவீரர் இயற்கை எய்தி இருப்பதைக் கண்டு அரசனுக்கு அறிவித்தனர். அவ்வரசன் மற்ற அரசர்களை வரவழைத்து அவர்களோடு யோசனை செய்து உலகத்திற்கு அறிவொளியாகத் திகழ்ந்த மகாவீரரை மக்கள் நினைவு கூர்ந்து வழிபடும் பொருட்டு அவர் இயற்கை எய்திய நாளில் வீடுதோறும் விளக்குகளை ஏற்றி வைத்து விழாக் கொண்டாடும்படி ஏற்பாடு செய்தான். அன்று முதல் இந்த விழா (தீபம் = விளக்கு, ஆவலி = வரிசை, தீபாவலி எனும் இச்சொற்றொடர் பின்பு தீபாவளி என்று திரிந்தது. விடியற்காலையில் கொண்டாடப்படுகிறது. விடியற் காலையில் நீராடிய பின்னர் திருவிளக்கு ஏற்றி தீபாவளிப் பண்டிகையைக் கொண்டாடப்படுவது இன்றளவும் காணமுடிகிறது.

சமண சமயம் வீழ்ச்சி அடைந்த பிறகு சமணர்கள் பெருவாரியாக இந்து மதத்தில் சேர்ந்த பிறகும் அவர்கள் வழக்கமாக தீபாவளிப் பண்டிகையைக் கொண்டாடி வந்தனர். இந்த வழக்கத்தை நீக்க முடியாத ஆரியர்கள் இதைத் தாமும் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. ஆனால் இது பொருத்தமானது அன்று. இரவில் போர் புரிவது பண்டைக் காலத்து இந்தியப் போர் வீரர்களின் முறையும் அன்று. சூரியன் புறப்பட்ட பிறகுதான் போரைத் தொடங்குவது பண்டைக்காலத்து போர் வீரர்கள் நடைமுறையில் கொண்டிருந்த பழக்கம். சமணர்கள் கொண்டாடி வந்த மகாவீரர் இயற்கை எய்திய நினைவு நாள் தீபாவளி என்பதில் அய்யமில்லை. ஆனால் இந்தப் பண்டிகையை ஏற்றுக் கொள்ளும் மனம் இல்லாமல் புதிதாகக் கற்பித்துக் கொண்டாடிய கதைதான் நரகாகூரன் கதை என விளக்கும் தருகிறார்.⁶⁵

வடநாடுகளில் அக்காலத்திலிருந்து தமிழ் மேன்மக்கள் அய்ப்பசித் திங்களில் விளக்கு வரிசை வைத்து அவற்றின் ஒளியிலே விளக்காக நின்ற முழுமுதற் கடவுளுக்குத் திருவிழா கொண்டாடி மகிழ்ந்தனர். அதுதான் தீபாவளி என வழங்கி வருகிறது. வடநாட்டவர் தென்னாட்டில் குடியேறிய பின்

தீபாவளித் திருவிழா இங்குள்ள தமிழரது கொள்கைக்கு ஏற்றதாகயிருப்பின், அஃது தமிழ் மக்களாலும் கொண்டாடப்பட்டு வருவதாயிற்று. கண்ணன் நரகாகூரனைக் கொன்ற நாளின் நினைவுக்கு அறிகுறியாகத் தீபாவளித் திருநாள் கொண்டாடப்படுவதாயிற்று என்னும் கதை பிற்காலத்தில் பார்ப்பனரால் புனையப்பட்ட ஒன்றாகும்.

மேற்குறிப்பிட்ட செய்தியையே டாக்டர் மா. இராசமாணிக்கனார் - தமிழர் நாகரீகமும் பண்பாடும் எனும் நூலிலும் இக்கருத்தை விளக்கியுள்ளார். இத்துடன் அறிவுக்குப் பொருத்தமற்ற கதையின் திரிபுகளாகத் தான் தீபாவளிப் பண்டிகை தோன்றியிருக்கக் கூடும். பக்தி இலக்கிய காலம் தோன்றிய பின் சைவம், வைணவம் போன்ற சமயங்கள் மேலோங்கியதும் சமண சமயம் தன் செல்வாக்கினை இழந்தது. சமணர்கள் அந்நிலையிலும் தாங்கள் கடைபிடித்து வந்த மகாவீரர் நினைவு நாளைப் போற்றி தொடர்ந்து தீபம் ஏற்றி நினைவுக் கூர்ந்ததையே தீபாவளி பண்டிகையாக மாற்றம் பெற்றுள்ளன. அப்பழக்கம் நாளடைவில் பிற சமயத்தினிடையேயும் உருப்பெற்று, சமயங்களுக்குக்கேற்ற கதைகளுடன் கொண்டாட ஆரம்பித்தனர். தற்போது உலகமெங்கிலும் இத்திருநாள் மிகச் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்படுகிறது. இந்தியாவில் பல்வேறு மாநிலங்கள் இப்பண்டிகையைக் கொண்டாடி வருவதைக் காணமுடிகிறது.

அய்யனார் வழிபாடும் வரலாறும்

மிகப்பெரிய உலகை உருவாக்கி, அதில் மனிதர்கள் வாழ இடம் கொடுத்து, அவர்களின் இன்ப துன்பங்களை நிர்ணயிப்பது இறைவன் ஒருவன்தான். அவ்விறைவன் பல்வேறு வடிவங்களில் தெய்வத் தன்மையோடு அனைத்து இடத்திலும் நிறைந்து காட்சித் தருகின்றார். அத்தகைய இறைவனை நாம் நேரில் காணஇயலாத நிலையில் படையல் இடுதல், நேர்த்திக்கடன் செலுத்துதல் போன்றவற்றின் மூலம் தன்னையும் தங்கள் குடும்பத்தாரையும் காக்கும் சக்தியாக எண்ணி நாம் வழிபட்டு வருகின்றோம். அத்தெய்வ வடிவங்களில் கிராமப்புறங்களைக் காத்தருளும் தலைவனாக அய்யனார் அருள்காட்சித் தருகிறார். அய்யனாரின் சாராம்சம் குறித்து விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளன.

உலகில் சாதி சமய வேறுபாடின்றி அய்யனாரை பலரும் வழிபட்டு வருகின்றனர். அய்யனார் என்ற சொல்லானது அய்(ஐ)+அன்+ஆர் எனப் பிரித்து கூறுகையில் ‘ஐ’ என்பது தலைவனைக் குறித்தும், ‘அன்’ என்ற சொல் ஆண்பால் இனத்தையும், ‘ஆர்’ என்பதை மரியாதைக்குரிய விகுதியாகவும் பெற்று ஊரைக் காக்கும் தலைவனாக வீரமிக்க ஆண் தெய்வமாக விளங்குகின்றவர் அய்யனார் ஆவார். அவ்வழிபாடு சமணர்கள் தோற்றுவித்தக் கோயில்களிலும் அய்யனாரைப் பரிவாரத் தெய்வங்களாகப் போற்றி வழிபட்டுள்ளனர். சமண சமயத்தவர்கள் அய்யனாரை பிரம்மயட்சணர் என்றும் அழைத்துள்ளனர். தமிழகத்தில் போற்றப்படும் சிறுதெய்வ வழிபாடுகள் யாவும் அழகர் மலையில் அமைந்துள்ள பதினெட்டாம்படி கருப்பர் வழிபாட்டிற்குக் கட்டுப்பட்டது என்பதை அய்யனாரின் தலவரலாறுகளுடன் இணைத்துக் கூறப்படுகின்றன. சைவமும் வைணவமும் ஒருங்கிணைந்தது போல அய்யனாரின் பிறப்பு அமைந்துள்ளது. ஐய்யப்பனே அய்யனார் எனவும், சாஸ்தா எனவும் பல ஆய்வுகள் குறிப்பிடுகின்றன.

“சாஸ்தா அல்லது சாத்தன் என்ற கடவுளும் அய்யனாரும் தோற்றத்தில் ஒன்று போலவே உள்ளனர். அய்யனார் தான் சாத்தன் எனக் கொண்டால் சங்க இலக்கியத்தில் ‘சாத்தன்’ என்ற பெயரில் சில குறிப்புகள் காணக்கிடைக்கின்றன. சாத்தன் எனும் பெயருடைய புலவர்கள் பலர் இருந்துள்ளனர். மதுரைக்கூல வாணிகன் சீத்தலைச்சாத்தன் என்ற பெயரும் அதில் ஒன்று. அவர் சாஸ்தாவை அல்லது அய்யனாரை குலதெய்வமாக வழிபட்டவர். ஆதனால் தான் அப்பெயரை வைத்திருக்கின்றார் என்பது ஒரு சில ஆய்வாளர்கள் கருத்து. ஏனென்றால் குலதெய்வத்தின் பெயரைச் சூட்டுவது தொல் தமிழர் மரபு என்று அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். மேலும் புராணங்களிலும் அய்யனார் வழிபாடு பற்றி விளக்குகிறது. அவற்றுள் கந்தபுராணத்தில் வரும் சாஸ்தா பற்றிய செய்திகள் வருகின்றன. கந்தபுராணத்தில் மகாசாஸ்தா படலத்தில் இந்திராணிக்குக் காவலாக மகா காளர் என்னும் தன் தளபதியை சாஸ்தா நியமித்ததாகக் கந்தபுராணம் கூறுகிறது. இச்செய்தி குறித்து,

“பையா அமளியானும் பரம்பொருள் முதலும் நல்கும்
ஐயனே ஓலம் விண்ணோர் ஆதியே ஓலம் செண்டார்

கையனே ஓலம், எங்கள் கடவுளே ஓலம், மெய்யார்
மெய்யனே ஓலம், தொல்சீர் வீரனே ஓலம், ஓலம்!”⁶⁶

எனும் கந்தபுராணப் பாடலில் அஐமுகி தன்னைத் தாக்க வந்தபோது அவ்வரக்கியிடம் இருந்த இந்திராணி தன்னைக் காத்ததாகக் கச்சயப்ப சிவாசாரியார் தெரிவிக்கின்றார். மேலும்,

“சிறுகண் யானைப் பெறலருந் தித்தன்
செல்லா நல்லிசை உறந்தைக் குணாது,
நெடுங்கை வேண்மான் அருங்கடிப் பிடவூர்
அறப்பெயர்ச் சாத்தன் கிளையேம், பெரும்!
முன்னாள் நண்பகல் சுரன்உழந்து வருந்திக்,”⁶⁷

என்ற சோழநாட்டு பிடவூர்கிழார் மகன் பெருஞ்சாத்தன் வரிகளின் மூலம் அய்யனாரின் வாகனங்கள் குறித்த செய்திகள் இடம்பெற்றுள்ளன. மேற்கண்ட கருத்துகள் மூலம் அய்யனார் தமிழகத்து தொன்மைக் கடவுள் என்பது ஐயனார் சாஸ்தா வழிபாடு உறுதிபடுத்துகிறது.

தொகுப்புரை

புத்தம்புது யுகங்கள் உருவாகி வரும் காலகட்டங்களில் ‘மாற்றம் ஒன்றே மாறாது’ எனும் முதுமொழிக்கு ஏற்ப உலகம் இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றது. உலகில் வாழும் மக்கள் அனைவரும் தங்கள் மரபுக்கு ஏற்பவும், இனத்திற்கு ஏற்பவும் சாதி மதங்களைப் பிரித்து, அதன்படி அவரவர்களுக்கு ஏற்ற தெய்வங்களை வழிபாடு செய்து வருகின்றனர். தமிழர் மற்றுமின்றி உலகெங்கும் வாழும் மனித சமூகத்தின் அடையாளங்களை இனம் காணப் பயன்படுவது நம் மரபாகும். அம்மரபிற்கு ஏற்ப பல விழாக்கள் நடைபெற்றாலும், அவை ஆடம்பரத்தை வெளிப்படுத்தும் ஒரு நிகழ்வாகத் தான் பெரும்பாலும் காட்சியளிக்கின்றது. அவை தற்கால சூழலோடு ஒப்பிடுகையில் நம் பாரம்பரியத்தைப் புறம்தள்ளும் விதத்தில் நவீன நாகரிகக் கலைவிழாக்களாக மாறிவிட்டன. ஒரு குறிப்பிட்ட காலக்கட்டங்களில் வாழ்ந்த மக்கள் கிராமியக் கலை வாழ்வை முழுமையாக அனுபவித்து வாழ்ந்துள்ளனர். அதற்கடுத்தக் காலக்கட்டங்களில் வாழ்ந்து வரும் நாம் உணவு முதல்

விளையாட்டு வரை அனைத்தையும் மறந்துவிட்டோம். நகர்ப்புறம் முதல் கிராமப்புறங்களில் வாழ்ந்த மக்கள் வரை நாகரிக வாழ்வை எதிர்கொள்ள, பொருளாதாரம் என்ற வட்டத்தில் நாம் சுழன்று வருகின்றோம். இத்தகைய மனஅழுத்தம் நிறைந்த சூழலில் மறைந்தும், அழிந்தும் வருகின்ற நம் முன்னோர்கள் வாழ்ந்த வாழ்வைத் தேடி தற்போது அலைந்து கொண்டிருக்கிறோம்.

மேற்குறிப்பிட்ட கருத்துக்களை ஆராயும்போது நிலையில்லாத இம்மனித வாழ்வில் நிம்மதி, மனமகிழ்ச்சி என்பதை கருத்தில் கொண்டு பல விழாக்களைக் கொண்டாடி வருவதை நம்மால் காணமுடிகிறது. அவ்விழாவினை உற்றுநோக்கும்போது நம் மனித சமூகம் சமயங்களை முன் நிறுத்தியே கொண்டாடுகின்றன. அதில் இந்து சமயங்கள் தனித்துவம் பெற்று விளங்கியதைப் பல சான்றுகள் வழி உறுதிபடுத்தப்பட்டுள்ளன. அவற்றில் சைவம், வைணவம் எனும் இருபெரும் சமங்களே நம் நாட்டில் பெரும்பான்மையாக இடம் பெற்றுள்ளது. சமயங்களை முப்பெரும் தெய்வங்களாகப் பிரித்து அவை பிறப்பு முதல் இறப்பு வரையில் நிகழும் செயல், இடைப்பட்ட வாழ்வு முதலிய அனைத்திற்கும் தெய்வங்களே சாட்சியாக இருப்பதை எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

கிராமம் மற்றும் நகரங்கள் யாவும் சமயங்களை முன்னிருத்திய பெருந்தெய்வங்கள் முதல் சிறுதெய்வங்கள் வரையில் பல்வேறு பெயர்களில் தெய்வங்கள் உருப்பெற்று, அவற்றிற்கு எடுக்கப்படும் விழாக்களை வரிசைப்படுத்தியும், அவை மூன்று சமயங்கள் வழி பல்வேறு சடங்கு முறைகளுடன் கொண்டாடப்படுவதையும் சங்க இலக்கியச் சான்றுகள் வழி உறுதிபடுத்தப்பட்டுள்ளது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. இந்து சமயம் - சுவாமி விவேகானந்தர் பக்:1
2. சொக்கு சுப்பிரமணியன் . இந்தியத் திருவிழாக்கள், பக்:1
3. பேராசிரியர் சி. தில்லைநகர் - இலக்கியமும் பண்பாடும், பக்: 45-49
4. இந்து சமயம் - சுவாமி விவேகானந்தர் ப.1
5. பி.வி. ஜெகதீச அய்யர், சி.எஸ். வெங்கடேஸ்வரன் - தென்னிந்திய திருவிழாக்கள், பக்:11
6. செ.கு.எண்: 146, மாண்புமிகு தமிழ்நாடு முதலமைச்சர் செல்வி ஜெயலலிதா அவர்கள் ஆற்றிய உரை. வெளியிட்டவர் இயக்குநர், செய்தி மக்கள் தொடர்புத்துறை, தலைமைச் செயலகம், சென்னை. நான் பார்த்த நாள்: 17.09.2020 : cms.tn.gov.in
7. தமிழ் வானியலும் புத்தாண்டும் - ஒரு அலசல் - உவங்கள் இணைய இதழ்: பார்த்த நாள்: 18 மே 2020
8. தமிழ் புத்தாண்டு சர்ச்சைகள், வானியலும் ஜோதிடமும் - தமிழ் பேப்பர் கட்டுரை: பார்த்த நாள் 18 மே 2020
9. மதுரைக் கணக்காயனார் - நெடுநல்வாடை, பா.வரி:160-163
10. பெருங்கௌசிகனார் - மலைபடுகடாம், பா.வரி:305
11. முன்றுறை அரையனார் - பழமொழி நானூறு, பா.எண்:120
12. chelvatamby maniccavasagar (4-2013). 'Trincomalee - timeless:Thiru koneswaram Temple'.dailynews.lk.
13. Features/online edition of Daily news – Lakehouse Newspaper. Dailynews.lk (12 ஏப்ரல் 2008) பார்த்த நாள்: 17 செப்டம்பர் 2020
14. Features/online edition of Daily news – Lakehouse Newspaper. Dailynews.lk (12 ஏப்ரல் 2008) பார்த்த நாள்: 17 செப்டம்பர் 2020
15. வெள்ளி வீதியார் - அகநானூறு(பாலை), பா.எண்:45, வரி:2-4
16. பரணர் - அகநானூறு(மருதம்), பா.எண்:76, வரி:9-13
17. சிலப்பதிகாரம் - நீர்ப்படைக் காதை:23, வரி:1-3
18. மாணிக்கவாசகர் - திருவாசகம்:4, வரி:164
19. நக்கீரனார் - புறநானூறு, பா.எண்:56, வரி:1-2
20. மணிமேகலை - விழாவறை காதை:1, பா.வரி:54-55

21. காக்கைப்பாடினார் நச்செள்ளையார் - பதிற்றுப்பத்து, ப.எண்:52, வரி:12-14
22. பரணர் - அகநானூறு(நெய்தல்), பா.எண்:266, வரி:19-21
23. பேயனார் - ஐங்குறுநூறு(முல்லை), பா.எண்:405, வரி:1-2
24. ஆசிரியர் இல்லை - நற்றிணை, பா.எண்:175, வரி:1-4
25. நல்லந்துவனார் - பரிபாடல், பா.எண்:8, பா.வரி:97-98
26. கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனாரின் - பட்டினப்பாலை, பா.வரி:246-248
27. கடியலூர் உருத்திரக் கண்ணனார் - பெரும்பாணாற்றுப்படை, பா.வரி:315-318
28. கண்ணங்குத்தனார் - கார்நாற்பது, பா.எண்:26:வரி:1-4
29. பொய்கையார் - களவழி நாற்பது, பா.எண்:17, பா.வரி:3
30. முன்றுறைஅரையனார் - பழமொழி நானூறு, பா.எண்:168, வரி:4
31. பெருங்கடுங்கோ - அகநானூறு,(பாலை) பா.எண்:185, வரி:11-12
32. முனைவர் தா. நீலகண்டபிள்ளை - திருகார்த்திகை, தினமணி - <https://www.dinamani.com>- 16 ஆகஸ்ட் 2016
33. தொல்காப்பியம் (பொருளதிகாரம்) - புறத்திணையியல்:35
34. பெருங்கெளசினார் - மலைபடுகடாம், பா.வரி: 99-101
35. முனைவர் தா. நீலகண்டபிள்ளை - திருகார்த்திகை, தினமணி - <https://www.dinamani.com> - 16 ஆகஸ்ட் 2016
36. தேவாரம் -திருஞானமந்தர் - இரண்டாம் திருமுறை:2:44:8
37. சேக்கிழார் - திருத்தொண்டர் புராணம், பதிகம்:12:1495
38. சிலப்பதிகாரம், காதை:5, வரி:170
39. தேவாரம் -திருஞானமந்தர் - இரண்டாம் திருமுறை:2:47:4
40. தேவாரம் -திருஞானமந்தர் - இரண்டாம் திருமுறை:4:21:1
41. ஸ்ரீ மதி சியாமளா ராகவன் - இந்து சமய பண்டிகைகள் வழிபாட்டு முறைகள், பக்:135
42. நெட்டிமையார் - புறநானூறு, பா.எண்:9, வரி:10-11
43. முதுகூத்தனார் - அகநானூறு, பா.எண்:137, வரி:5-9
44. குன்றம் பூதனார் - பரிபாடல், பா.எண்:9, வரி:7
45. மருதன் இளநாகனார் - கலித்தொகை, பா.எண்:83, வரி:15
46. கந்த சஷ்டி(2019), சிறப்பிதழுக்கான கட்டுரை- www.dinamani.com,1 நவம்பர் 2019

47. திருச்செந்தூரில் கொண்டாடப்படும் கந்த சஷ்டி விழாவின் நோக்கம் - tamil.webdunia.com பார்த்த நாள்: 5.10.2020
48. திப்புத் தோளர் - குறுந்தொகை(குறிஞ்சி), பா.எண்:1, வரி:1
49. மருதன் இளநாகனார் - கலித்தொகை, பா.எண்:93, வரி:26
50. திருக்குறள் எண்:360
51. திருமூலர் - திருமந்திரம்:2436
52. மு.அருணாசலம், தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, பதினாறாம் நூற்றாண்டு, மூன்றாம் பாகம்: 2005, பக்-36
53. மருதன் இளநாகனார் - புறநானூறு, பா.எண்:55, வரி:18
54. பெருஞ்சித்திரனார் - புறநானூறு, பா.எண்:158, வரி:26-28
55. தண்டபாண தேசிகர், தேரடி பிள்ளையார் கோயில் குடமுழக்கு விழா - ஆண்டு மலர் (1992), பக்:5
56. மாணிக்கவாசகர் - திருவாசகம், பா.எண்:296
57. தண்டபாண தேசிகர், தேரடி பிள்ளையார் கோயில் குடமுழக்கு விழா - ஆண்டு மலர்(1992),பக்:6-7-10
58. கடுவன் இளவெயினனார் - பரிபாடல்(பாலை), பா.எண்:3, வரி:81-82
59. இளம்பெருவழுதியார் - பரிபாடல்(கடவுள் வாழ்த்து),பா.எண்:15, வரி:21-23
60. வரலட்சுமிவிரதம் தோன்றிய கதை - www.neotamil.com- 24-ஆகஸ்ட்- 2018, பார்த்த நாள்: 02.01.2021
61. நெடுங்கண்ணன் - குறுந்தொகை(குறிஞ்சி), பா.எண்:156, வரி:4-6
62. இந்து சமய பண்டிகைகள்- ஸ்ரீ மதி சியாமளா ராகவன் நாகர் கோயில் கிருஷ்ணன்- பக்:46
63. இராமநவமி - ta.m.wikipedia.org - பார்த்த நாள்: 06.01.2021
64. கா. சுப்பிரமணியன் - தமிழ் சமயம் - பக்: 62
65. கல்வெட்டாராய்ச்சி அறிஞர் மயிலை சீனி வேங்கடசாமி - சமணமும் தமிழும், பக்:79-80
66. செப் 28 2011, தாசானு தாசன் - அய்யனார் - rekhathasan.blogspot.com - பார்த்த நாள்:31.12.2020 நக்கீரர் - புறநானூறு, பா.எண்:396
67. பயண நூல்கள் வழிப்பண்பாடு, டாக்டர் ந. வேலுசாமி, 1996, பக்.134-145

இயல் - ஐந்து

சங்க இலக்கியத்தில் நாட்டுப்புறத் தெய்வங்களும்

கலை விழாக்களும்

முன்னுரை

உலக நாடுகள் அனைத்தும் வளர்ந்து வரும் விஞ்ஞான வளர்ச்சியோடு மக்கள் வாழ்ந்து வரும் காலக்கட்டங்களாகும். மனிதனின் வாழ்வும் விஞ்ஞானத்தோடு தொடர்புக் கொண்டு பிரிக்கமுடியாத அறிவியலின் ஒரு அங்கமாகத் திகழ்கிறது. இத்தகையச் சூழலில் பண்டைய காலங்களிலிருந்து நம் முன்னோர்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றையே கதையாகவும், பாடலாகவும் நாம் அறிந்துள்ளோம். அவர்களின் வாழ்க்கை கிராமச் சூழலை மையாகக் கொண்டு அமைந்ததாகும். அவற்றுள் நாட்டுப்புறவியலின் தோற்றம், நாட்டுப்புற மக்களின் வாழ்வியல், நாட்டுப்புறக் கலைகள், விழாக்கள், விழாக்களில் இசையும் கூத்தும் மற்றும் நாட்டுப்புறத் தெய்வங்கள், தெய்வங்களின் வகைபாடுகள், குலதெய்வங்களுக்குரிய வழிபாட்டு முறைகள், காவல் தெய்வங்களின் வழிபாட்டு முறைகள், சில காவல் தெய்வங்களின் வரலாறுகள், நாட்டுப்புற விழாக்களின் பின்புலங்கள், கிராமியக் கலைகளைப் பேணிகாத்தல், கலைகளைக் காப்பதற்கான வழிமுறைகள், வருங்கால சந்ததிகளுக்குக் கிராமிய விழாக்களையும் கலைகளையும் பழக்கவழக்கங்களையும் கற்றுக்கொடுத்துதல் போன்ற செயல்பாடுகள் குறித்து அறியச் செய்வதே இவ்வாய்வின் நோக்கமாகும்.

நாட்டுப்புறவியலின் தோற்றம்

“நாட்டுப்புற இலக்கியத்தின் வேர்கள் மனித சமுதாயத்தில் மிக ஆழமாகப் பதிந்துள்ளன. நாட்டுப்புற இலக்கியமானது மனித சமுதாயம் எதை அனுபவித்ததோ, எதைக் கற்றதோ அதைக் குவித்து வைத்திருக்கும் சேமிப்பு அறையாகும்”¹ என்று முனைவர் சு.சக்திவேல் நாட்டுப்புறவியல் குறித்து விளக்கம் தருகிறார். நம் பாரம்பரியத்தைக் கற்றுக்கொடுக்கும் ஒரு வரலாற்று பெட்டகமாகவும் சங்ககாலம் திகழ்கிறது. அக்காலச் சிறப்பைப் பல்வேறு அறிஞர்கள் தங்கள் தமிழ்ப் பற்றை நிரூபிக்க மனிதனின் நாடோடி

வாழ்க்கையை உலகிற்கு வெளிகாட்ட நாட்டுப்புற வாழ்வை வளர்ச்சிப் பாதையை நோக்கி இட்டுச்சென்றுள்ளனர்.

நாட்டுப்புறவியல் வளர்ச்சி நிலை

“நாட்டுப்புறவியலைப் பற்றி ‘FOLKLORE’ என வில்லியம் ஜான் தாமசால் உருவாக்கப்பட்ட இச்சொல்லுக்கு இணையாக தமிழில் ‘நாடோடி இலக்கியம்’, ‘நாட்டார் வழக்காறு’, ‘நாட்டுப் பண்பாட்டியல்’ ஆகிய பல்வேறு பெயர்களில் வழங்கிவந்தன. ஆயின் தற்போது ‘நாட்டுப்புறவியல்’ என்ற சொல்லாட்சியே பொருத்தமானதாகப் பெரிதும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு வழங்கி வருகின்றது. இந்தியாவில் நாட்டுப்புறவியல் குறித்த ஆய்வு 1954 ஆம் ஆண்டிற்குப் பிறகுதான் வளரத் தொடங்கியது. பின் கார்லஸ் இ.கோவர் என்ற ஆங்கிலேயரால் வெளியிடப்பட்ட தென்னிந்திய நாட்டுப் பாடல்கள் என்னும் ஆங்கிலப் புத்தகமே இந்தியாவில் வெளியான முதல் நாட்டுப்புறப் பாடல் தொகுப்பு நூல் என ஆய்வாளர்கள் கூறுகின்றனர். இவரைத் தொடர்ந்து பிஷப் கால்டுவேல், பீட்டர் பெர்சிவல் பாதிரியார், பாரதியார் போன்றோர் தமிழக நாட்டுப் பாடல்களைத் தொகுத்து வெளியிட்டனர். இவர்களுக்குப்பின் தமிழகத்தில் நாட்டுப்புறவியலின் ஆய்வு வேரூன்றி வளரத் தொடங்கியது.”² என நாட்டுப்புறவியல் குறித்து முனைவர் பி.புஷ்பம் விளக்கம் தருகிறார்.

நாட்டுப்புறவியல்

நாட்டுப்புறவியல் என்பது நாட்டுப்புற மக்களின் பழக்கவழக்கங்கள், பண்பாடுகள், நம்பிக்கைகள், இலக்கியங்கள், கதைகள், கலைகள், பழமொழிகள், வாய்மொழி வரலாறு, விடுகதைகள், வாய்மொழி பாடல்கள் போன்றவற்றைச் சேகரித்து வகைப்படுத்தியும், தொகுத்தும் ஆராய்ந்தும் அதனை வெளிப்படுத்தும் ஆவணத்துறையாகச் செயல்படுவதே நாட்டுப்புறவியல் எனப்படும்.

நாட்டுப்புறவியல் - வகைமை

“தமிழில் வகைமை என்பது வகைப்படுத்துதலைக் குறிக்கும். நாட்டுப்புறவியலுக்கென ஆங்கிலத்தில் உருவாக்கப்பட்ட நாட்டுப்புறவியல் அகராதி நூல் பின்வருமாறு நாட்டுப்புறவியலை வகைமைப்படுத்துகின்றது. அதில் பாடல்கள், கதைகள், ஆடல்கள், கூத்துகள், பழமொழிகள், விடுகதைகள்,

கதைப்பாடல்கள், விளையாட்டுகள், தேவதைகள், நம்பிக்கைகள், பழக்க வழக்கங்கள், கைவினைக் கலைகள், நடை உடை பாவனைகள், சடங்குகள், புராண இதிகாசங்கள் ஆகிய பதினைந்தையும் கூறுகிறது. இவ்வாறு நாட்டுப்புற வகைமைக் குறித்து முனைவர் புஷ்பம் விளக்கம் அளித்துள்ளார்.”³

நாட்டுப்புறக் கலையும் நிகழ்வும்

“நாட்டுப்புறக் கலைகள் பற்றி ஆராய்ச்சியாளரான ஆறு இராமநாதன் என்பர் தாம் இயற்றிய ‘நாட்டுப்புறக்கலைகள் நிகழ்த்தும் கலைகள் (2001) என்னும் தலைப்பில் நாட்டுப்புற நிகழ்த்துக் கலைகள் சில விளக்கம், ஆய்வின் நோக்கமும் களப்பணியும், நிகழ்த்தும் கலை வகைகள், இசை நிகழ்ச்சிகள், ஆட்டங்கள், கருவி இசை ஆட்டங்கள், கரகாட்டம், மயிலாட்டம், காவடியாட்டம், பொய்க்கால் குதிரையாட்டம், மாடாட்டம், கரடியாட்டம், வழியாட்டம், புலிவேடம், தப்பாட்டம், காளி திருநடனம், காளி வேடம், கொக்கலிக்கட்டை ஆட்டம், வீரபத்ரசாமி ஆட்டம், குறும்பர் பலகை ஆட்டம், தேவராட்டம், சேவையாட்டம், பாட்டு ஆட்டங்கள், குறவன் குறத்தி ஆட்டம், கும்மியாட்டம், கோலாட்டம், ஓயிலாட்டம், பேயாட்டம், சாமியாட்டம், கருப்பாயி ஆட்டம், பாம்பு நடனம், கைசிலம்பாட்டம், உறியடி, மயானக் கொள்ளை, கோணங்கி ஆட்டம், அரங்கக் கலைகள், தெருக்கூத்து, கணியான் கூத்து, பகல்வேடம், பாகைக் கூத்து, கதைக் கூறல், வில்லுப்பாட்டு, உடுக்கை நிகழ்ச்சி (அ) உடுக்கடி இலாவணி, போர்க்கலைகள், வித்தைகள், கண்கட்டு வித்தை, சாட்டை அடி ஆட்டம், தொம்பாட்டம், பாம்பாட்டி, குரங்காட்டி, நாட்டுப்புறம் நிகழ்த்தும் கலைகள், நிகழ்த்தப்படும் சூழல், நாட்டுப்புறக் கலைஞர்களிடையே பால்பாகுபாடு, நாட்டுப்புறக் கலைஞர்களின் பொருளாதார நிலை, தமிழகத்திற்கே உரிய நாட்டுப்புற நிகழ்த்துக் கலைகள், இன்றைய நிலையில் நாட்டுப்புற நிகழ்த்து கலைகள் ஆகியன பற்றியும் ஆராய்ந்துள்ளார்.”⁴

நாட்டுப்புறக் கலைகள் நிகழ்த்தப்படும் சூழல்

“நாட்டுப்புறக் கலைகள் ஏதோ ஒரு சூழலை மையமாகக் கொண்டே நிகழ்த்தப்படுகிறது. இதனை கிராமப்புற மக்களிடையே பெரும்பாலும் இத்தகையக் கலைகள் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன. அவை இன்றையக்

காலக்கட்டத்தில் தமிழகத்தில் நாட்டுப்புறக் கலைகள் நிகழ்த்தப்படும் சூழல்களைப் பற்றிக் கீழே கூறப்பட்டுள்ளன.

- கோயில் சடங்கு மற்றும் விழாக்களின் ஒரு பகுதியாக நிகழ்த்தப்படுகின்றன.
- மனித வாழ்க்கையில் நிகழும் திருமணம், பூப்பு நீராட்டு, காதுகுத்துதல் போன்ற சுபகாரியங்களில் நிகழ்த்தப்படுகின்றன.
- இறப்புச் சடங்குகளின்போது அதாவது இறந்த நாளின் 16 வது நாள் சடங்கு மற்றும் ஆண்டு நிறைவு நாளையொட்டியும் நடத்தப்பெறுகிறது.
- அரசுத்துறை சார்ந்த விழாக்களான குடியரசு தினம், சுதந்திர தினம், அயல்நாடுகளில் இந்திய விழாக்கள், அண்டை மாநிலங்களில் நிகழும் கலாச்சார விழாக்கள் ஆகியவை நடைபெறும்போதும் நிகழ்த்தப்படுகின்றன.
- தேர்தல் சமயங்களில் பிரச்சாரம் செய்யும்போதும் இத்தகைய கலைநிகழ்வுகள் நடத்தப்படுகின்றன.
- அரசியல் விழாக்களாகக் கொண்டாடப்படும் தலைவர்களின் பிறந்த நாள், வரவேற்பு, ஊர்வலங்கள், பொதுக் கூட்டங்களின்போது நிகழ்த்தப்படுகின்றன.
- அரசு மற்றும் தனியார் நிறுவன விழாக்கள், ஆண்டு விழாக்கள், பொங்கல் விழாக்கள், காவல்துறை விழாக்கள் ஆகியவற்றின் போதும் நிகழ்த்தப்படுகின்றன.
- உழைப்பின் வழி பொருள் ஈட்ட முடியாமல் இருக்கும் மாற்றுத்திறனாளிகள் மற்றும் பிள்ளைகளால் கைவிடப்பட்டவர்கள் பிறரிடம் இரத்தல் (அல்லது) யாசித்தலுக்காக நிகழ்த்துகின்றனர்.”⁵ இவற்றையே நாட்டுப்புறக் கலைகள் நிகழ்த்தப்படும் சூழல்களாக ஆறு இராமநாதன் அவர்கள் விளக்கம் தருகிறார்.

ஆயக்கலைகளும் விழாவும்

நம் பாரதம் தொன்றுதொட்டே ஆன்ம ஞானத்தின் வழி பண்பாட்டிலும் கலைத்திறமையிலும் சிறந்து விளங்குகின்றது. நமது நாகரீகம், பண்பாடு, கலைகள் யாவும் ஆன்மீகத்தின் அடிப்படையில் தோன்றி வளர்ந்தவையாகும்.

மேலும் கலைகளின் மூலம் தான் நமது முன்னோர்கள் ஆன்மீகத்தையும், ஒழுக்கத்தையும் வளர்த்தனர். பெருமை மிக்க நம் பாரதத்தில் தோன்றி வளர்ந்த கலைகள் அறுபத்து நான்காக வகைப்படுத்தியுள்ளனர். துவாபர யுகத்தில் மகாவிஷ்ணு ஸ்ரீகிருஷ்ணனாக அவதரித்தார். கிருஷ்ணனும் மூத்த சகோதரராகிய பலராமனும் உரிய பருவத்தில் கல்வி கற்பதற்காக, 'ஸாந்தீபதி' என்ற குருவிடம் குருகுல வாசம் செய்யத் தொடங்கினர். பலராமனும், கிருஷ்ணனும் 'கற்பூரபுத்தி' உடையவர்களாய், ஒரே ஒருமுறை குருவால் உபதேசிக்கப்பட்ட அனைத்து வித்தைகளையும் நன்றாக உள்வாங்கிக் கொண்டு அப்படியே திருப்பிச் சொல்லுவார்களாம். அறுபத்து நான்கு நாட்களில் நாட்களில் அறுபத்து நான்கு கலைகளையும் ஐயந்திரிபறக் கற்றுக் கொண்டனர். இதனை,

“ஆயகலைகள் அறுபத்து நான்கினையும்

ஏய உணர்விக்கும் என் அம்மை - தூய

உருப்பளிங்கு போல்வாள் என் உள்ளத்தினுள்ளே

இருப்பள் வாராதிங்கு இடர்”⁶

என்கிற கம்பரின் வாழ்த்துப்பாடலின் மூலம் அறியமுடிகிறது. ஆகவே பழங்காலத் தமிழர்கள் ஆயக்கலைகளில் அனைத்திலும் கற்றறிந்தவர்களாக விளங்கியுள்ளனர். இக்கலைகளால் அவர்கள் வீரம் மிக்கவர்களாகவும் காணப்பட்டனர் என்பது புலனாகிறது. அந்த அறுபத்து நான்கு கலைகள் என்ன என்பதை பின்வருமாறு அறியலாம். அவை,

1. “ஆக்கர இலக்கணம் (எழுத்திலக்கணம்) - மொழியை வரி வடிவம் செய்தல் - அ, இ, உ, எ, ஒ, ஓள இதுவே உயிரின் வரிவடிவம்.
2. இலிகிதம் (எழுத்தாற்றல்) - எழுதும்போது காற்புள்ளி, அரைப்புள்ளி, கேள்விக்குறி, ஆச்சரிய குறி இட்டு எழுதுவது.
3. கணிதம் (கணிதவியல்)- கணித்தல் (கூட்டல், கழித்தல், பெருக்கல்) மொழியை அளத்தல்)
4. வேதம் (மறைநூல்) - ஐந்து வகை மறைகள். உயிர், மெய், உயிர்மெய், ஆயுதம், பிரணவம் (குருவின் மூலம் அறிதல்).

5. புராணம் (தொன்மம்) - வரலாறு. இது பதினெட்டு வகைப்படும். அவை சைவம், வைணவம், பிரம்மம், பதுமம், பாகவதம், நாரதீயம், மார்கண்டேயம், ஆக்னேயம், பவிடியம், வராகம், கூர்மம், வாவிதம், காருடம், வாமணம், இலிங்கம், மச்சம், காந்தம், பிரம்மம், வர்த்தம் என்பன.
6. வியாகரணம் (இலக்கணவியல்) - மொழி இலக்கணம் (பேசுவது)
7. நீதி சாஸ்த்திரம் (நய நூல்) - உண்மையை பேசுவது.
8. சோதிடம் (கணியக் கலை) - சூரியனை மையப்படுத்தி கோள்களை கணித்தல்.
9. தரும சாஸ்திரம் (அறத்து பால்) - சன் மார்க்கம், தாச மார்க்கம், சற்புத்திர மார்க்கம், சகமார்க்கம் என்னும் தர்மங்களைக் கூறுவது.
10. யோகம் (ஓகக் கலை) - இறைவனை சிந்திக்கக் கூறும் வழிபாடுகள்
11. மந்திரம் (மந்திரக் கலை) - ஒலிகளை அறிதலும், அறிவித்தலும்
12. சகுனம் (நிமித்தக் கலை) - நன்மை, தீமைகளை அறிதல்
13. சிற்பம் (கம்மியக் கலை) - உருவங்களை அமைக்க நீள, அகல, உயர், கணம் இவற்றின் அளவுகளைக் கூறுதல்.
14. வைத்தியம் (மருத்துவக் கலை) - சித்த வைத்தியம், ஆயுர்வேதம், ஔடதங்கள் பற்றிய கலை
15. உருவ சாஸ்திரம் (உருப்பமைவு) - ஓர் உருவத்தின் குணங்களைக் கூறுவது. இவை சாமுத்திரிகா இலட்சணம் என்பர்.
16. இதிகாசம் (மறவனப்பு) - சிவ ரகசியம் (51) அச்சரத்தை இயக்கும் உன்னத கலை
17. காவியம் (வனப்பு) - சிவனின் எட்டு குணங்களைக் கூறுவது.
18. அலங்காரம் (அணி இயல்) - மொழி, யாப்பு இலக்கணம், உடை, ஆபரணம் இவற்றை அழகுபடக் கூறுவது.
19. மதுர பாடனம் (இனிது மொழிதல்) -இனிமை (மொழி, கவி, குரல்) இவைப் பற்றிய கலை
20. நாடகம் (நடனக் கலை) - கூத்தாடுதல் (இசைக்கு ஏற்ப ஆடும் கலை)
21. நிருத்தம் (ஆடற் கலை) - யாழ் இசைக்கேற்ப நடனம் புரிதல்
22. சத்த பிரம்மம் (ஒலிநுட்ப அறிவு) - பல வகையான ஒலிகளை வாத்திய கருவிகளில் ஏற்படுத்தி ஒலிக்கச் செய்வது (யாழ், குழல், வீணை)

23. வீணை (யாழ் இயல்) - யாழிசை, நரம்பு கொண்டு இசைப்பது.
யாழ்பாணன் (இலங்கேசுவரன்) ஏற்படுத்தியது.
24. வேணு (குழலிசை) - துளைக் கருவிகளை வாசித்தல் (புல்லாங்குழல்,
தாரை, நாதசுவரம் போன்றவை)
25. மிருதங்கம் (மத்தள நூல்) - மிருகங்களின் தோலில் செய்யும் கருவிகளை
வாசித்தல்
26. தாளம் (தாள இயல்) - இசைக் கருவிகளின் ஒலி அளவை
முறைப்படுத்துதல்
27. அகத்திர பரீட்சை (வில்லாற்றல்) - வில் ஏவும் கலை (இக்காலத்தில்
துப்பாக்கி, பீரங்கி இயக்குதல்)
28. கனக பரீட்சை (பொன் நோட்டம்) - உலோகங்களை சோதித்து தரம்
நிர்ணயிக்கும் கலை
29. இரத பரீட்சை (தேர் பயிற்சி) - தேர் ஓட்டும் கலை. (இக்காலத்தில்
வாகனங்களை இயக்கும் கலை)
30. கஜ பரீட்சை (யானையேற்றம்) - யானையின் குணம் நலம், அடக்கும்
மறை, போருக்கு பயன்படுத்தல் போன்றவற்றை விளக்கும் கலை
31. அசுவ பரீட்சை (குதிரையேற்றம்) - குதிரைகளின் குண நலம்,
பயன்பாடுகள் கூறும் கலை
32. இரத்தின பரீட்சை (மணி நோட்டம்) - நவ ரத்திரனங்களின் தரம், குணம்,
ஒளித்தன்மை முதலியவற்றை கூறும் கலை
33. பூமி பரீட்சை (மண்ணியல்) - பூமியில் உள்ள வளங்களை கண்டறியும்
கலை
34. சங்கிராம இலக்கணம் (போர்ப் பயிற்சி) - படைகளை (முப்படைகள்) வழி
நடத்தும் கலை
35. மல்யுத்தம் (கைகலப்பு) - ஆயுதம் இல்லாமல் யுத்தம் செய்யும் கலை
36. ஆகர்ஷணம் (கவிர்ச்சியல்) - தன் குணத்தை மற்றவர் ஏற்று கொள்ள
செய்யும் கலை
37. உச்சாடணம் (பேய் ஓட்டுகை) - பிறரை ஓரிடத்திலிருந்து விரட்டும் கலை
38. வித்துவேதனம் (நட்பு பிரிக்கை) - மற்றவர்களுக்கு நன்மை, தீமைகள்
செய்தல் (நோயும் பரிகாரமும்)

39. மதன சாஸ்திரம் (மயக்குக் கலை) - சிற்றின்பம் நுகரும் கலை
40. மோகனம் (புணருங் கலை - காம சாத்திரம்) - ஒருவரை மற்றவர் மீது மோகம் செய்விக்கும் கலை
41. வசீகரணம் (வசியக் கலை) - மற்றவர்களை தன் பால் ஈர்க்கும் கலை
42. இரசவாதம் (இதளியக் கலை- உலோகப் பொருளைத் தங்கமாக மாற்றுதல்)
43. காந்தர்வ விவாதம் (இன்னிசைப் பயிற்சி) - பல வாத்தியக்கருவிகளை சிறப்பாக இயக்கும் கலை
44. பைபீல வாதம் (பிறவுயிர் மொழி) - பறவை, மிருகம், ஊர்வன இவற்றை மயங்கச் செய்யும் கலை
45. தாது வாதம் (நாடிப் பயிற்சி) - உலோகங்கள், தாதுக்களையும் பயன்படுத்தும் கலை
46. கௌத்துக வாதம் (மகிழுறுத்தம்) - வருந்திய மனதைத் தேற்றும் கலை
47. காருடம் (கலுழம்) - விஷக்கடி முறிவு மந்திரங்கள் கலை
48. நட்டம் (இழப்பறிகை) - இழந்தப் பொருட்களைத் திரும்பப் பெறும் கலை
49. முட்டி (மறைத்ததையறிதல்)-ஆயுதம் இல்லாமல் தீமைகளைத் தடுத்துக் கொள்ளும் கலை
50. ஆகாய பிரவேசம் (வான்புகுதல்) - அருபமாகி ஆகாயத்தில் மறையும் கலை
51. ஆகாய கமனம் (வான் செல்கை) - அந்தரத்தில் நடக்கும் கலை
52. பரகாயப் பிரவேசம் (கூடுவிட்டு கூடுபாய்தல்) - பிறர் உடம்பில் புகும் கலை
53. அதிரிசயம்(தன்னுறு கரத்தல்)-தானும், மற்ற பொருள்களையும் தோன்றி மறைக்கும் கலை
54. இந்திர ஜாலம் (மாயம் - கண்கட்டு வித்தை) - காணாத பொருளை காட்டும் கலை
55. மகேந்திர ஜாலம் (பெருமாயம்) - தரையிலும் வானத்திலும் அற்புதங்களை செய்து காட்டும் கலை
56. அக்னி ஸ்தம்பம் (அழற் கட்டு) - தீயை சுடாமல், நெருப்பை வசம் செய்யும் கலை
57. ஜல ஸ்தம்பம் (நீர்க் கட்டு) - நீரில் நடக்கும் கலை

58. வாயு ஸ்தம்பம் (வளிக் கட்டு) - காற்றை அடக்கும் கலை
59. த்ருஷ்டி ஸ்தம்பம் (கண் கட்டு)- கண் மூலம் ஆயுதங்களை வலுவழிக்கச் செய்யும் கலை
60. வாக்கு ஸ்தம்பம் (நாவுக் கட்டு) - தன் வாக்குக்கு (சொற்களுக்கு) எதிர்வாதம் இல்லாமல் செய்யும் கலை
61. சுக்கில ஸ்தம்பம் (விந்துக் கட்டு) - விந்துவை நிறுத்தி நீண்ட கலவி செய்யும் கலை
62. கன்ன ஸ்தம்பம் (புதையல் கட்டு) - பொருட்களை மறைத்து வைக்கும் கலை
63. கட்க ஸ்தம்பம் (வாள் கட்டு) - கூர் ஆயுதத்தை வலுவழிக்கச் செய்யும் கலை
64. அவத்தை பிரயோகம் (சூனியம் - அவஸ்தைகளாகிய விழிப்பு, கனவு, தூக்கம், தூரியம், தூரியாத்மம், சமாதி நிலை ஆகியவற்றை தன் விருப்பம் போல் செய்தல்)⁷⁷ ஆகியவற்றைப் பற்றி சு. செந்தில்குமார் அவர்கள் நம் தேசம் நம் பண்பாடு எனும் நூலில் விளக்கம் தந்துள்ளார்.

இதன் மூலம் இந்துக்களின் தினசரி வாழ்வே அறுபத்து நான்கு கலைகள் தான்! இக்கலைகள் வழியே தான் நம் பாரம்பரியத்தைப் போற்றியும், பேணிக்காத்தும் வந்துள்ளனர். சங்க காலத்தில் மன்னனின் ஆட்சி சிறப்பு, கொடை, வீரம், போர்த்திறம், ஊர்வலம், பிறந்த நாள் விழா முதலியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு சித்தர்கள், முனிவர்கள், அந்தணர்கள், புலவர்கள், கலைஞர்கள் ஆகியோர்களின் வழியாகவும் ஆயக்கலைகளைச் செயல்படுத்தியுள்ளனர். தற்காலத்தோடு ஒப்பிடுகையில் இவ்வகைக் கலைகள் பெரும்பாலும் இயல், இசை, நாட்டியம் என்ற முத்தமிழ் கலைகளோடு, இன்னும் பல்வேறு கலைகள் கிராமங்களைக் கருவூலமாகக் கொண்டு நிகழ்ந்துள்ளது. தற்போதும் நிகழ்ந்து வருகின்றன. மேலும் சில கலைநிகழ்வுகள் மட்டும் நகர்ப்புற கோயில்களில் நடைபெறும் விழாக்களின் வழியே வெளிப்படுத்தி வருகின்றன.

இலக்கியங்களில் கலையும் விழாவும்

சங்ககால விழாக்களில் இசையும் கூத்தும் ஒன்றோடொன்று இணைந்த கலைகளாகப் போற்றப்பட்டுள்ளன. அக்கலைகளோடு கூடிய பல்வேறு விழாக்களை கொண்டாடி மகிழ்ந்துள்ளனர். அவற்றில் கூத்து என்பதைப் பழந்தமிழ் மக்கள் நாடகம் என்றும் அழைத்தனர். நாட்டியம், ஆடல் என்ற சொற்களும் கூத்துக்கலையைக் குறிக்கும். முச்சங்க காலத்தில் இசைக்கு இலக்கண நூல்கள் எழுதப்பட்டன. கூத்துக்கும் இலக்கணம் எழுதப்பட்டது. எனவே இரு கலைகளை இணைத்தும் இலக்கண நூல்கள் எழுதப்பட்டன. இசைக்கு இலக்கணம் வகுத்த நூல் அகத்தியம் என்பர். ஆக அகத்தியத்திற்கு முன்னரும் பல இசை நூல்கள் இருந்திருக்க வேண்டும். அகத்தியத்திற்குப் பின்னர் தோன்றிய இசை நூல்கள் இருந்திருக்க வேண்டும். அகத்தியத்திற்குப் பின்னர் தோன்றிய இசை நூல்களான பெருநாரை, பெருங்குருகு, முதுநாரை, முதுகுருகு, பஞ்சபாரதீயம், பதினாறுபடலம், வாய்ப்பியம், குலோத்துங்கன் இசைநூல் போன்ற நூல்களும் காலத்தால் அழிந்தன என்றும் எஞ்சிய நூல்கள் பற்றி இடைக்கால உரையாசிரியர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர்.

தொல்காப்பியம் கூறும் இசையும் நடனமும்

மனிதன் தனது ஆளுமைக்கு உட்பட்டவன். மனதில் எழும் உணர்ச்சிகளை நாகரிகம், பண்பாடு இல்லாதத் தொடக்க காலத்தில் ஓசையாக, ஒலியாக, உடல் அசைவுகளாக, கைச்செய்கைகளாக வெளிப்படுத்தினான். பின் காலங்கள் செல்ல செல்ல அவனால் எழுப்பப்பட்ட ஓசை இசையாகவும், ஒலி மொழியாகவும், உடல் அசைவுகள் கைச்செய்கைகள் போன்றன நடனமாகவும், நாடகமாகவும் மாற்றம் பெற்று வளர்ந்தன. மனிதனால் உருவாக்கப்பட்ட மொழி இசையுள் அடங்கியும், மொழியுள் இசை, நடனம், நாடகம் இவைகளுள் அடங்கியும் செயல்படுகின்றன எனலாம். எனவே தான் கருத்து வெளிப்பாட்டினுக்கும் கருத்தினை பிறர் அறியச் செய்வதற்கு மனிதன் நடனத்தையும் நாடகத்தையும் சிறந்த ஊடகமாகக் காலம் காலமாய்க் கையாண்டு வருகின்றான். இதனைத் தொல்காப்பியர்,

**“நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்
பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்”⁸**

என்ற நூற்பாக்களில் புறப்பொருள் என்பது வீரம், கொடை, ஒழுக்கம் இவைகளை விளக்குகிறது. இவ்விரு பொருள் பற்றி எழுதப்படும் இலக்கியங்கள் எல்லாம் ஒன்று நாடக வழக்கிலோ அல்லது உலகியல் வழக்கிலோ எழுதப்படும் என்கிறது.

சப்த சுரங்கங்களின் மெய்ப்பாடுகள்

மனிதனின் அனைத்து உள்ளுர்வுகளையும் வெளிப்படுத்துவதே நாடகத்தின் சிறப்பம்சமாகும். இசையும், நடனமும் நம் தெய்வீக இயல்பை உணர்வதற்காகவும், தன் நிலையிலிருந்து உயர்ந்த நிலைக்கு இட்டுச் செல்லவும் ஏற்படுத்தப்பட்டவை ஆகும். இறைவனின் தெய்வீக இயல்பை, வாழ்க்கை தத்துவத்தினை இசை மற்றும் நடனத்தின் மூலம் நாம் அறிந்துகொள்ள இறைவனே மனிதகுலத்திற்கு அளித்த வரபிரசாதமாகும். மேலும் பல்வேறு செயல்பாடுகளின் வழியே மொழி இலக்கியங்களாகவும் இலக்கணங்களாகவும் வளர்ந்துள்ளன. இதில் இசை பண்களாக மலர்ந்து, பின் நடனமும் நாடகமும் காட்சிப் பொருளாகவும் தழைத்துள்ளன. இந்த இசைகளை சப்த சுரங்களாக வடிவெடுத்து உலகெங்கிலும் தமிழின் பெருமையைப் பறைசாற்றுகின்றன. சப்த சுரங்கள் ஏழு வகையாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. அவை, 1. சத்ஜம் 2. ரிஷபம் 3. கான்தரம் 4. மத்யமம் 5. பஞ்சமம் 6. தவதம் 7. நிஷதம் இதன் சுருக்கமே ச, ரி, க, ம, ப, த, நி என்று நாம் அழைக்கின்றோம்.

சங்ககால இசைக்கருவிகள்

சங்ககால மக்கள் இசைத்துறையில் நன்கு தேர்ச்சி பெற்றிருந்தனர். குறிஞ்சிப்பண், மருதப்பண், பாலைப்பண், படுமலைப்பண், விளரிப்பண், காமரப்பண், ஆம்பல்பண் எனப் பல்வேறு பண்களை காலை, மாலை எனப் பொழுதறிந்து இசைத்து மகிழ்ந்துள்ளனர். இசைக்கருவிகள் அனைத்தும் ‘தெய்வாம்சம்’ நிறைந்தவை ஆகும். தேவர்கள், முனிவர்கள் பல விதமான இசைக்கருவிகளை இசைத்துப் பரம்பொருளை வணங்கினர் என்பதை புராணங்கள், இதிகாசங்கள் மூலம் அறியலாம். நாரதர், தம்புரு என்ற இரண்டு

முனிவர்களும் இசைக்கருவிகளை இசைப்பதில் முக்கியமானவர் ஆவார். இசைக்குரிய ஓசைகள் ஐந்து விதமான இசைக்கருவிகளிலிருந்து உருவாகுகின்றன. அவை சுமார் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இசைக்கருவிகளை அவற்றின் தன்மைக்கேற்ப ஐந்து வகைகளாகப் பகுத்தனர் என்பதை,

**“தோல் துளை கஞ்சம் நரம்பு மிடறு
தோழில் வகை முதலிய சாற்றினார் புலவர்”
“தோல் துளை நரம்பு கஞ்சப்பாடல்
பல் பேத பஞ்ச சத்தமுமாகும்”⁹**

எனும் பாடல்கள் இசைக்கருவிகள் ஐந்து வகைகளாக அமைதுள்ளதை உறுதிப்படுத்துகின்றன. அவை,

1. தோல் கருவி - ஆகுளி, முரசு, முழவு, பதலை, தாடி, பறை, மத்தளம்
2. துளைக்கருவி - புல்லாங்குழல், கோடும், தாம்பு
3. நரம்புக் கருவி - யாழ் (சீறியாழ், பேரியாழ்)
4. கஞ்சக் கருவி - பாண்டில்
5. மிடற்றுக் கருவி - கண்டத்திசை, மிடற்றுசை, குரலிசை ஆகியனவாகும்.

மேற்குறிப்பிட்ட பெயர்களால் இசைக்கருவிகள் அழைக்கப்பெறுகின்றன. சங்ககாலம் தொடங்கி தற்காலம் வரை பல்வேறு வகையான இசைக்கருவிகள் உருவாகியுள்ளன. அதில் உருவாகும் இசைகளால் பல்லுயிர்களையும் தன்வசப்படுத்தி வருகின்றன.

கிராமிய இசைக்கருவிகள்

“இனிய நாதத்தை உண்டாக்கி அதிலிருந்து இசையை வகைப்படுத்தி வெளியிடும் கருவியே இசைக்கருவியாகும். இந்தியாவில் ஏறக்குறைய ஐந்நூற்றுக்கு மேற்பட்ட இசைக்கருவிகள் உள்ளன. இங்கு வேதகாலம் தொட்டே இசைக்கருவிகள் வழக்கத்தில் இருந்துள்ளன. ‘ஜ்யா’ என்னும் இசைக்கருவி வேத பாராயணங்களில் சேர்ந்து ஒலித்தது. ஆதிகாலம் தொட்டே யாழ், சுவரமண்டலம் என்னும் இசைக்கருவிகள் இந்திய இசையில்

பயன்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளன. தமிழகத்தில் யாழ், குழல், முரசு போன்ற இசைக்கருவிகள் சுமார் எட்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தோன்றி விட்டன என்கிறார்கள் தமிழறிஞர்கள். மக்கள் கிராமியக் கலைகளோடு கூடிய இசைக்கருவிகளை பல்வேறு விதங்களாக இசைத்து மகிழ்ந்துள்ளனர். அவற்றில்,

1. எக்காளம்
2. திருச்சின்னம்
3. கஞ்சிரா
4. பூசாரிக் கைச்சிலம்பு
5. தவண்டை
6. உடுக்கை
7. தம்பட்டம்
8. நகரா(இசைக்கருவி) போன்றவையாகும்.”¹⁰

தமிழ் மக்களின் வாழ்வோடு இசையும் கலையும் இரண்டறக் கலந்திருந்தமையைத் தொல்காப்பியமும் சங்க நூல்களும் விளக்குகின்றன. கருப்பொருள்களில் யாழினையும் பறையையும் தொல்காப்பியர் குறித்துள்ளார். அதில் யாழ் பற்றிய இலக்கண நூல் இருந்ததனை,

**“அளபிறந் துயிர்த்தலும் ஒற்றிசை நீடலும்
ஊளவென மொழிப இசையொடு சிவணிய
நரம்பின் மறைய என்மனார் புலவர்”¹¹**

எனும் தொல்காப்பிய நூற்பாவால் அறியமுடிகிறது. இயல் தமிழோடு இசையும் அதிகம் காணப்படுகிறது. நால்வகைப் பாக்களுக்கும் உரிய ஓசை வேறுபாடுகளைக் கூறுவதோடு, பல்வேறு வண்ணங்களையும் அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே இசையையும் கூத்தையும் துணையாகக் கொண்டு வாழ்வு நடத்திய கலைத் துறையினர் தனித்துவமாக இயங்கினர் என்பதனை ஆற்றுப்படையிலக்கணத்தில் வழியே காட்டுகின்றார்.

பாரம்பரிய நடனக்கலைகள்

நம் நாட்டில் ஒவ்வொரு மனிதர்களிடம் உருவாகும் இன்பம், நகைச்சுவை, இரக்கம், கோபம், வீரம், பயம், வெறுப்பு, ஆச்சர்யம் ஆகியவை இயற்கையாக உருவாகும் கலை எனலாம். அதைத் தவிர இராமாயணம், மகாபாரதம் மற்றும் புராண கதைகளை எளிய முறையில் மக்களுக்கு கொண்டு செல்லும் கிராமிய நடனங்களுக்கும் மிகப்பெரிய பங்குண்டு. நம் இந்திய நாட்டில் பாரம்பரிய கலைகளோடு தமிழர்கள் கால்பதிக்காத இடமும் இல்லை, நாடுகளும் இல்லை எனலாம். அதன் அடிப்படையில் நம் கலை நிகழ்வுகள் தமிழ்நாடு மட்டுமின்றி பல்வேறு மாநிலங்களிலும் பின்பற்றி வருகின்றனர். இவற்றில் பரத நாட்டியம் (தமிழ்நாடு), கதகளி (கேரளா), குச்சிப்புடி (ஆந்திரா), மோகினியாட்டம் (கேரளா), கதக் (வட இந்தியா), ஓடிசி (ஒரிசா), சத்ரிய (அஸ்ஸாம்), மணிப்பூரி (மணிப்பூர்) ஆகிய நடனங்கள் அந்தந்த மாநிலங்களின் நடனச் சிறப்பைப் பரைசாற்றுகின்றன.

கிராமிய விழாக்கள்

தமிழ்நாட்டில் பல்வேறு மாவட்டங்களில் பெரும்பாலும் விழாக்களானது தமிழ் மாதங்களில் பங்குனி தொடங்கி சித்திரை, வைகாசி ஆகிய மாதங்களில் நல்ல நாள் பார்த்து விழா நாட்களில் காப்புக்கட்டுதல் தொடங்கி பல சடங்குகளும், கலைகளும் அவ்விழாவில் நடைபெறுவதுண்டு. அதில் கோலாட்டம், மயிலாட்டம், தேவராட்டம், புலியாட்டம், ஒயிலாட்டம், கரகாட்டம், பறையாட்டம், காவடியாட்டம், பொம்மலாட்டம், கும்மியாட்டம், சக்கையாட்டம், சிலம்பாட்டம், கலைக்கூத்துகள் என பல்வேறுபட்ட கிராமியக் கலைகளோடு வருடத்திற்கு ஒரு முறை அல்லது இரண்டு முறைகள் கிராமத் தெய்வங்களுக்கு விழாக்கள் மிக விமர்சையாகக் கொண்டாடப்பட்டு வருகின்றன.

நடனக் கலையின் வரலாற்றை அரிய உதவும் சான்றுகள்

தமிழ் மொழியில் நடனத்தை அறிந்து கொள்ள உதவும் அடிப்படைச் சான்றாதாரங்களைக் கால அடிப்படையில் முதலில் வகைப்படுத்தி பின் முழுமையான வரலாற்றை உருவாக்குதல் வேண்டும். தமிழ் மொழியில் நடனத்தை அறிந்துகொள்ள பெரிதும் உதவும் சான்றாதாரங்கள் என்பன.

1. அகழ்வாராய்ச்சிகள்
2. காலந்தோறும் எழுதப்பட்ட இலக்கண நூல்கள்
3. காலந்தோறும் எழுந்த இலக்கியங்கள்
4. மன்னர்களால் கட்டப்பெற்ற கோயில்கள்
5. கல்வெட்டுகள்
6. நடன ஆசிரியர் வரலாறுகள் ஆகிய சான்றுகளால் அறியஇயலும். மேலும் பல சான்றாதாரங்களால் நம் இந்திய நாட்டின் பெருமை, மொழியின் வளர்ச்சி, காலச்சுவடுகள், மன்னர்களின் வரலாற்று நிகழ்வுகள் என அனைத்தையும் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

சங்ககால விழாக்களும் கூத்துக்கலையும்

தமிழர்கள் போற்றி வளத்த கலைகளில் சிறப்பு பெற்றது கூத்துக்கலையாகும். இக்கலைகளை ஆண்கள் மற்றும் பெண்கள் என இருபாலரும் இணைந்து ஆடப்பெருவதாகும். இவற்றை விழாக்களின் போது கூத்துக் கலைஞர்கள் மக்களைத் தம் ஆடல் பாடல்கள் மூலம் மக்களை மகிழ்வித்தனர். மக்களும் மன்னர்களும் சேர்ந்து கூத்தர்களைப் பேணிக்காத்தனர். நானில மக்களும் ஆடிப்பாடி மகிழ்ச்சியோடு வாழ்ந்தமைக்குச் சங்க நூல்கள் எண்ணற்ற சான்றுகளைப் பறைசாற்றுகின்றன.

கூத்துக்கலைப் பற்றி அறிஞர்களின் கருத்து

- ‘கலை என்பதை ஒன்றைச் செய்வதில் அல்லது ஒன்றை உருவாக்குவதில் உள்ள திறமை என்று குறிப்பிடலாம்’ என்று சிலம்பொலி செல்லப்பன் கலைகளைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.
- ‘தெ.பொ.மீனாட்சி சுந்தரனார் அவர்கள் கலைஞனது வெளிப்பாட்டையும், கலைஞனது அனுபவத்தையும் இணைத்து ‘கலை’ என்பது கலைஞனின் அனுபவத்தை அவன் வெளியிடும் வெளிப்பாடு மட்டுமன்று, அதன் வெளிப்பாட்டினையே கலைஞன் உணர்வு நிலையில் துயக்கின்ற அனுபவமே என்று விளக்கம் தருகிறார்.’
- ‘நா.வானமாமலை மானிடவியல் துணைக் கொண்டு கலைகளின் தோற்ற வளர்ச்சியினை மனிதகுலச் சமூக வளர்ச்சியோடு தொடர்புபடுத்தி

விளக்கியுள்ளார். சிறிதளவு நிலையான வாழ்க்கையை மலைச்சாரல் வேளாண்மை மனித குழுக்களுக்கு அளித்தது. அக்காலத்தில் அவனுக்குச் செழிப்புப் பற்றிய சிந்தனை தோன்றிற்று. மந்திரமும் சடங்காச் சாரமும் தோன்றின. பின்னர் வழிபாடு தோன்றியது. இவற்றின் கூட்டு விளைவாகக் கலைகள் தோன்றின' என்று குறிப்பிடுகிறார்.

- 'சி.சு.செல்லப்பன் அவர்கள் கலைகள் பற்றிக் கூறுகையில் கலை என்பது நிலைத்திருப்பதன்று; வளர்ந்து கொண்டேயிருப்பது. மனித உள்ளத்தில் சிந்தனை வளம் இருக்கும்வரை கலைகள் வளர்ந்து கொண்டேயிருக்கும். கலைகள் தொடர்ந்து வளர்ந்து கொண்டே போவதற்கு அடிப்படைக் காரணம் அக்கலைகளுடன் பழகும் மனிதனின் உணர்ச்சியேயாகும்' என்கிறார்.

விளையாட்டின் வழி கூத்துக்கலை பிறப்பு

கலைகள் சடங்குகளிலிருந்து மட்டுமல்லாமல் விளையாட்டிலிருந்தும் தோன்றியுள்ளன. சங்ககாலக் கூத்துக்களை ஆராய்ந்த ஜான் ஆசிர்வாதம் விளையாடல்களிலிருந்து கூத்துக்களாக மாறிய கலைகள் சங்ககாலத்திலிருந்து கூத்து வடிவம் சங்ககாலத்திற்குப் பின் எவ்வாறு மாறியுள்ளன என்பதை கீழ்க்காணுமாறு வகைப்படுத்துகிறார். அவை,

தழுவு - தழுவணி - குரவை
பாவை - அல்லிப்பாவை - தோற்பாவை
கயிறூர்பாணி - ஆரியக்கூத்து - கலிநடனம்
மல்லாடுதல் - கரணக்கூத்து
வல்லி - நோக்குக்கூத்து
துடியிசை - துடிக்கூத்து
குடப்பறை - குடக்கூத்து
வள்ளைப்பாட்டு - உரற்கூத்து

என்ற நிலையில் இருந்ததாக வகைப்படுத்துகிறார். கூத்துக்கலைக்கு அடிப்படையான மெய்ப்பாடுகள் விளையாட்டுக் கூட்டத்தில் தோன்றியுள்ளன என்று தொல்காப்பியர் கூறுவதை,

“பண்ணைத் தோன்றிய எண்ணான்கு பொருளும்

கண்ணிய புறனே நானான் கென்ப”¹²

என்னும் பொருளதிகாரம் - மெய்ப்பாட்டியல் முதல் நூற்பா இதனைச் சுட்டுகிறது. இங்கு ‘பண்ணை’ என்பதற்கு ‘நிலம்’ - விளையாடும் இடம் என்று பொருள். இந்த வகையில் கூத்து நிகழும் இடம் விளையாட்டு மைதானமாகவும் அமைக்கப்பட்டுள்ளதை அறியமுடிகிறது.

கூத்துக் கலை சிறப்பு

‘கூத்து’ எனும் சொல் நாடகம் எனவும் வழங்கப்பெறும். இவ்வகைக் கூத்து வெட்ட வெளியில் தெருக்களில் ஆடப்பட்டதால் இதனைத் தெருக்கூத்து என்றழைத்தனர். கூத்து என்பதற்கு ‘ஆடல்’ என்றொரு பொருளும் உண்டு. அதன் அடிப்படையில் தெருவில் நடைபெறும் பொய்க்கால் குதிரை, புரவியாட்டமும் தெருக்கூத்து எனப்படும். கூத்துப்பாத்திரமாக உயர வேண்டும் என்பது தான் அவர்களின் விருப்பமாகும். பொய் சொல்லாத நல்ல மனிதனாக மாற வேண்டும் என்ற நினைப்பைத் தருவது அரிச்சந்திரன் நாடகமாகும். மக்களை எழுத்து, பேச்சு ஆகியவற்றை நாடகத்தால் உயர்த்த முடியும் என நம்புகின்றனர். கூத்துக் கலைஞர்கள் உலகுக்கு நல்ல கருத்துகளைக் கூறுவதோடு, மக்களின் வாழ்வு மேம்படவும் கூத்துக்கலைகளை வளர்த்து வருகின்றனர்.

கோவில் வழிபாட்டில் கூத்துக்கலை

கோவில் வழிபாடுகளில் கூத்தாடல் என்பது முக்கிய நிகழ்வாகும். மக்களை மகிழ்க்கும் ஆலய சடங்குகளில் குறிப்பிடத்தக்கது கூத்துக்கலை. சமய விழாக்கள் யாவும் குறுகிய நோக்கம் கொண்டவையாகாது. அவை பரந்துப்பட்டவையாகும். நகர்ப்புறங்களாயினும், கிராமப் புறங்களாயினும் ஓய்வில்லாமல் உழைத்துக் கொண்டிருக்கும் மக்களுக்கு கோவில் விழா நிகழ்கள், விருந்தோம்பல் ஆகிய அனைத்தும் மனிதனின் மன அமைதிக்கு ஒரு வரப்பிரசாதமாகும். மக்கள் ஓய்வு நேரத்தின்போது தான் இக்கூத்துக்கலைகளைக் காண ஆர்வம் கொள்வர். பெரும்பாலும் அறுவடைப் பணிகள் முடிந்தப் பின் மக்கள் தங்களின் உறவுக்காரர்கள் மற்றும்

நண்பர்கள், தெரிந்தவர்கள் என அனைவரையும் கோயில் திருவிழாக்களுக்கு விருந்தினராக வரவழைத்து கூத்துக்கலைகளை ஏற்பாடு செய்து மகிழ்ந்துள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

அம்மன் கோவில் வழிபாடும் கூத்தும்

அம்மன் கோவில்களிலே பெரும்பாலும் கூத்துகள் நிகழ்ந்தும், வளர்ந்தும் வந்துள்ளன. பழங்காலத்தில் பக்தி இலக்கிய காலத்திற்குப் பின்னரே சைவம், வைணவம், பௌத்தம் என்ற சமயங்கள் வளர்ச்சி பெற்றது. எனினும் கலைக்குழுக்களைக் கொண்டு தேவையான மாற்றங்களைச் செய்து இக்கூத்துக்கலைகளை வளர்க்க வேண்டியது மக்களின் கடமையாகும். இக்கலைகளின் வழியே இறைவனை வழிபடும் முறையை

முதன்மை வழிபாடு : ஒழுக்கம் மிக்க நல்ல வாழ்க்கையை தந்தமைக்காக இறைவனுக்கு நன்றி கூறி வழிபடுவது.

இடைநிலை வழிபாடு : தெய்வம் தங்களுக்கு நல்லது செய்ய வேண்டும் என இறைவனை வேண்டி நிற்பதாகும்.

இறுதியான வழிபாடு : தாங்கள் வணங்காவிட்டால் தெய்வம் அழித்துவிடும் என்ற அச்சத்தால் வணங்குவதாகும்.

இம்மூவகை வழிபாட்டின் அடிப்படை நோக்கமாகும். இதில் முதலாவது அன்பு நெறியிலும், இரண்டாவது பக்தி நெறியிலும், மூன்றாவது பயத்தின் காரணமாகக் கொண்டதே இவ்வழிபாடாகும். இவ்வழிபாட்டில் தெய்வத்தை சாந்தி செய்ய பொங்கலிட்டும், பலியிட்டு வணங்கும் முறையும் சிறுதெய்வக் கோயில்களில் நடைமுறையில் இருந்து வருகின்றது. பெண் தெய்வம் வீற்றிருக்கும் அனைத்து கோயில்களில் இவ்வழக்கமும் நம்பிக்கையும் மிகுதியாக உள்ளது. இதனைத் தொடர்ந்து கூத்துக்கலையும் மிகுதியாக நடைபெறும். இக்கூத்துக்கலையை நிகழ்த்துபவர்கள் தமிழகம் முழுவதும் உள்ளனர். அதனால் தான் கூத்துகளைகளும் இருந்திருக்கிறது. வழிபாட்டு முறைகள் மாற மாற கூத்தும் பிறவும் மாறியிருக்க வேண்டும். கிராமப்புறங்களில் இன்றும் கால மாற்றங்களுக்கு ஏற்ப கூத்துக்களை நிகழ்த்தி வருகின்றனர்.

உதாரணம்: கிராமப்புறத்தில் அமைந்துள்ள திரௌபதி அம்மன் கோயில் திருவிழாவில் நடைபெறும் தெருக்கூத்துகள் பொது இடங்களில் நிகழும். அந்நிகழ்வில் பாரதக் கதை, கிருஷ்ணன் ஜனனம், திரௌபதி திருமணம், வள்ளி திருமணம் போன்ற மாபெரும் பக்தி காவியங்கள் நடைபெறுவது வழக்கமாகும். இக்கலைகள் பெரும்பாலும் அழிவுப் பாதையை நோக்கி செல்கிறது. இக்கலைஞர்களை ஆதரிப்பவர்கள் அதிகம் இல்லை. நாகரீகம் வளர வளர அனைத்து துறைகளிலும் பல மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளது. தற்போது திரைப்படத் துறைகளும், திரைப்படக் கலைஞர்களும் மிகுந்துள்ளதால், கூத்துக்கலைகளை அதிகம் யாரும் விரும்புவதும் இல்லை, இரசிப்பதும் இல்லை. இக்கூத்துக்கலைகளை நிகழ்த்தும் கலைகளுக்கள் போற்றப்பட வேண்டியவர்களாவர். அத்தகைய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இக்கலைகளின் பெருமையை வருங்கால தலைமுறைக்கும் இளைஞர்களுக்கும் எடுத்துக் கூறி, எவ்வித பேதமும் இன்றி இக்கலைகளைக் கற்றுக் கொடுக்கவேண்டும். அப்படி செய்தால் தான் இக்கலைகளை அழிவின் பாதையிலிருந்து மீட்க முடியும். தமிழரின் பாரம்பரிய கலைகளைப் பேணிக்காப்பது தமிழ் மக்களின் கடமையாகும்.

சங்ககால கூத்துக்கலைகளின் வகைகள்

பண்டைய நாளில் எல்லா துறைகளிலும் ஆடலும் பாடலும் விரவிகாணப்பட்டன. சங்ககால மக்கள் ஆடிய ஆடல்கலைகளில் வள்ளிக்கூத்து, குரவைக்கூத்து, துணங்கைக் கூத்து, கயிற்றாட்டக் கூத்து, சாந்திக் கூத்து எனப் பலவகைகளில் கூத்துக்கள் நிகழ்த்தப் பெற்றுள்ளன. அவற்றுள் இருவகைக் கூத்துகளின் வரலாற்றுச் சிறப்பை சங்கப்பாடல்கள் வழி அறியமுடிகிறது.

வள்ளிக்கூத்து

பண்டைய நாளில் எல்லா துறைகளிலும் ஆடலும் பாடலும் பரவிகாணப்பட்டன. சங்ககால மக்கள் ஆடிய ஆடல்களில் ஒன்று வள்ளிக் கூத்தாகும். நாட்டுக்கு வளமும் வெற்றியும் பெற்று தந்த வள்ளியின் பெருமைகளைப் பாடி ஆடுவதே வள்ளிக்கூத்து ஆகும். இக்கூத்துக்களை தொல்காப்பியர் 'வாடா வள்ளி' என்றார். மேலும் பெரும்பாணாற்றுபடையும் இதனை,

**“வாடா வள்ளியின் வளம்பல தருஉம்
நாடுபல கழிந்த பின்றை”¹³**

என்ற கடியலூர் உருத்திரக்கண்ணனார் பாடலில் வாடா வள்ளி என்பவளால் வளங்கள் தரும் நாடாக மாறியதைக் கூறுகிறது. இக்கூத்தினை ஆண், பெண் என இருவரும் ஆடுவர். இவற்றை பொருளாதாரத்தில் பின் தங்கிய மக்கள் காணும் கூத்தாகக் கருதினர்.

குரவைக்கூத்து

பொதுமக்கள் ஆடிய ஒருவகைக் கூத்து குரவைக்கூத்தாகும். இக்கூத்தினை மலை வாழ்மக்கள் விருப்பத்துடன் ஆடி மகிழ்ந்துள்ளனர். அதாவது குறிஞ்சி நிலத்தில் வாழும் மக்கள் மலையுச்சியில் குன்றவாணர்கள் என்ற இனத்தோர் தங்கள் மனைவியோடு இணைந்து, மான்தோளால் செய்யப்பட்ட சிறுபறையை முழக்கிக் கொண்டு ஆடி மகிழ்ச்சியுற்றனர் என்பதை,

**“நறவுநாட் செய்த குறவர்தம் பெண்டியோடு
மான்தோற் சிறுபறை கறங்கக் கல்லை
வான்தோய் மீமிசை அயரும் குரவை”¹⁴**

என்ற மலைபடுகடாம் பாடல்களில் மூங்கில் குழாயில் ஊற்றிய முற்றியக் கள்ளைக் குடித்து வேங்கை முற்றங்களில் குரவையாடி மகிழ்ந்தனர் என்கிறது. இச்செய்தியை

**“வாங்கமைப் பழுதிய நறவுண்டு
வேங்கை முன்றிற் குரவையும் கண்டே”¹⁵**

என்ற நற்றிணை - தொல்கபிலரின் பாடல்களும் மெய்ப்பிக்கின்றன.

குரவைக் கூத்தின் பிரிவுகள்

குரவைக் கூத்தினை இருவகையாகப் பிரித்து மன்னர்கள் ஆடிப்பாடி மகிழ்ந்துள்ளனர். அதனை, முன்தேர்க் குரவை, பின்தேர்க் குரவை எனத் தொல்காப்பிய நூல் இருவகையாகப் பிரித்துள்ளதை நினைவுப்படுத்துகிறது.

இதில் வெற்றியடைந்த மன்னர்கள் தேரின் முன் நின்றாடும் சிறப்பை முன்தேர்க் குரவை என்றும், தேரின் பின் நின்றாடும் நிகழ்வைப் பின்தோக் குரவை என்றும் அழைத்தனர். மேலும் வெற்றி பெற்ற வீரர்கள் வாள் ஏந்தி ஆடுவது 'வாள் அமலை' எனப்புகழப்படுகிறது.

பரதவர் ஆடும் குரவை

குறவர் இனமக்கள் மட்டுமல்லாமல் பரதவர்களும் குரவையாடினர் என்கிறது மதுரைக்காஞ்சி. இதில் நீல மணிபோல் கழிமுள்ளி மலர்கள் நிரம்பிய மணல் குன்றுகள் நிறைந்த கடற்கரைகளில் பரதவ பெண்கள் ஆடிய குரவையைப் பற்றி மதுரைக்காஞ்சி குறித்துள்ளது. இதனை,

“மணிப்பூ முண்டகத்து மணல்மலி கானல்
பரதவர் மகளிர் குரவையொடு ஒலிப்ப”¹⁶

எனும் பாடல் வரிகளால் அறியமுடிகிறது. மேலும் திமிலையுடைய பரதவர்கள் மயக்கம் தரும் மதுவை உண்டு தாளங்களுக்கு ஏற்றவாறு ஆடியதை,

“தென் கடற்றிரை மிசைப் பாயுந்து
தீண்டிமில் வன்பரதவர்
வெப்புடைய மட்டுண்டு
தண் குரவைச் சீர்தூங்குந்து”¹⁷

என்ற புறநானூறு பாடல் விளக்கம் தருகிறது. இக்குரவை கூத்து வரிக் கூத்துள் ஒன்றாகும். இவற்றை ஏழுபேர், எட்டுப்பேர் அல்லது ஒன்பதுபேர் இணைந்து கைகோர்த்து வட்டவடிவில் நின்று ஆடுவதே வரிக் கூத்தாகும். இக்கூத்து தாங்கள் விரும்புவவர்களின் புகழை மகிழ்ந்து பாடுவதாக அமைந்துள்ளன.

அகநானூறு கூறும் குரவை

இயற்கை எழில் கொஞ்சம் அழகான பூங்கானலில் (பூங்கா) தலைவன் தலைவி இருவரும் மீனை உண்ண வரும் பறவைகளை ஓட்டிக்கொண்டும், நண்டு வலைகளைத் தோண்டிக்கொண்டும், ஞாழல் மரத்தின் கிளையில் கட்டிய ஊஞ்சலில் ஆடிக்கொண்டும், கீழ்க்காற்று கொண்டு வரும் மணல்

பரப்பில் நின்று கொண்டு குரவைக் கூத்தாடி மகிழ்ந்தனர். அவர்கள் கடற்கரைச் சோலையில் தங்கி வந்ததை ஊரார்கள் என் தாயிடம் கூறினால் என்னுடைய தாயானவள் மிகுந்த காவல் ஏற்படுத்தி விட்டால் என்ன செய்யவது என்று தலைவன் கேட்கத் தலைவி சொல்லும் விதமாக அகநானூறு பாடல் அமைந்துள்ளது. இதனை,

“ஞாழல் ஓங்கு சினைத் தொடுத்த கொடுங் கழித்
தூழை வீழ் கயிற்று ஊசல் தூங்கி
கொண்டல் இடு மணல் குரவை முனையின்
வெண் தலைப் புணரி ஆயமொடு ஆடி”¹⁸

என்ற உலோச்சனார் இயற்றிய பாடல் வரிகள் மெய்ப்பிக்கின்றன.

பொருநராற்றுப்படை கூறும் ஆட்டம்

சங்ககால மகளிர் ஆட்டத்திற்கு ஏற்றாற்போல் இசைக்கு ஏற்றவாறு பாடியும், தங்கள் கையில் வைத்துள்ள இசைக் கருவியின் நரம்புகள் நிலை திரியவும், அதனைத் தன் மார்பின் மேல் வைத்துக் கொண்டு பண்ணு முறையில் நிறுத்தினார்கள் என நக்கீரர் விளக்கம் தருகிறார். அதில் மன்னரின் அரண்மனையில் ஆடல் பெண்கள் இருந்தனர். அச்சபையில் கரிகாலச் சோழ மன்னன் புலவர்களுக்கு விருந்து அளித்தபோது ‘மண்ணமை’ என்ற இசைக்கருவியை இசைத்துக் கொண்டு அவ்வாடல் பெண்கள் குரவை ஆடினர் என்பதை,

“வேறுபல் லுருவின் விரகுதந் திரீஇ
மண்ணமை முழுவின் பண்ணமை சீறியாழ்
ஓண்ணுதல் விறலியர் பாணி தூங்க”¹⁹

எனப் பொருநராற்றுப்படை நூல் விவரிக்கின்றது. மேலும் பாலை நிலத்தில் வாழும் மறவர்கள் பகைவரின் ஆடுகளைக் கொண்டு வந்து தாங்கள் தரவேண்டிய கள் விலையைக் கொடுத்து விட்டு, ஆட்டுக்கிடாயை வெட்டி சமைத்து கள்ளோடு உண்டு மகிழ்ந்தப் பின், மடிந்த வாயை உடைய தண்ணுமை என்ற கருவிகளை ஒலிக்கச் செய்து அதன் நடுவே மறவர்கள் தம்

தோளை அசைத்துக் கொண்டு ஆடிய சிறப்பை பெரும்பாணாற்றுப்படை நூலும் (பா.வரி:142-146) மெய்ப்பிக்கின்றன.

துணங்கைக் கூத்து

துணங்கை என்பது இன்னொரு கூத்து வகையாகும். விழா நடைபெறும்போது தெருக்களில் துணங்கை ஆடி மக்களை மகிழ்ச்சி கடலில் திழைக்கவைத்துள்ளனர். இக்கூத்திற்கு ஏற்ப முழவு இசைத்துக் கொண்டு ஆடிப்பாடினர் என்பதை,

“முழவு இமிழும் அகல் ஆங்கண்

விழவு நின்ற வியல் மறுகின்

துணங்கை அம்தழுஉவின் மணம் கமழ் சேரி”²⁰

என்ற பாடல்களில் துணங்கைக் கூத்தாடும்போது மகளிர்களும் பங்கு பெறுவர். ஆணும் பெண்ணும் சேர்ந்து இக்கூத்துனை ஆடி மகிழ்வர். இதனை மதுரைக்காஞ்சி (பா:வரி:159-160) பாடலும் போரின் கொடுமையால் நெடுஞ்செழியனின் பகைப்புல பெண்கள் தாங்கள் வழக்கமாக ஆடும் துணங்கையை மறந்து இருந்தார்கள் என மாங்குடி மருதனாரின் பாடல்கள் குறிப்பிடுகிறது.

கூத்தர்களைப் பேணிகாக்கும் மன்னர்கள்

மன்னர்கள் மக்களின் வாழ்வில் மனத்துன்பத்தைப் போக்கி இன்பத்தை அளிப்பவர்களாக இருந்துள்ளனர். அதேபோல் புலவர்கள், அந்தணர்கள், பாணர்கள், பொருநர்கள், விரலியர்கள் ஆகியோர்க்கும் என்றும் அடைக்கப்படாத வாயில் கதவாக மன்னனின் அரண்மனைகள் உள்ளன என்று சிறுபாணாற்றுப்படை மன்னனின் அரண்மனையைப் பற்றிப் புகழ்ந்துரைக்கின்றது. இதனை,

“பொருநர்க் காயினும் புலவர்க் காயினும்

அருமறை நாவின் அந்தணர்க் காயினும்

கடவுள் மால்வரை கண்விடுத்த தன்ன

அடையா வாயில் அவன் அருங் கடை குறுகிச்”²¹

எனும் நல்லூர் நத்தத்தனாரின் வரிகள் மெய்ப்பிக்கின்றன. மேலும் இப்பாடலில் பகைவர்கள் கூட நெருங்க முடியாத அரண்மனைகள் விறலியாக்கும், கூத்தர்களுக்கும் பாதுகாக்கும் அரணாக அமைந்துள்ளதை எடுத்துரைக்கிறது.

அகநானூறு கூறும் துணங்கை

ஆடல் கலைஞர்கள் மத்தளம் முழங்கும்போது அதற்கேற்றவாறு துணங்கைக் கூத்தாடும் திருவிழாவில், தலைவன் தன்னை அவ்விழாவில் காணாமல் இருப்பது நல்லது எனக் கருதி பரத்தை அங்கு வராதது நினைத்து வருந்துவதாக அகநானூறு பாடல் கூறுகிறது.

**“முழவு இமில் துணங்கை தூங்கும் விழவின்
யான் அவன் வாராமாறே வரினே வானிடைச்”²²**

எனும் வரிகளில் தலைவியை விட்டுப் பிரிந்திருக்கும் காலத்தில், காதல் பரத்தையுடன் தலைவன் இன்புறுதல் என்பது சங்ககாலம் தொடர்பே வழக்கத்தில் இருந்துள்ளது. அந்நிலையில் விழா நடைபெறும் காலத்தில் பரத்தையுடன் துணங்கைக் கூத்தாடி மகிழ்வது தலைவனுக்கு வழக்கமாகும். இந்நிகழ்வின் மூலம் துணங்கைக் கூத்தின் சிறப்பையும், தலைவனை காணாமல் பரத்தைத் தவிப்பதையும் பற்றி எடுத்துரைக்கப்படுகிறது.

குறுந்தொகை கூறும் துணங்கை

ஒரு நாட்டை ஆளும் தலைவனும் அவனுடைய வீரர்களும் சேரிப் பகுதியில் கூடியுள்ளனர். அங்கு நடைபெறும் விழாவில் பொதுமகளிர் தம்முள் சேர்ந்து ஆடுகின்ற துணங்கைக் கூத்தில் யார் என்று அறியப்படாத ஒருவனோடு துணங்கை ஆடி தான் காதல் வயப்பட்ட செய்தியை பற்றி தலைவியான ஆதிமந்தியே தன் நிலையை எடுத்துரைப்பதாக அமைந்துள்ளது. இவற்றை,

**“மள்ளர் குழீஇய விழவி னானும்
மகளிர் தழீஇய துணங்கை யானும்
யாண்டும் காணேன் மாண்டக் கோனை
யானும் ஓர் ஆடுகள மகளே”²³**

என்ற குறுந்தொகை - ஆதிமந்தியாரின் பாடல் வரிகள் துணங்கைக் கூத்திற்கு சான்றாக அமைந்துள்ளன. ஆதிமந்தியானவள் தனக்குள் உருவானக் காதல் உணர்வை நினைத்து புலம்புவதாக அமைந்துள்ளது. இதனை குறுந்தொகைப் பாடலும்,

“வணங்கு இறைப் பணைத் தோள் எல்வளை
துணங்கை நாளும் வந்தன் அவ் வரைக்
கண் பொரஇ மற்று அதன்கண் அவர்
மணம் கொளத்திற்கு இருவரும் மள்ளள் போரே”²⁴

எனும் ஓளவையார் இயற்றிய வரிகளில் நல்ல வலிமையுடைய மூங்கிலைப் போன்ற மென்மையானத் தோளினையும், ஒளியையுடைய வலையல்களையும் அணிந்த பெண்கள் சேர்ந்து துணங்கைக் கூத்தாடும் நாட்களும் வந்தன. அந்நாட்களில் ஒருவரை ஒருவர் கண்ணோடு கண் மாறுபட்டு அன்பை வெளிப்படுத்தியதைப் பின், அக்கூத்தில் மகளிரை மணம் செய்து கொள்ளும் முறையைப் பின்பற்றியதாகக் கூறுகிறது. இதனை அந்நாட்டு மன்னன் நிகழ்த்தும் சேரிப் போர்கள் என்கிறது.

பதிற்றுப்பத்து கூறும் வெற்றித் துணங்கை

துணங்கைக் கூத்து நிகழும்போது அதில் மன்னனும் கலந்து கொண்டு மகிழ்ந்தான் என்று பதிற்றுப்பத்து பாடல்,

“முழாவஇமிழ் துணங்கைக்குத் தழுஉப்பு ணை ஆக,
சிலைப்புவல் லேற்றிற் றலைக்கை தந்தி, நீ
நளித்தனை வருதல் உடன் றனள் ஆகி”²⁵

எனும் வரிகளில் போர்க்களத்தில் வெற்றி பெற்றதைச் சிறப்பித்து மன்னனும் வீரர்களும் கூத்தாடுவது வழக்கமாகும் என்கிறது. மேலும் வெற்றியின் அடையாளக் குறியாக துணங்கைக் கூத்தாடிய வீரம் பொருந்திய சேர மன்னன், புறமுதுகிட்டு ஓடாத பகை நாட்டு வீரர்களை அழித்தலால், அவர்களின் குருதி அம்மன்னன் அணிந்துள்ள மாலையையும் வீரக்கழலையும் செந்நிறம் அடையும்படி போரை நிகழ்த்தினான் என்பதை,

“குருதிபனிறும் புலவும் களத்தோளே
துணங்கை ஆடிய வலம்படு கோமான்
மெல்லிய வகுந்தில்சீறடி ஒதுங்கிக்”²⁶

என்ற பதிற்றுப்பத்து பாடல் தெளிவுப்படுத்துகிறது.

கூத்தர் விழாவில் விருந்து

மன்னன் பிற நாட்டோடு போர் முடித்தப் பிறகு, பிணங்கள் நிறைந்து விழுந்து கிடக்கின்ற போர்க்களத்தின் முன்பு பல காலமாகத் துணங்கைக் கூத்துகளை ஆடினார்கள். அப்போது மன்னன் சோறு வேறு, ஊன் வேறு (இறைச்சி) எனப் பிரித்து அறியமுடியாத வண்ணம் குழைந்துபோகும்படி சமைக்கப்பட்ட உணவை புறங்காட்டி ஓடாத வீரர்களுக்கும், மனம் குளிரும்படி மகிழ்வித்து ஆடிப்பாடியக் கூத்தர்களுக்கும் பெரிய விருந்து படைத்து மகிழ்ந்தான் என்பதை,

“பிணம்பிறங் கழுவத்துத் துணங்கை யாடிச்
சோறு வேறென்னா ஊன்றுவை அடிசில்”²⁷

என்ற பதிற்றுப்பத்து பாடல்களின் வழி அறியப்படுகிறது. சங்ககாலத்தில் விழாவும், அவ்விழாவில் விழாவில் நடைபெறும் கூத்து நிகழ்வுகளும் மக்களின் வாழ்வின் ஓர் அங்கமாக விளங்கியது. அதுமட்டுமன்றி அந்நிகழ்வினை காணும் போது மக்களின் மனத் துன்பமும், உடல் சோர்வும் நீங்கி ஒரு புத்துணர்வோடு செயல்படுவதற்கு துணைபுரிந்த ஒன்றாகும். இதில் சங்ககால வாழ்வின் பெருமைகளை எடுத்துரைப்பதோடு மட்டுமின்றி மனித ஒற்றுமைக்குப் பாலமாகவும் இக்கூத்துகள் விளங்கியதையும் அறியமுடிகிறது.

கயிற்றாட்டக் கூத்து

விழா நடைபெறும் காலங்களில் மகளிர்கள் கயிற்றின்மேல் நின்று ஆடும் ஒரு வகை ஆட்டக்கலையே கயிற்றாட்டம் ஆடும். இவ்வாட்டம் பற்றிக் குறிஞ்சிப் பாடலில்,

“சாறுகொள் ஆங்கண் விழவுக்களம் நந்தி
அரிக்கூட்டு இன்னியம் கறங்க ஆடுமகள்

கயிறூர் பாணியிற் றளரும் சாரல்

வரையர மகளிரிற் சாஅய் விழைதக”²⁸

எனும் வரிகளில் செல்வ வளம் பொழியும் மலையில் மா, பலா, தேன் ஆகியவை வெடித்து வழிந்தோடி அருந்தும் கள்ளாகியது. அதனை நீர் என நினைத்து பருக மயிலானது தன் நிலை மறந்து, அம்மலை நாட்டில் பெரிய ஊரின்கண் நடைபெறும் விழா நிகழும் களத்தில் மிகுந்த ஆரவாரங்களோடு எழும் ஓசையுடன் பல இனிய இசைக்கருவிகளின் ஒலிக்கேற்ப கயிற்றின்மேல் ஏறி நின்றாடும் பெண்ணானவள் அத்தாளத்திற்கு ஏற்ப ஆடி பின் தளர்ந்து நின்றதைபோல் அம்மயில்களும் தளர்ந்து நின்றது என கபிலர் வர்ணித்துள்ளார்.

நெடுநல்வாடை கூறும் ஆட்டம்

சங்ககால மகளிரின் ஆட்டத்திற்கு ஏற்றாற்போல் இசையை மீட்டி பாடியும், தாங்கள் கையில் வைத்துள்ள இசைக் கருவியின் நரம்புகள் நிலை திரியவும், அதனைத் தன் மார்பின் மேல் வைத்துக் கொண்டு பண்ணு முறையில் நிறுத்தினார்கள் என நக்கீரர் பாடலில்,

“ஆடல் மகளிர் பாடல்கொளப் புணர்மார்,
தண்மையின் திரிந்த இன்குரல் தீம் தொடை,
கொம்மை வருமுலை வெம்மையில் தடைஇ,
கருங் கோட்டுச் சீறியாழ் பண்ணுமுறை நிறுப்ப”²⁹

என நெடுநல்வாடை நூலின் மூலம் இசையின் பெருமை, இசைக் கருவியின் பயன்பாடு ஆகியவற்றுடன், சங்க காலத்தில் பெண்கள் இசைக்கலைகளில் எவ்வாறு சிறப்பு பெற்று விளங்கினார்கள் என்பதையும் எடுத்துரைக்கின்றது.

சாந்திக்கூத்து

ஆடல்கலையில் வல்லவர்களான கூத்துக் கலைஞர்கள் ஆடும் கூத்துக் கலைகளில் மற்றொன்று சாந்திக்கூத்தாகும். ஒரு நாட்டை ஆளும் மன்னனின் புகழை பற்றி ஆடிப்பாடி மன்னனை மகிழ்ச்சிப்படுத்துவதே இக்கலையின் சிறப்பாகும். இதனை,

“வியலிரும் பரப்பின் மாநிலங் கடந்து
புலவரேத்த வோங்கு புகழ் நினை
விரியுளை மாவும் களிறுந் தேறும்
வயிரியர் கண்ணுளர்க்கு ஓம்பாது வீசிக்”³⁰

என்ற பதிற்றுப்பத்து நூலில் நெடுஞ்சேரலாதன் தம்மைப் புகழ்ந்து பாடி ஆடிய, அதாவது சாந்திக் கூத்தினை ஆடுபவர்களுக்கு, தனக்கு என்று வைத்துக் கொள்ளாமல் தலையாட்டம் அணிந்த குதிரைகள், யானைகள் மற்றும் தேர்கள் என அனைத்தையும் பரிசாக வாரி வழங்கினான் என்பதை தெளிவுப்படுத்துகிறது.

காப்பியக்காலத்து கூத்துக்கலைகள்

தமிழர்களின் இசை சிறப்பினையும் கூத்தின் பெருமையையும் சங்ககால நூல்கள் மட்டுமல்லாது காப்பியக்கால நூல்களும் எடுத்துரைக்கின்றன. ஐம்பெருங்காப்பியங்களில் முதல் நூலான சிலப்பதிகாரம் இயல், இசை, நாடகம் எனும் முத்தமிழின் பெருமையை பறைசாற்றுகின்றன. அவற்றிள் மங்கல வாழ்த்துப் பாடல், அரங்கேற்றுகாதை, கானல்வரி, வேனிற்காதை, வேட்டுவ வரி, ஆய்ச்சியர் குரவை, வாழ்த்துக் காதைகள் யாவும் இசைக்கலையின் மேன்மையை வெளிப்படுத்துகிறது. சிலப்பதிகாரப் பாடல்களில் இசைக்கருவிகள் ஒன்றோடு ஒன்று இணைந்தே இசைக்கப்பட்ட சிறப்பை,

“குழல்வழி நின்றது யாமே; யாழ் வழித்
தண்ணுமை நின்றது தகவே; தண்ணுமைப்
பின்வழி நின்றது முழவே; முழவோடு
கூடிநின்று இசைத்தது ஆமந்திகை”³¹

என்னும் அரங்கேற்றுகாதை மூலம் அறியமுடிகிறது. இதில் குழல், யாழ், தண்ணுமை, முழவு, ஆமந்திகை என்னும் இசைக்கருவிகள் ஒன்றோன்று ஒன்று நேர்ப்பட்டு நின்று ஒலிப்பதை விவரிக்கிறது. சிலப்பதிகாரம் - கடலாடு காதையில் மாதவி ஆடிய பதினொரு வகை ஆடல்கள் மூலம் கூத்தின் பெயர்களும், கூத்தின் வகைகளையும் அறியலாம்.

பதினொரு வகை ஆடல்கள்

நல்ல செயல்கள் எதுவாயினும் தெய்வத்தை வழிபட்டப் பின்னரே அச்செயல் அரங்கேற்றம் செய்யப்படும். அவற்றின் அடிப்படையில் ஆடல் கலைகளும் தெய்வங்களால் நிகழ்த்தப் பெற்றதைக் கூறுகிறது. அதில் சிவன், உமையம்மை(பார்வதி), மாயோன், திருமால், முருகன், கண்ணன், காமன்(மன்மதன்), இந்திராணி ஆகிய தெய்வங்களால் பாண்டரங்கம், கொடுகொட்டி, மரக்கால், பாவை, துடி, குடை, அல்லியம், குடம், மல், பேடி, கடையம் போன்ற கூத்துக்கள் நின்றாடல், வீழ்ந்தாடல் வகைகளில் ஆடல்கலைகள் நிகழ்த்துள்ளதை அறியக்கொள்ள முடிகிறது.

நாட்டுப்புறத் தெய்வங்கள்

நாட்டுப்புறத் தெய்வங்கள் என்பது நாட்டுப்புற மக்களால் வணங்கப்படும் கிராமிய தெய்வங்களாகும். நாட்டுப்புற மக்களின் காவல் தெய்வங்களாகவும், நோய்களைப் போக்கி நலம் சேர்க்கும் தெய்வமாக வணங்கப்படுகின்றன. இத்தெய்வங்கள் கிராமங்களையே இருப்பிடமாகக் கொண்டுள்ளது. இவை பாமர மக்களால் சிறுதெய்வங்கள் என்றும் அழைக்கப்பெற்றன. நாட்டுப்புறத் தெய்வங்களின் வழிபாடுகள் யாவும் பெருந்தெய்வங்களின் வழிபாடுகளைப் போல் அல்லாமல் மாறுபட்டுள்ளது. இதனையே முன்னோர்கள் சிறுதெய்வ வழிபாடு என்றனர். நாட்டுப்புறத் தெய்வங்கள் பெரும்பாலும் தமிழ், தெலுங்கு பேசுகின்றவர்களால் வழிபடப்படுகின்றன.

நாட்டுப்புற தெய்வங்களின் வகைபாடுகள்

தெய்வங்களை பெருந்தெய்வங்கள், சிறுதெய்வங்கள் என்று வகைப்படுத்தி வணங்கி வருகின்றனர். வேத ஆகம நெறியில் நின்று நிகழும் வழிபாடுகளை பெருந்தெய்வ வழிபாடுகள் என்றும், மரபுவழி நிகழும் வழிபாட்டினைச் சிறுதெய்வ வழிபாடு என்றும் நாட்டுப்புறவியல் அறிஞர்கள் வகுத்துள்ளனர். கிராமப்புறங்களில் உறைந்துள்ள சிறுதெய்வங்களை வீட்டுத் தெய்வம், குலதெய்வம், இனத் தெய்வம், ஊர்த் தெய்வம், வெகுசனத் தெய்வம் எனப் பல்வேறு வகைகளாக வணங்கி வருகின்றனர். அதுமட்டுமின்றி தெய்வ வகைகளை ஆண் தெய்வங்கள், பெண் தெய்வங்கள் எனப் பிரித்து,

ஆண் தெய்வங்களை முதன்மை தெய்வமாகவும், துணைமைத் தெய்வமாகவும் கொண்டு பெண் தெய்வங்களைத் தாய்த் தெய்வமாகவும், கன்னி தெய்வமாகவும் வைத்து வணங்கி வருவதை நமமால் காணமுடிகிறது.

சிறு மற்றும் பெருந்தெய்வங்களின் உருவ அமைப்புகள்

‘பெருந்தெய்வம், சிறுதெய்வம் என்பவை சிற்ப உருவ அமைப்பில் வேறுபட்டு விளக்குகின்றன. சான்றாக சைவ வைணவச் சமயங்களில் பெருந்தெய்வங்களுக்கு நான்கு கைகளும் சிறுதெய்வங்களுக்கு இரண்டு கைகளும் சிற்ப உருவத்தில் அமைக்கப்படுகின்றன. இதற்கு நேர்மாறாக சமண, பௌத்த சமயங்களில் பெருந்தெய்வங்களுக்கு இரண்டு கைகளும் சிறுதெய்வங்களுக்கு நான்கு கைகளும், சிற்ப உருவத்தில் அமைக்கப்பட்டுள்ளன என மயிலை சீனி வேங்கடசாமி கூறுகிறார்.’ ‘சிறுதெய்வ வழிபாடு திட்டவட்டமான வரையறை இல்லாதது என்றும், நாட்டுப்புறத் தெய்வ வழிபாடெல்லாம் முன்னோர் வழிபட்ட வழியே நடைபெறுகின்றது என்றும் முனைவர் அ.ஜம்புலிங்கம் கூறுகிறார்.’

சிறுதெய்வங்கள் - பெருந்தெய்வங்கள் வேறுபாடுகள்

சிறுதெய்வங்கள்

- மனித உணர்வுகளின் மூலம் தோன்றியவை. இதற்கு பிறப்பு, இறப்பு உண்டு.
- வரையறுத்த வலிமை உள்ளது.
- சக்தி செலுத்தக் கூடிய எல்லைகள் உண்டு.
- உயிர் பலி கொடுத்து வணங்கக் கூடியவை.
- ஊன் படைக்கப்படும், கருவாடு, சுருட்டு, கஞ்சா, சாராயம் ஆகியவை பூசைப் பொருட்களாகப் படைக்கப்படும்.
- இத்தெய்வம் பாமரர்களின் வழிபாட்டிற்கு உரியவை.
- கிராமம், காடு, மலைப் பகுதிகளில் சிறுதெய்வங்கள் உறைந்துள்ளது.
- அருள் வாக்குண்டு, பகைமையை அடியோடு அழிக்க வல்லது.
- குடும்பம், சாதி, தெரு, ஊர் ஆகியவற்றிற்கு தனித்தனியாக அமைவன.
- பெரும்பாலும் கோயில் அமைப்போ, கட்டிடமோ தேவையில்லை.
- நிர்மான விதிப்படி ஆலயம் அமைவதில்லை.

- திருவிழாக்காலம் உத்தரவுக் கேட்டு தனியாக நிகழ்ப்பெறும்.
- சிறுதெய்வங்கள் ஆணாகவோ அல்லது பெண்ணாகவோ தனித்திருந்து காட்சியளிப்பவை.

பெருந்தெய்வங்கள்

- மனிதனுடைய அறிவில் தோன்றியவை. இத்தெய்வங்கள் பிறவிகள் அற்றவை.
- எல்லையில்லா ஆற்றல் படைத்தவையாகும்.
- உயிர் பலிகளை ஏற்காதவை.
- அவல், கடலை, எள்ளுருண்டை, அதிரசம், பொங்கல் ஆகிய பூசைப் பொருட்களாகப் படைக்கப்படும்.
- இத்தெய்வம் சமய அறிவு பெற்றவர்களின் வழிபாட்டிற்குரியவை.
- பெரும்பாலும் நகரங்களில் பெருந்தெய்வ வழிபாடுகள் நடைபெறும்.
- அருள் செய்ய வல்லவை. பூசைகள் மட்டும் உண்டு.
- அனைத்து மக்களாலும் வணங்கப்படும் தெய்வமாகும்.
- கட்டிட அமைப்புகள் உள்ளவை. பெருந்தெய்வத்திற்கு ஆகம் விதிப்படி கோவில் அமைய பெற்றிருக்கும்.
- விதிகளின்படி ஆலயம் அமைந்திருக்கும்.
- பெருந்தெய்வத்திற்கு நடைபெறும் விழாக்கள் குறித்த காலங்களில் நிகழ்பவையாகும்.
- பெருந்தெய்வம் திருமணக்கோலத்தில் ஆண், பெண் என இருபெரும் தெய்வங்களாகக் காட்சியளிப்பவை.

சிறுதெய்வ கோயில் அமைப்புகள்

கோயில் என்றால் இறைவன் குடியிருக்கும் ஆலயத்தைக் குறிப்பதாகும். நாம் கோயில் என்றவுடன் நினைவுக்கு வருவது உயர்ந்த கோபுரங்கள், பல எழில் தோற்றத்தோடு காட்சியளிக்கும் சிற்பங்கள், மிக நீண்ட மதில் சுவர்கள் என்ற கற்பனைகளோடு இருப்பவையல்ல. சிறுதெய்வக் கோயில்கள் பெரும்பாலும் மரத்தடியிலும், ஏரி, குளம், கண்மாய், ஆறு, கடல் போன்ற நீர்நிலைகளுக்கு அருகில் அமைந்திருக்கும். இக்கோயில்கள் கிழக்கு மற்றும்

வடக்கு நோக்கி அமைந்திருத்தல் மரபாகும். நாம் வணங்க செல்லும் சில சிறுதெய்வ கோயில்களில் இந்த அமைப்பை காணியலும்.

பிற்கால சிறுதெய்வ தோற்றம்

ஊர் மக்கள் யாவரும் தாங்கள் வணங்கும் சிறுதெய்வங்களுக்குக்கென்று கோயில் எழுப்பி வழிபடும் வழக்கம் பிற்காலத்தில் தோன்றியதாகும். பெரும்பாலும் திறந்த வெளியில் மரத்தின் அடியில் தெய்வமாகக் கருதி வழிபடத்தக்க வகையில் கல், சூலாயுதம், வேல், அரிவாள், விளக்கு மாடம் போன்றவை வழிபடும் தெய்வங்களாகக் காட்சித்தருகின்றன. வேறு சில இடங்களில் வழிபாடு செய்வதற்கும், பலி கொடுக்கவும் தனித்தனி பீடங்கள் அமைக்கப் பட்டிருக்கும். இதற்கு அடுத்து தெய்வச் சிலைகள், அச்சிலைகளுக்கு அருகில் குதிரை, யானை, நாய் ஆகிய உருவங்கள் அமைத்து அவற்றைக் கோயில் கருவறைகளிலோ அல்லது திறந்த வெளிகளிலோ வைத்திருப்பர். இக்கோயில்களின் வடிவமைப்பும் கூடக் கூரை வேயப்பட்டதாக சதுர வடிவிலோ வட்ட வடிவிலோ அமைந்திருக்கும். வட்ட வடிவம் தொன்மையான கோயில்களின் அமைப்பாகும். வழிபடும் மக்களின் பொருளாதாரச் சூழ்நிலைக்குத் தகுந்தவாறு கோயிலின் அமைப்பும் தெய்வ உருவங்களும் மாற்றம் அடைந்துகொண்டிருப்பதைக் காணமுடிகிறது.

சிறுதெய்வ வழிபாடும் நம்பிக்கையும்

சிறுதெய்வங்கள் நீர் நிலைகளில் அல்லது தரையில், மரத்தடியில் ஒழுங்கற்ற கல்லாக அமர்ந்திருக்கும். இறையாற்றல் அக்கல்லுக்கே உண்டு. இச்செய்தியை சங்க இலக்கிய நூலான கலித்தொகையில் பல வண்ணப் பூக்களான பிடவம், செங்காந்தள், காயா போன்ற பூக்களைக் கொண்டு தொடுக்கப்பட்ட கண்ணியைச் சூடிய ஆயர்குல இளைஞர்கள் ஏறுதழுவுவதற்கு முன் நீர்த்துறைகளிலும், ஆலமரத்தின் கீழும் உறைவிடம் கொண்டுள்ள சிறுதெய்வங்களை வணங்கி நின்றனர் என்பதை,

“துறையும் ஆலமும் தொல்வலி மராஅமும்

முறைபுளி பராஅய் பாய்ந்தனர் தொழுஉ”³²

என்ற நல்லுருத்திரன் பாடிய மருதத்திணை வரிகளில் கன்னி தெய்வம் இருக்கும் நீர்த் துறையையும், சிவன் தவமிருக்கும் ஆலமரத்திலும், திருமாலுக்குரிய மாமரத்தையும் போற்றி வணங்கியப் பின்னரே வீரம் மிக்க ஆண்கள் மாடுபிடிக்கும் தொழுவத்திற்குள் செல்வார்கள் என்கிறது. இவற்றிலிருந்து நீர்த்துறைகளில் தெய்வங்கள் உறைவதாக பண்டைய மக்களின் நம்பிக்கை இதன்வழி புலனாகிறது. தொடக்கக்காலத்தில் இருந்த இச்சிறு தெய்வ வழிபாட்டு இடங்கள் பின்னர் பெருந்தெய்வத்திற்குரிய இடங்களாக மாறியுள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

சிறுதெய்வ வழக்காறுகள்

நாட்டுப்புறத் தெய்வங்களை கதைகள், பழமொழிகள், தெய்வப் பாடல்கள், நம்பிக்கைகள் என்று ஏராளமான வழக்காறுகளைக் கொண்டு விளக்குகின்றன. தெய்வங்கள் மனிதர்களாய்த் தோன்றி வாழ்ந்து மாண்ட கதைகள், பழிதீர்த்த கதைகள், தற்போது அனைவரும் தொழும் தெய்வம் உருவானக் கதைகள் போன்றவை இடம்பெற்றிருக்கும். கதைகள் இல்லாத சிறுதெய்வங்களே இல்லை எனலாம். இக்கதைகள் அனைத்தும் நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் தோற்றம் பெற்று மக்களின் மூலம் வாய்மொழியாக வழங்கப்பட்டு உருவானதாகும்.

சிறுதெய்வம் குறித்த கிராமியப் பாடல்கள்

கிராமப்புறங்களில் சிறுதெய்வங்களுக்கு விழா எடுக்கும்போது அத்தெய்வம் மனம் குளிர்ந்து கிராம மக்களைக் காத்தருளும் என்ற நம்பிக்கையில் சிறுதெய்வம் குறித்த கதைகளை உடுக்கைப் பாட்டு, பம்பை பாட்டு, வில்லுப்பாட்டு, கூத்துக்கலைகளில் கணியான் கூத்து போன்ற நாட்டுப்புறக் கலைகளின் மூலம் தெய்வங்களை போற்றிப் பாடலாக எடுத்துரைக்கின்றனர். கீழ்வரும் பாடல் சிறுதெய்வத்தை தழுவியக் கிராமியப் பாடல்,

“வெள்ளைக் குதிரையில் அய்யனாரே!

வேகமாய் வந்தருளும் அய்யனாரே!

கோட்டைக் கருப்பசாமி நீங்க

குடியிருந்து காக்க வேணும்

மந்தையில் மாரியாயி மலைமேல
 மாயவரே
 மழையய றுக்கிடு மானுடங்க
 மனங்குளிர
 மழைக்கு வரங்கேட்டு - நாங்க
 மருகுகிறோம் சாமி
 எலந்தை முள்ளால கோட்டைக்காரி
 எங்களை
 ஏறிட்டுப் பாரம்மா சக்கதேவி
 காட்டைக் காத்தது காளியாத்தா - கம்மாய்க்
 கரையக் காத்தது அய்யனாரு”³³

என்ற கிராமியப் பாடலை சிறுதெய்வ வழிபாட்டின்போது பாடப்படுவதாகும். இவ்வழக்காறுகள் அனைத்தும் சிறுதெய்வ மரபுகளை இனங்காண வழிவகுக்கிறது.

வீட்டு தெய்வங்கள்

நாட்டுப்புற மக்கள் தங்கள் பரம்பரைக்குள் வழிகாட்டியாய் நின்று, வாழ்ந்து மறைந்த முன்னோர்களையோ, பிற காரணங்களால் கன்னியாக வாழ்ந்து மறைந்தப் பெண்களையோ தெய்வமாக வணங்கி வருவது நமது மரபாகும். அதன்படி பெண் குழந்தைகள் பிறந்து இறந்து விட்டாளோ, சில காலங்கள் மட்டும் வாழ்ந்து மறைந்த குழந்தைகளை வீட்டுத் தெய்வங்களாக வழிபடும் மரபை கடைபிடித்து வருகின்றனர். வருடம்தோறும் இறந்தவர்களின் நினைவு நாள் அன்று அவர்களுக்கு மிகவும் பிடித்த உணவுப்பொருட்களோடு, பெண்ணாக இருப்பின் தங்கள் வசதிக்கேற்ப நூல் புடவையோ, பட்டுப்புடவையோ, ஆணாக இருப்பின் வேட்டி, சட்டை வைத்து வணங்கும் வழிபாடே வீட்டுத் தெய்வ வழிபாடாகும். சங்க இலக்கியங்கள் இவ்வழிபாட்டை ‘இல்லுறைத் தெய்வம்’ என்கிறது. இதனை,

“உள்ளுறை தெய்வம் ஒழிந்ததை நிலம்எனக்
 கொள்ளும் என்ப குறி அறிந்தோரே”³⁴

என்ற தொல்காப்பியரின் வரிகளின் மூலம் உள்ளுறைத் தெய்வங்களைப் பற்றி அறியமுடிகிறது. மேலும் உள்ளுறைத் தெய்வங்களை வீட்டுச்சாமி, குடும்பத் தெய்வம், கன்னி தெய்வம், வாழ்வரசி என்றெல்லாம் பல்வேறு புனைப்பெயருடன் அழைக்கப்பெறுவதைக் காணியலும்.

தாய்தெய்வ வழிபாட்டின் மரபே குலதெய்வ வழிபாடு

“தாயை மையமாகக் கொண்டு குடும்பம் உருவாகி 9000 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு தான் தந்தை வழி உறவுமுறை தோன்றியது என்பர் மானிடவியல் அறிஞர் எலிசபெத் பிகூர் கூறுகிறார்.”³⁵ சங்க காலத்தில் தாய்வழி குடும்பத்தில் தலைமைப் பொறுப்பு அதாவது முடிவெடுக்கும் திறன் பெண்ணிடம் மட்டுமே இருக்கும். குறிஞ்சி நில வேட்டைக்கால சமூகத்தில் தலைவன் வேட்டையாடினாலும் அதனைப் பங்கிட்டுக் கொடுப்பதில் பெண்ணே முதன்மைப் பெற்றிருந்தாள். மருத நிலப் பெருக்கத்தின் காரணமாகப் பொருளாதாரம் ஆணின் கைக்கு மாற்றம் பெற்றது. இச்சூழ்நிலையில் தந்தை வழிமரபு தோற்றம் பெற்றிருக்க வேண்டும் என்று தாய்வழி உறவுப் பற்றி பக்தவச்சல பாரதி அவர்கள் தமிழர் மானிடவியல் என்ற நூலில் விளக்கம் தந்துள்ளார்.

ஆதிகால தாய்வழி முறை

“உலகத்தின் பல இடங்களில் தாய்த் தலைமையே ஆதியானதாகக் கருதுகின்றன என்றும் சங்க காலச் சமூகத்திலும் ஆரியக் கலப்பு ஏற்பட்ட பின்னரே தாய்வழி முறை குறையலாயிற்று என்று க.ப.அறவாணன் தாய்த் தெய்வ வழிபாட்டிற்கு விளக்கம் தருகிறார்.”³⁶ இதன் அடிப்படையில் வேட்டைக்கால சமூக வாழ்க்கையில் தாய் முதன்மை உறவாகக் கருதப்பட்டாள். காரணம் உயிர்களின் தோற்றம், வளர்ச்சி ஆகிய அனைத்து செயல்பாட்டிற்கும் காரணமாக அமைபவள் தாய் தான். தன் உயிரைப் பொருட்படுத்தாது குழந்தையைப் பெற்றெடுக்கும் அவளைக் கண்டு சமூகம் வியப்படைந்தது. அதனால் பெண்ணைத் தெய்வமாகப் போற்றினர். இதன் வழியே தாய் தெய்வ வழிபாடுகள் தோற்றம் பெற்றிருக்கலாம்.

தாய்த் தெய்வ வழிபாட்டை அறிய உதவும் சான்றுகள்

“மத்திய தரைக்கடலை சூழ்ந்த நாடுகளிலும் இத்தாய் தெய்வவழிபாடுகள் பரவியிருந்ததை கிரிஸ், எகிப்து, மெசப்பட்டோமியா, ஆசியா மைனர் முதலிய நாடுகளில் சிங்கவாகினியாய் ஆயுதம் தாங்கிய தாய்க் கடவுளின் உருவங்கள் கண்டுப்பிடிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆசியா மைனரில் இடப்பத்திலிருக்கும் தந்தைக் கடவுளும், தந்தைக் கடவுளுக்குப் பக்கத்தில் சிங்க வாகனத்தின் மேல் அமர்ந்திருக்கும் தாய்க் கடவுளும் பொறிக்கப்பட்டுள்ள நாணயம் ஒன்று கண்டுப்பிடிக்கப்பட்டுள்ளது. மெகாஞ்சதாரோ, ஹரப்பாக் குகைகளில் கிடைத்த கல்வெட்டுகள் திராவிட மொழி அமைப்பு கொண்டவை என ருசியக் கல்வெட்டு ஆராய்ச்சியாளர் ஜார்ஜ் ஹார்ட் கருதுகிறார். புதை பொருளாராய்ச்சியாளர் சர்.ஜான் மார்ஷல் மெகாஞ்சதாரோ நாகரிகம் ஆரியரல்லாத திராவிடருடையது எனக் கூறியுள்ளார்.”³⁷ எனவே மெகாஞ்சதாரோவில் காணப்படும் சக்தி வழிபாடு (தாய்த் தெய்வம் வழிபாடு) திராவிடற்குரியது என்பது தெளிவாகிறது. பண்டைய காலத்திலேயே அன்னை வழிபாடு இந்தியாவில் இருந்ததை சிந்துவெளியில் கண்டெடுக்கப்பட்ட அன்னையின் சிலைகள் சான்றாகின்றன. சிந்துவெளி நாகரிகத்தைப் போற்றி வளர்த்த மக்கள் பெண் வழிபாட்டை மேற்கொண்டதால் சிந்துவெளி நாகரிகத்தில் முதன்மைப் பெற்று விளங்கியது தாய்த் தெய்வ வழிபாடே எனக் கருதுவதற்கு இடமுண்டு.

தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் பெண்தெய்வ வழிபாடு

தாய்தெய்வ வழிபாடு என்பது பெண் தெய்வ வழிபாடாகும். தொன்மையான சமூகத்தில் பெண்ணை வளமையின் குறியீடாக நம்பினர். இதனால் பெண் தெய்வ வழிபாடுகள் தோற்றம் பெற்றன. தாய்தெய்வ வழிபாட்டிற்குக் கொற்றவையே சான்றாகும். இதனை ஐயனாரிதனார் தம் இலக்கண நூலான புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில் கொற்றவை வழிபாடு பற்றி கூறுகின்றார். வேந்தனின் கட்டளைகளை ஏற்று ஆநிரைகளைக் கவர்வதற்குச் செல்லும் வெட்சி மறவர் தாய்த் தெய்வமாகிய கொற்றவையை வணங்கிச் செல்வர் என்பதை,

“புறக்கடைக் கூட்டிய துடிநிலை சிறந்த

கொற்றவை நிலையும் அகத்திணைப் புறனே”³⁸

என்கிற நூற்பாவில் விளக்கம் தருகிறார். மேலும் புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில் ஒரு வீரன் பகைவனின் அரண்கள் அழியும் படி அவருடைய பசுக்கூட்டங்களைக் கைப்பற்ற கருதுமிடத்து, அப்பகைவருடைய நிலை அழியும் படியாக அப்படைக் கிளம்பும் முன்பே எழுந்தருளும் தன்மைப் படைத்தவள் எனக் கூறுகிறது. பழையோள் (முருகு.259) என்று திருமுருகாற்றுப்படை கூறுகிறது. மேலும் கொற்றவையை வணங்கி நடுகல் நாட்டும் வழக்கத்தை நச்சினார்க்கினியர் குறிப்பிடுகின்றார். உடலில் ஏராளமான அணிகலன்களை அணிந்து நிலவை தலையில் சூடிய நிலையில் காணப்படும் சிந்துவெளிப் பெண் தெய்வம் கொற்றவையே என எண்ணுவதற்கு இடமாகிறது.

தாய்தெய்வ வழிபாடு தமிழர்களின் குடியேற்றம் பெற்ற நாடுகளிலும் அறியப்படுகிறது. அங்கு கொற்றவை போர்க் கடவுளாகவும், வெற்றித் திருமகளாகவும், வளம் தரும் செல்வமகளாகவும் பழந்தமிழர்கள் வணங்கி வழிபாடு நடத்தியுள்ளனர். பலிகடன் செலுத்துதல், காப்புக் கட்டுதல், பறவை சகுனம் பார்த்தல், நற்சொல் கேட்டல் ஆகிய வழிபாட்டு முறைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டதை,

“விடர்முகை யடுக்கத்து விறல்கெழு சூலிக்குக்

கடனும் பூணாங் கைந்நூல் யாவாம்

புள்ளும் ஓராம் விரிச்சியு நில்லாம்

உள்ளு முள்ளா மன்றே தோழி”³⁹

என்ற குறுந்தொகை - கொற்றனார் பாடிய பாடல்களில் தலைவிக் கூற்றாக அமைந்த விளக்கங்களின் மூலம் தாய்தெய்வ வழிபாட்டை அறியமுடிகிறது.

கொற்றவைக்கு வழங்கும் பெயர்கள்

குறுந்தொகையில் ‘சூலி’ யாகவும் (218), அகநானூற்றில் ‘கானமர்ச் செல்வியாகவும்’ (345), பரிபாடலில் ‘கொற்றவையாகவும்’ (11:100), திருமுருகாற்றுப்படை பழையோளாகவும்(259), கலித்தொகையிலும் ‘கொற்றவையாகவும்’ (89), பதிற்றுப்பத்தில் அயிரை மலையில் கம்பீரத்

தோற்றத்துடன் வீற்றிருப்பவளாகவும் (பதிகம்.3) கொற்றவை நிலையை வர்ணிக்கிறது.

அயிரை மலை தெய்வம்

சேர மன்னனான ‘பல்யானை செல்கெழு குட்டுவன்’ மேற்கடலும் கீழ்க்கடலும் என்னும் இரண்டு கடல் நீரையும் ஒரு பகல் காலத்திலேயே கொண்டு வந்து அயிரை மலையில் குடிகொண்டிருக்கும் கொற்றவையை வழிபட்டச் செய்தியைப் பதிற்றுப்பத்து,

“இரு கடல் நீரும் ஒரு பகலாடி
ஆயிரை பரை,ஆற்றல் சால் முன்போடு”⁴⁰

என்ற பாலைக் கௌதமனார் பாடல் வழி விளக்குகிறது. மேலும் காப்பியங்களில் முதன்மையாகப் போற்றப்படும் ஐம்பெரும்காப்பியங்களில் பெருமைக்குரிய முதல் நூலான சிலப்பதிகாரத்தில் ‘சாலினி’ என்பவள் கொற்றவைக் கோலம் பூண்ட நிலையை,

“மதியின் வெண்தோடு சுடும் சென்னி
நுதல் கிழித்து விழித்து இமையா நாட்டத்துப்
பவய வாய்ச்சி,தவளவாள் நகைச்சி
நஞ்சு உண்டு கறுத்த கண்டி! வெஞ்சினத்து
அரவுநாண் பூட்டி நெடுமலை வளைத்தோள்
துளைஎயிற் றுரகக் கச்சடைய முலைச்சி
வளையுடைக் கையில் சூலம் ஏந்தி
கரியின் உரிவைப் போர்த்து அயங் காடிய
அரியின் உரிவை மேகலை யாட்டி
சிலம்பும் கழலும் புலம்பும் சீறடி
வலம்படு கொற்றத்து வாய்வாள் கொற்றவை”⁴¹

என இளங்கோவடிகளின் பாடல் தெளிவுப்படுத்துகிறது. மேலும் இக்கருத்தை மெய்ப்பிக்கும் விதமாக ‘மதுரை நகர மேற்கு வாயிலில் கொற்றவைக்குக் கோயில் இருந்ததையும், கணவனை இழந்த பின் கண்ணகி நகரை விட்டு

நீங்கும் போது கொற்றவைக் கோயிலில் தன் வளையல்களை உடைத்தாள் என்பதை,

“கொற்றவை வாயிற் பொற்றொடி தகர்த்துக்
கீழ்த்திசை வாயிற் கணவனோடு புகுந்தேன்”⁴²

என்று சிலம்பதிகாரம் கூறுகிறது.

சக்கரவாள் கோட்டத்தில் தெய்வம்

தாய்தெய்வமாகிய கொற்றவைக்குச் சக்கரவாள் கோட்டத்தில் கோயில் அமையப் பெற்றதை சாத்தனார் எடுத்துரைக்கிறார். அங்கு நரபலி கொடுக்கக் கூடிய பீடிகையும், அதற்கு பலிகடனாக அறுத்த தலைகளைத் தொங்கவிடப் பயன்படும் நெடுமரம் பற்றியும் மணிமேகலை நூல் விவரிக்கிறது. இதனை,

“நால் பெரு வாயிலும் பாற்பட்டு ஓங்கிய
காப்பு உடை இஞ்சிக் கடிவழங்கு ஆர்இடை
உலையா உள்ளமொடு உயிர்க்கடன் இறுத்தோர்
தலை தூங்கு நெடுமரம் தாழ்ந்து புறம் சுற்றி
பீடிகை ஓங்கிய பெரும்பலி முன்றில்
காடு அமர் செல்வி கழி பெருங்கோட்டமும்”⁴³

என மணிமேகலை நூல் கூறுகிறது. இதனைத் தொடர்ந்து பின்னாளில் தாய்தெய்வமாகிய கொற்றவை சிவனுடனும், திருமாலுடனும் இணைத்து எண்ணப்பட்டமையை குறித்து சிலப்பதிகாரம் விளக்குகிறது. கொற்றவைக்குப் பாம்பை நாணாக சுற்றுதல், பிறையைத் தலையில் சூடுதல், நெற்றிக்கண்ணை உடையவள், நஞ்சுண்டவள், புலித்தோலை ஆடையாக அணிந்தவள் போன்றவை சிவபெருமானை நினைவூட்டுகின்றன. சங்கு சக்கரம் ஏந்தி சிங்கத்தின் மீது வீற்றிருப்பவள் என்பது திருமாலை நினைவூட்டும். இவ்வாறு ஆண்தெய்வங்களோடு ஒன்றிவிட்ட நிலையை சிலப்பதிகாரம் தெளிவுப்படுத்துகிறது.

குலதெய்வ வழிபாடுகள்

குலதெய்வ வழிபாடு என்பது நடுகல் வழிபாட்டின் மரபு எனலாம். இவ்வழிபாடு தான் காலப்போக்கில் குலதெய்வ வழிபாடாக மாற்றம்

பெற்றுள்ளது. குலம் என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட மூதாதையரின் மரபில் தோன்றி, அதன் வழி ஒருவருக்கொருவர் உறவு முறையில் அமைந்துள்ள குழு அமைப்பை உடையதாகும். ஒரே இரத்த உறவுகளையுடைய பங்காளிகள் ஒரே குலத்தைச் சேர்ந்தவர்களாவர். இவர்கள் தன் குலத்தின் முன்னோர்களில் சிறந்து விளங்கியவர்களையும், தங்கள் இன மக்களுக்காக உயிர் தியாகம் செய்தவர்களையும் தெய்வங்களாகப் பாவித்து வழிபாடு செய்யக் கூடியவர்களாவர். அத்தகைய மரபில் தோன்றியவர்களிடையே திருமண பந்தம் ஏற்படாது. அவர்களுக்கென்று கோவிலும் வழிபாடுகளும் சில வேறுபாடுகளுடன் அமைவதுண்டு. இதுவே குலதெய்வம் என்றும் குலதெய்வக் கோயில் என்றும் அழைப்பர்.

குலதெய்வம் குறித்த பழமொழிகள்

குலதெய்வங்களைப் போற்றுவதற்கென்று சில பழமொழிகள் உண்டு. இதன் அடிப்படையில் ‘குலதெய்வத்தை வணங்கினால் கோடி நன்மை உண்டு’, ‘குருவை மறந்தாலும் குலதெய்வத்தை மறவாதே!’, ‘யாரு கடன் தீர்ந்தாலும் மாரி கடன் தீராது’, ‘அரசன் அன்று கொல்வான், தெய்வம் நின்று கொல்லும்’ ‘சிவன் சொத்து குல நாசம்’, குலதெய்வ சொத்து முழு நாசம்’ என்ற பழமொழிகள் குலதெய்வங்களின் முக்கியத்துவத்தை உணர்த்துகிறது.

குலதெய்வக் கோயில் நிகழ்வுகள்

குலதெய்வங்கள் மட்டுமின்றி நாம் வழிபடும் தெய்வங்கள் யாவும் நம்மைக் காக்கும் என்ற நம்பிக்கையை பற்றி தொல்காப்பியர், “வழிபடு தெய்வம் நிற்புறங் காப்ப”⁴⁴ எனும் நூற்பாவால் அறியலாம். மேலும் குலதெய்வக் கோயில்களில் விழா நடைபெறுமாயின் குலதெய்வப் பெயர் கொண்டு பத்திரிக்கை அடித்து உற்றார் உறவினர்களுக்கு கொடுப்பர். உறவினர்கள் வேலை காரணமாக வெளியூர்க்குச் சென்றாலும், வெவ்வேறு ஊர்களில் இருந்தாலும், நகரங்களில் வாழ்ந்தாலும் விழா நடைபெறும் நாளன்று அனைத்து சொந்தங்களும், உறவுகளும் ஒன்றாகக் கூடி திருமணம் நிகழ்வு, குழந்தைக்குக் காது குத்துதல், மொட்டை அடித்தல், பெயர்ச் சூட்டுதல் மற்றும் குடும்ப நிகழ்வுகள் அனைத்தும் குலதெய்வத்தின் முன் உத்தரவு பெற்ற பின்னரே கொண்டாடப்படுகின்றன.

உறவு ஒற்றுமை

மனிதனுக்கு எந்தவொரு தெய்வத்தின் மீது பயமும், பக்தியும் உருவாகிறதோ இல்லையோ, குலதெய்வத்தின் மேல் அதிக பயமும், பக்தியும் உருவாகும். ஆதலால் ஒருவரை நல்வழிப்படுத்துவதிலும், உறவுகளை ஒன்று சேர்ப்பதிலும் குலதெய்வ வழிபாடு முக்கியப் பங்கு வகிக்கிறது. அதுபோல ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் கிராம தேவதைகளை வைத்து வணங்கும் பண்பு தொடர்ந்து வழக்கத்தில் உள்ளதை காணமுடிகிறது.

இனத் தெய்வங்கள்

இனத் தெய்வம் என்பது பல குலங்கள் சேர்ந்தது ஓர் இனம், ஒரே சாதி என்று அழைக்கப்படும். ஒரு குறிப்பிட்ட சாதிக்கென்று உள்ள தெய்வ வகைகளை இனத்தெய்வங்கள், இனச்சார்பு தெய்வங்கள், சாதித் தெய்வங்கள் என்று பல்வேறான பெயர்களில் அழைக்கப்படுகின்றன. ஒரு குறிப்பிட்ட இனத்தாரின் தனித்துவம் மற்றும் சடங்குமுறைகளையும் சுட்டும் வகையில் இத்தெய்வங்களின் வழிபாடுகள் நடைபெறுவது வழக்கமாகும். இதில் பெரும்பாலும் பெண் தெய்வங்களே இனத்தெய்வங்களாக வணங்கப்பட்டு வருகின்றது. இவற்றில் ஒரே மரபு வழிபாட்டை உடையவர்களை ஒன்றிணைக்கும் ஒரு பாலமாகவும் இனத்தெய்வ வழிபாடுகள் விளங்குகின்றன.

ஊர்த்தெய்வங்கள்

தலைமுறை தலைமுறையாகத் தங்கள் வீட்டை வாழவைத்து வருவதை வீட்டுத்தெய்வங்களாகவும், தம் குலத்தோரைக் காப்பது குலதெய்வங்களாகவும், ஒரே இனத்தவர்களை காத்தருள்வது இனத்தெய்வங்களாகவும் கொண்டு வணங்கி வருகின்றனர். ஓர் ஊரில் வாழும் மக்கள் அனைவரையும் காக்கும் தெய்வங்களை ஊர்த்தெய்வங்கள் என்றும் அழைப்பர். இத்தெய்வ வழிபாடுகளில் நாடார், செட்டியார், வேளாளர், வன்னியர், படையாச்சி மற்றும் இன்னும் பல்வேறு இன மக்கள் மொழி, இனம், குலம் அனைத்தையும் கடந்து ஒற்றுமையுடன் கொண்டாடும் தெய்வ வகையுள் அடங்கும். இதனை ஊர்ச்சாமி, கிராம தேவதை, ஊர் தேவதை, ஊர்க் காவல் தெய்வம் என்ற பல பெயர்களில் அழைக்கின்றனர். ஊர் மக்கள் அனைவரும் சேர்ந்து எவ்வித பேதமும் இன்றி விழாக்களைக் கொண்டாடி வருகின்றனர். இத்தகையத்

தெய்வங்களைப் பற்றி அறிந்துகொள்ள வேண்டுமாயின் சிவகங்கை மாவட்டச் சிற்றூர்களிலுள்ள கிராமங்களுக்குச் சென்று, அங்கு நடைபெறும் திருவிழாக்களிலும் மற்றும் பல நிகழ்வுகளில் கலந்து கொள்வதன் மூலம் நேரடியாக தெய்வங்களின் வகைபாடுகள், பக்தி நெறி, தெய்வங்களின் தன்மை, அவ்வூர் மக்களின் சடங்குகள், சம்பிரதாய முறைகள் என அனைத்தையும் அறிந்துகொள்ள முடியும்.

ஊர்த் தெய்வங்களை நீர் நிலைகளையோடு தொடர்புபடுத்தி வழிபாடுகள் செய்வதோடு மட்டுமின்றி காடுகளிலும் பெண்தெய்வங்களை வைத்து வழிபட்டச் செய்தியை,

“கடல் கெழு செல்வி கரை நின்றாங்கு

நீயே கானம் ஒழிய யானே”⁴⁵

என்ற அகநானூற்று பாடல் வரிகளால் புலனாகிறது. இதன் மூலம் பழங்காலத்தில் நீர்நிலைகளிலும் பெண்தெய்வ வழிபாடு நிலவியதைக் அறியமுடிகிறது.

ஊர்த் தெய்வங்களுக்கு பலியிடும் முறை

ஊர் மத்தியில் அமைந்திருக்கும் பெண் தெய்வங்களுக்கு விலங்குகளைப் பலியிடுவது இல்லை. அவ்வாறு பலியிடும் சில இடங்களில் அவற்றைக் காவல் தெய்வங்களாக நினைத்து பலியிடுகின்றனர். ஆனால் தற்கால திருவிழாக்களில் பெரும்பாலும் பலியிடுதல் என்பது அனைத்து கிராம தேவதைகளுக்கும் ‘கிடாய் வெட்டு’ என்ற பெயரில் பலியிடும் முறையைப் பற்றி கிராமங்களில் நடைபெறும் திருவிழாக்களில் காணலாம். அதனைத் தொடர்ந்து பெண் தெய்வ வழிபாட்டில் பூப்பலி செய்தல் நடைபெற்று வருகின்றது. பூப்பலி செய்தல் என்பது ஊர்த் தெய்வங்களுக்குப் பூமாலை செலுத்தி வழிபடும் முறையை எடுத்துரைக்கிறது. இதனைச் சங்க இலக்கிய நூலான அகநானூறு பாடலொன்று,

“ஆர்கலி விழவுக் களம் கடுப்ப நாளும்

விரவுப்பூம் பலியொடு விரைஇ, அன்னை

கடியுடை வியல் நகர்க் காவல் கண்ணி

முருகு என வேலன் தரு உம்”⁴⁶

என்ற தொடர்கள் மூலம் பழந்தமிழரின் வரலாற்றின் வழிவந்ததே தற்போது நடைபெறும் பூமாலை சார்த்தி வழிபடும் முறை என்பதை அறியமுடிகிறது.

ஊர்த்தெய்வங்களை வழிபாடு செய்யும் முறை

“ஊர்த்தெய்வ வழிபாட்டு முறையைக் ‘கோயில் கும்பிடுதல்’ என்று அழைப்பர். ஊர் மக்கள் விரும்பும்போது அவ்வூர்களின் வசதிக்கேற்ற மாதங்களில் ஏதாவது ஒரு கிழமைகளில் சென்று வழிபாடு நடத்துவது வழக்கமாகும். அவ்வாறு கோயில்களில் கும்பிடும் முறை நடைபெறுவதற்கு முன் சில சடங்குமுறைகள் நிகழ்வதுண்டு. அவ்விழா தொடங்கும் முன் ஊர்ப் பெரியோர்கள் அனைவரும் கோயிலின் அருகே ஒன்றுகூடி அந்தாண்டு மழை இல்லாவிடினும், ஊரில் நோய்கள் மிகுதியாகக் காணப்பட்டாலும் தொடர்ந்து வருடாவருடம் கிராம மக்களின் நலன் வேண்டி பல கிராமத் தேவதைகளுக்குத் திருவிழாக்கள் நடைபெறுவது வழக்கமாகவும் இருந்துவருகின்றன. மேற்கூறிய காரணங்களால் இந்த ஆண்டு ‘கோயில் கும்பிடு’, ‘கோயிலில் நோன்பு சாற்றுதல்’ என்ற பெயர்களில் கோயில் விழா எடுத்தல் பற்றி முடிவு எடுக்கப்படும். அதன் பின்னர் நல்ல நாள் பார்த்துக் கோயிலுக்குச் சென்று சகுனம் பார்த்தல், தெய்வம் அழைத்து (சாமி அழைத்து) குறிகேட்டல், பூ கட்டிப்போட்டு பார்த்தல் போன்ற குறிப்பின் வாயிலாகத் தெய்வத்திடம் உத்தரவு கேட்பர். பின் விரும்பிய வண்ணம் கிடைக்கப் பெறுமாயின் அந்த ஆண்டு கோயில் கும்பிடுதல் அதாவது கோயில் திருவிழா நடைபெறும். உத்தரவுக் கிடைக்காது போகுமானால் அந்த ஆண்டு கோயில் கும்பிடு முறை நிகழாது என்று முடிவு செய்யப்படும்.”⁴⁷ என்பது குறித்து முனைவர் அ.ஜம்புலிங்கம் ‘ஊர்த்தெய்வ வழிபாடு’ எனும் தலைப்பில் விளக்கம் தந்துள்ளார்.

விழா மரபுகளில் சமுதாயப்போக்குகள்

ஒவ்வொரு சமுதாயத்தின் விருப்பு, வெறுப்புகளுக்குத் தகுந்தார்போல் வழிபாட்டு முறைகளை அமைத்துக் கொள்கின்றனர். ஊர்மக்கள் அனைவரும்

விழா நாட்களின் போது சிறுதெய்வங்களுக்குப் பொங்கல் வைத்துப் படைத்து வழிபடுகின்றனர். இதில் அசைவ உணவை விரும்பாதவர்கள் சிலர் தங்கள் விருப்பத்திற்குக்கேற்றவாறு சைவ உணவுப் பொருட்களை மட்டும் வைத்து வழிபாடு செய்கின்றனர். அசைவ உணவுகளை விரும்பி உண்ணும் வழக்கம் உடையவர்கள் ஆடு, கோழி, பன்றி ஆகிய விலங்குகளைப் பலியிட்டு வழிபாட்டை மேற்கொண்டு வருகின்றனர். ஆகவே ஊர்த்தெய்வ வழிபாடு என்பது தற்காலங்களில் சமுதாய அமைப்பிற்கும் இனத்தின் விருப்பத்திற்கும் ஏற்ற முறையில் அமைவதைக் காணமுடிகிறது.

ஊர்த்தெய்வம் - பச்சைத் தண்ணீர் மாரியம்மன்

நாமக்கல் மாவட்டம் இராசிபுரம் அருகே தட்டான் குட்டையில் பிரசித்தி பெற்ற பச்சை தண்ணீர் மாரியம்மன் கோவில் உள்ளது. 300 ஆண்டுகள் பழமையான இக்கோயில் திருவிழா ஆண்டுதோறும் பங்குனி மாதம் சிறப்பாக நடைபெறும். இந்தத் திருவிழாவில் கோவில் விளக்கை தண்ணீரால் எறிய வைப்பது வழக்கமாகும்.

பெயர்க்காரணம்

இக்கோயிலின் அதிசய வழிபாடுக் குறித்து கோயில் பூசாரி கூறியது: “முன்னோர் காலத்தில் ஒரு முறை கோவில் விளக்கில் எண்ணெய் தீர்ந்து போனாதாகவும், அப்போது கோவில் பூசாரி ஊர் தர்மகர்த்தாவிடம் அம்மனுக்கு விளக்கு வைக்க எண்ணெய் வாங்க பணம் வேண்டும் என்று கேட்டுள்ளார். அதற்கு அந்தத் தர்மகர்த்தா ஒரு வித விரக்தியுடன் பணம் இல்லை என்றும் சக்தி உள்ள மாரியம்மன் தானே தண்ணீரை ஊற்றி பற்றவை விளக்கு எறியும் என்று கூறியுள்ளார்.”⁴⁸

அம்மனின் மகிமை

கோவில் பூசாரியும் அவர் கூறியதைப்போல் தண்ணீர் ஊற்றி விளக்கை பற்ற வைத்தார். அப்போது அம்மன் சாமி முன்பு பற்ற வைக்கப்பட்ட விளக்கு சுடர்விட்டு எறிந்துள்ளது. அப்போது தண்ணீரில் விளக்கு எறிந்த அதிசயத்தை பார்த்தக் கோயில் பூசாரிகளும் பொதுமக்களும் வியப்பில் ஆழ்ந்தனர்.

இதனால் அன்று முதல் இங்குள்ள மாரியம்மன் 'பச்சை தண்ணீர் மாரியம்மன்' என்று பக்தர்கள் அழைப்பது வழக்கமாயிற்று.

ஆண்டுதோறும் திருவிழா

ஒவ்வொரு ஆண்டும் இக்கோயில் திருவிழா மிகவிமர்சையாக பூச்சாட்டுதலுடன் தொடங்கும். இத்திருவிழா நடைபெறும் முதல் நாளன்று அதிகாலையில் தண்ணீரில் விளக்கை எரிய வைப்பதற்கு, பூசாரிகள் கோயில் கிணற்றில் புனித நீராடி விட்டு குடத்தில் தண்ணீரை எடுத்து வருவார். அப்போது அவர்கள் அம்மனின் முன்பு சுடர் விட்டு எரிந்து கொண்டிருந்த விளக்கிலிருந்த எண்ணெய் முழுவதையும் வடித்துவிட்டு கிணற்றில் இருந்து கொண்டு வந்த தண்ணீரை அந்த விளக்கில் ஊற்றினார்.

தண்ணீரில் விளக்கு எறிந்தது

பின்னர் அந்த விளக்கில் தீபம் ஏற்றியபோது, விளக்கானது எண்ணெயில் எரிவதுபோல் தண்ணீரிலும் சுடர் விட்டு எறிந்தது. இந்த அதிசய காட்சியைத் திருவிழாவிற்கு வந்திருந்த ஏராளமான பக்தர்கள் கண்டு பக்திபரவசம் அடைந்தனர். தண்ணீரில் அதிகாலையில் பற்ற வைக்கப்பட்ட விளக்கு சுமார் அரை மணி நேரத்திற்கு மேல் எரிந்து பின்னர் அணைந்தது. அதன் பின்னர் எண்ணெய் கொண்டு விளக்கில் மீண்டும் தீபம் ஏற்றப்பட்டது. தண்ணீரில் விளக்கு எறியும் இந்த அதிசயத் திருவிழா நடக்கும் நாள் அன்று மட்டுமே நடைபெறும். மற்ற தினங்களில் வழக்கம்போல் எண்ணெய் கொண்டு தான் விளக்கு எரிய வைக்கப்படும். இந்தத் திருவிழாவை காண இராசிபுரம், தட்டான் குட்டை, சேலம், நாமக்கல் சுற்றுவட்டார கிராம மக்கள் என எண்ணற்ற பக்தர்கள் பலர் இக்கோயிலுக்கு வந்திருந்து அம்மனின் அருள்பெற்று சென்றனர். பிற மாநிலங்களிலிருந்தும் இக்காட்சியைக் காண மக்கள் வருவது குறிப்பிடத்தக்கது.

வெகுசன தெய்வங்கள்

வெகுசனம் (அதிகபடியான) என்பதை அனைத்து மக்களும் ஒன்று சேர்ந்தக் கூட்டுக் குடும்பம் எனலாம். இதில் சாதி, மதம், மொழி, இனம் ஆகிய வேறுபாடுகளைக் களைந்து அனைவரும் சென்று வழிபடும் வகையில்

அமைந்த சிறுதெய்வங்களே வெகுசன தெய்வங்களாகும். சிறுதெய்வ மரபிற்கும் பெருந்தெய்வ மரபிற்கும் இடைப்பட்ட ஒரு கலப்பு வழிபாடாக வளர்ந்து வளர்கின்றன. தற்போது தமிழ்நாட்டில் அமைந்திருக்கும் பல்வேறு திருதலங்களில் தோன்றியுள்ள தெய்வங்களை வெகுசன தெய்வங்களாக வழிபட்டு வருகின்றனர். அவை சமயபுரம் மாரியம்மன், மேல்மருவத்தூர் ஆதிபராசக்தி, இராஜகாளியம்மன், கோட்டை மாரியம்மன், வீரபாண்டி மாரியம்மன், வெக்காளியம்மன், ஈரோடு பண்ணாரியம்மன் போன்று இன்னும் பல்வேறு கோயில்கள் வெகுசன தெய்வங்களுக்கு உதாரணங்களாகும்.

வெகுசன தெய்வம் - சமயபுர மாரியம்மனின் சிறப்பம்சங்கள்

“மக்கள் போற்றி வணங்கும் வெகுசன தெய்வங்களில் மிகச் சிறப்புப் பெற்ற தெய்வமாகத் திகழ்வது மாரியம்மன். தமிழகத்தில் உள்ள சக்தி தலங்களில் முதன்மையானது சமயபுரம் மாரியம்மனாகும். இத்தெய்வம் திருச்சி - சென்னை தேசிய நெடுஞ்சாலையில் திருச்சியில் இருந்து சுமார் 15 கி.மீ தொலைவில் அமைந்துள்ள இக்கோயில் நீண்ட நெடிய வரலாற்றுக்குச் சொந்தமானது. காடாறு மாதம் நாடாறு மாதம் ஆண்ட விக் கிரமதித்த மகாராஜா காலத்தில் அவர் பூசை செய்து வழிபட்ட மிகப் பழமையான திருத்தலம் சமயபுர மாரியம்மன் திருக்கோயிலாகும். அதன் அருகில் உள்ள ஆதிமாரியம்மன் கோவிலும் அத்தகு பெருமை கொண்டதாகும்.

அம்மனின் அருட்காட்சி

பொதுவாகச் சக்தியே வடிவான அம்மன் கோவில்களில் அம்மன் சிலைகள் ஆக்ரோசமாகவோ, உக்கிரமாகவோ இருக்கும். ஆனால் சமயபுரம் மாரியம்மன் சாந்தமான வடிவில் வீற்றிருந்து அருள்பாலிப்பது சிறப்புக்குரியதாகும். இத்தகையச் சிறப்புடன் வேறு எந்தத் தலத்திலும் காணப்பெறாத படி இத்திருத்தலத்தில் அம்மன் எட்டு கரங்களுடன் கூடிய சுயம்பு திருமேனியாகப் பதம் மாறி சிவபதத்தில் விக்ரம சிம்மாசனத்தில் எழுந்தருள்கிறாள். இத்திருக்கோலத்தில் அம்மனை தரிசிக்க கண் கோடி இருந்தாலும் போதாது என்று என்னும் வகையில் அருட்காட்சி தருகிறாள்.

அம்மன் கடைபிடித்த விரதம்

சமயபுரத்தில் வீற்றிருக்கும் தன்னை தரிசிக்க வரும் பக்தர்களுக்கு எந்தவிதமான நோய்களும், தீவினைகளும் அணுகாது, சகல நன்மைகளும் கிடைக்க அம்மனே இருபத்தெட்டு நாட்கள் 'பச்சைப்பட்டினி விரதம்' இருப்பது சிறப்புக்குரியதாகும். பச்சைப்பட்டினியின்போது அம்மனுக்கு இளநீர் உள்பட நீராகாரமே படைக்கப்பட்டு வருகிறது. மாசி மாதம் கடைசி ஞாயிறு முதல் பங்குனி மாதம் கடைசி ஞாயிறு வரை அம்மன் பச்சைப்பட்டினி விரதமிருந்து பக்தர்களின் துயரைப் போக்கியுள்ளார். இத்தகையச் சிறப்புமிக்க சமயபுரம் மாரியம்மன் கோவிலின் திருத்தேரோட்டம் இன்னும் சிறப்புப் பெற்ற ஒன்றாகும். தமிழகத்தில் இன்று வரை அனைத்து விதமான மக்களும் வந்து வழிபட்டுச் செல்லும் வெகுசன தெய்வமாகக் காட்சித்தருகிறது.¹⁴⁹

காவல் தெய்வங்கள்

காவல் தெய்வத்தை எல்லைக் கடவுள் என்றும் அழைப்பர். இத்தெய்வம் ஊரின் எல்லை புரத்தில் தான் அமைந்திருக்கும் எந்த ஒரு நல்ல காரியத்தை நிகழ்த்தும்போதும் காவல் தெய்வத்தை வணங்கிவிட்டு அல்லது அது இருக்கும் திசையை நோக்கியாவது ஒரு கற்பூரத்தை ஏற்றி வணங்கிவிட்டுச் செல்வர். ஐய்யனார் கோயில் என்பது ஊருக்கு வடக்கே ஐந்து கிலோ மீட்டர் தாண்டித்தான் இருக்கும். சில கிராமப்புறங்களில் பெண் தெய்வங்களும் காவல் தெய்வங்களாக உள்ளன. இந்தத் தெய்வங்களுக்கு உயிர் பலி கொடுக்கும் வழக்கம் பண்டையக் காலத்தின் மரபாக வந்தது எனலாம். இப்பலி வழிபாட்டை எதற்கு செய்கிறார்கள் என்றால் நாம் முன்னெடுக்கும் காரியத்தில் எவ்வித ஆபத்தும் நேராமல் நமக்கு வழித்துணையாகக் காவல் தெய்வங்கள் இருக்கும் என்பதற்காக இத்தகையப் பூசைகள் நடைபெறுகிறது எனலாம். வழித்துணைக் கடவுளையே நாம் காவல் தெய்வம் என்பர். இதே போன்று ஒவ்வொரு ஊரிலும் அந்த ஊரின் எல்லைப் பகுதியில் காவல் தெய்வத்தை வைத்து வழிபாடு செய்து வருவது குறிப்பிடத்தக்கது.

காட்டு வழி பயணத்தில் காவல் தெய்வம்

நாம் நீண்ட பயணம் போகும் முன் நான்கு சக்கர வாகனத்தின் அடியில் எலுமிச்சை பழங்களை வைத்து நசுக்கிவிட்டு காவல் தெய்வங்களை

வணங்கியபடி செல்வோம். நம் பெரியோர்கள் திக்கற்றவர்களுக்குத் தெய்வமே துணை என்று கூறுகிறார்கள் அல்லவா? அந்தத் தெய்வத்தை தான் காவல் தெய்வம் என்பர். பண்டைய நாட்களில் இன்று உள்ளதுபோல சாலை, வாகன வசதிகளெல்லாம் கிடையாது. தனியாக ஒற்றையடி பாதை வழியாகத் தான் சென்றாக வேண்டும். அப்படி பல ஊர்களுக்குப் பயணம் செல்லும்போதெல்லாம் ஆங்காங்கு வீற்றிருக்கும் காவல் தெய்வங்களை வணங்கி சென்றார்கள். அந்த அளவிற்குக் காவல் தெய்வங்கள் மீது அவர்களுக்கு அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை இருந்துள்ளது.

காவல் தெய்வங்களின் பல்வேறு பெயர்கள்

கிராமப்புறங்களில் அந்தந்த ஊர்களுக்கு ஏற்றவாறு காவல் தெய்வங்களின் பெயர்கள் மாற்றம் பெறுகின்றன. அவ்வகையில் ஆயிரம் பெயர்கள் அய்யனார் சாமிக்கு உண்டு. அய்யனாரை பல இடங்களில் பல பெயர்களில் வழிபடுகிறார்கள் இவை காரணப்பெயராகவோ அல்லது ஊர் பெயரைக் கொண்டோ அமைந்திருக்கும். அவைகளில் சில பெயர்கள் கருப்பசாமி, முனியப்பன் சாமி, மதுரை வீரன், சுடலைமாடன் இன்னும் பலவகைப் பெயர்களும் பல அடைமொழிகளுடன் அழைக்கப்படுகின்றன.

அய்யனாருக்கு வழங்கும் அடைமொழி பெயர்கள்

“அடைக்கலம் காத்த அய்யனார், சொரிமுத்து அய்யனார், கருங்குளத்து அய்யனார், எட்டிமுத்து அய்யனார், வேம்புலியூர் அய்யனார், வீரமுத்து அய்யனார், வன்னிய அய்யனார், கலியுகமெய் அய்யனார், செவிட்டு அய்யனார், வலையங்குளம் அய்யனார், மூர்த்தி அய்யனார், செம்புலி அய்யனார், பெருவேம்பு அய்யனார், திருமேனி அய்யனார், பாதாள அய்யனார், கண்ணாயிர மூர்த்தி அய்யனார்”⁵⁰ இன்னும் பல்வேறு பெயர்களில் அய்யனார் வழிபாட்டை மேற்கொண்டு வருகின்றனர்.

தெய்வப் பெயர்களில் - கருப்பசாமி திருநாமம்

கருப்பு, கருப்பசாமி என்ற பெயர்களிலும் சில கிராமப்புறங்களில் சங்கிலிக் கறுப்பன் என்றும் அழைப்பதுண்டு. இன்னும் பல்வேறு பெயர்களில் காவல் தெய்வங்களை வழிபட்டு வருகின்றோம். அவை கருண்ணசாமி, பெரிய

கருப்பசாமி, சின்ன கருப்பசாமி, சந்தன கருப்ப சாமி, பதினெட்டாம்படி கருப்பசாமி, ஒண்டி கருப்பசாமி, நொண்டி கருப்பசாமி, காட்டுக் கருப்பசாமி, கொல்லிமலைக் கருப்பசாமி, சிவன்மலைக் கருப்பசாமி, கன்னிமார் கருப்பசாமி, கருமாதூர், கருப்பசாமி, மாங்காடு கருப்பசாமி, எல்லைக் கருப்பசாமி, மலையாள கருப்பசாமி, சுடலைமாடன் என்ற பல்வேறு பெயர்களால் அழைக்கப்படுகின்றார்.

கருப்பசாமி உருவ வழிபாடுகள்

காவல் தெய்வங்களுக்குப் பெரும்பாலும் கோயிலோ, கோபுரங்களோ கிடையாது. அதிக அளவில் இச்சிலை உருவங்கள் ஊரின் வெளிப்பகுதியில் வெட்ட வெளிகளிலில் ஒரு குறிப்பிட்ட வரையறைக்குள் கற்களால் மட்டுமே தடுப்புச் சுவர்கள் அமைக்கப்பட்டிருக்கும். பெரிய பெரிய வேப்ப மரம், அரச மரம், பால மரம் ஆகிய பல்வேறு மரங்களுக்கு கீழ் நின்ற கோலத்தில், தலையில் பெரிய தலைப்பாகை (உருமால்) சார்த்தப்பட்டும், நெற்றியில் திருமண் அல்லது திருநீறு இட்டும், மிகப் பெரிய விழிகளுடனும், முறுக்கிய மீசையுடன் ஓங்கிய கையில் வீச்சரிவாளுடனும், மறுக்கையில் கதை, சங்கும், முழங்காலுக்குக் கீழே தண்டையுடன், இடுப்பில் கச்சையும் கட்டிக்கொண்டு ஒரு கம்பீரத்தோற்றத்துடன் காட்சியளிப்பார்.

கடவுள் பெயர்களைச் சூட்டும் வழக்கங்கள்

சங்க காலங்களில் தங்கள் பிள்ளைகளைக் காத்து நிற்கும் தெய்வத்தின் பெயர்களையே தம் பிள்ளைகளுக்குச் சூட்டுவது தமிழர்களின் வழக்கங்களில் ஒன்றாகும். அப்பெயர்களில் கருப்பண்ணன், கருப்பசாமி, கருப்பாயி, காத்தாயி என்னும் பெயர்கள் இடம் பெறுவதுண்டு. இவை தெய்வங்களை அழைக்கும் பெயராகும். தங்களைக் 'காத்து கருப்பு அண்டக் கூடாது' எனக் கூறும் கிராமப்புற மக்கள் இருளில் செல்வோர்க்குக் குதியங்காலின் பின்புறம் கரியைக் குழைத்துப் பூசி அனுப்பும் பழக்கம் இருந்துள்ளது. இந்த வழக்கில் 'கருப்பு' என்னும் சொல்லுக்குப் பேய், வறுமை, பஞ்சம் என்னும் பொருளும் உண்டு. நாம் கரும்பு சாற்றை கருப்பஞ்சாறு என்கிறோம். அதுபோல கருப்புசாமியைக் கருப்பசாமி எனவும் அழைத்து வருகின்றோம்.

தமிழர் வாழ்வில் கருப்பசாமி தெய்வம்

தமிழ்நாட்டிற்குள் அமைந்துள்ள காவல் தெய்வங்களில் மிகவும் பிரசித்திப் பெற்ற முக்கிய தெய்வமாகக் கருப்பசாமி அருள்பாலித்து வருகிறார். கருப்பசாமி இல்லாத கிராமப்புறக் கோயில்களே இல்லை எனலாம். அத்தகைய அளவிற்கு கருப்பசாமி தெய்வம் தமிழரின் வாழ்வோடு ஒன்றிவிட்டத் தெய்வமாகக் காட்சியளிக்கிறார். இத்தெய்வங்கள் குறித்த பாடல்கள் எங்கும் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. இதில் வீரமணிதாசன் பாடிய 'எங்க கருப்பசாமி அவர் எங்க கருப்ப சாமி', தேக்கம்பட்டி சுந்தரராஜன் பாடிய 'அங்கே இடி முழங்குது - கருப்பசாமி தங்க கலசம் மின்னுது' என்கிற பாடல் இன்று வரை மனதில் பயபக்தியடன் அனைவரும் கேட்டு மகிழும் பாடலாக எங்கும் உலாவருகின்றன.

விளைநிலங்களில் அருள்பாலிக்கும் தெய்வம்

கிராமப்புறங்களில் வாழும் மக்கள் தங்கள் விளைநிலங்களைக் காத்து நிற்கும் காவல் தெய்வமாகக் கருப்பனாரை வழிபட்டு வருகின்றனர். விளைநிலத்தில் ஒரு பகுதியில் மரத்தடியில் நடப்பட்டக் கல்லை கருப்பனாராகக் கருதி ஆண்டுக்கு ஒருமுறை சேவலை பலியிட்டு வழிபடுவது வழக்கமாகும். அவை இன்றும் பல கிராமங்களில் முப்பூசை விழா எடுத்துக் கொண்டாடி வருகின்றனர். இம்முறை குலதெய்வங்களுக்கும், காவல் தெய்வங்களுக்கும் பெரும்பாலும் பொருந்தும். இவ்விழாவானது மூன்று வருடம், ஐந்து வருடம், ஏழு வருடம் பனிரெண்டு வருடத்திற்கு ஒரு முறை மிக விமர்சையாக ஊர் மக்கள், சொந்தபந்தம் என அனைவரையும் அழைத்து கோயின் முன்பு ஆடு, கோழி, பன்றி ஆகிய ஐந்தறிவு உடைய விலங்குகளைப் பலியிட்டு கொண்டாடுகின்றனர்.

எங்க ஊர் முனியப்பன் சாமியின் வரலாறு

எங்கள் ஊர் முனியப்பன் திருக்கோயிலானது நாமக்கல் மாவட்டம், சேந்தமங்கலம் ஒன்றியத்திற்குட்பட்ட அக்கியம்பட்டி கிராமத்தில் 1கிலோ மீட்டர் தொலைவில் விளைநிலங்களுக்கு இடையில் நீண்ட நெடிய மரக்களுக்கு நடுவில் கம்பீரத் தோற்றத்துடன் அமையப்பெற்றுள்ளார். இத்தெய்வம் வடுகப்பட்டி, கோனானூர், அக்கியம்பட்டி ஆகிய மூன்று ஊர்க்கும்

காவல் தெய்வமாகக் காட்சியளிக்கிறார். முனியப்பன் சாமிக்கு வருடாவருடம் விழாக் கொண்டாடுவது வழக்கமாகும். அவ்விழாக்களின் மூலம் கிராம மக்களிடையே ஒற்றுமை உணர்வு இருப்பதைக் காணமுடிகிறது.

முனியப்பன் சாமி வேலின் மகிமை

முனியப்பன் சாமிக்குக் கொண்டாடப்படும் விழா மாரியம்மன்னோடு தொடர்புடையதாகும். வடுகப்பட்டி கிராமத்தில் அமைந்துள்ள மகாமாரியம்மனுக்கு தமிழ் மாதங்களில் வைகாசி மாதத்தின் தொடக்கத்திலோ அல்லது அம்மாத இறுதியிலோ விழாக் காப்புக் கட்டுதலுடன் தொடங்கும். இத்தெய்வத்தின் தனித்துவம் என்னவெனில் அண்ணன், தங்கை உறவு முறைகளுடன் தொடர்புடையதாகும். பெரும்பாலும் கிராம தெய்வங்கள் உறவு முறைகளுடன் தான் அமைந்திருக்கும். முனியப்பன் சாமி தெய்வம் மற்ற இரண்டு ஊர்களில் திருவிழா நடைபெறுமாயின் அங்கு உருவச் சிலைக்கு அடுத்தப்படியாக சக்திப் பெற்ற ஆயுதமாக திகழ்வது அவர் கையில் வைத்திருக்கும் அருவாளும், வேலும் ஆகும். இவை இரண்டுள் வேலுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படும். அக்கியம்பட்டி, கோனானூரில் திருவிழா நடைபெறும்போது அவ்வேலுக்கு உரிய பலி பூசைகள் செய்து ஊர் மக்கள் வணங்குவதற்கு எடுத்துச் செல்வர். இவ்விரு கிராமங்களுக்குக் கொண்டு செல்லும் வேலானது எங்கும் தங்க வைப்பது கிடையாது. ஊர் மக்களின் வழிபாட்டிற்குப் பிறகு அவ்வேல் திரும்ப கோயிலை வந்தடைந்துவிடும். ஆனால் வடுகப்பட்டி கிராமத்தில் அமைந்துள்ள மகாமாரியம்மனுக்கு முனியப்பன் சாமி அண்ணன் உறவு என்கின்றனர். இதன் காரணமாக நீண்ட நெடுங்காலமாக இருதெய்வங்களையும் அண்ணன் தங்கையாகப் பாவித்து வணங்கி வருகின்றனர். அதனால் முனியப்பனின் வேலானது இக்கிராமத்தில் மட்டும் இரண்டு நாள் வரை தங்கி மக்களுக்கு அருள்காட்சித் தந்து மீண்டும் தன் எல்லைக் கோயிலை வந்தடையும்.

வடுகப்பட்டி மகாமாரியம்மனும் அண்ணன் முனியப்பனும்

வடுகப்பட்டி கிராமத்தில் வீற்றிருக்கும் சக்தி மிகுந்த தெய்வமாக மகாசக்தி மாரியம்மன் ஊர் மத்தியில் காட்சித்தருகிறாள். இத்தெய்வத்தின் தனித்துவம் என்னவெனில் தன்னுடைய அண்ணன் முறையில் அமைந்த

காவல் தெய்வமான முனியப்பன் சாமியின் வருகை இல்லாமல் திருவிழாவே நடைபெறாது எனலாம். தன் அண்ணன் வரவை எதிர்பார்த்து காத்திருக்கும் தெய்வமாகும். மற்ற கிராமத் தெய்வங்களுக்கு 1 நாள், 3 மூன்று, ஒரு சில கோயில்களில் மட்டும் 5 நாள், 8 நாள் வரை திருவிழாக்கள் நடைபெறும். இக்கோயிலில் 5 நாள் திருவிழாவாக நடைபெறுவது வழக்கத்தில் உள்ள ஒன்றாகும். விழாவின் முதல் நாள் அன்று காவிரி ஆற்றிலிருந்து தீர்த்தக் குடம் எடுத்து வருவர். அன்று இரவு பூசாரி அழைப்புகள் (படைப்பு பூசாரி, கிடாய் வெட்டு பூசாரி, அருள்வாக்கு பூசாரி) நடைபெறும். இவ்வழைப்பு முடிந்ததும் கோயிலில் அம்மனுக்கு பூசையும், அனைத்து இல்லங்களில் வீட்டு சாமி கும்பிடுதலும் நடைபெறும். ((காண்க - படம்:7, பின்னிணைப்பு)

முனியப்பன் வேல் புறப்பாடுகள்

இரண்டாம் நாள் காலை 10 மணி அளவில் அக்கியம்பட்டி கிராமத்தின் எல்லைப்புறத்தில் அமைந்துள்ள முனியப்பன் சாமி கோயிலுக்கு மேலதாள முழக்கத்துடன் சென்று சுவாமியின் கையில் இருக்கும் வேலினை எடுத்து வர மக்கள் திரளாகக் கூடி செல்வர். ஆண்கள் சிலைக்கு அருகில் சென்று பூசை மேற்கொள்வர், ஆனால் பெண்கள் அனைவரும் கோயில் சுற்றுவட்ட வெளியில் நின்று தரிசனம் செய்வர். அங்கு சாமிக்குக் காவிரி தீர்த்தம் கொண்டு சென்று பூசைகள் நடைபெறும். அப்பூசையில் ஆடு, கோழி ஆகியவற்றைப் பலியிட்டப் பின்னரே அவ்வேலினை ஆரவாரத்துடன் எடுத்துவருவர். வடுகப்பட்டியில் வீற்றிருக்கும் தன் தங்கையைக் காணுவதற்காக ஊர்வலமாக வந்து அம்மன் கோயில் முன் கிழக்குத் திசை நோக்கி வேலினை நடுவர். நட்டவுடனே தேங்காய், பழம் கொண்டு ஊர் மக்கள் முனியப்பன் சாமியை வணங்கி செல்வார்கள். அன்றிரவே கோலாகலமாக வானவேடிக்கையுடன் மாவிளக்கு பூசை மிக விமர்சையாக நடைபெறும்.

வேண்டுதல் நிறைவேற்றுதல்

மாவிளக்கு முடித்த மூன்றாம் நாள் அன்று அதிகாலை 5 மணியளவில் தங்கையான மகாமாரியம்மனுக்கும், அண்ணான முனியப்பனின் வேலுக்கும் தங்களின் நேர்த்திக்கடன்களை செலுத்தப் புறப்படுவர். இக்கோயிலிலிருந்து மேற்கு திசையில் அரை கிலோ மீட்டர் தூரத்தில் வெற்றியை அருளும்

விநாயகர் கோயில் அமைந்துள்ளது. இக்கோயில் அமையப் பெற்ற நாளிலிருந்து அக்னி சட்டி எடுத்தல், அழகுக்குத்தி வருதல், கரும்புள்ளி குத்தி ஆடுதல், உருவாரம் எடுத்தல் (மண் குதிரைகள் மற்றும் பிற உருவங்கள்) ஆகிய வேண்டுகளைச் செய்வதற்கு விநாயகர் கோயிலிருந்து புறப்பட்டு மேளதாளங்களுடன் வழி நெடுவிலும் மக்கள் வீதிகளில் தண்ணீர் தெளித்தும், வேண்டுதல் செய்வோரின் தலையில் தண்ணீர் ஊற்றிக் கொண்டும் மகாமாரியம்மன் கோயிலை வந்தடைவர். பின்னர் கிடாய் வெட்டுபவர்களை மேள தாளங்களுடன் அழைத்து வருவர். பின்னர் முனியப்பன் கோயில் பூசாரி இருதெய்வங்களை வேண்டி ஆடு, கோழிகளுக்குத் தீர்த்தநீர் தெளித்துப் பின் கிடாய் வெட்டும் நிகழ்வு நடைபெறும்.

அருள்வாக்கு கூறும் முனியப்பன்

நான்காம் நாள் அன்று 10 மணிக்குமேல் அக்கிராமத்து மக்கள், இளைஞர்கள் யாவரும் ஒருங்கிணைந்து முனியப்பன் சாமியின் வேலுக்கு பொங்கல் வைத்து சேவலை அறுத்தப் பின்னரே அவ்வேலினைப் பிடுங்குவர். பின் ஒவ்வொரு வீட்டு வாசலின் முன்பும் முனியப்பன் வேலினை நிற்க வைத்து தேங்காய், பழம், பூமாலை ஆகியவற்றை காணிக்கையாக செலுத்தி வணங்குவர். அக்குடும்பத்தில் உள்ளோர் மனதில் ஏதேனும் குறைகள் இருப்பின் அவற்றை தெய்வத்திடம் முறையிட்டு நிவர்த்திக்கேட்பர். அவ்விடத்தில் பம்பை அடித்து சாமி அழைப்பு நடைபெறும். அப்போது வேலின் முன்பு வீழ்ந்து வணங்கிக் கேட்கும்போது அதற்கான நிவர்த்தியும், மனதளவில் வேண்டுதல் நிறைவேறினால் உரிய நேர்த்திக்கடன் செய்யதாகவும் வேண்டிக்கொள்வர். சாமி வந்து ஆடி குறிகூறினால் நினைத்தது அப்படியே நிறைவேறும் என்பர். இதுபோல் ஒவ்வொரு வீட்டு ஆண்களும் தம் இல்லம் தேடிவரும் வேலினை தங்களின் தோலின்மேல் சுமந்து கொண்டு வழிபடுவர். பின் அடுத்தடுத்த வீட்டவர்கள் சுமந்து செல்வர். இவ்வாறு ஊர் முழுவதும் அருள் வாக்குக் கூறி, தங்கைக்கு விடைகொடுத்துவிட்டு வேலினை ஊர் மக்கள் வழிஅனுப்பி வைப்பர். ஆண்கள் அனைவரும் வேலினை எடுத்துச் சென்று முனியப்பனின் எதிரே வேலினை நட்டு பூசை செய்து முடித்து விட்டு, மகாமாரியம்மன் கோயிலை வந்தடைவர். இந்நிகழ்வில் எனக்கும் முனியப்பனின் அருள் கிடைக்கப்பெற்றதால் தான் இக்கருத்தை நான்

பகிர்ந்துள்ளேன். என் போன்று முனியப்ப சாமியின் அருள் கிடைக்கப்பெற்றவர்கள் பலருண்டு.

முனியப்பன் கோயிலின் தனித்துவம்

இக்கோயிலில் விழா நிகழும் தினத்தன்றோ அல்லது மற்ற நாட்களிலோ கன்னிப் பெண்கள் கோயிலின் கருவறைக்குள் செல்ல மறுக்கப்பட்டுள்ளது. ஏனெனில் இத்தெய்வம் என்றும் உக்கிரத் தன்மையோடு வீற்றிருப்பார் என்பர். ஆகையால் இக்கோயிலுக்குள் ஆண்கள், பத்து வயதிற்குட்பட்டக் குழந்தைகள் மற்றும் மாதவிடாய் நின்ற வயதானோர்கள் மட்டும் கோயிலுக்குள் செல்ல அனுமதிக்கப்படுவர். கன்னிப் பெண்கள் கோயிலுக்குள் செல்ல மறுப்புக்குரிய காரணமாகக் கூறப்படுவது, அ) மாதவிடாய் காலங்களில் அக்கோயிலுக்கு எதிரேவரும்போது அத்தெய்வங்களின் உக்கிரத் தன்மையால் உடல் ரீதியான தொந்தரவுகள் ஏற்படும்.ஆ) கருவுற்றப் பெண்கள் சாமியின் நேர் நின்று வணங்குதல் கூடாது. அவ்வாறு செய்தால் கருசிதைவுகள் ஏற்பட வாய்ப்புள்ளதாக நம்பப்படுகிறது. இ) திருவிழா நடைபெறும் சமயங்களில் ஏதேனும் தடங்கள் காரணமாக முனியப்பனின் வேல் அழைப்பு இல்லாது போனால் அவ்வூருக்கு ஏதேனும் தீங்கு ஏற்பட்டுவிடும் என நம்புகின்றனர். இத்தகையக் காரணங்களால் தான் வருடம்தோறும் பல கட்டுப்பாடுகளுடன் முப்பூசை திருவிழாவும், கிராமங்களுக்கிடையேயான திருவிழாவிலும் நடைபெற்று வருகின்றது. சுற்றுவட்டார கிராம மக்களும் திருவிழா நாட்களில் முனியப்பனின் அருள் பெற்று செல்கின்றனர்.

மகாமாரியம்மனுக்கு மஞ்சள் நீராட்டு

ஐந்தாம் நாள் அன்று மஞ்சள் நீராட்டு விழா நடைபெறும். அவை திருவிழாவின் நிறைவு நாளை அறிவிப்பதாகும். அன்று அதிகாலையில் குதிரை வாகனத்தில் நின்று ஊர் மக்களுக்கு அருள்பாலிக்க, மஞ்சள் நீர்க் கொண்டு பூசை செய்து தெய்வ ஊர்வலம் நடைபெறும். ஒவ்வொரு இல்லங்களிலும் மஞ்சள் நீரும், மஞ்சள் சரடும் பெற்றுக் கொண்டும் ஊர்குற்றி வந்தப் பின்னர் அம்மனை ஊஞ்சலில் வைத்து தாலாட்டியும், ஊர் மக்கள் கூடி கும்மியடித்தும் தங்கள் மனமகிழ்வை வெளிப்படுத்துவர். தெய்வத்தை குளிர்விக்க ஆடிப்பாடி

கொண்டாடுவர். பின்னர் கும்பக்கலசத்தை எடுத்துக் கொண்டு திரளான மக்களோடு விநாயகர் கோயில் அருகில் உள்ள கிணற்றில் விட்டுவிடுவர். மக்கள் அனைவரும் விழா முடிந்த மகிழ்வோடு வீடு திரும்புவர். இவ்வாறு வடுகப்பட்டி கிராமத் திருவிழாவானது முனியப்ப சாமியின் வருகையோடு நிறைவுபெறும்.

நாட்டுப்புற இலக்கியங்களில் இசக்கியம்மன் வழிபாடு

கிராமப்புறத் தெய்வங்களின் வரிசையில் இசக்கியம்மனின் வரலாறுகள், வடிவங்கள் செலுத்த வேண்டிய நேர்த்திக் கடன்கள், நம்பிக்கைகள் மற்றும் கொடை விழாக்கள் அனைத்துச் சாதியினர்க்கும், நாட்டுப்புறக் கலைஞர்க்கும் உள்ள உறவுகளையும் உணர்வுகளையும் பிரதிபளிப்பதாக அமைந்துள்ளன.

இசக்கியம்மன் பெயர்க்காரணம்

இசக்கியம்மன் என்னும் பெண் தெய்வத்தை 'இயக்கி, இசக்கி, நீலி' என்றே தென்மாவட்டங்களில் அழைக்கப்படுகிறது. இது குறித்து அகராதிகள், நிகண்டுகள், இலக்கியங்கள், கல்வெட்டுகள் ஒலைச்சுவடிகளிலும் இப்பெயர்கள் அறியப்படுகிறது.

சான்று: அ) தமிழகத்தின் தென்மாவட்டமான குமரி மாவட்டத்தில் 'இயக்கி' என்றும், ஆ) திருநெல்வேலி, தூத்துக்குடி போன்ற மாவட்டங்களில் 'இசக்கி' என்றும் அழைக்கின்றனர்.

இசக்கியம்மன் கோயில் அமைப்பு

இசக்கியம்மன் கோயில் அமைப்பையும், கட்டிடத் தன்மையையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு இரண்டாகப் பகுத்துள்ளனர்.

- **கட்டிட அமைப்பு உள்ளது**

(எ.கா) கீழ்க்கட்டளையில் உள்ள மாடத்து இசக்கியம்மன்

துலாச்சூரில் உள்ள குத்துக்கல் இசக்கியம்மன்

- **கட்டிட அமைப்பு இல்லாதது**

(எ.கா) ஆயர்த்துறை இசக்கியம்மன்

ஏர்வாடியில் உள்ள முப்பந்தல் இசக்கியம்மன்

இசக்கியம்மனின் இருப்பிடம்

நாங்குநேரி வட்டத்தில் இசக்கியம்மனின் இருப்பிடங்கள் பெரும்பாலும் ஊரின் புறவெளியில் அமைந்துள்ளன. பின் காலவளர்ச்சிக்கு ஏற்ப ஊரின் உள்புறமாக மாறியுள்ளது.

சில சான்றுகள்

- களக்காட்டில் உள்ள ஆயர்த்துறை இசக்கியம்மன்
- ஏர்வாடியில் உள்ள தோட்டத்து இசக்கியம்மன்
- மாவடியில் உள்ள சந்திப்பு இசக்கியம்மன்

இதுபோன்று இன்னும் பல இசக்கியம்மன் கோயில்கள் உள்ளன.

தெய்வ வழிபாட்டின் நோக்கம்

தெய்வங்களை வழிபடுவதின் நோக்கமே துன்பங்களைப் போக்கி, உலக இன்பங்களைப் பெறுவதுதான். அதுமட்டுமின்றி கிராமத்தைப் பாதுகாக்கவும், நோய்களைத் தீர்க்கவும், கால்நடைகள் நோயின்றி வாழவும், வேளாண் தொழிலில் விளைச்சல் பெருகவும் பெரிதும் துணைபுரிவதால் கிராமத் தேவதைகளை வணங்கினர். சங்ககால மக்கள் வேண்டியதை தெய்வம் கொடுக்கும் என்ற எண்ணத்தில் வழிபட்டதை இலக்கிய நூல்கள் சுட்டிக்காட்டுகின்றன.

- கடவுளை வழிபட்டதால் பிள்ளைப்பேறு பெற்றனர் என்பதை,

“குன்றக் குறவன் கடவுட் பேணி

இரந்தனன் பெற்ற வல்வளைக் குறுமகள்”⁵¹

என்று ஐங்குறுநாறு கூறுகிறது. பொதுவிடத்திலுள்ள கடம்பு மரத்தில் தங்கியுள்ள தெய்வம் பிறர்க்கு அச்சத்தையும், தீயவர்களைத் தண்டிப்பதையும் பற்றி கபிலர் பாடிய குறிஞ்சித் திணையில்,

“மன்ற மராஅத்த பேமுதிர் கடவுள்
கொடியோர்த் தொறுஉ மென்ப யாவதும்
கொடிய ரல்லரெங் குன்றுகெழு நாடர்”⁵²

என்ற வரிகள் மூலம் விளக்கப்படுகிறது. துன்பக் காலங்களில் தெய்வத்தை வழிபட்டவரை தெய்வம் காத்து நின்ற செய்தியை,

“அழிவில முயலு மார்வ மாக்கள்
வழிபடு தெய்வங் கட்கண்டாஅங்
கலமரம் வருத்தந் தீர, யாழ் நின்”⁵³

என்று நற்றிணையில் பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ வரிகளின் மூலம் விளக்குகிறது.

இசக்கியம்மன் கோயில் கொடை விழா சடங்குகள்

- காப்புக்கட்டுதல்
- விரதம் இருத்தல்
- கும்பம் எடுத்து வரல்
- வில்லிசை மற்றும் கணியான் ஆட்டம் நிகழ்தல்
- பொங்கல் வைத்தல்
- பலி கொடுத்தல்
- சுடுகாட்டு சடங்குகள் செய்தல் போன்ற இன்னும் பல சடங்குகள் உள்ளன.

இசக்கியம்மன் கோயில் நேர்த்திக்கடன்கள்

- பால் குடம் எடுத்தல்
- அக்னி(பூ) சட்டி எடுத்தல்
- புடவை சார்த்துதல்

- தீ மிதித்தல்
- மொட்டை அடித்தல்
- அலகு குத்துதல்
- மண் சோறு உண்ணல்
- கிடாய் வெட்டுதல்
- பொங்கல் வைத்தல்

களத்தில் உள்ள இசக்கியம்மன் கோயில்கள்

நாங்குநேரி வட்டத்தில் காணப்படுகின்ற இசக்கியம்மன் கோயில்களில் உள்ள தெய்வங்கள் பல்வேறு பரிணாமங்களாக வடிவெடுத்துள்ளன. அதன் தோற்றக் கதையில் வேறுபாடுகள் உள்ளன.

- அந்தர இசக்கியம்மன்
- குத்துப்பிறை இசக்கியம்மன்
- மாவியிசக்கியம்மன்
- முப்பந்தல் இசக்கியம்மன் என்று அழைக்கப்பட்டு வருகின்றன.

இலக்கியங்களில் இசக்கியம்மனின் வடிவங்கள்

தமிழ் இலக்கியங்களில் சங்க இலக்கிய நூல்கள், காப்பியங்கள், பக்தி இலக்கியங்கள் போன்ற நூல்களிலும் இயக்கி பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளன. இச்செய்தி குறித்து திருமலையாண்டவர் குறவஞ்சியில், ‘மாலை வார்குழல் சேர்கால காம வல்லிபந் தடித்து நின்ற’ (பா.எ:17) என்று பெண் தெய்வமாக இசக்கியம்மன் பேசப்படுவதைப் பெருஞ்சொல்லகராதியிலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. நற்றிணை பாடலில்,

“ஏரிமருள் வேங்கைக் கடவுள் காக்கும்
குருகார் கழனியின் இதணத்து ஆங்கண்
ஏதிலா என்கவலை கவற்ற
ஒருமுலை யறுத்த திருமா உண்ணி”⁵⁴

எனும் மதுரை மருதன் இளநாகனார் பாடலில் ‘திருமா உண்ணி’ எனும் இத்தெய்வத்தை ஒரு காக்கும் தெய்வமாக எண்ணி கேரள மக்களான

மலையன் மாரி என்பவர்கள் வணங்கிவருகின்றனர். இயக்கியின் ஆண்வடிவான ‘இயக்கன்’ என்ற பெயர் கொண்ட சொல் புறநானூற்றில் ஓல்லையூர் தந்த பூதப்பாண்டியன் பாடலொன்றில், “வெஞ்சின வியக்கனு முளப்படப் பிறருங்”⁵⁵ என்று கூறுகின்றது. ஆயர் முதுமகளாகிய மாதிரி என்பவள் புறஞ்சிறை மூதூரில் வீற்றிருக்கும் பூங்கண் இயக்கிக்குப் பால்சோறு படைத்து வழிப்பட்டதை,

“அறம்புரி நெஞ்சின் அறவோர் பல்கிய
புறஞ்சிறை மூதூர்ப் பூங்கண் இயக்கிக்குப்
பான்மடை கொடுத்துப் பண்பிற் பெயர்வோள்”⁵⁶

என்று சிலப்பதிகாரம் அடைக்கலக் காதை கூறுகிறது. கி.பி 2-ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 19-ம் நூற்றாண்டு வரையிலும் இலக்கியங்களில் ‘நீலி’ பற்றிய குறிப்பு உள்ளதை சிலப்பதிகார வேட்டுவவரியில், “சூலி நீலி மாலவற் கிளங்கிளை”⁵⁷ என்று கொற்றவையை ‘நீலி’ என்ற பெயரிலும் அழைக்கிறது. சமண காப்பியமான சீவக சிந்தாமணியில் இயக்கியின் இயல்பு, சித்திரம், பயன், செயல் போன்றவை கூறப்பட்டுள்ளன. இந்நூலில் பதுமையார் இலம்பக்கத்தில்,

“ஏழுறுவ பாவையினொ டியக்கி நிலை யெழுதி”⁵⁸

என்ற பாடலில் இயக்கியின் உருவம் எழுதப்பட்டிருந்ததைக் குறிப்பிடுகிறது. சீவகனுக்கு இயக்கி விருந்து செய்ததை,

“வெம்மலைத் தெய்வம் தம் விருந்து செய்த பின்”⁵⁹

என்ற சீவக சிந்தாமணி பாடல் சுட்டிகாட்டுகிறது. இச்செய்தி குறித்து கம்பராமாயணம், சுந்தரகாண்டத்தில்,

“மானூர்த் திருவடிவினள் அவள் இவள்
மாறு கொண்டனள் கூறின்
தான் இயக்கியோ? தானவர் தையலோ
ஐயுறும் தகை ஆனாள்”⁶⁰

என்ற பாடல்வரி சலம் இயக்கி பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளன. திருவாசகத்தில், திருக்கழுக்குன்றப் பதிகத்தில்,

“இயக்கி மாரறு பத்துநால் வரை

பெண் குணஞ் செய்த வீசனே”⁶¹

என இயக்கியரைக் குறித்த செய்தி இடம் பெற்றுள்ளது. தேவாரத்தில் நீலி எனும் பெண் தீய ஒழுக்கமுடைய கணவனால் திருவாலங்காட்டில் கொல்லப்பட்டு பின் நீலியே பேயுருக் கொண்டு தன் கணவனைக் கொன்றச் செய்தியை திருஞானசம்பந்தர்,

“வஞ்சப் படுத்தி ஒருத்தி வாணாள் கொள்ளும் வகைகேட்டு

அஞ்சம் பழையனார் ஆலங்காட்டு எம்மடிகளே”⁶²

என்று கூறுகின்றார். ‘ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன்’ என்பது திருமூலர் வாக்காகும். உலகம் தோன்றிய நாள் முதல் இன்று வரை மனிதர்கள் பக்தியின் அடிப்படையில் தெய்வங்களை வகைப்படுத்தினர். பின்னர் தங்களின் விருப்பமான கடவுள்களின் வழிப்பாட்டு முறையினையும், பக்தியின் மேன்மையையும் தெளிவுப்படுத்தியது. சங்க இலக்கியங்களில் இசக்கியம்மனின் பெருமைகளையும், பக்தர்களுக்கு இசக்கியம்மன் அருள்கொடுத்த விதத்தையும் அதற்கு கைமாறாக நேர்த்திக்கடன் செய்த முறையையும் பற்றி அறியக்கொள்ள முடிகிறது.

பண்டையத் தமிழர்களின் வழிபாட்டு முறையில் அறிவியல் உண்மைகள்

உலகில் உள்ள பல்வேறு மதங்கள் அறிவியலுக்கு எதிராகவும், விஞ்ஞானக் கண்டுப்பிடிப்பை மறுப்பதாகவும் இருக்கிறது. இதில் இந்து மதம் மட்டுமே அறிவியலோடு இணைந்த மதமாகக் காணப்படுகிறது. சங்க காலத்தில் நம் முன்னோர்கள் தங்கள் வாழ்க்கை அனுபவத்தின் வழி கண்டறிந்த அறிவியல் உண்மைகளை நமக்கு மறைமுகமாக உணர்த்தி சென்றுள்ளனர். இந்து மதங்களில் பல்வகையான சடங்குகளும், பழக்கவழக்கங்களும் மரபுகளோடு அறிவியல் உண்மைகளை ஆராயும்போது வியப்பாகவும் அர்த்தமுள்ளதாகவும் விளங்குகிறது. மேலும் விஞ்ஞான உலகம் மனித சக்திக்கு மேலான ஒரு சக்தி இவ்வுலகில் உள்ளது என ஏற்றுக்

கொண்டுள்ளது. இந்தச் சக்தியைத் தான் இந்து சமயம் 'இறைவன்', 'ஆண்டவன்', 'கடவுள்' என்றப் பெயர்களில் அழைக்கின்றது. இதுபோன்றே அந்தந்த மதத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் அந்த சக்தியை வெவ்வேறு பெயர்களில் அழைத்துவருகின்றன. கீழ்க்காணும் வழிபாட்டு முறைகளில் எத்தகைய அறிவியல் உண்மைகள் நிறைந்துள்ளன என்பதை விவரிக்கப்படுகின்றன.

இறைசக்தியை ஆலயத்திற்குச் சென்று வழிபடக் காரணம்

இறைவனின் பரிபூரண அருளைப் பெறுவதற்கு சைவ ஆகமங்கள் பல விதிகளை அமைத்துள்ளன. அவற்றுள் மந்திரம், யந்திரம், கிரியைகள், பாவனம் ஆகியவற்றின் மூலம் இறையருளை எளிமையாகப் பெற்றுகொள்ளும் முறையில் அமைந்திருப்பதே இதன் சிறப்பம்சமாகும். கடவுள் அமர்ந்திருக்கும் பீடத்தின் கீழ் அத்தெய்வத்திற்கு மூலமந்திரம் பொறிக்கப்பட்ட பொன், ஐம்பொன் மற்றும் செம்பாலான சிலை அமைந்திருக்கும். சிவாச்சாரியார்கள் செய்யும் அபிஷேசகம், தீபாராதனைகள், பிரசாதங்கள், ஓதும் மந்திரங்கள் செய்யப்படும் ஒப்பனைகள் போன்றவற்றில் உயிர்ப்படைகிறது. இறையருள் திருவருளாக இறங்கி மேலே அமர்ந்துள்ள சுவாமி சிலையில் கண்ணுக்குத் தெரியாத காந்தப்புல கதிர்களாக வெளிவீசப்படுவதை நாம் இறையருள் என்கிறோம்.

கோயில் அமைப்புகளில் அறிவியல் உண்மை

உலகில் மிக பிரசத்திப் பெற்ற கோயில்கள் கட்டப்படுவதற்கு சில வழிமுறைகளைப் பின்பற்றியுள்ளனர். அக்கோயில்கள் அறிவியல் உண்மைகள் அடங்கிய சான்றாதரமாகக் கருதப்படுகின்றன. “கோயில்கள் எங்கு பூமியின் காந்த அலை அடர்த்தியாக உள்ளதோ அங்கு தான் கட்டப்படுகிறது. அது கிராமமாகவோ, நகரமாகவோ அல்லது மலை மீதோ எங்கு வேண்டுமானாலும் அமைந்திருக்கலாம். பூமியின் வட தென் துருவ காந்த அலை எங்கு அதிகமாக உள்ளதோ, அங்கு கர்ப்பகிரகம் அமைக்கப்படுகிறது. இந்த இடத்தில் தாமிரத் தகடுகள் வேத வரிகளைச் செதுக்கிப் புதைக்கப்படுகிறது. இதன் காரணமாகக் கருவறை மற்றும் கோயில் முழுவதும் காந்த ஆற்றல் பரப்பப்படுகிறது. தினமும் கோயிலுக்குச் சென்று வலது புறமாகச் சுற்றினால் பூமியின் காந்த ஆற்றல் பெறுவர். உடல் இரத்த ஆற்றலை கிரகித்துக்

கொண்டு இரத்த ஓட்டத்தைச் சீராக வைப்பதோடு, உடல் சுறுசுறுப்பாக செயல்படவும் உதவுகிறது.”⁶³

கோபுரக் கலசத்தில் புதைந்திருக்கும் அறிவியல் உண்மை

இறைவன் வீற்றிருக்கும் ஆலங்களில் உலோகத்தாலான கோபுரக் கலசங்கள் திருச்சி சமயபுரம் கோயில், திருவரங்கம் கோயில், பழனிமலை முருகன் கோயில் போன்ற பல திருக்கோயில்களில் உள்ளன. இக்கலசங்கள் பெரும்பாலும் தாமிரத்தால் செய்யப்பட்டதாகக் காணப்படுகிறது. முன்னோர்கள் வாக்குப்படி ‘கோயில் இல்லாத ஊரில் குடியிருக்க வேண்டாம்’ எனக் கூறியிருப்பது நம் அறிவியல் அறிவை ஆய்வு செய்ய மேலும் தூண்டுகிறது எனலாம்.

நவதானியங்களும், நவகிரகங்களும்

நவம் என்பது ஒன்பது என்ற சொல்லைக் குறிக்கும். இதில் சிறுதானியங்களோடு தொடர்புடையதாக உள்ளன. இந்து சமய நம்பிக்கையுடையோர் புதிதாக வீடுக் கட்டும்போதும், திருமணம் நடைபெறும்போதும் மற்றும் சுபநிகழ்ச்சிகளின்போது சில வழிபாடுகளின் போதும் நவதானியத்தை வழிபாட்டுப் பொருளாக வைத்து வழிபடும் வழக்கம் இன்றுவரை கடைப்பிடித்து வருகின்றனர். ஒவ்வொரு தெய்வத்திற்கும் தனித்துவமும் வழிபடு முறைகளும் வேறுபட்டு இருக்கும். ஒவ்வொரு சிறுதானியத்திலும் சத்துக்களும், மகத்துவமும் உண்டு. இவற்றுள் நவகிரங்கத் தெய்வங்களுக்கும் ஒன்பது வகையான சிறுதானிய படைக்கப்படுவதுண்டு. அதில் எந்தெந்த தெய்வத்திற்கு என்னென்ன சிறுதானியங்கள் படைக்கப்படுகின்றன என்பதை கீழே காணலாம்.

“சூரியன் - கோதுமை - காரிய சித்தி உண்டாகும்

சந்திரன் - நெல் - தடங்கல் நீங்கும்

செவ்வாய் - துவரை - பகைவர்களை வெற்றி கொள்ளுதல்

புதன் - பச்சைப்பயிர் - சகல சாஸ்திர மற்றும் ஞானம் பெறல்

குரு - கொண்டை கடலை - சகல சம்பந்துக்கள் மற்றும் வித்தைகள்

தேர்ச்சி

சுக்கிரன் - மொச்சை - விவாகம் மற்றும் பிராப்தம் சௌபாக்கியம்,

மலட்டுத்தன்மை நீங்கும்

சனி - எள் - வியாதிகள், பயம் மற்றும் தீராத கடன்கள் நீங்கும்

ராகு - உளுந்து - எந்த காரியத்திலும் வெற்றி அடைதல்

கேது - கொள்ளு - வைநீரியம் பலன்கள்: வறுமை, வியாதிகள் நீங்கும்”⁶⁴

இத்தகையப் பலன்களைத் தருகின்ற பாரம்பரிய நவ தானியங்களைக் கோயில் கலசங்களில் அடைக்கப்பட்டிருக்கும். இயல்பாகவே இந்தத் தானியத்திற்கு ஈர்ப்பு தன்மை அதிகமாக காணப்படும். இடி, மின்னல் போன்றவை இயற்கை நிகழ்வுகள் ஏற்படுவது இயல்பாகும். அப்போது கோயிலின் மேல் இடி விழுந்தால் அந்த இடியை ஈர்த்து புவியை சென்றடைய வைத்துவிடுகிறது. மின் கடத்தியாகக் கலசங்கள் பயன்படுகிறது. மேலும் கோயிலின் கதவுகள் மிகவும் பெரியதாகவும், கனமாகவும் காணப்படும். பொதுவாகக் கருங்காலி மரத்தாலாகதால் தான் கோயில் கதவுகளில் தமிழர்களின் பெருமையைப் பறைசாற்றும் பல்வேறு சிற்ப வேலைபாடுகளுடன் அமைந்திருக்கும். இவை அதிக படியான அதிர்வுகள் அனைத்தும் கதவுகள் மீது இறங்கி கோயிலுக்கும் அவ்வுருக்கும் எவ்வித சேதமும் ஏற்படாமல் தடுத்து விடுகிறது. இவை மிகுதியான அதிர்வுகளைத் தாங்கக் கூடிய இடிதாங்கியாகவும் பயன்படுகிறது. அதனாலேயே மீன்பிடி படகுகளிலும் கருங்காலி மரத்தையே கட்டுமரமாகப் பயன்படுத்துகின்றனர். கோயில்களில் பெரிய மரத்தாலான கதவுகள் இருப்பதற்கான உண்மைக் காரணங்களும் தெளிவாக இதன் மூலம் உணரமுடிகிறது.

கோயிலின் நடப்பும் கொடி மரத்தின் தன்மை

நாட்டில் பெரும்பாலான கோயில்களில் அமையப்பெற்ற கொடிமரத்திற்கு ஒவ்வொரு ஆண்டும் நடைபெறும் விழாக்களில் உப்பு கொட்டப்படுகின்றது. ஏனெனில் கொடிமரம் தாமிரத்தால் செய்யப்பட்டதாக இருக்கும். தாமிரமானது வருடம் பல கடக்கும்போது அவற்றின் உமிழும் திறன் குறைந்து கொண்டே வரும். சாதாரண உப்பில் சோடியம் குளோரைடு உள்ளதால் அதனைக் கொடிமரத்தின் அடியில் கொட்டுவதால் கொடிமரம் புத்துயிர் பெற்று அதிக வீரியத்துடன் ஒளிக்கற்றைகள் காந்தப் பண்புகளை உள்வாங்கி வெளியிடுகின்றன. அதுமட்டுமன்றி உப்பிற்கு இயற்கையாகவே நேர்மறை எண்ணங்கள் (pastive Thinging) அதிகம் உருவாக்குகிறது. எதிர்மறை

எண்ணங்கள் (Negative Thinking), தீய செயல்கள், நோய்க் கிருமிகள் எதுவும் நம்மை அண்டாமல் பாதுகாக்கவும் பயன்படுகிறது. பெரும்பாலும் அனைத்து சுபநிகழ்ச்சிகளிலும் முக்கிய இடம்வகிப்பது உப்பாகும். உப்பின் நேர்மறை இதனால் கோயில் முழுவதும் காந்தப்புலம் செயல்பட உதவியாக இருக்கும். இதன் மூலம் கோயிலின் வெளிப்பகுதி இடிதாங்கியாகப் பயன்படுகிறது. கோயில் சுற்றியும் இடிதாக்காமல் பாதுகாக்கப்படுகின்றது. இச்செயல்களால் கோயிலுக்கு வரும் அனைத்து பக்தர்களுக்கு கோயிலின் எந்தப் பகுதிக்குச் சென்றாலும் காந்தப்புல கதிர்வீச்சுக்கள் நம் உடலுக்கு கிடைக்கச் செய்வதால் நம் மனமும் அமைதி நிலைக்குச் செல்லுகிறது.

இறைவனை நினைத்து தரையில் வீழ்ந்து வணங்குதல்

நம் உடல் நோய்நொடியின்றி ஆரோக்கியமாக இருப்பதற்கு உடற்பயிற்சி, யோகாசனம் செய்யதல் நல்ல பலனைத் தருகிறது. அதன்படி 5000 ஆண்டுகளுக்கு முன் இந்தியாவில் தோன்றிய உடற்பயிற்சி தியான முறை யோகாக் கலையாகும். “யோகா என்றால் அலையும் மனதை அலையாமல் ஒரு நேர்வழிப்படுத்தும் செயல் என்று எளிமையாகவும் உரைக்கின்றனர்”⁶⁵ யோகக் கலையில் பல்வேறு வகையில் வஜ்ராசனம் நரம்பு செயல்பாடுகளைச் சுறுசுறுப்படைய வைக்கிறது. புஜங்காசனம், சசாங்காசனம் என்பது தரையில் வீழ்ந்து வணங்கும் ஆசன முறையாகும். தடாசனம் (பெண்கள் மண்டியிட்டு வணங்குதல் ஆசனமாகும்) இவ்வாசனங்களை செய்வதன் மூலம் உடலில் அதிகரிக்கும் சர்க்கரை நோய் வராமல் கட்டுக்குள் வைத்திருக்க இந்த ஆசனங்கள் பயன்படுகிறது. நாம் தினமும் தரையில் வீழ்ந்து வணங்கும் யோகசனத்தை செய்தால் இயல்பாகவே உடலில் உள்ள செல்கள் புத்துணர்வு அடைகிறது. மேலும் கால் மூட்டுகள் வளைவதால் அதாவது மண்டியிடுவதால் மூட்டு வலி வராமலிருக்க இவ்வாசனங்கள் உதவுகிறது. உடலில் நோய்கள் ஏற்படாமல் இருக்கவே நம் முன்னோர்கள் இத்தகையப் பழக்கவழக்கங்களை மேற்கொண்டுள்ளனர் எனலாம்.

கோயிலை சுற்றி வலம் வருவதை அறிதல்

நாம் கோயிலுக்குச் சென்று இறைவனை தரிசித்துவிட்டு கோயில் பிரகாரத்தைச் சுற்றி வருவது மரபுவழி வந்த வழக்கம் ஆகும்.

இப்பழக்கத்தைப் பரிக்ராமா (பிரதஷணம்) எனக் கூறுவர். கோயிலில் வடிவமைக்கப்பட்ட சிலைகள் யாவும் நேர்மறை ஆற்றல் திறன்களைக் கொண்டுள்ளன. இதனால் சாமி சிலைக்கு அருகில் வைக்கப்படும் பொருட்கள் அனைத்திற்கும் இவ்வாற்றல் பரவும். இத்தன்மையால் தான் சிலையைச் சுற்றி வலம் வருகிறோம். அவ்வாறு வலம்வரும்போது சிலையில் இருந்து பரவும் அனைத்து விதமான நேர்மறை ஆற்றலும் பெற்று, நம் உடல் முழுகாந்த சக்தியை ஏற்றுக் கொண்டு நம் உடலில் ஏற்படும் சிறுசிறு நோய்கள் தாக்கப்படுவது தவிர்க்கவும் கோயிலை வலம் வருவதும், சிறிது நேரம் கோயிலில் அமர்வதும் அவசியமாகிறது. இவ்வறிவியல் உண்மையை அறியாமலே பலர் இன்றும் வழக்கத்தை மேற்கொண்டுள்ளனர். இதன் மூலம் நம் யாவரும் அறிவியல் விஞ்ஞானிகளாக விளங்கியதை நினைக்கும்போது மெய்சிலிர்க்க வைக்கிறது. முன்னோர்களைக் கடைப்பிடித்து வரும் மரபுகளைப் பின்பற்றி வாழ்வது என்பது உடல், மனம் ஆகிய இரண்டையும் பேணிக்காத்துக்கொள்ள மரபுப்பெட்டகமாக உள்ளது.

ஆடி மாதத்தில் மாரியம்மன் வழிபாட்டில் கூழ் வார்ப்பதன் அறிவியல் காரணம்

‘மாரி’ என்றால் மழை என்பது பொருளாகும். அம்மன் என்பது சிறுதெய்வ வழிபாட்டில் போற்றப்படும் பெண் தெய்வப் பெயராகும். மழை பொழிவால் மக்களின் மனம் குளிர்வதால், அம்மனின் அருள் மழையால் மக்கள் நோய் நொடியின்றி வாழ்வார் என்பதால் மாரியின் சொல்லாட்சி அம்மனின் பெயர் மாற்றங்களுடன் வழங்கப்பெற்று மாரியம்மன் என அழைக்கலாயினர். இத்தகையப் பெருமையுடைய மாரியம்மன் வழிபாட்டில் ஒன்றாக மேற்கொள்ளப்படுவதே கூழ் ஊற்றும் வழிபாடாகும். இவ்வழிபாட்டில் மாரியம்மன் கோவில்களில் மட்டுமே அதிக அளவில் ஆடி மாதங்களில் வெள்ளிக்கிழமை அன்று கூழ் ஊற்றுதல் நிகழ்வு நடைபெறுவது வழக்கமாகும். அவ்வழக்கத்திற்கு அறிவியல் காரணங்களும் உண்டு. சூரியன் தன் கதிர்வீச்சு திசையை ஆறு மாதத்திற்கு ஒரு முறை மாற்றுகிறது. ஆடி மாதங்களில் சூரியக் கதிர்கள் திசையை மாற்றுகின்றது. இந்தியாவை பொருத்தவரை வெப்பம் நிறைந்த குளிக்காலமாக மாறுகிறது.

அருமருந்தாகும் கூழ்

குளிர்காலங்களில் வைரஸ் போன்ற கொடிய கிருமிகளால் ஏற்படும் நோய்கள் அதிகம் பரவுவதற்கு வாய்ப்புகள் அதிகம் காணப்படும் என்பது அறிவியல் உண்மையாகும். ஆகையால் ஆடி மாதத்தில் சின்னம்மை, தட்டம்மை ஆகிய நோய்களால் மக்கள் அவதியுறும் நிலைக்குத் தள்ளப்படுவர். இதனைத் தடுக்கும்பொருட்டு நோய் கிருமிகளிடமிருந்து தற்காத்துக்கொள்ள உடலிற்கு நோய் எதிர்ப்பு சக்தி அதிகம் தேவைப்படுவதாலேயே கேழ்வரகு கூழ் போன்ற ஊட்டச்சத்து மிகுந்த உணவுகளை அன்றாடம் நாம் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். இதனைப் பின்பற்றியே கூழ் ஊற்றும் வழக்கத்தை மக்கள் மேற்கொண்டுள்ளனர். இந்தக் கூழ் வகைகள் உடலைக் குளிர்விக்கக் கூடிய அருமருந்தாகும். இதில் இரும்புச்சத்து, நார்ச்சத்து, கால்சியம் ஆகியவை அடங்கியுள்ளது. அக்கூழ்பானையைச் சுற்றி மஞ்சள் மற்றும் வேப்பிலையைக் கட்டித் தொங்கவிடுவர். இவையிரண்டுமே நோய் எதிர்ப்பாற்றல் சக்தி உடையாகும். இக்கூழுடன் சின்ன வெங்காயமும் பயன்படுத்தப்படுகிறது. வெங்காயத்திலும் எதிர்ப்பாற்றல் சக்தி அதிகம் உண்டு. வாயில் உள்ள நோய் கிருமிகளையும், வைரஸ் கிருமிகளையும் அழிக்கும் ஆற்றல் உடையது. இத்தகைய நோய்களிடமிருந்து நம்மைப் பாதுகாக்கவே கூழ் வழங்கப்படுகின்றன உண்மையை அறியமுடிகிறது.

எலுமிச்சை பழத்தைப் பூசையில் வைப்பதன் அறிவியல் உண்மைகள்

எலுமிச்சைக் கனி ஒரு அற்புதக் கனியாகும். இக்கனி எல்லா காலங்களிலும் கிடைக்கிறது. இராசக்கனி என்றும் பித்தத்தைக் குறைப்பதால் பித்த முறி மாதர் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. எலுமிச்சைப் பழத்தில் உடலுக்குத் தேவையான வைட்டமின் 'சி' சத்து அதிகம் உள்ளது. அதுமட்டுமன்றி இப்பழத்தில் இயல்பாகவே காந்த சக்தியை உள்ளிழுக்கும் ஆற்றல் உடையது. பூசை செய்யும்போது கோவிலில் அபிசேக ஆராதனைகள் நிகழுகையில் அருகில் எலுமிச்சைக் கனியை அருகில் வைக்கும்போது கடவுள் சிலைகளிலிருந்து வரக்கூடிய காந்த சக்தியை பெறும், அக்கனியை நம் வீட்டில் வைக்கப்படும்போது கோயிலில் கிரகித்த காந்த சக்தியை மெல்ல மெல்ல வெளியிடுவதால் கோயிலுக்குச் சென்று வந்த புத்துணர்வும்

தூண்டல்கள் நம் உடலில் வீட்டில் இருக்கும்போதே ஏற்படுகின்றது. நோய் எதிர்ப்பாற்றலை உண்டாக்குவதோடு, கிருமி நாசினியாகவும் தோல் நோய்களை நீக்கும் அற்புத சக்தியாகவும் எலுமிச்சைப் பழம் விளங்குகிறது.

மலைகளின் மீது உள்ள தெய்வ வழிபாட்டிற்கான காரணங்கள்

பழங்காலத்தொட்டு மலைகளின் மீது தெய்வங்கள் உறைவதாக நிலவிய நம்பிக்கை, இயற்கையோடு தொடர்புடையதாக அமைந்துள்ளது. மலைகளில் தெய்வங்களை வைத்து வழிபடும் வழக்கம் இன்றுவரை பின்பற்றப்பட்டு வருகின்றது. அக்கால சித்தர்கள், முனிவர்கள் இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வையே மேற்கொண்டனர். அவற்றோடு மலைகளின் மீது கோயில் அமைத்து வணங்கி வந்தனர். மலைகளில் பல்வேறு வகையான மூலிகைச் செடிகள் நிறைந்து காணப்படும். மலை வழியாகச் செல்லும்போது, அம்மூலிகை காற்றினை சுவாசிப்பதால் பல்வேறு விதமான நோய்களைக் குணப்படுத்தப்படுகிறது. தூய்மையான மூலிகை காற்று உள்ள இடத்தில் இருந்து மூச்சுப் பயிற்சி செய்வதால் இரத்த ஓட்டம் அனைத்து பகுதிகளையும் விரைவாகச் சென்றடைகிறது. மேலும் மாரடைப்பு, உடலில் அதிகப் படியான கொழுப்பு நீக்கப்படுகிறது. தசை நார்கள் புத்துணர்வு பெறுவதோடு பெரிசார்டியம் சிறப்பாக வேலை செய்வதால் இதய நோய்கள் வருவதில்லை. மூட்டுவலி யாவும் தவிர்க்கப்படுகிறது. மாத மாதம் மலைக் கோயிலுக்கு சென்று வந்தால் இது போன்ற நோய்களிலிருந்து நம்மைக் காத்துக்கொள்ள முடியும்.

வேப்பிலையின் மகத்துவம்

உலகிலேயே அதிக சிறப்பு வாய்ந்த இயற்கைக் கொடுத்த மூலிகையில் மிகச் சிறந்த கிருமி நாசினியாகப் பயன்படுகிறது. ஒவ்வொரு பருவ காலத்திற்கும் ஒவ்வொரு விதமான நோய்களும், சரும பிரச்சனைகளும் நமக்கு ஏற்படுவது வழக்கம். எல்லாவற்றிற்கும் நாம் மருத்துவர்களை நாடவேண்டிய அவசியம் இல்லை. பழங்காலத்திலும் இது போன்ற பருவ நிலை மாற்றங்கள் நிகழ்ந்துள்ளன. அவர்கள் இயற்கையில் கிடைத்த மூலிகைகளைக் கொண்டு அகைத்து விதமான நோய்களுக்கும் தீர்வு கண்டனர். அவற்றில் முதன்மையானதாக இன்றளவும் கூறப்படுவது வேப்பிலை

என்பது இன்றும் ஆயுர்வேதத்திலும், சித்த மருத்துவத்திலும் தவிர்க்க முடியாத மருந்தாக இருந்து வருகிறது. வேப்பிலைக்கு என்று பல்வேறு சிறப்புகள் உள்ளன. இதை நாம் உள்மருந்தாகவும், வெளிமருந்தாகவும் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. அம்மை நோய்களில் சின்னம்மை, பெரியம்மை, பொன்னுக்கு வீங்கி, தோல் வியாதிகள் போன்றவை வராமல் தடுப்பதிலும், நோய்த் தொற்று வந்த பின்பும் குணப்படுத்தும் தன்மை வேப்பிலைக்கு நிகர் வேப்பிலையே எனலாம். இதன் அடிப்படையிலே தான் விழா நடைபெறும் நாட்களிலும் கோயில்களிலும், தெய்வம் ஊர்வலம் வரும் ஒவ்வொரு தெருக்களிலும் தோரணம் கட்டுதல், விழா நாள் முடிவில் மஞ்சள் வேப்பிலை கலந்த நீரில் மஞ்சள் நீராட்டு என அனைத்து இடங்களிலும் வேப்பிலை முதன்மைவகிப்பதால் இதன் அறிவியல் சார்ந்த உண்மையை தெய்வ வழிபாட்டில் கண்டு தெளியலாம்.

மாவிலை தோரணங்களின் அற்புத சக்தி

நாம் அன்றாட வாழ்க்கையில் விழாக்கள் முக்கிய இடத்தைப் பெறுகிறது. இவ்விழாக்களின் போதும் சுப நிகழ்ச்சிகளின் போதும் அதிகமாக மக்கள் கூடிநிற்பர். மக்களின் கூட்டம் பெருகும் இடங்களில் ஏற்படுகின்ற அசுத்தங்களினால், காற்று மாசடைகிறது. தூய்மை கெடுகிறது. சுற்றுப்புறச் சூழல் பாதிப்படைகிறது. இதனால் காற்றின் மூலம் தொற்றுநோய்கள் பரவும் அபாயம் உள்ளது. அந்நோய்கள் பரவாமல் தடுக்கவே மாவிலை தோரணங்கள் கட்டப்படுகின்றன. இவை மக்கள் வெளியிடும் கரியமில் வாயுவை தன்னுள் இழுத்து வைத்துக்கொள்ளும் சக்தி மாவிலைக்கு உண்டு. காய்ந்து உலர்ந்து விட்ட மா இலைகளிலும் அதன் சக்தி குறையாது. மாவிலையும் ஒரு கிருமி நாசினியாக விளங்குகிறது. மேலும் மாவிலையால் 'புரோஹிஸ்பிடின' என்னும் வாயுவைக் காற்றில் மூலம் பரவவிடுகின்றது. இதனால் தொற்று கிருமிகளை அழித்து நம்மைக் காத்துக்கொள்ள மாவிலைத் தோரணங்கள் வழிவகுக்கிறது. இதற்கு துர்தேவதைகளை வீட்டிற்குள் நுழைய விடாமல் தடுக்கும் சக்தியும் உண்டு. மேலும் மாவிலை அமுகுவது கிடையாது. முறையாக காய்ந்து உலரும். இதுபோல் வாழ்க்கையும் கெட்டுப்போகாமல் நீண்ட நாள் வாழ்ந்து முற்றுப்பெற வேண்டும் என்ற நம்பிக்கையுடன், மங்களம் பெருக மாவிலைத் தோரணங்களைக் கட்டுகிறோம்.

கடவுளை வழிபடும்போது சூடம், ஆரத்தி எடுப்பதன் அறிவியல் உண்மைகள்

“ஆரத்தி தட்டை முதலில் கடவுளின் இதயப் பகுதியில் காண்பித்து, மைய பரவ பகுதி வரை வலஞ்சுழியாகச் சுற்றப்படுகிறது. (அ) கடவுளை சுற்றி வந்து ஆரத்தி காண்பிக்கப்படுகிறது. இவை ஏனென்றால் ஆரத்தி தட்டு பொதுவாகப் பிசைந்த மாவு, மண் அல்லது உலோகத்தால் செய்த விளக்கில் எண்ணெய் அல்லது நெய் நிரப்பப்பட்டு அந்த தட்டின் மீது வைக்கப்படும். ஆரத்தி தட்டில் உள்ள விளக்கைக் கொண்டு கடவுளின் முன்பு முழுமையாக வட்டவடிவில் சுற்ற வேண்டும். விளக்கின் சுடரால் உமிழப்படும் அதிர்வெண்களால் வேகமான வட்ட இயக்கம் உருவாகும். இந்த அதிர்வெண்கள் மெல்ல மாற்றம்பெறும். பின் ஆரத்தி காட்டும் பக்தர் மற்றும் வழிபடுவோரிடமும், இந்த அதிர்வெண்கள் பாதுகாப்பு கவசமாக உருவாகும். இதனைத் தரங்கவசம் என அழைப்பர்.”⁶⁶

அரச மரத்தடியில் விநாயகர் உள்ளதின் சிறப்பு

அரச மரத்தை தினசரி எவ்வளவு முறை வலம் வருகின்றோமோ அந்த அளவுக்கு உடலுக்கு தூய்மையான ஆக்சிஜன் கிடைக்கும். ஓர் அரசமரம் 1800 கிலோ கார்பன்-டை-ஆக்ஸைடு உட்கொள்கிறது. 2400 கிலோ ஆக்சிஜனை வெளியிடுகிறது. இதனால் உடலில் உள்ள செல்கள் அனைத்தும் புத்துணர்ச்சி பெறுகிறது. பெண்களின் கருப்பை சம்பந்தமான பிரச்சனைகளைத் தீர்வு காண இதுபோன்ற சுத்தமாக ஆக்சிஜன் தேவைப்படுகிறது. நுரையீரல் சம்பந்தமான நோய்களைக் குணமடையச் செய்கிறது. நீண்ட நாட்கள் ஆரோக்கியமாக வாழ வழி வகுக்கிறது. தினமும் சுத்தமான ஆக்சிஜன் கிடைக்கவே அரச மரத்தடி விநாயகரை வணங்கினோம்.

மீனாட்சியம்மன் குங்குமம் பற்றி சிறப்பு

“மதுரை மீனாட்சியம்மன் குங்குமம் காந்த சக்தி மிக்கது என்கிறார் இங்கிலாந்து அறிஞர் சார்லஸ் டபிள்யு. லெட்பீட்டர் என்பவர் மதுரை மீனாட்சியம்மன் குங்குமம் பற்றிக் கூறுகையில் லெட்பீட்டர் இவர் ஒரு முறை மீனாட்சியம்மனைத் தரிசித்துவிட்டு பிரசாதம் பெற்று சென்றார். இந்திய மக்கள் நெற்றியில் விபூதி, குங்குமம் வைப்பதைப் பற்றி ஆய்வு செய்தார். இதில் காந்த சக்தி உண்டு என்பதை உணர்ந்தார். என் வாழ்வில் நான் கண்ட

அதிசயம் என தான் எழுதிய 'தி இன்னர் லைப்' என்ற புத்தகத்தில் எழுதினார். சில ஆண்டுகள் கழித்து மீண்டும் பரிசோதித்தப் போது காந்த சக்தி சற்றும் குறையாமல் இருப்பதை கண்டு அசந்து போனார். இப்படி ஓர் அதிசயம் நான் எந்த நாட்டிலும் கண்டதில்லை என்று அவர் எழுதி வைத்திருக்கிறார். தமிழரின் ஒவ்வொரு வழிபாட்டு முறையும் ஓர் அறிவியல். அவன் கட்டி வைத்த கோயில்கள் அதன் ஆய்வு பல்கலைக்கழகமாக இன்றும் சான்றளிக்கிறது.”⁶⁷

கிராமப்புறச் சூழலில் வாழும் மனிதன் நம் மரபுகளின் பின்பற்றியே சிறு மற்றும் பெருந்தெய்வ வழிபாடுகள், விழாக்கள், உழவுத்தொழில், வாணிபம் உள்ளிட்ட அனைத்து செயல்பாடுகளும் நிகழ்கின்றன. இதற்கு நாம் பின்பற்றி வரும் சடங்குகளும், சம்பிரதாயங்களுமே சான்றாகும். நம்முன்னோர்களின் வழித்தோன்றலின் தான் பல்வேறு வரலாற்று சுவடுகள், கற்சிலை வடிவில் அமைந்த தெய்வத் தோற்றங்கள், பயத்தின் வழி மனித செயல்பாடு, மனமகிழ்வு ஏற்ப வழிபாட்டு முறைகள் அனைத்தும் மக்களின் மனத்தில் உருவாகிய எண்ணங்களின் அதிர்வளைகளால் தோன்றுபவை என்று கூறுவதே சாலப்பொருத்தமாகும்.

தொகுப்புரை

சங்க இலக்கியங்களில் நாட்டுப்புறவியல் என்பது மக்கள் வாழும் அன்றாட வாழ்வினைப் படம் பிடித்துக்காட்டுவதாகவும், அவ்வாழ்க்கையில் தோன்றும் இன்பத்துன்பங்களைப் பிரதிபலிக்கும் காலக் கண்ணாடியாகவும் உள்ளன. அவற்றில் ஆயக்கலைகள் அறுபத்து நான்கின் வகைபாடுகள் சிறப்பையும் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன. அக்கலைகளில் வகையில் ஆடல் கலைகளில் மயிலாட்டம், ஒயிலாட்டம் உள்பட, பல்வேறு கலைகளின் பெருமையையும் கூறப்பட்டுள்ளது.

பல்வேறு கலைகளை வெளிப்படுத்தும் களமாக விளங்குவது விழாக்களாகும். அவ்விழாக்களின்போது நடைபெறும் இசையும் இசையுடன் கூடிய இசைக்கருவிகள், அவற்றை பயன்படுத்தி பாணர், விரலியர், கூத்தர் ஆகியோர் இசையுடன் கூத்துக்கலைகளையும் பேணிக்காத்துள்ளனர். அக்கூத்துக்கலைகளில் குரவை, துணங்கு, கயிற்றாட்டம் போன்ற பல்வேறு

கூத்துக்களைப் பற்றிச் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் மூலம் விளக்கம் தரப்பட்டுள்ளன. இக்கலைகள் யாவும் நம் வரலாற்று பெட்டகமாக விளங்குவதை இவ்வாய்வு எடுத்துக்கூறுகிறது. மேலும் இக்கலைகளை மன்னர்களும், மக்களும் போற்றியும் புகழ்ந்து வந்துள்ளதையும், அக்கூத்து கலைஞர்களுக்கு எண்ணிலடங்காப் பரிசுகளை வாரிவழங்கியதையும் விளக்குகிறது.

நாட்டுப்புற தெய்வங்களின் வகைகள், வழிபாடுகள், நேர்த்திக்கடன், குலதெய்வ வழிபாட்டின் பெருமை, சில காவல் தெய்வங்கள் பெயர் மாற்றங்கள், வரலாற்றுச் சுவடுகள், நம் வழிபாட்டின் தொன்மைச் சிறப்புகளும், நாட்டுப்புற விழாக்களில் பின்புலன்களாக அமைந்த அறிவியல் உண்மைகள் என அனைத்து வரலாற்றுச் செய்திகளும் இடம் பெற்றுள்ளன.

கிராமப்புறச் சூழல்களில் வாழும் மக்கள் தன் நலம் கருதாமல் பிறர் நலம் காண்பவர்கள். அவ்வகையில் பண்டைய இலக்கியங்களில் முதல் தற்காலம் வரை கிராமச் சூழல்களுக்கு சாதகமாக சிறுதெய்வ வழிபாடு முறைகள் பழங்கால செயல்முறைகள் இன்றி பல்வேறு மாற்றங்களுடன் வழிபாட்டு முறைகளை மக்கள் பின்பற்றி வருகின்றனர். கிராமப்புறங்களில் உறையும் தெய்வங்கள் ஊர்ப்பகுதிகளிலும், ஊரின் வெளிப்பகுதிகளிலும் அமைந்து காட்சியளிப்பதை நாம் காணமுடிகிறது. மேலும் தெய்வங்களை பல்வேறு உருவ வழிபாடுகளுடன் வணங்கி வருவதையும், அவற்றுடன் இனம், குலம் போன்ற வகைபாடுகளுடன் தான் தற்போது தெய்வ வழிபாடுகள் நிகழ்ந்து வருவதையும் வெளிப்படுத்துகின்றது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. முனைவர் சு. சக்திவேல் - நாட்டுப்புறவியல் ஆய்வு, பக்:22
2. முனைவர் பி. புஷ்பம் - நாட்டுப்புறவியல் தோற்றம், www.tamilvu.org - 15.05.2021
3. மேலது - www.tamilvu.org
4. ஆறு இராமநாதன் - நாட்டுப்புறக் கலைகள், பக்:3
5. மேலது - பக்:4
6. கம்பர் - சரஸ்வதி அந்தாதி (வாழ்த்துப் பாடல்), பக்:1
7. சு. செந்தில்குமார் - நம் தேசம் நம் பண்பாடு, பக்:110
8. தொல்காப்பியர் - தொல்காப்பியம் - அகத்திணை பாடல்: 53
9. முனைவர் கே.ஏ.பக்கிரிசாமி பாரதி - இந்திய இசைக்கருவூலம், பக்:374
10. மேலது - பக்:375-376
11. தொல்காப்பியர் -தொல்காப்பியம்(பொருளதிகாரம்),நூற்:5:33, பக்:73
12. தொல்காப்பியர் - தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம் (மெய்ப்பாட்டியல்), நூற்:1
13. கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் - பெரும்பாணாற்றுப்படை, பா.அடி:370:371
14. பெருங்குன்றூர்ப் பெருங்கௌசிகனார் - மலைபடுகடாம் - பா.அடி:320-322
15. தொல்கபிலர் - நற்றிணை (குறிஞ்சித்திணை), பா.அடி:276,வரி:9-10
16. மாங்குடி மருதனார் - மதுரைக்காஞ்சி, பா.வரி:96-97
17. மாங்குடி மருதனார் - புறநானூறு, பா.எண்:24, வரி:3-6
18. உலோச்சனார் - அகநானூறு, பா.எண்:20, வரி:5-8
19. முடத்தாமக் கண்ணியார் - பொருநராற்றுப்படை, பா.அடி:108-110
20. மாங்குடி மருதனார் - மதுரைக்காஞ்சி, பா.அடி: 327-329
21. நல்லூர் நத்தத்தனார், சிறுபாணாற்றுப்படை, பா.அடி:203-206
22. பாவைக்கொட்டிலார் - அகநானூறு (மருதம்), பா:336, வரி:16-17
23. ஆதிமந்தியார் - குறுந்தொகை, பா:31, வரி:1-4
24. ஓளவையார் - குறுந்தொகை, பா.எண்:364, வரி:5-8
25. காக்கைப்பாடினியார்-பதிற்றுப்பத்து(ஆறாம்பத்து),பா.எண்:53:14-16

26. மேலது - பா.எண்:57, வரி:3-4
27. பரணர் - பதிற்றுப்பத்து (ஐந்தாம்பத்து), பா.எண்:45, வரி:12-14
28. கபிலர் - குறிஞ்சி பாட்டு, பா.அடி :192-194
29. நக்கீரர் - நெடுநல்வாடை, பா.வரி:67-70
30. குமட்டுர்க் கண்ணனார் - பதிற்றுப்பத்து (இரண்டாம் பத்து) பா.எண்:20, வரி:15-18
31. இளங்கோவடிகள் - சிலப்பதிகாரம் (அரங்கேற்றுக் காதை), காதை.எண்:3, வரி:13-16
32. நல்லுருத்திரன்-கலித்தொகை(முல்லைக்கலி),பா.எண்:101,வரி:13-14
33. சிறுதெய்வங்கள் - www.tamilvu.org, பார்த்த நாள்:7.10.2020
34. தொல்காப்பியர் - தொல்காப்பியம், நூற்பா:993
35. பக்தவச்சல பாரதி- தமிழர் மானிடவியல்(11-chapters.pdf), பக்:26
36. க.ப.அறவாணன் - தமிழ்ச் சமுதாய வரலாறு, பக்:58
37. இரா.சீனிவாசன் - இலக்கிய அலைகள், பக்:5-6
38. ஐயனாரிதனார் - புறப்பொருள் வெண்பாமாலை (வெட்சிப்படலம்), துறை:19
39. கொற்றனார் - குறுந்தொகை (பாலை), பா.எண்:218, வரி:1-4
40. பாலைக்கௌதமனார் - பதிற்றுப்பத்து (மூன்றாம் பத்து), பதிகம்:3:7-8
41. இளங்கோவடிகள் - சிலப்பதிகாரம் (வேட்டுவ வரி), காதை.எண்:12, வரி:54-64
42. இளங்கோவடிகள் - சிலப்பதிகாரம் (கட்டுரைக் காதை), காதை.எண்:23, வரி:180-184
43. சீத்தலைச் சாத்தனார் - மணிமேகலை (சக்கரவாள கோட்டம்), காதை.எண்:6, வரி:48-54
44. தொல்காப்பியர் - தொல்காப்பியம் (பொருளதிகாரம்), நூற்பா: 422
45. அம்முவனார் - அகநானூறு (நெய்தல்), பா.எண்:370, வரி:12-13
46. நற்சேந்தனார் - அகநானூறு (குறிஞ்சித்திணை), பா:232:11-14
47. முனைவர் அ.ஐம்புலிங்கம் - ஊர்த் தெய்வவழிபாடு, <https://thoguppukal.blogspot.com>
48. ஏப்ரல், 11-04-2013:3:35 - <https://m.dinamalar.com>
49. தினத்தந்தி, ஏப்ரல், 11-04-2018 - <https://m.dailythanthi.com>

50. <https://m.facebook.com> - கருப்பசாமி பெயர்கள் - பார்த்த நாள்: 14.அக்.2020
51. பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார்-ஐங்குறுநூறு(குன்றக்குறவன் பத்து), பா:வரி:254-255
52. கபிலர் - குறுந்தொகை (குறிஞ்சி) - பா.எண்:87, வரி:1-3
53. சேரமான் பாலைப் பாடிய பெருங்கடுங்கோ - நற்றிணை, பா.எ:9:1-3
54. மதுரை மருதன் இளநாகனார் - நற்றிணை, பா.எ:216:6-9
55. ஒல்லையூர் தந்த பூதப்பாண்டியன் - புறநானூறு - பா.எ:71:14
56. இளங்கோவடிகள் - சிலப்பதிகாரம் (அடைக்கலக்காதை), காதை.எண்:103, வரி:115-117
57. இளங்கோவடிகள் - சிலப்பதிகாரம் (வேட்டுவவரி), பா.எ:12:68
58. திருத்தக்கத்தேவர் - சீவக சிந்தாமணி, பா.எ:596
59. மேலது - பா.எ:1248
60. கம்பர் - கம்பராமாயணம் - சுந்தர காண்டம், பா.எ:295
61. மாணிக்கவாசகர் -திருவாசகம்(திருக்கழுக்குன்றப் பதிகம்), பதி:7:1
62. திருஞானசம்பந்தர் -தேவராம் (முதலாம் திருமுறை), பதிகம்:45:12
63. சி.கோமதிராஜா - தமிழர்களின் வழிபாட்டு முறைகளில் உள்ள அறிவியல் உண்மைகள், பக்:139
64. நவதானியங்களும் நவகிரகங்களும் -<https://owshadham.blogspot.com>
65. இரா.ஆண்டியப்பன் (2003) - ஆரோக்கிய வாழ்வு, <https://ta.m.wikipedia.org>
66. சி.கோமதிராஜா - தமிழர்களின் வழிபாட்டு முறைகளில் உள்ள அறிவியல் உண்மைகள், பக்:139
67. மேலது - பக்:142

முடிவுரை

பண்டைய மனித சமூகம் பின்பற்றிய வாழ்க்கை முறைகளில் இயற்கையே பிரதானமாகும். அவ்வியற்கையில் உருவாகிய மாற்றங்களுடன், அச்சமும் தோன்றியது. அவற்றிலிருந்து தன்னை தற்காத்துக் கொள்ள உருவானதே தெய்வ வழிபாடாகும். அவ்வழிபாட்டோடு ஒன்றியே மனிதன் தங்களுடைய முன்னேற்றத்திற்குரிய வாழ்வை அமைத்துக்கொண்டுள்ளான். உலகம் தோன்றிய நாள் முதல் இன்று வரை மனிதர்கள் பக்தியின் அடிப்படையில் தெய்வங்களை வகைப்படுத்தினர். அதன்வழி சங்ககாலம் தொட்டு இன்று வரை மக்கள் தங்கள் எண்ணங்களையும், மகிழ்ச்சியையும், மனக்குறைகளையும் இறை வழிபாட்டின் மூலமே நிவர்த்தி செய்து வந்துள்ளமையை அறியமுடிகிறது. அத்துடன் சங்க இலக்கியங்களில் விழா என்பதற்கு பல்வேறு புனைப்பெயர்களால் அழைக்கப்பெறுவதையும் காணலாம்.

நம் பாரம்பரியத்தைப் போற்றும் பழக்கவழக்கங்களில் ஒன்றாகத் திகழ்வது விருந்தோம்பலாகும். அவ்விருந்தோம்பல் குறித்து பல்வேறு இலக்கியப் பாடல்களும், அறிஞர்களின் கருத்தையும் ஆராயும்போது விருந்தோம்பல் தான் இல்வாழ்க்கையின் ஆணிவேராக செயல்படுவதோடு, உறவுகள் மேம்பட இவை ஒரு பாலமாக விளங்கியதையும் அறியமுடிகிறது. மேலும் அவ்விருந்தில் இறைச்சியே பிரதான உணவாக விளங்கியதைப் பல சங்கப் பாடல்கள் மூலம் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் விருந்தோம்பும் பண்பு இல்லங்களில் மட்டுமன்றி, அவை விழா காலங்களிலும் பின்பற்றப்படுகிறது. விழாக்களில் நிகழும் விருந்தோம்பும் பண்பால் மக்களிடத்தில் ஒன்றாகக் கூடி வாழும் முறை, மனித நேயத்துடன் பகிர்ந்தும் பண்பும் அவ்விடத்தில் உருவாவதையும் நம்மால் அறியமுடிகிறது. அத்துடன் இல்லங்கள்தோறும் விருந்தளித்து உபசரித்தல் என்பது நம் வாழ்வோடு இணைந்த நற்பண்பாகவும், நாகரீகத்தின் தூணாகவும் விளங்கியதைக் காணமுடிகிறது.

விரும்ந்தோம்பும் இம்மரபானது இன்றையளவில் நாகரீகத்தின் அதிதீக வளர்ச்சியின் காரணமாகவும், பொருளாதார சூழலும், நம் பழக்கவழக்கங்கள் முற்றிலும் மாறுபட்டு விளங்குகிறது. இதுபோன்ற பல்வேறு காரணங்களால் பாரம்பரிய செயல்பாடுகள் யாவும் குறைந்து கொண்டே வருவதை காணமுடிகிறது. இதுதான் நிதர்சனமான உண்மை. இதை எவராலும் மறுக்க

இயலாது. பண்டைய தமிழர்களின் வாழ்வு என்பது ஐந்தில் பாகுபாடுகளில் மேற்கொள்ளப்பட்டன. அதில் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என நிலப்பாகுபாடு அடிப்படையில் பிரிக்கப்பட்டு, அந்நிலத்தின் தெய்வங்களாக முருகன், திருமால், இந்திரன், வருணன், கொற்றவை என வகைப்படுத்தப்படுகிறது. அத்தெய்வங்களின் தனித்துவம், அருள் தன்மை மற்றும் சிறப்புகள், தெய்வங்கள் பற்றி அறிஞர்கள் கருத்து போன்ற தகவல்களை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

குறிஞ்சி நில தெய்வமான முருகனின் வீரம், கோபம், முருகனுக்குரிய வாகனம், கொடிகள், மலர்மாலைகள், வண்ணங்கள் என பல்வேறு பரிணாமங்களில் காட்சி தரும் முருகப்பெருமானின் பெருமைகளை சங்கப்பாடல்களால் அறியமுடிகிறது. முல்லைநிலத் தெய்வமான திருமாலின் திருவுருவ வர்ணனைகள், திருமாலுக்குரிய ஆடை மற்றும் கொடிகள் மற்றும் அவதாரத்தின் நோக்கம், முல்லை நில மக்களின் வாழ்வு போன்றவற்றை அறியமுடிகிறது.

மருத நிலத்தின் தனித்துவம், அந்நிலக் கடவுளான இந்திரன் தனிப்பெருமை, இந்திரனுக்குரிய விழாக்களில் முதன்மைப் பெற்ற இந்திர விழாவின் மகிமையை இலக்கியப் பாடல்களால் அறியமுடிகிறது. மேலும் இவ்விழாவோடு இணைந்த மரபுசார் திருவிழாக்களையும் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. நெய்தல் நிலத்தின் தெய்வமாகவும், மழைத் தெய்வமாகவும் விளங்குபவர் வருணபகவான் ஆவார். அவ்வருணபகவானின் சிறப்புகளுடன், கடல் அன்னையே தெய்வத்தின் மறுரூபமாக நெய்தல் நில மக்களுக்குக் காட்சியளிக்கிறது. அத்தெய்வத்திற்கு நிகழ்த்தப் பெறும் வழிபாட்டு சடங்கு முறைகள் பற்றியும் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன.

குறிஞ்சியும், முல்லையும் தன் இயல்பு நிலையில் இருந்து திரிந்து தோன்றும் நிலமே பாலை நிலம். அத்தகைய பாலை நிலத்தின் வர்ணனைகள், பாலை நிலக்கடவுளான கொற்றவை குறித்த பல செய்திகள் காணக்கிடைக்கின்றன. அத்துடன் பெயர் மாற்றங்கள் தெய்வங்களுக்கு வழங்கப்பெறுவதோடு, அத்தெய்வங்கள் வழிபடும் இடங்கள், வழிபாடுகள் ஆகியவற்றைப் பற்றி அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

சங்ககால அரசியல் சூழலில் மன்னர்களின் ஆட்சி காலங்களில் மன்னர்களுக்காகக் கொண்டாடப்படும் விழாக்களில் நாள் மங்கலம், குடை மங்கலம், மண்ணுமங்கலம், வால் நாட்கோள், இறந்த வீரர்களை நினைவுபடுத்துவது நடுகல் வழிபாடாகும். அவ்வழிபாட்டின் சிறப்பம்சங்கள், மன்னர்கள் கொண்டாடும் வெற்றி விழா, அவ்விழாவில் வழங்கப்படும் பரிசுகள், உணவுகள் ஆகியவற்றைப் பற்றியும் இவ்வாய்வு விளக்குகிறது.

நம் வாழ்வோடு இணைந்த விழாக்களை மனமகிழ்வுக்காக மக்கள் கொண்டாடி மகிழ்கின்றனர். அத்தகைய விழாக்களில் புது நீராடல், மணவிழா, முழவு விழா, சிலம்புகழி நோன்பு, பொங்கல் விழா, ஏறுதழுவல் (மஞ்சுவிரட்டு) விழா ஆகியவற்றைப் பற்றிய வரலாற்று சிறப்பையும் சங்கப்பாடல்கள் வழி தெளிவாக்குகிறது. ‘ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன்’ என்பது திருமுலர் வாக்காகும். இதன்வழி தங்களின் விருப்பமான கடவுள்களின் வழிப்பாட்டு முறையினையும், பக்தியின் மேன்மையும் வெளிபடுத்துவதாக அமைந்துள்ளன. ஒவ்வொரு கடவுள்களின் பெருமையையும், சிறப்பியல்களையும் பறைசாற்றுவதாக அமைந்துள்ளன.

பண்டைய தமிழகமெங்கும் விழாக்கள் பலவித வினோதங்களுடன் கொண்டாடப்பட்டுள்ளன. கிராமங்கள்தோறும் விழாக்கள் பஞ்சமில்லாமல் நடைபெற்றதையும் காணமுடிகிறது. தெய்வ வழிபாட்டுக்குரிய விழாக்கள் பெரும்பாலும் இயற்கை சார்ந்தே நிகழ்ந்துள்ளன. இவ்விழாக்களின்போது பாட்டும், கூத்தும், விருந்து ஆகியவற்றுடன் நிறைந்து மக்களை மகிழ்ச்சிக்கடலில் திழைக்க வைத்தன. இயற்கையின்வழி தோற்றம் பெற்ற வழிபாடுகள் தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்பே உருவாகிவிட்டன. ஆதிகால இறை வழிபாட்டில் சிவ வழிபாடு தொடங்கி, கார்த்திகை வழிபாடு, பங்குனி விழா, பஞ்ச பூத வழிபாடுகள், மரம் சார்ந்த வழிபாட்டு முறைகள், பூமி வழிபாடுகள், பிறை வழிபாடுகள், திருவேங்கட விழா, அந்தணர் வளர்க்கும் வேள்வி வழிபாடு, மாலையில் விளக்கேற்றும் வழிபாடு, நவகிரக வழிபாடுகள், இயற்கை வழிபாட்டின் பயன்கள் வழி ஒவ்வொரு வழிபாட்டிலும் நிகழும் சடங்குகள், சம்பிரதாயங்கள் குறித்த தகவல்கள் பற்றியும் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

மேற்குறிப்பிட்ட வழிபாடுகள் யாவும் இயற்கையைப் போற்றியதாலும், இயற்கையோடு வாழ்ந்தாலும் நாம் துன்பங்கள் இன்றி நம் முன்னோர்கள் தங்களின் பெருவாழ்வை நோய்நொடியின்றி வாழ்ந்து கழித்துள்ளனர். அதன் மரபுகளோடு சில மாற்றங்களின் அடிப்படையில் சமயம் சார்ந்த விழாக்களாகத் தற்போது மாற்றம் பெற்று வழிபாடுகள் நிகழ்ந்து வருகின்றன. அவ்வழிபாடுகள் தொடர்ந்தாலும் நாம் இயற்கைக்கு செய்யும் அநீதிகள் சொல்லில் அடக்க முடியாத அளவில் நிகழ்த்தி வருகின்றோம். அதன் பிரதிபலனாகத் தான் பூமித் தாய் தனக்கு நடக்கும் அநீதிகளைப் பெறுக்க முடியாமல் பூகம்பமாகவும், கடல் அன்னையான நீரை மாசப்படுத்துவதால் தான் சுனாமி என்றப் பெயரின் வழி கொடூரமான தன் சீற்றத்தைக் காண்பித்துள்ளது, அக்காலத்தில் மாதம் மும்மாரி பொழிந்து உழவுத் தொழில் சிறப்பாக நடைபெற வருணபகவான் தான் பிரதானக் கடவுளாக வழிகாட்டுகிறார். ஆனால் தற்கால மனித இடம் தங்களின் பொருளாதாரத்தைப் பெருக்குவதற்காக விண்ணையும், மண்ணையும், காற்றையும் மாசப்படுத்தியும், அழித்தும் வருவதால் தான் மென்மையான மற்றும் தூய்மையான காற்று தற்போது சூறாவளி காற்றாகவும், அதுமட்டுமன்றி வருணபகவானும் மக்களை அழிக்கும் வகையில் மழை வளத்தை அதிகமாகக் கொடுத்தும், சில சமயங்களில் மழையைக் கொடுக்காமலும் தன் கோரத்தாண்டவத்தை நிகழ்த்தி வருகிறார். இத்தகைய இன்னல்களை இயற்கை நமக்கு அளித்து வருகிறதையும், அந்த இன்னலைப் போக்க வேண்டுமாயின் பழங்கால வாழ்க்கை முறையான இயற்கையோடு இணைந்த வாழ்வை மனிதன் மேற்கொள்ள தொடங்கினாலே நம் வாழ்வு நோய்நொடியின்றி அற்ற நிம்மதியான சொர்க்க வாழ்வை அடையும் வழியை தான் இவ்வாய்வு எடுத்துரைக்கிறது.

சங்க இலக்கியங்களை வர்ணிக்கும்போது அவை பொக்கிசத்தின் பிறப்பிடமாகத் திகழ்கிறது. அவற்றில் எண்ணற்ற வகையில் தமிழர்களின் வாழ்வியல் குறித்த எண்ணங்கள் தமிழ் மக்களின் நெஞ்சங்களில் விதைநெல்லாக விதைக்கப்பட்டுள்ளன. அத்தகைய இலக்கியங்களில் விழாக்கட்குப் பஞ்சமில்லையென்றும், அதில் சமய விழாக்களே பெருபான்மையாக இருந்துள்ளன என்பதையும் காணமுடிகிறது. பெரும்பாலும் சமய வாதிகளின் ஊடுருவல் காரணமாகவும், சமயப் பூசல் காரணமாகவும்

பல்வேறு விழாக்கள் புதியப் பெயர்களில் தோற்றம் பெற்றுள்ளன. அவையாவும் நம் தமிழ் மரபுகள் சார்ந்தாகவே கொண்டாடப்பட்டுள்ளன.

சங்ககாலம் ஐந்தில் கடவுள்களின் தொடக்கக்காலமாகவும் அமைந்துள்ளன. ஏனெனில் நிலப்பிரிவுகளில் தோன்றிய கடவுள்களை வணங்கி வந்துள்ளனர். பின் நாளடைவில் சமயத்தோற்றங்களால் பல வடிவுடன் இறைவன் தோற்றம்பெற ஆரம்பித்தன. அதில் ஐந்தில் கடவுள்களுக்கும் முதன்மைக் கடவுளாக சிவபெருமான் காட்சியளித்தார் என்பதை இலக்கிய நூல்கள் வழி நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளன. சங்க இலக்கியத்தில் சிவபெருமானின் திருப்பெயர்கள் மற்றும் நான்முகனுக்கும், இராவணனுக்கும் சிவன் அருள் புரிந்த விதத்தையும் அழகுட விளக்கப்பட்டுள்ளன.

தெய்வத்தின் ரூபமாகக் காட்சிதரும் தேவர்களுக்கும் வழிபாடுகள், விழாக்கள் நிகழ்ந்துள்ளன. மேலும் இலக்கியம் போற்றும் கார்த்திகை தீப திருவிழா எத்தகையப் பொழிவுடன் கொண்டாடப்பட்டுள்ளன. மேலும் முருகு எனும் பெயரால் அழைக்கப்படும் முருகப்பெருமான் குறித்த வழிபாட்டில் வெறியாடல் விழா எத்தகைய முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகவும் அமைந்துள்ளது. அந்நிகழ்வில் சாமியாடல், பேயோட்டல் என பலவித சடங்குகள் அவை தனிப்பெரும் சடங்காகவும் நிகழ்த்தப்பெற்றுள்ளதை விளக்குகிறது.

திருமால் முதல் திருமகளான இலட்சுமிதேவியின் தனிப்பெருமையைப் போற்றப்பட்டுள்ளன. மேலும் திருமாலின் தோற்ற வர்ணனைகளுடன் திருமாலின் அவதாரங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் மக்களின் பாவபுண்ணியப் பலன்களுக்கேற்ற பலனாக நல்கின்றனர் எனலாம். அதில் மக்களைக் காப்பதற்காகவும், இயற்கைக்கு எதிராக மக்கள் செய்யும் குற்றங்களை எடுத்துரைக்கவும் அவதாரங்கள் நிகழ்ந்திருக்கலாம் என்பது எனது கருத்தாகும். திருமால் குறித்த அவதாரங்களில் நான்கினை மட்டுமே சங்க இலக்கியங்கள் விளக்குகிறது. இதில் வைணவ சமயத்தவர்கள் மற்ற அவதாரங்களின் பெருமையைத் தாங்கள் இயற்றிய பாசுரத்தின் வழியாக உயிரூட்டினர் என்பது சமயம் புராணங்கள் குறித்த ஆராய்ச்சியக்கு உரியதாகும். ஒவ்வொரு பருவங்களுக்கேற்ப குறிப்பிட்ட சமயக்கடவுளுக்கு விழாக்கள் கொண்டாடும்போது பாட்டும், கூத்தும் விருந்துகளும் நிறைந்து மக்களை

மகிழ்ச்சியில் ஆழ்த்தியுள்ளன என்பதை சங்க இலக்கியப் பாடல்களின் வழியே அறியமுடிகிறது.

புத்தம்புது யுகங்கள் உருவாகி வரும் காலகட்டங்களில் ‘மாற்றம் ஒன்றே மாறாதது’ எனும் முதுமொழிக்கு ஏற்ப உலகம் இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. உலகில் வாழும் மக்கள் அனைவரும் தங்கள் மரபுக்கு ஏற்பவும், இனத்திற்கு ஏற்பவும் சாதி மதங்களைப் பிரித்து, அதன்படி அவரவர்களுக்கு ஏற்ற தெய்வங்களுக்கு வழிபாடு செய்து வருகின்றனர். தமிழர் மற்றுமின்றி உலகெங்கும் வாழும் மனித சமூகத்தினை அடையாளங்களை இனம்காணப் பயன்படுவது நம் மரபாகும். அம்மரபிற்கு ஏற்ப பல விழாக்கள் நடைபெற்றாலும், அவை ஆடம்பரத்தை வெளிப்படுத்தும் ஒரு நிகழ்வாகத் தான் பெரும்பாலும் நடைபெற்றுவருகின்றன. அவை தற்கால காலச் சூழலோடு ஒப்பிடுகையில் நம் பாரம்பரியத்தைப் புறம்தள்ளும் விதத்தில் நவீன நாகரீக கலைவிழாக்களாக மாறிவிட்டன.

ஒரு குறிப்பிட்ட காலக்கட்டங்களில் வாழ்ந்த மக்கள் கிராமியக் கலைவாழ்வை முழுமையாக அனுபவித்து வாழ்ந்துள்ளனர். அதற்கடுத்தக் காலக்கட்டங்களில் வாழ்ந்து வரும் நாம் உணவு முதல் விளையாட்டு வரை என அனைத்தையும் மறந்துவிட்டோம். நகர் புறம் முதல் கிராமப்புறங்களில் வாழ்ந்த மக்கள் வரை நாகரீக வாழ்வை எதிர்கொள்ள, பொருளாதாரம் என்ற வட்டத்தில் நாம் சுழன்று வருகின்றோம். இத்தகைய மனஅழுத்தம் நிறைந்த சூழலில் மறைந்தும், அழிந்தும் வருகின்ற நம் முன்னோர்கள் வாழ்ந்த வாழ்வு, உணவு, உடை, பழக்கவழக்கங்கள் என அனைத்தையும் தேடி அலைந்து கொண்டிருக்கிறோம்.

கிராம மக்கள் கல்லம் கபடம் அற்றவர்கள் என்பர். அதற்கேற்ற வகையில் பண்டைய இலக்கியங்களில் முதல் தற்காலம் வரையில் கிராமச் சூழல்களுக்கு சாதகமாக சிறுதெய்வ வழிபாடு முறைகள் பல மாற்றங்களுடன் நிகழ்கின்றன. அவை நாட்டுப்புற தெய்வ வழிபாடுகளாக நிகழ்ந்துள்ளதை வெளிப்படுத்துகின்றது. சங்க இலக்கியங்களில் நாட்டுச் சூழல், பண்பாடு முறைகள், ஆயக்கலைகளின் பல்வேறு பரிணாமங்கள், மன்னர்கள் போற்றிய கூத்துக்கலைகள், இசை நுணுக்கங்கள், நாட்டுப்புற தெய்வங்களின் வகைகள், வழிபாடுகள், நேர்த்திக்கடன், குலதெய்வ வழிபாட்டின் பெருமை, சில காவல்

தெய்வங்களின் பெயர் மாற்றங்கள், சில காவல் தெய்வங்களின் வரலாற்றுச் சுவடுகள், நம் வழிபாட்டின் தொன்மை சிறப்புகளும், அதன் அறிவியல் உண்மைகள் என அனைத்து வரலாற்றுச் செய்திகளும் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளன.

பின்னிணைப்புகள்

இயல் - ஒன்று

தஞ்சை பெரிய கோயில் இராஜராஜ சோழனின் பிறந்தநாள் விழாவே
சதய விழா

பழங்கால ஏறுதழுவல் கல்வெட்டு சான்று தற்கால ஜல்லிக்கட்டு

நடுகல் வழிபாடு

இயல் - இரண்டு

எங்கள் வீட்டு குரிய வழிபாடு

நவகிரக வழிபாடு

இயல் - நான்கு

விளக்கு வழிபாடு - பாவை விளக்கு

விளக்கு வழிபாடு - தூங்கா விளக்கு

விளக்கு வழிபாடு - நந்தா விளக்கு

புனித நீராடுதல்

ஆடிப்பெருக்கு விழா (ஆடி பதினெட்டு)

இயல் - ஐந்து

எங்கள் ஊர் முனியப்பன் சுவாமி

தங்கை மகா மாரியம்மனும்
அண்ணன் முனியப்பனும்

முனியப்பன் வேல் புறப்பாடு

வடுகப்பட்டி மகா மாரியம்மன் உற்சவ சிலை

மகா மாரியம்மனின் அலங்காரம் (வடுகப்பட்டி)

பொங்கல் மாவிளக்கு (வடுகப்பட்டி)

முனியப்பன் வேல்

முனியப்ப வேலின் அருள்காட்சி

அம்மனுக்கு மஞ்சள் நீராட்டு

SANGAMAM

• • • The Congress Library of • • •

இணைந்து நடத்தும்
பன்னாட்டுக் கருத்தரங்கம்
சான்றிதழ்

முனைவர்/திரு/திருமதி/செல்வி	ந. செல்வராணி
முத்தாய்மாளர் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி	

அவர்கள்

புரீ ஷங்கர்லால் சுந்தர்பாய் ஷகன் ஜெயின் மகளிர் கல்லூரியின் தமிழ்த்துறையில் 17.04.2021 அன்று நடைபெற்ற “கலைகளில் இலக்கியங்களின் பங்கு” என்ற தலைப்பிலான பன்னாட்டுக் கருத்தரங்கத்தில் பங்கேற்றார் / ஆய்வுக்கட்டுரை வழங்கினார் என்று சான்றளிக்கப்படுகிறது.

This is to Certify that Dr./Mr./Mrs./Selvi. N. Selvarani
Muthayammal College of Arts and Science Presented
a paper / Participated in the International Conference on “Contribution of Literature in Arts”
organised by the Department of Tamil, Shri Shankarlal Sundarbai Shasun Jain College for Women,
T.Nagar on 17.04.2021.

John Van Dine

ஸ்ரீ.அபய ஸ்ரீஸ்ரீமால் ஜெயின்
செயலர்

ஸ்ரீ ஷங்கர்லால் சுந்தர்பாய் ஷகன் ஜெயின் மகளிர் கல்லூரி

20-11-19

முனைவர்.சா.பத்மாவதி
(மதல்வர்)

**கருத்தரங்க ஒருங்கிணைப்பாளர்,
கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்**

K. Gupta

திரு.க.தினேஷ் குமார்
நிர்வாக இயக்குனர்
சங்கமம் குளோபல் ஆகாடமி

சிறப்பிதழ்

Special Issue

Chief Editor

Dr. M. Sadik Batcha

Advisory Editor

Dr. N. Chandra Segaran

Editorial Board

Dr. MAM. Rameez

Dr. Jeyaraman

Dr. A. Ekambaram

Dr. G. Stephen

Dr. S. Chitra

Dr. S. Senthamizh Pavai

Dr. A. Shunmughom Pillai

Dr. P. Jeyakrishnan

Dr. Seetha Lakshmi

Dr. S. Easwaran

Dr. Kumara Selva

Dr. Ganesan Ambedkar

Dr. Krishnan

Dr. Kumar

Dr. S. Kalpana

Dr. T. Vishnukumaran

Dr. M. N. Rajesh

Dr. Govindaraj

Dr. Uma Devi

Dr. Senthil Prakash

Dr. Pon. Kathiresan

Dr. S. Vignesh Ananth

Dr. M. Arunachalam

Dr. S. Bharathi Prakash

செப்டம்பர் 2022

17th April 2021

ISSN : 2321 - 984X

நவீனத் தமிழாய்வு

(பன்னாட்டுப் பன்முகத் தமிழ் ஆய்விதழ்)

Journal of

Modern Thamizh Research

(A Quarterly International Multilateral Thamizh Journal)

Arts and Humanities (all), Language
Literature and Literary Theory, Tamil
UGC Care Listed (Group-I) Journal

இணையவழிப் பன்னாட்டுக் கருத்தரங்கம் - 2021

சிறப்பிதழ் : தமிழ்த்துறை
ஸ்ரீ ஷங்கர்லால் சுந்தர்பாய் ஷசன் ஜெயின் மகலிர் கல்லூரி
சென்னை

கலைகளில் இலக்கியங்களின் பங்கு

சிறப்பிதழ் ஆசிரியர்கள்

Special Issues

செல்வி இரா. நாகராணி
முனைவர் த. வனிதா தேவி
முனைவர் வானதி பகீரதன்
திருமதி நா. உமா மகேஸ்வரி
முனைவர் ம. ராணி

Published by

RAJA PUBLICATIONS

10, (Upstair), Ibrahim Nagar, Khajamalai,
Tiruchirappalli - 620 023, Thamizh Nadu, India.

Mobile : +91-9600535241

website : rajapublications.com

20 பகுதி-
Part .

சங்க இலக்கியங்கள் கூறும் கூத்துக்கலைகள்

திருமதி. ந.செல்வராணி

பகுதி நேர முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை, முத்தாயம்மாள் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி,
இராசிபுரம், நாமக்கல் - 637 408. தமிழ்நாடு, இந்தியா.

ஆய்வுச்சுருக்கம்

சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் தங்கள் வாழ்வில் நிகழும் இன்பத் துன்பங்கள் யாவும் இறையருளால் நிகழ்பவை என நம்பினர். மக்கள் இறைவழிபாட்டின் மூலமே பல வழிபாடுகளையும், சடங்கு முறைகளையும் பின்பற்றினர். இறைவனுக்கு நிகழும் விழாக்களின் வழி கலைகளையும் பண்பாட்டையும் நாம் இனம் காணமுடிகிறது. நம் பண்பாட்டைப் பறைசாற்றுவது விழாக்களேயாகும். அவ்விழாக்களில் நிகழும் பல கலைவகைகளில் கூத்துகளையும் ஒன்று. அக்கூத்துக்களையும், அதனை வளர்க்கும் கூத்தர்களையும் அரசனும் மக்களும் இணைந்து பேணிக்காத்து வந்துள்ளதை சங்க இலக்கியங்கள் விவரிக்கின்றன. ஆடல் பாடல்களை நிகழ்த்தி மக்கள் அனைவரையும் மகிழ்விக்கும் கூத்துக் கலைஞர்களின் வாழ்வையும், கூத்துக்கலைகளின் வகைகளையும் அவை விவரிப்பதாகும். சங்க இலக்கியங்கள் காட்டும் கூத்துகளின் வகைகளையும் தனித்தன்மைகளையும் விவரிப்பது இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

கலைச்சொற்கள்: சாறு - விழா, பெண்டி - மனைவி, இன்னியம் - இசை, தண்ணுமை - இசைக்கருவி.

முன்னுரை

தமிழர்கள் போற்றி வளர்த்த கலைகளில் சிறப்புப் பெற்றது கூத்துக் கலையாகும். இது ஆண்கள் மற்றும் பெண்கள் என இருபாலரும் இணைந்து ஆடப் பெறுவதாகும். விழாக்களின் போது கூத்துக் கலைஞர்கள் மக்களைத் தம் ஆடல்

பாடல்கள் மூலம் மகிழ்வித்தனர். ஆகையால் மக்களும் மன்னர்களும் இணைந்து கூத்தர்களைப் பேணிக் காத்து மதிப்பளித்து வந்தனர். இக்கூத்துக்கலைகளை நானில மக்களும் ஆடிப்பாடி மகிழ்ச்சியோடு வாழ்ந்தமையைச் சங்க நூல்களில் உள்ள எண்ணற்ற சான்றுகளின் வழி அறியலாம். கூத்துக்களின் வகைகளையும் சிறப்பம்சங்களையும் பற்றி இக்கட்டுரை விவரிக்கின்றது.

சங்ககால கூத்துக் கலைகள்

- ❖ வள்ளிக் கூத்து
- ❖ குரவைக் கூத்து
- ❖ கயிற்றாட்டக் கூத்து
- ❖ துணங்கைக் கூத்து
- ❖ சாந்திக் கூத்து

எனப் பல்வேறு வகையாகக் கூத்துக்கலைகளைப் பற்றி சங்க இலக்கிய நூல்கள் கூறுகின்றன. அத்தகைய கலைகளின் தனித்துவத்தைப் பற்றிப் பின்வருமாறு அறியலாம்.

வள்ளிக் கூத்து

பண்டைய நாளில் எல்லாத் துறைகளிலும் ஆடலும் பாடலும் விரவிக் காணப்பட்டன. சங்ககாலங்களில் மன்னர்களுடன் இணைந்து மக்களும் மன்னனின் பிறந்தநாள் உள்ளிட்ட பல்வேறு விழாக்களைக் கொண்டாடி மகிழ்ந்துள்ளனர். அன்றைய நாளில் பெரும்பாலான விழாக்களில் கூத்துக் கலைகள் நடைபெறுவது வழக்கமாகும். இக்கலைகள் யாவும் மனித இனங்களை மகிழ்விக்கும் எண்ணத்தின் அடிப்படையில் உருவானதே ஆகும். அத்துடன்

நவீனத் தமிழாய்வு (பன்னாட்டுப் பன்முகத் தமிழ் காலாண்டு ஆய்விதழ்) ஏப்ரல் 17, 2021 - சிறப்பிதழ் (ISSN: 2321-984X)
Modern Tamizh Research (A Quarterly International Multilateral Tamizh Journal) April 17, 2021 - Special Issue (ISSN : 2321-984X)

கலைகளில் இலக்கியங்களின் பாங்கு - பன்னாட்டு இணையவழிக் கருத்தரங்க-2021
தமிழ்த்துறை, ஸ்ரீ ஷங்கர்னாள் சுந்தர்பாப் ஷசன் ஷெயின் மகளிர் கல்லூரி, சென்னை, தமிழ்நாடு, இந்தியா

மனிதனின் தனித்திறன்களை வளர்க்கும் நோக்கத்தில் தொடங்கப்பட்டக் கலையாகவும் இருக்கக்கூடும். இத்தகு பெருமையுடைய ஆடல் கலைகளில் ஒன்றுதான் வள்ளிக் கூத்து. இக்கூத்தினை நிகழ்த்தும் போது நாட்டுக்கு வளமும் வெற்றியும் பெற்றுத் தந்த மலைப்பகுதியில் வாழும் வள்ளி என்னும் பெண்ணின் பெருமைகளைப் பாடி ஆடுவர். வள்ளிக் கூத்துப் பற்றித் தொல்காப்பியர், “வாடா வள்ளி வயவர் ஏத்திய” என்கிறார். மேலும் பெரும்பாணாற்றுப்படையில்,

“வாடாவள்ளியின் வளம்பல தருஉம்
நாடுபல கழிந்த பின்றை”²

என்ற கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் பாடல் வாடாவள்ளி என்பவளால் வளங்கள் தரும் நாடாக மாறியதைக் கூறுகிறது. இது ஒரு பெண்ணின் பெருமையைப் போற்றுவதாக உள்ளது. இக்கூத்தினை ஆண், பெண் என இருவரும் இணைந்து ஆடுவர். இவற்றை இழிந்தோர்களாகக் கருதப்படும், அதாவது பொருளாதாரத்தில் பின்தங்கிய நிலையில் வாழும் மக்கள் காணும் கூத்தாகக் கருதினர். ஏனெனில் வள்ளியின் வாழ்க்கை வரலாற்றைக் காணும் மக்கள் தங்களை முன்னேற்றிக் கொள்ள எத்தகு முயற்சிகளை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்பதை இக்கூத்து எடுத்துரைப்பதாக அமைந்துள்ளது.

குரவைக் கூத்து

பொதுமக்கள் ஆடிய மற்றொரு கூத்து குரவைக் கூத்தாகும். இக்கூத்தினை மலைவாழ் மக்கள் விருப்பத்துடன் ஆடி மகிழ்ந்தனர். அதாவது குறிஞ்சி நிலத்தில் மலையுச்சியில் வாழும் மக்களாகிய குன்ற வாணர்கள் என்ற இனத்தோர் தங்கள் மனைவியோடு இணைந்து, மான் தோலால் செய்யப்பட்ட சிறு பறையை முழக்கிக் கொண்டு ஆடி மகிழ்ந்தனர் என்பதை,

“நறவுநாட் செய்தகுறவர்தம் பெண்டியோடு
மான் தோற் சிறுபறைகறங்கக் கல்லை
வான் தோய் மீமிசை அயரும் குரவை”³

என்கிற மலைபடுகடாம் - பெருங்கௌசிகனார் பாடல் மூங்கில் குழாயில் ஊற்றிய முற்றிய கள்ளைக் குடித்துவிட்டு, வேங்கை முற்றங்களில் குரவையாடி மகிழ்ந்துள்ளனர் என்கிறது. இச்செய்தியை நற்றிணையில்,

“வாங்கமைப் பழுதிய நறவுண்டு
வேங்கை முன்றிற் குரவையும் கண்டே”⁴

என்ற தொல் கபிலர் பாடலில் குன்றில் வாழும் மகளிர், கொடிச்சியர் என்பவர்கள் தங்கள் ஊரின் பெருமையைக் கூறி, தலைவனை ஊர்க்குச் செல்லாது, எங்கள் ஊரில் தங்கி மலைப் பகுதியில் உள்ள மக்கள் மூங்கில் குழாயில் அடைத்து வைத்திருக்கும் பெருமலைத் தேனை உண்டு மகிழ்ந்து குரவையாடும் நிகழ்வை நீ கண்டு மகிழலாம் எனத் தலைவியின் நிலையை இணைத்து தோழித் தலைவனிடம் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது குரவைக் கூத்தின் வகைகள்

மக்கள் ஆடிப் பாடி மகிழ்ந்த குரவைக்கூத்தினை முன்தோகுரவை, பின்தோகுரவை எனத் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகின்றது. இதில் வெற்றியடைந்த மன்னர்கள் தேரின் முன் நின்றாடு சிறப்பை முன்தோக்குரவை என்றும், தேரின் பின் நின்றாடும் நிகழ்வைப் பின்தோக்குரவை என்று அழைத்தனர். மேலும் வெற்றி பெற்ற வீரர்கள் வாடி ஏந்தி ஆடுவது “வாள் அமலை” எனவுட்கழிந்துரைக்கப்படுகிறது.

பரதவர் ஆடும் குரவை

குறவர் இனமக்கள் மட்டுமல்லா; பரதவர்களும் குரவையாடினர் என்கிறது மதுரைக்காஞ்சி. இதில் நீலமணி போல் கழிமுள் மலர் நிரம்பிய மணல் குன்றுகள் நிறைந்த கடற்கரைகளில் பரதவப் பெண்கள் ஆடி குரவையைப் பற்றி,

“மணிப்பூ முண்டகத்து மணல் மலிகாண
பரதவர் மகளிர் குரவையோடு ஒலிப்ப
எனும் மதுரைக்காஞ்சி நூலில் - மாங்கு
மருதனார் பாடல் வரிகள் மூலம் குரவையாடத்த

தனிச்சிறப்பினை அறிய முடிகிறது. மேலும் திமிலையுடைய பரதவர்கள் மயக்கம் தரும் மதுவை உண்டு தாளங்களுக்கு ஏற்றவாறு ஆடியதை,

“தீண்டியில் வன்பரதவர்
வெப்புடைய மட்டுண்டு
தண்குரவைச் சீர்தூங்குந்து”

என்று புறநானூறு - மாங்குடிகிழார் பாடல் மூலம் விளக்கம் தருகிறது. குரவைக் கூத்துகளில் வரிக்கூத்தும் ஒன்றாகும். இது ஏழுபேர், எட்டுப்பேர் அல்லது ஒன்பதுபேர் இணைந்து கைக்கோர்த்து வட்ட வடிவில் நின்று ஆடுவதாகும். இக்கூத்தில் தாங்கள் விரும்புவவர்களின் புகழைப் புகழ்ந்து ஆடிப்பாடும் நிகழ்வை இந்நூல் வழி அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

கயிற்றாட்டக்கூத்து

விழா நடைபெறும் காலங்களில் மகளிர்கள் சிலர் கயிற்றின் மேல் நின்று ஆடும் ஒருவகை ஆட்டக் கலையே கயிற்றாட்டக் கூத்துக்கலையாகும். இவ்வாட்டம் பற்றிக் குறிஞ்சிப்பாடலொன்றில்,

“சாறுகொள் ஆங்கண் விழவுக்களம் நந்தி
அரிக்கூட்டு இன்னியம் கறங்க ஆடுமகள்
கயிறார் பாணியிற் றளரும் சாரல்”

எனக் கபிலர் விளக்கம் தருகிறார். சங்ககாலம் தான் கூத்துக்கலைக்கும், அதனை நிகழ்த்தும் கலைஞர்களுக்கும் பொற்காலம் எனலாம். ஏனெனில் தற்காலத்தில் கயிற்றாட்டம் என்கிற கூத்து நிகழ்த்தப் பெறுவதில்லை. இக்கலைகள் யாவும் அழிந்து வருகின்றன. மக்களிடையே நாகரீகம், கல்வி, பொருளாதாரம், அறிவியல் வளர்ச்சி போன்ற பல்வேறு காரணங்களால் அழிவுப் பாதையை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருக்கின்றது எனலாம்.

நெடுநல்வாடை கூறும் இசையாட்டம்

சங்ககால மகளிர் தங்கள் ஆட்டத்திற்கு ஏற்றாற் போல் பாடியும், தங்கள் கையில் வைத்துள்ள இசைக்கருவியின் நரம்புகள்

நிலைதிரியவும், அதனைத் தன் மார்பின் மேல் வைத்துக் கொண்டு பண்ணுமுறையில் நிறுத்தினார்கள் என்று நக்கீரர் விளக்கம் தருகிறார். மன்னரின் அரண்மனையில் ஆடல் பெண்கள் இருந்தனர். அவ்வாடல் மகளிர்க்கும், புலவர்களுக்கும் கரிகாலச் சோழமன்னன் விருந்தளித்த போது “சீறியாழ்” என்ற இசைக்கருவியை இசைத்துக் கொண்டு பெண்கள் ஆடினர் என்பதை,

“வேறுபல்லுருவின் விரகு தந்திரீஇ
மண்ணமை முழுவின் பண்ணமை சீறியாழ்
ஒண்ணுதல் விறலியர் பாணிதூங்க”

என்ற பொருநராற்றுப்படை வரிகள் இசைக்கேற்ப விரலியர் ஆடும் அழகையும் வர்ணித்துள்ளது.

பெரும்பாணாற்றுப்படை கூறும் இசையாட்டம்

பாலை நிலத்தில் வாழும் மறவர்கள், பகைவரின் ஆடுகளைக் கொண்டு வந்து, தாங்கள் தர வேண்டிய கள் விலையைக் கொடுத்துவிட்டு, ஆட்டுக்கிடாயை வெட்டிச் சமைத்துக் கள்ளோடு உண்டு மகிழ்ந்த பின் மடிந்த வாயை உடைய “தண்ணுமை” என்ற கருவிகையை ஒலிக்கச் செய்து அதன் நடுவேதம் தோளை அசைத்துக் கொண்டு ஆடிய சிறப்பைப் பெரும்பாணாற்றுப்படையின் “மடிவாய்த் தண்ணுமை நடுவண் சிலைப்பச்” என்ற வரிகள் மெய்ப்பிக்கின்றது.

துணங்கைக் கூத்து

துணங்கை என்பதும் கூத்துக்கலையில் மற்றொரு வகையாகும். கூத்துர்கள் விழா நடைபெறும் போது தெருக்களில் துணங்கை ஆடி மக்களை மகிழ்வித்தனர். இசைக்கு ஏற்ப முழவு இசைத்து துணங்கைக் கூத்தினை நிகழ்த்தியுள்ளனர் என்பதை,

“முழவு இமிழும் அகலாங்கண்
விழவுநின்ற வியன் மறுகில்
துணங்கை”¹⁰

என்ற பாடல் அறியலாம் துணங்கைக் கூத்து ஆடும்போது மகளிரும் பங்கு பெறுவர். ஆணும்

பெண்ணும் சேர்ந்தும் இக்கூத்துனை ஆடி மகிழ்வர் என்பதை,

“மள்ளர் குழீஇய விழவினானும்
மகளிர் குழீஇய துணங்கையானும்”¹¹

என்ற ஆதிமந்தியாரின் பாடல் வரிகள் உதாரணங்களாகும். மேலும் போரின் கொடுமையால் நெடுஞ்செழியனின் பகைப்புல பெண்கள் தாங்கள் வழக்கமாக ஆடும் துணங்கையை மறந்து இருந்தார்கள் என விளக்கம் தருகிறது.

வெற்றித் துணங்கை

துணங்கை ஆட்டத்தில் மன்னனும் கலந்து கொண்டு மகிழ்ந்தான் என்பதை,

“முழாவிமிழ் துணங்கைக்குத் தழுஉப்
புணையாகச்
சிலைப்புவல் லேற்றிற் றலைக்கை தந்தி”¹²

என்ற பதிற்றுப்பத்து பாடல் வரிகளில் போர்க்களத்தில் வெற்றி பெற்ற தன் சிறப்பைத் தன் வீரர்களோடு கூத்தாடி மகிழ்வதை மன்னன் வழக்கமாகக் கொண்டுள்ளான் என்பதை இந்நூல் வழி அறிய முடிகிறது.

சாந்திக் கூத்து

ஆடல் கலையில் வல்லவர்களான கூத்துக்கலைஞர்கள் ஆடும் மற்றொரு கூத்து சாந்திக் கூத்தாகும். ஒரு நாட்டை ஆளும் மன்னனின் புகழைப் பற்றி ஆடிப்பாடி, மன்னனை மகிழ்ச்சிப்படுத்தித் துவதே இக் கலையின் சிறப்பம்சமாகும். இதனை,

“வயிரியர் கண்ணுளர்க்கு ஒம்பாது வீசிக்
புலவரேத்த வோங்குபுகழ் நிர்இ
விரியுனை மாவும் களிறுந் தேறம்”¹³

என்று பதிற்றுப்பத்து நெடுஞ்சேரலாதன் தம்மைப் புகழ்ந்து பாடி ஆடும், அதாவது சாந்திக் கூத்தினை ஆடுபவர்களுக்குத் தனக்கு என்று வைத்துக் கொள்ளாமல் தலையாட்டம் அணிந்த குதிரைகள், யானைகள் மற்றும் தேர்கள் என அனைத்தையும்

பரிசாக வாரி வழங்கினான் என்பதைத் தெளிவுப்படுத்துகிறது.

தொகுப்புரை

- ❖ சங்ககால மக்களின் வாழ்வையும் வரலாறையும் அறியச்செய்தல்.
- ❖ இறைவழிபாட்டின் மூலம் நிகழும் விழாக்களையும், கலைகளையும் பற்றிக் கூறுதல்.
- ❖ அவ்விழாக்களில் நிகழும் கூத்துக்கலையும், அதனை நிகழ்த்தும் கூத்தர்களின் வரலாற்றையும் தெரியப்படுத்துதல்
- ❖ சங்ககாலத்தில் நிகழ்ந்த வரலாற்றுச் சுவடுகளை மாணவர்கள் மற்றும் வருங்கால தலைமுறைகள் அறியச்செய்தல்

முடிவுரை

சங்ககால முழுமையிலும் மக்கள் வாழ்வில் திருவிழாக்களே முக்கிய இடம் பெற்றுள்ளதை அறிய முடிகிறது. அவ்விழாவில் நடைபெறும் கூத்து நிகழ்வுகளும் மக்களின் வாழ்வின் ஓர் அங்கமாக விளங்கியுள்ளன. அதுமட்டுமன்றி அந்நிகழ்வினைக் காணும் மக்களுக்கு மனத்துன்பமும், உடல்சோர்வும் நீங்கி ஒரு புத்துணர்வு தோன்றுவதற்குத் துணைபுரிந்தது இசையும் ஆடலுமாகும். சங்ககால வாழ்வின் பெருமைகளை எடுத்துரைப்பதோடு, மனித ஒற்றுமைக்குப் பாலமாகவும் விழாக்களில் கூத்துகள் நிகழ்த்தப் பெற்றன என்பது புலனாகிறது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. ஆ.சிவலிங்கனார், தொல்காப்பியம் (புறத்திணை) -நூற்பா:17, பதிப்பு 1994, உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், தரமணி, சென்னை - 600113.
2. வித்துவான் எம். நாராயண வேலுப்பிள்ளை (உ.ஆ.), பத்துப்பாட்டு மூலமும் உரையும் பெரும்பாணாற்றுப்படை-பா.வ:370-371, பதிப்பு 1994, முல்லை நிலையம், சென்னை - 600001.

3. புலவர் அ.மாணிக்கனார் (உ.ஆ.),
மலைபடுகடாம் மூலமும் உரையும், பா.வ:320-
322, பதிப்பு 1999, வர்த்தமானன் பதிப்பகம்,
சென்னை - 600017.
4. புலவர் அ.மாணிக்கனார் (உ.ஆ.),
மதுரைக்காஞ்சி மூலமும் உரையும், பா.வ:96-
97, வர்த்தமானன் பதிப்பகம், சென்னை -
600017.
5. புலவர் அ. மாணிக்கனார் (உ.ஆ.),
புறநானூறுமூலமும் உரையும், பா.எ:24:3-6,
வர்த்தமானன் பதிப்பகம், சென்னை - 600017
6. புலவர் அ.மாணிக்கனார் (உ.ஆ.),
குறிஞ்சிப்பாட்டு மூலமும் உரையும், பா.வ:192-
194, வர்த்தமானன் பதிப்பகம், சென்னை -
600017
7. வித்துவான் எம். நாராயண வேலுப்பிள்ளை
(உ.ஆ.), பத்துப்பாட்டு மூலமும் உரையும்,
பொருநராற்றுப்படை, பா.வ:108-110, முல்லை
நிலையம், சென்னை - 600001
8. பதிற்றுப்பத்து மூலமும் உரையும்,
உரையாசிரியர் ஓளவை சு.துரைசாமிப்பிள்ளை,
முதற்பதிப்பு 2008, சாரதா பதிப்பகம், சென்னை
9. புலவர் அ. மாணிக்கனார், மதுரைக்காஞ்சி
மூலமும் உரையும், பதிப்பு 1999 வர்த்தமானன்
பதிப்பகம், சென்னை - 600017.
10. மேலது- பா.எ:159-160
11. பதிற்றுப்பத்து மூலமும் உரையும்,
உரையாசிரியர் ஓளவை சு.துரைசாமிப்பிள்ளை,
முதற்பதிப்பு 2008, சாரதா பதிப்பகம், சென்னை
12. மேலது- பா.எ:20:15-18

1. A. RAMYA & M.S. SARALA	SCIENCE BEHIND FORMATIONS IN BHARATHANATYAM	1-5
2. ந.செல்வராணி	சங்க இலக்கியங்கள் கூறும் சுதந்திரக்கலைகள்	6-10
3. மு.சாவித்திரி	சிலப்பதிகாரத்தில் காற்றிசைக் கருவிகள்	11-13
4. ச.ராஜேஸ்வரி	பூவண்ணனின் சிறுவர் நாவல்களில் இடம்பெற்ற கட்டடக்கலையும் இசைக்கலையும்	14-17
5. செ.விரலட்சுமி	இசைக்கலையில் விலக்கருவிகள்	18-27
6. பொ.கிறீஸ்டல் அனிதாஜாஸ்யின் & ஜே.ஜி.ஜோனி ஜெபமலர்	குமரிமாவட்ட வள்ளி - முருகன் கதை கலை வடிவங்கள்	28-33
7. ம. சித்ராசுண்ணு	தமிழகமும் நுண்கலைகளும்	34-37
8. ம. மிஜில்மேகலா	இஸ்லாமிய நிகழ்த்து கலைகளில் குமரி மாவட்டத்தில் முஸ்லிம்களின் பைத் பாடல்கள்	38-42
9. எம். சுந்தரி	இலக்கியங்களில் இசைக்கலை காட்டும் காற்றுக்கருவியின் பங்கு	43-48
10. சு.சிவகாமசுந்தரி	சங்க இலக்கியத்தில் தோல் கருவியின் பங்கு	49-52
11. இராம ஜெயம் பாரதி	தமிழ் இலக்கிய மென்பொருள் - திருக்குறள்	53-58
12. த.சங்கரன் & ஞா.பெஸ்கி	தொல்காப்பிய மெய்ப்பாடும் சிற்பக்கலையும்	59-62
13. நிலா.மி.கி & ஏ. ராணி	அருட்பெருஞ்சோதி வள்ளலாரும் சமயக் கலைப்பணியும்	68-71
14. அ.லட்சுமிநரசு	இசைக்கலையில் நற்றிணையின் பங்கு	72-77
15. ர.கண்ணகி	COMPARISON OF ADAYUS SYSTEM IN BHARATHANATYAM AND ANDHRANATYAM 7	78-84
16. R. PRIYADHARSINI	எட்டுத்தொகையில் தழையாடை - அழகியல்	85-89
17. க.வெற்றிலேல்	திரைத்துறையில் தமிழ் இலக்கியங்களின் பங்கு	90-95
18. அ. அகஸ்டின்மேரி	சுதந்திரக்கலையும் சங்க இலக்கியமும்	96-101
19. சி.விஜயன் & ம.செந்தில்குமார்	எட்டுத்தொகை நூல்களில் அளம்பு அழகியல்	102-105
20. பா.திருஞானசம்பந்தம்	சிலம்பு கட்டும் கடிதக்கலை	106-109
21. வை.கஜேந்திரன்	கரகாட்டக் கலை	110-114
22. ர. ஜெலினா எம்மைலி	கலை இலக்கியத்தில் இசைத்தாலாட்டு	115-120
23. விஜயகௌரி சசிகரன் & க. இராஜேஷ்	தி.க. சண்முகத்தின் எனது நாடக வாழ்க்கை (கயசரிதை)யில் பரிக	115-120
24. மா.தேவி & சு.பாலசுப்பிரமணியன்	முச்சந்திப் பாடல்களில் சிற்றிலக்கியத்தின் பங்கு	121-125
25. த.சித்ரா	கலை இலக்கியங்களில் இசைச் சிற்பங்கள்	126-130
26. க.இராஜேஷ்	கலைகளும் பண்பாட்டுப் பதிவுகளும்	131-134
27. வெ.நிர்மலா	தென்தமிழக சிறுதெய்வ வழிபாட்டில் நிகழ்த்துக்கலைகள்	135-140
28. பா. கந்தசாமி	எஸ்.ஆர்.ஜி. சுந்தரத்தின் வெற்றி முரசு - சிறார் நாடகம்	141-147
29. குபிரியா & கோ.சத்யாதேவி	கற்றல் கற்பித்தலில் கலைகள்	148-151
30. கே.ஜோதிபிரபா & க.ராஜேஷ்	கவிஞர் வாலியின் படைப்புக் கலையில் பெண்ணியம்	152-156
31. வீ. பாரதிராஜா & வா.மு.சே. ஆண்டவர்	மாதலியின் ஆடல் கலை	157-161
32. இரா.ஜீவாராணி	கோயில்களும் கலைகளும்	162-166
33. தி.ஜேமலதா	தொன்ம இலக்கியத்தாக்கத்தால் முகிழ்த்த மேத்தாவின் கவிதைக்கலை	167-170
34. பொ.லதா & முகமதுஅலி	சிலப்பதிகாரத்தில் தொழில் நுட்பக் கலைகள்	171-175
35. ப. மணிமேகலை	சங்க இலக்கியங்களில் கலைத்தொழில்கள்	176-180
36. கு.செல்வாஸ்வரி	குழலியல் நோக்கில் சங்க நெசவுக்கலை	181-186
37. சி.தேவி	திருமந்திரத்தில் யோகக்கலை	187-192
38. உ.ரேவதி	கலையும் கல்வியும்	193-195
39. இல. மகாலட்சுமி	தமிழர் வாழ்வில் நிகழ்த்து கலைகளின் பரிணாமங்கள்	196-202
40. சி. ஆர்த்தி	நாட்டுப்புறக்கலைகளில் நிகழ்த்துக் கலைக்கூத்து	203-208
41. இரா. கமலி	குறுமயர் பழங்குடி மக்களின் வாழ்வியல் முறைகளும் கலைகளும்	209-215
42. மா. ஜாஸ்மின் பிரியா	இலக்கியங்களில் நரம்பு இசைக்கருவிகள்	216-218
43. சே.கணேஷ்குமார்		

ஆய்வுத் தமிழ்
தமிழியல் ஆய்வு இதழ்

AYIDHA EZHUTHU

AN INTERNATIONAL JOURNAL OF TAMIL STUDIES - ISSN : 2278 - 7550

பன்னாட்டுத் தமிழியல் ஆய்விதழ் - ISSN - 2278-7550

UGC - பல்கலைக் கழக மானிய சமுதாய அங்கீகாரம் பெற்றது

செல்வம் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி
(சன்னாட்சி)

தேசியத் தர மறுபதிப்பீட்டில் 'A' சான்றிதழ் பெற்றது
பல்கலைக்கழக மானியக்குழுவால் 2(f) மற்றும் 12 (B) அங்கீகாரம் பெற்றது

நாயக்கல்.

தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை

இணைந்து நடத்தும்

பன்னாட்டுக் கருத்தரங்கம் பிப்ரவரி, 27 - 2018

தமிழ் இலக்கியங்களில் பன்முகச் சிந்தனை

அறிவுரை

தீரு / திருமதி/ செல்வி/ முனைவர்.....ந.செல்வராணி.....என்பவர்/ என்பவர்களால்

எழுதப்பட்ட நாட்டுப்புற இலக்கியங்களில் இசைக்கியம்மன் வழிபாடு.....

என்ற ஆய்வுக் கட்டுரையானது ஆய்வு எழுத்து - பன்னாட்டுத் தமிழியல் ஆய்வு இதழில் (ISSN 2278-7550) பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ளது என

சான்றளிக்கப்படுகிறது.

சுருத்தரங்க
உருங்கிணைப்பாளர்

தலைவர்
தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை

தாளாளர்
செல்வம் கல்வி
நிறுவனங்கள்

முதல்வர்
செல்வம் கலை மற்றும்
அறிவியல் கல்லூரி

பதிப்பாளியர்
ஆய்வு எழுத்து

தமிழ் இலக்கியமாங்கவரில் யன்முதல் சிந்தனை

பன்னாட்டுக் கருத்தரங்கம் பிப்ரவரி - 2018

ஆய்த எழுத்து

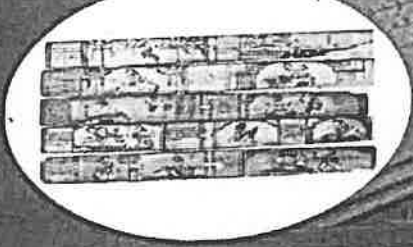
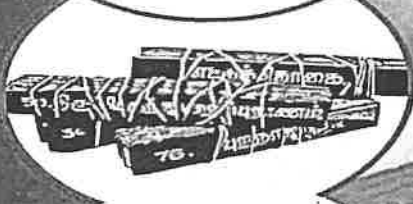
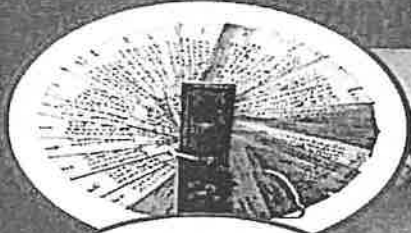
தமிழியல் ஆய்வு இதழ்

AYIDHA EZUTHU

AN INTERNATIONAL JOURNAL OF TAMIL STUDIES - ISSN : 2278 - 7550

பன்னாட்டுத் தமிழியல் ஆய்விதழ் - ISSN - 2278-7550

UGC - பல்கலைக் கழக மானிய குழுவின் அங்கீகாரம் பெற்றது

தொகுதி-II

செல்வம் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி
(தன்னாட்சி), நாமக்கல்
தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை

செல்வம் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி
(தன்னாட்சி)

தேசியத் தர மறுமதிப்பீட்டில் 'A' சான்றிதழ் பெற்றது
பல்கலைக்கழக மானியக்குழுவால் 2(F) மற்றும் 12 (B) அங்கீகாரம் பெற்றது
பாப்பிநாயக்கப்பட்டி, சேலம் சாலை, நாமக்கல்.

Ph: 04288-244808, 244807
9942009144, 9942009588
Web : www.selvamarts.edu.in
Email : selcoll@rediffmail.com

159	நற்றிணையில் மலை சார்ந்த உணவுகள் ரெ.தினேஷ்குமார், ஆ.ஆனந்தி,	629
160	பழங்குடி மக்களின் நம்பிக்கைகள் வே. ரேகா	632
161	தமிழர் பண்பாட்டில் நாட்டுப்புறத்திருவிழாக்கள் சி. கனிமொழி	636
162	கண்மணி குணசேகரன் நாவல்களில் வருணனை அமைப்பு ச.கலைச்செல்வி,	641
163	குறுந்தொகை சித்தரிக்கும் அகப்பண்பாடு க. கோமதி, இரா. நந்தினி,	644
164	பெரியபுராணத்தில் இல்லறப் பண்பாட்டுக் கூறுகள் முனைவர் க. சக்திவேல், ப. செல்வி	648
165	மெய்ப்பாட்டியலில் அழகை ந.ஆ. வேளாங்கண்ணி,	652
166	திருவிருத்தத்தில் அகமரபுகள் ப.கௌரி	657
167	ப.தேன்மொழி திருப்பாவையில் விளித்தொடர்கள்	662
168	நற்றிணையில் குறிஞ்சித் தலைவனின் குணநலன்கள் முனைவர் க.கணியன் பூங்குன்றனார்	666
169	மலைக்கள்ளன் நாவலில் நாட்டுப்புறக் கூறுகள் மு.கலைச்செல்வி	670
170	நாட்டுப்புற இலக்கியங்களில் இசக்கியம்மன் வழிபாடு ந.செல்வராணி	674
171	காவியத் தலைவன் த.கலைவாணி	678
172	உணவுப் போராட்டத்தில் வாழ்ந்த குடி (பெருமாள்முருகனின் வறுகறி சிறுகதையை முன்வைத்து) முனைவர் ப. நல்லுசாமி	682
173	திருக்குறளில் பெண் சிந்தனைகள் முனைவர் ப. பரமேஸ்வரி	685
174	கொங்கு வட்டார நாவல்களில் தலித்துகளின் நிலை கா.முரளி	690

நாட்டுப்புற இலக்கியங்களில் இசக்கியம்மன் வழிபாடு

ந. செல்வராணி, பகுதி நேர முனைவர்பட்ட ஆய்வாளர், உதவிப்பேராசிரியை, தமிழ்த்துறை, முத்தாயம்மாள் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி - இராசிபுரம்.

முன்னுரை

கிராமப்புறத் தெய்வங்களின் வரிசையில் இசக்கியம்மனின் சிறப்புகள், வடிங்கள், செலுத்த வேண்டிய நேர்த்திக் கடன்கள், நம்பிக்கைகள் மற்றும் கொடை விழா கோயில்களோடு அனைத்துச் சாதியினர்க்கும், நாட்டுப்புறக் கலைஞர்க்கும் உள்ள உறவு மற்றும் உணர்வுகளைப் பிரதிபளிப்பதாக அமைந்துள்ளன.

இசக்கியம்மன் பெயர்க்காரணம்

இசக்கியம்மன் என்னும் பெண் தெய்வத்தை இயக்கி ,சக்கி, நீலி என்றே தென்மாவட்டங்களில் அழைக்கப்படுகிறது. இது, குறித்து அகராகதிகள் , நிகண்டுகள், இலக்கியங்கள், கல்வெட்டுகள், ஒலைச்சுவடிகளிலும் இப்பெயர்களால்தான் அறியப்படுகிறது. சான்றாக, அ) தமிழகத்தின் தென்மாவட்டமான குமரி மாவட்டத்தில் இயக்கி என்றும் , ஆ) திருநெல்வேலி, தூத்துக்குடி போன்ற மாவட்டங்களில் இசக்கி என்றும் அழைக்கின்றனர்.

இசக்கியம்மன் கோயில் அமைப்பு

இசக்கியம்மன் கோயிலின் அமைப்பைக் கட்டடத் தன்மையைக் கொண்டு இரண்டாகப் பகுத்துள்ளனர்.

அ) கட்டிட அமைப்பு உள்ளது

(எ.கா) கீழ்க்கட்டளையில் உள்ள மடத்து இசக்கியம்மன்

துலாச்சூரில் உள்ள குத்துக்கல் இசக்கியம்மன்

ஆ) கட்டிட அமைப்பு இல்லாதது

(எ.கா) ஆயர்த்துறை இசக்கியம்மன்

ஏர்வாடியில் உள்ள முப்பந்தல் இசக்கியம்மன்

இசக்கியம்மனின் இருப்பிடம்

நாங்குநேரி வட்டத்தில் இசக்கியம்மனின் இருப்பிடங்கள் பெரும்பாலும் ஊரின் புறவெளியில் அமைந்துள்ளன. பின் காலவளர்ச்சிக்கு ஏற்ப ஊரின் உள்புறமாக மாறியுள்ளது.

சில சான்றுகள்

- 1) களக்காட்டில் உள்ள ஆயர்துறை இசக்கியம்மன்
- 2) ஏர்வாடியில் உள்ள தோட்டத்து இசக்கியம்மன்
- 3) மாவடியில் உள்ள சந்திப்பு இசக்கியம்மன்

இதுபோன்று இன்னும் பல இசக்கியம்மன் கோயில்கள் உள்ளன.

வழிபாட்டின் நோக்கம்

தெய்வங்களை வழிபடுவதின் நோக்கமே துன்பங்களைப் போக்கி, உலக இன்பங்களைப் பெறுவதுதான். அதுமட்டுமின்றி, கிராமத்தைப் பாதுகாக்கவும் , நோய்களைத் தூக்கவும் , கால்நடைகள் நோயின்றி வாழவும் , வேளாண் தொழிலில் விளைச்சல் பெருக்கவும் பெரிதும் துணைபுரிவதால் கிராமத் தேவதைகளை நாம் வழிபடுகிறோம்.

அன்றைய கிராம மக்கள் வேண்டியதைத் தெய்வம் கொடுக்கும் என்ற எண்ணத்தில் வழிபட்டதைச் சங்க இலக்கியங்களும் சுட்டிக்காட்டுகின்றன.

அ) கடவுளை வழிபட்டதால் பிள்ளைப்பேறு பெற்றதை,

“ குன்றக் குறவன் கடவுட் பேணி

இரந்தனன் பெற்ற வல்வளைக் குறுமகள்” (பா.எ.25)

என்று ஐங்குறுநூறு கூறுகிறது.

ஆ) தெய்வம் தீயவர்களைத் தண்டிப்பதைஇ

“ மன்ற மராஅத்த பேமுதிர் கடவுள்

கொடியோர்த் தொறுஉ மென்ப யாவதும்

கொடிய ரல்லரெங் குன்றுகெழு-நாடர்” (பா.எ.87)

இசக்கியம்மன் கோயில் கொடை விழா சடங்குகள்

- காப்புக்கட்டுதல்
- விரதம் இருத்தல்
- கும்பம் எடுத்து வரல்
- வில்லிசை மற்றும் கணியான் ஆட்டம் நிகழ்தல்
- பொங்கல் வைத்தல்
- பலி கொடுத்தல்
- சுடுகாட்டு சடங்குகள் செய்தல் போன்ற இன்னும் பல சடங்குகள் உள்ளன.

இசக்கியம்மன் கோயில் நேர்த்திக்கடன்கள்

- பால் குடம் எடுத்தல்
- அக்னி(பூ) சட்டி எடுத்தல்
- புடவை சார்த்துதல்

- தீ மிதித்தல்
- மொட்டை அடித்தல்
- அலகு குத்துதல்
- மண் சோறு உண்ணல்
- கிடாய் வெட்டுதல்
- பொங்கல் வைத்தல்

களத்தில் உள்ள இசக்கியம்மன் கோயில்கள்

நாங்குநேரி வட்டத்தில் காணப்படுகின்ற இசக்கியம்மன் கோயில்களில் உள்ள தெய்வங்கள் பல்வேறு பரிணாமங்களாக வடிவெடுத்துள்ளன. அதன் தோற்றக்கதையில் வேறுபாடுகள் உள்ளன. அவை,

- ❖ அந்தர இசக்கியம்மன்
- ❖ குத்துப்பிறை இசக்கியம்மன்
- ❖ மாவிசக்கியம்மன்
- ❖ முப்பந்தல் இசக்கியம்மன் என்று அழைக்கப்பட்டு வருகின்றன.

இலக்கியங்களில் இசக்கியம்மனின் வடிவங்கள்

தமிழ் இலக்கியங்களில், சங்க இலக்கியம், காப்பியங்கள் , பக்தி இலக்கியங்கள் போன்ற நூல்களிலும் இயக்கி பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளன.

- ❖ திருமலையாண்டவர் குறவஞ்சியில் ,

“மாலை வார்குமல் சேர்கால இசக்கியே “ என்று பெண் தெய்வமாக இசக்கியம்மன் பேசப்படுவதைப் பெருஞ்சொல்லகராதியிலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

- ❖ இயக்கியின் ஆண்வடிவான இயக்கன் என்ற பெயர் புறநானூற்றில் ,

“வெஞ்சின வியக்கனு முளப்படப் பிறருங்” (பா.எ.71) -என்று கூறுகின்றது.

ஆயர் முதுமகளாகிய மாதிரி என்பவள் புறஞ்சிறை முதுரில் வீற்றிருக்கும்

பங்கண் இயக்கிக்குப் பால்சோறு படைத்து வழிப்பட்டதை,

“அறம்புரி நெஞ்சின் அறவோர் பல்கிய

பான்மடை கொடுத்துப் பண்பிற் பெயர்வோள்” (கா.எ.15) ஏன்று சிலப்பதிகாரம் கூறுகிறது.

கி.பி 2-ம் நூற்றாண்டு முதல் 19-ம் நூற்றாண்டு வரையிலும் இலக்கியங்களில் ‘நீலி’ பற்றிய குறிப்பு உள்ளது சிலப்பதிகார வேட்டுவரியில்இ

“சூலி நீலி மாலவற் கிளங்கிளை” என்று கொற்றவையை ‘நீலி’ என்ற பெயரிலும் அழைக்கிறது.

தமிழ் இலக்கியங்களில் பன்முகச் சிந்தனை
சமண சாப்பியமான சீவக சிந்தாமணியில் இயக்கியின் இயல்பு இ சித்திரம் இ பயன் இ
செயல் போன்றவை கூறப்பட்டுள்ளன. இந்நூலில்

❖ பதுமையார் இலம்பக்கத்தில் இ

“ஏழுறுவ பாவையினொ டியக்கி நிலை யெழுதி” (பா.எ.596)

என்ற பாடலில் இயக்கியின் உருவம் எழுதப்பட்டிருந்ததைக் குறிப்பிடுகிறது.

❖ சீவகனுக்கு இயக்கி விருந்து செய்ததை இ

“வெம்மலைத் தெய்வம் தம் விருந்து செய்த பின்” (பா.எ.1248)
என்ற பாடலில் சுட்டிகாட்டுகிறது.

❖ கம்பராமாயணம் இ சுந்தரகாண்டத்தில் இ

“மான்னார்த் திருவடிவினள் அவள் இவள்

மாறு கொண்டனள் கூறின்

தான் இயக்கியோ? தானவர் தையலோ

ஐயுறும் தகை ஆனாள்” (பா.எ.295) - என்ற பாடல்வரி மூலம் இயக்கி
பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளன.

❖ திருவாசகத்தில் இ திருக்கழுக்குன்றப் பதிகத்தில் இ

“இயக்கி மாறறு பத்துநால் வரை

பெண் குணஞ் செய்த வீசனே” (பதி.எ.7: வ.1) என இயக்கியரைக்
குறித்த செய்தி இடம் பெற்றுள்ளது.

❖ தேவாரத்தில் இ நீலி எனும் பெண் தீய ஒழுக்கமுடைய கணவனால் இ
திருவாலங்காட்டில் கொல்லப்பட்டு இ பின் நீலியே பேயுருக் கொண்டு தன்
கணவனைக் கொன்றச் செய்தியை திருஞானசம்பந்தர் இ

“வஞ்சப் படுத்தி ஒருத்தி வாணாள் கொள்ளும் வகைகேட்டு

அஞ்சம் பழையனார் ஆலங்காட்டு எம்மடிகளே” (பதி.எ.45.பா:எ12)

என்று கூறுகின்றார்.

முடிவுரை

“ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன்” என்பது திருஷலர் வாக்காகும். உலகம்
தோன்றிய நாள் முதல் இன்று வரை இ மனிதர்கள் பக்தியின் அடிப்படையில்
தெய்வங்களை வகைப்படுத்தினர். பின்னர் தங்களின் விருப்பமான கடவுள்களின் வழிப்பாட்டு
முறையினையும் இ பக்தியின் மேன்மையை தெளிவுப்படுத்தியது. சங்க இலக்கியங்களில்
இசக்கியம்மனின் பெருமைகளையும் , பக்தர்களுக்கு இசக்கியம்மன் அருள்கொடுத்த
விதத்தையும் இ அதற்கு கைமாறாக நேர்த்திக்கடன் செய்த முறையையும் அறியமுடிகிறது.

சங்க இலக்கியங்களில் தமிழர் திருவிழாக்கள்

முனைவர் (பிஎச்.டி.) பட்டத்திற்காகப் பெரியார் பல்கலைக்கழகத்திற்கு
அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

திருமதி ந.செல்வராணி

(பகுதிநேர முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்)

பதிவு எண்: PU/ R/ RD3/ 07765/2017,Dt.31.08.2017

நெறியாளர்

முனைவர் க. கணியன்பூங்குன்றனார் எம்.ஏ.,எம்.பில்.,பிஎச்.டி.,
தமிழ்த்துறைத் தலைவர்

தமிழ்த்துறை

முத்தாயம்மாள் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி(தன்னாட்சி)

(வநேத்ரா கல்விக்குழுமம்)

இராசிபுரம், நாமக்கல் மாவட்டம் - 637 408

ஜூன் - 2022

இயல் - ஐந்து

சங்க இலக்கியத்தில் நாட்டுப்புறத் தெய்வங்களும்

கலை விழாக்களும்

முன்னுரை

உலக நாடுகள் அனைத்தும் வளர்ந்து வரும் விஞ்ஞான வளர்ச்சியோடு மக்கள் வாழ்ந்து வரும் காலக்கட்டங்களாகும். மனிதனின் வாழ்வும் விஞ்ஞானத்தோடு தொடர்புக் கொண்டு பிரிக்கமுடியாத அறிவியலின் ஒரு அங்கமாகத் திகழ்கிறது. இத்தகையச் சூழலில் பண்டைய காலங்களிலிருந்து நம் முன்னோர்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றையே கதையாகவும், பாடலாகவும் நாம் அறிந்துள்ளோம். அவர்களின் வாழ்க்கை கிராமச் சூழலை மையாகக் கொண்டு அமைந்ததாகும். அவற்றுள் நாட்டுப்புறவியலின் தோற்றம், நாட்டுப்புற மக்களின் வாழ்வியல், நாட்டுப்புறக் கலைகள், விழாக்கள், விழாக்களில் இசையும் கூத்தும் மற்றும் நாட்டுப்புறத் தெய்வங்கள், தெய்வங்களின் வகைபாடுகள், குலதெய்வங்களுக்குரிய வழிபாட்டு முறைகள், காவல் தெய்வங்களின் வழிபாட்டு முறைகள், சில காவல் தெய்வங்களின் வரலாறுகள், நாட்டுப்புற விழாக்களின் பின்புலங்கள், கிராமியக் கலைகளைப் பேணிகாத்தல், கலைகளைக் காப்பதற்கான வழிமுறைகள், வருங்கால சந்ததிகளுக்குக் கிராமிய விழாக்களையும் கலைகளையும் பழக்கவழக்கங்களையும் கற்றுக்கொடுத்துதல் போன்ற செயல்பாடுகள் குறித்து அறியச் செய்வதே இவ்வாய்வின் நோக்கமாகும்.

நாட்டுப்புறவியலின் தோற்றம்

“நாட்டுப்புற இலக்கியத்தின் வேர்கள் மனித சமுதாயத்தில் மிக ஆழமாகப் பதிந்துள்ளன. நாட்டுப்புற இலக்கியமானது மனித சமுதாயம் எதை அனுபவித்ததோ, எதைக் கற்றதோ அதைக் குவித்து வைத்திருக்கும் சேமிப்பு அறையாகும்”¹ என்று முனைவர் சு.சக்திவேல் நாட்டுப்புறவியல் குறித்து விளக்கம் தருகிறார். நம் பாரம்பரியத்தைக் கற்றுக்கொடுக்கும் ஒரு வரலாற்று பெட்டகமாகவும் சங்ககாலம் திகழ்கிறது. அக்காலச் சிறப்பைப் பல்வேறு அறிஞர்கள் தங்கள் தமிழ்ப் பற்றை நிரூபிக்க மனிதனின் நாடோடி

வாழ்க்கையை உலகிற்கு வெளிகாட்ட நாட்டுப்புற வாழ்வை வளர்ச்சிப் பாதையை நோக்கி இட்டுச்சென்றுள்ளனர்.

நாட்டுப்புறவியல் வளர்ச்சி நிலை

“நாட்டுப்புறவியலைப் பற்றி ‘FOLKLORE’ என வில்லியம் ஜான் தாமசால் உருவாக்கப்பட்ட இச்சொல்லுக்கு இணையாக தமிழில் ‘நாடோடி இலக்கியம்’, ‘நாட்டார் வழக்காறு’, ‘நாட்டுப் பண்பாட்டியல்’ ஆகிய பல்வேறு பெயர்களில் வழங்கிவந்தன. ஆயின் தற்போது ‘நாட்டுப்புறவியல்’ என்ற சொல்லாட்சியே பொருத்தமானதாகப் பெரிதும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு வழங்கி வருகின்றது. இந்தியாவில் நாட்டுப்புறவியல் குறித்த ஆய்வு 1954 ஆம் ஆண்டிற்குப் பிறகுதான் வளரத் தொடங்கியது. பின் கார்லஸ் இ.கோவர் என்ற ஆங்கிலேயரால் வெளியிடப்பட்ட தென்னிந்திய நாட்டுப் பாடல்கள் என்னும் ஆங்கிலப் புத்தகமே இந்தியாவில் வெளியான முதல் நாட்டுப்புறப் பாடல் தொகுப்பு நூல் என ஆய்வாளர்கள் கூறுகின்றனர். இவரைத் தொடர்ந்து பிஷப் கால்டுவேல், பீட்டர் பெர்சிவல் பாதிரியார், பாரதியார் போன்றோர் தமிழக நாட்டுப் பாடல்களைத் தொகுத்து வெளியிட்டனர். இவர்களுக்குப்பின் தமிழகத்தில் நாட்டுப்புறவியலின் ஆய்வு வேரூன்றி வளரத் தொடங்கியது.”² என நாட்டுப்புறவியல் குறித்து முனைவர் பி.புஷ்பம் விளக்கம் தருகிறார்.

நாட்டுப்புறவியல்

நாட்டுப்புறவியல் என்பது நாட்டுப்புற மக்களின் பழக்கவழக்கங்கள், பண்பாடுகள், நம்பிக்கைகள், இலக்கியங்கள், கதைகள், கலைகள், பழமொழிகள், வாய்மொழி வரலாறு, விடுகதைகள், வாய்மொழி பாடல்கள் போன்றவற்றைச் சேகரித்து வகைப்படுத்தியும், தொகுத்தும் ஆராய்ந்தும் அதனை வெளிப்படுத்தும் ஆவணத்துறையாகச் செயல்படுவதே நாட்டுப்புறவியல் எனப்படும்.

நாட்டுப்புறவியல் - வகைமை

“தமிழில் வகைமை என்பது வகைப்படுத்துதலைக் குறிக்கும். நாட்டுப்புறவியலுக்கென ஆங்கிலத்தில் உருவாக்கப்பட்ட நாட்டுப்புறவியல் அகராதி நூல் பின்வருமாறு நாட்டுப்புறவியலை வகைமைப்படுத்துகின்றது. அதில் பாடல்கள், கதைகள், ஆடல்கள், கூத்துகள், பழமொழிகள், விடுகதைகள்,

கதைப்பாடல்கள், விளையாட்டுகள், தேவதைகள், நம்பிக்கைகள், பழக்க வழக்கங்கள், கைவினைக் கலைகள், நடை உடை பாவனைகள், சடங்குகள், புராண இதிகாசங்கள் ஆகிய பதினைந்தையும் கூறுகிறது. இவ்வாறு நாட்டுப்புற வகைமைக் குறித்து முனைவர் புஷ்பம் விளக்கம் அளித்துள்ளார்.”³

நாட்டுப்புறக் கலையும் நிகழ்வும்

“நாட்டுப்புறக் கலைகள் பற்றி ஆராய்ச்சியாளரான ஆறு இராமநாதன் என்பர் தாம் இயற்றிய ‘நாட்டுப்புறக்கலைகள் நிகழ்த்தும் கலைகள் (2001) என்னும் தலைப்பில் நாட்டுப்புற நிகழ்த்துக் கலைகள் சில விளக்கம், ஆய்வின் நோக்கமும் களப்பணியும், நிகழ்த்தும் கலை வகைகள், இசை நிகழ்ச்சிகள், ஆட்டங்கள், கருவி இசை ஆட்டங்கள், கரகாட்டம், மயிலாட்டம், காவடியாட்டம், பொய்க்கால் குதிரையாட்டம், மாடாட்டம், கரடியாட்டம், வழியாட்டம், புலிவேடம், தப்பாட்டம், காளி திருநடனம், காளி வேடம், கொக்கலிக்கட்டை ஆட்டம், வீரபத்ரசாமி ஆட்டம், குறும்பர் பலகை ஆட்டம், தேவராட்டம், சேவையாட்டம், பாட்டு ஆட்டங்கள், குறவன் குறத்தி ஆட்டம், கும்மியாட்டம், கோலாட்டம், ஓயிலாட்டம், பேயாட்டம், சாமியாட்டம், கருப்பாயி ஆட்டம், பாம்பு நடனம், கைசிலம்பாட்டம், உறியடி, மயானக் கொள்ளை, கோணங்கி ஆட்டம், அரங்கக் கலைகள், தெருக்கூத்து, கணியான் கூத்து, பகல்வேடம், பாகைக் கூத்து, கதைக் கூறல், வில்லுப்பாட்டு, உடுக்கை நிகழ்ச்சி (அ) உடுக்கடி இலாவணி, போர்க்கலைகள், வித்தைகள், கண்கட்டு வித்தை, சாட்டை அடி ஆட்டம், தொம்பாட்டம், பாம்பாட்டி, குரங்காட்டி, நாட்டுப்புறம் நிகழ்த்தும் கலைகள், நிகழ்த்தப்படும் சூழல், நாட்டுப்புறக் கலைஞர்களிடையே பால்பாகுபாடு, நாட்டுப்புறக் கலைஞர்களின் பொருளாதார நிலை, தமிழகத்திற்கே உரிய நாட்டுப்புற நிகழ்த்துக் கலைகள், இன்றைய நிலையில் நாட்டுப்புற நிகழ்த்து கலைகள் ஆகியன பற்றியும் ஆராய்ந்துள்ளார்.”⁴

நாட்டுப்புறக் கலைகள் நிகழ்த்தப்படும் சூழல்

“நாட்டுப்புறக் கலைகள் ஏதோ ஒரு சூழலை மையமாகக் கொண்டே நிகழ்த்தப்படுகிறது. இதனை கிராமப்புற மக்களிடையே பெரும்பாலும் இத்தகையக் கலைகள் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன. அவை இன்றையக்

காலக்கட்டத்தில் தமிழகத்தில் நாட்டுப்புறக் கலைகள் நிகழ்த்தப்படும் சூழல்களைப் பற்றிக் கீழே கூறப்பட்டுள்ளன.

- கோயில் சடங்கு மற்றும் விழாக்களின் ஒரு பகுதியாக நிகழ்த்தப்படுகின்றன.
- மனித வாழ்க்கையில் நிகழும் திருமணம், பூப்பு நீராட்டு, காதுகுத்துதல் போன்ற சுபகாரியங்களில் நிகழ்த்தப்படுகின்றன.
- இறப்புச் சடங்குகளின்போது அதாவது இறந்த நாளின் 16 வது நாள் சடங்கு மற்றும் ஆண்டு நிறைவு நாளையொட்டியும் நடத்தப்பெறுகிறது.
- அரசுத்துறை சார்ந்த விழாக்களான குடியரசு தினம், சுதந்திர தினம், அயல்நாடுகளில் இந்திய விழாக்கள், அண்டை மாநிலங்களில் நிகழும் கலாச்சார விழாக்கள் ஆகியவை நடைபெறும்போதும் நிகழ்த்தப்படுகின்றன.
- தேர்தல் சமயங்களில் பிரச்சாரம் செய்யும்போதும் இத்தகைய கலைநிகழ்வுகள் நடத்தப்படுகின்றன.
- அரசியல் விழாக்களாகக் கொண்டாடப்படும் தலைவர்களின் பிறந்த நாள், வரவேற்பு, ஊர்வலங்கள், பொதுக் கூட்டங்களின்போது நிகழ்த்தப்படுகின்றன.
- அரசு மற்றும் தனியார் நிறுவன விழாக்கள், ஆண்டு விழாக்கள், பொங்கல் விழாக்கள், காவல்துறை விழாக்கள் ஆகியவற்றின் போதும் நிகழ்த்தப்படுகின்றன.
- உழைப்பின் வழி பொருள் ஈட்ட முடியாமல் இருக்கும் மாற்றுத்திறனாளிகள் மற்றும் பிள்ளைகளால் கைவிடப்பட்டவர்கள் பிறரிடம் இரத்தல் (அல்லது) யாசித்தலுக்காக நிகழ்த்துகின்றனர்.”⁵ இவற்றையே நாட்டுப்புறக் கலைகள் நிகழ்த்தப்படும் சூழல்களாக ஆறு இராமநாதன் அவர்கள் விளக்கம் தருகிறார்.

ஆயக்கலைகளும் விழாவும்

நம் பாரதம் தொன்றுதொட்டே ஆன்ம ஞானத்தின் வழி பண்பாட்டிலும் கலைத்திறமையிலும் சிறந்து விளங்குகின்றது. நமது நாகரீகம், பண்பாடு, கலைகள் யாவுமே ஆன்மீகத்தின் அடிப்படையில் தோன்றி வளர்ந்தவையாகும்.

மேலும் கலைகளின் மூலம் தான் நமது முன்னோர்கள் ஆன்மீகத்தையும், ஒழுக்கத்தையும் வளர்த்தனர். பெருமை மிக்க நம் பாரதத்தில் தோன்றி வளர்ந்த கலைகள் அறுபத்து நான்காக வகைப்படுத்தியுள்ளனர். துவாபர யுகத்தில் மகாவிஷ்ணு ஸ்ரீகிருஷ்ணனாக அவதரித்தார். கிருஷ்ணனும் மூத்த சகோதரராகிய பலராமனும் உரிய பருவத்தில் கல்வி கற்பதற்காக, 'ஸாந்தீபதி' என்ற குருவிடம் குருகுல வாசம் செய்யத் தொடங்கினர். பலராமனும், கிருஷ்ணனும் 'கற்பூரபுத்தி' உடையவர்களாய், ஒரே ஒருமுறை குருவால் உபதேசிக்கப்பட்ட அனைத்து வித்தைகளையும் நன்றாக உள்வாங்கிக் கொண்டு அப்படியே திருப்பிச் சொல்லுவார்களாம். அறுபத்து நான்கு நாட்களில் நாட்களில் அறுபத்து நான்கு கலைகளையும் ஐயந்திரிபறக் கற்றுக் கொண்டனர். இதனை,

“ஆயகலைகள் அறுபத்து நான்கினையும்

ஏய உணர்விக்கும் என் அம்மை - தூய

உருப்பளிங்கு போல்வாள் என் உள்ளத்தினுள்ளே

இருப்பள் வாராதிங்கு இடர்”⁶

என்கிற கம்பரின் வாழ்த்துப்பாடலின் மூலம் அறியமுடிகிறது. ஆகவே பழங்காலத் தமிழர்கள் ஆயக்கலைகளில் அனைத்திலும் கற்றறிந்தவர்களாக விளங்கியுள்ளனர். இக்கலைகளால் அவர்கள் வீரம் மிக்கவர்களாகவும் காணப்பட்டனர் என்பது புலனாகிறது. அந்த அறுபத்து நான்கு கலைகள் என்ன என்பதை பின்வருமாறு அறியலாம். அவை,

1. “ஆக்கர இலக்கணம் (எழுத்திலக்கணம்) - மொழியை வரி வடிவம் செய்தல் - அ, இ, உ, எ, ஒ, ஓள இதுவே உயிரின் வரிவடிவம்.
2. இலிகிதம் (எழுத்தாற்றல்) - எழுதும்போது காற்புள்ளி, அரைப்புள்ளி, கேள்விக்குறி, ஆச்சரிய குறி இட்டு எழுதுவது.
3. கணிதம் (கணிதவியல்)- கணித்தல் (கூட்டல், கழித்தல், பெருக்கல்) மொழியை அளத்தல்)
4. வேதம் (மறைநூல்) - ஐந்து வகை மறைகள். உயிர், மெய், உயிர்மெய், ஆயுதம், பிரணவம் (குருவின் மூலம் அறிதல்).

5. புராணம் (தொன்மம்) - வரலாறு. இது பதினெட்டு வகைப்படும். அவை சைவம், வைணவம், பிரம்மம், பதுமம், பாகவதம், நாரதீயம், மார்கண்டேயம், ஆக்னேயம், பவிடியம், வராகம், கூர்மம், வாவிதம், காருடம், வாமணம், இலிங்கம், மச்சம், காந்தம், பிரம்மம், வர்த்தம் என்பன.
6. வியாகரணம் (இலக்கணவியல்) - மொழி இலக்கணம் (பேசுவது)
7. நீதி சாஸ்த்திரம் (நய நூல்) - உண்மையை பேசுவது.
8. சோதிடம் (கணியக் கலை) - சூரியனை மையப்படுத்தி கோள்களை கணித்தல்.
9. தரும சாஸ்திரம் (அறத்து பால்) - சன் மார்க்கம், தாச மார்க்கம், சற்புத்திர மார்க்கம், சகமார்க்கம் என்னும் தர்மங்களைக் கூறுவது.
10. யோகம் (ஓகக் கலை) - இறைவனை சிந்திக்கக் கூறும் வழிபாடுகள்
11. மந்திரம் (மந்திரக் கலை) - ஒலிகளை அறிதலும், அறிவித்தலும்
12. சகுனம் (நிமித்தக் கலை) - நன்மை, தீமைகளை அறிதல்
13. சிற்பம் (கம்மியக் கலை) - உருவங்களை அமைக்க நீள, அகல, உயர், கணம் இவற்றின் அளவுகளைக் கூறுதல்.
14. வைத்தியம் (மருத்துவக் கலை) - சித்த வைத்தியம், ஆயுர்வேதம், ஔடதங்கள் பற்றிய கலை
15. உருவ சாஸ்திரம் (உருப்பமைவு) - ஓர் உருவத்தின் குணங்களைக் கூறுவது. இவை சாமுத்திரிகா இலட்சணம் என்பர்.
16. இதிகாசம் (மறவனப்பு) - சிவ ரகசியம் (51) அச்சரத்தை இயக்கும் உன்னத கலை
17. காவியம் (வனப்பு) - சிவனின் எட்டு குணங்களைக் கூறுவது.
18. அலங்காரம் (அணி இயல்) - மொழி, யாப்பு இலக்கணம், உடை, ஆபரணம் இவற்றை அழகுபடக் கூறுவது.
19. மதுர பாடனம் (இனிது மொழிதல்) -இனிமை (மொழி, கவி, குரல்) இவைப் பற்றிய கலை
20. நாடகம் (நடனக் கலை) - கூத்தாடுதல் (இசைக்கு ஏற்ப ஆடும் கலை)
21. நிருத்தம் (ஆடற் கலை) - யாழ் இசைக்கேற்ப நடனம் புரிதல்
22. சத்த பிரம்மம் (ஒலிநுட்ப அறிவு) - பல வகையான ஒலிகளை வாத்திய கருவிகளில் ஏற்படுத்தி ஒலிக்கச் செய்வது (யாழ், குழல், வீணை)

23. வீணை (யாழ் இயல்) - யாழிசை, நரம்பு கொண்டு இசைப்பது.
யாழ்பாணன் (இலங்கேசுவரன்) ஏற்படுத்தியது.
24. வேணு (குழலிசை) - துளைக் கருவிகளை வாசித்தல் (புல்லாங்குழல்,
தாரை, நாதசுவரம் போன்றவை)
25. மிருதங்கம் (மத்தள நூல்) - மிருதங்களின் தோலில் செய்யும் கருவிகளை
வாசித்தல்
26. தாளம் (தாள இயல்) - இசைக் கருவிகளின் ஒலி அளவை
முறைப்படுத்துதல்
27. அகத்திர பரீட்சை (வில்லாற்றல்) - வில் ஏவும் கலை (இக்காலத்தில்
துப்பாக்கி, பீரங்கி இயக்குதல்)
28. கனக பரீட்சை (பொன் நோட்டம்) - உலோகங்களை சோதித்து தரம்
நிர்ணயிக்கும் கலை
29. இரத பரீட்சை (தேர் பயிற்சி) - தேர் ஓட்டும் கலை. (இக்காலத்தில்
வாகனங்களை இயக்கும் கலை)
30. கஜ பரீட்சை (யானையேற்றம்) - யானையின் குணம் நலம், அடக்கும்
மறை, போருக்கு பயன்படுத்தல் போன்றவற்றை விளக்கும் கலை
31. அசுவ பரீட்சை (குதிரையேற்றம்) - குதிரைகளின் குண நலம்,
பயன்பாடுகள் கூறும் கலை
32. இரத்தின பரீட்சை (மணி நோட்டம்) - நவ ரத்திரனங்களின் தரம், குணம்,
ஒளித்தன்மை முதலியவற்றை கூறும் கலை
33. பூமி பரீட்சை (மண்ணியல்) - பூமியில் உள்ள வளங்களை கண்டறியும்
கலை
34. சங்கிராம இலக்கணம் (போர்ப் பயிற்சி) - படைகளை (முப்படைகள்) வழி
நடத்தும் கலை
35. மல்யுத்தம் (கைகலப்பு) - ஆயுதம் இல்லாமல் யுத்தம் செய்யும் கலை
36. ஆகர்ஷணம் (கவிர்ச்சியல்) - தன் குணத்தை மற்றவர் ஏற்று கொள்ள
செய்யும் கலை
37. உச்சாடணம் (பேய் ஓட்டுகை) - பிறரை ஓரிடத்திலிருந்து விரட்டும் கலை
38. வித்துவேதனம் (நட்பு பிரிக்கை) - மற்றவர்களுக்கு நன்மை, தீமைகள்
செய்தல் (நோயும் பரிகாரமும்)

39. மதன சாஸ்திரம் (மயக்குக் கலை) - சிற்றின்பம் நுகரும் கலை
40. மோகனம் (புணருங் கலை - காம சாத்திரம்) - ஒருவரை மற்றவர் மீது மோகம் செய்விக்கும் கலை
41. வசீகரணம் (வசியக் கலை) - மற்றவர்களை தன் பால் ஈர்க்கும் கலை
42. இரசவாதம் (இதளியக் கலை- உலோகப் பொருளைத் தங்கமாக மாற்றுதல்)
43. காந்தர்வ விவாதம் (இன்னிசைப் பயிற்சி) - பல வாத்தியக்கருவிகளை சிறப்பாக இயக்கும் கலை
44. பைபீல வாதம் (பிறவுயிர் மொழி) - பறவை, மிருகம், ஊர்வன இவற்றை மயங்கச் செய்யும் கலை
45. தாது வாதம் (நாடிப் பயிற்சி) - உலோகங்கள், தாதுக்களையும் பயன்படுத்தும் கலை
46. கௌத்துக வாதம் (மகிழுறுத்தம்) - வருந்திய மனதைத் தேற்றும் கலை
47. காருடம் (கலுழம்) - விஷக்கடி முறிவு மந்திரங்கள் கலை
48. நட்டம் (இழப்பறிகை) - இழந்தப் பொருட்களைத் திரும்பப் பெறும் கலை
49. முட்டி (மறைத்ததையறிதல்)-ஆயுதம் இல்லாமல் தீமைகளைத் தடுத்துக் கொள்ளும் கலை
50. ஆகாய பிரவேசம் (வான்புகுதல்) - அருபமாகி ஆகாயத்தில் மறையும் கலை
51. ஆகாய கமனம் (வான் செல்கை) - அந்தரத்தில் நடக்கும் கலை
52. பரகாயப் பிரவேசம் (கூடுவிட்டு கூடுபாய்தல்) - பிறர் உடம்பில் புகும் கலை
53. அதிரிசயம்(தன்னுறு கரத்தல்)-தானும், மற்ற பொருள்களையும் தோன்றி மறைக்கும் கலை
54. இந்திர ஜாலம் (மாயம் - கண்கட்டு வித்தை) - காணாத பொருளை காட்டும் கலை
55. மகேந்திர ஜாலம் (பெருமாயம்) - தரையிலும் வானத்திலும் அற்புதங்களை செய்து காட்டும் கலை
56. அக்னி ஸ்தம்பம் (அழற் கட்டு) - தீயை சுடாமல், நெருப்பை வசம் செய்யும் கலை
57. ஜல ஸ்தம்பம் (நீர்க் கட்டு) - நீரில் நடக்கும் கலை

58. வாயு ஸ்தம்பம் (வளிக் கட்டு) - காற்றை அடக்கும் கலை
59. த்ருஷ்டி ஸ்தம்பம் (கண் கட்டு)- கண் மூலம் ஆயுதங்களை வலுவழிக்கச் செய்யும் கலை
60. வாக்கு ஸ்தம்பம் (நாவுக் கட்டு) - தன் வாக்குக்கு (சொற்களுக்கு) எதிர்வாதம் இல்லாமல் செய்யும் கலை
61. சுக்கில ஸ்தம்பம் (விந்துக் கட்டு) - விந்துவை நிறுத்தி நீண்ட கலவி செய்யும் கலை
62. கன்ன ஸ்தம்பம் (புதையல் கட்டு) - பொருட்களை மறைத்து வைக்கும் கலை
63. கட்க ஸ்தம்பம் (வாள் கட்டு) - கூர் ஆயுதத்தை வலுவழிக்கச் செய்யும் கலை
64. அவத்தை பிரயோகம் (சூனியம் - அவஸ்தைகளாகிய விழிப்பு, கனவு, தூக்கம், தூரியம், தூரியாத்மம், சமாதி நிலை ஆகியவற்றை தன் விருப்பம் போல் செய்தல்)⁷⁷ ஆகியவற்றைப் பற்றி சு. செந்தில்குமார் அவர்கள் நம் தேசம் நம் பண்பாடு எனும் நூலில் விளக்கம் தந்துள்ளார்.

இதன் மூலம் இந்துக்களின் தினசரி வாழ்வே அறுபத்து நான்கு கலைகள் தான்! இக்கலைகள் வழியே தான் நம் பாரம்பரியத்தைப் போற்றியும், பேணிக்காத்தும் வந்துள்ளனர். சங்க காலத்தில் மன்னனின் ஆட்சி சிறப்பு, கொடை, வீரம், போர்த்திறம், ஊர்வலம், பிறந்த நாள் விழா முதலியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு சித்தர்கள், முனிவர்கள், அந்தணர்கள், புலவர்கள், கலைஞர்கள் ஆகியோர்களின் வழியாகவும் ஆயக்கலைகளைச் செயல்படுத்தியுள்ளனர். தற்காலத்தோடு ஒப்பிடுகையில் இவ்வகைக் கலைகள் பெரும்பாலும் இயல், இசை, நாட்டியம் என்ற முத்தமிழ் கலைகளோடு, இன்னும் பல்வேறு கலைகள் கிராமங்களைக் கருவூலமாகக் கொண்டு நிகழ்ந்துள்ளது. தற்போதும் நிகழ்ந்து வருகின்றன. மேலும் சில கலைநிகழ்வுகள் மட்டும் நகர்ப்புற கோயில்களில் நடைபெறும் விழாக்களின் வழியே வெளிப்படுத்தி வருகின்றன.

இலக்கியங்களில் கலையும் விழாவும்

சங்ககால விழாக்களில் இசையும் கூத்தும் ஒன்றோடொன்று இணைந்த கலைகளாகப் போற்றப்பட்டுள்ளன. அக்கலைகளோடு கூடிய பல்வேறு விழாக்களை கொண்டாடி மகிழ்ந்துள்ளனர். அவற்றில் கூத்து என்பதைப் பழந்தமிழ் மக்கள் நாடகம் என்றும் அழைத்தனர். நாட்டியம், ஆடல் என்ற சொற்களும் கூத்துக்கலையைக் குறிக்கும். முச்சங்க காலத்தில் இசைக்கு இலக்கண நூல்கள் எழுதப்பட்டன. கூத்துக்கும் இலக்கணம் எழுதப்பட்டது. எனவே இரு கலைகளை இணைத்தும் இலக்கண நூல்கள் எழுதப்பட்டன. இசைக்கு இலக்கணம் வகுத்த நூல் அகத்தியம் என்பர். ஆக அகத்தியத்திற்கு முன்னரும் பல இசை நூல்கள் இருந்திருக்க வேண்டும். அகத்தியத்திற்குப் பின்னர் தோன்றிய இசை நூல்கள் இருந்திருக்க வேண்டும். அகத்தியத்திற்குப் பின்னர் தோன்றிய இசை நூல்களான பெருநாரை, பெருங்குருகு, முதுநாரை, முதுகுருகு, பஞ்சபாரதீயம், பதினாறுபடலம், வாய்ப்பியம், குலோத்துங்கன் இசைநூல் போன்ற நூல்களும் காலத்தால் அழிந்தன என்றும் எஞ்சிய நூல்கள் பற்றி இடைக்கால உரையாசிரியர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர்.

தொல்காப்பியம் கூறும் இசையும் நடனமும்

மனிதன் தனது ஆளுமைக்கு உட்பட்டவன். மனதில் எழும் உணர்ச்சிகளை நாகரிகம், பண்பாடு இல்லாதத் தொடக்க காலத்தில் ஓசையாக, ஒலியாக, உடல் அசைவுகளாக, கைச்செய்கைகளாக வெளிப்படுத்தினான். பின் காலங்கள் செல்ல செல்ல அவனால் எழுப்பப்பட்ட ஓசை இசையாகவும், ஒலி மொழியாகவும், உடல் அசைவுகள் கைச்செய்கைகள் போன்றன நடனமாகவும், நாடகமாகவும் மாற்றம் பெற்று வளர்ந்தன. மனிதனால் உருவாக்கப்பட்ட மொழி இசையுள் அடங்கியும், மொழியுள் இசை, நடனம், நாடகம் இவைகளுள் அடங்கியும் செயல்படுகின்றன எனலாம். எனவே தான் கருத்து வெளிப்பாட்டினுக்கும் கருத்தினை பிறர் அறியச் செய்வதற்கு மனிதன் நடனத்தையும் நாடகத்தையும் சிறந்த ஊடகமாகக் காலம் காலமாய்க் கையாண்டு வருகின்றான். இதனைத் தொல்காப்பியர்,

**“நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்
பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்”⁸**

என்ற நூற்பாக்களில் புறப்பொருள் என்பது வீரம், கொடை, ஒழுக்கம் இவைகளை விளக்குகிறது. இவ்விரு பொருள் பற்றி எழுதப்படும் இலக்கியங்கள் எல்லாம் ஒன்று நாடக வழக்கிலோ அல்லது உலகியல் வழக்கிலோ எழுதப்படும் என்கிறது.

சப்த சுரங்கங்களின் மெய்ப்பாடுகள்

மனிதனின் அனைத்து உள்ளுர்வுகளையும் வெளிப்படுத்துவதே நாடகத்தின் சிறப்பம்சமாகும். இசையும், நடனமும் நம் தெய்வீக இயல்பை உணர்வதற்காகவும், தன் நிலையிலிருந்து உயர்ந்த நிலைக்கு இட்டுச் செல்லவும் ஏற்படுத்தப்பட்டவை ஆகும். இறைவனின் தெய்வீக இயல்பை, வாழ்க்கை தத்துவத்தினை இசை மற்றும் நடனத்தின் மூலம் நாம் அறிந்துகொள்ள இறைவனே மனிதகுலத்திற்கு அளித்த வரபிரசாதமாகும். மேலும் பல்வேறு செயல்பாடுகளின் வழியே மொழி இலக்கியங்களாகவும் இலக்கணங்களாகவும் வளர்ந்துள்ளன. இதில் இசை பண்களாக மலர்ந்து, பின் நடனமும் நாடகமும் காட்சிப் பொருளாகவும் தழைத்துள்ளன. இந்த இசைகளை சப்த சுரங்களாக வடிவெடுத்து உலகெங்கிலும் தமிழின் பெருமையைப் பறைசாற்றுகின்றன. சப்த சுரங்கள் ஏழு வகையாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. அவை, 1. சத்ஜம் 2. ரிஷபம் 3. கான்தரம் 4. மத்யமம் 5. பஞ்சமம் 6. தவதம் 7. நிஷதம் இதன் சுருக்கமே ச, ரி, க, ம, ப, த, நி என்று நாம் அழைக்கின்றோம்.

சங்ககால இசைக்கருவிகள்

சங்ககால மக்கள் இசைத்துறையில் நன்கு தேர்ச்சி பெற்றிருந்தனர். குறிஞ்சிப்பண், மருதப்பண், பாலைப்பண், படுமலைப்பண், விளரிப்பண், காமரப்பண், ஆம்பல்பண் எனப் பல்வேறு பண்களை காலை, மாலை எனப் பொழுதறிந்து இசைத்து மகிழ்ந்துள்ளனர். இசைக்கருவிகள் அனைத்தும் ‘தெய்வாம்சம்’ நிறைந்தவை ஆகும். தேவர்கள், முனிவர்கள் பல விதமான இசைக்கருவிகளை இசைத்துப் பரம்பொருளை வணங்கினர் என்பதை புராணங்கள், இதிகாசங்கள் மூலம் அறியலாம். நாரதர், தம்புரு என்ற இரண்டு

முனிவர்களும் இசைக்கருவிகளை இசைப்பதில் முக்கியமானவர் ஆவார். இசைக்குரிய ஓசைகள் ஐந்து விதமான இசைக்கருவிகளிலிருந்து உருவாகுகின்றன. அவை சுமார் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இசைக்கருவிகளை அவற்றின் தன்மைக்கேற்ப ஐந்து வகைகளாகப் பகுத்தனர் என்பதை,

**“தோல் துளை கஞ்சம் நரம்பு மிடறு
தோழில் வகை முதலிய சாற்றினார் புலவர்”
“தோல் துளை நரம்பு கஞ்சப்பாடல்
பல் பேத பஞ்ச சத்தமுமாகும்”⁹**

எனும் பாடல்கள் இசைக்கருவிகள் ஐந்து வகைகளாக அமைதுள்ளதை உறுதிப்படுத்துகின்றன. அவை,

1. தோல் கருவி - ஆகுளி, முரசு, முழவு, பதலை, தாடி, பறை, மத்தளம்
2. துளைக்கருவி - புல்லாங்குழல், கோடும், தாம்பு
3. நரம்புக் கருவி - யாழ் (சீறியாழ், பேரியாழ்)
4. கஞ்சக் கருவி - பாண்டில்
5. மிடற்றுக் கருவி - கண்டத்திசை, மிடற்றுசை, குரலிசை ஆகியனவாகும்.

மேற்குறிப்பிட்ட பெயர்களால் இசைக்கருவிகள் அழைக்கப்பெறுகின்றன. சங்ககாலம் தொடங்கி தற்காலம் வரை பல்வேறு வகையான இசைக்கருவிகள் உருவாகியுள்ளன. அதில் உருவாகும் இசைகளால் பல்லுயிர்களையும் தன்வசப்படுத்தி வருகின்றன.

கிராமிய இசைக்கருவிகள்

“இனிய நாதத்தை உண்டாக்கி அதிலிருந்து இசையை வகைப்படுத்தி வெளியிடும் கருவியே இசைக்கருவியாகும். இந்தியாவில் ஏறக்குறைய ஐந்நூற்றுக்கு மேற்பட்ட இசைக்கருவிகள் உள்ளன. இங்கு வேதகாலம் தொட்டே இசைக்கருவிகள் வழக்கத்தில் இருந்துள்ளன. ‘ஜ்யா’ என்னும் இசைக்கருவி வேத பாராயணங்களில் சேர்ந்து ஒலித்தது. ஆதிகாலம் தொட்டே யாழ், சுவரமண்டலம் என்னும் இசைக்கருவிகள் இந்திய இசையில்

பயன்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளன. தமிழகத்தில் யாழ், குழல், முரசு போன்ற இசைக்கருவிகள் சுமார் எட்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தோன்றி விட்டன என்கிறார்கள் தமிழறிஞர்கள். மக்கள் கிராமியக் கலைகளோடு கூடிய இசைக்கருவிகளை பல்வேறு விதங்களாக இசைத்து மகிழ்ந்துள்ளனர். அவற்றில்,

1. எக்காளம்
2. திருச்சின்னம்
3. கஞ்சிரா
4. பூசாரிக் கைச்சிலம்பு
5. தவண்டை
6. உடுக்கை
7. தம்பட்டம்
8. நகரா(இசைக்கருவி) போன்றவையாகும்.”¹⁰

தமிழ் மக்களின் வாழ்வோடு இசையும் கலையும் இரண்டறக் கலந்திருந்தமையைத் தொல்காப்பியமும் சங்க நூல்களும் விளக்குகின்றன. கருப்பொருள்களில் யாழினையும் பறையையும் தொல்காப்பியர் குறித்துள்ளார். அதில் யாழ் பற்றிய இலக்கண நூல் இருந்ததனை,

**“அளபிறந் துயிர்த்தலும் ஒற்றிசை நீடலும்
ஊளவென மொழிப இசையொடு சிவணிய
நரம்பின் மறைய என்மனார் புலவர்”¹¹**

எனும் தொல்காப்பிய நூற்பாவால் அறியமுடிகிறது. இயல் தமிழோடு இசையும் அதிகம் காணப்படுகிறது. நால்வகைப் பாக்களுக்கும் உரிய ஓசை வேறுபாடுகளைக் கூறுவதோடு, பல்வேறு வண்ணங்களையும் அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே இசையையும் கூத்தையும் துணையாகக் கொண்டு வாழ்வு நடத்திய கலைத் துறையினர் தனித்துவமாக இயங்கினர் என்பதனை ஆற்றுப்படையிலக்கணத்தில் வழியே காட்டுகின்றார்.

பாரம்பரிய நடனக்கலைகள்

நம் நாட்டில் ஒவ்வொரு மனிதர்களிடம் உருவாகும் இன்பம், நகைச்சுவை, இரக்கம், கோபம், வீரம், பயம், வெறுப்பு, ஆச்சர்யம் ஆகியவை இயற்கையாக உருவாகும் கலை எனலாம். அதைத் தவிர இராமாயணம், மகாபாரதம் மற்றும் புராண கதைகளை எளிய முறையில் மக்களுக்கு கொண்டு செல்லும் கிராமிய நடனங்களுக்கும் மிகப்பெரிய பங்குண்டு. நம் இந்திய நாட்டில் பாரம்பரிய கலைகளோடு தமிழர்கள் கால்பதிக்காத இடமும் இல்லை, நாடுகளும் இல்லை எனலாம். அதன் அடிப்படையில் நம் கலை நிகழ்வுகள் தமிழ்நாடு மட்டுமின்றி பல்வேறு மாநிலங்களிலும் பின்பற்றி வருகின்றனர். இவற்றில் பரத நாட்டியம் (தமிழ்நாடு), கதகளி (கேரளா), குச்சிப்புடி (ஆந்திரா), மோகினியாட்டம் (கேரளா), கதக் (வட இந்தியா), ஓடிசி (ஒரிசா), சத்ரிய (அஸ்ஸாம்), மணிப்பூரி (மணிப்பூர்) ஆகிய நடனங்கள் அந்தந்த மாநிலங்களின் நடனச் சிறப்பைப் பரைசாற்றுகின்றன.

கிராமிய விழாக்கள்

தமிழ்நாட்டில் பல்வேறு மாவட்டங்களில் பெரும்பாலும் விழாக்களானது தமிழ் மாதங்களில் பங்குனி தொடங்கி சித்திரை, வைகாசி ஆகிய மாதங்களில் நல்ல நாள் பார்த்து விழா நாட்களில் காப்புக்கட்டுதல் தொடங்கி பல சடங்குகளும், கலைகளும் அவ்விழாவில் நடைபெறுவதுண்டு. அதில் கோலாட்டம், மயிலாட்டம், தேவராட்டம், புலியாட்டம், ஒயிலாட்டம், கரகாட்டம், பறையாட்டம், காவடியாட்டம், பொம்மலாட்டம், கும்மியாட்டம், சக்கையாட்டம், சிலம்பாட்டம், கலைக்கூத்துகள் என பல்வேறுபட்ட கிராமியக் கலைகளோடு வருடத்திற்கு ஒரு முறை அல்லது இரண்டு முறைகள் கிராமத் தெய்வங்களுக்கு விழாக்கள் மிக விமர்சையாகக் கொண்டாடப்பட்டு வருகின்றன.

நடனக் கலையின் வரலாற்றை அரிய உதவும் சான்றுகள்

தமிழ் மொழியில் நடனத்தை அறிந்து கொள்ள உதவும் அடிப்படைச் சான்றாதாரங்களைக் கால அடிப்படையில் முதலில் வகைப்படுத்தி பின் முழுமையான வரலாற்றை உருவாக்குதல் வேண்டும். தமிழ் மொழியில் நடனத்தை அறிந்துகொள்ள பெரிதும் உதவும் சான்றாதாரங்கள் என்பன.

1. அகழ்வாராய்ச்சிகள்
2. காலந்தோறும் எழுதப்பட்ட இலக்கண நூல்கள்
3. காலந்தோறும் எழுந்த இலக்கியங்கள்
4. மன்னர்களால் கட்டப்பெற்ற கோயில்கள்
5. கல்வெட்டுகள்
6. நடன ஆசிரியர் வரலாறுகள் ஆகிய சான்றுகளால் அறியஇயலும். மேலும் பல சான்றாதாரங்களால் நம் இந்திய நாட்டின் பெருமை, மொழியின் வளர்ச்சி, காலச்சுவடுகள், மன்னர்களின் வரலாற்று நிகழ்வுகள் என அனைத்தையும் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

சங்ககால விழாக்களும் கூத்துக்கலையும்

தமிழர்கள் போற்றி வளத்த கலைகளில் சிறப்பு பெற்றது கூத்துக்கலையாகும். இக்கலைகளை ஆண்கள் மற்றும் பெண்கள் என இருபாலரும் இணைந்து ஆடப்பெருவதாகும். இவற்றை விழாக்களின் போது கூத்துக் கலைஞர்கள் மக்களைத் தம் ஆடல் பாடல்கள் மூலம் மக்களை மகிழ்வித்தனர். மக்களும் மன்னர்களும் சேர்ந்து கூத்தர்களைப் பேணிக்காத்தனர். நானில மக்களும் ஆடிப்பாடி மகிழ்ச்சியோடு வாழ்ந்தமைக்குச் சங்க நூல்கள் எண்ணற்ற சான்றுகளைப் பறைசாற்றுகின்றன.

கூத்துக்கலைப் பற்றி அறிஞர்களின் கருத்து

- ‘கலை என்பதை ஒன்றைச் செய்வதில் அல்லது ஒன்றை உருவாக்குவதில் உள்ள திறமை என்று குறிப்பிடலாம்’ என்று சிலம்பொலி செல்லப்பன் கலைகளைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.
- ‘தெ.பொ.மீனாட்சி சுந்தரனார் அவர்கள் கலைஞனது வெளிப்பாட்டையும், கலைஞனது அனுபவத்தையும் இணைத்து ‘கலை’ என்பது கலைஞனின் அனுபவத்தை அவன் வெளியிடும் வெளிப்பாடு மட்டுமன்று, அதன் வெளிப்பாட்டினையே கலைஞன் உணர்வு நிலையில் துயக்கின்ற அனுபவமே என்று விளக்கம் தருகிறார்.’
- ‘நா.வானமாமலை மானிடவியல் துணைக் கொண்டு கலைகளின் தோற்ற வளர்ச்சியினை மனிதகுலச் சமூக வளர்ச்சியோடு தொடர்புபடுத்தி

விளக்கியுள்ளார். சிறிதளவு நிலையான வாழ்க்கையை மலைச்சாரல் வேளாண்மை மனித குழுக்களுக்கு அளித்தது. அக்காலத்தில் அவனுக்குச் செழிப்புப் பற்றிய சிந்தனை தோன்றிற்று. மந்திரமும் சடங்காச் சாரமும் தோன்றின. பின்னர் வழிபாடு தோன்றியது. இவற்றின் கூட்டு விளைவாகக் கலைகள் தோன்றின' என்று குறிப்பிடுகிறார்.

- 'சி.சு.செல்லப்பன் அவர்கள் கலைகள் பற்றிக் கூறுகையில் கலை என்பது நிலைத்திருப்பதன்று; வளர்ந்து கொண்டேயிருப்பது. மனித உள்ளத்தில் சிந்தனை வளம் இருக்கும்வரை கலைகள் வளர்ந்து கொண்டேயிருக்கும். கலைகள் தொடர்ந்து வளர்ந்து கொண்டே போவதற்கு அடிப்படைக் காரணம் அக்கலைகளுடன் பழகும் மனிதனின் உணர்ச்சியேயாகும்' என்கிறார்.

விளையாட்டின் வழி கூத்துக்கலை பிறப்பு

கலைகள் சடங்குகளிலிருந்து மட்டுமல்லாமல் விளையாட்டிலிருந்தும் தோன்றியுள்ளன. சங்ககாலக் கூத்துக்களை ஆராய்ந்த ஜான் ஆசிர்வாதம் விளையாடல்களிலிருந்து கூத்துக்களாக மாறிய கலைகள் சங்ககாலத்திலிருந்து கூத்து வடிவம் சங்ககாலத்திற்குப் பின் எவ்வாறு மாறியுள்ளன என்பதை கீழ்க்காணுமாறு வகைப்படுத்துகிறார். அவை,

தழுவு - தழுவணி - குரவை
பாவை - அல்லிப்பாவை - தோற்பாவை
கயிறூர்பாணி - ஆரியக்கூத்து - கலிநடனம்
மல்லாடுதல் - கரணக்கூத்து
வல்லி - நோக்குக்கூத்து
துடியிசை - துடிக்கூத்து
குடப்பறை - குடக்கூத்து
வள்ளைப்பாட்டு - உரற்கூத்து

என்ற நிலையில் இருந்ததாக வகைப்படுத்துகிறார். கூத்துக்கலைக்கு அடிப்படையான மெய்ப்பாடுகள் விளையாட்டுக் கூட்டத்தில் தோன்றியுள்ளன என்று தொல்காப்பியர் கூறுவதை,

“பண்ணைத் தோன்றிய எண்ணான்கு பொருளும்

கண்ணிய புறனே நானான் கென்ப”¹²

என்னும் பொருளதிகாரம் - மெய்ப்பாட்டியல் முதல் நூற்பா இதனைச் சுட்டுகிறது. இங்கு ‘பண்ணை’ என்பதற்கு ‘நிலம்’ - விளையாடும் இடம் என்று பொருள். இந்த வகையில் கூத்து நிகழும் இடம் விளையாட்டு மைதானமாகவும் அமைக்கப்பட்டுள்ளதை அறியமுடிகிறது.

கூத்துக் கலை சிறப்பு

‘கூத்து’ எனும் சொல் நாடகம் எனவும் வழங்கப்பெறும். இவ்வகைக் கூத்து வெட்ட வெளியில் தெருக்களில் ஆடப்பட்டதால் இதனைத் தெருக்கூத்து என்றழைத்தனர். கூத்து என்பதற்கு ‘ஆடல்’ என்றொரு பொருளும் உண்டு. அதன் அடிப்படையில் தெருவில் நடைபெறும் பொய்க்கால் குதிரை, புரவியாட்டமும் தெருக்கூத்து எனப்படும். கூத்துப்பாத்திரமாக உயர வேண்டும் என்பது தான் அவர்களின் விருப்பமாகும். பொய் சொல்லாத நல்ல மனிதனாக மாற வேண்டும் என்ற நினைப்பைத் தருவது அரிச்சந்திரன் நாடகமாகும். மக்களை எழுத்து, பேச்சு ஆகியவற்றை நாடகத்தால் உயர்த்த முடியும் என நம்புகின்றனர். கூத்துக் கலைஞர்கள் உலகுக்கு நல்ல கருத்துகளைக் கூறுவதோடு, மக்களின் வாழ்வு மேம்படவும் கூத்துக்கலைகளை வளர்த்து வருகின்றனர்.

கோவில் வழிபாட்டில் கூத்துக்கலை

கோவில் வழிபாடுகளில் கூத்தாடல் என்பது முக்கிய நிகழ்வாகும். மக்களை மகிழ்க்கும் ஆலய சடங்குகளில் குறிப்பிடத்தக்கது கூத்துக்கலை. சமய விழாக்கள் யாவும் குறுகிய நோக்கம் கொண்டவையாகாது. அவை பரந்துப்பட்டவையாகும். நகர்ப்புறங்களாயினும், கிராமப் புறங்களாயினும் ஓய்வில்லாமல் உழைத்துக் கொண்டிருக்கும் மக்களுக்கு கோவில் விழா நிகழ்கள், விருந்தோம்பல் ஆகிய அனைத்தும் மனிதனின் மன அமைதிக்கு ஒரு வரப்பிரசாதமாகும். மக்கள் ஓய்வு நேரத்தின்போது தான் இக்கூத்துக்கலைகளைக் காண ஆர்வம் கொள்வர். பெரும்பாலும் அறுவடைப் பணிகள் முடிந்தப் பின் மக்கள் தங்களின் உறவுக்காரர்கள் மற்றும்

நண்பர்கள், தெரிந்தவர்கள் என அனைவரையும் கோயில் திருவிழாக்களுக்கு விருந்தினராக வரவழைத்து கூத்துக்கலைகளை ஏற்பாடு செய்து மகிழ்ந்துள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

அம்மன் கோவில் வழிபாடும் கூத்தும்

அம்மன் கோவில்களிலே பெரும்பாலும் கூத்துகள் நிகழ்ந்தும், வளர்ந்தும் வந்துள்ளன. பழங்காலத்தில் பக்தி இலக்கிய காலத்திற்குப் பின்னரே சைவம், வைணவம், பௌத்தம் என்ற சமயங்கள் வளர்ச்சி பெற்றது. எனினும் கலைக்குழுக்களைக் கொண்டு தேவையான மாற்றங்களைச் செய்து இக்கூத்துக்கலைகளை வளர்க்க வேண்டியது மக்களின் கடமையாகும். இக்கலைகளின் வழியே இறைவனை வழிபடும் முறையை

முதன்மை வழிபாடு : ஒழுக்கம் மிக்க நல்ல வாழ்க்கையை தந்தமைக்காக இறைவனுக்கு நன்றி கூறி வழிபடுவது.

இடைநிலை வழிபாடு : தெய்வம் தங்களுக்கு நல்லது செய்ய வேண்டும் என இறைவனை வேண்டி நிற்பதாகும்.

இறுதியான வழிபாடு : தாங்கள் வணங்காவிட்டால் தெய்வம் அழித்துவிடும் என்ற அச்சத்தால் வணங்குவதாகும்.

இம்மூவகை வழிபாட்டின் அடிப்படை நோக்கமாகும். இதில் முதலாவது அன்பு நெறியிலும், இரண்டாவது பக்தி நெறியிலும், மூன்றாவது பயத்தின் காரணமாகக் கொண்டதே இவ்வழிபாடாகும். இவ்வழிபாட்டில் தெய்வத்தை சாந்தி செய்ய பொங்கலிட்டும், பலியிட்டு வணங்கும் முறையும் சிறுதெய்வக் கோயில்களில் நடைமுறையில் இருந்து வருகின்றது. பெண் தெய்வம் வீற்றிருக்கும் அனைத்து கோயில்களில் இவ்வழக்கமும் நம்பிக்கையும் மிகுதியாக உள்ளது. இதனைத் தொடர்ந்து கூத்துக்கலையும் மிகுதியாக நடைபெறும். இக்கூத்துக்கலையை நிகழ்த்துபவர்கள் தமிழகம் முழுவதும் உள்ளனர். அதனால் தான் கூத்துகளைகளும் இருந்திருக்கிறது. வழிபாட்டு முறைகள் மாற மாற கூத்தும் பிறவும் மாறியிருக்க வேண்டும். கிராமப்புறங்களில் இன்றும் கால மாற்றங்களுக்கு ஏற்ப கூத்துக்களை நிகழ்த்தி வருகின்றனர்.

உதாரணம்: கிராமப்புறத்தில் அமைந்துள்ள திரௌபதி அம்மன் கோயில் திருவிழாவில் நடைபெறும் தெருக்கூத்துகள் பொது இடங்களில் நிகழும். அந்நிகழ்வில் பாரதக் கதை, கிருஷ்ணன் ஜனனம், திரௌபதி திருமணம், வள்ளி திருமணம் போன்ற மாபெரும் பக்தி காவியங்கள் நடைபெறுவது வழக்கமாகும். இக்கலைகள் பெரும்பாலும் அழிவுப் பாதையை நோக்கி செல்கிறது. இக்கலைஞர்களை ஆதரிப்பவர்கள் அதிகம் இல்லை. நாகரீகம் வளர வளர அனைத்து துறைகளிலும் பல மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளது. தற்போது திரைப்படத் துறைகளும், திரைப்படக் கலைஞர்களும் மிகுந்துள்ளதால், கூத்துக்கலைகளை அதிகம் யாரும் விரும்புவதும் இல்லை, இரசிப்பதும் இல்லை. இக்கூத்துக்கலைகளை நிகழ்த்தும் கலைகளுக்கள் போற்றப்பட வேண்டியவர்களாவர். அத்தகைய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இக்கலைகளின் பெருமையை வருங்கால தலைமுறைக்கும் இளைஞர்களுக்கும் எடுத்துக் கூறி, எவ்வித பேதமும் இன்றி இக்கலைகளைக் கற்றுக் கொடுக்கவேண்டும். அப்படி செய்தால் தான் இக்கலைகளை அழிவின் பாதையிலிருந்து மீட்க முடியும். தமிழரின் பாரம்பரிய கலைகளைப் பேணிக்காப்பது தமிழ் மக்களின் கடமையாகும்.

சங்ககால கூத்துக்கலைகளின் வகைகள்

பண்டைய நாளில் எல்லா துறைகளிலும் ஆடலும் பாடலும் விரவிகாணப்பட்டன. சங்ககால மக்கள் ஆடிய ஆடல்கலைகளில் வள்ளிக்கூத்து, குரவைக்கூத்து, துணங்கைக் கூத்து, கயிற்றாட்டக் கூத்து, சாந்திக் கூத்து எனப் பலவகைகளில் கூத்துக்கள் நிகழ்த்தப் பெற்றுள்ளன. அவற்றுள் இருவகைக் கூத்துகளின் வரலாற்றுச் சிறப்பை சங்கப்பாடல்கள் வழி அறியமுடிகிறது.

வள்ளிக்கூத்து

பண்டைய நாளில் எல்லா துறைகளிலும் ஆடலும் பாடலும் பரவிகாணப்பட்டன. சங்ககால மக்கள் ஆடிய ஆடல்களில் ஒன்று வள்ளிக் கூத்தாகும். நாட்டுக்கு வளமும் வெற்றியும் பெற்று தந்த வள்ளியின் பெருமைகளைப் பாடி ஆடுவதே வள்ளிக்கூத்து ஆகும். இக்கூத்துக்களை தொல்காப்பியர் 'வாடா வள்ளி' என்றார். மேலும் பெரும்பாணாற்றுபடையும் இதனை,

**“வாடா வள்ளியின் வளம்பல தருஉம்
நாடுபல கழிந்த பின்றை”¹³**

என்ற கடியலூர் உருத்திரக்கண்ணனார் பாடலில் வாடா வள்ளி என்பவளால் வளங்கள் தரும் நாடாக மாறியதைக் கூறுகிறது. இக்கூத்தினை ஆண், பெண் என இருவரும் ஆடுவர். இவற்றை பொருளாதாரத்தில் பின் தங்கிய மக்கள் காணும் கூத்தாகக் கருதினர்.

குரவைக்கூத்து

பொதுமக்கள் ஆடிய ஒருவகைக் கூத்து குரவைக்கூத்தாகும். இக்கூத்தினை மலை வாழ்மக்கள் விருப்பத்துடன் ஆடி மகிழ்ந்துள்ளனர். அதாவது குறிஞ்சி நிலத்தில் வாழும் மக்கள் மலையுச்சியில் குன்றவாணர்கள் என்ற இனத்தோர் தங்கள் மனைவியோடு இணைந்து, மான்தோளால் செய்யப்பட்ட சிறுபறையை முழக்கிக் கொண்டு ஆடி மகிழ்ச்சியுற்றனர் என்பதை,

**“நறவுநாட் செய்த குறவர்தம் பெண்டியோடு
மான்தோற் சிறுபறை கறங்கக் கல்லை
வான்தோய் மீமிசை அயரும் குரவை”¹⁴**

என்ற மலைபடுகடாம் பாடல்களில் மூங்கில் குழாயில் ஊற்றிய முற்றியக் கள்ளைக் குடித்து வேங்கை முற்றங்களில் குரவையாடி மகிழ்ந்தனர் என்கிறது. இச்செய்தியை

**“வாங்கமைப் பழுதிய நறவுண்டு
வேங்கை முன்றிற் குரவையும் கண்டே”¹⁵**

என்ற நற்றிணை - தொல்கபிலரின் பாடல்களும் மெய்ப்பிக்கின்றன.

குரவைக் கூத்தின் பிரிவுகள்

குரவைக் கூத்தினை இருவகையாகப் பிரித்து மன்னர்கள் ஆடிப்பாடி மகிழ்ந்துள்ளனர். அதனை, முன்தேர்க் குரவை, பின்தேர்க் குரவை எனத் தொல்காப்பிய நூல் இருவகையாகப் பிரித்துள்ளதை நினைவுப்படுத்துகிறது.

இதில் வெற்றியடைந்த மன்னர்கள் தேரின் முன் நின்றாடும் சிறப்பை முன்தேர்க் குரவை என்றும், தேரின் பின் நின்றாடும் நிகழ்வைப் பின்தோக் குரவை என்றும் அழைத்தனர். மேலும் வெற்றி பெற்ற வீரர்கள் வாள் ஏந்தி ஆடுவது 'வாள் அமலை' எனப்புகழப்படுகிறது.

பரதவர் ஆடும் குரவை

குறவர் இனமக்கள் மட்டுமல்லாமல் பரதவர்களும் குரவையாடினர் என்கிறது மதுரைக்காஞ்சி. இதில் நீல மணிபோல் கழிமுள்ளி மலர்கள் நிரம்பிய மணல் குன்றுகள் நிறைந்த கடற்கரைகளில் பரதவ பெண்கள் ஆடிய குரவையைப் பற்றி மதுரைக்காஞ்சி குறித்துள்ளது. இதனை,

“மணிப்பூ முண்டகத்து மணல்மலி கானல்
பரதவர் மகளிர் குரவையொடு ஒலிப்ப”¹⁶

எனும் பாடல் வரிகளால் அறியமுடிகிறது. மேலும் திமிலையுடைய பரதவர்கள் மயக்கம் தரும் மதுவை உண்டு தாளங்களுக்கு ஏற்றவாறு ஆடியதை,

“தென் கடற்றிரை மிசைப் பாயுந்து
தீண்டிமில் வன்பரதவர்
வெப்புடைய மட்டுண்டு
தண் குரவைச் சீர்தூங்குந்து”¹⁷

என்ற புறநானூறு பாடல் விளக்கம் தருகிறது. இக்குரவை கூத்து வரிக் கூத்துள் ஒன்றாகும். இவற்றை ஏழுபேர், எட்டுபேர் அல்லது ஒன்பதுபேர் இணைந்து கைகோர்த்து வட்டவடிவில் நின்று ஆடுவதே வரிக் கூத்தாகும். இக்கூத்து தாங்கள் விரும்புவவர்களின் புகழை மகிழ்ந்து பாடுவதாக அமைந்துள்ளன.

அகநானூறு கூறும் குரவை

இயற்கை எழில் கொஞ்சம் அழகான பூங்கானலில் (பூங்கா) தலைவன் தலைவி இருவரும் மீனை உண்ண வரும் பறவைகளை ஓட்டிக்கொண்டும், நண்டு வலைகளைத் தோண்டிக்கொண்டும், ஞாழல் மரத்தின் கிளையில் கட்டிய ஊஞ்சலில் ஆடிக்கொண்டும், கீழ்க்காற்று கொண்டு வரும் மணல்

பரப்பில் நின்று கொண்டு குரவைக் கூத்தாடி மகிழ்ந்தனர். அவர்கள் கடற்கரைச் சோலையில் தங்கி வந்ததை ஊரார்கள் என் தாயிடம் கூறினால் என்னுடைய தாயானவள் மிகுந்த காவல் ஏற்படுத்தி விட்டால் என்ன செய்யவது என்று தலைவன் கேட்கத் தலைவி சொல்லும் விதமாக அகநானூறு பாடல் அமைந்துள்ளது. இதனை,

“ஞாழல் ஓங்கு சினைத் தொடுத்த கொடுங் கழித்
தூழை வீழ் கயிற்று ஊசல் தூங்கி
கொண்டல் இடு மணல் குரவை முனையின்
வெண் தலைப் புணரி ஆயமொடு ஆடி”¹⁸

என்ற உலோச்சனார் இயற்றிய பாடல் வரிகள் மெய்ப்பிக்கின்றன.

பொருநராற்றுப்படை கூறும் ஆட்டம்

சங்ககால மகளிர் ஆட்டத்திற்கு ஏற்றாற்போல் இசைக்கு ஏற்றவாறு பாடியும், தங்கள் கையில் வைத்துள்ள இசைக் கருவியின் நரம்புகள் நிலை திரியவும், அதனைத் தன் மார்பின் மேல் வைத்துக் கொண்டு பண்ணு முறையில் நிறுத்தினார்கள் என நக்கீரர் விளக்கம் தருகிறார். அதில் மன்னரின் அரண்மனையில் ஆடல் பெண்கள் இருந்தனர். அச்சபையில் கரிகாலச் சோழ மன்னன் புலவர்களுக்கு விருந்து அளித்தபோது ‘மண்ணமை’ என்ற இசைக்கருவியை இசைத்துக் கொண்டு அவ்வாடல் பெண்கள் குரவை ஆடினர் என்பதை,

“வேறுபல் லுருவின் விரகுதந் திரீஇ
மண்ணமை முழுவின் பண்ணமை சீறியாழ்
ஓண்ணுதல் விறலியர் பாணி தூங்க”¹⁹

எனப் பொருநராற்றுப்படை நூல் விவரிக்கின்றது. மேலும் பாலை நிலத்தில் வாழும் மறவர்கள் பகைவரின் ஆடுகளைக் கொண்டு வந்து தாங்கள் தரவேண்டிய கள் விலையைக் கொடுத்து விட்டு, ஆட்டுக்கிடாயை வெட்டி சமைத்து கள்ளோடு உண்டு மகிழ்ந்தப் பின், மடிந்த வாயை உடைய தண்ணுமை என்ற கருவிகளை ஒலிக்கச் செய்து அதன் நடுவே மறவர்கள் தம்

தோளை அசைத்துக் கொண்டு ஆடிய சிறப்பை பெரும்பாணாற்றுப்படை நூலும் (பா.வரி:142-146) மெய்ப்பிக்கின்றன.

துணங்கைக் கூத்து

துணங்கை என்பது இன்னொரு கூத்து வகையாகும். விழா நடைபெறும்போது தெருக்களில் துணங்கை ஆடி மக்களை மகிழ்ச்சி கடலில் திழைக்கவைத்துள்ளனர். இக்கூத்திற்கு ஏற்ப முழவு இசைத்துக் கொண்டு ஆடிப்பாடினர் என்பதை,

“முழவு இமிழும் அகல் ஆங்கண்

விழவு நின்ற வியல் மறுகின்

துணங்கை அம்தழுஉவின் மணம் கமழ் சேரி”²⁰

என்ற பாடல்களில் துணங்கைக் கூத்தாடும்போது மகளிர்களும் பங்கு பெறுவர். ஆணும் பெண்ணும் சேர்ந்து இக்கூத்துனை ஆடி மகிழ்வர். இதனை மதுரைக்காஞ்சி (பா:வரி:159-160) பாடலும் போரின் கொடுமையால் நெடுஞ்செழியனின் பகைப்புல பெண்கள் தாங்கள் வழக்கமாக ஆடும் துணங்கையை மறந்து இருந்தார்கள் என மாங்குடி மருதனாரின் பாடல்கள் குறிப்பிடுகிறது.

கூத்தர்களைப் பேணிகாக்கும் மன்னர்கள்

மன்னர்கள் மக்களின் வாழ்வில் மனத்துன்பத்தைப் போக்கி இன்பத்தை அளிப்பவர்களாக இருந்துள்ளனர். அதேபோல் புலவர்கள், அந்தணர்கள், பாணர்கள், பொருநர்கள், விரலியர்கள் ஆகியோர்க்கும் என்றும் அடைக்கப்படாத வாயில் கதவாக மன்னனின் அரண்மனைகள் உள்ளன என்று சிறுபாணாற்றுப்படை மன்னனின் அரண்மனையைப் பற்றிப் புகழ்ந்துரைக்கின்றது. இதனை,

“பொருநர்க் காயினும் புலவர்க் காயினும்

அருமறை நாவின் அந்தணர்க் காயினும்

கடவுள் மால்வரை கண்விடுத்த தன்ன

அடையா வாயில் அவன் அருங் கடை குறுகிச்”²¹

எனும் நல்லூர் நத்தத்தனாரின் வரிகள் மெய்ப்பிக்கின்றன. மேலும் இப்பாடலில் பகைவர்கள் கூட நெருங்க முடியாத அரண்மனைகள் விறலியாக்கும், கூத்தர்களுக்கும் பாதுகாக்கும் அரணாக அமைந்துள்ளதை எடுத்துரைக்கிறது.

அகநானூறு கூறும் துணங்கை

ஆடல் கலைஞர்கள் மத்தளம் முழங்கும்போது அதற்கேற்றவாறு துணங்கைக் கூத்தாடும் திருவிழாவில், தலைவன் தன்னை அவ்விழாவில் காணாமல் இருப்பது நல்லது எனக் கருதி பரத்தை அங்கு வராதது நினைத்து வருந்துவதாக அகநானூறு பாடல் கூறுகிறது.

**“முழவு இமில் துணங்கை தூங்கும் விழவின்
யான் அவன் வாராமாறே வரினே வானிடைச்”²²**

எனும் வரிகளில் தலைவியை விட்டுப் பிரிந்திருக்கும் காலத்தில், காதல் பரத்தையுடன் தலைவன் இன்புறுதல் என்பது சங்ககாலம் தொடர்பே வழக்கத்தில் இருந்துள்ளது. அந்நிலையில் விழா நடைபெறும் காலத்தில் பரத்தையுடன் துணங்கைக் கூத்தாடி மகிழ்வது தலைவனுக்கு வழக்கமாகும். இந்நிகழ்வின் மூலம் துணங்கைக் கூத்தின் சிறப்பையும், தலைவனை காணாமல் பரத்தைத் தவிப்பதையும் பற்றி எடுத்துரைக்கப்படுகிறது.

குறுந்தொகை கூறும் துணங்கை

ஒரு நாட்டை ஆளும் தலைவனும் அவனுடைய வீரர்களும் சேரிப் பகுதியில் கூடியுள்ளனர். அங்கு நடைபெறும் விழாவில் பொதுமகளிர் தம்முள் சேர்ந்து ஆடுகின்ற துணங்கைக் கூத்தில் யார் என்று அறியப்படாத ஒருவனோடு துணங்கை ஆடி தான் காதல் வயப்பட்ட செய்தியை பற்றி தலைவியான ஆதிமந்தியே தன் நிலையை எடுத்துரைப்பதாக அமைந்துள்ளது. இவற்றை,

**“மள்ளர் குழீஇய விழவி னானும்
மகளிர் தழீஇய துணங்கை யானும்
யாண்டும் காணேன் மாண்டக் கோனை
யானும் ஓர் ஆடுகள மகளே”²³**

என்ற குறுந்தொகை - ஆதிமந்தியாரின் பாடல் வரிகள் துணங்கைக் கூத்திற்கு சான்றாக அமைந்துள்ளன. ஆதிமந்தியானவள் தனக்குள் உருவானக் காதல் உணர்வை நினைத்து புலம்புவதாக அமைந்துள்ளது. இதனை குறுந்தொகைப் பாடலும்,

“வணங்கு இறைப் பணைத் தோள் எல்வளை
துணங்கை நாளும் வந்தன் அவ் வரைக்
கண் பொரஇ மற்று அதன்கண் அவர்
மணம் கொளத்திற்கு இருவரும் மள்ளள் போரே”²⁴

எனும் ஒளவையார் இயற்றிய வரிகளில் நல்ல வலிமையுடைய மூங்கிலைப் போன்ற மென்மையானத் தோளினையும், ஒளியையுடைய வலையல்களையும் அணிந்த பெண்கள் சேர்ந்து துணங்கைக் கூத்தாடும் நாட்களும் வந்தன. அந்நாட்களில் ஒருவரை ஒருவர் கண்ணோடு கண் மாறுபட்டு அன்பை வெளிப்படுத்தியதைப் பின், அக்கூத்தில் மகளிரை மணம் செய்து கொள்ளும் முறையைப் பின்பற்றியதாகக் கூறுகிறது. இதனை அந்நாட்டு மன்னன் நிகழ்த்தும் சேரிப் போர்கள் என்கிறது.

பதிற்றுப்பத்து கூறும் வெற்றித் துணங்கை

துணங்கைக் கூத்து நிகழும்போது அதில் மன்னனும் கலந்து கொண்டு மகிழ்ந்தான் என்று பதிற்றுப்பத்து பாடல்,

“முழாவஇமிழ் துணங்கைக்குத் தழுஉப்பு ணை ஆக,
சிலைப்புவல் லேற்றிற் றலைக்கை தந்தி, நீ
நளித்தனை வருதல் உடன் றனள் ஆகி”²⁵

எனும் வரிகளில் போர்க்களத்தில் வெற்றி பெற்றதைச் சிறப்பித்து மன்னனும் வீரர்களும் கூத்தாடுவது வழக்கமாகும் என்கிறது. மேலும் வெற்றியின் அடையாளக் குறியாக துணங்கைக் கூத்தாடிய வீரம் பொருந்திய சேர மன்னன், புறமுதுகிட்டு ஒடாத பகை நாட்டு வீரர்களை அழித்தலால், அவர்களின் குருதி அம்மன்னன் அணிந்துள்ள மாலையையும் வீரக்கழலையும் செந்நிறம் அடையும்படி போரை நிகழ்த்தினான் என்பதை,

“குருதிபனிறும் புலவும் களத்தோளே
துணங்கை ஆடிய வலம்படு கோமான்
மெல்லிய வகுந்தில்சீறடி ஒதுங்கிக்”²⁶

என்ற பதிற்றுப்பத்து பாடல் தெளிவுப்படுத்துகிறது.

கூத்தர் விழாவில் விருந்து

மன்னன் பிற நாட்டோடு போர் முடித்தப் பிறகு, பிணங்கள் நிறைந்து விழுந்து கிடக்கின்ற போர்க்களத்தின் முன்பு பல காலமாகத் துணங்கைக் கூத்துகளை ஆடினார்கள். அப்போது மன்னன் சோறு வேறு, ஊன் வேறு (இறைச்சி) எனப் பிரித்து அறியமுடியாத வண்ணம் குழைந்துபோகும்படி சமைக்கப்பட்ட உணவை புறங்காட்டி ஓடாத வீரர்களுக்கும், மனம் குளிரும்படி மகிழ்வித்து ஆடிப்பாடியக் கூத்தர்களுக்கும் பெரிய விருந்து படைத்து மகிழ்ந்தான் என்பதை,

“பிணம்பிறங் கழுவத்துத் துணங்கை யாடிச்
சோறு வேறென்னா ஊன்றுவை அடிசில்”²⁷

என்ற பதிற்றுப்பத்து பாடல்களின் வழி அறியப்படுகிறது. சங்ககாலத்தில் விழாவும், அவ்விழாவில் விழாவில் நடைபெறும் கூத்து நிகழ்வுகளும் மக்களின் வாழ்வின் ஓர் அங்கமாக விளங்கியது. அதுமட்டுமன்றி அந்நிகழ்வினை காணும் போது மக்களின் மனத் துன்பமும், உடல் சோர்வும் நீங்கி ஒரு புத்துணர்வோடு செயல்படுவதற்கு துணைபுரிந்த ஒன்றாகும். இதில் சங்ககால வாழ்வின் பெருமைகளை எடுத்துரைப்பதோடு மட்டுமின்றி மனித ஒற்றுமைக்குப் பாலமாகவும் இக்கூத்துகள் விளங்கியதையும் அறியமுடிகிறது.

கயிற்றாட்டக் கூத்து

விழா நடைபெறும் காலங்களில் மகளிர்கள் கயிற்றின்மேல் நின்று ஆடும் ஒரு வகை ஆட்டக்கலையே கயிற்றாட்டம் ஆடும். இவ்வாட்டம் பற்றிக் குறிஞ்சிப் பாடலில்,

“சாறுகொள் ஆங்கண் விழவுக்களம் நந்தி
அரிக்கூட்டு இன்னியம் கறங்க ஆடுமகள்

கயிறூர் பாணியிற் றளரும் சாரல்

வரையர மகளிரிற் சாஅய் விழைதக”²⁸

எனும் வரிகளில் செல்வ வளம் பொழியும் மலையில் மா, பலா, தேன் ஆகியவை வெடித்து வழிந்தோடி அருந்தும் கள்ளாகியது. அதனை நீர் என நினைத்து பருக மயிலானது தன் நிலை மறந்து, அம்மலை நாட்டில் பெரிய ஊரின்கண் நடைபெறும் விழா நிகழும் களத்தில் மிகுந்த ஆரவாரங்களோடு எழும் ஓசையுடன் பல இனிய இசைக்கருவிகளின் ஒலிக்கேற்ப கயிற்றின்மேல் ஏறி நின்றாடும் பெண்ணானவள் அத்தாளத்திற்கு ஏற்ப ஆடி பின் தளர்ந்து நின்றதைபோல் அம்மயில்களும் தளர்ந்து நின்றது என கபிலர் வர்ணித்துள்ளார்.

நெடுநல்வாடை கூறும் ஆட்டம்

சங்ககால மகளிரின் ஆட்டத்திற்கு ஏற்றாற்போல் இசையை மீட்டி பாடியும், தாங்கள் கையில் வைத்துள்ள இசைக் கருவியின் நரம்புகள் நிலை திரியவும், அதனைத் தன் மார்பின் மேல் வைத்துக் கொண்டு பண்ணு முறையில் நிறுத்தினார்கள் என நக்கீரர் பாடலில்,

“ஆடல் மகளிர் பாடல்கொளப் புணர்மார்,
தண்மையின் திரிந்த இன்குரல் தீம் தொடை,
கொம்மை வருமுலை வெம்மையில் தடைஇ,
கருங் கோட்டுச் சீறியாழ் பண்ணுமுறை நிறுப்ப”²⁹

என நெடுநல்வாடை நூலின் மூலம் இசையின் பெருமை, இசைக் கருவியின் பயன்பாடு ஆகியவற்றுடன், சங்க காலத்தில் பெண்கள் இசைக்கலைகளில் எவ்வாறு சிறப்பு பெற்று விளங்கினார்கள் என்பதையும் எடுத்துரைக்கின்றது.

சாந்திக்கூத்து

ஆடல்கலையில் வல்லவர்களான கூத்துக் கலைஞர்கள் ஆடும் கூத்துக் கலைகளில் மற்றொன்று சாந்திக்கூத்தாகும். ஒரு நாட்டை ஆளும் மன்னனின் புகழை பற்றி ஆடிப்பாடி மன்னனை மகிழ்ச்சிப்படுத்துவதே இக்கலையின் சிறப்பாகும். இதனை,

“வியலிரும் பரப்பின் மாநிலங் கடந்து
புலவரேத்த வோங்கு புகழ் நிரீஇ
விரியுளை மாவும் களிறுந் தேறும்
வயிரியர் கண்ணுளர்க்கு ஓம்பாது வீசிக்”³⁰

என்ற பதிற்றுப்பத்து நூலில் நெடுஞ்சேரலாதன் தம்மைப் புகழ்ந்து பாடி ஆடிய, அதாவது சாந்திக் கூத்தினை ஆடுபவர்களுக்கு, தனக்கு என்று வைத்துக் கொள்ளாமல் தலையாட்டம் அணிந்த குதிரைகள், யானைகள் மற்றும் தேர்கள் என அனைத்தையும் பரிசாக வாரி வழங்கினான் என்பதை தெளிவுப்படுத்துகிறது.

காப்பியக்காலத்து கூத்துக்கலைகள்

தமிழர்களின் இசை சிறப்பினையும் கூத்தின் பெருமையையும் சங்ககால நூல்கள் மட்டுமல்லாது காப்பியக்கால நூல்களும் எடுத்துரைக்கின்றன. ஐம்பெருங்காப்பியங்களில் முதல் நூலான சிலப்பதிகாரம் இயல், இசை, நாடகம் எனும் முத்தமிழின் பெருமையை பறைசாற்றுகின்றன. அவற்றிள் மங்கல வாழ்த்துப் பாடல், அரங்கேற்றுகாதை, கானல்வரி, வேனிற்காதை, வேட்டுவ வரி, ஆய்ச்சியர் குரவை, வாழ்த்துக் காதைகள் யாவும் இசைக்கலையின் மேன்மையை வெளிப்படுத்துகிறது. சிலப்பதிகாரப் பாடல்களில் இசைக்கருவிகள் ஒன்றோடு ஒன்று இணைந்தே இசைக்கப்பட்ட சிறப்பை,

“குழல்வழி நின்றது யாமே; யாழ் வழித்
தண்ணுமை நின்றது தகவே; தண்ணுமைப்
பின்வழி நின்றது முழவே; முழவோடு
கூடிநின்று இசைத்தது ஆமந்திகை”³¹

என்னும் அரங்கேற்றுகாதை மூலம் அறியமுடிகிறது. இதில் குழல், யாழ், தண்ணுமை, முழவு, ஆமந்திகை என்னும் இசைக்கருவிகள் ஒன்றோன்று ஒன்று நேர்ப்பட்டு நின்று ஒலிப்பதை விவரிக்கிறது. சிலப்பதிகாரம் - கடலாடு காதையில் மாதவி ஆடிய பதினொரு வகை ஆடல்கள் மூலம் கூத்தின் பெயர்களும், கூத்தின் வகைகளையும் அறியலாம்.

பதினொரு வகை ஆடல்கள்

நல்ல செயல்கள் எதுவாயினும் தெய்வத்தை வழிபட்டப் பின்னரே அச்செயல் அரங்கேற்றம் செய்யப்படும். அவற்றின் அடிப்படையில் ஆடல் கலைகளும் தெய்வங்களால் நிகழ்த்தப் பெற்றதைக் கூறுகிறது. அதில் சிவன், உமையம்மை(பார்வதி), மாயோன், திருமால், முருகன், கண்ணன், காமன்(மன்மதன்), இந்திராணி ஆகிய தெய்வங்களால் பாண்டரங்கம், கொடுகொட்டி, மரக்கால், பாவை, துடி, குடை, அல்லியம், குடம், மல், பேடி, கடையம் போன்ற கூத்துக்கள் நின்றாடல், வீழ்ந்தாடல் வகைகளில் ஆடல்கலைகள் நிகழ்த்துள்ளதை அறியக்கொள்ள முடிகிறது.

நாட்டுப்புறத் தெய்வங்கள்

நாட்டுப்புறத் தெய்வங்கள் என்பது நாட்டுப்புற மக்களால் வணங்கப்படும் கிராமிய தெய்வங்களாகும். நாட்டுப்புற மக்களின் காவல் தெய்வங்களாகவும், நோய்களைப் போக்கி நலம் சேர்க்கும் தெய்வமாக வணங்கப்படுகின்றன. இத்தெய்வங்கள் கிராமங்களையே இருப்பிடமாகக் கொண்டுள்ளது. இவை பாமர மக்களால் சிறுதெய்வங்கள் என்றும் அழைக்கப்பெற்றன. நாட்டுப்புறத் தெய்வங்களின் வழிபாடுகள் யாவும் பெருந்தெய்வங்களின் வழிபாடுகளைப் போல் அல்லாமல் மாறுபட்டுள்ளது. இதனையே முன்னோர்கள் சிறுதெய்வ வழிபாடு என்றனர். நாட்டுப்புறத் தெய்வங்கள் பெரும்பாலும் தமிழ், தெலுங்கு பேசுகின்றவர்களால் வழிபடப்படுகின்றன.

நாட்டுப்புற தெய்வங்களின் வகைபாடுகள்

தெய்வங்களை பெருந்தெய்வங்கள், சிறுதெய்வங்கள் என்று வகைப்படுத்தி வணங்கி வருகின்றனர். வேத ஆகம நெறியில் நின்று நிகழும் வழிபாடுகளை பெருந்தெய்வ வழிபாடுகள் என்றும், மரபுவழி நிகழும் வழிபாட்டினைச் சிறுதெய்வ வழிபாடு என்றும் நாட்டுப்புறவியல் அறிஞர்கள் வகுத்துள்ளனர். கிராமப்புறங்களில் உறைந்துள்ள சிறுதெய்வங்களை வீட்டுத் தெய்வம், குலதெய்வம், இனத் தெய்வம், ஊர்த் தெய்வம், வெகுசனத் தெய்வம் எனப் பல்வேறு வகைகளாக வணங்கி வருகின்றனர். அதுமட்டுமின்றி தெய்வ வகைகளை ஆண் தெய்வங்கள், பெண் தெய்வங்கள் எனப் பிரித்து,

ஆண் தெய்வங்களை முதன்மை தெய்வமாகவும், துணைமைத் தெய்வமாகவும் கொண்டு பெண் தெய்வங்களைத் தாய்த் தெய்வமாகவும், கன்னி தெய்வமாகவும் வைத்து வணங்கி வருவதை நமமால் காணமுடிகிறது.

சிறு மற்றும் பெருந்தெய்வங்களின் உருவ அமைப்புகள்

‘பெருந்தெய்வம், சிறுதெய்வம் என்பவை சிற்ப உருவ அமைப்பில் வேறுபட்டு விளக்குகின்றன. சான்றாக சைவ வைணவச் சமயங்களில் பெருந்தெய்வங்களுக்கு நான்கு கைகளும் சிறுதெய்வங்களுக்கு இரண்டு கைகளும் சிற்ப உருவத்தில் அமைக்கப்படுகின்றன. இதற்கு நேர்மாறாக சமண, பௌத்த சமயங்களில் பெருந்தெய்வங்களுக்கு இரண்டு கைகளும் சிறுதெய்வங்களுக்கு நான்கு கைகளும், சிற்ப உருவத்தில் அமைக்கப்பட்டுள்ளன என மயிலை சீனி வேங்கடசாமி கூறுகிறார்.’ ‘சிறுதெய்வ வழிபாடு திட்டவட்டமான வரையறை இல்லாதது என்றும், நாட்டுப்புறத் தெய்வ வழிபாடெல்லாம் முன்னோர் வழிபட்ட வழியே நடைபெறுகின்றது என்றும் முனைவர் அ.ஜம்புலிங்கம் கூறுகிறார்.’

சிறுதெய்வங்கள் - பெருந்தெய்வங்கள் வேறுபாடுகள்

சிறுதெய்வங்கள்

- மனித உணர்வுகளின் மூலம் தோன்றியவை. இதற்கு பிறப்பு, இறப்பு உண்டு.
- வரையறுத்த வலிமை உள்ளது.
- சக்தி செலுத்தக் கூடிய எல்லைகள் உண்டு.
- உயிர் பலி கொடுத்து வணங்கக் கூடியவை.
- ஊன் படைக்கப்படும், கருவாடு, சுருட்டு, கஞ்சா, சாராயம் ஆகியவை பூசைப் பொருட்களாகப் படைக்கப்படும்.
- இத்தெய்வம் பாமரர்களின் வழிபாட்டிற்கு உரியவை.
- கிராமம், காடு, மலைப் பகுதிகளில் சிறுதெய்வங்கள் உறைந்துள்ளது.
- அருள் வாக்குண்டு, பகைமையை அடியோடு அழிக்க வல்லது.
- குடும்பம், சாதி, தெரு, ஊர் ஆகியவற்றிற்கு தனித்தனியாக அமைவன.
- பெரும்பாலும் கோயில் அமைப்போ, கட்டிடமோ தேவையில்லை.
- நிர்மான விதிப்படி ஆலயம் அமைவதில்லை.

- திருவிழாக்காலம் உத்தரவுக் கேட்டு தனியாக நிகழ்ப்பெறும்.
- சிறுதெய்வங்கள் ஆணாகவோ அல்லது பெண்ணாகவோ தனித்திருந்து காட்சியளிப்பவை.

பெருந்தெய்வங்கள்

- மனிதனுடைய அறிவில் தோன்றியவை. இத்தெய்வங்கள் பிறவிகள் அற்றவை.
- எல்லையில்லா ஆற்றல் படைத்தவையாகும்.
- உயிர் பலிகளை ஏற்காதவை.
- அவல், கடலை, எள்ளுருண்டை, அதிரசம், பொங்கல் ஆகிய பூசைப் பொருட்களாகப் படைக்கப்படும்.
- இத்தெய்வம் சமய அறிவு பெற்றவர்களின் வழிபாட்டிற்குரியவை.
- பெரும்பாலும் நகரங்களில் பெருந்தெய்வ வழிபாடுகள் நடைபெறும்.
- அருள் செய்ய வல்லவை. பூசைகள் மட்டும் உண்டு.
- அனைத்து மக்களாலும் வணங்கப்படும் தெய்வமாகும்.
- கட்டிட அமைப்புகள் உள்ளவை. பெருந்தெய்வத்திற்கு ஆகம விதிப்படி கோவில் அமைய பெற்றிருக்கும்.
- விதிகளின்படி ஆலயம் அமைந்திருக்கும்.
- பெருந்தெய்வத்திற்கு நடைபெறும் விழாக்கள் குறித்த காலங்களில் நிகழ்பவையாகும்.
- பெருந்தெய்வம் திருமணக்கோலத்தில் ஆண், பெண் என இருபெரும் தெய்வங்களாகக் காட்சியளிப்பவை.

சிறுதெய்வ கோயில் அமைப்புகள்

கோயில் என்றால் இறைவன் குடியிருக்கும் ஆலயத்தைக் குறிப்பதாகும். நாம் கோயில் என்றவுடன் நினைவுக்கு வருவது உயர்ந்த கோபுரங்கள், பல எழில் தோற்றத்தோடு காட்சியளிக்கும் சிற்பங்கள், மிக நீண்ட மதில் சுவர்கள் என்ற கற்பனைகளோடு இருப்பவையல்ல. சிறுதெய்வக் கோயில்கள் பெரும்பாலும் மரத்தடியிலும், ஏரி, குளம், கண்மாய், ஆறு, கடல் போன்ற நீர்நிலைகளுக்கு அருகில் அமைந்திருக்கும். இக்கோயில்கள் கிழக்கு மற்றும்

வடக்கு நோக்கி அமைந்திருத்தல் மரபாகும். நாம் வணங்க செல்லும் சில சிறுதெய்வ கோயில்களில் இந்த அமைப்பை காணியலும்.

பிற்கால சிறுதெய்வ தோற்றம்

ஊர் மக்கள் யாவரும் தாங்கள் வணங்கும் சிறுதெய்வங்களுக்குக்கென்று கோயில் எழுப்பி வழிபடும் வழக்கம் பிற்காலத்தில் தோன்றியதாகும். பெரும்பாலும் திறந்த வெளியில் மரத்தின் அடியில் தெய்வமாகக் கருதி வழிபடத்தக்க வகையில் கல், சூலாயுதம், வேல், அரிவாள், விளக்கு மாடம் போன்றவை வழிபடும் தெய்வங்களாகக் காட்சித்தருகின்றன. வேறு சில இடங்களில் வழிபாடு செய்வதற்கும், பலி கொடுக்கவும் தனித்தனி பீடங்கள் அமைக்கப் பட்டிருக்கும். இதற்கு அடுத்து தெய்வச் சிலைகள், அச்சிலைகளுக்கு அருகில் குதிரை, யானை, நாய் ஆகிய உருவங்கள் அமைத்து அவற்றைக் கோயில் கருவறைகளிலோ அல்லது திறந்த வெளிகளிலோ வைத்திருப்பர். இக்கோயில்களின் வடிவமைப்பும் கூடக் கூரை வேயப்பட்டதாக சதுர வடிவிலோ வட்ட வடிவிலோ அமைந்திருக்கும். வட்ட வடிவம் தொன்மையான கோயில்களின் அமைப்பாகும். வழிபடும் மக்களின் பொருளாதாரச் சூழ்நிலைக்குத் தகுந்தவாறு கோயிலின் அமைப்பும் தெய்வ உருவங்களும் மாற்றம் அடைந்துகொண்டிருப்பதைக் காணமுடிகிறது.

சிறுதெய்வ வழிபாடும் நம்பிக்கையும்

சிறுதெய்வங்கள் நீர் நிலைகளில் அல்லது தரையில், மரத்தடியில் ஒழுங்கற்ற கல்லாக அமர்ந்திருக்கும். இறையாற்றல் அக்கல்லுக்கே உண்டு. இச்செய்தியை சங்க இலக்கிய நூலான கலித்தொகையில் பல வண்ணப் பூக்களான பிடவம், செங்காந்தள், காயா போன்ற பூக்களைக் கொண்டு தொடுக்கப்பட்ட கண்ணியைச் சூடிய ஆயர்குல இளைஞர்கள் ஏறுதழுவுவதற்கு முன் நீர்த்துறைகளிலும், ஆலமரத்தின் கீழும் உறைவிடம் கொண்டுள்ள சிறுதெய்வங்களை வணங்கி நின்றனர் என்பதை,

“துறையும் ஆலமும் தொல்வலி மராஅமும்

முறைபுளி பராஅய் பாய்ந்தனர் தொழுஉ”³²

என்ற நல்லுருத்திரன் பாடிய மருதத்திணை வரிகளில் கன்னி தெய்வம் இருக்கும் நீர்த் துறையையும், சிவன் தவமிருக்கும் ஆலமரத்திலும், திருமாலுக்குரிய மாமரத்தையும் போற்றி வணங்கியப் பின்னரே வீரம் மிக்க ஆண்கள் மாடுபிடிக்கும் தொழுவத்திற்குள் செல்வார்கள் என்கிறது. இவற்றிலிருந்து நீர்த்துறைகளில் தெய்வங்கள் உறைவதாக பண்டைய மக்களின் நம்பிக்கை இதன்வழி புலனாகிறது. தொடக்கக்காலத்தில் இருந்த இச்சிறு தெய்வ வழிபாட்டு இடங்கள் பின்னர் பெருந்தெய்வத்திற்குரிய இடங்களாக மாறியுள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

சிறுதெய்வ வழக்காறுகள்

நாட்டுப்புறத் தெய்வங்களை கதைகள், பழமொழிகள், தெய்வப் பாடல்கள், நம்பிக்கைகள் என்று ஏராளமான வழக்காறுகளைக் கொண்டு விளக்குகின்றன. தெய்வங்கள் மனிதர்களாய்த் தோன்றி வாழ்ந்து மாண்ட கதைகள், பழிதீர்த்த கதைகள், தற்போது அனைவரும் தொழும் தெய்வம் உருவானக் கதைகள் போன்றவை இடம்பெற்றிருக்கும். கதைகள் இல்லாத சிறுதெய்வங்களே இல்லை எனலாம். இக்கதைகள் அனைத்தும் நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் தோற்றம் பெற்று மக்களின் மூலம் வாய்மொழியாக வழங்கப்பட்டு உருவானதாகும்.

சிறுதெய்வம் குறித்த கிராமியப் பாடல்கள்

கிராமப்புறங்களில் சிறுதெய்வங்களுக்கு விழா எடுக்கும்போது அத்தெய்வம் மனம் குளிர்ந்து கிராம மக்களைக் காத்தருளும் என்ற நம்பிக்கையில் சிறுதெய்வம் குறித்த கதைகளை உடுக்கைப் பாட்டு, பம்பை பாட்டு, வில்லுப்பாட்டு, கூத்துக்கலைகளில் கணியான் கூத்து போன்ற நாட்டுப்புறக் கலைகளின் மூலம் தெய்வங்களை போற்றிப் பாடலாக எடுத்துரைக்கின்றனர். கீழ்வரும் பாடல் சிறுதெய்வத்தை தழுவியக் கிராமியப் பாடல்,

“வெள்ளைக் குதிரையில் அய்யனாரே!

வேகமாய் வந்தருளும் அய்யனாரே!

கோட்டைக் கருப்பசாமி நீங்க

குடியிருந்து காக்க வேணும்

மந்தையில் மாரியாயி மலைமேல
 மாயவரே
 மழையய றுக்கிடு மானுடங்க
 மனங்குளிர
 மழைக்கு வரங்கேட்டு - நாங்க
 மருகுகிறோம் சாமி
 எலந்தை முள்ளால கோட்டைக்காரி
 எங்களை
 ஏறிட்டுப் பாரம்மா சக்கதேவி
 காட்டைக் காத்தது காளியாத்தா - கம்மாய்க்
 கரையக் காத்தது அய்யனாரு”³³

என்ற கிராமியப் பாடலை சிறுதெய்வ வழிபாட்டின்போது பாடப்படுவதாகும். இவ்வழக்காறுகள் அனைத்தும் சிறுதெய்வ மரபுகளை இனங்காண வழிவகுக்கிறது.

வீட்டு தெய்வங்கள்

நாட்டுப்புற மக்கள் தங்கள் பரம்பரைக்குள் வழிகாட்டியாய் நின்று, வாழ்ந்து மறைந்த முன்னோர்களையோ, பிற காரணங்களால் கன்னியாக வாழ்ந்து மறைந்தப் பெண்களையோ தெய்வமாக வணங்கி வருவது நமது மரபாகும். அதன்படி பெண் குழந்தைகள் பிறந்து இறந்து விட்டாளோ, சில காலங்கள் மட்டும் வாழ்ந்து மறைந்த குழந்தைகளை வீட்டுத் தெய்வங்களாக வழிபடும் மரபை கடைபிடித்து வருகின்றனர். வருடம்தோறும் இறந்தவர்களின் நினைவு நாள் அன்று அவர்களுக்கு மிகவும் பிடித்த உணவுப்பொருட்களோடு, பெண்ணாக இருப்பின் தங்கள் வசதிக்கேற்ப நூல் புடவையோ, பட்டுப்புடவையோ, ஆணாக இருப்பின் வேட்டி, சட்டை வைத்து வணங்கும் வழிபாடே வீட்டுத் தெய்வ வழிபாடாகும். சங்க இலக்கியங்கள் இவ்வழிபாட்டை ‘இல்லுறைத் தெய்வம்’ என்கிறது. இதனை,

“உள்ளுறை தெய்வம் ஒழிந்ததை நிலம்எனக்
 கொள்ளும் என்ப குறி அறிந்தோரே”³⁴

என்ற தொல்காப்பியரின் வரிகளின் மூலம் உள்ளுறைத் தெய்வங்களைப் பற்றி அறியமுடிகிறது. மேலும் உள்ளுறைத் தெய்வங்களை வீட்டுச்சாமி, குடும்பத் தெய்வம், கன்னி தெய்வம், வாழ்வரசி என்றெல்லாம் பல்வேறு புனைப்பெயருடன் அழைக்கப்பெறுவதைக் காணியலும்.

தாய்தெய்வ வழிபாட்டின் மரபே குலதெய்வ வழிபாடு

“தாயை மையமாகக் கொண்டு குடும்பம் உருவாகி 9000 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு தான் தந்தை வழி உறவுமுறை தோன்றியது என்பர் மானிடவியல் அறிஞர் எலிசபெத் பிகூர் கூறுகிறார்.”³⁵ சங்க காலத்தில் தாய்வழி குடும்பத்தில் தலைமைப் பொறுப்பு அதாவது முடிவெடுக்கும் திறன் பெண்ணிடம் மட்டுமே இருக்கும். குறிஞ்சி நில வேட்டைக்கால சமூகத்தில் தலைவன் வேட்டையாடினாலும் அதனைப் பங்கிட்டுக் கொடுப்பதில் பெண்ணே முதன்மைப் பெற்றிருந்தாள். மருத நிலப் பெருக்கத்தின் காரணமாகப் பொருளாதாரம் ஆணின் கைக்கு மாற்றம் பெற்றது. இச்சூழ்நிலையில் தந்தை வழிமரபு தோற்றம் பெற்றிருக்க வேண்டும் என்று தாய்வழி உறவுப் பற்றி பக்தவச்சல பாரதி அவர்கள் தமிழர் மானிடவியல் என்ற நூலில் விளக்கம் தந்துள்ளார்.

ஆதிகால தாய்வழி முறை

“உலகத்தின் பல இடங்களில் தாய்த் தலைமையே ஆதியானதாகக் கருதுகின்றன என்றும் சங்க காலச் சமூகத்திலும் ஆரியக் கலப்பு ஏற்பட்ட பின்னரே தாய்வழி முறை குறையலாயிற்று என்று க.ப.அறவாணன் தாய்த் தெய்வ வழிபாட்டிற்கு விளக்கம் தருகிறார்.”³⁶ இதன் அடிப்படையில் வேட்டைக்கால சமூக வாழ்க்கையில் தாய் முதன்மை உறவாகக் கருதப்பட்டாள். காரணம் உயிர்களின் தோற்றம், வளர்ச்சி ஆகிய அனைத்து செயல்பாட்டிற்கும் காரணமாக அமைபவள் தாய் தான். தன் உயிரைப் பொருட்படுத்தாது குழந்தையைப் பெற்றெடுக்கும் அவளைக் கண்டு சமூகம் வியப்படைந்தது. அதனால் பெண்ணைத் தெய்வமாகப் போற்றினர். இதன் வழியே தாய் தெய்வ வழிபாடுகள் தோற்றம் பெற்றிருக்கலாம்.

தாய்த் தெய்வ வழிபாட்டை அறிய உதவும் சான்றுகள்

“மத்திய தரைக்கடலை சூழ்ந்த நாடுகளிலும் இத்தாய் தெய்வவழிபாடுகள் பரவியிருந்ததை கிரிஸ், எகிப்து, மெசப்பட்டோமியா, ஆசியா மைனர் முதலிய நாடுகளில் சிங்கவாகினியாய் ஆயுதம் தாங்கிய தாய்க் கடவுளின் உருவங்கள் கண்டுப்பிடிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆசியா மைனரில் இடப்பத்திலிருக்கும் தந்தைக் கடவுளும், தந்தைக் கடவுளுக்குப் பக்கத்தில் சிங்க வாகனத்தின் மேல் அமர்ந்திருக்கும் தாய்க் கடவுளும் பொறிக்கப்பட்டுள்ள நாணயம் ஒன்று கண்டுப்பிடிக்கப்பட்டுள்ளது. மெகாஞ்சதாரோ, ஹரப்பாக் குகைகளில் கிடைத்த கல்வெட்டுகள் திராவிட மொழி அமைப்பு கொண்டவை என ருசியக் கல்வெட்டு ஆராய்ச்சியாளர் ஜார்ஜ் ஹார்ட் கருதுகிறார். புதை பொருளாராய்ச்சியாளர் சர்.ஜான் மார்ஷல் மெகாஞ்சதாரோ நாகரிகம் ஆரியரல்லாத திராவிடருடையது எனக் கூறியுள்ளார்.”³⁷ எனவே மெகாஞ்சதாரோவில் காணப்படும் சக்தி வழிபாடு (தாய்த் தெய்வம் வழிபாடு) திராவிடற்குரியது என்பது தெளிவாகிறது. பண்டைய காலத்திலேயே அன்னை வழிபாடு இந்தியாவில் இருந்ததை சிந்துவெளியில் கண்டெடுக்கப்பட்ட அன்னையின் சிலைகள் சான்றாகின்றன. சிந்துவெளி நாகரிகத்தைப் போற்றி வளர்த்த மக்கள் பெண் வழிபாட்டை மேற்கொண்டதால் சிந்துவெளி நாகரிகத்தில் முதன்மைப் பெற்று விளங்கியது தாய்த் தெய்வ வழிபாடே எனக் கருதுவதற்கு இடமுண்டு.

தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் பெண்தெய்வ வழிபாடு

தாய்தெய்வ வழிபாடு என்பது பெண் தெய்வ வழிபாடாகும். தொன்மையான சமூகத்தில் பெண்ணை வளமையின் குறியீடாக நம்பினர். இதனால் பெண் தெய்வ வழிபாடுகள் தோற்றம் பெற்றன. தாய்தெய்வ வழிபாட்டிற்குக் கொற்றவையே சான்றாகும். இதனை ஐயனாரிதனார் தம் இலக்கண நூலான புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில் கொற்றவை வழிபாடு பற்றி கூறுகின்றார். வேந்தனின் கட்டளைகளை ஏற்று ஆநிரைகளைக் கவர்வதற்குச் செல்லும் வெட்சி மறவர் தாய்த் தெய்வமாகிய கொற்றவையை வணங்கிச் செல்வர் என்பதை,

“புறக்கடைக் கூட்டிய துடிநிலை சிறந்த

கொற்றவை நிலையும் அகத்திணைப் புறனே”³⁸

என்கிற நூற்பாவில் விளக்கம் தருகிறார். மேலும் புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில் ஒரு வீரன் பகைவனின் அரண்கள் அழியும் படி அவருடைய பசுக்கூட்டங்களைக் கைப்பற்ற கருதுமிடத்து, அப்பகைவருடைய நிலை அழியும் படியாக அப்படைக் கிளம்பும் முன்பே எழுந்தருளும் தன்மைப் படைத்தவள் எனக் கூறுகிறது. பழையோள் (முருகு.259) என்று திருமுருகாற்றுப்படை கூறுகிறது. மேலும் கொற்றவையை வணங்கி நடுகல் நாட்டும் வழக்கத்தை நச்சினார்க்கினியர் குறிப்பிடுகின்றார். உடலில் ஏராளமான அணிகலன்களை அணிந்து நிலவை தலையில் சூடிய நிலையில் காணப்படும் சிந்துவெளிப் பெண் தெய்வம் கொற்றவையே என எண்ணுவதற்கு இடமாகிறது.

தாய்தெய்வ வழிபாடு தமிழர்களின் குடியேற்றம் பெற்ற நாடுகளிலும் அறியப்படுகிறது. அங்கு கொற்றவை போர்க் கடவுளாகவும், வெற்றித் திருமகளாகவும், வளம் தரும் செல்வமகளாகவும் பழந்தமிழர்கள் வணங்கி வழிபாடு நடத்தியுள்ளனர். பலிகடன் செலுத்துதல், காப்புக் கட்டுதல், பறவை சகுனம் பார்த்தல், நற்சொல் கேட்டல் ஆகிய வழிபாட்டு முறைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டதை,

“விடர்முகை யடுக்கத்து விறல்கெழு சூலிக்குக்

கடனும் பூணாங் கைந்நூல் யாவாம்

புள்ளும் ஓராம் விரிச்சியு நில்லாம்

உள்ளு முள்ளா மன்றே தோழி”³⁹

என்ற குறுந்தொகை - கொற்றனார் பாடிய பாடல்களில் தலைவிக் கூற்றாக அமைந்த விளக்கங்களின் மூலம் தாய்தெய்வ வழிபாட்டை அறியமுடிகிறது.

கொற்றவைக்கு வழங்கும் பெயர்கள்

குறுந்தொகையில் ‘சூலி’ யாகவும் (218), அகநானூற்றில் ‘கானமர்ச் செல்வியாகவும்’ (345), பரிபாடலில் ‘கொற்றவையாகவும்’ (11:100), திருமுருகாற்றுப்படை பழையோளாகவும்(259), கலித்தொகையிலும் ‘கொற்றவையாகவும்’ (89), பதிற்றுப்பத்தில் அயிரை மலையில் கம்பீரத்

தோற்றத்துடன் வீற்றிருப்பவளாகவும் (பதிகம்.3) கொற்றவை நிலையை வர்ணிக்கிறது.

அயிரை மலை தெய்வம்

சேர மன்னனான ‘பல்யானை செல்கெழு குட்டுவன்’ மேற்கடலும் கீழ்க்கடலும் என்னும் இரண்டு கடல் நீரையும் ஒரு பகல் காலத்திலேயே கொண்டு வந்து அயிரை மலையில் குடிகொண்டிருக்கும் கொற்றவையை வழிபட்டச் செய்தியைப் பதிற்றுப்பத்து,

“இரு கடல் நீரும் ஒரு பகலாடி
ஆயிரை பரை,ஆற்றல் சால் முன்போடு”⁴⁰

என்ற பாலைக் கௌதமனார் பாடல் வழி விளக்குகிறது. மேலும் காப்பியங்களில் முதன்மையாகப் போற்றப்படும் ஐம்பெரும்காப்பியங்களில் பெருமைக்குரிய முதல் நூலான சிலப்பதிகாரத்தில் ‘சாலினி’ என்பவள் கொற்றவைக் கோலம் பூண்ட நிலையை,

“மதியின் வெண்தோடு சுடும் சென்னி
நுதல் கிழித்து விழித்து இமையா நாட்டத்துப்
பவய வாய்ச்சி,தவளவாள் நகைச்சி
நஞ்சு உண்டு கறுத்த கண்டி! வெஞ்சினத்து
அரவுநாண் பூட்டி நெடுமலை வளைத்தோள்
துளைஎயிற் றுரகக் கச்சடைய முலைச்சி
வளையுடைக் கையில் சூலம் ஏந்தி
கரியின் உரிவைப் போர்த்து அயங் காடிய
அரியின் உரிவை மேகலை யாட்டி
சிலம்பும் கழலும் புலம்பும் சீறடி
வலம்படு கொற்றத்து வாய்வாள் கொற்றவை”⁴¹

என இளங்கோவடிகளின் பாடல் தெளிவுப்படுத்துகிறது. மேலும் இக்கருத்தை மெய்ப்பிக்கும் விதமாக ‘மதுரை நகர மேற்கு வாயிலில் கொற்றவைக்குக் கோயில் இருந்ததையும், கணவனை இழந்த பின் கண்ணகி நகரை விட்டு

நீங்கும் போது கொற்றவைக் கோயிலில் தன் வளையல்களை உடைத்தாள் என்பதை,

“கொற்றவை வாயிற் பொற்றொடி தகர்த்துக்
கீழ்த்திசை வாயிற் கணவனோடு புகுந்தேன்”⁴²

என்று சிலம்பதிகாரம் கூறுகிறது.

சக்கரவாள் கோட்டத்தில் தெய்வம்

தாய்தெய்வமாகிய கொற்றவைக்குச் சக்கரவாள் கோட்டத்தில் கோயில் அமையப் பெற்றதை சாத்தனார் எடுத்துரைக்கிறார். அங்கு நரபலி கொடுக்கக் கூடிய பீடிகையும், அதற்கு பலிகடனாக அறுத்த தலைகளைத் தொங்கவிடப் பயன்படும் நெடுமரம் பற்றியும் மணிமேகலை நூல் விவரிக்கிறது. இதனை,

“நால் பெரு வாயிலும் பாற்பட்டு ஓங்கிய
காப்பு உடை இஞ்சிக் கடிவழங்கு ஆர்இடை
உலையா உள்ளமொடு உயிரக்கடன் இறுத்தோர்
தலை தூங்கு நெடுமரம் தாழ்ந்து புறம் சுற்றி
பீடிகை ஓங்கிய பெரும்பலி முன்றில்
காடு அமர் செல்வி கழி பெருங்கோட்டமும்”⁴³

என மணிமேகலை நூல் கூறுகிறது. இதனைத் தொடர்ந்து பின்னாளில் தாய்தெய்வமாகிய கொற்றவை சிவனுடனும், திருமாலுடனும் இணைத்து எண்ணப்பட்டமையை குறித்து சிலப்பதிகாரம் விளக்குகிறது. கொற்றவைக்குப் பாம்பை நாணாக சுற்றுதல், பிறையைத் தலையில் சூடுதல், நெற்றிக்கண்ணை உடையவள், நஞ்சுண்டவள், புலித்தோலை ஆடையாக அணிந்தவள் போன்றவை சிவபெருமானை நினைவூட்டுகின்றன. சங்கு சக்கரம் ஏந்தி சிங்கத்தின் மீது வீற்றிருப்பவள் என்பது திருமாலை நினைவூட்டும். இவ்வாறு ஆண்தெய்வங்களோடு ஒன்றிவிட்ட நிலையை சிலப்பதிகாரம் தெளிவுப்படுத்துகிறது.

குலதெய்வ வழிபாடுகள்

குலதெய்வ வழிபாடு என்பது நடுகல் வழிபாட்டின் மரபு எனலாம். இவ்வழிபாடு தான் காலப்போக்கில் குலதெய்வ வழிபாடாக மாற்றம்

பெற்றுள்ளது. குலம் என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட மூதாதையரின் மரபில் தோன்றி, அதன் வழி ஒருவருக்கொருவர் உறவு முறையில் அமைந்துள்ள குழு அமைப்பை உடையதாகும். ஒரே இரத்த உறவுகளையுடைய பங்காளிகள் ஒரே குலத்தைச் சேர்ந்தவர்களாவர். இவர்கள் தன் குலத்தின் முன்னோர்களில் சிறந்து விளங்கியவர்களையும், தங்கள் இன மக்களுக்காக உயிர் தியாகம் செய்தவர்களையும் தெய்வங்களாகப் பாவித்து வழிபாடு செய்யக் கூடியவர்களாவர். அத்தகைய மரபில் தோன்றியவர்களிடையே திருமண பந்தம் ஏற்படாது. அவர்களுக்கென்று கோவிலும் வழிபாடுகளும் சில வேறுபாடுகளுடன் அமைவதுண்டு. இதுவே குலதெய்வம் என்றும் குலதெய்வக் கோயில் என்றும் அழைப்பர்.

குலதெய்வம் குறித்த பழமொழிகள்

குலதெய்வங்களைப் போற்றுவதற்கென்று சில பழமொழிகள் உண்டு. இதன் அடிப்படையில் ‘குலதெய்வத்தை வணங்கினால் கோடி நன்மை உண்டு’, ‘குருவை மறந்தாலும் குலதெய்வத்தை மறவாதே!’, ‘யாரு கடன் தீர்ந்தாலும் மாரி கடன் தீராது’, ‘அரசன் அன்று கொல்வான், தெய்வம் நின்று கொல்லும்’ ‘சிவன் சொத்து குல நாசம்’, குலதெய்வ சொத்து முழு நாசம்’ என்ற பழமொழிகள் குலதெய்வங்களின் முக்கியத்துவத்தை உணர்த்துகிறது.

குலதெய்வக் கோயில் நிகழ்வுகள்

குலதெய்வங்கள் மட்டுமின்றி நாம் வழிபடும் தெய்வங்கள் யாவும் நம்மைக் காக்கும் என்ற நம்பிக்கையை பற்றி தொல்காப்பியர், “வழிபடு தெய்வம் நிற்புறங் காப்ப”⁴⁴ எனும் நூற்பாவால் அறியலாம். மேலும் குலதெய்வக் கோயில்களில் விழா நடைபெறுமாயின் குலதெய்வப் பெயர் கொண்டு பத்திரிக்கை அடித்து உற்றார் உறவினர்களுக்கு கொடுப்பர். உறவினர்கள் வேலை காரணமாக வெளியூர்க்குச் சென்றாலும், வெவ்வேறு ஊர்களில் இருந்தாலும், நகரங்களில் வாழ்ந்தாலும் விழா நடைபெறும் நாளன்று அனைத்து சொந்தங்களும், உறவுகளும் ஒன்றாகக் கூடி திருமணம் நிகழ்வு, குழந்தைக்குக் காது குத்துதல், மொட்டை அடித்தல், பெயர்ச் சூட்டுதல் மற்றும் குடும்ப நிகழ்வுகள் அனைத்தும் குலதெய்வத்தின் முன் உத்தரவு பெற்ற பின்னரே கொண்டாடப்படுகின்றன.

உறவு ஒற்றுமை

மனிதனுக்கு எந்தவொரு தெய்வத்தின் மீது பயமும், பக்தியும் உருவாகிறதோ இல்லையோ, குலதெய்வத்தின் மேல் அதிக பயமும், பக்தியும் உருவாகும். ஆதலால் ஒருவரை நல்வழிப்படுத்துவதிலும், உறவுகளை ஒன்று சேர்ப்பதிலும் குலதெய்வ வழிபாடு முக்கியப் பங்கு வகிக்கிறது. அதுபோல ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் கிராம தேவதைகளை வைத்து வணங்கும் பண்பு தொடர்ந்து வழக்கத்தில் உள்ளதை காணமுடிகிறது.

இனத் தெய்வங்கள்

இனத் தெய்வம் என்பது பல குலங்கள் சேர்ந்தது ஓர் இனம், ஒரே சாதி என்று அழைக்கப்படும். ஒரு குறிப்பிட்ட சாதிக்கென்று உள்ள தெய்வ வகைகளை இனத்தெய்வங்கள், இனச்சார்பு தெய்வங்கள், சாதித் தெய்வங்கள் என்று பல்வேறான பெயர்களில் அழைக்கப்படுகின்றன. ஒரு குறிப்பிட்ட இனத்தாரின் தனித்துவம் மற்றும் சடங்குமுறைகளையும் சுட்டும் வகையில் இத்தெய்வங்களின் வழிபாடுகள் நடைபெறுவது வழக்கமாகும். இதில் பெரும்பாலும் பெண் தெய்வங்களே இனத்தெய்வங்களாக வணங்கப்பட்டு வருகின்றது. இவற்றில் ஒரே மரபு வழிபாட்டை உடையவர்களை ஒன்றிணைக்கும் ஒரு பாலமாகவும் இனத்தெய்வ வழிபாடுகள் விளங்குகின்றன.

ஊர்த்தெய்வங்கள்

தலைமுறை தலைமுறையாகத் தங்கள் வீட்டை வாழவைத்து வருவதை வீட்டுத்தெய்வங்களாகவும், தம் குலத்தோரைக் காப்பது குலதெய்வங்களாகவும், ஒரே இனத்தவர்களை காத்தருள்வது இனத்தெய்வங்களாகவும் கொண்டு வணங்கி வருகின்றனர். ஓர் ஊரில் வாழும் மக்கள் அனைவரையும் காக்கும் தெய்வங்களை ஊர்த்தெய்வங்கள் என்றும் அழைப்பர். இத்தெய்வ வழிபாடுகளில் நாடார், செட்டியார், வேளாளர், வன்னியர், படையாச்சி மற்றும் இன்னும் பல்வேறு இன மக்கள் மொழி, இனம், குலம் அனைத்தையும் கடந்து ஒற்றுமையுடன் கொண்டாடும் தெய்வ வகையுள் அடங்கும். இதனை ஊர்ச்சாமி, கிராம தேவதை, ஊர் தேவதை, ஊர்க் காவல் தெய்வம் என்ற பல பெயர்களில் அழைக்கின்றனர். ஊர் மக்கள் அனைவரும் சேர்ந்து எவ்வித பேதமும் இன்றி விழாக்களைக் கொண்டாடி வருகின்றனர். இத்தகையத்

தெய்வங்களைப் பற்றி அறிந்துகொள்ள வேண்டுமாயின் சிவகங்கை மாவட்டச் சிற்றூர்களிலுள்ள கிராமங்களுக்குச் சென்று, அங்கு நடைபெறும் திருவிழாக்களிலும் மற்றும் பல நிகழ்வுகளில் கலந்து கொள்வதன் மூலம் நேரடியாக தெய்வங்களின் வகைபாடுகள், பக்தி நெறி, தெய்வங்களின் தன்மை, அவ்வூர் மக்களின் சடங்குகள், சம்பிரதாய முறைகள் என அனைத்தையும் அறிந்துகொள்ள முடியும்.

ஊர்த் தெய்வங்களை நீர் நிலைகளையோடு தொடர்புபடுத்தி வழிபாடுகள் செய்வதோடு மட்டுமின்றி காடுகளிலும் பெண்தெய்வங்களை வைத்து வழிபட்டச் செய்தியை,

“கடல் கெழு செல்வி கரை நின்றாங்கு

நீயே கானம் ஒழிய யானே”⁴⁵

என்ற அகநானூற்று பாடல் வரிகளால் புலனாகிறது. இதன் மூலம் பழங்காலத்தில் நீர்நிலைகளிலும் பெண்தெய்வ வழிபாடு நிலவியதைக் அறியமுடிகிறது.

ஊர்த் தெய்வங்களுக்கு பலியிடும் முறை

ஊர் மத்தியில் அமைந்திருக்கும் பெண் தெய்வங்களுக்கு விலங்குகளைப் பலியிடுவது இல்லை. அவ்வாறு பலியிடும் சில இடங்களில் அவற்றைக் காவல் தெய்வங்களாக நினைத்து பலியிடுகின்றனர். ஆனால் தற்கால திருவிழாக்களில் பெரும்பாலும் பலியிடுதல் என்பது அனைத்து கிராம தேவதைகளுக்கும் ‘கிடாய் வெட்டு’ என்ற பெயரில் பலியிடும் முறையைப் பற்றி கிராமங்களில் நடைபெறும் திருவிழாக்களில் காணலாம். அதனைத் தொடர்ந்து பெண் தெய்வ வழிபாட்டில் பூப்பலி செய்தல் நடைபெற்று வருகின்றது. பூப்பலி செய்தல் என்பது ஊர்த் தெய்வங்களுக்குப் பூமாலை செலுத்தி வழிபடும் முறையை எடுத்துரைக்கிறது. இதனைச் சங்க இலக்கிய நூலான அகநானூறு பாடலொன்று,

“ஆர்கலி விழவுக் களம் கடுப்ப நாளும்

விரவுப்பூம் பலியொடு விரைஇ, அன்னை

கடியுடை வியல் நகர்க் காவல் கண்ணி

முருகு என வேலன் தரு உம்”⁴⁶

என்ற தொடர்கள் மூலம் பழந்தமிழரின் வரலாற்றின் வழிவந்ததே தற்போது நடைபெறும் பூமாலை சார்த்தி வழிபடும் முறை என்பதை அறியமுடிகிறது.

ஊர்த்தெய்வங்களை வழிபாடு செய்யும் முறை

“ஊர்த்தெய்வ வழிபாட்டு முறையைக் ‘கோயில் கும்பிடுதல்’ என்று அழைப்பர். ஊர் மக்கள் விரும்பும்போது அவ்வூர்களின் வசதிக்கேற்ற மாதங்களில் ஏதாவது ஒரு கிழமைகளில் சென்று வழிபாடு நடத்துவது வழக்கமாகும். அவ்வாறு கோயில்களில் கும்பிடும் முறை நடைபெறுவதற்கு முன் சில சடங்குமுறைகள் நிகழ்வதுண்டு. அவ்விழா தொடங்கும் முன் ஊர்ப் பெரியோர்கள் அனைவரும் கோயிலின் அருகே ஒன்றுகூடி அந்தாண்டு மழை இல்லாவிடினும், ஊரில் நோய்கள் மிகுதியாகக் காணப்பட்டாலும் தொடர்ந்து வருடாவருடம் கிராம மக்களின் நலன் வேண்டி பல கிராமத் தேவதைகளுக்குத் திருவிழாக்கள் நடைபெறுவது வழக்கமாகவும் இருந்துவருகின்றன. மேற்கூறிய காரணங்களால் இந்த ஆண்டு ‘கோயில் கும்பிடு’, ‘கோயிலில் நோன்பு சாற்றுதல்’ என்ற பெயர்களில் கோயில் விழா எடுத்தல் பற்றி முடிவு எடுக்கப்படும். அதன் பின்னர் நல்ல நாள் பார்த்துக் கோயிலுக்குச் சென்று சகுனம் பார்த்தல், தெய்வம் அழைத்து (சாமி அழைத்து) குறிகேட்டல், பூ கட்டிப்போட்டு பார்த்தல் போன்ற குறிப்பின் வாயிலாகத் தெய்வத்திடம் உத்தரவு கேட்பர். பின் விரும்பிய வண்ணம் கிடைக்கப் பெறுமாயின் அந்த ஆண்டு கோயில் கும்பிடுதல் அதாவது கோயில் திருவிழா நடைபெறும். உத்தரவுக் கிடைக்காது போகுமானால் அந்த ஆண்டு கோயில் கும்பிடு முறை நிகழாது என்று முடிவு செய்யப்படும்.”⁴⁷ என்பது குறித்து முனைவர் அ.ஜம்புலிங்கம் ‘ஊர்த்தெய்வ வழிபாடு’ எனும் தலைப்பில் விளக்கம் தந்துள்ளார்.

விழா மரபுகளில் சமுதாயப்போக்குகள்

ஒவ்வொரு சமுதாயத்தின் விருப்பு, வெறுப்புகளுக்குத் தகுந்தார்போல் வழிபாட்டு முறைகளை அமைத்துக் கொள்கின்றனர். ஊர்மக்கள் அனைவரும்

விழா நாட்களின் போது சிறுதெய்வங்களுக்குப் பொங்கல் வைத்துப் படைத்து வழிபடுகின்றனர். இதில் அசைவ உணவை விரும்பாதவர்கள் சிலர் தங்கள் விருப்பத்திற்குக்கேற்றவாறு சைவ உணவுப் பொருட்களை மட்டும் வைத்து வழிபாடு செய்கின்றனர். அசைவ உணவுகளை விரும்பி உண்ணும் வழக்கம் உடையவர்கள் ஆடு, கோழி, பன்றி ஆகிய விலங்குகளைப் பலியிட்டு வழிபாட்டை மேற்கொண்டு வருகின்றனர். ஆகவே ஊர்த்தெய்வ வழிபாடு என்பது தற்காலங்களில் சமுதாய அமைப்பிற்கும் இனத்தின் விருப்பத்திற்கும் ஏற்ற முறையில் அமைவதைக் காணமுடிகிறது.

ஊர்த்தெய்வம் - பச்சைத் தண்ணீர் மாரியம்மன்

நாமக்கல் மாவட்டம் இராசிபுரம் அருகே தட்டான் குட்டையில் பிரசித்தி பெற்ற பச்சை தண்ணீர் மாரியம்மன் கோவில் உள்ளது. 300 ஆண்டுகள் பழமையான இக்கோயில் திருவிழா ஆண்டுதோறும் பங்குனி மாதம் சிறப்பாக நடைபெறும். இந்தத் திருவிழாவில் கோவில் விளக்கை தண்ணீரால் எறிய வைப்பது வழக்கமாகும்.

பெயர்க்காரணம்

இக்கோயிலின் அதிசய வழிபாடுக் குறித்து கோயில் பூசாரி கூறியது: “முன்னோர் காலத்தில் ஒரு முறை கோவில் விளக்கில் எண்ணெய் தீர்ந்து போனதாகவும், அப்போது கோவில் பூசாரி ஊர் தர்மகர்த்தாவிடம் அம்மனுக்கு விளக்கு வைக்க எண்ணெய் வாங்க பணம் வேண்டும் என்று கேட்டுள்ளார். அதற்கு அந்தத் தர்மகர்த்தா ஒரு வித விரக்தியுடன் பணம் இல்லை என்றும் சக்தி உள்ள மாரியம்மன் தானே தண்ணீரை ஊற்றி பற்றவை விளக்கு எறியும் என்று கூறியுள்ளார்.”⁴⁸

அம்மனின் மகிமை

கோவில் பூசாரியும் அவர் கூறியதைப்போல் தண்ணீர் ஊற்றி விளக்கை பற்ற வைத்தார். அப்போது அம்மன் சாமி முன்பு பற்ற வைக்கப்பட்ட விளக்கு சுடர்விட்டு எறிந்துள்ளது. அப்போது தண்ணீரில் விளக்கு எறிந்த அதிசயத்தை பார்த்தக் கோயில் பூசாரிகளும் பொதுமக்களும் வியப்பில் ஆழ்ந்தனர்.

இதனால் அன்று முதல் இங்குள்ள மாரியம்மன் 'பச்சை தண்ணீர் மாரியம்மன்' என்று பக்தர்கள் அழைப்பது வழக்கமாயிற்று.

ஆண்டுதோறும் திருவிழா

ஒவ்வொரு ஆண்டும் இக்கோயில் திருவிழா மிகவிமர்சையாக பூச்சாட்டுதலுடன் தொடங்கும். இத்திருவிழா நடைபெறும் முதல் நாளன்று அதிகாலையில் தண்ணீரில் விளக்கை எரிய வைப்பதற்கு, பூசாரிகள் கோயில் கிணற்றில் புனித நீராடி விட்டு குடத்தில் தண்ணீரை எடுத்து வருவார். அப்போது அவர்கள் அம்மனின் முன்பு சுடர் விட்டு எரிந்து கொண்டிருந்த விளக்கிலிருந்த எண்ணெய் முழுவதையும் வடித்துவிட்டு கிணற்றில் இருந்து கொண்டு வந்த தண்ணீரை அந்த விளக்கில் ஊற்றினார்.

தண்ணீரில் விளக்கு எறிந்தது

பின்னர் அந்த விளக்கில் தீபம் ஏற்றியபோது, விளக்கானது எண்ணெயில் எரிவதுபோல் தண்ணீரிலும் சுடர் விட்டு எரிந்தது. இந்த அதிசய காட்சியைத் திருவிழாவிற்கு வந்திருந்த ஏராளமான பக்தர்கள் கண்டு பக்திபரவசம் அடைந்தனர். தண்ணீரில் அதிகாலையில் பற்ற வைக்கப்பட்ட விளக்கு சுமார் அரை மணி நேரத்திற்கு மேல் எரிந்து பின்னர் அணைந்தது. அதன் பின்னர் எண்ணெய் கொண்டு விளக்கில் மீண்டும் தீபம் ஏற்றப்பட்டது. தண்ணீரில் விளக்கு எறியும் இந்த அதிசயத் திருவிழா நடக்கும் நாள் அன்று மட்டுமே நடைபெறும். மற்ற தினங்களில் வழக்கம்போல் எண்ணெய் கொண்டு தான் விளக்கு எரிய வைக்கப்படும். இந்தத் திருவிழாவை காண இராசிபுரம், தட்டான் குட்டை, சேலம், நாமக்கல் சுற்றுவட்டார கிராம மக்கள் என எண்ணற்ற பக்தர்கள் பலர் இக்கோயிலுக்கு வந்திருந்து அம்மனின் அருள்பெற்று சென்றனர். பிற மாநிலங்களிலிருந்தும் இக்காட்சியைக் காண மக்கள் வருவது குறிப்பிடத்தக்கது.

வெகுசன தெய்வங்கள்

வெகுசனம் (அதிகபடியான) என்பதை அனைத்து மக்களும் ஒன்று சேர்ந்தக் கூட்டுக் குடும்பம் எனலாம். இதில் சாதி, மதம், மொழி, இனம் ஆகிய வேறுபாடுகளைக் களைந்து அனைவரும் சென்று வழிபடும் வகையில்

அமைந்த சிறுதெய்வங்களே வெகுசன தெய்வங்களாகும். சிறுதெய்வ மரபிற்கும் பெருந்தெய்வ மரபிற்கும் இடைப்பட்ட ஒரு கலப்பு வழிபாடாக வளர்ந்து வளர்கின்றன. தற்போது தமிழ்நாட்டில் அமைந்திருக்கும் பல்வேறு திருதலங்களில் தோன்றியுள்ள தெய்வங்களை வெகுசன தெய்வங்களாக வழிபட்டு வருகின்றனர். அவை சமயபுரம் மாரியம்மன், மேல்மருவத்தூர் ஆதிபராசக்தி, இராஜகாளியம்மன், கோட்டை மாரியம்மன், வீரபாண்டி மாரியம்மன், வெக்காளியம்மன், ஈரோடு பண்ணாரியம்மன் போன்று இன்னும் பல்வேறு கோயில்கள் வெகுசன தெய்வங்களுக்கு உதாரணங்களாகும்.

வெகுசன தெய்வம் - சமயபுர மாரியம்மனின் சிறப்பம்சங்கள்

“மக்கள் போற்றி வணங்கும் வெகுசன தெய்வங்களில் மிகச் சிறப்புப் பெற்ற தெய்வமாகத் திகழ்வது மாரியம்மன். தமிழகத்தில் உள்ள சக்தி தலங்களில் முதன்மையானது சமயபுரம் மாரியம்மனாகும். இத்தெய்வம் திருச்சி - சென்னை தேசிய நெடுஞ்சாலையில் திருச்சியில் இருந்து சுமார் 15 கி.மீ தொலைவில் அமைந்துள்ள இக்கோயில் நீண்ட நெடிய வரலாற்றுக்குச் சொந்தமானது. காடாறு மாதம் நாடாறு மாதம் ஆண்ட விக் கிரமதித்த மகாராஜா காலத்தில் அவர் பூசை செய்து வழிபட்ட மிகப் பழமையான திருத்தலம் சமயபுர மாரியம்மன் திருக்கோயிலாகும். அதன் அருகில் உள்ள ஆதிமாரியம்மன் கோவிலும் அத்தகு பெருமை கொண்டதாகும்.

அம்மனின் அருட்காட்சி

பொதுவாகச் சக்தியே வடிவான அம்மன் கோவில்களில் அம்மன் சிலைகள் ஆக்ரோசமாகவோ, உக்கிரமாகவோ இருக்கும். ஆனால் சமயபுரம் மாரியம்மன் சாந்தமான வடிவில் வீற்றிருந்து அருள்பாலிப்பது சிறப்புக்குரியதாகும். இத்தகையச் சிறப்புடன் வேறு எந்தத் தலத்திலும் காணப்பெறாத படி இத்திருத்தலத்தில் அம்மன் எட்டு கரங்களுடன் கூடிய சுயம்பு திருமேனியாகப் பதம் மாறி சிவபதத்தில் விக்ரம சிம்மாசனத்தில் எழுந்தருள்கிறாள். இத்திருக்கோலத்தில் அம்மனை தரிசிக்க கண் கோடி இருந்தாலும் போதாது என்று என்னும் வகையில் அருட்காட்சி தருகிறாள்.

அம்மன் கடைபிடித்த விரதம்

சமயபுரத்தில் வீற்றிருக்கும் தன்னை தரிசிக்க வரும் பக்தர்களுக்கு எந்தவிதமான நோய்களும், தீவினைகளும் அணுகாது, சகல நன்மைகளும் கிடைக்க அம்மனே இருபத்தெட்டு நாட்கள் 'பச்சைப்பட்டினி விரதம்' இருப்பது சிறப்புக்குரியதாகும். பச்சைப்பட்டினியின்போது அம்மனுக்கு இளநீர் உள்பட நீராகாரமே படைக்கப்பட்டு வருகிறது. மாசி மாதம் கடைசி ஞாயிறு முதல் பங்குனி மாதம் கடைசி ஞாயிறு வரை அம்மன் பச்சைப்பட்டினி விரதமிருந்து பக்தர்களின் துயரைப் போக்கியுள்ளார். இத்தகையச் சிறப்புமிக்க சமயபுரம் மாரியம்மன் கோவிலின் திருத்தேரோட்டம் இன்னும் சிறப்புப் பெற்ற ஒன்றாகும். தமிழகத்தில் இன்று வரை அனைத்து விதமான மக்களும் வந்து வழிபட்டுச் செல்லும் வெகுசன தெய்வமாகக் காட்சித்தருகிறது.¹⁴⁹

காவல் தெய்வங்கள்

காவல் தெய்வத்தை எல்லைக் கடவுள் என்றும் அழைப்பர். இத்தெய்வம் ஊரின் எல்லை புரத்தில் தான் அமைந்திருக்கும் எந்த ஒரு நல்ல காரியத்தை நிகழ்த்தும்போதும் காவல் தெய்வத்தை வணங்கிவிட்டு அல்லது அது இருக்கும் திசையை நோக்கியாவது ஒரு கற்பூரத்தை ஏற்றி வணங்கிவிட்டுச் செல்வர். ஐய்யனார் கோயில் என்பது ஊருக்கு வடக்கே ஐந்து கிலோ மீட்டர் தாண்டித்தான் இருக்கும். சில கிராமப்புறங்களில் பெண் தெய்வங்களும் காவல் தெய்வங்களாக உள்ளன. இந்தத் தெய்வங்களுக்கு உயிர் பலி கொடுக்கும் வழக்கம் பண்டையக் காலத்தின் மரபாக வந்தது எனலாம். இப்பலி வழிபாட்டை எதற்கு செய்கிறார்கள் என்றால் நாம் முன்னெடுக்கும் காரியத்தில் எவ்வித ஆபத்தும் நேராமல் நமக்கு வழித்துணையாகக் காவல் தெய்வங்கள் இருக்கும் என்பதற்காக இத்தகையப் பூசைகள் நடைபெறுகிறது எனலாம். வழித்துணைக் கடவுளையே நாம் காவல் தெய்வம் என்பர். இதே போன்று ஒவ்வொரு ஊரிலும் அந்த ஊரின் எல்லைப் பகுதியில் காவல் தெய்வத்தை வைத்து வழிபாடு செய்து வருவது குறிப்பிடத்தக்கது.

காட்டு வழி பயணத்தில் காவல் தெய்வம்

நாம் நீண்ட பயணம் போகும் முன் நான்கு சக்கர வாகனத்தின் அடியில் எலுமிச்சை பழங்களை வைத்து நசுக்கிவிட்டு காவல் தெய்வங்களை

வணங்கியபடி செல்வோம். நம் பெரியோர்கள் திக்கற்றவர்களுக்குத் தெய்வமே துணை என்று கூறுகிறார்கள் அல்லவா? அந்தத் தெய்வத்தை தான் காவல் தெய்வம் என்பர். பண்டைய நாட்களில் இன்று உள்ளதுபோல சாலை, வாகன வசதிகளெல்லாம் கிடையாது. தனியாக ஒற்றையடி பாதை வழியாகத் தான் சென்றாக வேண்டும். அப்படி பல ஊர்களுக்குப் பயணம் செல்லும்போதெல்லாம் ஆங்காங்கு வீற்றிருக்கும் காவல் தெய்வங்களை வணங்கி சென்றார்கள். அந்த அளவிற்குக் காவல் தெய்வங்கள் மீது அவர்களுக்கு அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை இருந்துள்ளது.

காவல் தெய்வங்களின் பல்வேறு பெயர்கள்

கிராமப்புறங்களில் அந்தந்த ஊர்களுக்கு ஏற்றவாறு காவல் தெய்வங்களின் பெயர்கள் மாற்றம் பெறுகின்றன. அவ்வகையில் ஆயிரம் பெயர்கள் அய்யனார் சாமிக்கு உண்டு. அய்யனாரை பல இடங்களில் பல பெயர்களில் வழிபடுகிறார்கள் இவை காரணப்பெயராகவோ அல்லது ஊர் பெயரைக் கொண்டோ அமைந்திருக்கும். அவைகளில் சில பெயர்கள் கருப்பசாமி, முனியப்பன் சாமி, மதுரை வீரன், சுடலைமாடன் இன்னும் பலவகைப் பெயர்களும் பல அடைமொழிகளுடன் அழைக்கப்படுகின்றன.

அய்யனாருக்கு வழங்கும் அடைமொழி பெயர்கள்

“அடைக்கலம் காத்த அய்யனார், சொரிமுத்து அய்யனார், கருங்குளத்து அய்யனார், எட்டிமுத்து அய்யனார், வேம்புலியூர் அய்யனார், வீரமுத்து அய்யனார், வன்னிய அய்யனார், கலியுகமெய் அய்யனார், செவிட்டு அய்யனார், வலையங்குளம் அய்யனார், மூர்த்தி அய்யனார், செம்புலி அய்யனார், பெருவேம்பு அய்யனார், திருமேனி அய்யனார், பாதாள அய்யனார், கண்ணாயிர மூர்த்தி அய்யனார்”⁵⁰ இன்னும் பல்வேறு பெயர்களில் அய்யனார் வழிபாட்டை மேற்கொண்டு வருகின்றனர்.

தெய்வப் பெயர்களில் - கருப்பசாமி திருநாமம்

கருப்பு, கருப்பசாமி என்ற பெயர்களிலும் சில கிராமப்புறங்களில் சங்கிலிக் கறுப்பன் என்றும் அழைப்பதுண்டு. இன்னும் பல்வேறு பெயர்களில் காவல் தெய்வங்களை வழிபட்டு வருகின்றோம். அவை கருண்ணசாமி, பெரிய

கருப்பசாமி, சின்ன கருப்பசாமி, சந்தன கருப்ப சாமி, பதினெட்டாம்படி கருப்பசாமி, ஒண்டி கருப்பசாமி, நொண்டி கருப்பசாமி, காட்டுக் கருப்பசாமி, கொல்லிமலைக் கருப்பசாமி, சிவன்மலைக் கருப்பசாமி, கன்னிமார் கருப்பசாமி, கருமாதூர், கருப்பசாமி, மாங்காடு கருப்பசாமி, எல்லைக் கருப்பசாமி, மலையாள கருப்பசாமி, சுடலைமாடன் என்ற பல்வேறு பெயர்களால் அழைக்கப்படுகின்றார்.

கருப்பசாமி உருவ வழிபாடுகள்

காவல் தெய்வங்களுக்குப் பெரும்பாலும் கோயிலோ, கோபுரங்களோ கிடையாது. அதிக அளவில் இச்சிலை உருவங்கள் ஊரின் வெளிப்பகுதியில் வெட்ட வெளிகளிலில் ஒரு குறிப்பிட்ட வரையறைக்குள் கற்களால் மட்டுமே தடுப்புச் சுவர்கள் அமைக்கப்பட்டிருக்கும். பெரிய பெரிய வேப்ப மரம், அரச மரம், பால மரம் ஆகிய பல்வேறு மரங்களுக்கு கீழ் நின்ற கோலத்தில், தலையில் பெரிய தலைப்பாகை (உருமால்) சார்த்தப்பட்டும், நெற்றியில் திருமண் அல்லது திருநீறு இட்டும், மிகப் பெரிய விழிகளுடனும், முறுக்கிய மீசையுடன் ஓங்கிய கையில் வீச்சரிவாளுடனும், மறுக்கையில் கதை, சங்கும், முழங்காலுக்குக் கீழே தண்டையுடன், இடுப்பில் கச்சையும் கட்டிக்கொண்டு ஒரு கம்பீரத்தோற்றத்துடன் காட்சியளிப்பார்.

கடவுள் பெயர்களைச் சூட்டும் வழக்கங்கள்

சங்க காலங்களில் தங்கள் பிள்ளைகளைக் காத்து நிற்கும் தெய்வத்தின் பெயர்களையே தம் பிள்ளைகளுக்குச் சூட்டுவது தமிழர்களின் வழக்கங்களில் ஒன்றாகும். அப்பெயர்களில் கருப்பண்ணன், கருப்பசாமி, கருப்பாயி, காத்தாயி என்னும் பெயர்கள் இடம் பெறுவதுண்டு. இவை தெய்வங்களை அழைக்கும் பெயராகும். தங்களைக் 'காத்து கருப்பு அண்டக் கூடாது' எனக் கூறும் கிராமப்புற மக்கள் இருளில் செல்வோர்க்குக் குதியங்காலின் பின்புறம் கரியைக் குழைத்துப் பூசி அனுப்பும் பழக்கம் இருந்துள்ளது. இந்த வழக்கில் 'கருப்பு' என்னும் சொல்லுக்குப் பேய், வறுமை, பஞ்சம் என்னும் பொருளும் உண்டு. நாம் கரும்பு சாற்றை கருப்பஞ்சாறு என்கிறோம். அதுபோல கருப்புசாமியைக் கருப்பசாமி எனவும் அழைத்து வருகின்றோம்.

தமிழர் வாழ்வில் கருப்பசாமி தெய்வம்

தமிழ்நாட்டிற்குள் அமைந்துள்ள காவல் தெய்வங்களில் மிகவும் பிரசித்திப் பெற்ற முக்கிய தெய்வமாகக் கருப்பசாமி அருள்பாலித்து வருகிறார். கருப்பசாமி இல்லாத கிராமப்புறக் கோயில்களே இல்லை எனலாம். அத்தகைய அளவிற்கு கருப்பசாமி தெய்வம் தமிழரின் வாழ்வோடு ஒன்றிவிட்டத் தெய்வமாகக் காட்சியளிக்கிறார். இத்தெய்வங்கள் குறித்த பாடல்கள் எங்கும் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. இதில் வீரமணிதாசன் பாடிய 'எங்க கருப்பசாமி அவர் எங்க கருப்ப சாமி', தேக்கம்பட்டி சுந்தரராஜன் பாடிய 'அங்கே இடி முழங்குது - கருப்பசாமி தங்க கலசம் மின்னுது' என்கிற பாடல் இன்று வரை மனதில் பயபக்தியடன் அனைவரும் கேட்டு மகிழும் பாடலாக எங்கும் உலாவருகின்றன.

விளைநிலங்களில் அருள்பாலிக்கும் தெய்வம்

கிராமப்புறங்களில் வாழும் மக்கள் தங்கள் விளைநிலங்களைக் காத்து நிற்கும் காவல் தெய்வமாகக் கருப்பனாரை வழிபட்டு வருகின்றனர். விளைநிலத்தில் ஒரு பகுதியில் மரத்தடியில் நடப்பட்டக் கல்லை கருப்பனாராகக் கருதி ஆண்டுக்கு ஒருமுறை சேவலை பலியிட்டு வழிபடுவது வழக்கமாகும். அவை இன்றும் பல கிராமங்களில் முப்பூசை விழா எடுத்துக் கொண்டாடி வருகின்றனர். இம்முறை குலதெய்வங்களுக்கும், காவல் தெய்வங்களுக்கும் பெரும்பாலும் பொருந்தும். இவ்விழாவானது மூன்று வருடம், ஐந்து வருடம், ஏழு வருடம் பனிரெண்டு வருடத்திற்கு ஒரு முறை மிக விமர்சையாக ஊர் மக்கள், சொந்தபந்தம் என அனைவரையும் அழைத்து கோயின் முன்பு ஆடு, கோழி, பன்றி ஆகிய ஐந்தறிவு உடைய விலங்குகளைப் பலியிட்டு கொண்டாடுகின்றனர்.

எங்க ஊர் முனியப்பன் சாமியின் வரலாறு

எங்கள் ஊர் முனியப்பன் திருக்கோயிலானது நாமக்கல் மாவட்டம், சேந்தமங்கலம் ஒன்றியத்திற்குட்பட்ட அக்கியம்பட்டி கிராமத்தில் 1கிலோ மீட்டர் தொலைவில் விளைநிலங்களுக்கு இடையில் நீண்ட நெடிய மரக்களுக்கு நடுவில் கம்பீரத் தோற்றத்துடன் அமையப்பெற்றுள்ளார். இத்தெய்வம் வடுகப்பட்டி, கோனானூர், அக்கியம்பட்டி ஆகிய மூன்று ஊர்க்கும்

காவல் தெய்வமாகக் காட்சியளிக்கிறார். முனியப்பன் சாமிக்கு வருடாவருடம் விழாக் கொண்டாடுவது வழக்கமாகும். அவ்விழாக்களின் மூலம் கிராம மக்களிடையே ஒற்றுமை உணர்வு இருப்பதைக் காணமுடிகிறது.

முனியப்பன் சாமி வேலின் மகிமை

முனியப்பன் சாமிக்குக் கொண்டாடப்படும் விழா மாரியம்மன்னோடு தொடர்புடையதாகும். வடுகப்பட்டி கிராமத்தில் அமைந்துள்ள மகாமாரியம்மனுக்கு தமிழ் மாதங்களில் வைகாசி மாதத்தின் தொடக்கத்திலோ அல்லது அம்மாத இறுதியிலோ விழாக் காப்புக் கட்டுதலுடன் தொடங்கும். இத்தெய்வத்தின் தனித்துவம் என்னவெனில் அண்ணன், தங்கை உறவு முறைகளுடன் தொடர்புடையதாகும். பெரும்பாலும் கிராம தெய்வங்கள் உறவு முறைகளுடன் தான் அமைந்திருக்கும். முனியப்பன் சாமி தெய்வம் மற்ற இரண்டு ஊர்களில் திருவிழா நடைபெறுமாயின் அங்கு உருவச் சிலைக்கு அடுத்தப்படியாக சக்திப் பெற்ற ஆயுதமாக திகழ்வது அவர் கையில் வைத்திருக்கும் அருவாளும், வேலும் ஆகும். இவை இரண்டுள் வேலுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படும். அக்கியம்பட்டி, கோனானூரில் திருவிழா நடைபெறும்போது அவ்வேலுக்கு உரிய பலி பூசைகள் செய்து ஊர் மக்கள் வணங்குவதற்கு எடுத்துச் செல்வர். இவ்விரு கிராமங்களுக்குக் கொண்டு செல்லும் வேலானது எங்கும் தங்க வைப்பது கிடையாது. ஊர் மக்களின் வழிபாட்டிற்குப் பிறகு அவ்வேல் திரும்ப கோயிலை வந்தடைந்துவிடும். ஆனால் வடுகப்பட்டி கிராமத்தில் அமைந்துள்ள மகாமாரியம்மனுக்கு முனியப்பன் சாமி அண்ணன் உறவு என்கின்றனர். இதன் காரணமாக நீண்ட நெடுங்காலமாக இருதெய்வங்களையும் அண்ணன் தங்கையாகப் பாவித்து வணங்கி வருகின்றனர். அதனால் முனியப்பனின் வேலானது இக்கிராமத்தில் மட்டும் இரண்டு நாள் வரை தங்கி மக்களுக்கு அருள்காட்சித் தந்து மீண்டும் தன் எல்லைக் கோயிலை வந்தடையும்.

வடுகப்பட்டி மகாமாரியம்மனும் அண்ணன் முனியப்பனும்

வடுகப்பட்டி கிராமத்தில் வீற்றிருக்கும் சக்தி மிகுந்த தெய்வமாக மகாசக்தி மாரியம்மன் ஊர் மத்தியில் காட்சித்தருகிறாள். இத்தெய்வத்தின் தனித்துவம் என்னவெனில் தன்னுடைய அண்ணன் முறையில் அமைந்த

காவல் தெய்வமான முனியப்பன் சாமியின் வருகை இல்லாமல் திருவிழாவே நடைபெறாது எனலாம். தன் அண்ணன் வரவை எதிர்பார்த்து காத்திருக்கும் தெய்வமாகும். மற்ற கிராமத் தெய்வங்களுக்கு 1 நாள், 3 மூன்று, ஒரு சில கோயில்களில் மட்டும் 5 நாள், 8 நாள் வரை திருவிழாக்கள் நடைபெறும். இக்கோயிலில் 5 நாள் திருவிழாவாக நடைபெறுவது வழக்கத்தில் உள்ள ஒன்றாகும். விழாவின் முதல் நாள் அன்று காவிரி ஆற்றிலிருந்து தீர்த்தக் குடம் எடுத்து வருவர். அன்று இரவு பூசாரி அழைப்புகள் (படைப்பு பூசாரி, கிடாய் வெட்டு பூசாரி, அருள்வாக்கு பூசாரி) நடைபெறும். இவ்வழைப்பு முடிந்ததும் கோயிலில் அம்மனுக்கு பூசையும், அனைத்து இல்லங்களில் வீட்டு சாமி கும்பிடுதலும் நடைபெறும். ((காண்க - படம்:7, பின்னிணைப்பு)

முனியப்பன் வேல் புறப்பாடுகள்

இரண்டாம் நாள் காலை 10 மணி அளவில் அக்கியம்பட்டி கிராமத்தின் எல்லைப்புறத்தில் அமைந்துள்ள முனியப்பன் சாமி கோயிலுக்கு மேலதாள முழக்கத்துடன் சென்று சுவாமியின் கையில் இருக்கும் வேலினை எடுத்து வர மக்கள் திரளாகக் கூடி செல்வர். ஆண்கள் சிலைக்கு அருகில் சென்று பூசை மேற்கொள்வர், ஆனால் பெண்கள் அனைவரும் கோயில் சுற்றுவட்ட வெளியில் நின்று தரிசனம் செய்வர். அங்கு சாமிக்குக் காவிரி தீர்த்தம் கொண்டு சென்று பூசைகள் நடைபெறும். அப்பூசையில் ஆடு, கோழி ஆகியவற்றைப் பலியிட்டப் பின்னரே அவ்வேலினை ஆரவாரத்துடன் எடுத்துவருவர். வடுகப்பட்டியில் வீற்றிருக்கும் தன் தங்கையைக் காணுவதற்காக ஊர்வலமாக வந்து அம்மன் கோயில் முன் கிழக்குத் திசை நோக்கி வேலினை நடுவர். நட்டவுடனே தேங்காய், பழம் கொண்டு ஊர் மக்கள் முனியப்பன் சாமியை வணங்கி செல்வார்கள். அன்றிரவே கோலாகலமாக வானவேடிக்கையுடன் மாவிளக்கு பூசை மிக விமர்சையாக நடைபெறும்.

வேண்டுதல் நிறைவேற்றுதல்

மாவிளக்கு முடித்த மூன்றாம் நாள் அன்று அதிகாலை 5 மணியளவில் தங்கையான மகாமாரியம்மனுக்கும், அண்ணான முனியப்பனின் வேலுக்கும் தங்களின் நேர்த்திக்கடன்களை செலுத்தப் புறப்படுவர். இக்கோயிலிலிருந்து மேற்கு திசையில் அரை கிலோ மீட்டர் தூரத்தில் வெற்றியை அருளும்

விநாயகர் கோயில் அமைந்துள்ளது. இக்கோயில் அமையப் பெற்ற நாளிலிருந்து அக்னி சட்டி எடுத்தல், அழகுக்குத்தி வருதல், கரும்புள்ளி குத்தி ஆடுதல், உருவாரம் எடுத்தல் (மண் குதிரைகள் மற்றும் பிற உருவங்கள்) ஆகிய வேண்டுகளைச் செய்வதற்கு விநாயகர் கோயிலிருந்து புறப்பட்டு மேளதாளங்களுடன் வழி நெடுவிலும் மக்கள் வீதிகளில் தண்ணீர் தெளித்தும், வேண்டுதல் செய்வோரின் தலையில் தண்ணீர் ஊற்றிக் கொண்டும் மகாமாரியம்மன் கோயிலை வந்தடைவர். பின்னர் கிடாய் வெட்டுபவர்களை மேள தாளங்களுடன் அழைத்து வருவர். பின்னர் முனியப்பன் கோயில் பூசாரி இருதெய்வங்களை வேண்டி ஆடு, கோழிகளுக்குத் தீர்த்தநீர் தெளித்துப் பின் கிடாய் வெட்டும் நிகழ்வு நடைபெறும்.

அருள்வாக்கு கூறும் முனியப்பன்

நான்காம் நாள் அன்று 10 மணிக்குமேல் அக்கிராமத்து மக்கள், இளைஞர்கள் யாவரும் ஒருங்கிணைந்து முனியப்பன் சாமியின் வேலுக்கு பொங்கல் வைத்து சேவலை அறுத்தப் பின்னரே அவ்வேலினைப் பிடுங்குவர். பின் ஒவ்வொரு வீட்டு வாசலின் முன்பும் முனியப்பன் வேலினை நிற்க வைத்து தேங்காய், பழம், பூமாலை ஆகியவற்றை காணிக்கையாக செலுத்தி வணங்குவர். அக்குடும்பத்தில் உள்ளோர் மனதில் ஏதேனும் குறைகள் இருப்பின் அவற்றை தெய்வத்திடம் முறையிட்டு நிவர்த்திக்கேட்பர். அவ்விடத்தில் பம்பை அடித்து சாமி அழைப்பு நடைபெறும். அப்போது வேலின் முன்பு வீழ்ந்து வணங்கிக் கேட்கும்போது அதற்கான நிவர்த்தியும், மனதளவில் வேண்டுதல் நிறைவேறினால் உரிய நேர்த்திக்கடன் செய்யதாகவும் வேண்டிக்கொள்வர். சாமி வந்து ஆடி குறிகூறினால் நினைத்தது அப்படியே நிறைவேறும் என்பர். இதுபோல் ஒவ்வொரு வீட்டு ஆண்களும் தம் இல்லம் தேடிவரும் வேலினை தங்களின் தோலின்மேல் சுமந்து கொண்டு வழிபடுவர். பின் அடுத்தடுத்த வீட்டவர்கள் சுமந்து செல்வர். இவ்வாறு ஊர் முழுவதும் அருள் வாக்குக் கூறி, தங்கைக்கு விடைகொடுத்துவிட்டு வேலினை ஊர் மக்கள் வழிஅனுப்பி வைப்பர். ஆண்கள் அனைவரும் வேலினை எடுத்துச் சென்று முனியப்பனின் எதிரே வேலினை நட்டு பூசை செய்து முடித்து விட்டு, மகாமாரியம்மன் கோயிலை வந்தடைவர். இந்நிகழ்வில் எனக்கும் முனியப்பனின் அருள் கிடைக்கப்பெற்றதால் தான் இக்கருத்தை நான்

பகிர்ந்துள்ளேன். என் போன்று முனியப்ப சாமியின் அருள் கிடைக்கப்பெற்றவர்கள் பலருண்டு.

முனியப்பன் கோயிலின் தனித்துவம்

இக்கோயிலில் விழா நிகழும் தினத்தன்றோ அல்லது மற்ற நாட்களிலோ கன்னிப் பெண்கள் கோயிலின் கருவறைக்குள் செல்ல மறுக்கப்பட்டுள்ளது. ஏனெனில் இத்தெய்வம் என்றும் உக்கிரத் தன்மையோடு வீற்றிருப்பார் என்பர். ஆகையால் இக்கோயிலுக்குள் ஆண்கள், பத்து வயதிற்குட்பட்டக் குழந்தைகள் மற்றும் மாதவிடாய் நின்ற வயதானோர்கள் மட்டும் கோயிலுக்குள் செல்ல அனுமதிக்கப்படுவர். கன்னிப் பெண்கள் கோயிலுக்குள் செல்ல மறுப்புக்குரிய காரணமாகக் கூறப்படுவது, அ) மாதவிடாய் காலங்களில் அக்கோயிலுக்கு எதிரேவரும்போது அத்தெய்வங்களின் உக்கிரத் தன்மையால் உடல் ரீதியான தொந்தரவுகள் ஏற்படும்.ஆ) கருவுற்றப் பெண்கள் சாமியின் நேர் நின்று வணங்குதல் கூடாது. அவ்வாறு செய்தால் கருசிதைவுகள் ஏற்பட வாய்ப்புள்ளதாக நம்பப்படுகிறது. இ) திருவிழா நடைபெறும் சமயங்களில் ஏதேனும் தடங்கள் காரணமாக முனியப்பனின் வேல் அழைப்பு இல்லாது போனால் அவ்வூருக்கு ஏதேனும் தீங்கு ஏற்பட்டுவிடும் என நம்புகின்றனர். இத்தகையக் காரணங்களால் தான் வருடம்தோறும் பல கட்டுப்பாடுகளுடன் முப்பூசை திருவிழாவும், கிராமங்களுக்கிடையேயான திருவிழாவிலும் நடைபெற்று வருகின்றது. சுற்றுவட்டார கிராம மக்களும் திருவிழா நாட்களில் முனியப்பனின் அருள் பெற்று செல்கின்றனர்.

மகாமாரியம்மனுக்கு மஞ்சள் நீராட்டு

ஐந்தாம் நாள் அன்று மஞ்சள் நீராட்டு விழா நடைபெறும். அவை திருவிழாவின் நிறைவு நாளை அறிவிப்பதாகும். அன்று அதிகாலையில் குதிரை வாகனத்தில் நின்று ஊர் மக்களுக்கு அருள்பாலிக்க, மஞ்சள் நீர்க் கொண்டு பூசை செய்து தெய்வ ஊர்வலம் நடைபெறும். ஒவ்வொரு இல்லங்களிலும் மஞ்சள் நீரும், மஞ்சள் சரடும் பெற்றுக் கொண்டும் ஊர்குற்றி வந்தப் பின்னர் அம்மனை ஊஞ்சலில் வைத்து தாலாட்டியும், ஊர் மக்கள் கூடி கும்மியடித்தும் தங்கள் மனமகிழ்வை வெளிப்படுத்துவர். தெய்வத்தை குளிர்விக்க ஆடிப்பாடி

கொண்டாடுவர். பின்னர் கும்பக்கலசத்தை எடுத்துக் கொண்டு திரளான மக்களோடு விநாயகர் கோயில் அருகில் உள்ள கிணற்றில் விட்டுவிடுவர். மக்கள் அனைவரும் விழா முடிந்த மகிழ்வோடு வீடு திரும்புவர். இவ்வாறு வடுகப்பட்டி கிராமத் திருவிழாவானது முனியப்ப சாமியின் வருகையோடு நிறைவுபெறும்.

நாட்டுப்புற இலக்கியங்களில் இசக்கியம்மன் வழிபாடு

கிராமப்புறத் தெய்வங்களின் வரிசையில் இசக்கியம்மனின் வரலாறுகள், வடிவங்கள் செலுத்த வேண்டிய நேர்த்திக் கடன்கள், நம்பிக்கைகள் மற்றும் கொடை விழாக்கள் அனைத்துச் சாதியினர்க்கும், நாட்டுப்புறக் கலைஞர்க்கும் உள்ள உறவுகளையும் உணர்வுகளையும் பிரதிபளிப்பதாக அமைந்துள்ளன.

இசக்கியம்மன் பெயர்க்காரணம்

இசக்கியம்மன் என்னும் பெண் தெய்வத்தை 'இயக்கி, இசக்கி, நீலி' என்றே தென்மாவட்டங்களில் அழைக்கப்படுகிறது. இது குறித்து அகராதிகள், நிகண்டுகள், இலக்கியங்கள், கல்வெட்டுகள் ஒலைச்சுவடிகளிலும் இப்பெயர்கள் அறியப்படுகிறது.

சான்று: அ) தமிழகத்தின் தென்மாவட்டமான குமரி மாவட்டத்தில் 'இயக்கி' என்றும், ஆ) திருநெல்வேலி, தூத்துக்குடி போன்ற மாவட்டங்களில் 'இசக்கி' என்றும் அழைக்கின்றனர்.

இசக்கியம்மன் கோயில் அமைப்பு

இசக்கியம்மன் கோயில் அமைப்பையும், கட்டிடத் தன்மையையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு இரண்டாகப் பகுத்துள்ளனர்.

- **கட்டிட அமைப்பு உள்ளது**

(எ.கா) கீழ்க்கட்டளையில் உள்ள மாடத்து இசக்கியம்மன்

துலாச்சூரில் உள்ள குத்துக்கல் இசக்கியம்மன்

- **கட்டிட அமைப்பு இல்லாதது**

(எ.கா) ஆயர்த்துறை இசக்கியம்மன்

ஏர்வாடியில் உள்ள முப்பந்தல் இசக்கியம்மன்

இசக்கியம்மனின் இருப்பிடம்

நாங்குநேரி வட்டத்தில் இசக்கியம்மனின் இருப்பிடங்கள் பெரும்பாலும் ஊரின் புறவெளியில் அமைந்துள்ளன. பின் காலவளர்ச்சிக்கு ஏற்ப ஊரின் உள்புறமாக மாறியுள்ளது.

சில சான்றுகள்

- களக்காட்டில் உள்ள ஆயர்த்துறை இசக்கியம்மன்
- ஏர்வாடியில் உள்ள தோட்டத்து இசக்கியம்மன்
- மாவடியில் உள்ள சந்திப்பு இசக்கியம்மன்

இதுபோன்று இன்னும் பல இசக்கியம்மன் கோயில்கள் உள்ளன.

தெய்வ வழிபாட்டின் நோக்கம்

தெய்வங்களை வழிபடுவதின் நோக்கமே துன்பங்களைப் போக்கி, உலக இன்பங்களைப் பெறுவதுதான். அதுமட்டுமின்றி கிராமத்தைப் பாதுகாக்கவும், நோய்களைத் தீர்க்கவும், கால்நடைகள் நோயின்றி வாழவும், வேளாண் தொழிலில் விளைச்சல் பெருகவும் பெரிதும் துணைபுரிவதால் கிராமத் தேவதைகளை வணங்கினர். சங்ககால மக்கள் வேண்டியதை தெய்வம் கொடுக்கும் என்ற எண்ணத்தில் வழிபட்டதை இலக்கிய நூல்கள் சுட்டிக்காட்டுகின்றன.

- கடவுளை வழிபட்டதால் பிள்ளைப்பேறு பெற்றனர் என்பதை,

“குன்றக் குறவன் கடவுட் பேணி

இரந்தனன் பெற்ற வல்வளைக் குறுமகள்”⁵¹

என்று ஐங்குறுநாறு கூறுகிறது. பொதுவிடத்திலுள்ள கடம்பு மரத்தில் தங்கியுள்ள தெய்வம் பிறர்க்கு அச்சத்தையும், தீயவர்களைத் தண்டிப்பதையும் பற்றி கபிலர் பாடிய குறிஞ்சித் திணையில்,

“மன்ற மராஅத்த பேமுதிர் கடவுள்
கொடியோர்த் தொறுஉ மென்ப யாவதும்
கொடிய ரல்லரெங் குன்றுகெழு நாடர்”⁵²

என்ற வரிகள் மூலம் விளக்கப்படுகிறது. துன்பக் காலங்களில் தெய்வத்தை வழிபட்டவரை தெய்வம் காத்து நின்ற செய்தியை,

“அழிவில முயலு மார்வ மாக்கள்
வழிபடு தெய்வங் கட்கண்டாஅங்
கலமரம் வருத்தந் தீர, யாழ் நின்”⁵³

என்று நற்றிணையில் பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ வரிகளின் மூலம் விளக்குகிறது.

இசக்கியம்மன் கோயில் கொடை விழா சடங்குகள்

- காப்புக்கட்டுதல்
- விரதம் இருத்தல்
- கும்பம் எடுத்து வரல்
- வில்லிசை மற்றும் கணியான் ஆட்டம் நிகழ்தல்
- பொங்கல் வைத்தல்
- பலி கொடுத்தல்
- சுடுகாட்டு சடங்குகள் செய்தல் போன்ற இன்னும் பல சடங்குகள் உள்ளன.

இசக்கியம்மன் கோயில் நேர்த்திக்கடன்கள்

- பால் குடம் எடுத்தல்
- அக்னி(பூ) சட்டி எடுத்தல்
- புடவை சார்த்துதல்

- தீ மிதித்தல்
- மொட்டை அடித்தல்
- அலகு குத்துதல்
- மண் சோறு உண்ணல்
- கிடாய் வெட்டுதல்
- பொங்கல் வைத்தல்

களத்தில் உள்ள இசக்கியம்மன் கோயில்கள்

நாங்குநேரி வட்டத்தில் காணப்படுகின்ற இசக்கியம்மன் கோயில்களில் உள்ள தெய்வங்கள் பல்வேறு பரிணாமங்களாக வடிவெடுத்துள்ளன. அதன் தோற்றக் கதையில் வேறுபாடுகள் உள்ளன.

- அந்தர இசக்கியம்மன்
- குத்துப்பிறை இசக்கியம்மன்
- மாவியிசக்கியம்மன்
- முப்பந்தல் இசக்கியம்மன் என்று அழைக்கப்பட்டு வருகின்றன.

இலக்கியங்களில் இசக்கியம்மனின் வடிவங்கள்

தமிழ் இலக்கியங்களில் சங்க இலக்கிய நூல்கள், காப்பியங்கள், பக்தி இலக்கியங்கள் போன்ற நூல்களிலும் இயக்கி பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளன. இச்செய்தி குறித்து திருமலையாண்டவர் குறவஞ்சியில், ‘மாலை வார்குழல் சேர்கால காம வல்லிபந் தடித்து நின்ற’ (பா.எ:17) என்று பெண் தெய்வமாக இசக்கியம்மன் பேசப்படுவதைப் பெருஞ்சொல்லகராதியிலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. நற்றிணை பாடலில்,

“ஏரிமருள் வேங்கைக் கடவுள் காக்கும்
குருகார் கழனியின் இதணத்து ஆங்கண்
ஏதிலா என்கவலை கவற்ற
ஒருமுலை யறுத்த திருமா உண்ணி”⁵⁴

எனும் மதுரை மருதன் இளநாகனார் பாடலில் ‘திருமா உண்ணி’ எனும் இத்தெய்வத்தை ஒரு காக்கும் தெய்வமாக எண்ணி கேரள மக்களான

மலையன் மாரி என்பவர்கள் வணங்கிவருகின்றனர். இயக்கியின் ஆண்வடிவான ‘இயக்கன்’ என்ற பெயர் கொண்ட சொல் புறநானூற்றில் ஓல்லையூர் தந்த பூதப்பாண்டியன் பாடலொன்றில், “வெஞ்சின வியக்கனு முளப்படப் பிறருங்”⁵⁵ என்று கூறுகின்றது. ஆயர் முதுமகளாகிய மாதிரி என்பவள் புறஞ்சிறை மூதூரில் வீற்றிருக்கும் பூங்கண் இயக்கிக்குப் பால்சோறு படைத்து வழிப்பட்டதை,

“அறம்புரி நெஞ்சின் அறவோர் பல்கிய
புறஞ்சிறை மூதூர்ப் பூங்கண் இயக்கிக்குப்
பான்மடை கொடுத்துப் பண்பிற் பெயர்வோள்”⁵⁶

என்று சிலப்பதிகாரம் அடைக்கலக் காதை கூறுகிறது. கி.பி 2-ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 19-ம் நூற்றாண்டு வரையிலும் இலக்கியங்களில் ‘நீலி’ பற்றிய குறிப்பு உள்ளதை சிலப்பதிகார வேட்டுவவரியில், “சூலி நீலி மாலவற் கிளங்கிளை”⁵⁷ என்று கொற்றவையை ‘நீலி’ என்ற பெயரிலும் அழைக்கிறது. சமண காப்பியமான சீவக சிந்தாமணியில் இயக்கியின் இயல்பு, சித்திரம், பயன், செயல் போன்றவை கூறப்பட்டுள்ளன. இந்நூலில் பதுமையார் இலம்பக்கத்தில்,

“ஏழுறுவ பாவையினொ டியக்கி நிலை யெழுதி”⁵⁸

என்ற பாடலில் இயக்கியின் உருவம் எழுதப்பட்டிருந்ததைக் குறிப்பிடுகிறது. சீவகனுக்கு இயக்கி விருந்து செய்ததை,

“வெம்மலைத் தெய்வம் தம் விருந்து செய்த பின்”⁵⁹

என்ற சீவக சிந்தாமணி பாடல் சுட்டிகாட்டுகிறது. இச்செய்தி குறித்து கம்பராமாயணம், சுந்தரகாண்டத்தில்,

“மானூர்த் திருவடிவினள் அவள் இவள்
மாறு கொண்டனள் கூறின்
தான் இயக்கியோ? தானவர் தையலோ
ஐயுறும் தகை ஆனாள்”⁶⁰

என்ற பாடல்வரி சலம் இயக்கி பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளன. திருவாசகத்தில், திருக்கழுக்குன்றப் பதிகத்தில்,

“இயக்கி மாரறு பத்துநால் வரை

பெண் குணஞ் செய்த வீசனே”⁶¹

என இயக்கியரைக் குறித்த செய்தி இடம் பெற்றுள்ளது. தேவாரத்தில் நீலி எனும் பெண் தீய ஒழுக்கமுடைய கணவனால் திருவாலங்காட்டில் கொல்லப்பட்டு பின் நீலியே பேயுருக் கொண்டு தன் கணவனைக் கொன்றச் செய்தியை திருஞானசம்பந்தர்,

“வஞ்சப் படுத்தி ஒருத்தி வாணாள் கொள்ளும் வகைகேட்டு

அஞ்சம் பழையனூர் ஆலங்காட்டு எம்மடிகளே”⁶²

என்று கூறுகின்றார். ‘ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன்’ என்பது திருமூலர் வாக்காகும். உலகம் தோன்றிய நாள் முதல் இன்று வரை மனிதர்கள் பக்தியின் அடிப்படையில் தெய்வங்களை வகைப்படுத்தினர். பின்னர் தங்களின் விருப்பமான கடவுள்களின் வழிப்பாட்டு முறையினையும், பக்தியின் மேன்மையையும் தெளிவுப்படுத்தியது. சங்க இலக்கியங்களில் இசக்கியம்மனின் பெருமைகளையும், பக்தர்களுக்கு இசக்கியம்மன் அருள்கொடுத்த விதத்தையும் அதற்கு கைமாறாக நேர்த்திக்கடன் செய்த முறையையும் பற்றி அறியக்கொள்ள முடிகிறது.

பண்டையத் தமிழர்களின் வழிபாட்டு முறையில் அறிவியல் உண்மைகள்

உலகில் உள்ள பல்வேறு மதங்கள் அறிவியலுக்கு எதிராகவும், விஞ்ஞானக் கண்டுப்பிடிப்பை மறுப்பதாகவும் இருக்கிறது. இதில் இந்து மதம் மட்டுமே அறிவியலோடு இணைந்த மதமாகக் காணப்படுகிறது. சங்க காலத்தில் நம் முன்னோர்கள் தங்கள் வாழ்க்கை அனுபவத்தின் வழி கண்டறிந்த அறிவியல் உண்மைகளை நமக்கு மறைமுகமாக உணர்த்தி சென்றுள்ளனர். இந்து மதங்களில் பல்வகையான சடங்குகளும், பழக்கவழக்கங்களும் மரபுகளோடு அறிவியல் உண்மைகளை ஆராயும்போது வியப்பாகவும் அர்த்தமுள்ளதாகவும் விளங்குகிறது. மேலும் விஞ்ஞான உலகம் மனித சக்திக்கு மேலான ஒரு சக்தி இவ்வுலகில் உள்ளது என ஏற்றுக்

கொண்டுள்ளது. இந்தச் சக்தியைத் தான் இந்து சமயம் 'இறைவன்', 'ஆண்டவன்', 'கடவுள்' என்றப் பெயர்களில் அழைக்கின்றது. இதுபோன்றே அந்தந்த மதத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் அந்த சக்தியை வெவ்வேறு பெயர்களில் அழைத்துவருகின்றன. கீழ்க்காணும் வழிபாட்டு முறைகளில் எத்தகைய அறிவியல் உண்மைகள் நிறைந்துள்ளன என்பதை விவரிக்கப்படுகின்றன.

இறைசக்தியை ஆலயத்திற்குச் சென்று வழிபடக் காரணம்

இறைவனின் பரிபூரண அருளைப் பெறுவதற்கு சைவ ஆகமங்கள் பல விதிகளை அமைத்துள்ளன. அவற்றுள் மந்திரம், யந்திரம், கிரியைகள், பாவனம் ஆகியவற்றின் மூலம் இறையருளை எளிமையாகப் பெற்றுகொள்ளும் முறையில் அமைந்திருப்பதே இதன் சிறப்பம்சமாகும். கடவுள் அமர்ந்திருக்கும் பீடத்தின் கீழ் அத்தெய்வத்திற்கு மூலமந்திரம் பொறிக்கப்பட்ட பொன், ஐம்பொன் மற்றும் செம்பாலான சிலை அமைந்திருக்கும். சிவாச்சாரியார்கள் செய்யும் அபிஷேசகம், தீபாராதனைகள், பிரசாதங்கள், ஓதும் மந்திரங்கள் செய்யப்படும் ஒப்பனைகள் போன்றவற்றில் உயிர்ப்படைகிறது. இறையருள் திருவருளாக இறங்கி மேலே அமர்ந்துள்ள சுவாமி சிலையில் கண்ணுக்குத் தெரியாத காந்தப்புல கதிர்களாக வெளிவீசப்படுவதை நாம் இறையருள் என்கிறோம்.

கோயில் அமைப்புகளில் அறிவியல் உண்மை

உலகில் மிக பிரசத்திப் பெற்ற கோயில்கள் கட்டப்படுவதற்கு சில வழிமுறைகளைப் பின்பற்றியுள்ளனர். அக்கோயில்கள் அறிவியல் உண்மைகள் அடங்கிய சான்றாதரமாகக் கருதப்படுகின்றன. “கோயில்கள் எங்கு பூமியின் காந்த அலை அடர்த்தியாக உள்ளதோ அங்கு தான் கட்டப்படுகிறது. அது கிராமமாகவோ, நகரமாகவோ அல்லது மலை மீதோ எங்கு வேண்டுமானாலும் அமைந்திருக்கலாம். பூமியின் வட தென் துருவ காந்த அலை எங்கு அதிகமாக உள்ளதோ, அங்கு கர்ப்பகிரகம் அமைக்கப்படுகிறது. இந்த இடத்தில் தாமிரத் தகடுகள் வேத வரிகளைச் செதுக்கிப் புதைக்கப்படுகிறது. இதன் காரணமாகக் கருவறை மற்றும் கோயில் முழுவதும் காந்த ஆற்றல் பரப்பப்படுகிறது. தினமும் கோயிலுக்குச் சென்று வலது புறமாகச் சுற்றினால் பூமியின் காந்த ஆற்றல் பெறுவர். உடல் இரத்த ஆற்றலை கிரகித்துக்

கொண்டு இரத்த ஓட்டத்தைச் சீராக வைப்பதோடு, உடல் சுறுசுறுப்பாக செயல்படவும் உதவுகிறது.”⁶³

கோபுரக் கலசத்தில் புதைந்திருக்கும் அறிவியல் உண்மை

இறைவன் வீற்றிருக்கும் ஆலங்களில் உலோகத்தாலான கோபுரக் கலசங்கள் திருச்சி சமயபுரம் கோயில், திருவரங்கம் கோயில், பழனிமலை முருகன் கோயில் போன்ற பல திருக்கோயில்களில் உள்ளன. இக்கலசங்கள் பெரும்பாலும் தாமிரத்தால் செய்யப்பட்டதாகக் காணப்படுகிறது. முன்னோர்கள் வாக்குப்படி ‘கோயில் இல்லாத ஊரில் குடியிருக்க வேண்டாம்’ எனக் கூறியிருப்பது நம் அறிவியல் அறிவை ஆய்வு செய்ய மேலும் தூண்டுகிறது எனலாம்.

நவதானியங்களும், நவகிரகங்களும்

நவம் என்பது ஒன்பது என்ற சொல்லைக் குறிக்கும். இதில் சிறுதானியங்களோடு தொடர்புடையதாக உள்ளன. இந்து சமய நம்பிக்கையுடையோர் புதிதாக வீடுக் கட்டும்போதும், திருமணம் நடைபெறும்போதும் மற்றும் சுபநிகழ்ச்சிகளின்போது சில வழிபாடுகளின் போதும் நவதானியத்தை வழிபாட்டுப் பொருளாக வைத்து வழிபடும் வழக்கம் இன்றுவரை கடைப்பிடித்து வருகின்றனர். ஒவ்வொரு தெய்வத்திற்கும் தனித்துவமும் வழிபடு முறைகளும் வேறுபட்டு இருக்கும். ஒவ்வொரு சிறுதானியத்திலும் சத்துக்களும், மகத்துவமும் உண்டு. இவற்றுள் நவகிரங்கத் தெய்வங்களுக்கும் ஒன்பது வகையான சிறுதானிய படைக்கப்படுவதுண்டு. அதில் எந்தெந்த தெய்வத்திற்கு என்னென்ன சிறுதானியங்கள் படைக்கப்படுகின்றன என்பதை கீழே காணலாம்.

“சூரியன் - கோதுமை - காரிய சித்தி உண்டாகும்

சந்திரன் - நெல் - தடங்கல் நீங்கும்

செவ்வாய் - துவரை - பகைவர்களை வெற்றி கொள்ளுதல்

புதன் - பச்சைப்பயிர் - சகல சாஸ்திர மற்றும் ஞானம் பெறல்

குரு - கொண்டை கடலை - சகல சம்பந்துக்கள் மற்றும் வித்தைகள்

தேர்ச்சி

சுக்கிரன் - மொச்சை - விவாகம் மற்றும் பிராப்தம் சௌபாக்கியம்,

மலட்டுத்தன்மை நீங்கும்

சனி - எள் - வியாதிகள், பயம் மற்றும் தீராத கடன்கள் நீங்கும்

ராகு - உளுந்து - எந்த காரியத்திலும் வெற்றி அடைதல்

கேது - கொள்ளு - வைநீரியம் பலன்கள்: வறுமை, வியாதிகள் நீங்கும்”⁶⁴

இத்தகையப் பலன்களைத் தருகின்ற பாரம்பரிய நவ தானியங்களைக் கோயில் கலசங்களில் அடைக்கப்பட்டிருக்கும். இயல்பாகவே இந்தத் தானியத்திற்கு ஈர்ப்பு தன்மை அதிகமாக காணப்படும். இடி, மின்னல் போன்றவை இயற்கை நிகழ்வுகள் ஏற்படுவது இயல்பாகும். அப்போது கோயிலின் மேல் இடி விழுந்தால் அந்த இடியை ஈர்த்து புவியை சென்றடைய வைத்துவிடுகிறது. மின் கடத்தியாகக் கலசங்கள் பயன்படுகிறது. மேலும் கோயிலின் கதவுகள் மிகவும் பெரியதாகவும், கனமாகவும் காணப்படும். பொதுவாகக் கருங்காலி மரத்தாலாகதால் தான் கோயில் கதவுகளில் தமிழர்களின் பெருமையைப் பறைசாற்றும் பல்வேறு சிற்ப வேலைபாடுகளுடன் அமைந்திருக்கும். இவை அதிக படியான அதிர்வுகள் அனைத்தும் கதவுகள் மீது இறங்கி கோயிலுக்கும் அவ்வுருக்கும் எவ்வித சேதமும் ஏற்படாமல் தடுத்து விடுகிறது. இவை மிகுதியான அதிர்வுகளைத் தாங்கக் கூடிய இடிதாங்கியாகவும் பயன்படுகிறது. அதனாலேயே மீன்பிடி படகுகளிலும் கருங்காலி மரத்தையே கட்டுமரமாகப் பயன்படுத்துகின்றனர். கோயில்களில் பெரிய மரத்தாலான கதவுகள் இருப்பதற்கான உண்மைக் காரணங்களும் தெளிவாக இதன் மூலம் உணரமுடிகிறது.

கோயிலின் நடப்பும் கொடி மரத்தின் தன்மை

நாட்டில் பெரும்பாலான கோயில்களில் அமையப்பெற்ற கொடிமரத்திற்கு ஒவ்வொரு ஆண்டும் நடைபெறும் விழாக்களில் உப்பு கொட்டப்படுகின்றது. ஏனெனில் கொடிமரம் தாமிரத்தால் செய்யப்பட்டதாக இருக்கும். தாமிரமானது வருடம் பல கடக்கும்போது அவற்றின் உமிழும் திறன் குறைந்து கொண்டே வரும். சாதாரண உப்பில் சோடியம் குளோரைடு உள்ளதால் அதனைக் கொடிமரத்தின் அடியில் கொட்டுவதால் கொடிமரம் புத்துயிர் பெற்று அதிக வீரியத்துடன் ஒளிக்கற்றைகள் காந்தப் பண்புகளை உள்வாங்கி வெளியிடுகின்றன. அதுமட்டுமன்றி உப்பிற்கு இயற்கையாகவே நேர்மறை எண்ணங்கள் (pastive Thinging) அதிகம் உருவாக்குகிறது. எதிர்மறை

எண்ணங்கள் (Negative Thinking), தீய செயல்கள், நோய்க் கிருமிகள் எதுவும் நம்மை அண்டாமல் பாதுகாக்கவும் பயன்படுகிறது. பெரும்பாலும் அனைத்து சுபநிகழ்ச்சிகளிலும் முக்கிய இடம்வகிப்பது உப்பாகும். உப்பின் நேர்மறை இதனால் கோயில் முழுவதும் காந்தப்புலம் செயல்பட உதவியாக இருக்கும். இதன் மூலம் கோயிலின் வெளிப்பகுதி இடிதாங்கியாகப் பயன்படுகிறது. கோயில் சுற்றியும் இடிதாக்காமல் பாதுகாக்கப்படுகின்றது. இச்செயல்களால் கோயிலுக்கு வரும் அனைத்து பக்தர்களுக்கு கோயிலின் எந்தப் பகுதிக்குச் சென்றாலும் காந்தப்புல கதிர்வீச்சுக்கள் நம் உடலுக்கு கிடைக்கச் செய்வதால் நம் மனமும் அமைதி நிலைக்குச் செல்லுகிறது.

இறைவனை நினைத்து தரையில் வீழ்ந்து வணங்குதல்

நம் உடல் நோய்நொடியின்றி ஆரோக்கியமாக இருப்பதற்கு உடற்பயிற்சி, யோகாசனம் செய்யதல் நல்ல பலனைத் தருகிறது. அதன்படி 5000 ஆண்டுகளுக்கு முன் இந்தியாவில் தோன்றிய உடற்பயிற்சி தியான முறை யோகாக் கலையாகும். “யோகா என்றால் அலையும் மனதை அலையாமல் ஒரு நேர்வழிப்படுத்தும் செயல் என்று எளிமையாகவும் உரைக்கின்றனர்”⁶⁵ யோகக் கலையில் பல்வேறு வகையில் வஜ்ராசனம் நரம்பு செயல்பாடுகளைச் சுறுசுறுப்படைய வைக்கிறது. புஜங்காசனம், சசாங்காசனம் என்பது தரையில் வீழ்ந்து வணங்கும் ஆசன முறையாகும். தடாசனம் (பெண்கள் மண்டியிட்டு வணங்குதல் ஆசனமாகும்) இவ்வாசனங்களை செய்வதன் மூலம் உடலில் அதிகரிக்கும் சர்க்கரை நோய் வராமல் கட்டுக்குள் வைத்திருக்க இந்த ஆசனங்கள் பயன்படுகிறது. நாம் தினமும் தரையில் வீழ்ந்து வணங்கும் யோகசனத்தை செய்தால் இயல்பாகவே உடலில் உள்ள செல்கள் புத்துணர்வு அடைகிறது. மேலும் கால் மூட்டுகள் வளைவதால் அதாவது மண்டியிடுவதால் மூட்டு வலி வராமலிருக்க இவ்வாசனங்கள் உதவுகிறது. உடலில் நோய்கள் ஏற்படாமல் இருக்கவே நம் முன்னோர்கள் இத்தகையப் பழக்கவழக்கங்களை மேற்கொண்டுள்ளனர் எனலாம்.

கோயிலை சுற்றி வலம் வருவதை அறிதல்

நாம் கோயிலுக்குச் சென்று இறைவனை தரிசித்துவிட்டு கோயில் பிரகாரத்தைச் சுற்றி வருவது மரபுவழி வந்த வழக்கம் ஆகும்.

இப்பழக்கத்தைப் பரிக்ராமா (பிரதஷணம்) எனக் கூறுவர். கோயிலில் வடிவமைக்கப்பட்ட சிலைகள் யாவும் நேர்மறை ஆற்றல் திறன்களைக் கொண்டுள்ளன. இதனால் சாமி சிலைக்கு அருகில் வைக்கப்படும் பொருட்கள் அனைத்திற்கும் இவ்வாற்றல் பரவும். இத்தன்மையால் தான் சிலையைச் சுற்றி வலம் வருகிறோம். அவ்வாறு வலம்வரும்போது சிலையில் இருந்து பரவும் அனைத்து விதமான நேர்மறை ஆற்றலும் பெற்று, நம் உடல் முழுகாந்த சக்தியை ஏற்றுக் கொண்டு நம் உடலில் ஏற்படும் சிறுசிறு நோய்கள் தாக்கப்படுவது தவிர்க்கவும் கோயிலை வலம் வருவதும், சிறிது நேரம் கோயிலில் அமர்வதும் அவசியமாகிறது. இவ்வறிவியல் உண்மையை அறியாமலே பலர் இன்றும் வழக்கத்தை மேற்கொண்டுள்ளனர். இதன் மூலம் நம் யாவரும் அறிவியல் விஞ்ஞானிகளாக விளங்கியதை நினைக்கும்போது மெய்சிலிர்க்க வைக்கிறது. முன்னோர்களைக் கடைப்பிடித்து வரும் மரபுகளைப் பின்பற்றி வாழ்வது என்பது உடல், மனம் ஆகிய இரண்டையும் பேணிக்காத்துக்கொள்ள மரபுப்பெட்டகமாக உள்ளது.

ஆடி மாதத்தில் மாரியம்மன் வழிபாட்டில் கூழ் வார்ப்பதன் அறிவியல் காரணம்

‘மாரி’ என்றால் மழை என்பது பொருளாகும். அம்மன் என்பது சிறுதெய்வ வழிபாட்டில் போற்றப்படும் பெண் தெய்வப் பெயராகும். மழை பொழிவால் மக்களின் மனம் குளிர்வதால், அம்மனின் அருள் மழையால் மக்கள் நோய் நொடியின்றி வாழ்வார் என்பதால் மாரியின் சொல்லாட்சி அம்மனின் பெயர் மாற்றங்களுடன் வழங்கப்பெற்று மாரியம்மன் என அழைக்கலாயினர். இத்தகையப் பெருமையுடைய மாரியம்மன் வழிபாட்டில் ஒன்றாக மேற்கொள்ளப்படுவதே கூழ் ஊற்றும் வழிபாடாகும். இவ்வழிபாட்டில் மாரியம்மன் கோவில்களில் மட்டுமே அதிக அளவில் ஆடி மாதங்களில் வெள்ளிக்கிழமை அன்று கூழ் ஊற்றுதல் நிகழ்வு நடைபெறுவது வழக்கமாகும். அவ்வழக்கத்திற்கு அறிவியல் காரணங்களும் உண்டு. சூரியன் தன் கதிர்வீச்சு திசையை ஆறு மாதத்திற்கு ஒரு முறை மாற்றுகிறது. ஆடி மாதங்களில் சூரியக் கதிர்கள் திசையை மாற்றுகின்றது. இந்தியாவை பொருத்தவரை வெப்பம் நிறைந்த குளிக்காலமாக மாறுகிறது.

அருமருந்தாகும் கூழ்

குளிர்காலங்களில் வைரஸ் போன்ற கொடிய கிருமிகளால் ஏற்படும் நோய்கள் அதிகம் பரவுவதற்கு வாய்ப்புகள் அதிகம் காணப்படும் என்பது அறிவியல் உண்மையாகும். ஆகையால் ஆடி மாதத்தில் சின்னம்மை, தட்டம்மை ஆகிய நோய்களால் மக்கள் அவதியுறும் நிலைக்குத் தள்ளப்படுவர். இதனைத் தடுக்கும்பொருட்டு நோய் கிருமிகளிடமிருந்து தற்காத்துக்கொள்ள உடலிற்கு நோய் எதிர்ப்பு சக்தி அதிகம் தேவைப்படுவதாலேயே கேழ்வரகு கூழ் போன்ற ஊட்டச்சத்து மிகுந்த உணவுகளை அன்றாடம் நாம் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். இதனைப் பின்பற்றியே கூழ் ஊற்றும் வழக்கத்தை மக்கள் மேற்கொண்டுள்ளனர். இந்தக் கூழ் வகைகள் உடலைக் குளிர்விக்கக் கூடிய அருமருந்தாகும். இதில் இரும்புச்சத்து, நார்ச்சத்து, கால்சியம் ஆகியவை அடங்கியுள்ளது. அக்கூழ்பானையைச் சுற்றி மஞ்சள் மற்றும் வேப்பிலையைக் கட்டித் தொங்கவிடுவர். இவையிரண்டுமே நோய் எதிர்ப்பாற்றல் சக்தி உடையாகும். இக்கூழுடன் சின்ன வெங்காயமும் பயன்படுத்தப்படுகிறது. வெங்காயத்திலும் எதிர்ப்பாற்றல் சக்தி அதிகம் உண்டு. வாயில் உள்ள நோய் கிருமிகளையும், வைரஸ் கிருமிகளையும் அழிக்கும் ஆற்றல் உடையது. இத்தகைய நோய்களிடமிருந்து நம்மைப் பாதுகாக்கவே கூழ் வழங்கப்படுகின்றன உண்மையை அறியமுடிகிறது.

எலுமிச்சை பழத்தைப் பூசையில் வைப்பதன் அறிவியல் உண்மைகள்

எலுமிச்சைக் கனி ஒரு அற்புதக் கனியாகும். இக்கனி எல்லா காலங்களிலும் கிடைக்கிறது. இராசக்கனி என்றும் பித்தத்தைக் குறைப்பதால் பித்த முறி மாதர் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. எலுமிச்சைப் பழத்தில் உடலுக்குத் தேவையான வைட்டமின் 'சி' சத்து அதிகம் உள்ளது. அதுமட்டுமன்றி இப்பழத்தில் இயல்பாகவே காந்த சக்தியை உள்ளிழுக்கும் ஆற்றல் உடையது. பூசை செய்யும்போது கோவிலில் அபிசேக ஆராதனைகள் நிகழுகையில் அருகில் எலுமிச்சைக் கனியை அருகில் வைக்கும்போது கடவுள் சிலைகளிலிருந்து வரக்கூடிய காந்த சக்தியை பெறும், அக்கனியை நம் வீட்டில் வைக்கப்படும்போது கோயிலில் கிரகித்த காந்த சக்தியை மெல்ல மெல்ல வெளியிடுவதால் கோயிலுக்குச் சென்று வந்த புத்துணர்வும்

தூண்டல்கள் நம் உடலில் வீட்டில் இருக்கும்போதே ஏற்படுகின்றது. நோய் எதிர்ப்பாற்றலை உண்டாக்குவதோடு, கிருமி நாசினியாகவும் தோல் நோய்களை நீக்கும் அற்புத சக்தியாகவும் எலுமிச்சைப் பழம் விளங்குகிறது.

மலைகளின் மீது உள்ள தெய்வ வழிபாட்டிற்கான காரணங்கள்

பழங்காலத்தொட்டு மலைகளின் மீது தெய்வங்கள் உறைவதாக நிலவிய நம்பிக்கை, இயற்கையோடு தொடர்புடையதாக அமைந்துள்ளது. மலைகளில் தெய்வங்களை வைத்து வழிபடும் வழக்கம் இன்றுவரை பின்பற்றப்பட்டு வருகின்றது. அக்கால சித்தர்கள், முனிவர்கள் இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வையே மேற்கொண்டனர். அவற்றோடு மலைகளின் மீது கோயில் அமைத்து வணங்கி வந்தனர். மலைகளில் பல்வேறு வகையான மூலிகைச் செடிகள் நிறைந்து காணப்படும். மலை வழியாகச் செல்லும்போது, அம்மூலிகை காற்றினை சுவாசிப்பதால் பல்வேறு விதமான நோய்களைக் குணப்படுத்தப்படுகிறது. தூய்மையான மூலிகை காற்று உள்ள இடத்தில் இருந்து மூச்சுப் பயிற்சி செய்வதால் இரத்த ஓட்டம் அனைத்து பகுதிகளையும் விரைவாகச் சென்றடைகிறது. மேலும் மாரடைப்பு, உடலில் அதிகப் படியான கொழுப்பு நீக்கப்படுகிறது. தசை நார்கள் புத்துணர்வு பெறுவதோடு பெரிசார்டியம் சிறப்பாக வேலை செய்வதால் இதய நோய்கள் வருவதில்லை. மூட்டுவலி யாவும் தவிர்க்கப்படுகிறது. மாத மாதம் மலைக் கோயிலுக்கு சென்று வந்தால் இது போன்ற நோய்களிலிருந்து நம்மைக் காத்துக்கொள்ள முடியும்.

வேப்பிலையின் மகத்துவம்

உலகிலேயே அதிக சிறப்பு வாய்ந்த இயற்கைக் கொடுத்த மூலிகையில் மிகச் சிறந்த கிருமி நாசினியாகப் பயன்படுகிறது. ஒவ்வொரு பருவ காலத்திற்கும் ஒவ்வொரு விதமான நோய்களும், சரும பிரச்சனைகளும் நமக்கு ஏற்படுவது வழக்கம். எல்லாவற்றிற்கும் நாம் மருத்துவர்களை நாடவேண்டிய அவசியம் இல்லை. பழங்காலத்திலும் இது போன்ற பருவ நிலை மாற்றங்கள் நிகழ்ந்துள்ளன. அவர்கள் இயற்கையில் கிடைத்த மூலிகைகளைக் கொண்டு அகைத்து விதமான நோய்களுக்கும் தீர்வு கண்டனர். அவற்றில் முதன்மையானதாக இன்றளவும் கூறப்படுவது வேப்பிலை

என்பது இன்றும் ஆயுர்வேதத்திலும், சித்த மருத்துவத்திலும் தவிர்க்க முடியாத மருந்தாக இருந்து வருகிறது. வேப்பிலைக்கு என்று பல்வேறு சிறப்புகள் உள்ளன. இதை நாம் உள்மருந்தாகவும், வெளிமருந்தாகவும் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. அம்மை நோய்களில் சின்னம்மை, பெரியம்மை, பொன்னுக்கு வீங்கி, தோல் வியாதிகள் போன்றவை வராமல் தடுப்பதிலும், நோய்த் தொற்று வந்த பின்பும் குணப்படுத்தும் தன்மை வேப்பிலைக்கு நிகர் வேப்பிலையே எனலாம். இதன் அடிப்படையிலே தான் விழா நடைபெறும் நாட்களிலும் கோயில்களிலும், தெய்வம் ஊர்வலம் வரும் ஒவ்வொரு தெருக்களிலும் தோரணம் கட்டுதல், விழா நாள் முடிவில் மஞ்சள் வேப்பிலை கலந்த நீரில் மஞ்சள் நீராட்டு என அனைத்து இடங்களிலும் வேப்பிலை முதன்மைவகிப்பதால் இதன் அறிவியல் சார்ந்த உண்மையை தெய்வ வழிபாட்டில் கண்டு தெளியலாம்.

மாவிலை தோரணங்களின் அற்புத சக்தி

நாம் அன்றாட வாழ்க்கையில் விழாக்கள் முக்கிய இடத்தைப் பெறுகிறது. இவ்விழாக்களின் போதும் சுப நிகழ்ச்சிகளின் போதும் அதிகமாக மக்கள் கூடிநிற்பர். மக்களின் கூட்டம் பெருகும் இடங்களில் ஏற்படுகின்ற அசுத்தங்களினால், காற்று மாசடைகிறது. தூய்மை கெடுகிறது. சுற்றுப்புறச் சூழல் பாதிப்படைகிறது. இதனால் காற்றின் மூலம் தொற்றுநோய்கள் பரவும் அபாயம் உள்ளது. அந்நோய்கள் பரவாமல் தடுக்கவே மாவிலை தோரணங்கள் கட்டப்படுகின்றன. இவை மக்கள் வெளியிடும் கரியமில் வாயுவை தன்னுள் இழுத்து வைத்துக்கொள்ளும் சக்தி மாவிலைக்கு உண்டு. காய்ந்து உலர்ந்து விட்ட மா இலைகளிலும் அதன் சக்தி குறையாது. மாவிலையும் ஒரு கிருமி நாசினியாக விளங்குகிறது. மேலும் மாவிலையால் 'புரோஹிஸ்பிடின' என்னும் வாயுவைக் காற்றில் மூலம் பரவவிடுகின்றது. இதனால் தொற்று கிருமிகளை அழித்து நம்மைக் காத்துக்கொள்ள மாவிலைத் தோரணங்கள் வழிவகுக்கிறது. இதற்கு துர்தேவதைகளை வீட்டிற்குள் நுழைய விடாமல் தடுக்கும் சக்தியும் உண்டு. மேலும் மாவிலை அழுகுவது கிடையாது. முறையாக காய்ந்து உலரும். இதுபோல் வாழ்க்கையும் கெட்டுப்போகாமல் நீண்ட நாள் வாழ்ந்து முற்றுப்பெற வேண்டும் என்ற நம்பிக்கையுடன், மங்களம் பெருக மாவிலைத் தோரணங்களைக் கட்டுகிறோம்.

கடவுளை வழிபடும்போது சூடம், ஆரத்தி எடுப்பதன் அறிவியல் உண்மைகள்

“ஆரத்தி தட்டை முதலில் கடவுளின் இதயப் பகுதியில் காண்பித்து, மைய பரவ பகுதி வரை வலஞ்சுழியாகச் சுற்றப்படுகிறது. (அ) கடவுளை சுற்றி வந்து ஆரத்தி காண்பிக்கப்படுகிறது. இவை ஏனென்றால் ஆரத்தி தட்டு பொதுவாகப் பிசைந்த மாவு, மண் அல்லது உலோகத்தால் செய்த விளக்கில் எண்ணெய் அல்லது நெய் நிரப்பப்பட்டு அந்த தட்டின் மீது வைக்கப்படும். ஆரத்தி தட்டில் உள்ள விளக்கைக் கொண்டு கடவுளின் முன்பு முழுமையாக வட்டவடிவில் சுற்ற வேண்டும். விளக்கின் சுடரால் உமிழப்படும் அதிர்வெண்களால் வேகமான வட்ட இயக்கம் உருவாகும். இந்த அதிர்வெண்கள் மெல்ல மாற்றம்பெறும். பின் ஆரத்தி காட்டும் பக்தர் மற்றும் வழிபடுவோரிடமும், இந்த அதிர்வெண்கள் பாதுகாப்பு கவசமாக உருவாகும். இதனைத் தரங்கவசம் என அழைப்பர்.”⁶⁶

அரச மரத்தடியில் விநாயகர் உள்ளதின் சிறப்பு

அரச மரத்தை தினசரி எவ்வளவு முறை வலம் வருகின்றோமோ அந்த அளவுக்கு உடலுக்கு தூய்மையான ஆக்சிஜன் கிடைக்கும். ஓர் அரசமரம் 1800 கிலோ கார்பன்-டை-ஆக்ஸைடு உட்கொள்கிறது. 2400 கிலோ ஆக்சிஜனை வெளியிடுகிறது. இதனால் உடலில் உள்ள செல்கள் அனைத்தும் புத்துணர்ச்சி பெறுகிறது. பெண்களின் கருப்பை சம்பந்தமான பிரச்சனைகளைத் தீர்வு காண இதுபோன்ற சுத்தமாக ஆக்சிஜன் தேவைப்படுகிறது. நுரையீரல் சம்பந்தமான நோய்களைக் குணமடையச் செய்கிறது. நீண்ட நாட்கள் ஆரோக்கியமாக வாழ வழி வகுக்கிறது. தினமும் சுத்தமான ஆக்சிஜன் கிடைக்கவே அரச மரத்தடி விநாயகரை வணங்கினோம்.

மீனாட்சியம்மன் குங்குமம் பற்றி சிறப்பு

“மதுரை மீனாட்சியம்மன் குங்குமம் காந்த சக்தி மிக்கது என்கிறார் இங்கிலாந்து அறிஞர் சார்லஸ் டபிள்யு. லெட்பீட்டர் என்பவர் மதுரை மீனாட்சியம்மன் குங்குமம் பற்றிக் கூறுகையில் லெட்பீட்டர் இவர் ஒரு முறை மீனாட்சியம்மனைத் தரிசித்துவிட்டு பிரசாதம் பெற்று சென்றார். இந்திய மக்கள் நெற்றியில் விபூதி, குங்குமம் வைப்பதைப் பற்றி ஆய்வு செய்தார். இதில் காந்த சக்தி உண்டு என்பதை உணர்ந்தார். என் வாழ்வில் நான் கண்ட

அதிசயம் என தான் எழுதிய 'தி இன்னர் லைப்' என்ற புத்தகத்தில் எழுதினார். சில ஆண்டுகள் கழித்து மீண்டும் பரிசோதித்தப் போது காந்த சக்தி சற்றும் குறையாமல் இருப்பதை கண்டு அசந்து போனார். இப்படி ஓர் அதிசயம் நான் எந்த நாட்டிலும் கண்டதில்லை என்று அவர் எழுதி வைத்திருக்கிறார். தமிழரின் ஒவ்வொரு வழிபாட்டு முறையும் ஓர் அறிவியல். அவன் கட்டி வைத்த கோயில்கள் அதன் ஆய்வு பல்கலைக்கழகமாக இன்றும் சான்றளிக்கிறது.”⁶⁷

கிராமப்புறச் சூழலில் வாழும் மனிதன் நம் மரபுகளின் பின்பற்றியே சிறு மற்றும் பெருந்தெய்வ வழிபாடுகள், விழாக்கள், உழவுத்தொழில், வாணிபம் உள்ளிட்ட அனைத்து செயல்பாடுகளும் நிகழ்கின்றன. இதற்கு நாம் பின்பற்றி வரும் சடங்குகளும், சம்பிரதாயங்களுமே சான்றாகும். நம்முன்னோர்களின் வழித்தோன்றலின் தான் பல்வேறு வரலாற்று சுவடுகள், கற்சிலை வடிவில் அமைந்த தெய்வத் தோற்றங்கள், பயத்தின் வழி மனித செயல்பாடு, மனமகிழ்வு ஏற்ப வழிபாட்டு முறைகள் அனைத்தும் மக்களின் மனத்தில் உருவாகிய எண்ணங்களின் அதிர்வளைகளால் தோன்றுபவை என்று கூறுவதே சாலப்பொருத்தமாகும்.

தொகுப்புரை

சங்க இலக்கியங்களில் நாட்டுப்புறவியல் என்பது மக்கள் வாழும் அன்றாட வாழ்வினைப் படம் பிடித்துக்காட்டுவதாகவும், அவ்வாழ்க்கையில் தோன்றும் இன்பத்துன்பங்களைப் பிரதிபலிக்கும் காலக் கண்ணாடியாகவும் உள்ளன. அவற்றில் ஆயக்கலைகள் அறுபத்து நான்கின் வகைபாடுகள் சிறப்பையும் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன. அக்கலைகளில் வகையில் ஆடல் கலைகளில் மயிலாட்டம், ஒயிலாட்டம் உள்பட, பல்வேறு கலைகளின் பெருமையையும் கூறப்பட்டுள்ளது.

பல்வேறு கலைகளை வெளிப்படுத்தும் களமாக விளங்குவது விழாக்களாகும். அவ்விழாக்களின்போது நடைபெறும் இசையும் இசையுடன் கூடிய இசைக்கருவிகள், அவற்றை பயன்படுத்தி பாணர், விரலியர், கூத்தர் ஆகியோர் இசையுடன் கூத்துக்கலைகளையும் பேணிக்காத்துள்ளனர். அக்கூத்துக்கலைகளில் குரவை, துணங்கு, கயிற்றாட்டம் போன்ற பல்வேறு

கூத்துக்களைப் பற்றிச் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் மூலம் விளக்கம் தரப்பட்டுள்ளன. இக்கலைகள் யாவும் நம் வரலாற்று பெட்டகமாக விளங்குவதை இவ்வாய்வு எடுத்துக்கூறுகிறது. மேலும் இக்கலைகளை மன்னர்களும், மக்களும் போற்றியும் புகழ்ந்து வந்துள்ளதையும், அக்கூத்து கலைஞர்களுக்கு எண்ணிலடங்காப் பரிசுகளை வாரிவழங்கியதையும் விளக்குகிறது.

நாட்டுப்புற தெய்வங்களின் வகைகள், வழிபாடுகள், நேர்த்திக்கடன், குலதெய்வ வழிபாட்டின் பெருமை, சில காவல் தெய்வங்கள் பெயர் மாற்றங்கள், வரலாற்றுச் சுவடுகள், நம் வழிபாட்டின் தொன்மைச் சிறப்புகளும், நாட்டுப்புற விழாக்களில் பின்புலன்களாக அமைந்த அறிவியல் உண்மைகள் என அனைத்து வரலாற்றுச் செய்திகளும் இடம் பெற்றுள்ளன.

கிராமப்புறச் சூழல்களில் வாழும் மக்கள் தன் நலம் கருதாமல் பிறர் நலம் காண்பவர்கள். அவ்வகையில் பண்டைய இலக்கியங்களில் முதல் தற்காலம் வரை கிராமச் சூழல்களுக்கு சாதகமாக சிறுதெய்வ வழிபாடு முறைகள் பழங்கால செயல்முறைகள் இன்றி பல்வேறு மாற்றங்களுடன் வழிபாட்டு முறைகளை மக்கள் பின்பற்றி வருகின்றனர். கிராமப்புறங்களில் உறையும் தெய்வங்கள் ஊர்ப்பகுதிகளிலும், ஊரின் வெளிப்பகுதிகளிலும் அமைந்து காட்சியளிப்பதை நாம் காணமுடிகிறது. மேலும் தெய்வங்களை பல்வேறு உருவ வழிபாடுகளுடன் வணங்கி வருவதையும், அவற்றுடன் இனம், குலம் போன்ற வகைபாடுகளுடன் தான் தற்போது தெய்வ வழிபாடுகள் நிகழ்ந்து வருவதையும் வெளிப்படுத்துகின்றது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. முனைவர் சு. சக்திவேல் - நாட்டுப்புறவியல் ஆய்வு, பக்:22
2. முனைவர் பி. புஷ்பம் - நாட்டுப்புறவியல் தோற்றம், www.tamilvu.org - 15.05.2021
3. மேலது - www.tamilvu.org
4. ஆறு இராமநாதன் - நாட்டுப்புறக் கலைகள், பக்:3
5. மேலது - பக்:4
6. கம்பர் - சரஸ்வதி அந்தாதி (வாழ்த்துப் பாடல்), பக்:1
7. சு. செந்தில்குமார் - நம் தேசம் நம் பண்பாடு, பக்:110
8. தொல்காப்பியர் - தொல்காப்பியம் - அகத்திணை பாடல்: 53
9. முனைவர் கே.ஏ.பக்கிரிசாமி பாரதி - இந்திய இசைக்கருவூலம், பக்:374
10. மேலது - பக்:375-376
11. தொல்காப்பியர் -தொல்காப்பியம்(பொருளதிகாரம்),நூற்:5:33, பக்:73
12. தொல்காப்பியர் - தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம் (மெய்ப்பாட்டியல்), நூற்:1
13. கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் - பெரும்பாணாற்றுப்படை, பா.அடி:370:371
14. பெருங்குன்றூர்ப் பெருங்கௌசிகனார் - மலைபடுகடாம் - பா.அடி:320-322
15. தொல்காப்பியர் - நற்றிணை (குறிஞ்சித்திணை), பா.அடி:276,வரி:9-10
16. மாங்குடி மருதனார் - மதுரைக்காஞ்சி, பா.வரி:96-97
17. மாங்குடி மருதனார் - புறநானூறு, பா.எண்:24, வரி:3-6
18. உலோச்சனார் - அகநானூறு, பா.எண்:20, வரி:5-8
19. முடத்தாமக் கண்ணியார் - பொருநராற்றுப்படை, பா.அடி:108-110
20. மாங்குடி மருதனார் - மதுரைக்காஞ்சி, பா.அடி: 327-329
21. நல்லூர் நத்தத்தனார், சிறுபாணாற்றுப்படை, பா.அடி:203-206
22. பாவைக்கொட்டிலார் - அகநானூறு (மருதம்), பா:336, வரி:16-17
23. ஆதிமந்தியார் - குறுந்தொகை, பா:31, வரி:1-4
24. ஓளவையார் - குறுந்தொகை, பா.எண்:364, வரி:5-8
25. காக்கைப்பாடினியார்-பதிற்றுப்பத்து(ஆறாம்பத்து),பா.எண்:53:14-16

26. மேலது - பா.எண்:57, வரி:3-4
27. பரணர் - பதிற்றுப்பத்து (ஐந்தாம்பத்து), பா.எண்:45, வரி:12-14
28. கபிலர் - குறிஞ்சி பாட்டு, பா.அடி :192-194
29. நக்கீரர் - நெடுநல்வாடை, பா.வரி:67-70
30. குமட்டுர்க் கண்ணனார் - பதிற்றுப்பத்து (இரண்டாம் பத்து) பா.எண்:20, வரி:15-18
31. இளங்கோவடிகள் - சிலப்பதிகாரம் (அரங்கேற்றுக் காதை), காதை.எண்:3, வரி:13-16
32. நல்லுருத்திரன்-கலித்தொகை(முல்லைக்கலி),பா.எண்:101,வரி:13-14
33. சிறுதெய்வங்கள் - www.tamilvu.org, பார்த்த நாள்:7.10.2020
34. தொல்காப்பியர் - தொல்காப்பியம், நூற்பா:993
35. பக்தவச்சல பாரதி- தமிழர் மானிடவியல்(11-chapters.pdf), பக்:26
36. க.ப.அறவாணன் - தமிழ்ச் சமுதாய வரலாறு, பக்:58
37. இரா.சீனிவாசன் - இலக்கிய அலைகள், பக்:5-6
38. ஐயனாரிதனார் - புறப்பொருள் வெண்பாமாலை (வெட்சிப்படலம்), துறை:19
39. கொற்றனார் - குறுந்தொகை (பாலை), பா.எண்:218, வரி:1-4
40. பாலைக்கௌதமனார் - பதிற்றுப்பத்து (மூன்றாம் பத்து), பதிகம்:3:7-8
41. இளங்கோவடிகள் - சிலப்பதிகாரம் (வேட்டுவ வரி), காதை.எண்:12, வரி:54-64
42. இளங்கோவடிகள் - சிலப்பதிகாரம் (கட்டுரைக் காதை), காதை.எண்:23, வரி:180-184
43. சீத்தலைச் சாத்தனார் - மணிமேகலை (சக்கரவாள கோட்டம்), காதை.எண்:6, வரி:48-54
44. தொல்காப்பியர் - தொல்காப்பியம் (பொருளதிகாரம்), நூற்பா: 422
45. அம்முவனார் - அகநானூறு (நெய்தல்), பா.எண்:370, வரி:12-13
46. நற்சேந்தனார் - அகநானூறு (குறிஞ்சித்திணை), பா:232:11-14
47. முனைவர் அ.ஐம்புலிங்கம் - ஊர்த் தெய்வவழிபாடு, <https://thoguppukal.blogspot.com>
48. ஏப்ரல், 11-04-2013:3:35 - <https://m.dinamalar.com>
49. தினத்தந்தி, ஏப்ரல், 11-04-2018 - <https://m.dailythanthi.com>

50. <https://m.facebook.com> - கருப்பசாமி பெயர்கள் - பார்த்த நாள்: 14.அக்.2020
51. பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார்-ஐங்குறுநூறு(குன்றக்குறவன் பத்து), பா:வரி:254-255
52. கபிலர் - குறுந்தொகை (குறிஞ்சி) - பா.எண்:87, வரி:1-3
53. சேரமான் பாலைப் பாடிய பெருங்கடுங்கோ - நற்றிணை, பா.எ:9:1-3
54. மதுரை மருதன் இளநாகனார் - நற்றிணை, பா.எ:216:6-9
55. ஒல்லையூர் தந்த பூதப்பாண்டியன் - புறநானூறு - பா.எ:71:14
56. இளங்கோவடிகள் - சிலப்பதிகாரம் (அடைக்கலக்காதை), காதை.எண்:103, வரி:115-117
57. இளங்கோவடிகள் - சிலப்பதிகாரம் (வேட்டுவவரி), பா.எ:12:68
58. திருத்தக்கத்தேவர் - சீவக சிந்தாமணி, பா.எ:596
59. மேலது - பா.எ:1248
60. கம்பர் - கம்பராமாயணம் - சுந்தர காண்டம், பா.எ:295
61. மாணிக்கவாசகர் -திருவாசகம்(திருக்கழுக்குன்றப் பதிகம்), பதி:7:1
62. திருஞானசம்பந்தர் -தேவராம் (முதலாம் திருமுறை), பதிகம்:45:12
63. சி.கோமதிராஜா - தமிழர்களின் வழிபாட்டு முறைகளில் உள்ள அறிவியல் உண்மைகள், பக்:139
64. நவதானியங்களும் நவகிரகங்களும் -<https://owshadham.blogspot.com>
65. இரா.ஆண்டியப்பன் (2003) - ஆரோக்கிய வாழ்வு, <https://ta.m.wikipedia.org>
66. சி.கோமதிராஜா - தமிழர்களின் வழிபாட்டு முறைகளில் உள்ள அறிவியல் உண்மைகள், பக்:139
67. மேலது - பக்:142

முடிவுரை

பண்டைய மனித சமூகம் பின்பற்றிய வாழ்க்கை முறைகளில் இயற்கையே பிரதானமாகும். அவ்வியற்கையில் உருவாகிய மாற்றங்களுடன், அச்சமும் தோன்றியது. அவற்றிலிருந்து தன்னை தற்காத்துக் கொள்ள உருவானதே தெய்வ வழிபாடாகும். அவ்வழிபாட்டோடு ஒன்றியே மனிதன் தங்களுடைய முன்னேற்றத்திற்குரிய வாழ்வை அமைத்துக்கொண்டுள்ளான். உலகம் தோன்றிய நாள் முதல் இன்று வரை மனிதர்கள் பக்தியின் அடிப்படையில் தெய்வங்களை வகைப்படுத்தினர். அதன்வழி சங்ககாலம் தொட்டு இன்று வரை மக்கள் தங்கள் எண்ணங்களையும், மகிழ்ச்சியையும், மனக்குறைகளையும் இறை வழிபாட்டின் மூலமே நிவர்த்தி செய்து வந்துள்ளமையை அறியமுடிகிறது. அத்துடன் சங்க இலக்கியங்களில் விழா என்பதற்கு பல்வேறு புனைப்பெயர்களால் அழைக்கப்பெறுவதையும் காணலாம்.

நம் பாரம்பரியத்தைப் போற்றும் பழக்கவழக்கங்களில் ஒன்றாகத் திகழ்வது விருந்தோம்பலாகும். அவ்விருந்தோம்பல் குறித்து பல்வேறு இலக்கியப் பாடல்களும், அறிஞர்களின் கருத்தையும் ஆராயும்போது விருந்தோம்பல் தான் இல்வாழ்க்கையின் ஆணிவேராக செயல்படுவதோடு, உறவுகள் மேம்பட இவை ஒரு பாலமாக விளங்கியதையும் அறியமுடிகிறது. மேலும் அவ்விருந்தில் இறைச்சியே பிரதான உணவாக விளங்கியதைப் பல சங்கப் பாடல்கள் மூலம் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் விருந்தோம்பும் பண்பு இல்லங்களில் மட்டுமன்றி, அவை விழா காலங்களிலும் பின்பற்றப்படுகிறது. விழாக்களில் நிகழும் விருந்தோம்பும் பண்பால் மக்களிடத்தில் ஒன்றாகக் கூடி வாழும் முறை, மனித நேயத்துடன் பகிர்ந்தும் பண்பும் அவ்விடத்தில் உருவாவதையும் நம்மால் அறியமுடிகிறது. அத்துடன் இல்லங்கள்தோறும் விருந்தளித்து உபசரித்தல் என்பது நம் வாழ்வோடு இணைந்த நற்பண்பாகவும், நாகரீகத்தின் தூணாகவும் விளங்கியதைக் காணமுடிகிறது.

விரும்ந்தோம்பும் இம்மரபானது இன்றையளவில் நாகரீகத்தின் அதிதீக வளர்ச்சியின் காரணமாகவும், பொருளாதார சூழலும், நம் பழக்கவழக்கங்கள் முற்றிலும் மாறுபட்டு விளங்குகிறது. இதுபோன்ற பல்வேறு காரணங்களால் பாரம்பரிய செயல்பாடுகள் யாவும் குறைந்து கொண்டே வருவதை காணமுடிகிறது. இதுதான் நிதர்சனமான உண்மை. இதை எவராலும் மறுக்க

இயலாது. பண்டைய தமிழர்களின் வாழ்வு என்பது ஐந்தில் பாகுபாடுகளில் மேற்கொள்ளப்பட்டன. அதில் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என நிலப்பாகுபாடு அடிப்படையில் பிரிக்கப்பட்டு, அந்நிலத்தின் தெய்வங்களாக முருகன், திருமால், இந்திரன், வருணன், கொற்றவை என வகைப்படுத்தப்படுகிறது. அத்தெய்வங்களின் தனித்துவம், அருள் தன்மை மற்றும் சிறப்புகள், தெய்வங்கள் பற்றி அறிஞர்கள் கருத்து போன்ற தகவல்களை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

குறிஞ்சி நில தெய்வமான முருகனின் வீரம், கோபம், முருகனுக்குரிய வாகனம், கொடிகள், மலர்மாலைகள், வண்ணங்கள் என பல்வேறு பரிணாமங்களில் காட்சி தரும் முருகப்பெருமானின் பெருமைகளை சங்கப்பாடல்களால் அறியமுடிகிறது. முல்லைநிலத் தெய்வமான திருமாலின் திருவுருவ வர்ணனைகள், திருமாலுக்குரிய ஆடை மற்றும் கொடிகள் மற்றும் அவதாரத்தின் நோக்கம், முல்லை நில மக்களின் வாழ்வு போன்றவற்றை அறியமுடிகிறது.

மருத நிலத்தின் தனித்துவம், அந்நிலக் கடவுளான இந்திரன் தனிப்பெருமை, இந்திரனுக்குரிய விழாக்களில் முதன்மைப் பெற்ற இந்திர விழாவின் மகிமையை இலக்கியப் பாடல்களால் அறியமுடிகிறது. மேலும் இவ்விழாவோடு இணைந்த மரபுசார் திருவிழாக்களையும் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. நெய்தல் நிலத்தின் தெய்வமாகவும், மழைத் தெய்வமாகவும் விளங்குபவர் வருணபகவான் ஆவார். அவ்வருணபகவானின் சிறப்புகளுடன், கடல் அன்னையே தெய்வத்தின் மறுரூபமாக நெய்தல் நில மக்களுக்குக் காட்சியளிக்கிறது. அத்தெய்வத்திற்கு நிகழ்த்தப் பெறும் வழிபாட்டு சடங்கு முறைகள் பற்றியும் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன.

குறிஞ்சியும், முல்லையும் தன் இயல்பு நிலையில் இருந்து திரிந்து தோன்றும் நிலமே பாலை நிலம். அத்தகைய பாலை நிலத்தின் வர்ணனைகள், பாலை நிலக்கடவுளான கொற்றவை குறித்த பல செய்திகள் காணக்கிடைக்கின்றன. அத்துடன் பெயர் மாற்றங்கள் தெய்வங்களுக்கு வழங்கப்பெறுவதோடு, அத்தெய்வங்கள் வழிபடும் இடங்கள், வழிபாடுகள் ஆகியவற்றைப் பற்றி அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

சங்ககால அரசியல் சூழலில் மன்னர்களின் ஆட்சி காலங்களில் மன்னர்களுக்காகக் கொண்டாடப்படும் விழாக்களில் நாள் மங்கலம், குடை மங்கலம், மண்ணுமங்கலம், வால் நாட்கோள், இறந்த வீரர்களை நினைவுபடுத்துவது நடுகல் வழிபாடாகும். அவ்வழிபாட்டின் சிறப்பம்சங்கள், மன்னர்கள் கொண்டாடும் வெற்றி விழா, அவ்விழாவில் வழங்கப்படும் பரிசுகள், உணவுகள் ஆகியவற்றைப் பற்றியும் இவ்வாய்வு விளக்குகிறது.

நம் வாழ்வோடு இணைந்த விழாக்களை மனமகிழ்வுக்காக மக்கள் கொண்டாடி மகிழ்கின்றனர். அத்தகைய விழாக்களில் புது நீராடல், மணவிழா, முழவு விழா, சிலம்புகழி நோன்பு, பொங்கல் விழா, ஏறுதழுவல் (மஞ்சுவிரட்டு) விழா ஆகியவற்றைப் பற்றிய வரலாற்று சிறப்பையும் சங்கப்பாடல்கள் வழி தெளிவாக்குகிறது. ‘ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன்’ என்பது திருமுலர் வாக்காகும். இதன்வழி தங்களின் விருப்பமான கடவுள்களின் வழிப்பாட்டு முறையினையும், பக்தியின் மேன்மையும் வெளிபடுத்துவதாக அமைந்துள்ளன. ஒவ்வொரு கடவுள்களின் பெருமையையும், சிறப்பியல்களையும் பறைசாற்றுவதாக அமைந்துள்ளன.

பண்டைய தமிழகமெங்கும் விழாக்கள் பலவித வினோதங்களுடன் கொண்டாடப்பட்டுள்ளன. கிராமங்கள்தோறும் விழாக்கள் பஞ்சமில்லாமல் நடைபெற்றதையும் காணமுடிகிறது. தெய்வ வழிபாட்டுக்குரிய விழாக்கள் பெரும்பாலும் இயற்கை சார்ந்தே நிகழ்ந்துள்ளன. இவ்விழாக்களின்போது பாட்டும், கூத்தும், விருந்து ஆகியவற்றுடன் நிறைந்து மக்களை மகிழ்ச்சிக்கடலில் திழைக்க வைத்தன. இயற்கையின்வழி தோற்றம் பெற்ற வழிபாடுகள் தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்பே உருவாகிவிட்டன. ஆதிகால இறை வழிபாட்டில் சிவ வழிபாடு தொடங்கி, கார்த்திகை வழிபாடு, பங்குனி விழா, பஞ்ச பூத வழிபாடுகள், மரம் சார்ந்த வழிபாட்டு முறைகள், பூமி வழிபாடுகள், பிறை வழிபாடுகள், திருவேங்கட விழா, அந்தணர் வளர்க்கும் வேள்வி வழிபாடு, மாலையில் விளக்கேற்றும் வழிபாடு, நவகிரக வழிபாடுகள், இயற்கை வழிபாட்டின் பயன்கள் வழி ஒவ்வொரு வழிபாட்டிலும் நிகழும் சடங்குகள், சம்பிரதாயங்கள் குறித்த தகவல்கள் பற்றியும் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

மேற்குறிப்பிட்ட வழிபாடுகள் யாவும் இயற்கையைப் போற்றியதாலும், இயற்கையோடு வாழ்ந்தாலும் நாம் துன்பங்கள் இன்றி நம் முன்னோர்கள் தங்களின் பெருவாழ்வை நோய்நொடியின்றி வாழ்ந்து கழித்துள்ளனர். அதன் மரபுகளோடு சில மாற்றங்களின் அடிப்படையில் சமயம் சார்ந்த விழாக்களாகத் தற்போது மாற்றம் பெற்று வழிபாடுகள் நிகழ்ந்து வருகின்றன. அவ்வழிபாடுகள் தொடர்ந்தாலும் நாம் இயற்கைக்கு செய்யும் அநீதிகள் சொல்லில் அடக்க முடியாத அளவில் நிகழ்த்தி வருகின்றோம். அதன் பிரதிபலனாகத் தான் பூமித் தாய் தனக்கு நடக்கும் அநீதிகளைப் பெறுக்க முடியாமல் பூகம்பமாகவும், கடல் அன்னையான நீரை மாசப்படுத்துவதால் தான் சுனாமி என்றப் பெயரின் வழி கொடூரமான தன் சீற்றத்தைக் காண்பித்துள்ளது, அக்காலத்தில் மாதம் மும்மாரி பொழிந்து உழவுத் தொழில் சிறப்பாக நடைபெற வருணபகவான் தான் பிரதானக் கடவுளாக வழிகாட்டுகிறார். ஆனால் தற்கால மனித இடம் தங்களின் பொருளாதாரத்தைப் பெருக்குவதற்காக விண்ணையும், மண்ணையும், காற்றையும் மாசப்படுத்தியும், அழித்தும் வருவதால் தான் மென்மையான மற்றும் தூய்மையான காற்று தற்போது சூறாவளி காற்றாகவும், அதுமட்டுமன்றி வருணபகவானும் மக்களை அழிக்கும் வகையில் மழை வளத்தை அதிகமாகக் கொடுத்தும், சில சமயங்களில் மழையைக் கொடுக்காமலும் தன் கோரத்தாண்டவத்தை நிகழ்த்தி வருகிறார். இத்தகைய இன்னல்களை இயற்கை நமக்கு அளித்து வருகிறதையும், அந்த இன்னலைப் போக்க வேண்டுமாயின் பழங்கால வாழ்க்கை முறையான இயற்கையோடு இணைந்த வாழ்வை மனிதன் மேற்கொள்ள தொடங்கினாலே நம் வாழ்வு நோய்நொடியின்றி அற்ற நிம்மதியான சொர்க்க வாழ்வை அடையும் வழியை தான் இவ்வாய்வு எடுத்துரைக்கிறது.

சங்க இலக்கியங்களை வர்ணிக்கும்போது அவை பொக்கிசத்தின் பிறப்பிடமாகத் திகழ்கிறது. அவற்றில் எண்ணற்ற வகையில் தமிழர்களின் வாழ்வியல் குறித்த எண்ணங்கள் தமிழ் மக்களின் நெஞ்சங்களில் விதைநெல்லாக விதைக்கப்பட்டுள்ளன. அத்தகைய இலக்கியங்களில் விழாக்கட்குப் பஞ்சமில்லையென்றும், அதில் சமய விழாக்களே பெருபான்மையாக இருந்துள்ளன என்பதையும் காணமுடிகிறது. பெரும்பாலும் சமய வாதிகளின் ஊடுருவல் காரணமாகவும், சமயப் பூசல் காரணமாகவும்

பல்வேறு விழாக்கள் புதியப் பெயர்களில் தோற்றம் பெற்றுள்ளன. அவையாவும் நம் தமிழ் மரபுகள் சார்ந்தாகவே கொண்டாடப்பட்டுள்ளன.

சங்ககாலம் ஐந்தில் கடவுள்களின் தொடக்கக்காலமாகவும் அமைந்துள்ளன. ஏனெனில் நிலப்பிரிவுகளில் தோன்றிய கடவுள்களை வணங்கி வந்துள்ளனர். பின் நாளடைவில் சமயத்தோற்றங்களால் பல வடிவுடன் இறைவன் தோற்றம்பெற ஆரம்பித்தன. அதில் ஐந்தில் கடவுள்களுக்கும் முதன்மைக் கடவுளாக சிவபெருமான் காட்சியளித்தார் என்பதை இலக்கிய நூல்கள் வழி நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளன. சங்க இலக்கியத்தில் சிவபெருமானின் திருப்பெயர்கள் மற்றும் நான்முகனுக்கும், இராவணனுக்கும் சிவன் அருள் புரிந்த விதத்தையும் அழகுட விளக்கப்பட்டுள்ளன.

தெய்வத்தின் ரூபமாகக் காட்சிதரும் தேவர்களுக்கும் வழிபாடுகள், விழாக்கள் நிகழ்ந்துள்ளன. மேலும் இலக்கியம் போற்றும் கார்த்திகை தீப திருவிழா எத்தகையப் பொழிவுடன் கொண்டாடப்பட்டுள்ளன. மேலும் முருகு எனும் பெயரால் அழைக்கப்படும் முருகப்பெருமான் குறித்த வழிபாட்டில் வெறியாடல் விழா எத்தகைய முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகவும் அமைந்துள்ளது. அந்நிகழ்வில் சாமியாடல், பேயோட்டல் என பலவித சடங்குகள் அவை தனிப்பெரும் சடங்காகவும் நிகழ்த்தப்பெற்றுள்ளதை விளக்குகிறது.

திருமால் முதல் திருமகளான இலட்சுமிதேவியின் தனிப்பெருமையைப் போற்றப்பட்டுள்ளன. மேலும் திருமாலின் தோற்ற வர்ணனைகளுடன் திருமாலின் அவதாரங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் மக்களின் பாவபுண்ணியப் பலன்களுக்கேற்ற பலனாக நல்கின்றனர் எனலாம். அதில் மக்களைக் காப்பதற்காகவும், இயற்கைக்கு எதிராக மக்கள் செய்யும் குற்றங்களை எடுத்துரைக்கவும் அவதாரங்கள் நிகழ்ந்திருக்கலாம் என்பது எனது கருத்தாகும். திருமால் குறித்த அவதாரங்களில் நான்கினை மட்டுமே சங்க இலக்கியங்கள் விளக்குகிறது. இதில் வைணவ சமயத்தவர்கள் மற்ற அவதாரங்களின் பெருமையைத் தாங்கள் இயற்றிய பாசுரத்தின் வழியாக உயிரூட்டினர் என்பது சமயம் புராணங்கள் குறித்த ஆராய்ச்சியக்கு உரியதாகும். ஒவ்வொரு பருவங்களுக்கேற்ப குறிப்பிட்ட சமயக்கடவுளுக்கு விழாக்கள் கொண்டாடும்போது பாட்டும், கூத்தும் விருந்துகளும் நிறைந்து மக்களை

மகிழ்ச்சியில் ஆழ்த்தியுள்ளன என்பதை சங்க இலக்கியப் பாடல்களின் வழியே அறியமுடிகிறது.

புத்தம்புது யுகங்கள் உருவாகி வரும் காலகட்டங்களில் ‘மாற்றம் ஒன்றே மாறாதது’ எனும் முதுமொழிக்கு ஏற்ப உலகம் இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. உலகில் வாழும் மக்கள் அனைவரும் தங்கள் மரபுக்கு ஏற்பவும், இனத்திற்கு ஏற்பவும் சாதி மதங்களைப் பிரித்து, அதன்படி அவரவர்களுக்கு ஏற்ற தெய்வங்களுக்கு வழிபாடு செய்து வருகின்றனர். தமிழர் மற்றுமின்றி உலகெங்கும் வாழும் மனித சமூகத்தினை அடையாளங்களை இனம்காணப் பயன்படுவது நம் மரபாகும். அம்மரபிற்கு ஏற்ப பல விழாக்கள் நடைபெற்றாலும், அவை ஆடம்பரத்தை வெளிப்படுத்தும் ஒரு நிகழ்வாகத் தான் பெரும்பாலும் நடைபெற்றுவருகின்றன. அவை தற்கால காலச் சூழலோடு ஒப்பிடுகையில் நம் பாரம்பரியத்தைப் புறம்தள்ளும் விதத்தில் நவீன நாகரீக கலைவிழாக்களாக மாறிவிட்டன.

ஒரு குறிப்பிட்ட காலக்கட்டங்களில் வாழ்ந்த மக்கள் கிராமியக் கலைவாழ்வை முழுமையாக அனுபவித்து வாழ்ந்துள்ளனர். அதற்கடுத்தக் காலக்கட்டங்களில் வாழ்ந்து வரும் நாம் உணவு முதல் விளையாட்டு வரை என அனைத்தையும் மறந்துவிட்டோம். நகர் புறம் முதல் கிராமப்புறங்களில் வாழ்ந்த மக்கள் வரை நாகரீக வாழ்வை எதிர்கொள்ள, பொருளாதாரம் என்ற வட்டத்தில் நாம் சுழன்று வருகின்றோம். இத்தகைய மனஅழுத்தம் நிறைந்த சூழலில் மறைந்தும், அழிந்தும் வருகின்ற நம் முன்னோர்கள் வாழ்ந்த வாழ்வு, உணவு, உடை, பழக்கவழக்கங்கள் என அனைத்தையும் தேடி அலைந்து கொண்டிருக்கிறோம்.

கிராம மக்கள் கல்லம் கபடம் அற்றவர்கள் என்பர். அதற்கேற்ற வகையில் பண்டைய இலக்கியங்களில் முதல் தற்காலம் வரையில் கிராமச் சூழல்களுக்கு சாதகமாக சிறுதெய்வ வழிபாடு முறைகள் பல மாற்றங்களுடன் நிகழ்கின்றன. அவை நாட்டுப்புற தெய்வ வழிபாடுகளாக நிகழ்ந்துள்ளதை வெளிப்படுத்துகின்றது. சங்க இலக்கியங்களில் நாட்டுச் சூழல், பண்பாடு முறைகள், ஆயக்கலைகளின் பல்வேறு பரிணாமங்கள், மன்னர்கள் போற்றிய கூத்துக்கலைகள், இசை நுணுக்கங்கள், நாட்டுப்புற தெய்வங்களின் வகைகள், வழிபாடுகள், நேர்த்திக்கடன், குலதெய்வ வழிபாட்டின் பெருமை, சில காவல்

தெய்வங்களின் பெயர் மாற்றங்கள், சில காவல் தெய்வங்களின் வரலாற்றுச் சுவடுகள், நம் வழிபாட்டின் தொன்மை சிறப்புகளும், அதன் அறிவியல் உண்மைகள் என அனைத்து வரலாற்றுச் செய்திகளும் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளன.